

Giới thiệu Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp

Tác phẩm Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp của tác giả Yêu Trị Thiên Hạ nói về Ninh Khanh xuyên không nữ cường qua thành nữ nhi trong một gia đình phú thương bình thường, tuy không quyền không thế, nhưng lại không lo áo cơm, cuộc sống sinh hoạt vậy cũng không tệ lắm.

Nhưng gia đình bình dân như thế lại xuất ra một Thân vương phi, tuy rằng kia chỉ là kế phi! Nhà mẹ đẻ của Vương phi cô mẫu quá yếu, tính tình mềm, lại không con nối dõi bên người, phải nhìn sắc mặt con riêng mà kiếm ăn.

Vương phi cô mẫu quá ghen khuất, vì thế, làm chất nữ Ninh Khanh xui xẻo tốt cùng! Bị tổ mẫu đẩy đi ra ngoài, cấp cho con riêng của Vương phi cô mẫu nhà nàng làm thiếp! Ai nha, ta đi! Đây không phải là nữ xứng cực phẩm trong tiểu thuyết ngôn tình sủng truyền thống chuyên phá hư nam nữ chủ sao? May mắn là Vương phi cô mẫu có lương tâm: “Làm vợ kẻ đã đủ khổ, càng vọng luan là làm thiếp, nếu không người ở chỗ ta, ta cho người tìm kiếm những nhà khác.”

Ninh Khanh đại hi: “Không cần có quyền thế, cũng không cần quá có tiền, lớn lên quá hảo cũng không được.”

Mồ có quyền thế có tiền, lớn lên lại quá tốt, Thế tử biểu ca cần rằng: “Người xác định không cần?”

Ninh Khanh: “Không muốn không muốn, biểu ca biểu muội, tiểu thiếp di nương gì đó, đều là không đạo đức!”

Cùng đón xem truyện hay để theo dõi quá trình nhuyển mạnh phúc hắc tiểu biểu muội đem mạnh mẽ chuyên chế Thế tử tẩy não thành thê nô nhé!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Dưỡng Trắc Dưỡng Mập Kéo Đi Bán (1)

Ninh Khanh dọc theo hành lang chậm rãi đi tới, đến phía bắc phòng ngủ chính, nàng vén màn bước vào, vòng đến mặt sau giường bích sa.

Một người nha hoàn bộ dáng thiếu nữ đang ở đó thuê thừa, nhìn thấy Ninh Khanh liền cười: “A, ngũ cô nương như thế nào tới?”

Ninh Khanh cười hi hi kéo tay nàng ngồi vào trên giường: “Hảo tỷ tỷ, không chuẩn ta tới kiểm lý trà ngon sao?” Nói rồi nhặt thêu phẩm trên giường lên, tươi cười sáng lạn: “Nguyên Hi tỷ tỷ thêu ngày càng tinh vi.”

Nguyên Hi phốc một tiếng cười: “Hảo cô nương, muốn ta làm cái gì mau đem nói đến! Đừng có tăng bốc ta nữa.”

Ninh Khanh duỗi ra tay áo, bẹp cái miệng nhỏ: “Hạ sam mới làm hôm kia, lúc này mới lần đầu mặc, lại bị ta làm rách!”

“Lão thái thái ngày thường liền nói, các cô nương đều đã lớn, làm mai làm mai, đính thân đính thân, chớ có lại nhảy nhót.”

Nguyên Hi lải nhải một đồng lớn, Ninh Khanh âm thầm kêu khổ. Nguyên Hi này thật không hổ là đại nha hoàn được yêu thích nhất trước mặt tổ mẫu, mỗi thời mỗi khắc đều vì tổ mẫu chia sẻ, giáo hóa các nàng.

Cổ tình lần này quần áo bị rách đến lợi hại, toàn bộ Ninh gia Nguyên Hi tay nghề là tốt nhất, nếu là không sửa được, một bộ y phục hơn một trăm lượng bạc, tổ mẫu thấy sợ là lại muốn phát tác!

“Quần áo lần này ta sẽ giúp người, lại có lần sau, thì coi chừng đó!”

Ninh Khanh lập tức mặt mày hớn hở, Nguyên Hi tuy rằng lải nhải, lại không nhiều chuyện, nàng đã đáp ứng liền sẽ không nói đi ra ngoài.

“Cô nương tại đây đợi một lát, ta đi lấy sợi tơ cùng màu.” Nguyên Hi đứng dậy đi ra ngoài.

Ninh Khanh đợi một hồi, giường bích sa bên ngoài vang lên một trận cười vui vẻ.

“Nguyên Hi! Còn không mau ra châm trà.” Đại bá mẫu lớn giọng.

“Gọi Nguyên Hi làm gì.” Nhị bá mẫu tiếng cười thanh thúy, “Ta mới thấy nàng từ hành lang bên kia đi. Vân Hương, người đi. Đại muội muội, ngồi bên này đi.”

“Không thể không thể, vẫn là nương ngồi đi.” Ngữ điệu nhu nhu khiếp khiếp, đó là thanh âm của cô mẫu Thân Vương Phi.

“Vẫn là con ta hiếu thuận.” Ninh lão thái thái nói.

Ninh Khanh từ sau bình phong nhìn ra, chỉ thấy tổ mẫu Ninh lão thái thái, đại bá mẫu Điền thị, Nhị bá mẫu Cố thị, mấy người che lấp Thần Vương Phi đang ngồi trên ghế.

Ninh Khanh âm thầm thề lời, lúc này nàng không tốt đi ra ngoài, nàng bưng bình khiến quần áo bị rách, Vương phi cô mẫu lại ở trước mặt, nàng mà đi ra ngoài, tổ mẫu xong việc không cho nàng một trận đòn mới là lạ!

Lường trước các nàng sẽ không tiến vào, nếu thật tiến vào, nàng chỉ có thể giả bộ ngủ.

Ninh Khanh là đích nữ tam phòng của phủ thượng Ninh gia ở Việt Thành.

Ninh gia kinh thương, lại không phải loại thương gia giàu có cự gia phú giáp thiên hạ, mà chỉ là phủ thượng bình bình bậc trung. Ở trước mặt danh vọng quý tộc cùng thư lễ đại gia, chỉ coi như gia đình bình dân.

Nhưng thương nhân cửa nhỏ hộ như vậy lại ra một vị Thần Vương phi! Tuy rằng kia chỉ là một người kế phi!

Thần Vương phi kia tự nhiên là vị cô mẫu trước mắt Ninh Khanh này.

Mười năm trước, nguyên Thần Vương Phi chết bệnh, Thần Vương yêu quý thế tử, liền có ý tuyền kế phi môn hộ thấp chút, ai biết, một thấp này liền thấp cách xa vạn dặm, cuối cùng cư nhiên tuyền nữ nhi thương hộ!

Thần Vương Phi tính tình hiền mềm, nhà mẹ đẻ lại không được lực, trong vương phủ liền một cái thiếp xuất thân đều cao hơn nàng, nguyên bản liền không tự tin, hơn nữa mười năm tới liền một đứa con cũng chưa có thể sinh hạ, lưng càng thêm rất không thẳng.

Nguyên bản khi là khuê nữ còn có vài phần kiêu tiểu lanh lợi, hiện tại thành Thần Vương Phi cao cao tại thượng, ngược lại càng thêm nhút nhát.

Trừ bỏ việc hiếu hi, Thần Vương Phi mỗi năm chỉ về nhà mẹ đẻ ba lần, một lần là ăn tết, hai lần khác là chúc thọ cha mẹ.

Lần này là Ninh lão thái thái ba thúc bốn giục, Thần Vương Phi bị phiền đến không có biện pháp mới nhắm mắt bỏ qua Tôn trác phi xem thường mà tới nhà mẹ đẻ một chuyến.

Ninh lão thái thái từ trước đến nay cùng nữ nhi không khách khí, đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay làm ngươi trở về là có một chuyện lớn. Ta cũng biết mấy năm nay ngươi ở vương phủ gian nan, cho nên, ta cố ý cho ngươi đưa cái cánh tay.”

Thần Vương Phi thiếu chút nữa muốn khóc, cuối cùng hóa thành một tiếng chua xót thờ ơ: “Nương a, mấy năm nay ngươi làm ta lãnh vào phủ mỹ mạo nha hoàn Dương Châu còn thiếu? Vương gia, thật sự là không muốn quá mức đánh mặt mũi ta mới ý tứ thu một cái Thúy Oanh, qua một đêm liền đem ngươi bỏ qua. Mỗi khi Thúy Oanh tìm ta khóc, lòng ta đều mau hự đã chết.”

“Cái tiện tì kia có cái gì mà khóc?” Ninh lão thái thái hung hăng phi nhỏ, “Làm nha hoàn không thể thay chủ tử phân ưu mòi sủng, không tự mình kiểm điểm còn dám khóc! Bụng cũng không biết cố gắng, sinh hai cái đều là nha đầu phiền từ bồi tiền hóa, một chút cũng không có tác dụng.”

Dù sao so với ta, liền một cái nha đầu phiền từ bồi tiền hóa đều sinh không ra, mạnh hơn! Thần Vương Phi âm thầm nói.

“Được rồi, ta hiện tại không phải bảo ngươi cấp Vương gia nhét người. Thế tử nhà ngươi ..... Năm nay mười bảy đi?”

Thần Vương Phi thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên, cả kinh khóe mắt thẳng nhảy: “Nương, đây là không có khả năng!” Ngươi không cho Vương gia nhét người, liền cho con riêng của ta nhét người?

“Như thế nào không có khả năng! Ngươi chính là mẹ cả của hắn!” Ninh lão thái thái không cho là đúng.

Mẹ cả! Mẹ cả lại làm sao vậy?

Vương gia không sủng ái, con riêng không thích, Thái Hậu bà mẫu ghét bỏ, ngay cả trong phủ tiểu thiếp di nương đều có thể thương thường dẫm nàng một chân, nói trắng ra là, nàng bất quá là một cái món đồ bài trí bị đem gác xó mà thôi!

Mà vương phủ sở dĩ tuyền nàng, một người mặc người xoa viên ân bệ bài trí như vậy, bất quá là không nghĩ có cái mẹ cả đẻ ở mặt trên, làm thế tử không sợ phải chịu một đình điểm uy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Vào Kinh

“Nghe nói Ngũ muội muội ngày mai muốn cùng cô mẫu vào kinh.”

“Sợ là ba bốn năm cũng không trở lại.”

“Có lẽ ba bốn năm đều không trở lại.”

“Đi, chúng ta đi nhìn nàng một cái.”

Vì thế, Ninh Tam Tứ Lục Thất Bát cô nương chỉ chi thì thăm mà đi tới, trừ bỏ đại cô nương cùng nhị cô nương đã xuất giá, cháu gái Ninh gia bói đều tới phòng Ninh Khanh ở.

“Ngũ muội muội ngày mai phải gả tiến Thần Vương phủ làm người bề trên đi đi.” Ninh Tam cô nương về mặt hâm mộ.

“Nói được dễ nghe, còn không phải làm thiếp sao!” Ninh Tứ cô nương khinh thường.

“Có thể làm thiếp trong thân vương phủ, cũng đều cao quý hơn so với chúng ta!” Ninh Lục cô nương cũng hâm mộ.

“Hừ, dù sao ta mới không làm thiếp!” Ninh Tứ cô nương tiếp tục biểu thị công khai tự cho mình là thanh cao.

“Vi sao là Ngũ tỷ tỷ không phải Tam tỷ tỷ hoặc Tứ tỷ tỷ?” Ninh Thất cô nương nói.

“Ai kêu ngươi không có dung mạo ngày thơ đáng yêu như thiên tiên!” Ninh Bát cô nương đáp.

Nói xong, tất cả mọi người xoát một tiếng mà nhìn phía vai chính trong sự kiện. Chỉ thấy dung mạo ngày thơ đáng yêu như thiên tiên, ngũ cô nương Ninh Khanh chính là vẫn không nhúc nhích mà ngồi ở trên giường, mang theo khuôn mặt trẻ con bầu bĩnh bạch bạch nộn nộn, môi hồng nhỏ xinh dẫu lên, một đôi con mắt sang trọng đong đầy nước mắt ủy khuất, một bộ dáng muốn khóc mà cố nén, quả nhiên đủ ngày thơ đáng yêu!

Ninh Tam Tứ Lục Thất Bát cô nương lại chi chi thì thăm mà phát biểu các loại cảm tưởng ý kiến, liêu tạt hứng, mới chưa đã thèm mà rời đi.

Buổi trưa ngày hôm sau, dùng xong bữa trưa, Thần Vương Phi cùng Ninh Khanh khởi hành hồi kinh.

Các cô nương nhìn Ngũ nha đầu đáng yêu ngày thơ cùng các nàng rung rung cáo biệt, mới hậu tri hậu giác là lướt không chứa lên, sôi nổi đem đồ chơi nhỏ mà mình thích đưa cho nàng.

Ninh lão thái thái lại là hận sắt không thành thép. Nương của Ngũ nha đầu sớm chết, cha ruột lại là cái dạng mặc kệ nữ nhi chết sống, hơn nữa Ninh Khanh lớn lên lại xuất sắc, tính cách lại tốt, không khỏi nhiều yêu thương chút.

Làm một phụ nhân thương hộ, giá trị quan của nàng chính là thà làm thiếp của quý nhân, còn hơn làm thê của người nghèo. Có thể làm thiếp cho quý tộc, đó là sự tinh phong cảnh! Chỉ cần thể diện phong cảnh, liền vui vẻ, vui vẻ tự nhiên liền hạnh phúc. Ngũ nha đầu này quả không hiểu chuyện đi!

Mọi người nói xong lời từ biệt, mã phu giơ lên roi ngựa “Giá” một tiếng tuyệt trần mà đi.

Ninh Khanh rúc ở một góc thương tâm, một bên Thần Vương Phi khe khẽ thở dài, nhưng nàng là người ăn nói vụng về, không hiểu an ủi người, chỉ đau lòng mà ôm nàng, ôn nhu nói: “Hải từ ngoan, rồi sẽ tốt lên thôi.”

Ninh Khanh lau nước mắt, gật gật đầu.

Đúng vậy, cũng chỉ có thể kỳ nguyện như thế! Thời gian còn dài đâu, nàng chưa chắc phải cho người ta làm tiểu thiếp!

Ở trong cảm nhận Ninh Khanh, tiểu thiếp di nương gì đó đều là tồn tại không đạo đức!

Bởi vì nàng cũng không phải là người cổ đại, mà là một người xuyên không tới, tới nơi này đã nửa năm.

Nếu là người khác xuyên qua gặp được tình huống như nàng, sớm đã vung quyền đánh lão thái thái, chân đá Thần Vương Phi! Không phải rời đi Ninh gia lang bạt thiên hạ, thì chính là ở Ninh gia nháo đến gà bay chó sủa.

Nhưng nếu là người xuyên qua nguyên bản liền sống trong nhung lụa, là cô gái nhỏ mỗi ngày hết ăn lại chơi, ngốc ngốc manh manh thì như thế nào đây?

Đáp án là: Không thể được!

Chỉ có thể xe đến trước núi ắt có đường, thuyền cập bến tự nhiên có chỗ đậu. Đi một bước tính một bước, tóm lại sẽ có biện pháp, hiện tại liền tính toán vô đầu cũng vô dụng a! Nàng thực hiểu được bảo hộ chính mình, cũng không gây giữa vô ích, chỉ đánh nếu đã có sẵn gây a! Việt Thành nằm gần Thượng Kinh, là thành phủ lớn thứ hai ở Thiên Thịnh quốc sau đế đô Thượng Kinh. Từ Việt Thành Ninh gia lấy tốc độ không nhanh không chậm, mỗi đêm ở trọ nghỉ tạm một chút, không sai biệt lắm mất nửa tháng lộ trình.

Sau mười lăm ngày, Ninh Khanh cùng Thần Vương Phi rốt cuộc tiến vào cửa thành Thượng Kinh.

Nhìn chợ cùng cửa hàng càng ngày càng phồn hoa, lực chú ý của Ninh Khanh bị chuyển di, cuối cùng lộ ra tươi cười. Việt Thành tuy rằng nằm gần

Thượng Kinh, nhưng rút cuộc đường xá không gần, bọn tỷ muội đều là nữ nhi gia mảnh mai, cho nên chưa bao giờ tới.

“Hài tử ngoan, chờ nghỉ ngơi mấy ngày, cô mẫu liền mang người đến trên đường đi dạo một chút.” Thần Vương Phi nói.

“Vâng.”

“Vương phi, Thần Vương phủ so với chỗ kia còn lớn hơn sao?” Khác với Ninh Khanh, Sơ Nhụy, nha hoàn của Ninh Khanh hưng phấn nhiều hơn thương tâm. Nàng nửa vén rèm, nhìn một khu nhà sát đường đi, trên cạnh cửa cao cao treo thẻ bài đề Trang Quốc Hầu phủ. Giương mắt nhìn lên, chỉ thấy chiếm nửa con phố.

“Đúng. Thần Vương phủ là trạch phủ chiếm nhiều đất nhất ngoại trừ hoàng cung.”

“Thế tử rất khó ở chung sao?” Sơ Nhụy khẩn trương mà nói.

Thần Vương Phi cười nói: “Không phải khó ở chung, mà là chúng ta đều ở chung không dậy nổi.”

Cờ nào đã kích người a! Nhưng lại là sự thật! Ninh Khanh thật sâu mà u buồn, đây là lần đầu tiên nàng hơi hơi cảm nhận được sâu sắc về cấp bậc dưới chế độ tôn ti.

“Hài tử ngoan, không sợ, tới nơi đó rồi người theo ta ở chung. Tuy rằng cùng dưới mái hiên, nhưng có khi hai ba tháng ta đều không chạm mặt hẳn. Chỉ cần người không chê nhàm chán, ngày qua ngày nhưng thật ra thanh tĩnh.”

Ninh Khanh liên tục gật đầu đồng ý.

Xe ngựa lung lay mà đi tới Thần Vương phủ ở Vinh Xương phố, xóc mạnh có thể nhìn thấy đại môn cao rộng son son thiếp vàng của Thần Vương phủ, hai bên là sư tử đá cao bằng người giương nanh múa vuốt, ở Thượng Kinh tắc tắc vàng này, đình đài lầu các liên miên vây sau tường cao chiếm ước chừng toàn bộ Vinh Xương phố. So dọc với các phủ đệ nhìn thấy dọc theo đường đi đều khí phái hơn hẳn.

Cửa chính của Thần Vương phủ đóng chặt, xe ngựa tự nhiên không đi cửa chính, mà là vòng đến cửa nách Tây Nam mà vào.

Xe ngựa đi một hồi, liền dừng lại, hai người xuống xe, lại thay đổi cỗ kiệu, ngồi khoảng mười lăm phút, mới chân chính tới chỗ ở của Thần Vương Phi.

Ninh Khanh ngẩng đầu, chỉ thấy bức hoành phi khắc ba cái chữ vàng “Tĩnh Tâm Uyển”. Bên trong vườn nhiều loại hoa cỏ, mặt sau một loạt dãy, tây sườn trồng một loạt cây liễu, phía trước còn lại là hơn mười chậu xuân cúc xếp thành hàng đôi, trông thật thanh nhã. Bài trí trong nội thất cũng lấy thanh nhã gọn gàng là chủ đạo.

Đúng như lời Thần Vương Phi nói, là chỗ ở thanh tĩnh.

“Vương phi đã trở lại?” Mấy người ăn mặc kiêu nha hoàn ma ma cười tiến lên chào hỏi.

“Đây là chất nữ nhà mẹ đẻ ta, ta đãi nàng giống nữ nhi thân sinh, các người nhưng đừng đi tâm.” Thần Vương Phi nói.

Bọn nha hoàn nhất nhất chào hỏi, Thần Vương Phi giới thiệu người trong phòng, Ninh Khanh âm thầm lưu tâm.

Hai đại nha hoàn Tĩnh Văn cùng Tĩnh Tư, bốn nhị đẳng nha hoàn, hai thô sử nha hoàn. Ngoài ra còn có một quản sự ma ma, hai thô sử bà tử.

Trong ngoài hạ nhân lên tới mười một người, đối với một Vương phi mà nói là cực kỳ khó coi.

Vương phủ ở phương diện ăn ở không có bạc đãi nàng, ở phương diện dùng người tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi đi.

Nhưng Thần Vương Phi tự cảm thấy mình xuất thân ê tiện, chỉ là vật bài trí đem gác xó, nên liền nói chính mình yêu thích thanh tĩnh, người đủ dùng là được rồi, đem một ít kẻ nói như rồng leo, làm như mèo mửa, dương phùng âm vi đuổi đi ra ngoài.

Thần Vương Phi mỗi ngày đều bình đạm như nước, không phải trồng hoa chính là thêu hoa, việc gì cũng không có, mười một cá nhân xử lý cuộc sống hàng ngày của nàng thật đúng là có thừa!

Ninh Khanh vào kinh chỉ dẫn theo hai người, một cái là nha hoàn Sơ Nhụy, một cái khác là bà vú Tề ma ma. Thần Vương Phi nghĩ hàng ngày nàng và mình ăn ở cùng một chỗ, liền không có phải thêm người, chỉ đem một cái nhị đẳng nha hoàn của chính mình, tên là Tuệ Bình cho nàng. Lại phân phó Tĩnh Văn đem một gian tây sương Uyển tốt nhất Tĩnh Tâm thu thập tốt cho Ninh Khanh ở.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tổ Mẫu Phái Tới Chọc Người

“Cô nương, nô tỳ hầu hạ ngài thay quần áo.” Tuệ Bình nói.

“Bình tỷ tỷ, một hồi chính là muốn đi bái kiến Vương gia cùng trác phi sao?” Ninh Khanh nói.

“Vương gia không ở đây, không cần bái kiến.” Tuệ Bình nói, “Vương phi thích yên tĩnh, không yêu tục sự, liền tặng việc quản gia cho Tôn trác phi, cô nương vào phủ, tự nhiên cần đi gặp nàng.”

Nội trạch Thần Vương phủ là Tôn trác phi cầm quyền, ngoại trừ danh phận, Tôn trác phi coi như là nữ chủ nhân của Thần Vương phủ. Trên đường Thần Vương Phi cũng tam phiến tứ phen mà dặn dò qua, đối Tôn trác phi cần phải kính cẩn.

Ninh Khanh cùng Tuệ Bình ra sương phòng, liền gặp được một người ăn mặc kiêu ma ma.

“A, đây là Ninh biểu cô nương, lớn lên thật là xinh đẹp.” Ma ma kia cười một tiếng, cũng không đợi Ninh Khanh trả lời, liền tự mình đi vào nhà chính.

“Đây là Phương ma ma bên người Tôn trác phi, chính là có chút thể diện, cái khác không nói, hôm nay có lẽ là sự tình nhiều, cô nương chớ có cùng nàng sinh khí.” Tuệ Bình vội vàng nói.

“Không thể nào. Nếu là thù hạ của Tôn trác phi, tự nhiên là bận rộn.” Ninh Khanh cười nói.

Tuệ Bình thở phào, cuối cùng lộ ra tươi cười thực lòng.

Ngay từ đầu khi bị chỉ định đi theo Ninh Khanh, nàng nhiều lo lắng Ninh Khanh là cái ninh không rõ xem không khai.

“Trác phi truyền lời, nói biểu cô nương tàu xe mệt nhọc, liền không cần đi gặp, làm cô nương mệt thêm. Hơn nữa, cũng không nên để chính phi phải đi gặp nàng! Nhưng là trác phi bị một đồng tục vụ quần thân, không đi ngay được, chờ vẫn chút lại đến bái kiến Vương phi.”

“Ai, nói cái gì bái kiến không bái kiến, có tâm.”

“Trác phi nói, tiền tiêu vật ăn mặc chi phí của biểu cô nương sẽ giống các cô nương trong phủ, có cái gì thiếu cứ việc tới tìm nàng, quá mấy ngày chỗ ở cũng có thể dịch đến cùng các cô nương bên kia.”

“Không cần như vậy phiền toái.” Thần Vương Phi nào dám tiếp, vội vàng nói: “Tiền tiêu vật ăn mặc đều khấu trừ vào phần ta là được. Đứa nhỏ này ta thích, nơi này cũng quá thanh tĩnh chút, không cần dịch tới dịch đi phiền toái, liền ở cùng ta.”

“Một khi đã như vậy, liền án theo ý tứ Vương phi làm đi.” Phương ma ma dứt lời liền cáo lui.

Ninh Khanh ở bên ngoài nghe được rõ ràng, nàng không cần bái kiến ai, trực tiếp trở về tắm rửa là ngủ được.

Nói được dễ nghe là sợ mệt nhọc các nàng, sự thật lại là người khác mặc kệ các nàng! Không đem các nàng đương một chuyện! Nàng, một cái biểu cô nương ở vương phủ, cũng bắt quá là làm phòng bếp nhiều thêm một phần com mà thôi! Giống như dưỡng thêm một tiểu miêu! Đừng nói gì đến tiệc đón gió tẩy trần! Tình cảnh của Thần Vương Phi so với trong tưởng tượng của nàng còn muốn kém hơn nhiều!

Ninh Khanh trong lòng không có nhiều mất mát cùng bất mãn, nhưng lại có thật sâu buồn bực ủy khuất cùng xấu hổ!

Rốt cuộc ai cũng không thích bị người khác coi khinh! Ai cũng không thích ở tại địa phương không chào đón mình! Quan trọng nhất chính là, cái địa phương này vốn là nàng không muốn đến!

Nhìn thấy Ninh Khanh tiến vào, Thần Vương Phi sắc mặt xấu hổ, ho nhẹ một tiếng: “Tôn trác phi sợ ngại một, trước nghỉ mấy ngày, về sau tái kiến cũng không muộn.”

“Ta đã biết.” Ninh Khanh ngoan ngoãn mà cười, “Ta đang sợ hãi chính mình tinh thần không tốt đường đột trác phi, như này càng thuận tiện cho ta.”

“Ngươi đứa nhỏ này!” Thần Vương Phi néo néo khuôn mặt nhỏ của Ninh Khanh, “Đêm nay đồ ăn là ta phái riêng người đi Bách Vị Lâu đặt tiệc, đó là quán com nổi danh ở Thượng Kinh, ngươi một hồi cũng không thể cùng cô mẫu khách khí. Tình Vãn, đem thực đơn của Bách Vị Lâu lấy lại đây, để cô nương nhìn một cái muốn ăn gì.”

Vừa dứt lời, liền nghe được một tiếng “Ai ô!” bên nhón vang lên, dọa Ninh Khanh nhảy dựng, quay đầu, chỉ thấy một người thiếu phụ nùng trang điểm mặt, mặc vàng mang bạc, một bên gào thét một bên vọt vào, như là khóc tang.

Ninh Khanh khước miệng vừa kéo, nàng đã đoán được thân phận người này! Hẳn là tiện tì trong miệng tổ mẫu - Oanh di nương!

Oanh di nương nguyên bản là nha hoàn của Ninh lão phu nhân, Thần Vương Phi không được sủng, Oanh di nương tranh phá da đầu để được làm “Cánh tay” của Thần Vương Phi, Thần Vương lười đến ứng phó, tùy tiện, thu Oanh di nương, bắt quá một đêm liền bỏ qua.

Không nghĩ Oanh di nương kia phúc lớn, một kích tức trúng, còn một lần sinh hai —— song bào thai Thất cô nương cùng Bát cô nương.

Ninh Khanh cho rằng Oanh di nương phải cho Thần Vương Phi hành lễ, không nghĩ tới mục tiêu tự nhiên là nàng! Oanh di nương xông thẳng đến trước mặt Ninh Khanh, đem Ninh Khanh kéo vào trong lòng ngực, khóc lớn lên: “Con của ta a! Ninh gia cuối cùng phải người đến xem ta!”

Ninh Khanh khòe miệng vừa kéo lại trườ, ai là đến xem ngươi?“Nhớ năm đó, khi ta xuất giá cô nương mới bé xíu như vậy, hiện giờ cũng đã lớn thành thiếu nữ đình đình ngọc lập!” Nói xong, quay đầu lại hỏi Thần Vương Phi: “Đúng rồi, đây là cô nương phòng nào?”

Ninh Khanh thở hốt vì kinh ngạc, hình ảnh này mỹ đến nàng cũng không dám nhìn!

“Đây là tam phòng Ngũ nha đầu.” Thần Vương Phi xấu hổ mà khụ một tiếng. “Khuê danh kêu Khanh Nhi.”

“Khanh nha đầu, con của ta a! Chắc chắn, nhìn bộ dáng như tiên tử này đi, đừng nói là Việt Thành, chính là Thượng Kinh cũng chọn không ra mấy người.” Oanh di nương nở nụ cười, phối hợp gương mặt phấn son đã bị cọ rửa hơn phân nửa bởi nước mắt, cực kỳ buồn cười. “Theo ta thấy, với phẩm mạo này của Khanh nha đầu, thế tử mà không thu phòng thì không thể nào nói nổi! Gần quan được ban lộc, vị trí đại di nương này hẳn là được đi!”

Người trong phòng đều là run lên một chút, Ninh Khanh giống như bị sét đánh, trời ạ, này thật không hổ là tổ mẫu phái tới chọc ngươi! Diễn xuất này toan sáng đến nàng cũng muốn khóc!

“Nói bậy gì đó!” Thần Vương Phi mặt một trận xanh một trận trắng, dịu ngoan như nàng cũng không thể nhịn được nữa! “Này đều còn là khuê nữ chưa có lấy chồng đâu!”

“Ai ai ai, tỷ tỷ a, ngươi đừng đại kinh tiểu quái.” Oanh di nương nói: “Kia lại không phải đứng đắn xuất giá, sớm chút chuẩn bị sẵn sàng luôn là tốt. Khanh nha đầu ngươi cũng đừng xấu hổ, dù sao toàn phủ đều biết đến chuyện này, ngươi cứ việc lớn mặt hành động!”

Ninh Khanh rốt cuộc nhịn không được, lệ rùng chạy đi! Bị người trái một câu phải một câu mà nói nàng làm tiểu tam, cho người ta làm tiểu thiếp, lại còn có toàn phủ trên dưới đều biết đến sự tình! Lúc này mới vào phủ được bao lâu a? Đã toàn phủ đều biết! Mặt này đều mau ném đến nhà bà ngoại đi!

“Hài tử ngoan, đừng để ý nàng! Nàng là nói bậy! Xem ta như thế nào thu thập cái người này!” Thần Vương Phi trừng mắt nhìn Oanh di nương liếc mắt một cái, làm bộ đi nheo cánh tay Oanh di nương.

Đem cô nương người ta tức phát khóc, Oanh di nương cũng có chút ngượng ngùng, “Da mặt thật mỏng, bắt quá lần da lúc này mới tốt a! Nhìn này khóc tương, thật đúng là hoa lê đảm mưa đáng yêu đáng thương chọc người đau, trách không được lão thái thái chọn trúng nàng.”

Thần Vương Phi mặt đều khó chịu, nhưng miệng nàng lại ngốc, nhất thời không biết nói cái gì cho tốt.

“Vương phi, thời điểm không còn sớm, đồ ăn của Bách Vị Lâu thức còn chưa có chọn đâu, nếu không đem thực đơn đưa đi, sợ là không đuổi kịp cơm chiều.” Tĩnh Văn nói.

“Ai, nhìn ta đều mau đã quên chính sự.” Thần Vương Phi thuận thế chuyển đề tài.

“Ta thật lâu không ăn qua đồ ăn bên ngoài, một lần ăn vẫn là nửa năm trước đâu.” Oanh di nương thân thủ muốn cướp thực đơn, Tĩnh Văn trừng mắt nhìn nàng nói: “Sẽ không thiếu ngươi!” Oanh di nương lúc này mới ngượng ngùng rút tay về.

Thần Vương Phi tuy rằng tình cảnh không tốt, nhưng làm tiệc đón gió mà người quá ít cũng khó coi, vốn là Oanh di nương có một phần, tuy rằng Oanh di nương miệng tiện, nhưng rất nhiều thời điểm đều có thể khuấy động không khí.

Thần Vương Phi đem thực đơn cho Ninh Khanh, “Hài tử ngoan, muốn ăn cái gì liền nói, không cần khách khí.”

“Vâng.” Ninh Khanh cũng không làm ra vẻ, theo bậc thang mà xuống. Nàng nhìn nhìn thực đơn, liền nói: “Món nào nhìn cũng tốt, ta rốt cuộc không phải người địa phương, không biết tinh tú, ta liền chọn ba cái nhìn ăn ngon, còn lại cô mẫu làm chủ.”

Thần Vương Phi cười đáp ứng, Ninh Khanh nói: “Cá trần châu ngũ vị, bát bảo hoàn chua ngọt, lại đến một món điểm tâm ngọt, chè hạt sen bích ngọc.”

Oanh di nương cười vung tay lên: “Được, hai cái phía trước đều tốt, liền chè hạt sen cuối cùng kia không ngon, so nữa đầu bếp ở quý phủ chúng ta đều không bằng.”

Thần Vương Phi cười nói: “Ba hoa mãi cuối cùng nói đúng được một câu.”

“Nói đến chè hạt sen, cô nương nhà ta làm mới xứng được trăm trò khen ngợi.” Sơ Nhụy nói.

“Hảo cô nương, ngươi còn sẽ xuống bếp! Cô mẫu ngươi cùng lão thái thái khẩu vị giống nhau, cũng là yêu nhất ăn cái này.” Oanh di nương nói.

“Vậy đêm nay liền không gọi món điểm tâm ngọt, ta làm một ít chè hạt sen, cho người trong phòng đều ăn một chén.” Ninh Khanh nói.

Nha hoàn bà tử trong phòng Ninh Khanh đều tặng lễ gặp mặt, nhưng nàng một nữ nhi tiểu thương hộ lấy ra được đồ vật gì, liền tính là hạ nhân cực nhỏ ở Tĩnh Tâm Uyển cũng chưa chắc để mắt, cho nên nàng chỉ có thể đưa tâm ý, hiện tại cơ hội đưa tới cửa, Ninh Khanh tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Thần Vương Phi hiểu rõ dụng ý của Ninh Khanh, “Phía trước cầu Hi Thước có hoa sen nở đến cực hảo, hạt sen chắc cũng đã chín, Tĩnh Tư, ngươi sai

người đi hái chút.”

“Ta đi.” Ninh Khanh cười ngâm ngâm mà đứng lên, bởi vì Oanh di nương đã kéo tay nàng, ra về muốn lời nói và việc làm đều mẫu mực.

Thần Vương Phi xoa huyết Thái Dương gât đầu, để Tĩnh Tư, Tuệ Bình, Sơ Nhụy ba cái nha hoàn đi theo, lại sai hai cái thô sử ma ma hỗ trợ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nàng Là Thiếp Của Người

Cách Tĩnh Tâm Uyển không xa có một cây cầu bằng đá xanh, trên cầu khắc tự: Ngàn ti bích hoàn độ cầu Hi Thước! Bên dưới cầu là một hồ sen liên miên nối tiếp nhau. Hiện nay đúng là mùa hè, hoa sen khai đến chính thịnh, hảo chút hạt sen đều đã thành thực, đứng là thả liên hảo thời tiết.

Hai cái thô sử bà tử thả xuống thuyền nhỏ, hướng tới địa phương nhiều hạt sen vạch tới.

Ninh Khanh hít sâu một hơi, hương hoa sen tươi mát làm nàng tinh thần chấn động, tâm tình rất tốt.

“Vương phủ chính là vương phủ, một cái hồ sen liền lớn bằng nửa cái tòa nhà Ninh gia chúng ta.” Sơ Nhụy hưng phấn mà nói.

“Biểu cô nương, người muốn đóa nào thì chỉ, để các nàng hái đi.” Tĩnh Tư nói.

“Chọn hạt sen già một chút.” Ninh Khanh nói: “Lại hái cho ta mấy lá sen còn tươi.”

“Cô nương, hoa sen nở thực tốt, có muốn hái chút trở về làm túi thơm hay không?” Sơ Nhụy nói, “Vài cái túi thơm hương vị đều đã phai nhạt.”

“Được, cứ làm như vậy đi.”

“Hạt sen cũng muốn hái thật nhiều đi, làm mấy bữa chè hạt sen.” Sơ Nhụy cười nói.

Ninh Khanh cười khanh khách, “Tham ăn.”

Hai cái bà tử thực mau đưa lên mấy cành hoa sen, lá sen cùng đài sen, Ninh Khanh muốn lại đây ôm, ngửi thanh hương. Sơ Nhụy lột hạt sen đút cho nàng, đoàn người cũng hoà thuận vui vẻ.

“Thế tử!” Tĩnh Tư đột nhiên hét kinh hãi một tiếng, hú đến mọi người nhảy dựng.

Ninh Khanh cả kinh, chỉ thấy rất xa có hai người một trước một sau mà đi tới.

Đi ở phía trước chính là một người thiếu niên, hoãn mang áo nhẹ, phong tư thiên thành, rất xa chỉ thấy hình dáng, còn thấy không rõ ngũ quan, nhưng lại biết đó là người cực kỳ tuấn mỹ.

Hiện tại toàn phủ đều truyền nàng là hương người này tự tiến chằm tịch, Ninh Khanh trong khoảng thời gian ngắn liền xấu hổ cực kỳ, cúi đầu, nơi nào còn dám nhiều xem.

Thăng đến người nọ gần người, mới khuất sau chúng nha hoàn nhún người làm cái bán lễ.

Thần Vương thế tử Tổng Trạc ở tại Bắc viện của vương phủ, là cực ít khi tới nơi này. Nhưng hôm nay hắn cùng Khang Vương chơi cờ, nhất thời đại ý kém nửa bước, thua một bức bách hà đồ. Lúc này mới về nhà, thuận đường vòng đến bên này coi một chút hồ sen, hảo trở về về.

Hắn vừa lại đây liền thấy được vài thiếu nữ đùa giỡn, bên hồ sen có hai bà tử chèo thuyền, liền nói là bọn nha hoàn đang hái sen.

Hắn xuất hiện làm các thiếu nữ hoạt bát đều là cả kinh, tất cả đều có chút chột vật mà chính tề mà trạm hảo, nhún người hành lễ.

Hắn nhìn đình đình hồ sen, cùng các nàng sai thân mà qua, một trận thanh u liên hương nhẹ nhàng thấm tới.

Hắn hơi nghiêng đầu, chỉ thấy là vài thiếu nữ. Chính giữa một cái kia nhất xông ra, nàng ôm một bó hoa sen màu phấn hồng cùng lá sen xanh ngọc, hơn phân nửa khuôn mặt nhỏ trắng nõn cơ hồ đều giấu ở bên trong, phía sau một mảnh lá sen xanh mon mơn, làm nổi bật hoa sen đang nở rộ, lại không dịch nổi với hình ảnh thiếu nữ cúi đầu rũ mắt trước mặt.

Thăng đến đi xa, Tổng Trạc mới nhường mầy tự hỏi: “Nữ hài này là ai?”

Thiếu nữ vừa rồi trang điểm tố nhã, nhưng hắn cũng nhìn ra được kia cũng không phải nha hoàn, hắn tuy cùng nhóm thứ muội tiếp xúc không nhiều lắm,

nhưng cũng không đến mức nhận sai thành các nàng.

“Lớn lên nhưng thật ra xuất sắc, không phải là thiếp phụ vương mới nạp đi?” Tống Trạc nói.

Phía sau hắn, người hầu Thanh Phong phớt một tiếng nở nụ cười: “Nàng không phải thiếp của Vương gia, mà là thiếp của gia đó!”

Tống Trạc nhú mày, “Sao lại thế này?”

Thanh Phong cũng vừa mới đến phủ, nhưng trên đường đã sớm có người đem tin tức nói cho hắn. Lập tức, hắn liền đem chuyện Ninh Khanh là chất nữ của Thần Vương Phi, là Thần Vương Phi dự định đưa cho hắn làm thiếp, đều nói.

Tống Trạc thanh đạm ánh mắt hiện lên một mặt khinh thường, liền không cần phải nhiều lời nữa.

Tối buổi tối, Tôn trắc phi tự nhiên sẽ không thật sự lại đây chào hỏi, chỉ nói bận, lại nói sợ nhiều Thần Vương Phi nghỉ ngơi, chỉ làm Phụng ma ma tặng chút đồ vật cho Ninh Khanh.

Cơm chiều sau, Ninh Khanh để Sơ Nhụy làm trợ thủ, ở phòng bếp nhỏ làm một nồi chè hạt sen, trên dưới Tĩnh Tâm Uyển mỗi người đều uống lên một nửa chén, đều là khen không dứt miệng.

Chè hạt sen Ninh Khanh làm xác thật là thực hảo, trừ bỏ một dạng này, nàng còn sẽ làm rất nhiều món điểm tâm ngọt, đây là kiếp trước nàng yêu thích cùng hứng thú. Ninh Khanh nghĩ, nếu không phải mụ mụ cản trở, nàng tương lai nhất định sẽ mở một cửa hàng bán đồ ngọt.

Nghĩ vậy, Ninh Khanh đột nhiên trước mắt sáng ngời, đúng vậy, nàng có thể mở một cửa hàng bán đồ ngọt! Ở chỗ này không còn có người nói nàng làm đồ ngọt là mê muội mất cả ý chí!

Buổi tối gió đêm phơ phất, đi đường nửa tháng, tuy rằng mệt nhọc, nhưng Ninh Khanh cùng Thần Vương Phi đều không có ý tứ muốn ngủ sớm, sai người bày rượu trái cây, ngồi ở dưới cây liễu hồng mát, bọn nha hoàn đều lui xuống.

“Hôm nay Oanh di nương mạo phạm người đừng để trong lòng, nàng chính là không ngăn được cái miệng, nội tâm cũng không phải là xấu.”

“Ta biết.”

Đều nói thế thiếp không dung lẫn nhau, nhưng kia cũng phải nhìn là tình huống thế thiếp như thế nào, giống như Thần Vương Phi, cũng chỉ có thể cùng nhau trông coi. Oanh di nương hẳn cũng là người duy nhất ở vương phủ mà Thần Vương Phi có thể nói chuyện đi.

Thần Vương Phi liếc mắt một cái nhìn thần sắc Ninh Khanh, giây giữa một hồi lâu mới nói: “Khanh Nhi, đối với lời đồn đãi hôm nay, ngươi thấy thế nào?”

Ninh Khanh thấy Thần Vương Phi cũng không phải an ủi nàng, mà là hỏi cái nhìn của nàng, biết sự tình còn có đường sống, vội la lên: “Cô mẫu, ta…… Không muốn làm thiếp! Cũng không có vọng tưởng phải gả cho thế tử điện hạ.”

Thần Vương Phi vui mừng, một phen lôi kéo tay của Ninh Khanh: “Cám ơn trời đất, hài tử ngoan của ta, ta còn tưởng rằng ngươi cùng tổ mẫu của ngươi ý tưởng giống nhau đâu!”

“Không có không có! Ta nói khi ở nhà đều là thật sự, ta…… Không cần cho người ta làm thiếp!” Ninh Khanh đầu điều đến giống bác lăng cổ, câu cuối cùng kia lại dị thường kiên định.

Tầng đá lớn trong lòng rơi xuống, Thần Vương Phi rất là trấn an, mi mắt có chút ướt: “Làm vợ kẻ đã đủ khổ, càng vọng luan là làm thiếp. Dọc theo đường đi ta đều suy nghĩ nên khuyên ngươi như thế nào mới tốt! Không thể tưởng được a, chính ngươi liền nghĩ thông suốt. Ngươi yên tâm, tương lai ta nhất định sẽ tìm kiếm người khác trong sạch cho ngươi.”

Nói tới hôn sự, Ninh Khanh khuôn mặt nhỏ đỏ lên: “Môn đăng hộ đối liền hảo, môn hộ quá cao không hảo tiến. Đều là thương hộ, hoặc là cái thanh bản tú tài cũng được.”

Môn đăng hộ đối, không chỉ là cổ đại, chính là ở hiện đại cũng có. Nếu là hai bên chênh lệch quá lớn, một bên yếu thế phải nhân nhượng bên kia. Cái gọi là môn đăng hộ đối, rất nhiều thời điểm là chỉ hai bên địa vị bình đẳng.

“Này……” Thần Vương Phi cả kinh, “Đây là vì sao? Liền tính là ta không được sủng, nhưng nếu là da mặt dày đến trước mặt dượng ngươi cầu một cầu, cho ngươi gả cái lục thất phẩm quan cũng là có thể.”

Ninh Khanh lắc lắc đầu: “Ta đều không cần, cô mẫu, ngươi liền theo ý ta đi.”

Nàng cầu cũng không phải phú quý, nàng chỉ nghĩ có một đoạn hôn nhân sạch sẽ.

Vì tương lai muốn làm giàu, nàng còn phải tích tụ tiền tài cùng của hồi môn cho chính mình! Chỉ có như vậy mới có thể làm được điều mình muốn!

Ninh Khanh tuy rằng là một cô gái nhỏ mềm mại, nhưng rất nhiều thời điểm nàng đều là thông tuệ mà mang theo vài phần khéo đưa đẩy lời đời.

“Hảo hảo, đều theo ý ngươi. Bất quá thời gian còn dài đâu, trước chờ lời đồn đãi phai nhạt, một hai năm ngươi lại nói cũng không muộn.”

Ninh Khanh gạt đầu, nàng muốn tích tụ tiền tài cho mình, cũng đến chạy nhanh mới được: “Cô mẩu, người ngày mai liền mang ta đi dạo phố đi.”

“Mới khen người hai câu, người lại đánh hỏi nguyên hình! Hiếu động như vậy! Trước tiên ở trong nhà nghỉ mấy ngày, xương cốt này của cô mẩu già rồi không chịu được.”

Ninh Khanh hi hi cười, vội vàng rót cho Thần Vương Phi một ly rượu trái cây, dỗ nàng vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thiên Kiều Bách Hà Đồ

Oanh di nương ở Tỉnh Tâm Uyển com no rượu say xong, liền hướng chỗ ở của Thất cô nương Tổng Khởi Mân, chính là Mịch Hương Cư, mà đi.

“Ai ôi, con của ta, đã trẻ thế này còn không ngủ.” Thấy bên trong có ánh đèn, Oanh di nương liền đi vào.

“Cô nương, đi nương tới.” Nha hoàn hướng trong phòng kêu.

Chỉ nghe đặng đặng tiếng bước chân, một tiểu cô nương bảy tám tuổi xoát một tiếng liền xóc rèm, xinh xắn mà đứng ở cửa, khuôn mặt nhỏ cùng Oanh di nương có năm phần tương tự, cực kỳ lạnh nhạt: “Đã trẻ thế này đi nương còn lại đây, nhìn về mặt hồng này, chẳng lẽ là uống say đi. Ta muốn ngủ, đi nương vẫn là về đi.”

“Ta cũng không chậm trễ người đi ngủ, ta liền nói một câu. Mẩu phi người đã trở lại, còn có biểu tỳ của người nữa, về sau sợ là không đi rồi, người ngày mai liền đi thỉnh an, cùng biểu tỳ người gặp mặt.” Oanh di nương nói.

Khuôn mặt đẹp của Thất cô nương Tổng Khởi Mân trướng đến đỏ bừng: “Biểu tỳ của ai? Biểu tỳ ta chỉ nhận một cái, chính là Tỉnh Quốc Công phủ! Hơn nữa, ta đường đường tiểu thư quý tộc đứng đắn của Thần Vương phủ, còn phải coi trọng một cái tiểu thương nữ? Cùng nàng kết giao?”

“Ai, cũng không thể nói như vậy! Ta còn là nha hoàn xuất thân thương hộ đâu, còn không phải sinh ra người!” Oanh di nương không cho là đúng: “Tuơng lai, chờ biểu tỳ người làm đi nương, được long của cửa thế tử ca ca người, người lại nịnh bợ liền chậm!”

Tổng Khởi Mân trông mắt rung rung, then quá thành giận: “Biết rõ người khác đều lấy cái này chê cười ta người còn càng muốn nhắc đến! Lại nói cái tiểu thương nữ kia, thế tử ca ca mới nhìn không vừa mặt nàng đâu! Toàn phủ trên dưới đều biết nàng là lại cóc muốn ăn thịt thiên nga, đừng nói làm thiếp, chính là cho thế tử ca ca làm nha hoàn đều không xứng!”

“Cũng không thể nói như vậy!”

“Đủ rồi! Ta một cái cô nương, người buổi tối lại chạy tới trước mặt ta nói cái gì thê a thiếp a, là thành tâm xấu hổ ta?” Tổng Khởi Mân hung hăng vung mạnh, khóc lóc chạy vào trong.

“Di nương, cô nương hôm nay bị ủy khuất, người liền về trước đi!” Nha hoàn của Tổng Khởi Mân thúc giục. Oanh di nương thấy vào không được phòng, chỉ phải hùng hùng hổ hổ mà đi rồi.

Gần đến giờ Tý, sét đánh đùng đùng mưa ngậm nổi lên, ngoài cửa sổ Bích Vân Hiên là cảnh tượng mưa đánh chuỗi tây.

Trước thư án, Tổng Trạc ngừng bút trong tay, nhìn ngoài cửa sổ từ từ thờ dài.

Thanh Phong nhìn bách hà đồ trên bàn: “Điện hạ đem cầu Hi Thước và hồ sen ở vương phủ của chúng ta họa đến rất sống động, nhưng tổng cảm giác còn thiếu điểm gì đó.”

Tổng Trạc cười: “Đúng, là thiếu điểm gì đó.”

Một gã sai vặt khác là Thanh Hà thâm nghĩ, chứng cường bách của điện hạ lại tái phát! Nghiêng đầu: “Không có a, họa rất khá, đây là theo tiêu chuẩn bình thường của điện hạ, lấy đi ra ngoài, lại là một bức danh tác ngàn vàng khó cầu. Có thể được một bức họa của ngài, không biết bao nhiêu người đem Khang Vương hâm mộ đâu.”

“Hắn là may mắn, thừa dịp điện hạ say chuẩn choáng mới nói chơi cò.” Thanh Phong hừ một tiếng.

“Thua chính là thua, này có cái gì, bất quá là một bức họa.” Tổng Trạc lắc đầu cười khế.

“Đêm nay, lại hạ mưa to, hiện tại chạy tới hồ sen tìm linh cảm cũng không được.” Thanh Hà nói: “Nếu không, bữa ăn khuya đêm nay liền đổi thành bánh lá sen hoặc là chè hạt sen, nói không chừng có thể ra linh cảm tới!”

“Ừ, như vậy hảo.” Tống Trạc a một tiếng cười khê.

Thanh Hà lập tức nhảy đi ra ngoài, kêu nha hoàn đi phòng bếp nhỏ phân phó, còn thêm vào một câu, muốn mới mẻ!

Đầu bếp nữ rối rắm, bữa ăn khuya đêm nay nàng đã sớm chuẩn bị tốt, nhưng thế tử nói đòi, nàng có thể không đòi sao? Nhưng hạt sen trong phòng bếp là hạt sen khô, từ đâu ra mới mẻ!

Đầu bếp nữ không khỏi oán trách, tối tăm thế này, trời lại mưa to, ăn cái gì mới mẻ chè hạt sen bánh lá sen a! Đây không phải cố ý giày vò người sao. “Nếu không đến phòng bếp lớn nhìn xem.” Nha hoàn thô sử trong phòng bếp Thu Nhi nói.

“Giữa trưa ta mới đi bên kia một chuyến, cùng bên ta giống nhau, là hàng khô.”

“Tĩnh Tâm Uyển có.” Thu Nhi linh quang chợt lóe, “Hôm nay ta đi ngang qua cầu Hi Thước nhìn thấy mấy người Tĩnh Tư hái sen đâu.”

“Thật sự? Mau đi!”

Thu Nhi lên tiếng liền mở ô che chạy tới Tĩnh Tâm Uyển. Nha hoàn gác đêm của Tĩnh Tâm Uyển nghe nói muốn hạt sen, tinh thần nhanh như chớp vừa chuyển: “Lá sen thì còn dư lại chút, nhưng hạt sen đã dùng xong. Chè hạt sen nhưng còn có một bát, người muốn hay không?”

“Vây liền cho ta một bát đi.” Đành coi ngựa chết thành ngựa sống mà chạy chữa, dù sao so tay không trở về vẫn tốt hơn! Thu Nhi nhét cho nha hoàn kia một chuỗi tiền đồng: “Chuyện đêm nay người đừng nói khắp nơi.”

“Yên tâm” Nha hoàn kia đếm tiền đồng nứt miệng cười: “Một bát này, vẫn luôn ở trên bếp lò giữ ấm, nguyên bản là để lại cho Vương phi ăn khuya, nhưng Vương phi ngủ rồi cũng không kêu ăn. Ta trộm đem ra, chẳng lẽ còn sẽ đi khắp nơi nói sao? Ngày mai Tĩnh Văn tỷ tỷ nhớ lại hỏi nhiều một câu, ta chỉ cần nói là đã thiêu là được.”

Thu Nhi mang theo một bát chè hạt sen trở về, đầu bếp nữ cau mày: “Đây có thể ăn sao?” Đổ một chút ra tới nếm thử, trước mắt sáng ngời: “Hâm nóng, rồi mang lên cùng với bữa ăn khuya ta đã nấu đi.”

Bữa ăn khuya mang lên, Tống Trạc ăn một ngum bánh mứt táo, tiếp theo nếm chè hạt sen. Chè hạt sen vừa vào miệng, một vị tươi mát hương sen liền thấm nhập tâm tì.

Tống Trạc nhớ tới ban ngày khi hắn đi qua cầu Hi Thước, cũng có một mật nhàn nhạt thanh hương. Nhẹ nhàng ngoái đầu nhìn lại, thiếu nữ kia nửa ôm hoa sen hồ khép mắt, mặt mày buông xuống thanh trĩ kiều diễm.

Tống Trạc câu môi cười, mặt mày tinh xảo ở dưới ánh đèn thật là rung động lòng người: “Ta biết thiếu cái gì.”

“Thiếu cái gì?” Thanh Phong nói.

Tống Trạc lại cười mà không đáp, đi đến trước bàn vén tay áo để bút. Bất quá mấy cái phác họa, đoàn người hái sen hôm nay liền hiện lên rất sống động, đặc biệt là trên cầu Hi Thước thiếu nữ nửa ôm hoa sen, nửa rũ mắt, dáng vẻ này khiến thiếu nữ kiều nộn thanh thuần bày ra đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Thanh Phong Thanh Hà nhìn Tống Trạc ít ỏi vài nét bút liền làm bức họa hồ sen xanh mướt nguyên bản là yên tĩnh điềm mỹ trở nên hoạt sắc sinh hương, nhưng toàn bộ hồ sen lại thành bối cảnh, làm sáng bừng thiếu nữ nhỏ nhỏ ôm lá sen hoa sen kia.

Một tay hết sức phong lưu tiêu sái cuồng thảo bên trên góc phải bức họa: Ngọc hoàn phản đỉnh bích mấy ngày liền, nửa ôm hạm đậm nửa rũ mắt. ____《Thiên Kiều Bách Hà Đồ》.

Viết xong ném bút, ấn lên đại ấn của chính mình, Tống Trạc vừa lòng mà câu môi: “Thanh Phong, chờ cho mực ráo, ngày mai đưa đến chỗ Khang Vương.” Rồi sải bước hướng tới phòng ngủ mà đi.

Thanh Phong Thanh Hà thu thập bút nghiên, Thanh Hà hỏi: “Cô nương trong tranh là ai, chưa thấy qua.”

Thanh Phong cười: “Hôm nay ở trên cầu Hi Thước đụng phải, chính là Ninh biểu cô nương trong truyền thuyết.”

“Mới đến nửa ngày liền không an phận nơi nơi tán loạn, còn cùng thế tử ngẫu nhiên gặp được, sợ không phải cái chủ tử bớt lo.” Thanh Hà trừng lớn hai mắt: “Đáng sợ chính là, thế tử điện hạ của chúng ta chẳng lẽ là để bụng? Nếu không như thế nào đem nàng họa lên.”

“Nói bậy!” Thanh Phong giận: “Vị biểu cô nương kia an phận hay không an phận ta không biết, nhưng thế tử nhất định không nhìn trúng nàng, nếu không sao lại đem nàng họa đưa cho Khang Vương. Gia của chúng ta người lại không phải không biết, nhất tùy tính tiêu sái, hắn bắt quả là cảm thấy hình ảnh kia đẹp, hắn mới họa đi lên, cùng tình yêu không quan hệ.”

Thanh Phong trình độ nhất định thượng chân tướng để!

“Đem bức họa của Ninh biểu cô nương đưa cho một cái ngoại nam, này không tốt đi?” Thanh Hà nói.

Thanh Phong phun hắt một ngụm: “Thế từ gia của chúng ta không có phẩm giá như vậy sao? Ngươi chưa thấy qua Ninh biểu cô nương, đương nhiên, ta cũng không tính gặp qua, liền nhìn thấy nửa khuôn mặt của nàng, còn cúi đầu, điện hạ chỉ về vài phần thần vận của nàng, hơn nữa về đến là nhỏ, liền chiếm một tiểu giác, còn che nửa khuôn mặt, không hiểu rõ, liền tính Ninh biểu cô nương đứng ở bên cạnh bức tranh, cũng chưa chắc liền nhìn ra là nàng, này đầu thế tính đến bức họa của nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cửa Hàng

Ngày hôm sau, Thanh Phong liền đem 《Thiên Kiều Bách Hà Đồ》đưa đến trên tay Khang Vương.

Khang Vương Thẩm Thành Cung chính là vị cưới biểu muội ruột thịt của Tổng Trắc làm trắc phi kia, hân chi lớn hơn Tổng Trắc hai tuổi, nhưng vì phụ thân chết sớm mà sớm tập tước, là một vị vương gia khác họ tuổi trẻ xuất sắc.

Thẩm Thành Cung mở ra Bách hà đồ liền tám tám kinh ngạc cảm thán: “Bốn vương dám khẳng định, đây là bức họa tốt nhất từ trước đến nay của thế tử nhà ngươi, hân thế mà thật bỏ được.”

Thanh Phong khoanh tay mà đứng, thanh tú trên mặt treo cười: “Gia nhà ta là cái tính tình gì, điện hạ lại không phải không biết, chỉ có hân hài lòng hay không, cũng không có cái gì tốt nhất không tốt nhất, có bỏ được hay không. Huống hồ, chẳng lẽ gia ta về sau còn không ra được bức họa càng tốt hơn?”

“《Thiên Kiều Bách Hà Đồ》hai chữ thiên kiều này dùng đến hảo a!” Thẩm Thành Cung không có ngẩng đầu, ánh mắt vẫn luôn ngưng trên người thiếu nữ ôm sen ở trong bức họa, rất là tò mò: “Đây là vị tiểu thư nào trong Thần Vương phủ của các ngươi? Bốn vương như thế nào chưa thấy qua?”

Thanh Phong buồn bực, hân nhưng không nghĩ nhiều chuyện, trông mắt nhanh như chớp vừa chuyển, cả cười: “Hắc, Vương gia, ngài xác định tất cả cô nương trong Thần Vương phủ ngươi đều gặp qua? Ngài chẳng lẽ là muốn nạp về nhà đi?”

Thẩm Thành Cung cả kinh, liền tục xua tay: “Nào dám, nô tài ngươi trở về cũng không thể nói bậy.”

Vương phủ cô nương là chính tông hoàng thất huyết mạch, cho dù thứ xuất, cũng là cao nhân nhất đẳng, càng đừng nói Thần Vương phủ cũng không có cô nương con vợ cả. Những cô nương thứ xuất đó gả vào hầu môn công phủ, nhất phẩm quan to làm chính thê cũng là thỏa đáng, hân nào dám mơ tưởng cưới một người về làm thiếp.

Một câu của Thanh Phong liền làm Thẩm Thành Cung đánh mất ý niệm đối với người trong tranh, không thể nói không cơ linh.

-

Ninh Khanh nhập phủ đã năm ngày, trừ bỏ ngày đầu tiên hái sen nàng không có lại ra ngoài, mà là ở nhà sửa sang lại đồ vật của chính mình, hoặc là làm thêu thùa, hoặc là đi theo Thần Vương Phi học trồng hoa, nhiều nhất là ở phụ cận Tĩnh Tâm Uyển đi bộ một vòng, đương nhiên, cầu Hi Thước hồ sen nơi đó nàng rất cuộc không đi qua.

Ninh Khanh cũng không thấy buồn, bởi vì nàng biết tình cảnh của Thần Vương Phi không tốt, nếu là chính mình không biết thu liễm nơi nơi chạy loạn, chắc chắn chọc người nhân thoại, làm Thần Vương Phi khó xử.

Mà các chủ tử trong Thần Vương phủ cũng thực ăn ý mà đem Ninh Khanh quên mất, cùng ngày thường giống nhau, lấy Thần Vương Phi hi tính vì từ, không cùng Tĩnh Tâm Uyển lui tới.

Tới ngày thứ sáu, Thần Vương Phi rốt cuộc cho đi: “Hôm nay liền đi ra ngoài đi dạo đi, quần áo ngươi mang đến tuy rằng đều là mới làm, nhưng rất cuộc cùng Thượng Kinh cô nương kiêu dáng có chút chênh lệch, hôm nay cô mẫu mang ngươi đi làm quần áo cùng đánh trang sức. Ngươi đừng cùng ta khách khí, ngươi cũng biết cô mẫu không có hài tử, này tiền không tiêu ở trên người của ngươi thì tiêu trên người ai?”

“Đa tạ cô mẫu.” Ninh Khanh cũng không làm ra vẻ, sáng khoái đáp ứng. Nàng không thể không trang điểm, bởi vì nàng chính là thể diện của Thần Vương Phi, liền tính ăn mặc không xuất sắc cũng được, nhưng cũng tuyệt đối không thể quá mất mặt.

Hơn nữa nàng đã thành Thần Vương Phi tâm linh ký thác, theo lời Tĩnh Văn nói, từ khi nàng tới đây, Thần Vương Phi cả người đều có sức sống. Cho nên không cần phải làm ra vẻ.

Thần Vương Phi để Tĩnh Tư mang theo hai ngàn lượng bạc. Thượng Kinh giá hàng cao, đặc biệt là đồ dùng sinh hoạt của quý tộc thượng lưu càng cao, hai ngàn lượng bạc, cũng chỉ đủ cấp Ninh Khanh mua hai bộ quần áo cùng đồ trang sức dành cho thiên kim quý tộc bậc trung, không tốt lắm cũng không quá kém. Này đã là hết khả năng của bà.

Sai người đến chỗ Tôn trắc phi cầm đối bài ra ngoài, Tĩnh Tư, Sơ Nhụy, Tuệ Bình cùng Tiểu ma ma, quản sự ma ma của Tĩnh Tâm Uyển, đi theo, hai

người ngồi xe ngựa từ cửa hông ra phủ.

Hai người trước tới Bách Vị Hiền ăn chút gì, lại đi tiệm vải chọn hai thất gấm vóc đang thịnh hành.

“Một gian cửa hàng của hồi môn của cô mẫu là cửa hàng thêu, cũng làm chút trang phục tiểu đồ vật, tú nương chừng quây tay nghề cũng không tệ lắm, để các nàng may trang phục cho người.”

Chủ yếu chính là, số bạc của nàng nếu là mua trang phục chỉ có thể mua hai bộ, nhưng đưa cho tú nương trong cửa hàng làm thì có thể làm ba bộ, vải dẹt dư lại còn có thể làm hai kiện áo lót cùng một ít túi tiền túi thơm tiểu đồ vật.

Gian cửa hàng kia tên là Văn Tú Phường, khi Ninh Khanh cùng Thần Vương Phi đi vào bên trong một người đều không có, cùng đường phố bên ngoài náo nhiệt so sánh thì thật phần quanh què.

“Gian cửa hàng này kinh doanh cũng không tốt lắm, mỗi năm chỉ có vài trăm lượng bạc tiền thu.” Thần Vương Phi từ từ thở dài. “Còn có hai gian ở Việt Thành, Nhị bá người giúp đỡ xử lý. Một năm có thể lãi trăm lượng liền tính hảo, này cũng không có gì.”

Ninh Khanh nháy mắt đã hiểu, nói là giúp đỡ xử lý, thực tế là bị Nhị bá phụ chiếm! Mỗi năm chỉ lấy trên dưới một trăm lượng bạc tổng cổ Thần Vương Phi. Khó được Thần Vương Phi hảo tính tình, hơn nữa nàng lại không nhi nữ, này cửa hàng bị thân huynh trưởng chiếm liền chiếm, dù sao tiện nghi đều là huynh đệ nhà mình, lọt sàng xuống nia.

Gian thêu ở Thượng Kinh này là cửa hàng duy nhất mà Thần Vương Phi nắm giữ, mỗi năm xấp xỉ một nghìn lượng bạc tiền thu, hơn nữa một tháng có một trăm lượng tiền tiêu vật, một năm là hơn hai ngàn lượng, một năm về thăm nhà mẹ đẻ ba lần, trừ bỏ công trung đặt mua lễ, mỗi lần không sai biệt lắm lên đưa năm sáu trăm lượng, ngày thường còn phải đánh thưởng hạ nhân.

Ninh Khanh lập tức liền biết, Thần Vương Phi chi bạc cho chính mình mua quần áo đánh trang sức sợ đã tiêu hết hơn phân nửa tích tụ của nàng mấy năm nay, nguyên bản nàng còn nghĩ cùng Thần Vương Phi mượn chút tiền vốn, hiện tại chỉ sợ không được!

Nàng vào kinh khi tổ mẫu liền một cái tiền đồng cũng chưa cho nàng, chi phí ăn mặc của hồi môn đều là cô mẫu bao cấp, này nên như thế nào mở cửa hàng đồ ngọt a!

Không được, nàng phải ngẫm lại biện pháp!

“Cô mẫu, nếu cửa hàng không mưu cầu lợi nhuận, vì cái gì không cho thuê?” Ninh Khanh nói, “Đoạn đường nơi này tuy không tốt, nhưng cũng không tính quá kém, mỗi tháng năm sáu trăm lượng tiền thuê hẳn là không thành vấn đề.”

“Mấy năm đầu là cho thuê, nhưng người thuê đều là mưu cầu lợi nhuận nhỏ bé, cuối cùng một vị khách thuê thỉnh tiên sinh phong thủy tới xem, nói cửa hàng vị trí không tốt, là nơi tán tài, liền rút cuộc không cho thuê được nữa. Ta đành phải một lần nữa mở cửa hàng thêu, tuy rằng tiền thu không nhiều lắm, nhưng dù sao có còn hơn không.”

Nữ chương quây cửa hàng thêu đã ý cười doanh doanh mà dâng lên trà thơm: “Vương phi cuối cùng rồi rảnh đến xem ta. Di, vị cô nương này là nhà ai, lớn lên thật xinh đẹp.”

“Người không biết đi, nàng là tam phòng ngũ nha đầu.” Thần Vương Phi che miệng cười khẽ.

“Tam phòng ngũ nha đầu? Nơi nào tam phòng?” Nữ chương quây ngăn ra rồi đột nhiên ai ôi một tiếng, vội vàng hướng Ninh Khanh hành đại lễ: “Nguyên lai là Ninh gia ngũ cô nương, xin nhận nô tỳ một lạy!”

Ninh Khanh sợ tới mức từ trên ghế nhảy dựng lên, Thần Vương Phi cười đem nàng ấn trở về: “Này nguyên là nha hoàn hồi môn mà ta tín nhiệm nhất, là người hầu của Ninh gia chúng ta, từ nhỏ hầu hạ ta, tên gọi Mai Nương, gả chồng xong ta liền để nàng quản cửa hàng giúp ta. Người tự nhiên nhận được nàng thì lễ.”

“Cái gì nguyên là, hiện tại cũng như thế. Cô nương, mời.” Mai Nương dâng cho Ninh Khanh một ly trà thơm, oán trách mà giận Thần Vương Phi liếc mắt một cái: “Cô nương vào kinh, Vương phi cũng không sai người nói cho ta một tiếng, là cố ý để ta làm trò cười.”

Thần Vương Phi cười muốn nhéo miệng nàng: “Nàng tuy rằng là nha hoàn, nhưng lại cùng ta tình như tỷ muội, người này mọi thứ đều hảo, chính là quá ba hoa! Người kêu nàng một tiếng Mai đi là được.”

Ở trong thanh âm ‘không dám không dám’ của Mai Nương, Ninh Khanh ngoan ngoãn mà kêu một tiếng.

“Lần này tới là để người làm cho nàng mấy thân xiêm y.” Thần Vương Phi nói: “Người nhìn hai thất gấm vóc này làm kiểu gì thì tốt?”

“Này để xem cô nương yêu thích cái gì.” Mai Nương lấy một quyển đồ sách, bên trong là bản vẽ các loại quần áo: “Công phu trên tay của nô tỳ tuy rằng không phải tốt nhất, nhưng còn tính là thấy được người, làm mấy thân xiêm y cho cô nương cũng không phải nói chơi.”

Ninh Khanh mở ra nhìn lên, phát hiện chỉ có mấy trang phía trước là mấy kiểu đang thịnh hành, mặt sau đều đã lạc hậu. Tùy tiện chỉ ba kiểu thịnh hành lại đại chúng hoá: “Như vậy liền hảo.”

“Được được, tam đại tú nương của Văn Tú Phường chúng ta sẽ tận lực vì cô nương đẩy nhanh tốc độ, năm ngày sau sẽ xong, chất lượng còn tuyệt đối

cam đoan! Vương phi, lần này sợi tơ cũng không thể khâu vào cửa hàng, coi như ta đưa cô nương tiểu lễ vật.”

“Theo ý người.” Thần Vương Phi cười lời kéo Ninh Khanh ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Nhà Ta Là Kinh Thương

Thần Vương Phi mang theo Ninh Khanh đem chủ phố phồn hoa nhất Thượng Kinh đi dạo một lần, Ninh Khanh đặc biệt thích dạo quán ăn, cơ hồ đem tất cả quán ăn nổi danh ở Thượng Kinh đều đi hết, Thần Vương Phi cười không ngừng nói nàng là con mèo tham ăn.

Ninh Khanh ăn đồ ngọt ăn đến cho đã mất, nơi nào lo lắng Thần Vương Phi trêu ghẹo. Nàng cũng không phải tham ăn, nàng bắt quá là vì tương lai mở cửa hàng đồ ngọt làm tổng điều tra mà thôi!

Mà sự thật chứng minh, này món điểm tâm ngọt ở cổ đại vẫn là tương đối ít! Tương lai chỉ cần tiệm đồ ngọt của nàng khai trương, kia tuyệt đối là kiếm tiền như nước!

Nàng giống như thấy được một thôi lại một thôi bạc gang cánh hướng mình bay tới!

“No rồi hả?” Thần Vương Phi vô cùng đau đớn mà nhìn bụng nhỏ của Ninh Khanh căng đến tròn trịa.

“No rồi, ách. ....” Ninh Khanh đánh cái ợ, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, nhẹ che lại cái miệng nhỏ.

“Com chiều sợ là không cần ăn.”

Ninh Khanh ha hả cười, quần bách mà đứng lên, lấy tư thái thực nữ nhất của mình đi theo Thần Vương Phi ra ghế lô.

Thượng Kinh cửa hàng san sát, cửa hàng bạc cũng là nhiều không kể xiết, động một chút một vạn mấy ngàn lượng một bộ đồ trang sức, cửa hàng bạc cao cấp là dạo không nổi, chỉ có thể vào một ít cửa hàng xa hoa bạc trung.

Thần Vương Phi âm thầm quyết định, về sau về nhà mẹ đẻ sẽ không bao giờ có thể lên thêm lễ, nàng muốn đem tiền đều để lại cho Ninh Khanh. Tuy rằng không thể làm Ninh Khanh giống các thiếu nữ quý tộc khác, ăn tốt nhất, dùng xa hoa nhất, nhưng nàng sẽ tận lực, làm nàng ít chịu ủy khuất.

Kim Ngọc Lương Duyên là cửa hàng bạc có chút danh tiếng ở Thượng Kinh, ngày thường sinh ý không tồi, nhưng hôm nay không biết có phải hay không mở cửa đứng tới nghèo thân, ban ngày đón đi rước về, tới một đám lại một đám khách nhân đều là nhìn, đeo thử, chính là không mua! Cái này làm cho nữ chủ quầy của Kim Ngọc Lương Duyên, Trần chương quầy rất là buồn bực.

Lúc này, nàng đột nhiên nhìn đến một người mỹ phụ cùng một thiếu nữ mỹ mạo đi vào tới.

Thiếu nữ kia chung linh dục tú, minh mâu thiên mị, cho dù là Trần chương quầy đã duyệt người vô số, gặp qua vô số thiên kim quý tộc cũng không khỏi âm thầm kinh ngạc cảm thán nàng mỹ mạo.

Thiếu nữ mỹ mạo này nàng không quen biết, nhưng mỹ phụ kia nàng lại liếc mắt một cái liền nhận ra tới! Đây còn không phải là thương nữ vương phi nổi danh sao?

Vị Thần Vương Phi này xuất thân đệ tiện, lại yếu đuối keo kiệt, Trần chương quầy ngày thường đều nhìn không vừa mắt, nhưng hôm nay, nàng nhất định phải làm cái Vương phi này hung hăng ra huyết một phen!

“Ai ôi, hoan nghênh Vương phi đại giá!” Trần chương quầy tươi cười đầy mặt mà chào đón.

Thần Vương Phi bị Trần chương quầy kia nhìn nọt tươi cười thì hoảng sợ, trước kia nàng tới Trần chương quầy đều là xa cách, đột nhiên nhiệt tình thật sự làm nàng tiểu thụ không được.

“Vương phi hôm nay tới thật đúng dịp, buổi sáng mới vào hai bộ trang sức mới, chính là hợp với vị cô nương này.” Trần chương quầy nhân lực là có, liếc mắt một cái liền nhìn ra vai chính là Ninh Khanh.

Cũng không đợi Thần Vương Phi trả lời, liền sai nữ tiểu nhị mang hai bộ đồ trang sức tới, đặt ở trước mặt các nàng.

Hai bộ đồ trang sức rất là xinh đẹp quý trọng, hình thức cũng mới mẻ, nhìn liền biết này là một quý chủ đánh tân phẩm.

“Một bộ là vàng ròng đào hoa đỏ thắm đá quý, mà này một bộ là trân châu xán bạc.” Trần chương quầy cười giới thiệu, “Vàng ròng đào hoa kiều diễm, hợp với cô nương diễm lệ vô song; trân châu xán bạc, thanh lệ thoát tục. Vàng ròng đào hoa là một ngàn chín trăm chín mươi tám lượng, trân châu xán

bạc là một ngàn hai trăm tám mươi tám lượng, cộng lại là ba ngàn hai trăm tám mươi sáu lượng, nể mặt Vương phi, giảm giá một thành, tổng cộng là hai ngàn chín trăm năm mươi bảy lượng và bốn tiền, ha ha, số lẻ bốn tiền kia cũng bớt luôn.”

Nói xong, làm bộ đáng chờ người đưa tiền.

Thần Vương Phi đã sớm bị Trần chương quây bùm bùm một chuỗi lại một chuỗi lời nói vòng đến hôn mê, tiếp theo đó là sắc mặt đỏ lên.

Nguyên kế hoạch là hơn sáu trăm lượng mua vài may áo, trang sức tương đối quý, dư lại đủ mua hai bộ xa hoa bậc trung, không nghĩ đến trên đường bị Ninh Khanh ăn uống tới hơn ba trăm lượng, dư lại một ngàn lượng liền mua trước một bộ đi!

Nơi nào dự đoán được Trần chương quây lập tức liền ném ra hai bộ trang sức xa hoa trân quý, gần ba ngàn lượng? Nàng nơi nào kiếm ra ba ngàn lượng? Ngày thường cũng chưa như vậy!

Nàng tuy rằng xuất thân không tốt, nhưng rốt cuộc là Vương phi, lại khó mà nói không có tiền mua!

Tình Tư cơ linh, lập tức nói: “Đây bộ vàng ròng đào hoa, trong nhà đã có một bộ hình thức tương tự, không bằng cô nương liền chọn bộ trân châu xá bạc này đi.”

Thần Vương Phi nhẹ nhàng thờ ra, liền tục gạt đầu. Trân châu xá bạc là một ngàn hai trăm tám mươi tám lượng, giảm giá là còn hơn một ngàn một trăm lượng, mua nổi! Tuy rằng cùng lý tưởng của nàng giá cả có chênh lệch, nhưng cũng là xinh đẹp quý giá.

Trần chương quây hiển nhiên không hài lòng, thầm mắng một tiếng quý nghèo, đã biết Thần Vương Phi trong túi ngượng ngùng, cướp nói: “Hình thức tương tự, nhưng thiếu một chút cấp bậc liền bất đồng! Không bằng trước mua trân châu xá bạc, này bộ vàng ròng đào hoa, nô gia theo sau làm người đưa tới cửa, cô nương đối lập một chút lại mua cũng đúng.” Ý tứ là, người hiện tại không có tiền, ta có thể cùng người về nhà lấy!

“Vương phi a, người nhìn, này hai bộ trang sức thủ công nhiều tinh xảo, đá quý lại là đỉnh tốt! Hồng bảo thạch trong suốt cao quý, trân châu oánh nhuận to tròn, hai bộ trang sức cao quý như vậy tính ra còn không đến ba ngàn sao? Nơi nào tìm được? Đương nhiên, ta biết Vương phi mua trang sức nhà ta cũng không phải bởi vì giá cả tiện nghi, mà là trang sức nhà ta hảo, đúng không?”

“Này.....” Thần Vương Phi không nghĩ muốn, nhưng Trần chương quây hùng hổ dọa người, nàng khó có thể cự tuyệt.

Nghĩ nghĩ, dù sao vốn dĩ liền phải mua hai bộ, quý chút thì liền quý chút đi. Trong nhà tồn bạc không nhiều lắm, nhưng gom góp lại, còn cùng Oanh đi nương mượn thêm, vẫn là đủ.

Thần Vương Phi đang muốn gạt đầu, thanh âm thanh thúy của Ninh Khanh đã vang lên: “Đây hai bộ đồ trang sức, ta đều không thích!”

Thần Vương Phi ngăn ra, Trần chương quây không dám tin tưởng, phát bực: “Cô nương người như thế nào sẽ không thích đâu? Người nhìn này vàng ròng đào hoa nhiều kiểu điểm, vàng ròng, hồng bảo thạch, còn có thủ công đều là tốt nhất, người.....”

“Ta không thích liền không thích, còn cần lý do?” Ninh Khanh lạnh lùng quét Trần chương quây liếc mắt một cái. Nàng cũng không phải là Thần Vương Phi, bị người đâm đến trên mặt còn không dám ho một tiếng, còn bị người khác nắm đi.

Người cường mua cường bán, ta là khách hàng, ta là tới mua đồ vật, lại không phải tới bị khinh bỉ, ta không thích thái độ của người, liền tính sản phẩm của người tốt, ta cũng không cần!

“Cô nẫu, chúng ta đi thôi.” Nàng lười cùng loại người này nói chuyện, lôi kéo Thần Vương Phi muốn đi.

“Ai, các người!” Trần chương quây thẹn quá thành giận, Ninh Khanh nói một chút cũng không sai, nhưng nàng chính là không cam lòng! Một cái Vương phi hữu danh vô thực uất ức bị người đem gác xố, cư nhiên cũng ném mặt mũi của nàng!

Đang lúc Trần chương quây vô kế khả thi thì, đột nhiên “Phanh” một tiếng, giống như tiếng sấm trên trời, vang lên.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy nguyên bản trên quây đặt một cái đã bể nát trên mặt đất, Sơ Nhụy nâng lên khuôn mặt nhỏ trắng bệch: “Ta..... Không phải cố ý, đi đường khi không cẩn thận đụng đến.....”

Ninh Khanh hít sâu một hơi, cơ hồ không thấy mắt.

Trần chương quây đang lo không có phát tác, không ngờ khải ngữ đụng tới gôi đầu, lập tức ngao mà một tiếng nhào tới: “Chặn giấy bằng ngọc của ta a! Đây chính là ngọc mây tia thượng đẳng, giá trị ba ngàn lượng bạc!”

Thần Vương Phi chỉ cảm thấy đầu nhói đau.

Kim Ngọc Lương Duyên nguyên bản là mở ở chủ phố náo nhiệt nhất, trần chương quây một gào, bên ngoài liền vây quanh một vòng người chỉ chỉ trỏ trỏ.

Người tinh ranh đều nhìn ra được Trần chương quây có tâm hổ Thần Vương Phi, nhưng không có người có ý ra mặt chủ trì công đạo.

Bởi vì ở trong mắt quý tộc, Thần Vương Phi là phần cao chi gà mái, bọn họ sẽ nghĩ, người một cái tiện dân dựa vào cái gì làm Vương phi, tiến vào vòng

luẩn quẩn của chúng ta.

Mà ở trong mắt bình dân, tức là ghen ghét, bọn họ sẽ nghĩ, người cùng chúng ta giống nhau đều là người tầng dưới chót, người dựa vào cái gì có hảo vận khí như vậy lên làm Vương phi?

Trần chương quỳ là khẳng định không có ai ra mặt giúp Thần Vương Phi, mỗi người đều muốn nhìn nàng xui xẻo, mà Thần Vương Phi tính tình lại yếu đuối đáng khinh, không dám nháo lớn, nàng đưa ra mức tiền lại ở trong phạm vi Thần Vương Phi tiếp thu được. Tính toán kiểm hai ngàn lượng bạc bỏ túi, xứng đáng!

Mà trên thực tế thật là như vậy, Thần Vương Phi một khi đụng tới ánh mắt bên ngoài vui sướng khi người gặp họa, liền trong lòng e ngại, hy vọng chính mình trước nay không xuất hiện quá mới hảo.

“Vương phi, người sẽ không ý vào chính mình là Vương phi mà không bồi tiền đi?” Trần chương quỳ thêm cúi quạt gió, khóc ròng nói: “Nô gia bất quá là cái làm công, nếu là người không bồi, đem nô gia một nhà sáu khẩu mệnh muốn đều bồi không dậy nổi a! Bức từ người a! Bức từ người a!”

Thần Vương Phi không biết là tức giận hay vẫn là sợ tới mức, cả người phát run, nàng khi nào liền bức từ người? Nếu là truyền lại vương phủ, kia còn phải! Ba ngàn liền ba ngàn, gom góp cũng có thể lấy ra tới! Chỉ cần không nháo lớn, không cho trong nhà biết nàng gây chuyện là được.

Thần Vương Phi đang muốn chịu thua, Ninh Khanh đã xông về phía trước, thanh âm thanh thúy như châu ngọc mang theo tức giận: “Người giựt tiền a! Hồ người cũng không mang theo cái này hồ pháp! Cái chặn giấy này rõ ràng chính là hàng thứ phẩm! Cho người một ngàn lượng cũng là nhiều! Đừng khi dễ ta không biết nhìn hàng, nhà ta cũng là kinh thương!”

Bộ đáng hai tay chống hông, tuyệt không thỏa hiệp.

Trần chương quỳ miệng há ra, đang định phản bác, đột nhiên sắc mặt biến đổi, giống như nhìn thấy cái gì đáng sợ, mặt lộ kinh hãi.

Không biết khi nào, chung quanh im ắng, chỉ nghe tiếng hít thở.

Ninh Khanh bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy một người phong tư trong sáng, nam tử tuyệt sắc thanh nhã trác tuyệt đứng ở phía sau mình. Người chung quanh không biết khi nào đã quỳ sát ở dưới chân hắn.

(Red: Bà Vương phi này quả thực quá nát, bảo sao ai cũng coi khinh bất nạt, từ đầu đến cuối đều vô tích sự)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Không Đường Sống

Tổng Trạc mới từ trong cung ra tới, không khéo nhìn thấy một vòng người bên ngoài Kim Ngọc Lương Duyên, những người này đều ở đó nói thầm cái gì mà Thần Vương Phi muốn bức từ người, cái gì Thần Vương Phi mua đồ vật không có tiền trả tiền vân vân.

Thần Vương Phi là cái chê cười, nhưng nàng còn chưa đủ tư cách trở thành Thần Vương phủ chê cười!

Đối với cái mẹ kế này, Tổng Trạc từ trước đến nay đều là làm lơ, Thần Vương Phi, liền tư cách làm hấn khinh thường cùng xem thường đều không có.

Thần Vương Phi chưa bao giờ nháo sự, cũng cực nhỏ chọc phiền toái, nhưng sự tình hôm nay thật sự có chút quá, không đụng tới cũng thể, nếu đụng phải, liền không có đạo lý mặc kệ. Nếu không truyền ra đi, còn tưởng rằng hấn sợ Kim Ngọc Lương Duyên nhỏ nhỏ nhen.

“Người giựt tiền a! Hồ người cũng không mang theo cái này hồ pháp! Cái chặn giấy này rõ ràng chính là hàng thứ phẩm! Cho người một ngàn lượng cũng là nhiều! Đừng khi dễ ta không biết nhìn hàng, nhà ta cũng là kinh thương!”

Thanh âm thiếu nữ thanh thúy như châu ngọc, rồi lại mang theo vài phần đánh đá, cuối cùng một câu kia, còn mang theo vài phần kiêu ngạo!

Tổng Trạc nhú mày, nhìn chăm chăm bóng dáng mảnh khảnh kia. Như cảm giác được, thiếu nữ quay đầu lại.

Chung linh dục tú, minh mầu thiện mỹ, váy áo thiên bích làm nàng ở ngày mùa hè nóng bức lại lộ ra một vẻ thoải mái thanh tân, khuôn mặt nhỏ tuyệt sắc bởi vì tức giận mà lộ ra một tầng hồng nhạt, mép tóc bị mồ hôi thơm nhân nhạt tẩm ướt một tầng, kiều suyển hơi hơi. Diễm như sen hồng mới nở, thanh như bích ba thu thủy.

Vị Ninh gia biểu cô nương này, lớn lên xác thật kinh diễm!

Tổng Trạc ngoài ý muốn phát hiện, thiếu nữ trước mặt này cư nhiên lớn lên phi thường phù hợp với thẩm mỹ của hấn! Thật giống như vì đón ý nói đùa hấn yêu thích mà tỉ mỉ chế tạo ra.

Nhìn thấy Tổng Trạc giờ khắc này, Ninh Khanh cả người đều không tốt, trên trán đã ra một tầng mồ hôi, bờ mi dài buông xuống, thấp người phúc lễ, chậm rãi hạ bái.

Tổng Trạc thanh thiên ánh mắt dừng ở trên người Thần Vương Phi: “Vương phi a, vừa nãy hoàng tử mẫu mới nhắc tới ngươi, nếu rồi rảnh liền sao hai lần Kinh Kim Cương đưa vào cung, lấy an ủi phượng thể.”

Không có trách cứ, không có quở trách khinh bỉ, thanh nhã thanh âm giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp, thần nhiên thong dong, không có một tia khinh thường cùng ngạo mạn, lại không chỗ nào không phát ra phong nghi đại gia quý tộc cùng uy thế cao cao tại thượng quan sát thiên hạ.

Ninh Khanh gọi đây là tu dưỡng cùng lắng đọng lại! Đây là hoàng thất đại tộc hun đúc ra truyền thống quý tộc công tử đứng trên đỉnh kim tự tháp!

Thần Vương Phi đã cả người phát run, ở trước mặt vị con riêng này, nàng thậm chí không dám ngẩng đầu, hận không thể cũng quỳ xuống, nhưng nàng không dám quỳ, bởi vì nàng là mẹ cả, nàng quý chính là hãm hại thể từ đại bất hiếu!

Thật lâu, nàng mới phun ra một chữ: “Ừ.”

“Vừa rồi Vương phi đánh nát thương phẩm của nhà ngươi, nàng bức tử ngươi một nhà sáu khẩu?” Tổng Trạc khoe môi mỉm cười, nhìn Trần chương quỳ.

Trần chương quỳ sắc mặt tái nhợt, hai chân nhũn ra, thật lâu mới tìm lại được thanh âm của mình: “Vâng, không. .... Không phải! Nô gia nói sai, và niệng!” Bạch bạch đánh chính mình mấy cái mới nói: “Xác thật đánh nát một chặn giấy bằng ngọc, nô gia. .... Nô gia chỉ là nói, nếu là không bởi thường, nô gia một nhà sáu khẩu đều sống không được. .... Cũng không có ý tứ vu hãm. ....”

“Vậy ngươi nhìn, cái bích quyết này của bọn thể tử đủ bởi thường cái chặn giấy của người?” Tổng Trạc tùy tay kéo xuống bích quyết bên hông.

Bích quyết thủy sắc thanh thấu, điều công tinh tế, oánh nhuận rực rỡ, không mấy vạn lượng bạc sợ là không mua được.

Trần chương quỳ đã sớm bị tham lam chuyển rồi đi sợ hãi: “Đủ! Tuyệt đối đủ rồi! Nô gia tạ ơn Thế Tử! Tạ ơn Thế Tử!”

Tổng Trạc cười, “Tiếp cho tốt!” Tùy tay ném liền xoay người mà đi.

Trần chương quỳ vươn tay, nhưng một góc bích quyết còn không có dính vào liền nghe được “Bang” một tiếng giòn vang, bích quyết giá trị liền thành nát đầy đất.

Trần chương quỳ chịu không nổi đã kích, ngao mà một tiếng trực tiếp hôn mê bất tỉnh, người ở đây lại liền một tiếng cũng không dám ho, vẫn như cũ quỳ rạp trên đất.

Hậu quả của Trần chương quỳ, nhất định sẽ như lời nàng nói, một nhà sáu khẩu đều không cần sống! Không cần Tổng Trạc động thủ, chủ nhân liền sẽ không bỏ qua cho nàng!

Đừng nói Trần chương quỳ có sai trước, liền tính không có sai, kia lại như thế nào? Chỉ cần Tổng Trạc không cao hứng, liền có thể đem người đập dưới lòng bàn chân, nghiền thành cặn bã! Đánh xuống địa ngục!

Đây là giai cấp, đây là quyền thế! Cao nhân nhất đẳng không cần lý do, tay cầm quyền to sinh sát!

Ninh Khanh nội tâm chấn động, khuôn mặt nhợt tái nhợt, lần đầu tiên trực diện quyền thế, nàng là cái linh hồn hiện đại không hề có quan niệm giai cấp, so với từ nhỏ bị lễ giáo cùng chế độ cấp bậc trói buộc mà lớn, cảm xúc càng sâu càng đáng sợ!

Cường thế, tôn quý, ưu nhã, tuấn mỹ, thủ đoạn cứng rắn cương quyết, đương nhiên, còn rơi một tay hào ngọc! Đây là ấn tượng đầu tiên của Ninh Khanh đối với Tổng Trạc.

Ninh Khanh lại nghĩ tới ngày đó vào kinh, Sơ Nhụy ở trên xe ngựa hỏi Thế Tử là người như thế nào, Thần Vương Phi nói, là cái chúng ta đều ở chung không dậy nổi người!

Ninh Khanh cuối cùng cũng minh bạch hàm nghĩa của câu nói kia.

“Đa tạ. .... Thế tử.” Thần Vương Phi tuy rằng sợ hãi, nhưng không dám quên lễ.

Tổng Trạc ừ một tiếng, ánh mắt dừng ở trên người Ninh Khanh.

Ninh Khanh như cây liễu đón gió, dường như dựa vào bên người Thần Vương Phi, mặt mày buông xuống, ánh mắt trời chiếu đến da nàng trắng như sứ, mặt mày như họa. Dáng vẻ ngoan ngoãn nhu thuận, tùy người bài bố.

Tổng Trạc lại nghĩ tới mới khi nãy nàng tay chống hông, đánh đá chỉ vào trần chương quỳ một bước cũng không nhường, nhin không được hỏi nhiều một câu: “Vừa rồi đi chỗ nào chơi?”

Tầm mắt bức người kia, liền tính là Ninh Khanh đang rủ đầu cũng cảm nhận được, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hấn, nhỏ giọng nói: “Đi Khách Nhạc trai.”

Ăn, ăn cơm đi. Tổng Trạc đi ở phía trước, chán đến chết, thuận miệng lại hỏi: “Trước nữa lại đi đâu?”

“Hòa Vị hiên.”

Vẫn là ăn cơm? Tổng Trạc bước chân dừng lại, “Còn trước nữa thì sao?”

Ninh Khanh cơ hồ muốn khóc, “Quên rồi, chỉ nhớ rõ ăn đường dính ngón sen hoàn, bánh in, bánh trôi trên châu phi thúy, uống cây hương nhu, mai hương tồ..... Bầy xào điểm tâm, vân vân...”

Nàng một hơi báo hơn hai mươi cái tên điểm tâm, cuối cùng còn thêm hai chữ ‘vân vân’.

Tổng Trạc nhất thời tìm không thấy lời nói, trầm mặc nửa ngày mới thở dài: “Ăn đến thật nhiều a!”

Ninh Khanh che mặt, hình tượng thực nữ của nàng cứ như vậy huỷ hoại!

Tổng Trạc thấy thế, trong mắt hiện lên ý cười, giọng điệu trước sau như một vân đạm phong khinh: “Không còn sớm, về đi.”

Thanh Hà dắt ngựa tới, Ninh Khanh cùng bọn nha hoàn vội vàng hành lễ cung tiễn, Tổng Trạc xoay người lên ngựa, tuyệt trần mà đi.

“Ai..... Nhanh lên, hồi phủ đi.” Thần Vương Phi cả người cơ hồ mềm ở trong lòng ngực Tĩnh Tư, nàng từ trước đến nay sợ hãi vị con riêng này.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Một Đột Một Đột Tính

Thần Vương Phi rõ ràng bị dọa, trở lại Tĩnh Tâm Uyển sau liền có chút đau ngực choáng váng đầu, liền com chiều đều ăn không vô, lệch qua trên giường thẳng gạt lệ.

Ninh Khanh làm người nấu tổ yến, ngồi ở trên ghế đôn đỡ nàng ăn.

“Vương phi, Tôn trắc phi, Triệu thứ phi cùng các cô nương tới!” Tiểu ma ma vội vàng đi vào thông báo.

Thần Vương Phi cả người đều bật dậy: “Mau, mau đi nghênh!”

Lời còn chưa dứt, liền truyền đến một trận tiếng gọi duyên dáng: “Tỷ tỷ, nguoi chán kinh bệnh đâu, đừng rời giường!”

Mảnh bị xốc lên, Ninh Khanh chỉ thấy một đám người cầm y hoa phục đi vào tới, nhà ở quanh quẽ, lập tức trở nên sáng chói rực rỡ.

Đi tuốt đằng trước mặt là một thiếu phụ châu ngọc vờn quanh, ăn mặc đẹp đẽ quý giá, dung mạo cực mỹ, khó được chính là ánh mắt mang theo vài phần anh khí, khuôn mặt tươi cười, đem đến người ta một loại cảm giác lạnh lẽo thanh thoát. Đây là Tôn trắc phi, chưởng quân vương phủ hậu viện!

Mà phía sau Tôn trắc phi là một người thiếu phụ diện mạo nhu mì, thần sắc cao ngạo mỹ lệ, đây là Triệu thứ phi.

Tôn trắc phi đang muốn hành lễ, Thần Vương Phi vội vàng tiến lên ngăn cản nàng: “Muội muội có tâm, không cần đa lễ. Bất quá là bệnh nhẹ, hà tất lao sư động chúng?”

Tôn trắc phi thuận thế dựng lên, nơi nào còn có ý tứ bái lạy, chỉ cười: “Tỷ tỷ đau ta. Các cô nương, còn không mau cho mẫu phi các nguoi chào hỏi.”

Bốn vị cô nương của Thần Vương phủ phong thái khác nhau, một chữ bài khai, động tác đồng dạng mà cấp Thần Vương Phi một cái phúc lễ.

“Mau đứng lên, mau đứng lên.” Thần Vương Phi thụ sủng nhược kinh tự mình tiến lên vãn đỡ.

“Gặp qua Tôn trắc phi, Triệu thứ phi cùng các vị biểu tỷ muội.” Ninh Khanh đi lên trước, ngoan ngoãn mà chào hỏi.

“Ai nha, đây là chất nữ, lớn lên thật giống như thiên tiên.” Tôn trắc phi kinh ngạc cảm thán một tiếng, cười nói: “Các cô nương, mau tới gặp qua biểu tỷ muội của các nguoi.”

Trang điểm đẹp đẽ quý giá nhất, thiếu nữ có đôi mắt đào hoa nói: “Ta là Duyệt Hòa quận chúa, đứng hàng thứ ba.”

Ninh Khanh lập tức tiến lên uốn gối hành lễ: “Gặp qua quận chúa.”

Duyệt Hòa quận chúa ừ một tiếng: “Đứng lên đi.”

Bên cạnh là một người thiếu nữ áo đỏ thần sắc cao ngạo: “Ta là Đoan Lăng huyện chủ, đứng hàng thứ tư.”

Ninh Khanh còn không có kịp đứng dậy, lại đến xoay người sang chỗ khác hành lễ: “Gặp qua Đoan Lăng huyện chủ.”

Đoan Lăng huyện chủ khinh khinh mà nhìn Ninh Khanh liếc mắt một cái: “Đứng lên đi.”

Đứng ở mặt sau, thiếu nữ với khuôn mặt dịu dàng, có vẻ lớn tuổi nhất, mỉm cười tiến lên: “Biểu muội, ta kêu Tống Khởi Hủy, đứng hàng thứ hai.”

Ninh Khanh nhẹ nhàng thờ ra, cuối cùng không phải quận chúa huyện chủ, “Gặp qua biểu tỷ.”

Tuổi nhỏ nhất, chỉ có bảy, tám tuổi tiểu nữ hài banh khuôn mặt nhỏ xinh đẹp, không tình nguyện mà mở miệng: “Ta kêu Tống Khởi Mân, đứng hàng thứ bảy.”

Tỷ muội tự giới thiệu xong, đều không có ý tứ giao lưu, Ninh Khanh chỉ phải yên lặng mà lui về bên người Thần Vương Phi, cúi đầu mà đứng.

“Bát nha đầu còn không có trở về?” Thần Vương Phi nói.

Bát cô nương cùng Thất cô nương Tống Khởi Mân là song sinh tỷ muội, đều là Oanh di nương sinh ra, Thần Vương Phi thực thích Bát cô nương. Nhưng có lẽ là năm nay thời tiết quá nóng, mới vào hạ liền trúng nắng hai lần, nên ra kinh đến thôn trang tránh nóng đi.

“Hiện tại càng ngày càng nóng, chờ vào thu lại tiếp trở về.” Tôn trắc phi nói.

Tôn trắc phi lại tính hàn tuyên tượng trung một chút, làm Phương ma ma dâng lên đồ bỏ, mọi người liền cáo từ mà đi.

Vài cô nương của Thần Vương phủ ghé đầu vào nhau, đi ở phía sau Tôn trắc phi cùng Triệu thứ phi.

“Còn không phải một đôi mắt một cái mũi, ta còn tưởng rằng ba đầu sáu tay đâu.” Tống Khởi Mân nói.

Duyệt Hòa quận chúa nói: “Lớn lên có vài phần tư sắc, trách không được thương hộ kia dám đem nàng nhét tới.”

“Cái gì tư sắc, ta coi cũng chỉ là như thế, qua loa đại khái.” Đoan Lăng huyện chủ giọng điệu khinh khinh.

“Nếu không phải ban ngày thế tử ca ca vừa vặn gặp phải, thuận tay ra mặt giải quyết sự tình, chúng ta mới không đi địa phương xui xẻo này.” Tống Khởi Mân nói.

Ngay cả Tống Trắc đều đã ra mặt, nếu là các nàng không tới thăm thật giống như xem thường hành vi của Tống Trắc. “Di nương người còn không phải là yêu nhất tới địa phương xui xẻo này sao?” Đoan Lăng huyện chủ cười nhạo, “Còn đều không phải xuất từ Ninh gia các người.” Vung khăn, cười bước nhanh mà đi.

Duyệt Hòa quận chúa cùng Tống Khởi Hủy mỉm cười không nói, Tống Khởi Mân mặt mang khuất nhục, nàng bình sinh kiêng kị nhất người khác nói nàng là nha hoàn dưỡng, di nương nàng là nô tỳ từ tiểu thương hộ Ninh gia ra tới.

Buổi tối, Ninh Khanh ở trên giường trần trọc, thật lâu không thể đi vào giấc ngủ.

“Cô nương.” Tuệ Bình nâng cây đèn mà đến, “Hôm nay có phải hay không sợ hãi, ngủ không được?”

Ninh Khanh lắc đầu: “Tuệ Bình tỷ tỷ, người nằm xuống bởi ta trò chuyện đi.”

“Cô nương, cũng gọi người ta trò chuyện!” Sơ Nhụy từ trên giường thấp ở gian ngoài nhảy tiến vào, ôm cánh tay Ninh Khanh, lập tức liền lăn lên giường.

Ninh Khanh cười khanh khách niết nàng gương mặt, Tuệ Bình khoe môi mỉm cười, buông để đèn, cũng không nằm xuống, chỉ ngồi trên ghế thêu bên mép giường.

“Tuệ Bình tỷ tỷ, trong phủ như thế nào chỉ có nhị cô nương, tam cô nương, tứ cô nương, thất cô nương cùng bát cô nương.” Sơ Nhụy nói, “Có phải hay không nhất ngũ lục đều là công tử?”

Ninh Khanh cũng là tò mò mà nhìn Tuệ Bình. Nàng vào phủ đã có vài ngày, vẫn luôn không ai cho nàng kỹ càng tỉ mỉ nói qua về các chủ tử trong phủ.

Nha hoàn của Thần Vương phủ sẽ không vọng nghị chủ tử, Tuệ Bình nguyên bản tưởng chờ quen thuộc thêm chút sau lại nói, hiện tại người đều thấy, dứt khoát kỹ càng tỉ mỉ nói một chút.

“Cũng không phải như vậy.” Tuệ Bình nói: “Trong vương phủ công tử cùng cô nương đều tách ra đứng hàng. Trừ bỏ vài vị tại quý phủ, đều ở phương Bắc.”

“Phương Bắc?” Sơ Nhụy cùng Ninh Khanh hai mặt tương khích.

“Phương Bắc Kỳ Châu, là đất phong của Vương gia.” Tuệ Bình cười nói: “Vương gia ngày thường đều ở tại đất phong, mỗi năm chỉ ở Thượng Kinh khoảng hơn một tháng, Kỳ Châu mới là địa bàn chân chính của Vương gia, nơi đó cũng có một cái Thần Vương phủ, tự nhiên có người nhà Vương gia.”

Ninh Khanh nhớ tới vẫn luôn chưa từng gặp mặt Thần Vương, nguyên tưởng rằng hẳn là ra cửa ban sai. “Dượng hiện tại là ở Kỳ Châu sao?”

“Đúng, Vương gia muốn ăn tết mới trở về.” Tuệ Bình nói. “Hai bên Thần Vương phủ tổng cộng có bảy vị công tử, chín vị tiểu thư. Thế tử, Ngũ công tử, Lục công tử ở tại Thượng Kinh, đại công tử, nhị công tử, tứ công tử, thất công tử ở tại phương Bắc.”

“Tứ tử, đại công tử ở phương Bắc? Thế tử không phải đích trưởng tử sao?” Sơ Nhụy nói.

Tuệ Bình sắc mặt biến đổi: “Đích chính là đích, có phải lớn nhất hay không thì có cái gì quan hệ? Thế tử điện hạ đứng hàng thứ ba.”

“Lại nói một chút cho chúng ta nghe tình huống vài vị công tử cùng cô nương ở Thượng Kinh đi.” Tuệ Bình nói: “Thế tử là tiền Vương phi sinh ra, tự không cần nói tới. Tôn trắc phi chỉ có một nữ nhi là Duyệt Hòa quận chúa. Triệu thứ phi sinh dưỡng Đoan Lăng huyện chủ cùng Ngũ công tử, Chu di nương sinh dưỡng nhị cô nương, Trần di nương sinh dưỡng Lục công tử. Còn mẹ đẻ của thất cô nương cùng bát cô nương không cần nhiều giới thiệu, các người cũng biết là Oanh di nương. Đúng rồi, nhị cô nương đã đính thân, đối tượng là đích trưởng tôn nhà Binh Bộ thượng thư.”

Sơ Nhụy nhớ tới Ninh gia thứ xuất nhị cô nương gả chính là nhi tử của một nhà bán gạo, lại so sánh một chút với Tống Khởi Hủy, cùng là thứ nữ, gả cư nhiên là đích trưởng tôn của chính nhị phẩm đại quan, không khỏi âm thầm kinh ngạc cảm thán, đây là tôn thất chi nữ cùng bình dân khác nhau a!

Nhưng Sơ Nhụy rõ ràng là hiểu lầm, cũng không phải tất cả tôn thất chi nữ đều có thể có như vậy đài ngộ, mà là bởi vì công tử cùng cô nương của Thần Vương phủ đều tôn quý hơn hẳn so nhà người khác.

“Quý phủ chúng ta tổng cộng có một trắc phi, một thứ phi, ngoài ra Chu di nương Trần di nương đều có phong hào ngũ phẩm cáo mệnh phu nhân, nhưng vì cấp tiền Vương phi tôn trọng, đều không kêu phu nhân, mà kêu di nương.”

“Kia Oanh di nương đâu? Nàng chính là sinh thất cô nương cùng bát cô nương a!” Sơ Nhụy hỏi.

“Oanh di nương xuất thân quá thấp, liền tính sinh hai vị cô nương, cũng chỉ đề ra di nương, là tiện thiếp, không có khả năng có phong hào. Có phong hào phu nhân Chu di nương cùng Trần di nương, một cái là Công Bộ thượng thư đích muội, một cái là Văn Xương Hầu đích thứ nữ. Trừ mấy vị này, trong phủ còn có hai di nương, hai thông phòng khác nữa. Đây cũng chưa bao gồm phương Bắc.”

“Còn không tính phương Bắc?” Ninh Khanh cùng Sơ Nhụy đều nghe được tròn mắt há hốc mồm. Tính cả Thần Vương Phi, trong phủ đã có có mười vị thế thiếp.

“Tự nhiên không tính. Vương gia sinh sống lâu dài tại phương Bắc, các người cho rằng cơ thiếp ở phương Bắc sẽ so Thượng Kinh ít hơn sao?” Tuệ Bình cười nói: “Phương Bắc có bao nhiêu cơ thiếp, nô tỳ cũng không biết. Nô tỳ chỉ biết là hai bên vương phủ tính lên, có một chính, hai trắc, bốn thứ! Bảy vị thế thiếp có phân vị cao, phía dưới di nương cùng thông phòng, tổng cộng hẳn là không dưới ba mươi người đi.”

Ninh Khanh nguyên bản cho rằng thế thiếp của Vương gia là từng bước từng bước tính toán, hiện tại mới phát hiện sai rồi, đó là một đợt một đợt tính toán!

“Kia thế tử đâu?” Sơ Nhụy vội hỏi, “Thế tử có thể có bao nhiêu thế thiếp?”

“Ấn Thiên Thịnh quy củ, thân vương thế tử là một chính một trắc một thứ, thiếp thất cũng không có quy định rõ ràng. Đương nhiên, tương lai thế tử kế thừa vương vị xong cũng là sẽ có một chính, hai trắc, bốn thứ.”

“Đúng rồi, thế tử..... Thế tử có đính hôn chưa? Đính chính là nhà ai? Cái gì tính tình?” Sơ Nhụy khẩn trương hỏi.

“Người!” Tuệ Bình kinh ngạc, “Có người như vậy tìm hiểu chủ tử sao?”

“Thực xin lỗi.....” Sơ Nhụy co rúm lại một chút.

“Hào, không được có lần sau. Cũng không phải cái gì bí mật, nói cho người cũng không sao, còn không có chính thức đính thân, bất quá Thái Hậu nương nương đã tìm kiếm người tốt tuyển. Nghe nói liền thiếp thất cũng tuyển vài cái, đều là danh môn thiên kim a! Đã khuya, cô nương mau ngủ đi, nô tỳ trước tiên lui hạ.”

“Hào, ta cũng mệt nhọc.” Ninh Khanh cười.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Có Tiền Không Kiếm Không Phải Người

Tuệ Bình đi rồi, Sơ Nhụy liền sắc mặt khó coi chôn ở gối đầu, không lên tiếng.

Nguyên bản nàng cảm thấy cô nương nhà mình xinh đẹp lại thông minh, tương lai làm di nương là thỏa đáng, nhưng hiện tại vừa nghe Tuệ Bình nói, nàng tuy rằng khò, nhưng cũng ần ần cảm giác được, muốn ở trong một đợt lại một đợt danh môn thiên kim trở hết tài năng, đều không phải là chuyện dễ!

Ninh Khanh nhìn nàng cười: “Thượng Kinh không thiếu nhất chính là danh môn thiên kim, tùy tiện lấy một cái ra tới đều có thể áp người chết. Nay đó danh môn thiên kim đều vội vàng đi cấp thế tử làm thiếp a!”

Sơ Nhụy sầu lo: “Tại sao lại như vậy? Bất quá cô nương người yên tâm, vô luận nói như thế nào, trước sau có Vương phi ở đây, bất luận nói như thế nào cũng là mẹ cả, thế tử nhất định sẽ thu cô nương làm di nương.”

“Lười đến ứng phó mà tùy tiện nhận lấy đi. Sơ Nhụy, người còn nhớ Hoa di nương?”

“Đương nhiên nhớ rõ, là di nương của nhị lão gia a, năm trước mới bị nhị thái thái bức cho treo cổ.”

“Người nhìn, đây là kết cục của di nương.”

“Kia như thế nào giống, Hoa di nương bất quá là nha hoàn bò lên trên tới, là nô tì! Một cái khác xuất thân đẳng hoàng là tiền di nương, nhị thái thái cũng không dám như vậy.”

“Ở trong mắt quý tộc, chúng ta liền nha hoàn tiện tì đều không bằng.”

“Chính là, chúng ta có Vương phi . . . . .” Lúc nói lời này, Sơ Nhụy chính mình đều không đủ tự tin.

Nhớ tới sự tình hôm nay, Vương phi so trong tưởng tượng càng thêm mềm yếu, càng thêm không địa vị! Liền một cái tiểu chường quỳ cũng có thể đem nàng bức thành như vậy, đừng nói che chở cô nương, nàng không liên lụy cô nương đã tính may mắn!

“Được rồi, ngủ đi.” Ninh Khanh đánh cái ngáp, tẩy não là một kiện dài dòng công tác!

“Dạ,” Sơ Nhụy bắt tay lùi về chần, trông mắt nhanh như chớp chuyển, “Bất quá, cô nương, Tuệ Bình tỷ tỷ nói công tử cô nương thật nhiều thật hỗn loạn, ta đều mau không nhớ được.”

“Này có khó gì.” Ninh Khanh nhắm mắt lại, “Mấy vị ở phương Bắc người nhớ làm cái gì. Người chỉ nhớ kỹ Thượng Kinh có ba vị công tử, năm vị cô nương, này không phải xong?”

“Đúng vậy, ta chỉ nhớ Thượng Kinh.” Sơ Nhụy gật gật đầu, cũng nhắm mắt lại.

Bích Vân Hiện ——

Nha hoàn đem một chung canh sâm, một đĩa sủi cào tôm phi thủy cùng một chén cháo gạo nếp bày ở trên tiểu bàn tròn.

Tổng Trạc ngồi đối diện ở trước thư án, buông bút, liếc liếc mắt nhìn bữa ăn khuya trên bàn tròn: “Mấy ngày nay như thế nào không làm chè hạt sen?”

Sau một lần hân ăn xong chè hạt sen còn khen quá ngon, nhưng đầu bếp nữ lại không có làm tiếp, hiện tại hân đột nhiên lại muốn ăn.

“Nô tài liền đi kêu nàng làm!” Thanh Hà chạy đi ra ngoài.

Không đến hai khắc, Thanh Hà chạy trở về, sắc mặt cổ quái đem một chén chè hạt sen đặt ở trên tiểu bàn tròn.

Tổng Trạc ăn một ngụm, cau mày, “Rất không tồi, chính là không ăn ngon như lần trước. Hương vị kém rất lớn.”

Người làm không giống nhau, có thể kém không lớn sao? Thanh Hà cạn lời, nhìn trời.

“Không đúng.” Tổng Trạc buông thìa, “Đầu bếp nữ làm chè hạt sen chính là cái hương vị này, trước kia vẫn luôn giống vậy.”

“Nô tài liền biết, lấy điện hạ thông minh tài trí nhất định sẽ đoán được.” Thanh Hà cười.

“Xảo quyết, còn không mau thành thật đưa tới.” Thanh Phong đá hân một chân.

Lưu đầu bếp nữ là người sáng khoái, thấy không có khả năng dấu diếm, liền đem sự tình hướng Thanh Hà toàn bộ nói ra, vốn là về tình cảm có thể tha thứ, cũng không có gì không nói được, nhiều lắm cũng liền phạt nửa tháng tiền tiêu vật.

“Điện hạ ngài cũng biết, đêm đó trời mưa to, ngài muốn ăn chè hạt sen, còn phải là mới mẻ, nhưng phòng bếp cùng phòng bếp lớn chỉ có hạt sen khô, Lưu đầu bếp nữ không nghĩ quét ngài cao hứng, nghe nói Tình Tâm Uyển ngày đó hái sen, liền đi muốn chút mới mẻ hạt sen, nhưng là đều dùng xong rồi, chè hạt sen lại còn một chung, hương vị so nàng làm tốt lắm, Lưu đầu bếp nữ liền tự chủ trương đưa lên.”

Tổng Trạc nhớ tới ngày đó trên cầu Hi Thước thiếu nữ ôm hoa sen cùng đài sen, nguyên lai là vì làm chè hạt sen a!

Bất quá, nếu không phải vì làm chè hạt sen, hái sen lại làm gì đâu?

“Nghe Oanh di nương kia luôn miệng nói, Ninh biểu cô nương ngày đầu tiên vào phủ, riêng vì Vương phi làm chè hạt sen! Kia lần trước hẳn là xuất từ tay nàng.” Thanh Hà ngạc nhiên nói: “Tuy rằng là thương hộ xuất thân, nhưng tốt xấu là cái tiểu thư, có nha hoàn hầu hạ, cư nhiên sẽ xuống bếp, thật là kỳ.”

Tổng Trạc lại nghĩ tới ban ngày, Ninh Khanh ủy khuất mà báo ra một đồng lớn điểm tâm cùng món ngọt, khéo môi nhiễm cười: “Có thể ăn tốt như vậy, nếu không biết làm một chút cũng quá không thể nào nói nổi.”

Ninh Khanh bẹp cái miệng nhỏ, bộ dáng ủy khuất, bộ dáng tiểu đánh đá tay chống eo thon nhỏ, bộ dáng ngoan ngoãn mềm mại dựa vào bên người Thần Vương Phi, nhất nhất hiện lên trong đầu Tổng Trạc, Tổng Trạc trong mắt hiện lên ý cười, aiz, nghĩ đến tiểu biểu muội nhuyển manh này, hẳn giống như càng muốn ăn, làm sao bây giờ?

“Giờ nào rồi?” Tổng Trạc nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

“Vừa qua khỏi giờ Tý.”

“Đã trễ thế này, nên là ngủ đi.”

Nên ngủ? Ai nên ngủ, điện hạ chính mình nên ngủ? Thanh Phong Thanh Hà phát giác, đột nhiên nghĩ tới cái gì, đồng thời thờ hốc vì kinh ngạc. Điện hạ chẳng lẽ là tưởng đem Ninh biểu cô nương người ta đào ra cho hắn làm chè hạt sen đi?

“Đầu bếp nữ, thực không tồi, Thanh Hà, người đến trưởng phòng chi mười lượng bạc thưởng nàng đi!”

Đầu bếp nữ? Không tồi? Thưởng bạc? Thanh Phong Thanh Hà hai người liếc nhau, cơ linh như bọn họ nhanh chóng từ trong mắt đối phương lĩnh ngộ tới cái gì rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, ăn qua cơm sáng xong, Ninh Khanh ghé vào trên bàn sách vẽ tranh miêu miêu.

Bút lông thật sự dùng không quen, Ninh Khanh liền đến bên ngoài bẻ một nhánh cây nhỏ, chấm mực nước ở trên tờ giấy trắng họa lên.

“Cô nương, người không phải không biết chữ sao, viết như thế nào ra chữ vậy.” Sơ Nhụy hiếu kỳ nói.

Ninh Khanh ho nhẹ một tiếng: “Đúng vậy, ta không biết chữ, người nhìn, ta liền bút đều sẽ không lấy! Ta là vẽ tranh, người giúp ta đem nó thêu đến trên khăn.”

“Được ạ.”

Chỉ chốc lát sau, Ninh Khanh liền đem tranh vẽ hảo, đó là một cái đồ án rất đơn giản, Sơ Nhụy mắt không đến nửa canh giờ liền thêu xong.

Ninh Khanh cầm khăn, vừa lòng mà cười, “Đi, chúng ta đi tìm cô mẫu.”

Thần Vương Phi khí sắc đã khá hơn nhiều, đang ngồi thuê thừa, Ninh Khanh cười hi hi tiến vào: “Cô mẫu, người nhìn khăn này của ta làm tốt hay không?”

Thần Vương Phi tiếp nhận tới nhìn lên, cả cười: “Thêu thừa cũng được, bất quá tranh này thật đáng yêu, là con mèo sao? Trên lỗ tai cư nhiên còn mang đóa hoa, thật thú vị.”

Ninh Khanh hai mắt sáng ngời, “Đúng vậy đúng vậy, là tiểu miêu, ta đem nó trở thành người, cho nàng cái hoa, còn có thể cho nàng mặc quần áo.”

Ninh Khanh họa chính là hellokitty, vẽ tranh là một sở thích cùng sở trường của Ninh Khanh, đặc biệt là hình hoạt họa mạnh mẽ (Red: ý là cute ấy ah). Ninh Khanh tin tưởng, bất luận cổ kim, không có nữ nhân trẻ tuổi nào có thể kháng cự sinh vật mạnh mẽ!

“Cô mẫu, đây không phải rất thú vị sao? Có phải hay không thực mới mẻ, thực đáng yêu?”

“Ừ, xác thật thú vị, người cũng thêu cho ta một con mèo như vậy đi.”

“Kia cô mẫu, cửa hàng thêu của người chủ yếu là bán khăn tay, yếm, quần áo trẻ con đi?”

Ngày hôm qua Ninh Khanh quan sát thật sự cẩn thận, Văn Tú Phưởng giống như không có làm y phục người lớn, chủ yếu thu vào đều là tiểu đồ vật mà Ninh Khanh đã nói, “Người nhìn, chúng ta liền thêu tiểu miêu đáng yêu này lên, có thể hay không càng được hoan nghênh?”

“Cái này.....” Thần Vương Phi nhăn lại mi, “Tuy rằng xác thật thực đáng yêu, nhưng cũng quá đơn giản chút, người khác liền sẽ học theo, cũng liền chỉ bán được mười ngày, đến lúc đó cửa hàng thêu nhà khác cũng có thể bán.”

“Cô mẫu, đồ đáng yêu này ta sẽ vẽ được hơn trăm ngàn dạng, cũng phức tạp hơn, chờ người khác học được, chúng ta liền ra dạng mới, chờ đến ta đều bán xong rồi, chúng ta đã kiếm lời một món bạc lớn!”

Ninh Khanh nói hai mắt lấp lánh tỏa sáng, Thần Vương Phi hết chỗ nói rồi, một hồi sau than cười: “Không thể tưởng được ngươi là cái tiểu tham tiền! Bất quá việc kiếm tiền hẳn là giao cho nam nhân, chúng ta như vậy cần nhắc thật sự có vi phụ đức! Vẫn là thôi đi!”

Ninh Khanh bị ngôn luận xuất sắc của Thần Vương Phi làm cho nội thương! Có tiền đều không kiếm! Cưng nhiên có tiền đều không muốn kiếm! Đây vẫn là người sao?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chuẩn Bị Hồi Ninh Gia

“Thứ này theo chơi thôi, cũng không thể lấy đi ra ngoài bán, gặp phải chuyện gì liền không tốt đâu.”

Dứt lời, Thần Vương Phi chính mình liền trước thâm chấp nhận. Đây theo phẩm bán không tốt liền thôi, nếu là thật sự có thể bán tốt, khiến cho chú ý, người khác chắc chắn nói nàng không có việc gì làm yêu. Nhớ tới tình cảnh hôm qua bị người phi nhỏ khinh bỉ, nàng liền một trận ngực đau đầu đau trướng!

“Chính là, cô mẫu.....”

“Ài, ta đầu có chút đau, ngươi ra bên ngoài chơi đi.” Thần Vương Phi đỡ cái trán lệch qua trên ghế quý phi.

Ninh Khanh thất vọng mà đỏ đỏ cái miệng nhỏ, gọi Tinh Tư tới hầu hạ Thần Vương Phi, trở lại phòng của mình chống cằm phát ngốc.

Cô mẫu không duy trì, thật là như thế nào cho phải?

Bên người nàng chỉ có một Sơ Nhụy không-dùng-được, một cái bà vú Tề ma ma cả ngày không biết vội chuyện gì, còn nàng như vậy, ngay cả cửa Thần Vương phủ đều ra không được, còn nói cái gì kiếm tiền.

“Cô nương, cô nương, trong cung tới cái ma ma, nghe nói là bên người Thái Hậu.” Sơ Nhụy chạy tiến vào.

“A?” Ninh Khanh nhìn nàng, “Kia đâu có chuyện gì liên quan tới ta?”

“Giống như không liên quan tới cô nương.” Sơ Nhụy trừng lớn hai mắt, “Nhưng nàng hướng Tinh Tâm Uyển mà đến! Tôn trắc phi đi cùng đâu!”

Ninh Khanh hô một tiếng nhảy dựng lên, sửa sang lại một chút dung nhan, đi hướng chính sảnh.

Thần Vương Phi cũng thu được tin tức, đứng ở cửa nhà chính, bộ dáng bàng hoàng co rúm lại.

Chỉ chớp lát sau, Tôn trắc phi bởi một lão phụ nhân mặc vàng đeo bạc cung trang tiến vào. Thần Vương Phi lập tức đón đi ra ngoài, hoảng đến mồm miệng không rõ: “Thu ma ma đại giá.....”

“Nô tỳ gặp qua Vương phi!” Thu ma ma làm một cái phúc lễ tiêu chuẩn, chờ đến Tôn trắc phi cũng hành xong lễ, nàng mới xụ mặt, dùng miệng lưỡi nghiêm khắc nói: “Vương phi, nô tỳ chính là nô tỳ, nơi nào là cái gì đại giá? Vương phi về sau nói chuyện phải thận trọng, không được bôi nhọ thân phận địa vị của Thần Vương phủ!”

Lời này huấn đến một chút thể diện cũng không lưu, Thần Vương Phi xấu hổ đến mức muốn tìm cái lỗ mà chui vào đi.

Ninh Khanh cũng có chút sợ lão ma ma từ trong thâm cung này, nhưng vẫn còn trấn định, quy quy củ củ mà thấy lễ.

Ánh mắt Thu ma ma nghiêm khắc đánh giá Ninh Khanh, hiện lên một lau nhiên: “Đây là chất nữ Vương phi nhà mẹ đẻ? Đi quá giới hạn nói một câu, Ninh biểu cô nương nhìn so Vương phi còn muốn linh tú.”

Thần Vương Phi sống lưng cuối cùng thẳng, có chung vinh dự mà cười: “Đứa nhỏ này đích xác so với ta hảo.”

Tôn trắc phi cười: “Chất nữ hình như là tiểu bồi xinh đẹp nhất trong nhà mẹ đẻ của tỳ tỳ.”

Thu ma ma ha ha: “Trách không được ngăn dậm xa xôi đi một chuyến nhà mẹ đẻ tiếp vào phủ. Mười ba tuổi a!”

Ha ha cái mặt ngươi! Ninh Khanh bực!

Thần Vương Phi sắc mặt tái nhợt, lưng lay sắp đổ!

Ý tứ này còn không phải là ngầm ám chỉ Thần Vương Phi bụng dạ khó lường, có lòng riêng đem chất nữ xinh đẹp nhất trong nhà mẹ đẻ tiếp vào phủ quyến rũ thế tử sao?

“Nghe nói, Vương phi đang ở vì Thái Hậu sao chép kim cương kinh.” Thu ma ma nói.

Đây là ngày hôm qua Tống Trắc ở Kim Ngọc Lương Duyên đàn áp nàng mà nói, Thần Vương Phi không dám không tự phạt, không nghĩ tới mới một buổi tối, liền truyền tới trong tai Thái Hậu!

“Đúng vậy, đã viết một lần.” Thần Vương Phi nói.

“Nương nương nói, Vương phi đã có lòng thành, không bằng đến Pháp Hoa Tự vì nương nương cầu kim phúc đi, Vương phi, ý của người như thế nào?”

Thần Vương Phi cả kinh, sắc mặt càng trắng, miễn cưỡng cười nói: “Có thể vì Thái Hậu cầu kim phúc, là thiếp vinh hạnh. Không biết khi nào lên đường?”

“Sáng sớm ngày mai, thỉnh Vương phi chuẩn bị cho tốt. Đúng rồi, nếu đều đi, Thái Hậu nói, nếu là Vương phi có rảnh, thuận tiện cũng cấp Vương gia cùng thể tử cầu một cái đi.” Dứt lời, liền cùng Tôn trắc phi cáo lui.

Thần Vương Phi thân mình run lên, thiếu chút nữa liền ngã vào trong lòng ngực Tĩnh Tư.

Mọi người đem Thần Vương Phi vây quanh về phòng, Thần Vương Phi lệch qua trên giường rơi nước mắt.

Ninh Khanh không biết nói cái gì cho phải, ngồi bên ngoài phòng: “Tuệ Bình, đi Pháp Hoa Tự cho Thái hậu cầu phúc thực đáng sợ sao?”

“Không có như vậy.” Tuệ Bình biết Ninh Khanh hiểu lầm, “Pháp Hoa Tự là quốc chùa, thực chính quy. Cầu phúc cũng liền buồn, mỗi ngày ăn chay, sao kinh cùng tụng kinh trước Phật, chính là thời gian quá dài, nếu là người khác định buồn đến khó có thể độ nhật, nhưng Vương phi vốn dĩ chính là người chịu được buồn, cho nên nàng không sợ. Vương phi là thương tâm vì cái khác đi.”

“Ừ.” Ninh Khanh xem như đã hiểu. Cô mẫu là bởi vì bị Thái Hậu hiểu lầm cùng chỉ trích mà sợ hãi, thương tâm cùng ủy khuất. Pháp Hoa Tự cầu phúc không tính cái gì, nhưng đó là trừng phạt. “Cầu kim phúc thời gian có bao nhiêu lâu, muốn mười ngày nửa tháng sao?”

“Nơi nào vậy. Hoàng Thượng kim phúc muốn chín chín tám mươi một ngày, mà Thái Hậu, Vương gia cùng thể tử muốn bảy bảy bốn mươi chín ngày.”

Ninh Khanh cả kinh. Thu ma ma tuy rằng nói có rảnh, nhưng Thần Vương Phi không có khả năng không “Có rảnh” thuận tiện cấp Vương gia thể tử đều cầu kim phúc à. Kia Thái Hậu, Vương gia thêm cả thể tử, mỗi người bốn mươi chín ngày, hơn nữa một ít việc vụn vặt linh tinh, sợ là không đến ăn tết cũng chưa về à!

Nghĩ vậy, Ninh Khanh cả người đều nháy dựng lên, nhất thời bi nhất thời hi.

Bi chính là nàng thật sự luyến tiếc Thần Vương Phi, hi chính là, nàng có thể nhân cơ hội này hồi Việt Thành, về nhà à! Liền Thái Hậu đều ra tay, kia tổ mẫu còn dám nói cái gì?

Nhìn Thần Vương Phi, Ninh Khanh đang không biết như thế nào mở miệng, Thần Vương Phi đã nói chuyện: “Ta đã vì người an bài hảo, ngày mai cô mẫu vì người xin từ biệt, đưa người về nhà.”

Nếu không tính toán cấp Tống Trắc làm thiếp, Ninh Khanh nguyên bản liền không có lý do tiếp tục ở đây. Trước kia sợ dĩ làm nàng lưu lại, một là không biết như thế nào hướng nhà mẹ đẻ giao đãi, hai là nàng thích Ninh Khanh, muốn cho Ninh Khanh làm bạn cùng mình.

Tuy rằng nhà mẹ đẻ sẽ oán giận, nhưng thì tính sao, nàng người đầu tiên Pháp Hoa Tự, khiến cho bọn họ oán giận đi.

“Nguyên bản, người liền không nên ở nơi này! Những lời này đó..... Thật sự quá khó nghe! Làm người bị nhiều như vậy ủy khuất! Là cô mẫu ích kỷ..... Chỉ nghĩ giữ người làm bạn, cho ta giải buồn. Nguyên bản còn muốn cho người ở đến ăn tết đầu, hiện tại chỉ phải trước tiên đem người đưa trở về.”

Thần Vương Phi vốn là không tính toán làm Ninh Khanh thường trú, hoặc là thật ở đến xuất giá, nếu không thanh danh Ninh Khanh liền không cần đi! Chỉ ở nửa năm, cho dù có lời đồn đãi như vậy, cũng bắt quá là thăm người thân bị người hiểu lầm mà thôi.

“Cô mẫu.....” Ninh Khanh vành mắt đỏ lên.

Thần Vương Phi tuy rằng yếu đuối vô năng, nhưng lại là thiết tình đau chính mình, Ninh Khanh thực luyến tiếc Thần Vương Phi, ôm Thần Vương Phi khóc.

“Hài tử ngoan, không khóc!” Thần Vương Phi thanh âm cũng có chút nghẹn ngào: “Về sau cô mẫu sẽ thường về nhà mẹ đẻ, tương lai chờ người lớn, cô mẫu lại ở kinh cho người tìm việc hôn nhân, này liền có thể thường thường thấy.”

Cô chất quyết định hảo, liền phân phó người phía dưới thu thập hòm xiềng.

Thần Vương Phi tự mình đến Tôn trắc phi chỗ giúp Ninh Khanh xin từ biệt, nhưng lại chưa thấy được người, bị Phương ma ma tổng cổ: “Không khéo, trắc phi đang bận, nhất thời nửa khắc còn chưa xong việc, Vương phi phải đợi? Nếu không, có chuyện gì cùng lão nô nói cũng giống nhau.”

Thần Vương Phi sớm biết không thấy được bản tôn, chỉ là tới thông tri một tiếng: “Ài, các người cũng biết, ta ngày mai muốn tới Pháp Hoa Tự cầu kim phúc, nha đầu Ninh Khanh kia . . . . . Nguyên bản ta kêu nàng tới là vì cho ta làm bạn, hiện tại ta đi ra ngoài, mặc dù có trắc phi cùng tỷ muội ở đều là giống nhau, nhưng hài tử kia nhớ nhà, ta nghĩ, nếu không ngày mai liền đem nàng đưa trở về.”

“A, thì ra là thế.” Phương ma ma kinh ngạc, “Vương phi yên tâm, lão nô nhất định sẽ chuyển lời.”

Thần Vương Phi vừa lòng mà đi rồi.

Tôn trắc phi đích xác có chút vội, đang sửa sang lại trường mục, Phương ma ma tiến vào, cũng không ngẩng đầu lên: “Nàng có chuyện gì?”

“Là Ninh biểu cô nương. Vương phi thuyết minh muốn đem Ninh biểu cô nương đuổi về Việt Thành, thỉnh trắc phi an bài một chút.”

“A?” Tôn trắc phi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phương ma ma, “Như thế nào tiến đi?”

“Đừng vậy, lão nô cũng kỳ quái đâu, đã có tâm tư như vậy, không phải hận không thể lúc nào cũng tại trước mặt thế tử hoàng mới đúng sao, cứ nhiên bỏ đi được! Như vậy vừa đi, không biết còn có cơ hội lại đến hay không.”

Tôn trắc phi buông việc trong tay, cười: “Có lẽ là chúng ta đoán sai ý, cũng không hoàn toàn sẽ sai ý.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tặng Lễ

“Trắc phi nói lời này làm lão nô hồ đồ rồi.” Phương ma ma cười xua tay.

“Ninh thị người này người còn không rõ ràng sao,” Tôn trắc phi giọng điệu khinh thường, “Lá gan của nàng so lão thử (chuột) còn nhỏ hơn, dám làm ra chuyện gì? Khẳng định là nhà mẹ đẻ không bớt lo kia buộc nàng đem chất nữ mang vào phủ làm thiếp. Kia Ninh biểu cô nương, tuổi tuy nhỏ, ta coi lại là cái có chủ ý, nàng chưa chắc liền nguyện ý tranh giành nước đục này.”

Nói đến đây, Tôn trắc phi không khỏi xem trọng Ninh Khanh vài phần.

“Thì ra là thế.”

“Người là lão nô nhiều toan tính mưu mô nhất, như thế nào sẽ không thể nghĩ ra, cố ý nịnh ta.” Tôn trắc phi cười tròng Phương ma ma liếc mắt một cái, “Hiện tại bên ngoài có Thái Hậu cầu phúc thực chất chính phạt này, trực tiếp đem người đuổi về tới, Ninh gia bên kia cũng không dám nói gì.”

“Buổi tối đi một chuyến, nói cho các nàng, để Ninh biểu cô nương dùng qua cơm trưa sau lại khởi hành. Thông tri phòng bếp, ngày mai Tĩnh Tâm Uyển bày một bàn, lúc trước tiệc đón gió không làm, hiện tại phải đi, tổng không thể một bữa tiệc đều không có. Còn có, nhớ rõ kêu thử phi cùng các cô nương.”

Phương ma ma liên tục nói đúng, tới buổi tối đi Tĩnh Tâm Uyển đem lời Tôn trắc phi nói bẩm một lần.

Ninh Khanh bất mãn mà bẹp bẹp cái miệng nhỏ: “Ngày mai sáng sớm người muốn đi, như thế nào không bày tiệc đêm nay, cũng hảo cho người thực tiễn.”

“Ta là đi cầu phúc, lại không phải ra xa nhà làm gì. Hôm nay Thu ma ma đã tới xong, ta phải trai giới, nào có đạo lý lại đi ăn một bữa thịt cá!” Thần Vương Phi cười mắng một câu.

“Ta đây liền cấp cô mẫu làm một bữa cơm chay.”

“Không thể.” Thần Vương Phi ngăn nàng, ân cần giáo hối lên: “Tuy rằng chúng ta là thương hộ, nhưng người tốt xấu cũng là tiểu thư, là có nha hoàn phụng dưỡng, có thể nào thường làm này đó việc nặng? Lại không phải hương đã thôn phệ.”

Thời đại này, chú ý mười ngón tay không dính nước, là vì cao quý! Đừng nói là tiểu thư, chính là có thân phận nha hoàn cũng khinh thường tiến phòng bếp.

“Chỉ lần này thôi!” Ninh Khanh ôm cánh tay nàng, “Ngày thường tổ mẫu cũng để ta làm món điểm tâm ngọt cho bà.”

Thần Vương Phi bị nàng làm nũng đến không có biện pháp, đành phải đáp ứng, “Vay lần này thôi, về nhà sau không bao giờ chuẩn.”

Rồi gọi tới bà vú của Ninh Khanh, tinh tế dặn dò một hồi mới từ bỏ.

Lại gọi tới Tuệ Bình, Thần Vương Phi nói: “Nha đầu Tuệ Bình này người dùng có vừa ý hay không?”

Ninh Khanh nhìn Tuệ Bình liếc mắt một cái, “Tuệ Bình tỷ tỷ tự nhiên là cái tốt.”

“Một khi đã như vậy, liền đem nàng cho người đi.”

Ninh Khanh đang muốn nói, cũng phải hỏi Tuệ Bình người ta có nguyện ý hay không a! Không nghĩ Tuệ Bình vẻ mặt vui mừng, bùm một tiếng liền quỳ xuống: “Đa tạ Vương phi, đa tạ cô nương!”

Ninh Khanh hết chỗ nói rồi, không phải đều nói nha hoàn luôn hướng cao chi thượng phi, cùng cái chủ tử có tiền đồ sao, nàng cảnh lá đều mau thấp thành cỏ trên mặt đất, này Tuệ Bình cư nhiên về mặt cam tâm tình nguyện! Ngày thường cũng không thấy nàng đối chính mình có bao nhiêu trung tâm nhiều thân thiện a! Tình huống này là như thế nào?

“Đúng rồi, ở phòng thêu còn có mấy bộ quần áo của người, ta đã phân phó đi xuống, chờ làm tốt liền trực tiếp mang đến Việt Thành.”

“Đa tạ cô mẫu.”

--- -----reddevil2302@.com-----

Tổng Trắc từ trong cung trở về, dựa vào trên giường chợp mắt. Nha hoàn dâng trà, Thanh Hà sắc mặt cổ quái tiến lên: “Thế tử, Vương phi ngày mai muốn tới Pháp Hoa Tự cầu phúc.”

“Sau đó đâu?”

Thanh Hà rồi rầm một chút, nghĩ đến đêm qua nhắc tới Ninh biểu cô nương thế tử khác thường, hần hần là không có đoán sai ý đi?

“Ninh biểu cô nương đã xin từ biệt hồi Việt Thành, cũng là ngày mai khởi hành.”

Hai tròng mắt mỗi một của Tổng Trắc bỗng nhiên mở, con ngươi trong tròng thâm thúy nửa hàm lãnh bức, theo sau lại khép lại.

Thanh Hà Thanh Phong đứng ở một bên đại khí cũng không dám ra.

Qua một hồi lâu, Tổng Trắc mới nói: “Lần trước nàng là đi mua trang sức?”

“Đúng vậy.” Thanh Phong nói, “Cuối cùng không mua thành.”

Tổng Trắc ngón tay thon dài nhẹ gõ tay vịn, “Ngày mai gọi chương quầy Lâm Lang Hiến cùng Thiên Y Lâu lại đây.”

“Dạ.”

--- -----reddevil2302@.com-----

Sáng sớm ngày hôm sau, Thần Vương Phi trai giới tắm gội, chỉ để lại hai cái nhị đẳng nha hoàn cùng hai cái thô sử nha hoàn ở nhà trông cửa cùng quét tước, còn lại người đều đi theo lên núi. Đi theo, còn có hai ma ma do Thái Hậu phái tới.

Ở hai bên quân đội hộ tống, Thần Vương Phi lên xe rồi đi.

Ninh Khanh nhìn đoàn xe biến mất ở chỗ ngoặt, hung hăng mà nhẹ nhàng thở ra, giống như chim chóc sổ lồng, vui sướng mà chạy như bay hồi Tĩnh Tâm viện.

“Đồ vật đều thu thập hảo sao? Kia hai bồn hoa cũng dọn đi, là cô mẫu đưa ta.”

“Quần áo đêm qua thay ra đều thu hồi tới, còn không có phơi khô đâu.”

Ninh Khanh cùng Tuệ Bình thu thập đồ vật đâu vào đấy.

Mà Sơ Nhụy lại đỏ mặt hồng ở một bên gạt lệ, nàng rất là khó chịu, “Này liền đi trở về..... Về sau không biết khi nào có thể lại đến!”

“Không thể tới liền thôi.” Ninh Khanh thở dài, “Cô mẫu sẽ thường hồi Việt Thành xem ta.”

“Ta không phải ý tứ này.....”

“Đó là ý gì?”

“Đó là.....” Sơ Nhụy khuôn mặt nhỏ đỏ lên, rốt cuộc là nữ nhi gia, di nương còn không có lên làm, có thể nào nói nên lời, chỉ lăm bầm lăm bầm mà thu thập đồ vật.

Vội xong hết thảy, Ninh Khanh mệt ra một thân mồ hôi, làm người múc nước tắm gội, thu thập thoải mái thanh tân sau đã gần buổi trưa.

“Cô nương, trắc phi cùng quận chúa các nàng đã tới.” Tuệ Bình nói.

“Ừ.” Ninh Khanh cầm lấy một đóa chi vàng đôi sa hoa cắm ở trên đầu cắm, rồi đứng lên.

Đám người Tôn trắc phi là tính đúng giờ, đã chờ ở chính sảnh, Ninh Khanh vội vàng tiến lên chào hỏi: “Vừa rồi thu thập đồ vật, trời lại nóng, ra mồ hôi sau tắm gội, chậm trễ chút canh giờ, thỉnh trắc phi thứ phi cùng bọn tỷ muội thứ tội.”

Bởi vì phải đi về, về sau không bao giờ còn nhìn thấy các nàng, Ninh Khanh không còn có áp lực, không câu nệ như lần trước, tươi cười thanh thản, tự nhiên hào phóng.

“Không sao.” Tôn trắc phi treo trên mặt tươi cười quen thuộc.

Đoan Lăng huyện chủ có chút không kiên nhẫn mà bĩu môi: “Trắc mẫu phi, bày com chưa ạ?”

Duyệt Hòa quận chúa cười nhạo: “Ngươi là quý đôi đầu thai sao?”

Đoan Lăng huyện chủ cười lạnh: “Đều lúc nào rồi, còn không chuẩn người đôi? Ngươi không đôi bụng một hồi đừng ăn.”

Duyệt Hòa quận chúa trong mắt nén giận, Tôn trắc phi đang muốn quát bảo ngưng lại, Phương ma ma đột nhiên đi vào tới: “Trắc phi, Tuyết Nghiên cô nương cùng Oánh Nhã cô nương, này lại là ai?”

“Cái gì?” Trừ bỏ Ninh Khanh cùng Sơ Nhụy không hiểu ra sao, mọi người đang ngồi đều là cả kinh.

Tuyết Nghiên cô nương, Oánh Nhã cô nương, này lại là ai?

Ninh Khanh chỉ thấy hai thiếu nữ hoa dung nguyệt mạo ở trong một đám người vây quanh, ý cười doanh doanh mà đi vào tới.

Bên trái là một thân phận y, da bạch như tuyết, một đôi mắt phượng liếc mắt đưa tình, phá lệ vũ mị động lòng người, đây là Tuyết Nghiên. Bên phải là cười nhạt doanh doanh, cũng cực kỳ mạo mĩ, khí chất như lan, đây là Oánh Nhã. Ai cũng có sở trường riêng, một vũ mị một tình nhã, trang điểm điểm lệ, không giống thiên kim tiểu thư trong vương phủ, lại không giống nha hoàn.

“Đây là ai?” Ninh Khanh thấp giọng hỏi.

“Là nữ quan đắc lực nhất bên người thế tử.” Tuệ Bình nói.

“Nữ quan?” Ninh Khanh tóm sai trọng điểm. Tuệ Bình lập tức cường điệu: “Là bên người thế tử!”

“Nô tỳ tham kiến trắc phi, thứ phi, quận chúa, huyện chủ cùng các cô nương.” Hai thiếu nữ động tác tiêu chuẩn mà hành lễ.

“Mau đứng lên,” Tôn trắc phi tự mình tiến lên đỡ, cười nói: “Hai người các ngươi, không phải là nghe thấy chúng ta nơi này bãi yến mà chạy tới cợ com đi?”

Tuyết Nghiên ha ha cười nói: “Trắc phi đừng trêu ghẹo nô tỳ, nô tỳ là tới cấp biểu cô nương tặng lễ.”

“Tặng lễ?” Mọi người đều là kinh ngạc nhìn Ninh Khanh.

Ninh Khanh phát ngốc, tặng lễ, đưa cái gì lễ?

“Hôm kia biểu cô nương ở Kim Ngọc Lương Duyên mua trang sức, nhưng đã xảy ra một ít việc nhỏ mà không có mua được. Thế tử phản phó, gọi chương quỳ Lâm Lang Hiên cùng Thiên Y Lâu tự mình mang đồ tới cho cô nương chọn.”

Tổng Khởi Hủy cùng Tổng Khởi Mân đảo hút một hơi. Lâm Lang Hiên cùng Thiên Y Lâu là cửa hàng bạc cùng cửa hàng may áo cao cấp nhất Thượng Kinh, liên tính là các nàng siêu cấp tôn thất chỉ nữ như vậy, mỗi năm cũng chỉ có thể ở hai nhà cửa hàng làm một bộ đồ trang sức cùng một bộ xiêm y.

Nhưng hiện tại, Tổng Trắc vừa ra tay khiến cho Ninh Khanh tùy ý chọn! Bút tích này không thể nói không lớn a!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chạy Không Thoát

Lâm Lang Hiên cùng Thiên Y Lâu là phân phục vụ riêng cho khách hàng nam nữ, lần này tới tự nhiên là nữ quỳ chương.

Lâm Lang Hiền chường quỳ nói: “Lần này mang đến lần lượt là hai bộ trang sức phong hoa tuyệt đại cùng thiên kiều bá mị, trước mắt đây là hai bộ tốt nhất trong tiệm, tất cả là tám món.”

Thiên Y Lâu chường quỳ cười nói: “Nô gia mang đến thiên gấm, ánh bình minh cầm, trăm phương lụa. . . . . Bích tơ tằm cùng mười loại sa tanh, cô nương nếu là thích, lại chọn một chút hình thức, chúng ta Thiên Y Lâu lại vì cô nương lượng thân may áo.”

Khay đồ trang sức đã bóc hồng lụa, đem Tinh Tâm Uyển vốn là thanh nhả ánh đến hà màu rực rỡ, lông lẩy bắt mắt. Chung quanh âm thầm kinh ngạc cảm thán, ngay cả Duyệt Hòa quận chúa cũng có chút quen mắt.

Mọi người hoặc cực kỳ hâm mộ hoặc quen mắt, thân là vai chính Ninh Khanh lại chỉ cảm thấy cả người rét run, từng đợt bi ai.

Nàng hít sâu một hơi, hướng tới Tuyết Nghiên cùng Oánh Nhã làm cái phúc lễ, miễn cưỡng cười nói: “Hai vị cô nương thay ta tạ quá biếu ca, ở ta trước khi đi đưa ra quý trọng chỉ lễ như thế, ta. . . . .”

“Người đưa nhỏ này ở nói bậy gì đó đâu?” Tôn trắc phi lập tức ngăn cản Ninh Khanh nói:

“Cái gì phải đi, cái gì làm hành, người nơi nào muốn đi?”

“Ta hôm qua mới nhờ cô mẩu cùng trắc phi xin từ biệt. . . . .” Ninh Khanh nói.

“Cái gì xin từ biệt, ta như thế nào không biết? Phương ma ma!” Tôn trắc phi quát chói tai một tiếng.

“Lão nô đáng chết! Lão nô đáng chết!” Phương ma ma té ngã lộn nhào mà lại đây, vội vàng nói: “Tối hôm qua Vương phi xác thật tới thay biếu cô nương xin từ biệt, lão nô nghĩ cô nương không ai chiều cô, liền tự chủ trương. . . . .”

“Cái gì kêu không ai chiều cô? Ta cùng thứ phi đều không phải người sao? Chẳng lẽ Vương phi tỷ tỷ đi rồi, chúng ta liền sẽ bạc đãi chất nữ?” Tôn trắc phi cả người lửa giận.

“Lăn xuống đi lãnh hai mươi bản tử!”

“Tạ trắc phi!” Phương ma ma chật vật mà lui xuống.

Ninh Khanh nhìn Tôn trắc phi vẻ mặt phẫn nộ, trong lòng càng thêm lạnh băng cùng bi thương. Lúc này mới chân chính ý thức được, nơi này là địa bàn của Tổng Trắc, mỗi người đều là nanh vuốt của hắn, chỉ cần hắn muốn, không có ai là lưu không được!

Nghĩ vậy, Ninh Khanh nước mắt liền một viên một viên rớt xuống, mỹ nhân rung rung, hoa lệ đầm mưa, ngay cả Tuyết Nghiên cùng Oánh Nhã đều âm thầm ghé mắt, thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên không trang sức, đây là loại hình mà thế tử thích sao?

“Ai, người đưa nhỏ này, là nhớ Vương phi tỷ tỷ đi?” Tôn trắc phi mỉm cười tiến lên, tự nhiên đem nàng bi ai vạn thành tưởng niệm, “Ta nha, chính là sợ người như vậy, mới làm cả nhà tới bồi người ăn cơm, người cũng không thể cô phụ một mảnh tâm ý của mọi người. Có chúng ta ở đều là giống nhau, về sau nhiều cùng biếu tỷ muội của người ở một chỗ chơi đùa, chậm rãi thành thói quen. Hai cái nha đầu này, còn không mau đỡ biếu cô nương đi vào rửa mặt chải đầu.”

Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy vội vàng đáp ứng, một tả một hữu mà kéo Ninh Khanh rời đi.

Ninh Khanh rửa mặt liền oa ở trên giường không muốn lên, Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy gấp đến độ mồ hôi lạnh đều ra tới, liền thúc giục rất nhiều lần, Ninh Khanh hơi thở mong manh nói: “Ta đau đầu. . . . .”

“Nhưng là, cô nương, người của thế tử còn chờ ở bên ngoài! Còn có trắc phi thứ phi quận chúa các nàng, này đó chúng ta đều đắc tội không nổi!” Sơ Nhụy gấp đến độ xoay quanh.

Tuệ Bình giữ chặt Sơ Nhụy, thật sâu mà thở dài: “Chúng ta đi ra ngoài đi!”

Tôn trắc phi đang cùng hai người Oánh Nhã nói chuyện, thấy chỉ có Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy hai người ra tới, trong mắt hiện lên một mạt sắc lạnh, trên mặt lại vẫn cứ cười khanh khách.

“Khỏi bẩm trắc phi, cô nương thân mình không khỏe, cầu trắc phi, thứ phi, quận chúa, huyện chủ cùng các cô nương thứ tội!” Tuệ Bình nom nớp lo sợ lên tiếng.

Tôn trắc phi trong mắt nén giận, Tuyết Nghiên cũng là sắc mặt không hảo: “Kia trang sức cùng vài dẹt như thế nào cho phải?”

“Cô nương nói, nàng chưa bao giờ am hiểu trang điểm, đều là lung tung mang, hiện tại nhiều vị quý nhân ở đây, không bằng cấp cô nương chọn một chút, làm cho nàng đĩnh đĩnh nhan quang của các ngài.” Tuệ Bình nói.

Cái nha hoàn này nhưng thật ra nhanh mồm dẻo miệng! Tôn trắc phi cười nói: “Một khi đã như vậy, khiến cho ta cho nàng chọn đi.”

Nói rồi tùy tay chọn một bộ trang sức hồng bảo thạch cùng hai thất gấm vóc. Tuy rằng là tùy tay chọn, nhưng đồ vật kia cũng là mấy vạn lượng!

Mọi người tùy ý ăn chút gì liền tan.

Tôn trắc phi trở lại chỗ ở, Duyệt Hòa quận chúa nói: “Trắc mầu phi, này rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

“Có thể là chuyện như thế nào,” Tôn trắc phi sắc mặt nghiêng ngả, “Thế tử ca ca của ngươi là nhìn trúng tiểu thư nương nữ kia đi! Nhưng tiểu thư nương nữ kia cố tình không biết tốt xấu, nháo phải đi. Thế tử ca ca của ngươi là người ngạo khí như vậy, sao có thể cho phép nàng cự tuyệt!”

“Nhưng cho dù coi trọng, cũng bất quá là cái thiếp, dùng đến lớn như vậy bút tích sao?” Duyệt Hòa quận chúa không để bụng, “Vì một cái thiếp mà hưng sư động chúng, thế tử ca ca cũng không sợ tự hạ giá trị con người.”

“Một cái thiếp tự nhiên không tính cái gì, nhưng nàng muốn đi chính là đánh mặt hán, thế diện cùng ngạo khí của hán chẳng lẽ không đáng giá cái kia sao?”

“Ra là vậy.” Duyệt Hòa quận chúa cười, “Nhưng bộ dáng của tiểu thư nương nữ kia giống như thực không muốn.”

“Không muốn lại như thế nào, đã có sự tình hôm nay, nàng liền đi không xong, thế tử điện hạ có thể chịu đựng loại sự tình và mặt này sao?” Tôn trắc phi nói, “Ta nguyên bản cho rằng nàng có vài phần thông minh, hiện tại nhìn cũng bất quá như thế.”

“Thế tử ca ca đã tỏ thái độ, nàng cự nhiên còn làm về ta đây, này không thể nghi ngờ làm tức giận thế tử ca ca, nói không chừng sẽ từ đây thất sủng. Không biết là nói nàng làm đâu, vẫn là ngu ngốc.” Duyệt Hòa quận chúa lắc đầu, “Đúng rồi, Trắc mầu phi, ngươi an bài nàng ở tại nơi nào?”

Tôn trắc phi xoa xoa huyệt thái dương trưởng đau, nếu Ninh Khanh là đi không xong, mà Thần Vương Phi lại không ở, không có khả năng làm nàng lại chính mình một người ở tại Tĩnh Tâm Uyển, đến tìm cái chỗ ở!

Nhưng nàng thân phận xấu hổ, là biểu cô nương, lại là thị thiếp tương lai của thế tử điện hạ.

Không có khả năng làm nàng đơn độc ở tại Tây viện là nơi cư trú của thế thiếp thế tử về sau, càng không thể làm nàng ở tại Nam Viện, chỗ của thế thiếp Vương gia, đặt ở Đông viện nơi các cô nương ở ..... Để các cô nương cùng một cái tương lai phải làm thiếp ở cùng một chỗ, lại ảnh hưởng danh dự.

“Mộng Trúc Cư như thế nào?” Tôn trắc phi nói.

“Mộng Trúc Cư?” Duyệt Hòa quận chúa trầm ngâm một chút, “Cái sân kia phổ phổ thông thông, cách chỗ tỷ muội chúng ta ở rất xa, lại gần Bắc viện nơi thế tử ca ca ở. Nhưng nơi đó thế tử ca ca thường xuyên đi ngang qua. .... Hôm nay nàng mới làm thế tử ca ca tức giận .....”

“Chỉ có chỗ này là thích hợp nhất. Nếu không trước quan sát một chút, nếu là thế tử không mừng, lại trực tiếp đem nàng dịch đi Tây viện.” Tôn trắc phi nói.

“A, còn không có se mặt liền trụ tiền Tây viện, kia thanh danh nàng sẽ thất bại thảm hại.” Duyệt Hòa quận chúa nhún mày.

“Nếu là thế tử đều không thích, còn muốn thanh danh làm gì?”

“Cũng chỉ có thể như thế.”

--- -----reddevil2302@ddld.com-----

Buổi tối, Ninh Khanh liền phát sốt, Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy gấp đến độ xoay quanh, bận việc đến nửa đêm tình huống của Ninh Khanh mới an ổn xuống dưới.

“Cô nương, ngươi là làm sao vậy?” Sơ Nhụy khó hiểu mà nhìn Ninh Khanh. “Rõ ràng sự tình như vậy cao hứng, ngươi như thế nào liền đổ bệnh đâu?”

Sơ Nhụy thật cao hứng, bởi vì thế tử sai người tặng lễ cho cô nương nhà nàng, thuyết minh hán ngưỡng mộ cô nương nhà nàng. Cô nương cũng không cần đi rồi, làm đi nương là sự tình ván đã đóng thuyền! Nàng không rõ, sự tình cao hứng như vậy, cô nương lại bệnh, là hưng phấn quá độ sao?

“Sơ Nhụy, ngươi, đi sắc thuốc!” Tuệ Bình lãnh nhìn chăm chăm Sơ Nhụy.

Sơ Nhụy có chút sinh khí, rõ ràng nàng mới là đại nha hoàn của cô nương, Tuệ Bình này mới hầu hạ cô nương bao lâu? Ý vào xuất thân vương phủ, sống hơn nàng vài tuổi liền đối với nàng quát mắng! Quá mức!

Sơ Nhụy giận mà không dám nói gì, bĩu môi lẹp xẹp xẹp mà ra cửa.

“Cô nương là người minh bạch, như thế nào lại có giấc mộng giống như nha hoàn!” Tuệ Bình buồn cười nói.

Trên giường Ninh Khanh thật sâu thở dài: “Bởi vì ở Ninh gia, đều có giấc mộng giống nhau là có thể sống được thực hảo thực khoái nhạ.”

Tuệ Bình chấn động, mới biết được chính mình nói sai rồi lời nói. Ngượng ngùng nói: “Cô nương chớ có thương tâm, sự tình tới một bước này rồi, lại hao tổn tinh thần cũng uổng công. Lại nói thế tử thân phận tôn quý, trừ bỏ kim thượng, Thái tử, Vương gia, là nam tử tôn quý nhất Thiên Thịnh, địa vị của hán, liền tính là các hoàng tử cũng đến tránh đi mũi nhọn. Cho hán làm thiếp đều là danh môn thiên kim, cũng sẽ không làm người chê cười.”

Ninh Khanh thật sâu cảm nhận được thân là nữ nhân cổ đại thật bi ai. Có lẽ phản ứng của mình, ở trong mắt Tuệ Bình chính là thập phần làm ra vẻ đi!

Nàng có thể dung tiến tất cả sự tình của nữ tử cổ đại, nhưng duy độc một việc này là không thể! Tuyệt đối không thể!

Nàng tuyệt sẽ không trở thành loại người mà chính mình ghét cay ghét đắng! Tuy rằng ở thời đại này loại người này là hợp pháp, nhưng đó là nàng chấp niệm!

(Red: Lần chạy trốn đầu tiên của Ninh Khanh đã thất bại như thế!!!)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đường Ra

Kiếp trước, Ninh Khanh muội muội là diễn viên vũ ba lê nổi danh thế giới, ba ba là phú hào.

Muội muội hơn ba mươi năm qua đều tận sức với sự nghiệp ba lê của nàng, nhưng để cho nàng kiêu ngạo không phải vô số cúp giải thưởng, mà là nàng đào tạo ra một người đệ tử. Nhưng cuối cùng, học sinh của nàng lại bỏ lên giường trượng phu của nàng!

Muội muội cũng không có giận dữ ly hôn, bởi vì nàng biết, ly hôn, chính là cấp tiểu tam kia thoái vị, chính là làm tiện nhân kia thực hiện được.

Nàng tính cách trở nên vận vẹo, trở nên thô bạo, mà người cảm thụ sâu nhất chính là nữ nhi của nàng, Ninh Khanh.

Nàng đối Ninh Khanh rất cuộc không có từ ái, buộc Ninh Khanh học tập ba lê, Ninh Khanh nước mắt đều lưu trong lòng, vui sướng duy nhất chính là mỗi ngày một món điểm tâm ngọt.

Ninh Khanh rất cuộc ở mười sáu tuổi năm ấy thi đậu học viện vũ ba lê đứng đầu thế giới, học viện này, ngay cả muội muội cùng tiểu tam kia cũng chưa từng vào.

Muội muội bởi vậy mà cảm thấy kiêu ngạo cùng cao hứng, nàng cảm thấy chính mình chiến thắng tiểu tam kia.

Ba ba cũng bởi vậy muốn hẹn muội muội cùng Ninh Khanh ra nói chuyện, muội muội cho rằng ba ba hồi tâm chuyển ý, thật cao hứng, nhưng trăm triệu không nghĩ tới, nội dung nói chuyện cư nhiên là muốn Ninh Khanh từ bỏ học vị, nhường cho muội muội của tiểu tam.

Nguyên lai ba ba cùng muội muội của tiểu tam còn có một chân!

Một khắc kia, muội muội liền điên rồi, cầm lấy dao gọt hoa quả liền thọc vào bụng ba ba, lại đâm trọng thương tiểu tam, ôm Ninh Khanh, lôi kéo tiểu tam cùng ba ba cùng nhau nhảy lầu.

Ninh Khanh oán muội muội, lại hận không đứng dậy, chết, ngược lại là một loại giải thoát.

May mắn nhất chính là, ở trong hoàn cảnh vận vẹo như vậy, Ninh Khanh cư nhiên không có làm lạc.

Nàng không tin, tiền sinh bị cha mẹ một nhọc cả đời, cả đời này lại phải mang thân phận mà nàng ghét cay ghét đắng nhất.

Ninh Khanh lại nghĩ tới chuyện phát sinh ở Kim Ngọc Lương Duyên, hắn tùy tay một ném kiêu ngạo, nhớ tới ngày hôm qua, hắn biết rõ nàng muốn đi ý nghĩa là gì, hắn lại tới ra tay như vậy! Đây không thể nghi ngờ là bức nàng làm thiếp!

Trong lòng dâng lên một mạt tức giận cùng không cam lòng, Tống Trạc, chẳng lẽ ta Ninh Khanh liền thật sự chỉ xứng làm thiếp của người sao? Không, ta sẽ làm người biết, ta Ninh Khanh đủ tư cách làm chính thê của người!

Nếu không đường thối lui, nàng chỉ có thể đi tới! Nếu là thất bại, nàng ít nhất còn có thể chết!

“Thế tử, ngài không thể đi vào!” Gian ngoài, vang lên tiếng kinh hô của Tuệ Bình.

Nhưng rõ ràng vô dụng, chỉ chốc lát sau, rèm châu đóng đưa, bóng dáng thon dài đẹp đẽ quý giá chậm rãi mà vào.

Ninh Khanh thân mình hướng trong ổ chăn rụt rụt, một đôi mắt lại không chút khách khí mà đánh giá nam tử đang từ từ bước đến, ưu nhã tôn quý, phong nghi thiên thành, dung mạo thanh tuyết.

Hắn ở trên giường ngồi xuống, nghiêng người nhìn nàng, thần sắc thanh lãnh.

Ninh Khanh rúc toàn bộ thân mình ở trong chăn, dưới ánh sáng tối tăm, chỉ chứa một đôi mắt sáng tinh lạng, ba quang liễm điểm, thanh thấu thủy tuyết, mang theo tìm tòi nghiên cứu, mang theo cảnh giác, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào hấn.

Ánh mắt như vậy, thật sự làm người kinh điểm.

Tổng Trạc chưa bao giờ bị người, không khách khí đến thậm chí có thể nói được là làm càn như thế, mà đánh giá, kỳ quái chính là, hấn một chút cũng không có cảm thấy chán ghét, ngược lại có một loại cảm giác kỳ dị nói không rõ.

Hấn cảm thấy thiếu nữ trước mắt giống như một con tiểu miêu quý báu mới sinh, yêu điểm, đáng yêu, kiều khí, còn có bộ móng vuốt nho nhỏ.

Hấn muốn đem nàng phóng tới trên đầu gối, đem từng cây móng tay nhọn nhọn của nàng cắt đoạn, lại giúp nàng chải lông.

Nhìn cô bé nhỏ nhỏ kiều khí đáng yêu như vậy, phía trước lại nhiều bức khí cũng tiêu tán thành vô hình.

“Khá hơn chút nào không?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

“Ừ.” Ninh Khanh thủy mắt vừa chuyển, ba quang liễm điểm, đăng nhân tâm thần.

Tổng Trạc nhìn không được kéo chăn của nàng, không ngờ tay chạm vào một trận nóng bỏng, hấn không khỏi chau mày, nhưng nghĩ đến người trên giường, liền nhìn xuống không có trách ra tiếng.

“Trùm chăn cao như vậy muốn ngạt thở sao?” Duỗi tay đem chăn của nàng từ trên mũi kéo xuống đến cổ.

Thời tiết đang lúc nóng nực, Ninh Khanh cũng là bị buồn đến phát ra khẩu khí, gương mặt hồng hồng, “Đa tạ biểu ca.”

“Ngoan ngoan, hảo hảo nghỉ ngơi, lần sau biểu ca lại đến xem muội.” Tổng Trạc sờ sờ đầu nàng, vừa lòng mà cười, tiểu nha đầu mặc dù có một ít tính tình, nhưng phần lớn thời điểm đều là xảo ngoan hiểu chuyện, kính cẩn nghe theo đáng yêu.

Sau khi trở về, Tổng Trạc sai Thanh Phong thỉnh y chính vào phủ cấp Ninh Khanh bắt mạch khai được một lần nữa.

Oánh Nhã thị hầu Tổng Trạc thay quần áo, đưa hấn ra cửa xong, ngồi ở đình hóng gió hóng mát.

Tuyệt Nghiên đi tới, cười nói: “Vừa rồi người tùy thế tử đi nhìn Ninh biểu cô nương, kia bệnh chính là rất tốt?”

“Hấn là vậy đi. Ta chờ ở ngoài cửa, chưa thấy được, thế tử nhưng thật ra đi vào nhìn.”

Tuyệt Nghiên trên mặt tươi cười dừng một chút, thế tử chưa từng vào phòng nàng, bị bệnh cũng chưa từng đi nhìn quá nàng, là bởi vì nàng hiện tại là thân phận hạ nhân sao?

“Ngày hôm qua nàng thái độ như vậy, ta cho rằng thế tử sẽ sinh khí.”

“Là sinh khí.” Oánh Nhã nhẹ lay động quạt tròn, “Nhưng nhìn thấy biểu cô nương xong hấn liền không khí.”

Tuyệt Nghiên trong lòng càng thêm không thoải mái, chỉ cười: “Rốt cuộc chiếm danh phận biểu muội.”

“Ai biết được. Ta cảm thấy nàng hấn là được tâm của thế tử.”

Tuyệt Nghiên giật nhẹ khóe miệng: “Người nơi nào liền đã nhìn ra?”

“Nơi nào đều có thể nhìn ra tới.” Oánh Nhã cười khê, “Như thế nào, người ghen tị? Người như thế nào liền không bằng nàng, gương mặt trong sáng như phù dung, không bằng nàng, tiểu tính nét làm người vừa yêu lại vừa hận như vậy?”

Tuyệt Nghiên giận: “Người!”

“Ai ôi! Hảo muội muội, ta cùng người vui đùa đâu, không cho phép đánh ta!” Oánh Nhã cười đẩy nàng ra.

--- -----reddevil2302@ddld.com-----

Ninh Khanh ăn qua được mà y chính mới khai xong ra một thân mồ hôi, làm người thay đổi chăn, tắm gội qua đi thay quần áo thoải mái thanh tân, cảm thấy chính mình lại sống đến giờ.

“Cô nương, cô nương.” Sơ Nhụy chạy vào, vẻ mặt thần bí hề hề.

“Làm sao vậy?”

Sơ Nhụy dựa lại đây, hạ giọng nói: “Ta nghe được, hai cái nha hoàn bên người thế tử kia, a, không, là nữ quan, chính là Tuyệt Nghiên Oánh Nhã! Nguyên lai các nàng không phải xuất thân nha hoàn, mà là thiên kim của quan viên ngũ lục phẩm, sau lại bị tuyền tiền cung làm nữ quan, Thái Hậu thực thích nàng hai, liền ban cho thế tử. Ngày thường đều là cho thế tử pha trà đổ nước, bên người còn có cái tiểu nha hoàn hầu hạ đâu, tương lai đều là muốn

se mặt làm di nương.”

Ninh Khanh không lên tiếng, thiên kim quan gia cấp trung tiến cung làm cung nữ cho quý nhân, trong lịch sử chuyện làm nữ quan không hiếm thấy, thanh triều chính là một ví dụ. Tiến cung một chuyện, đó chính là ở trên người mạ vàng, ra cung gã chồng cũng có thể hướng lên trên chọn, bị Thái Hậu hoặc Hoàng Hậu thưởng thức, ban cho đám người hoàng tử thế tử liền càng khó lường.

Mà Tuyệt Nghiên cùng Oánh Nhã chính là một loại này.

Sơ Nhụy lại thật sâu mà buồn bực, nguyên tưởng rằng cạnh tranh là sự tình về sau, không thể tưởng được bên người thế tử hiện tại liền có hai cái! Xuất thân đều so cô nương nhà mình cao quý hơn, lớn lên cũng mười phần xinh đẹp! Này nên làm thế nào cho phải?

Ninh Khanh cũng liền cách ứng một chút. Tuy rằng nàng chỉ có mười ba tuổi, tuổi tâm lý lại là mười sáu tuổi, không nói qua luyện ái, không có kinh nghiệm nhân sinh, nhưng nàng lại từ trong tuyệt vọng thật sâu của mụ mụ kiếp trước mà nhận thức đến, cùng tiểu tam đấu, là một sự tình cực kỳ ngu xuẩn!

Bởi vì người đầu thắng một cái tiểu tam, mặt sau còn có thiên thiên vạn vạn cái tiểu tam! Người muốn thắng, phải thắng được tâm nam nhân kia, nếu không lại nhiều nỗ lực cũng là phí công!

Mà muốn thắng được tâm của một người nam nhân bước đầu tiên, chính là đạt được tôn trọng, ít nhất không phải không có hân diện sẽ đối chết nha!

Ninh Khanh yên lặng mà nhảy ra thêu giá, tiếp tục thêu hellokitty của nàng, bước đầu tiên của ta liền dựa vào người! Nhất định phải hold lại a!

(Red: Kiếp trước của Ninh Khanh khá thảm nên chấp niệm “không làm tiểu tam” của nàng mạnh mẽ hơn ai hết!)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ninh Ma Ma Trát Chết Người

Ninh Khanh ở Tĩnh Tâm Uyển nghỉ ngơi vài ngày, liền dọn vào Mộng Trúc Cư.

Mộng Trúc Cư nhỏ nhưng tinh xảo, để cho Ninh Khanh kinh hi chính là, trước phòng một mảnh cây trúc xanh biếc, ở giữa là một đường nhỏ lát đá xanh nổi thẳng viện môn, sau phòng có hai khóa chuối tây.

Tuy rằng không hoa lệ, lại thoáng ở vẻ thanh u lịch sự tao nhã. Ninh Khanh vừa tiến đến liền thích.

“Một mảnh rừng trúc lớn như vậy, sang năm mùa xuân là có thể đào măng ăn!” Ninh Khanh hai mắt sáng lên mà nhìn chăm chăm một mảnh xanh mượt trước mắt.

Phía sau nha hoàn nghe ha ha cười.

Trừ bỏ Tuệ Bình, Sơ Nhụy cùng bà vú Tề ma ma, Tôn trắc phi lại cấp thêm hai cái nhị đẳng nha hoàn, mấy cái thô sử nha hoàn cùng thô sử bà tử.

“Trời nóng như vậy, có thể ở trong rừng trúc mát cái vòng, buổi tối nóng có thể ở bên trong ngủ, mát mẻ.” Ninh Khanh nói.

Tuệ Bình toát mồ hôi, tuy rằng nàng không biết vòng là kiểu giường như thế nào, nhưng dùng để ngủ là khẳng định! “Rừng trúc nhiều rắn, cô nương ngày thường có thể không đi vào liền ít đi vào đi.”

May mắn sau khi vào nhà, Ninh Khanh không có nhắc lại vòng, cầm lấy khăn lại bắt đầu thêu con mèo kỳ quái lần trước kia.

“Cô nương, người lần trước nói muốn thêu cái này đi ra ngoài bán kiếm tiền?” Tuệ Bình nói.

“Đúng rồi!” Ninh Khanh gật đầu, “Như thế nào, người cũng cảm thấy không tốt?”

“Không có.” Tuệ Bình cười lắc đầu, “Ngược lại, nô tỳ cảm thấy cô nương nhiều tiền điểm vốn riêng là tốt. Cô nương muốn ở tương lai sống đến càng tốt, một chút tiền tiêu vặt kia vốn là không đủ dùng được. Ngày thường nhiều làm thêu thừa, có thể kiếm một cái là một cái.”

“Đúng, nhưng vương phủ không cho ta làm như vậy. Biểu cô nương ở Thần Vương phủ cư nhiên phải làm thêu thừa trợ cấp cuộc sống, người khác còn tưởng rằng vương phủ thiếu ta ăn thiếu ta mặc đâu! Trắc phi mà biết còn không ăn ta? Phụng thờ của cô mẫu lại không thể dùng, phải nghĩ biện pháp khác thôi.” Ninh Khanh trầm tư.

“Cô nương nếu là tin được nô tỳ, không bằng giao cho nô tỳ đi làm đi.”

“Ngươi có đường ra?”

“Nô tỳ có cái đồng hương ở Thượng Kinh. Cô nương nếu là tin được, ngươi thù đồ tốt, để đồng hương của nô tỳ cầm đi bán, đi đường vòng, liền không dễ bị phát hiện.”

“Cũng đúng.” Ninh Khanh gật đầu, “Trước như vậy, xem bán đến như thế nào lại nói.”

Ninh Khanh không làm cái khác, chỉ làm khăn, thù một chút phản ứng của thị trường.

Trong lúc đó Tống Trạc đã tới một lần, thấy Ninh Khanh mang theo hai nha hoàn đang chuyên tâm làm thêu thùa, liền rất là vừa lòng.

Tống Trạc chính mình không phát hiện vì sao hẳn sẽ xuất hiện cảm xúc vừa lòng, cô nương gia làm thêu thùa không phải thực bình thường sao? Hẳn không biết, ở trong tiềm thức của hẳn, Ninh Khanh chính là cái ước số không an phận.

Thêu hình hoạt hoạ đáng yêu mạnh mẽ lên khăn tổng cộng được hai mươi cái, Ninh Khanh kêu Tuệ Bình lấy đi ra ngoài bán thù, hiệu quả còn tốt hơn so với mong muốn, không đến một ngày đã tiêu thụ hết.

Cái này làm cho Ninh Khanh thực hưng phấn, nhiệt tình tăng vọt, đây là tâm tình của mỗi người dựng nghiệp khi được khẳng định lần đầu!

“Tuệ Bình, đem bản vẽ của ta giao cho đồng hương của ngươi cùng tẩu tử của nàng, chúng ta năm người hợp lực, thêu một trăm cái khăn đi.”

“Chính là, cô nương, nếu là bán không đi. ....” Tuệ Bình có chút do dự.

“Sẽ không.” Ninh Khanh nói: “Đồ án hiện tại của chúng ta thực dễ dàng bắt chước, khi nhà khác còn không có phản ứng, chúng ta muốn đánh ra nhũ danh đường.”

“Chính là, đánh ra nhũ danh đường xong vẫn là sẽ bị bắt chước a!” Sơ Nhụy nói, “Bên ngoài nhiều phường thêu lớn như vậy, chúng ta liền cửa hàng đều không có, mới mẻ ngoạn ý này của cô nương, làm ra tới cũng liền kiếm tám mười một trăm lượng, tiện nghi chính là nhà khác. Bất quá cô nương làm nhiều một chút cũng là đúng, nhân hiện tại có thể kiếm nhiều một cái là một cái.”

Ninh Khanh tức giận mà cảm châm muốn trát nàng: “Lại đã kích sĩ khí, ninh ma ma liền trát chết ngươi!”

Sơ Nhụy ngao hét thảm một tiếng, nước mắt hoa hoa mà nhìn Ninh Khanh.

“Tuệ Bình, kêu đồng hương của ngươi đều làm, tiền bán được đều xem như của nàng. A đúng rồi, của ngươi cùng Sơ Nhụy bán được cũng tính cho các ngươi.”

“Cảm ơn cô nương!” Sơ Nhụy thành thực híp mắt mà cười.

“Cô nương, này. .... Sao lại có thể! Nơi nào có đạo lý nô tỳ cấp chủ tử làm việc còn lấy báo đáp! Đối với nhóm đồng hương của ta, có thể cho các nàng thù công phí, còn lại đều là của cô nương.”

“Ngươi liền không cần làm kiêu.” Ninh Khanh hảo tâm tình hừ hừ, “Này bất quá là thả con tép, bắt con tôm, điểm này tiền trình tính cái gì, đầu to đều ở phía sau.”

Sơ Nhụy cùng Tuệ Bình hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên không rõ thêu cái khăn còn có thể có hậu tục?

“Các ngươi liền chờ coi đi!” Ninh Khanh cười khanh khách.

“Aiz, thế từ thật nhiều ngày cũng chưa có tới.” Sơ Nhụy lo lắng sốt ruột. Làm một cái thiệp, bị nam nhân quên đi, là chuyện đáng sợ nhất!

“Nghe người ở Bích Vân Hiên nói, là ra xa nhà.” Tuệ Bình nói, “Hình như là đi đốc kiến đề gì đó, không một hai tháng không trở lại.”

“A, ra cửa cũng không nói cho cô nương.” Sơ Nhụy càng thương tâm.

“Chủ tử làm việc còn phải hướng ngươi hội báo?” Tuệ Bình cảnh cáo.

Sơ Nhụy hoảng sợ, sức đầu không dám phản bác. Nàng bất quá là thay cô nương lo lắng, nhưng cô nương chỉ là một cái thiệp, lại còn chưa se mặt, thế từ ra cửa dựa vào cái gì phải hướng cô nương hội báo?

Xem ra, thế từ cũng không có yêu thích cô nương như vậy. Này tuy rằng là sự thật, nhưng lại vẫn làm cho Sơ Nhụy thất vọng cùng không cam lòng.

Ninh Khanh cũng trầm tư, nàng cùng Tống Trạc, hiện tại xem như đang nói luyến ái sao?

Hiện tại tất cả mọi người đem nàng coi thành thiệp của Tống Trạc, Tống Trạc từng hai lần không e dè mà xuất nhập khuê phòng của nàng, hiển nhiên hẳn đã đem nàng trở thành nữ nhân của hẳn.

Dù sao nàng hiện tại trốn không thoát, chỉ có thể trở thành yêu đương.

Trước cùng hần ở chung, xem hần có thể hay không vứt bỏ thế tục quan niệm tiếp nhận năng, không được lại nghĩ cách trốn!

--- -----reddevil2302@ddld.com-----

Đám người Ninh Khanh hợp lực hoàn thành một trăm cái khăn, vẫn là bị tranh mua không còn.

“Cô nương, đồng hương ta nói, chường quầy của Tú Thái Phưởng thúc giục hàng đâu! Nói có bao nhiêu muốn bấy nhiêu!” Tuệ Bình kích động nói. Tú Thái Phưởng là một gian thêu cỡ trung, “Trừ lần đó ra, còn có vài phưởng thêu khác cũng tới cửa tới muốn hàng.”

“Ừ, không tồi.” Ninh Khanh nói, “Nhưng chúng ta không cần lại làm, làm ra tới cũng vô dụng.”

“Vi cái gì?” Sơ Nhụy khó hiểu nói.

“Ngươi chờ coi.”

Lại qua mấy ngày, Tuệ Bình vội la lên: “Cô nương, không tốt rồi, Tú Thái Phưởng chường quầy nói không hề muốn hàng nữa, còn nói chúng ta thêu công quá giống nhau. .... Đồng hương ta nói, bọn họ đã bắt chước ra tới, hơn nữa vài phưởng thêu khác cũng bắt chước ra tới. Bọn họ thêu công đều so chúng ta tốt hơn, cô nương nói thật đúng, quả nhiên không cần lại làm.”

Ninh Khanh cười: “Là trong dự kiến.”

“Thật là làm sao bây giờ?” Sơ Nhụy khó chịu lắm bầm bầm bầm, “Này vốn là cô nương nghĩ ra được mới mẻ đa dạng, lại không cho ta kiếm tiền!”

Tuệ Bình cũng héo: “Chỉ có thể kiếm một ít, làm tiền tiêu vật đi.”

Ninh Khanh cười hi hi nâng má: “Không làm! Chúng ta không thêu khăn, chúng ta bán thiết kế!”

Bán thiết kế, kia lại là thứ gì? Tuệ Bình Sơ Nhụy hai mặt nhìn nhau.

“Các ngươi cũng đều không hiểu, chờ xem là được, đến lúc đó mới là kiếm tiền thực sự!” Ninh Khanh tin tưởng tràn đầy.

Tuy rằng năng kiếp trước vẫn luôn bị buộc chuyên chú với ba lê, cũng không có chịu qua huấn luyện quản lý công thương cùng thị trường kinh tế chuyên nghiệp. Nhưng có vài người chính là trời sinh có tính chuẩn thương nghiệp xúc cảm cùng sức phán đoán! Rốt cuộc bất luận kiếp trước cùng kiếp này, năng đều là xuất thân thương gia, trong xương cốt liền chảy dòng máu thương nhân!

Người khác bán một kiện đồ vật có thể kiếm một lượng bạc, nhưng năng đầu óc vừa chuyển, đi đường vòng là có thể kiếm nhiều gấp mười lần thậm chí là gấp trăm lần!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Thừa Nam Chung Ly Ưu

*Thừa nam: trai ế

Ngày hôm sau, Ninh Khanh sai Tuệ Bình đến chỗ Tôn trác phi lãnh đối bài, nói là ra cửa đi dạo.

“Phưởng thêu tốt nhất Thượng Kinh là Thiên Y Lâu, Cẩm Chức Thiên Hạ cùng Thiên Tiểu Phưởng.” Tuệ Bình nói.

“Thiên Y Lâu là địa phương làm quần áo cho ta lần trước?” Ninh Khanh nói. Hôm nay năng không có mặc quần áo Thiên Y Lâu, mà là do trác phi sai tú nương trong nhà tái y thường.

Ninh Khanh nghĩ nghĩ, cuối cùng tuyển Cẩm Chức Thiên Hạ.

Cẩm Chức Thiên Hạ là phưởng thêu cao cấp ở Thượng Kinh, chuyên bán các loại thêu phẩm, trang phục. Xuất nhập đều là quý phu nhân cùng thiên kim.

Nữ tiểu nhị của Cẩm Chức Thiên Hạ nhiệt tình lại đây tiếp đón. Ninh Khanh mang khăn che mặt, chỉ lộ một đôi mắt to thủy mị, ngó trái ngó phải, thấy một người chường quầy bộ dáng thiếu phụ đang sửa sang lại đồ vật.

Hướng nữ tiểu nhị xua xua tay: “Ta tìm chường quầy.”

Hiện tại đúng là lúc rảnh rỗi trong ngày, vừa vận trong tiệm không có khách nhân khác, Liễu chương quỳ sớm chú ý tới Ninh Khanh, vẫy lui nữ tiểu nhị, cười tiến lên: “Cô nương tìm nô gia?”

“Đúng vậy. Ta tới, là muốn cùng chương quỳ nói bút sinh ý.” Ninh Khanh thấp giọng nói.

“Ách.....” Liễu chương quỳ kinh dị mà đánh giá Ninh Khanh, thấy Ninh Khanh che mặt sa, chỉ nhìn thấy một đôi con ngươi cực lượng cực mỹ, xem vóc người cũng liền mười ba bốn tuổi tuổi, tiểu cô nương như vậy cư nhiên tìm chính mình nói sinh ý? Có thể nói chuyện sinh ý gì?

“Cô nương, ngươi xác định thật sự tới tìm nô gia nói sinh ý?” Liễu chương quỳ nghi vấn.

“Đúng.”

Liễu chương quỳ nhìn quần áo Ninh Khanh đánh giá, coi như là trung quy trung củ, đặt ở trong danh môn thiên kim Thượng Kinh thật sự không chớp mắt, nhưng cho dù là như thế này, cũng không phải nàng có thể đắc tội được, đành phải thuận miệng đáp ứng: “Hảo, cô nương theo nô gia vào nhả gian trên lầu ngồi đã.”

Dù sao nhân rồi, bồi nàng tâm sự, có lẽ một chút liền xong.

Nhả gian, nữ tiểu nhị dâng trà tốt nhất, lui đi ra ngoài, Ninh Khanh làm Tuệ Bình lấy ra một khối khăn, liễu chương quỳ vừa thấy liền cười: “Nguyên lai là cái này, cô nương là muốn bán thêu phẩm?”

Ninh Khanh trước đặt xuống, chỉ cười: “Chương quỳ thấy thế nào?”

“Nếu cô nương muốn hỏi, nô gia cứ việc nói thẳng.” Liễu chương quỳ cười nói: “Gần nhất cái hoa thức này đích xác rất lưu hành, đa dạng lại rất mới mẻ, nhưng tốt cuộc quá mức đơn giản, bắt đầu nhìn rất thú vị, nhưng xem lâu rồi không khỏi vô vị, cũng là có thể lưu hành nhất thời, ở gia đình bình dân lưu hành một thời, thực mau liền sẽ quá khí, vào không được mắt thiên kim quý nữ chân chính. Đây cũng là vì sao Cẩm Chức Thiên Hạ chúng ta thậm chí các phường thêu cùng tiệm quần áo đứng đầu khác chỉ sống chết mặc bây.”

Ninh Khanh nhưng cười không nói, chỉ nhìn Tuệ Bình liếc mắt một cái, Tuệ Bình lập tức từ ống tay áo rút ra mấy cái khăn, ở trước mặt liễu chương quỳ nhất nhất bày ra. Trên mỗi chiếc khăn đều thêu không giống nhau, nhưng so cái đồ án đang lưu hành gần đây kia càng tinh tế hơn, càng đẹp càng đáng yêu hơn.

“Đây là.....” Liễu chương quỳ kinh ngạc một chút, “Phong cách giống với đồ án tiểu miêu đang lưu hành gần đây, nhưng đều không giống hoàn toàn!” Liễu chương quỳ đột nhiên nghĩ tới cái gì, “Hay là, đồ án đang lưu hành gần đây là xuất từ tay cô nương?”

“Đồ án như vậy, ta sẽ, không dưới ngàn loại.” Ninh Khanh cười nói.

Liễu chương quỳ cả kinh cơ hồ cả người đều nhảy dựng lên. Nếu là nhiều hình thức, không hề chỉ một, hẳn có thể ở trong giới quý tộc tạo lên một trận gió xoáy! Nếu là kinh doanh tốt, thậm chí có thể lay động Thiên Y Lâu!

Liễu chương quỳ kích động lên, so với vừa rồi đối Ninh Khanh càng thêm thân thiện cùng cung kính: “Cô nương, sinh ý này của ngài, nô gia quyết định không được, nô gia thỉnh thiếu đông gia lại đây cùng ngài nói.”

“Hảo.....” Ninh Khanh vui mừng, thuận miệng đáp ứng.

Tuệ Bình cảnh giác, vội la lên: “Từ từ, thiếu đông gia của ngài là nam hay là nữ?”

Tuy rằng Thiên Thịnh dân phong mở ra, nhưng cũng không có mở ra đến mức thiên kim tiểu thư có thể tùy ý gặp khách nam a!

Ninh Khanh cũng là bình tĩnh, ngay sau đó buồn bực muốn chết, nàng không phải thiên kim tiểu thư! Nàng bắt quá là một cái tiểu thương nữ! Trước kia nàng đều là cùng bọn tỷ muội tùy ý chạy phố a!

“Nhưng là, không cùng thiếu đông gia nói, sự tình phía sau nô gia cũng không dám tùy ý quyết định. Đến lúc đó một điều là cô nương.”

Ninh Khanh giống như nhìn đến một thời lại một thời bạc giang cánh bay đi, này không thể được! Không có tiền nàng liền không thể chống lại quyền thế của Tổng Trạc! Con đường tương lai còn không biết phải dùng bao nhiêu bạc điền vào đâu! Trước mặt một bước này, sẽ quyết định khởi đầu của nàng cao hay thấp!

“Ta gặp!” Ninh Khanh kiên định mà nói.

“Cô nương!” Tuệ Bình sắc mặt trắng bệch, ở trong suy nghĩ của nàng, vương phủ cô nương, thậm chí thiên kim tiểu thư nhà khác, đều là không thể tùy ý gặp khách nam! Nếu không sẽ gánh vác một cái thanh danh không giữ phụ đạo.

“Lại không phải một mình ta, không phải có các người cùng liễu chương quỳ sao? Chúng ta đều không nói, ai biết?” Ninh Khanh có chút nổi giận.

Không phải giận Tuệ Bình, mà là giận lễ tiết cùng khuôn sáo đáng chết này áp bách nàng thở không nổi! Nàng vẫn là cái tiểu thương nữ đâu, chỉ xứng cấp Tổng Trạc làm thiếp! Nhưng nàng không cam lòng! Chính là không cam lòng!

Tuệ Bình sắc mặt tái nhợt, rất là ủy khuất, Sơ Nhụy cúi đầu xem mũi chân, không lên tiếng.

Liễu chương quỳ ngượng ngùng cười: “Cô nương yên tâm là được, thiếu đông gia của chúng ta là chính nhân quân tử, hơn nữa thiếu đông gia còn không có thành hôn, tự nhiên cũng sẽ không nơi nơi loạn truyền việc cùng cô nương gặp nhau, nếu không thiếu đông gia chính mình cũng lạc không được hảo. Đúng không?”

“Thiếu đông gia của các người là?”

“Cô nương nhất định nghe qua, thiếu đông gia họ kép Chung Ly, tên một chữ Ưu.”

“Chung Ly Ưu, cái người nổi danh bệnh tật ốm yếu!” Sơ Nhụy khẩu thẳng tâm mau.

Ninh Khanh đều không kịp quát bảo ngưng lại, chỉ trừng mắt nhìn nàng liếc một cái, Sơ Nhụy cũng biết tự mình nói sai, vội vàng che lại cái miệng nhỏ. Ninh Khanh xấu hổ mà cười: “Thực xin lỗi, nha đầu này..... Miệng thiếu đánh!”

Liễu chương quỳ bị khí cười: “Hôm nay vừa vặn là cuối tháng, thiếu đông gia ở phụ cận sản nghiệp tra trưởng, nô gia muốn đích thân đi thỉnh, cô nương chờ.”

Nhân thời gian này, Ninh Khanh kêu Sơ Nhụy đi ra ngoài: “Chúng ta không biết muốn ngồi tại đây bao lâu đâu, người đi nói cho mã phu, liền nói chúng ta từ cửa sau đi ra ngoài, đến quán ăn mặt sau ăn cơm, cho hần ít tiền, để hần tự mình ăn một chút gì đó, cũng có thể đến bên ngoài đi dạo, một canh giờ sau chờ ta ở trước cửa hàng giấy mực phía nam phố kia.”

Sơ Nhụy thực mau liền trở về, về mặt đau lòng: “Nô tỳ cho hần một lượng bạc!”

Ninh Khanh cười: “Buổi tối bù cho người.”

Một lát sau, Liễu chương quỳ rút cuộc trở về, cùng đi với nàng, còn có một nam tử khoảng hai mươi tuổi, bạch y phiêu phiêu ốm yếu, đây là Chung Ly Ưu.

Chung Ly Ưu lớn lên cực kỳ tuấn mỹ, sắc mặt tái nhợt, phiêu phiêu dục tiên..... Ách, tức là một bộ dáng tùy thời muốn quy tiên đi!

Có lẽ là bởi vì hết năm này đến năm khác ốm đau, làm ánh mắt hần mang theo một mạt ức sắc, bệnh héo héo. Ninh Khanh nhìn, cảm thấy rất có phong phạm của Lâm Đại Ngọc.

Chung Ly gia là nhà giàu số một ở Thiên Thịnh, đồng thời vẫn là hoàng thương, thường cùng đại quan quý nhân giao tiếp. Tuy là thương nhân, thân phận lại không thấp.

Chung Ly Ưu tuy rằng bệnh tật liên miên, trong nhà thứ đệ đường đệ không ít, lại bị lão gia chủ định làm người thừa kế. Nghe nói, hần cực có kinh thương thiên phú, là thiên tài thương nghiệp trong truyền thuyết, so với đồ ngọc thân cha của hần kia cường đại hơn nhiều.

Trừ cái đó ra, hần vẫn là nổi danh ở Thượng Kinh, nam thanh niên lớn tuổi.

Bởi vì nhà hần là siêu cấp đại thổ hào, lại là hoàng thương, Chung Ly gia muốn cho hần cưới cái danh môn thiên kim, nhưng danh môn thiên kim người ta xem trọng tiền của hần lại nhìn không được thân thể bệnh tật của hần. Thân phận thấp, Chung Ly gia lại chương mất, kết quả, liền tạo thành cục diện bế tắc, cao không thành thấp không phải.

Vì thế, Chung Ly Ưu thành thừa nam lớn tuổi!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Cực Phẩm Thừa Nam

Chung Ly Ưu đi vào tới, chỉ ngó Ninh Khanh liếc mắt một cái, không nóng không lạnh nói: “Chính là các người muốn bán đồ vật?”

Sơ Nhụy có chút nổi giận: “Người sao có thể vô lễ như thế, đi vào cũng không chào hỏi cô nương.”

Ở vương phủ lâu như vậy, Sơ Nhụy quy củ không học được bao nhiêu, nhưng diễn xuất thiên kim tiểu thư lại học được mười phần!

Sơ Nhụy cảm thấy, dù cho cô nương nhà mình xuất thân không tốt, nhưng hiện tại ở trong vương phủ, là vương phủ biểu cô nương, lại là di nương tương lai của thế tử điện hạ, thế tử điện hạ là thanh niên tài tuấn xuất sắc nhất Thượng Kinh, dù cho cô nương nhà mình là thiếp cũng là cao nhân nhất đẳng, Chung Ly Ưu làm thương hộ chi tử, sao có thể đối cô nương vô lễ!

Chung Ly Uu lại không thêm đề ý Sơ Nhụy, chỉ nhìn chăm chăm Ninh Khanh, cười như không cười: “Che che dấu dấu mà chạy tới bán đồ vật, cũng cao quý không đến đâu!”

Ninh Khanh khoe miệng vừa kéo, thật là an tĩnh mỹ nam tử, một mở miệng liền phá hủy hết thầy a!

“Nói người đấy, chẳng lẽ người không biết mang khăn che mặt nói sinh ý cũng là cử chỉ vô lễ sao?” Chung Ly Uu thanh âm đã có vẻ không vui.

Ninh Khanh ha hả a: “Ai kêu dung mạo ta như thiên tiên, tuyệt sắc thiên hạ, không che giấu quả thực dẫn người phạm tội a!”

Tuệ Bình cùng Liễu chương quỳ đều là dưới chân vừa trượt, thiếu chút nữa không té ngã.

Chung Ly Uu trong mắt hiện lên ý cười, không có lại dây dưa, ngồi xuống, khớp xương ngón tay rõ ràng tái nhợt nhẹ điểm đồ án trên khăn: “Này đều là người nghĩ ra được?”

“Đúng.” Ninh Khanh thấy hân cũng không phải cái người nhiều quy củ, ngược lại nhẹ nhàng thở ra, kêu Tuệ Bình lấy ra giấy bút tới.

Bút của Ninh Khanh cũng không phải bút lông, mà là một mảnh than chì dùng giấy cuốn thành bút chì!

Chung Ly Uu nhìn đến bút của Ninh Khanh, mắt đào hoa hơi mị mị. Chỉ thấy Ninh Khanh ở trên tờ giấy trắng, tùy tay xoát xoát vài cái, một đám đồ án hình hoạt họa liền hiện ra trên giấy.

Nhìn đến đây, cho dù là Chung Ly Uu mặt liệt cũng lộ ra kinh sắc, Liễu chương quỳ về mặt kích động.

Họa xong, Ninh Khanh cười tủm tỉm mà nhìn Chung Ly Uu không nói lời nào.

Chung Ly Uu hai mắt mị mị, lạnh lùng nói: “Một ngụm giới, một ngàn lượng một tháng.”

“Đồ án như vậy, ta tùy tay liền vẽ ra.” Ninh Khanh cười: “Muốn bao nhiêu, có bấy nhiêu. Liền tính người khác bắt chước, nhưng ta mỗi tháng đổi mới một lần, chiếm tiên cơ, liền sẽ khiến khách hàng lựa chọn đầu tiên chính là Cẩm Chức Thiên Hạ.”

Chung Ly Uu không lên tiếng, Ninh Khanh lại nói: “Chỉ cần Cẩm Chức Thiên Hạ chiếm tiên cơ, mặt sau bắt chước liền sẽ hạ giá, chúng ta đi cao cấp lộ tuyến, nhóm thiên kim quý nữ đều sẽ không dùng sản phẩm bắt chước, chậm rãi, chờ rốt cuộc có người học xong loại họa pháp này, Cẩm Chức Thiên Hạ đã trở thành nhãn hiệu. .... A, tức là cửa hiệu lâu đời.”

Chung Ly Uu kinh ngạc mà nhìn Ninh Khanh, tiểu nha đầu này nhìn tuổi không lớn, lại là cái cô nương gia, cư nhiên có đầu óc kinh thương xuất chúng như vậy.

Chung Ly Uu biết chính mình không bắt chệt được nàng, chỉ cười: “Người muốn cái gì?”

“Tiền lãi!” Ninh Khanh hai mắt sáng lên, “Phải là thù phẩm có đồ án của ta, ta đều nhận được một phần tiền lãi!”

Nếu là có thể, nàng thật muốn xin độc quyền! Nhưng cổ đại không có độc quyền như vậy.

“Một thành!”

Ninh Khanh giận, gian thương! “Ba thành!”

“Ba thành? Ha ha! Người thật đúng là không sợ căng chết! Người chỉ họa cái đồ án, mà chúng ta Cẩm Chức Thiên Hạ phải xuất ra vài dệt cùng sợi tơ thượng đẳng, còn phải dưỡng những tú nương giỏi ở trong tiệm, tiền công của chương quỳ cùng tiểu nhị, còn có tuyên truyền cùng trọng thuế! Cái nào đều là không phải là tiền. Người một trương miệng liền phải ba thành, không khỏi có chút quá đáng.”

“Tuyên truyền liền không cần, phía trước ta không phải đã làm cho nó nổi tiếng rồi sao?” Ninh Khanh tự nhiên cũng nghĩ đến này đó, nàng nguyên bản cũng không có thật nghĩ muốn ba thành, chỉ nghĩ lưu cái đường sống để trả giá. Khẽ cắn môi, về mặt đau lòng:

“Hai thành!”

“Vị cô nương này. .... A, nhìn một cái, ta còn không biết tên của người, rất không thành ý!” Chung Ly Uu chế nhạo.

Ninh Khanh tức giận: “Ta kêu Ninh Khanh.”

“Ninh gia?” Chung Ly Uu cười nhạo, “Chưa từng nghe qua, gia đình bình dân đi.”

Ninh Khanh quả nhiên muốn xóc bàn: “Gia đình bình dân thì sao?”

“Không ý kiến, chính là dễ ức hiếp.” Chung Ly Uu cười, “Người không đáp ứng, bản công tử liền dùng tiền đập chết người!”

Ninh Khanh thiếu chút nữa hộc máu, Liễu chương quỳ đều không dám nhìn, công tử a, tiết tháo của người đâu?

Ninh Khanh vỗ bàn đứng lên, cười lạnh: “Sơ Nhụy Tuệ Bình, chúng ta đi, chúng ta không bán! Tìm nhà khác! Ai kêu chỉ mình ta có đâu? Ha ha!”

Liễu chương quỳ đỡ trán, Chung Ly Uu cười: “Ai nha, Ninh cô nương, ta bắt quá chỉ là đùa một chút mà thôi, ngươi coi như thật? Nay khi độ chính là sẽ gả không ra!”

Ninh Khanh thật muốn quay người lại lấy bình hoa bên cạnh đập chết hắn! Chưa thấy qua người thiếu đánh như vậy!

“Hai thành, đáp ứng hay không đáp ứng?” Ninh Khanh bức đến thở dốc.

“Đáp ứng đáp ứng!” Chung Ly Uu giơ tay đầu hàng, “Ai kêu gặp phải cộc mẹ!”

Ninh Khanh dưới chân vừa trượt, nếu không phải Tuệ Bình đỡ, nàng đã ngã ngửa chân hướng lên trời.

Ra cửa không xem hoàng lịch a! Cự nhiên gặp phải một cái cực phẩm thừa nam như vậy!

Chẳng lẽ là ghen lâu rồi ghen đến mức nội tiết mất cân đối?

“Ba ngày sau, giờ này tới ký kết công văn.” Chung Ly Uu cười tủm tỉm nói.

Ninh Khanh thở hắt vì kinh ngạc, vịn tay Tuệ Bình cơ hồ chạy ra phòng.

Thân ảnh Ninh Khanh biến mất, tươi cười trên mặt Chung Ly Uu cũng biến mất theo, khôi phục ục sắc cùng lạnh nhạt ngày thường, thậm chí lời nói đều không muốn nhiều một câu, chỉ nhìn Liễu chương quỳ nháy mắt.

Liễu chương quỳ đi theo Chung Ly Uu nhiều năm, một ánh mắt liền biết ý tứ của hắn, khom người lui ra.

“Cô nương.” Liễu chương quỳ đuổi theo xuống lầu, Ninh Khanh đã đi mau tới cửa.

“Ngài có đồ vật quên cầm!”

Ninh Khanh chỉ thấy Liễu chương quỳ mang mấy bộ trang phục cười tiến lên, thấp giọng nói: “Đây là công tử nhà ta đưa cô nương. Nói là lần đầu tiên hợp tác, một chút tâm ý, cô nương chớ có ghét bỏ.”

Tuệ Bình, Sơ Nhụy cười cảm tạ, vô cùng cao hứng mà nhận.

“Đã đói bụng, đi ăn một chút gì.” Ninh Khanh tuy rằng bị Chung Ly Uu làm cho tức giận, nhưng nói thành một cộc sinh ý, tâm tình thực hảo.

Đối diện Cẩm Chức Thiên Hạ là một gian quán ăn, một người nam tử anh tuấn cầm y hoa phục ngồi sát cửa sổ, đúng là Khang Vương Thẩm Thành Cung.

Lúc này cửa sổ nhả gian lầu hai của Cẩm Chức Thiên Hạ mở ra, Thẩm Thành Cung chỉ thấy một người bạch y nam tử, liền cùng người hầu nói: “Nhìn, đó có phải Chung Ly Uu hay không?”

Người hầu nói: “Đúng ạ.”

“Khoảng thời gian trước nghe nói hần bệnh tình lại tăng thêm, hiện tại nhìn như là rất tốt.” Thẩm Thành Cung đang muốn cùng Chung Ly Uu chào hỏi, đột nhiên thấy Chung Ly Uu cúi đầu, như là nhìn chăm chú thứ gì đó.

Thẩm Thành Cung theo ánh mắt của hắn nhìn lại, chỉ thấy một người thiếu nữ áo lục từ Cẩm Chức Thiên Hạ chậm rãi mà ra. Nàng dáng người đơn bạc, lại xuất trần độc lập, khí chất thanh mỹ. Nàng mang khăn che mặt, như thế nhìn xuống, thậm chí thấy không rõ mặt mày của nàng, chỉ nhìn thấy hàng mi dài như cánh bướm buông xuống.

Chỉ liếc mắt một cái, liền biết hắn là một mỹ nhân.

Nhưng để cho Thẩm Thành Cung kinh dị chính là, thiếu nữ này lại làm hắn cảm thấy một loại quen mắt lạ kỳ, giống như gặp qua ở nơi nào đó.

“Yến Đông, thiếu nữ phía dưới, bốn vương đã từng thấy được qua?” Thẩm Thành Cung nói.

Yến Đông không phải phụng dưỡng ở thượng phòng, vẫn chưa gặp qua Thiên Kiều Bách Hà Đồ của Thẩm Thành Cung, không có ấn tượng, lắc đầu: “Nô tài cũng chưa thấy qua nàng.”

Nhưng Thẩm Thành Cung vẫn là cảm thấy quen thuộc, đem chính nữ tử mà mình nhận thức ở trong đầu lọc một lần vẫn là không có ấn tượng. Hắn nghĩ đến Chung Ly Uu chú ý, liền lại có chút tò mò. “Ngươi đi theo nhìn xem.”

Một khắc sau, Yến Đông liền trở về, “Vương gia, nô tài nhìn thấy nữ tử kia lên xe ngựa của Thần Vương phủ.”

“Thần Vương phủ? Xem bộ dáng của nàng, hẳn là cái tiểu thư. Nhưng bốn vị cô nương Thần Vương phủ bốn vương đều gặp qua, nàng không phải.”

“Có thể hay không là cô nương Thần Vương phủ ở Kỳ Châu vào kinh?”

“Cô nương ở Kỳ Châu vào kinh không có khả năng một chút tiếng gió đều không có, ít nhất muốn đi bá kiến Thái Hậu cùng Hoàng Hậu đi?” Thẩm Thành Cung lắc đầu.

“Chẳng lẽ là thân thích của Thần Vương phủ?” Nói đến đây, Yên Đông đột nhiên a một tiếng: “Nô tài nhớ tới, kia nhất định là Ninh biểu cô nương!”

“Ninh biểu cô nương? Ai?”

“Chính là chất nữ nhà mẹ đẻ của Thần Vương Phi.” Yên Đông nói, “Hình như là hơn một tháng trước tới kinh, sau lại còn ở Kim Ngọc Lương Duyên náo loạn một hồi, tuy rằng bị áp xuống tới. Nô tài nghĩ, có thể hay không chính là nàng?”

“Giống như có một chuyện như vậy.” Thẩm Thành Cung trầm tư.

“Khi đó, nô tài còn nghe nói, vị Ninh biểu cô nương này là chuẩn bị đưa cho Thần Vương thế tử làm thiếp.”

“Thần Vương Phi hình như là đi Pháp Hoa Tự đi?” Thẩm Thành Cung ý vị thâm trường mà cười, “Thần Vương Phi rời đi, Tôn trác phi cư nhiên không có mượn cơ hội này tiền nàng đi, hay là, Tống Trạc đổi biểu muội này có hứng thú?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ra Roi Thúc Ngựa

Không đến nửa tháng thời gian, Cẩm Chức Thiên Hạ đẩy ra mấy thêu phẩm hình tiểu miêu so với khoảng thời gian trước càng đáng yêu càng tinh xảo hơn, chẳng những dùng nguyên liệu xa hoa, hơn nữa thêu công tinh vi.

Chẳng những là khăn, ngay cả là nút thắt quần áo, túi thơm, túi tiền, thậm chí là chăn, áo lót, yếm dãi cho trẻ con! Lập tức mạnh hóa tâm của thiếu nữ thiên kim quý tộc, chính thức mở ra phong trào sử dụng hình hoạt họa đáng yêu! Phong trào cuốn thẳng Thượng Kinh!

Cẩm Chức Thiên Hạ thêu phẩm đều bán chạy đến điên rồi!

Vì bảo mật, Ninh Khanh ngày thường đều sẽ không cùng Cẩm Chức Thiên Hạ tiếp xúc, chỉ biết cách một đoạn thời gian đem bản vẽ lạng lẽ đưa cho chương quầy, Cẩm Chức Thiên Hạ sẽ ở quá một đoạn thời gian lại đẩy ra bộ sản phẩm mới.

Mộng Trúc Cư, Ninh Khanh một bên đếm ngân phiếu trong tay, hai mắt trắng tỏa ánh sáng: “Nhìn một cái, mới một tháng thời gian, ta liền kiếm lời năm ngàn lượng bạc! Đề nói nữ nhân Thượng Kinh người gốc tiền nhiều, ta mới đầu còn không tin đâu! Cư nhiên là thật sự!”

Sơ Nhụy khóe miệng quất thẳng tới.

Tuệ Bình cả kinh khép không được miệng, nàng nguyên bản duy trì cô nương làm thêu thừa bắt quá là nghĩ trợ cấp gia dụng, liền tính Ninh Khanh lại có thể lẫn lộn cũng bắt quá là một tháng kiếm tám mươi một trăm lượng, không thể tưởng được cô nương là kiếm đến mấy ngàn mấy ngàn lượng!

Nếu là kiếm tám mươi một trăm lượng Tuệ Bình sẽ thực vui vẻ thực hưng phấn, nhưng hiện tại lập tức gấp mấy chục lần, Tuệ Bình liền âm thầm kinh hãi, cây to đón gió a, làm sao bây giờ? Nhưng cô nương cũng không thể dừng lại được!

“Này mấy ngàn lượng bạc chỉ đủ cho ta mua một bộ đồ trang sức!” Ninh Khanh lại có chút khó chịu mà đô đô cái miệng nhỏ, “Thôi, dù sao về sau còn có nhiều hơn.”

Phong trào này chẳng những lưu hành ở trong vòng các thiếu nữ, chính là cả nam tử cũng thật sâu mà cảm nhận được nó tồn tại.

Liền so sánh Thẩm Thành Cung đi, không chỉ là muội muội hẳn dùng khăn và túi tiền của Cẩm Chức Thiên Hạ, nhi tử hơn một tuổi cũng dùng yếm dãi và tiểu y phục của Cẩm Chức Thiên Hạ, ngay cả trác phi cùng thiếp thất của hắn đều dùng yếm của Cẩm Chức Thiên Hạ, còn hỏi hắn: “Vương gia, đêm nay hứng thú có phải đặc biệt cao hay không?”

Này hẳn là hứng thú đặc biệt cao sao? Vì cái gì hắn cảm thấy giống nhau?

Thẩm Thành Cung lại nghĩ tới một màn Chung Ly Ưu mở cửa sổ chăm chú nhìn Ninh Khanh rời đi kia, còn có tin tức mà Yên Đông tìm hiểu được.

Ngày đó Ninh Khanh đi tìm Liễu chương quầy, Liễu chương quầy ở nhả gian tiếp đãi nàng, còn riêng đem Chung Ly Ưu thỉnh lại đây, sau đó là Chung Ly Ưu nhìn theo Ninh Khanh rời đi. ....

Đây là..... Gian tình sao?

Nhưng Ninh Khanh chưa bao giờ từng cùng Chung Ly Uú có giao thoa. Sau đó hần nghĩ tới trào lưu gần đây gọi là hình hoạt họa.

Hay là.....

Ngày hôm sau, Thẩm Thành Cung liền định ngày hẹn Chung Ly Uú.

Chung Ly Uú hành lễ, về mặt nhợt nhạt ốm yếu mà ngồi xuống ghế, khụ hai tiếng: “Khang Vương điện hạ hẹn thảo dân tiến đến không biết có chuyện gì quan trọng?”

Thẩm Thành Cung biết Chung Ly Uú người này thích nói thẳng, không vòng vo, liền cười: “Bổn vương chỉ hỏi một câu, người cùng Ninh cô nương là quan hệ gì?”

Chung Ly Uú nhìn hần một cái, giọng điệu như cũ nhàn nhạt: “Ta chỉ cùng nàng gặp qua một lần.”

“Thân phận của nàng, tin tưởng người hần là đã điều tra xong.”

“Đúng vậy.” Chung Ly Uú lấy khăn che miệng, ho nhẹ, “Nếu là làm đối tác, tự nhiên phải tìm hiểu rõ ràng chi tiết. Khang Vương điện hạ hẹn ta ra tới, hần là đã biết hình hoạt họa của Cẩm Chức Thiên Hạ chúng ta đều là xuất từ tay nàng.”

Tuy rằng ần ần đoán được, nhưng Thẩm Thành Cung vẫn là hơi hơi kinh ngạc một chút, một cái tiểu thương nữ xuất thân thấp hèn, cư nhiên có tài hoa như vậy! Không đơn giản a!

“Người xem, việc này chúng ta đều đã biết, Thần Vương thế tử sau khi trở về nhất định sẽ biết. Chúng ta có phải hay không giành trước hướng hần giao đãi một chút, nếu không hậu quả thực nghiêm trọng.”

Nghe lời này, Chung Ly Uú cảm thấy thực biệt nữ, nhưng hần lại không biết chính mình vì cái gì biệt nữ. Làm một thương nhân xuất sắc, giục lợi tránh hại là bản năng! Cho nên hần chỉ biệt nữ một giây, liền tán thành.

“Cho dù Khang Vương điện hạ không tới một chuyến này, thảo dân cũng chuẩn bị cấp Thần Vương thế tử một cái giao đãi.”

“Bổn vương cùng Thần Vương thế tử giao hảo, không bằng liền giao cho bổn vương đi.”

Thẩm Thành Cung kêu Yên Đông chuẩn bị bút mực, tự mình tu một phong thư, cấp Tổng Trạc đưa đi.

Mà đang trên đường trở về Tổng Trạc, sớm đã tiếp xúc tới loại đồ vật hình hoạt họa này rồi.

Lối vẽ hình hoạt họa này, làm Tổng Trạc, vốn yêu thích vẽ tranh, ngay từ ánh mắt đầu tiên liền cảm thấy mới mẻ cùng đặc biệt, rất có hứng thú.

Hần đang muốn sai Thanh Phong tìm hiểu họa pháp này là vị họa sư nào chính ra tới, bỏ câu đưa thư của Thẩm Thành Cung liền đến!

“Ai nha, thật là buồn ngủ đọng tới gối đầu, ca người liền không cần chạy, Khang Vương điện hạ đã đem đáp án đưa lại đây.” Thanh Hà nói.

Tổng Trạc cười: “A, hảo một cái Thẩm Thành Cung, thực sự có hần! Dem tin lấy tới!”

“Điện hạ.....” Thanh Hà sắc mặt cổ quái, “Một hồi xem tin, ngài nhưng ngàn vạn đừng kích động a.....”

“Nói cái gì vậy, đưa thư đây!” Tổng Trạc khó chịu mà một tay đem thư đoạt qua.

Tổng Trạc đọc nhanh như gió, càng xem, sắc mặt thanh tuấn càng trầm, nhưng khi buông thư tín, biểu tình lại trở nên tìm tòi nghiên cứu, chau mày.

Nói thật, khi biết Ninh Khanh làm thiếp của hần cư nhiên vứt đầu lộ mặt mà đi ra ngoài làm buôn bán, còn sau lưng hần gấp riêng ngoại nam, Tổng Trạc là phần nộ cùng nhục nhả.

Nhưng hần lại không thể không đối hành vi của tiểu nha đầu kia cảm thấy kinh ngạc cảm thán.

Tổng Trạc tuy rằng thanh cao, nhưng cũng cùng thương nhân đánh qua giao tế, tự nhiên biết Ninh Khanh đem một cái khăn chỉ trị giá mấy trăm văn tiền bán được trăm lượng, bán khăn không kiếm tiền, lại quyết đoán bỏ qua mà bán thiết kế, giả lại phiền gấp trăm lần!

Ninh Khanh, một lần này, có thể nói là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng! Tổng Trạc phát hiện, tiểu nha đầu của hần, có thiên phú kinh thương hơn người!

Hơn nữa thiên phú hội họa của nàng cũng làm hần kinh ngạc cảm thán.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, đó là một loại cảm giác vui mừng kinh diễm rồi lại tựa hồ muốn thoát ly căng không vì điệu.

Tổng Trạc không thích loại cảm giác này.

Hắn nằm lệch qua trên giường, khẽ cau mày, trầm tư một hồi lâu mới nói: “Cách kinh thành còn có bao nhiêu ngày lộ trình?”

“Năm ngày.” Thanh Phong nói.

“Ra roi thúc ngựa, hai ngày sau phải đến Thượng Kinh.”

“Dạ.”

Hai ngày này thời tiết thập phần khô nóng, Ninh Khanh ở nhà liền nóng đến mức má hồng hồng, ngực khó chịu.

“Nếu không đến chỗ hồ sen hái chút hạt sen làm chè hạt sen đi, thanh nhiệt giải nhiệt.” Sơ Nhụy nói.

Từ sau khi ở chỗ đó gặp được Tống Trạc, Ninh Khanh cảm thấy vận rủi của mình chính là bắt đầu tại đây, Ninh Khanh rốt cuộc vô pháp nhìn thẳng cái hồ sen kia!

Còn gọi cái gì mà “Ngân ti bách hoàn độ cầu Hi Thước”? Phi, thật không hổ là cầu Hi Thước, cứ nhiên đưa tới một đoạn so với Ngưu Lang Chức Nữ còn muốn toan sáng ngời duyên như vậy!

Ninh Khanh ghé vào trên trường kỷ thẳng hừ hừ, Sơ Nhụy tự phát mang theo hai cái nha hoàn hái được một đại bông hạt sen cùng ngọn lá sen trở về.

Bà vú Tề ma ma nấu một chén chè hạt sen, một chén cháo hạt sen cấp Ninh Khanh giải nhiệt.

Ninh Khanh ăn chè hạt sen, ăn ăn đột nhiên cảm thấy giống như quên mất thứ gì đó, nhưng chính là nhớ không nổi, trong lòng giống như có điều sâu lông bò bò, làm nàng cả người không được tự nhiên không thoải mái.

“Sơ Nhụy, ngươi nói, ta có phải hay không quên mất thứ gì?” Ninh Khanh oai đầu nhỏ.

“A? Cô nương đã quên cái gì?” Sơ Nhụy so Ninh Khanh càng thêm ngốc.

“Cô nương là như thế nào cảm thấy quên đồ vật?” Tuệ Bình nói.

“Ừm. ....” Ninh Khanh cúi đầu, cái miệng đảo quấy quấy trong chén chè hạt sen, “Ăn cái này liền cảm thấy như đã quên cái gì.”

“Lần trước ăn chè hạt sen là hơn hai tháng trước, ở Tĩnh Tâm Uyển, khi đó Vương phi cùng Oanh di nương đều ở.” Tuệ Bình nói.

“A!” Ninh Khanh bừng tỉnh, “Ta liền nói, như thế nào giống như cảm thấy thiếu thứ gì, nguyên lai là Oanh di nương a! Giống như thật lâu không gặp nàng? Chạy đi đâu?”

Trong khoảng thời gian này nàng đều mau vội vàng, nơi nào lo lắng cái kẻ chọc người, Oanh di nương kia.

“Ta biết ta biết!” Sơ Nhụy cướp nói, “Nghe nói, không biết là quặng ngã hay bệnh trĩ, đã nghe nói thật lâu, nhưng khi đó cô nương tâm tình không tốt, sau lại bận rộn, ta liền quên mất, cũng không cùng cô nương nói qua.”

“Khó trách.” Tuệ Bình che miệng cười, “Nô tỳ liền nói nha, thế tử điện hạ cấp cô nương tặng lễ, còn có cô nương dọn nhà, oanh động khắp nơi, vậy mà người kia như thế nào liền không tới đâu, nguyên lai là bị bệnh.”

“Người này tuy rằng có điểm miệng tiện, nhưng nội tâm không xấu, đi, chúng ta nhìn nàng một cái.” Ninh Khanh xoa xoa miệng mới đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Kéo Cừu Hận

Ninh Khanh tới chỗ ở của Oanh di nương, mấy cái tiểu nha đầu đều đứng ở ngoài phòng châu đầu ghé tai thấp giọng nói hoặc cười, rất xa liền nghe được phòng ngủ truyền đến tiếng Oanh di nương chửi đổng ——

“Tất cả đều là một đám tao sét đánh, lỗ đít sinh mù sang lạn đồ đệ tiện! Các ngươi đều chờ coi, chờ cô nương nhà ta được sủng, cô nãi nãi ta chuẩn một cái rút các ngươi một muỗng phân lớn!”

Ninh Khanh sống hai đời còn không có nghe qua lời nói trắng trợn dơ bẩn như vậy, trong lúc nhất thời trợn mắt há hốc mồm, xấu hổ muốn thành bệnh.

Không ai thông báo, Ninh Khanh đành phải chính mình đi vào trong.

Một nha hoàn nói: “Đây là ai? Chưa thấy qua.”

“Ta đã thấy, chính là Ninh biểu cô nương trong truyền thuyết.”

“Ai, chính là nàng nha! Lớn lên thật đúng là xinh đẹp, trách không được Oanh di nương cả ngày ‘con của ta con của ta’ treo ở bên miệng.”

Ninh Khanh xấu hổ đến nỗi từ bệnh nhẹ đã thăng cấp thành ung thư! Bước nhanh vào nhà.

“Lặn bụng đầu lười sinh mủ sang, cả người sinh dòi tiện nhân, cuối cùng lẫn tới đây! Còn không mau cấp cô nãi nãi. .... Ai ôi, con của ta! Ngươi cuối cùng tới xem ta! Ô ô ô. ....”

Oanh di nương nhìn thấy là Ninh Khanh, gào một tiếng muốn phác qua đi, nhưng chân nàng bị thương đang phải bó nẹp, đau đến kêu ngoa ngoa.

Ninh Khanh khòe miệng trừu trừu, kêu Tuệ Bình buông đồ vật xuống.

Thần Vương Phi không được sủng, nhưng làm chính phi rốt cuộc còn có hai phân thể diện, bọn hạ nhân cũng chỉ dám bằng mặt không bằng lòng. Nhưng Oanh di nương liền không giống vậy, tuy rằng sinh thất cô nương cùng bát cô nương, nhưng thất cô nương chưa bao giờ cùng nàng thân thiết, cũng không có việc gì còn lấy nàng làm bè, dẫm lên hai chân, mà bát cô nương là cái không chú ý, liền chính mình còn cố không được đầy đủ. Oanh di nương lại miệng tiện, hạ nhân đối nàng là khinh bỉ cùng miệt thị a!

Ninh Khanh nói: “Rất nhiều ngày không thấy ngươi, nguyên lai là bị thương, sắp hai tháng như thế nào còn không tốt?”

Oanh di nương bùm bùm mà bắt đầu kể khổ: “Lần đó ăn tiệc đón gió xong ta liền đi chỗ thất nha đầu, xuống bậc thang thì bị trượt chân! Nha đầu chết tiết kia cứ nhiên không cho ta vào nhà, liền sai sử hạ nhân đem ta nâng trở về. Đến khi đường đến sắp khỏi, nghe nói thể tử cho ngươi tặng lễ, ta cao hứng a! Chồng quái tượng muốn tìm ngươi, ai ngờ vấp phải ngạch cửa, chân càng thêm nghiêm trọng! Mấy cái tiện nhân kia một chút cũng không hiểu đến thị hầu, đường đến bây giờ còn không có hảo!”

Thanh âm của nàng lại lớn, bên ngoài nha hoàn đều nghe được, trong đó một cái kêu lên: “Không yên phận, ba ngày hai bữa đều muốn chạy ra bên ngoài, chân này không phé ngươi nên niệm Phật rồi!”

Bên ngoài một trận cười vang.

Ninh Khanh cạn lời, trầm mặc một hồi mới nói: “Ngươi liền an phận chút, ta một hồi cầu Tôn trắc phi lại cho ngươi thỉnh đại phu nhìn một cái.”

“Con của ta, vẫn là ngươi đả ta hảo!” Oanh di nương gân cổ lên gào, “Ta bị bệnh lâu như vậy, Mân Nhi nha đầu chết tiết kia liền một lần tới thăm đều không có! So với, ngươi mới là từ bụng ta bò ra!”

Ai từ bụng ngươi bò ra? Ninh Khanh khòe miệng trừu trừu.

Tổng Khôi Mân vốn là cái tự ti lại kiêu ngạo, một lòng thấy người sang bắt quàng làm họ, Oanh di nương làm nương không hiểu đến thu liễm, còn có sức làm, Tổng Khôi Mân không oán hận mới là lạ!

Nói trắng ra là, một cái không lương tâm, một cái không đầu óc.

“Ngươi như thế nào liền một nha hoàn đắc lực đều không có?” Ninh Khanh nói.

“Như thế nào không có! Tiểu Xuân nha đầu chết tiết kia, lão nương nàng vừa mất, một thân đen đui, ta cho nàng về nhà giữ đạo hiếu đi!” Oanh di nương dậm giường lại ngoa ngoa kêu lên: “Tiện nhân bên ngoài, đừng nhìn ta hiện tại nghèo túng, chờ cô nương nhà ta. ....”

Oanh di nương bùm bùm mà khoe ra Ninh Khanh thật đẹp như thiên tiên, khoe ra Ninh Khanh nhiều bản lĩnh, từ trong đám nha hoàn hồ mị từ tiện lăng mớ một đường máu, vào được mắt thể tử, thành vị thiếp đầu tiên được thể tử thừa nhận. ....

Ninh Khanh khuôn mặt nhỏ lúc xanh lúc đỏ, vừa xấu hổ vừa cảm thấy thẹn, ứng phó Oanh di nương vài câu, liền chạy trốn khỏi chỗ Oanh di nương.

Ninh Khanh tự mình đến chỗ Tôn trắc phi cầu, nhờ thỉnh đại phu có năng lực cấp Oanh di nương xem bệnh.

Tôn trắc phi đánh giá Ninh Khanh vài lần, cười nói: “Ngươi nhưng thật ra có tâm, thứ hỗn trưởng giống Oanh di nương như vậy, nếu là người khác sợ sớm đã tránh đến rất xa. Liền thân sinh nữ nhi cũng hận không thể dẫm đạp mấy đá đâu!”

Nói đến đây dừng một chút, cau mày nói: “Phương ma ma, ngươi đem thất cô nương kêu tới đây.”

Ninh Khanh khòe miệng vừa kéo, đây là phải cho nàng kéo cừu hận?

Chỉ chốc lát sau, Tổng Khôi Mân tới.

“Gặp qua Trắc mẫu phi.” Tổng Khôi Mân hành lễ, ngọt ngào mà cười: “Đã nhiều ngày nữ nhi liền nghĩ đến xem Trắc mẫu phi cùng quận chúa tỷ tỷ, nhưng lại sợ phiền hai người.”

Tôn trắc phi không nóng không lạnh mà nhìn nàng liếc mắt một cái, “Gần nhất đang làm cái gì?”

Tổng Khởi Mân sờ không chuẩn Tôn trắc phi kêu mình tới là để làm gì, thành thành thật thật mà đáp lại: “Đều là thêu thùa cùng viết chữ, ngẫu nhiên đến chỗ các tỷ tỷ ngồi chơi, hoặc là hẹn Lý cô nương. Trần cô nương đến bên ngoài đi dạo, cũng không có gì đặc biệt.”

“Thật không có làm khác?” Tôn trắc phi nói.

Tổng Khởi Mân có chút bất an, chẳng lẽ chính mình làm cái sai chuyện gì? Nhưng nàng hồi tưởng một lần, thấy mình cũng không có phạm sai lầm, “Không còn gì khác.”

Tôn trắc phi cười lạnh một tiếng: “Ngươi sống thật quá yên ổn rồi. Chỗ Oanh di nương nháo đến lật nóc nhà! Ngươi nhưng thật ra một chút tin tức cũng không có thu được?”

Tổng Khởi Mân khuôn mặt nhỏ cảm thấy thẹn đến phát thanh: “Trắc mẫu phi, ta.....”

“Ngươi không cần giải thích.” Tôn trắc phi xụ mặt, “Nàng tuy rằng là cái tiện thiếp, nhưng rốt cuộc là người sinh ra ngươi, Thần Vương phủ chúng ta mặc dù có đại quy củ, nhưng cũng không phải một chút nhân tình cũng không có, nàng bị bệnh lâu như vậy, ngươi lại tiêu dao, liền liếc mắt một cái cũng không đi nhìn qua.”

Tổng Khởi Mân sắc mặt biến hóa giống cái cháo nhuộm, oán hận trừng mắt nhìn Ninh Khanh.

Tôn trắc phi lại nói: “Hào, dù sao đại quy củ ở kia, ngươi không muốn đi nhìn ta còn có thể cường bức ngươi được sao? Đi ra ngoài chơi đi, biểu cô nương cũng đi ra ngoài đi.”

Ninh Khanh hết chỗ nói rồi, trong lòng thầm nghĩ, này Tôn trắc phi là cố ý cho nàng kéo cừu hận hay là vô tình cho nàng kéo cừu hận?

Mà sự thật là, Tôn trắc phi là vô tình cho nàng kéo cừu hận. Tôn trắc phi sớm biết Tổng Khởi Mân mỏng lạnh, ngày thường nàng đều là mặc kệ, nhưng hôm nay một cộc chuyện này đập vào trước mặt nàng, nàng nhìn không được liền nghĩ giáo huấn Tổng Khởi Mân một trận.

Tổng Khởi Mân đi ra trước, lại ở trên đường chờ Ninh Khanh, thấy Ninh Khanh ra tới, liền xông lên, cả giận nói: “Là ngươi cáo trạng?”

Ninh Khanh nói: “Ta mới lười đến cáo trạng ngươi. Ta hôm nay thấy Oanh di nương bệnh, cũng không có hồi phục rất tốt, lúc này mới đến chỗ Tôn trắc phi thỉnh ý.”

“Đều bị bệnh sắp hai tháng, ngươi hôm nay thế mới biết được?” Tổng Khởi Mân bĩu môi, một bộ ngươi cũng bắt quá như thế, giả vờ thánh mẫu cái gì.

Ninh Khanh bị tức phát cười: “Đúng vậy đúng vậy, ta hôm nay là mới biết được, ai kêu ta không phải nữ nhi của nàng đâu?”

Nàng lại không phải là gì của Oanh di nương, nàng có việc của mình, nàng không phải thánh mẫu, không phải mỗi ngày đều chỉ nhìn cái nào có khổ gặp nạn liền chạy tới cứu vớt! Có thể ở hôm nay nhớ tới cùng thăm hỏi đã tính có tâm.

Ninh Khanh hừ lạnh một tiếng, xoay người mà đi.

Tổng Khởi Mân đã tức phát khóc, một đường ô ô nuốt nuốt chạy về Mịch Hương Cư, “Mỗi người đều chê cười ta là do nha hoàn sinh, chính nàng là cái tiện nha hoàn cũng liền thôi, nàng còn làm loạn, cả ngày chuyện xấu không ngừng, giống như sợ người khác không biết ta là từ bụng nàng bò ra, hận không thể tất cả mọi người chê cười ta mới hảo!”

“Ô ô ô..... Ta như thế nào không phải do tiền Vương phi sinh? Như thế nào không đầu thai ở trong bụng Trắc phi? Liền tính là Trần di nương Chu di nương cũng tốt hơn nàng một vạn lần! Ta như thế nào xui xẻo như vậy a, cố tình là nàng! Chính nàng là cái nha hoàn thương hại hạ tiện, chẳng lẽ ta cũng là không được? Liền cái tiểu thương nữ kia cũng dám giễu cợt khinh nhục ta.....”

Nha hoàn của nàng ta, Quyên Nhi, đối với ngôn luận oán trời trách đất “Do nha hoàn sinh” đã sớm chết lặng, thuận thực mà an ủi: “Tiểu thương nữ kia tính là cái gì, bất quá là cái biểu cô nương, cô nương mới là chủ tử đứng đắn! Liền tính là thiếp sinh, cũng là cao quý tôn thất chi nữ, là hoàng tộc, nàng một cái đề tiện thương hại chi nữ, nơi nào có thể so với ngài? Cô nương cứ việc yên tâm đi!”

“Lớn lên giống hồ ly tinh, thế tử ca ca cũng bắt quá là mới mẻ nhất thời, ta coi nàng có thể khoe khoang được bao lâu!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Vì Cái Gì Hư Như Vậy

Ngày này, Ninh Khanh đang ở trong phòng suy nghĩ đề án thêu phẩm mới, Sơ Nhụy hưng phấn mà chạy về tới: “Cô nương, chuyện tốt a, thế tử điện hạ

đã trở lại!”

“A?” Ninh Khanh buông việc trong tay.

“Đúng vậy đúng vậy! Hồi kinh!” Sơ Nhụy mừng đến ở trong phòng lục tung, “Nghe nói một hồi liền tiến cung diện thánh. Lát nữa cô nương mặc cái gì đẹp đây? Cái này hay là cái này?”

Biểu ca đã trở lại, kia cuộc sống tự do của nàng cũng mau kết thúc! Ninh Khanh từ từ thở dài, rất là buồn bực.

Tổng Trạc ở trong cung lưu lại nửa ngày, thẳng đến sau giờ ngo mới về nhà. Lần này sự tình hẳn làm được phi thường xinh đẹp, chẳng những ban thưởng phong phú, còn quan thẳng nhất phẩm.

Đây là hi sự, hơn nữa đối với Hoàng Thượng phong thưởng, Thần Vương phủ muốn tỏ vẻ cảm kích chi tâm, cho nên Tôn trác phi kêu Duyệt Hòa quận chúa mang theo các cô nương, còn có Ngũ công tử Tổng Hạ, Lục công tử Tổng Kiêu cùng nhau ở ngoài cửa lớn nghênh đón.

Vinh Xương phổ bị giới nghiêm, hai đội quân mở đường, mười sáu người nâng cỗ kiệu ngừng ở trước cửa chính, Tổng Trạc từ bên trong bước ra.

Một thân áo gấm màu tím đậm thêu mãng xà, kim quan vấn tóc, ngọc đái phong eo, chân đi ủng lụa màu đen thêu triều vân, trang phục tiêu chuẩn của thân vương thế tử, trang trọng mà đẹp dễ quý giá, làm hẳn ít đi vẻ trác tuyệt thanh dật ngày thường, càng hiện tôn quý cùng cao cao tại thượng, khí thế bức người, tuấn mỹ phi phàm.

Ninh Khanh xa xa mà nhìn, tránh ở mặt sau mấy cái cô nương, chỉ lộ nửa khuôn mặt, ngó hẩn liếc mắt một cái.

Tổng Trạc cũng chỉ là tùy tiện nhìn về phía đám người nghênh đón, lại liếc mắt một cái liền nhìn thấy Ninh Khanh.

Bởi vì tiểu nha đầu lớn lên thật sự quá nổi bật.

Tháng sáu tháng bảy, đúng là thời điểm nóng bức nhất trong năm, nhưng nàng lại một chút cũng không bị phơi đen, làn da trắng nõn nà, bởi vì nóng, trên mặt lộ ra một tầng hồng nhạt, giống như tiên tử hoa đào.

Mặt mày buông xuống, vừa rồi còn liếc mắt một cái, như là nai con nhìn thấy thợ săn, ánh mắt kia thật sự làm người sung sướng.

Tổng Trạc trong mắt hàm chứa ý cười, chỉ nhìn Ninh Khanh nói: “Thời tiết nóng, không cần chạy ra tiếp ta. Thời gian này chính là nhân đến hoàng đi?”

Ninh Khanh phi thường ngoan ngoan, cúi đầu mà đứng, chỉ thấp giọng nói: “Vẫn tốt vẫn tốt.”

Chỉ thấy Tổng Trạc cười, trầm mặc mà phong thanh tuyết nhã, làm người hâm mộ.

Ninh Khanh xem đến cũng là cảnh đẹp ý vui, không tự giác mà vui tươi hơn hờ. Tổng Trạc nói: “Lần này biểu ca mang theo lễ vật tặng riêng cho ngươi, nâng lên đi!”

Thanh Phong Thanh Hà tự mình nâng lên một cái rương gỗ, Tổng Trạc nói: “Mở ra nhìn xem.”

Ninh Khanh tâm hỉ, ừm, biểu ca đối với nàng vẫn là rất dễ bụng!

Mở ra cái rương, Ninh Khanh dưới chân vừa trượt, suýt nữa ngã ngửa, Tuệ Bình đỡ lấy nàng, nước mắt Ninh Khanh thiếu chút nữa liền rơi xuống!

Bởi vì tràn đầy một rương lớn《nữ giới》,《nữ đức》,《nữ huấn》đều là sách báo giáo huấn nữ tử tam tông tứ đức, an phận thủ kỷ!

Chung quanh phát ra một trận cười vang, thời điểm Ninh Khanh ngẩng đầu, Tổng Trạc đã sớm đi rồi, Ninh Khanh thương tâm ủy khuất đến muốn khóc.

Tổng Khởi Hủy cùng Duyệt Hòa quận chúa đều là lấy quạt che miệng, nhưng liếc mắt một cái liền nhìn ra hai nàng đều đang cười!

Đoan Lăng huyện chủ trực tiếp nhất, phốc một tiếng cười to, ôm bụng: “Ai ôi, cười chết ta! Lễ này của thế tử ca ca..... Thật là tuyệt! Ta bụng đều đau!”

Tổng Khởi Mân nhìn đã mắt, hạnh tai lạc họa, trào phúng mà cười: “Oanh di nương nói được không sai, thế tử ca ca thật ‘coi trọng’ ngươi!”

*hạnh tai lạc họa: vui sướng khi người gặp họa

Ngũ công tử Tổng Hạ khinh thường mà phỉệt miệng, biểu tình thực khó chịu mà xoay người trở về, Lục công tử Tổng Kiêu đồng tình đáng thương mà nhìn Ninh Khanh liếc mắt một cái, cũng đi rồi.

Ninh Khanh từ nhỏ đến lớn chưa từng bị người làm cho mất mặt như thế, nàng vừa khuất nhục vừa thương tâm chạy về.

Sơ Nhụy cũng bị dọa, thẳng gạt lệ, nàng thật sự nghĩ không rõ, thế tử điện hạ vì cái gì hư như vậy, một hồi tới liền khi để cô nương nhà nàng!

Rương sách kia bị hai cái thô sử ma ma nâng tới Mộng Trúc Cư, đặt phía dưới thư án nhỏ của Ninh Khanh.

Tuệ Bình nhìn hai rương sách kia, gấp đến độ sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh róc rách: “Nhất định là thế tử biết chuyện cô nương xuất đầu lộ diện đi ra ngoài làm buồn bán rồi!”

“Thế tử chán ghét cô nương sao?” Sơ Nhụy khóc đến thê thảm. “Này nên làm thế nào cho phải? Sớm biết rằng sẽ thất sủng, ta liền không cần mấy cái tiền kia! Ô ô ô.....”

Ninh Khanh ủ rũ mà lách qua trên trường kỷ, khuôn mặt nhỏ chôn ở quạt tròn cũng chưa nhìn ai. Đúng lúc này nha hoàn bên ngoài báo: “Thất cô nương tới!”

Tổng Khởi Mân phe phẩy cây quạt tiến vào, nàng ta nhìn thấy Ninh Khanh ủ rũ, mặt u ám, cả người tựa như một chú chim bị bẻ cánh lẫn đến bùn đất, bộ dáng đáng thương chật vật nói không nên lời.

Tổng Khởi Mân mừng rỡ cười: “Ta lớn như vậy, còn không có gặp qua thế tử ca ca mang lễ vật tặng riêng cho ai, hôm nay cuối cùng mở rộng tầm mắt! Tới tới, những cái sách đó đều ở đâu, mau làm ta hiếm lạ một chút!”

Tổng Khởi Mân đi qua, lật một quyển một quyển tới xem, càng xem càng hạnh tai lạc họa, cười khanh khách, nàng ta muốn nhìn Ninh Khanh bị chê cười, tốt nhất có thể thấy Ninh Khanh khóc lớn đại náo mới càng thú vị.

Nhưng Ninh Khanh lại liền một ánh mắt cũng không có cho nàng, chỉ ủ rũ rồi ừm khuất roi lệ.

Tổng Khởi Mân náo loạn một trận, thấy không ai để ý, cảm thấy chính mình giễu cợt như là kịch một vai, nhưng thật ra có chút giống vai hề nhảy nhót, khuôn mặt nhỏ hiện lên vẻ giận dữ, xoay người mà đi.

Tổng Khởi Mân một bên trở về, càng nghĩ càng cảm thấy khuất nhục, oán hận nói: “Nàng dựa vào cái gì không để ý tới ta? Ta cùng nàng nói chuyện, nàng cứ nhiên không thèm để ý, đó là xem thường ta?”

Quyên Nhi khoe miệng vừa kéo, cô nương nhà nàng lại bắt đầu!

Quả nhiên, một câu không để yên, Tổng Khởi Mân đã đỏ vành mắt: “Nếu là đổi thành các tỷ tỷ, nàng nhất định không dám như vậy! Chính nàng là cái dễ tiện tiêu thương nữ, còn bị thế tử ca ca ghét bỏ, nàng dựa vào cái gì xem thường ta!”

Không khéo, không đi hai bước liền gặp Đoàn Lăng huyện chủ, Đoàn Lăng huyện chủ thấy nàng ta vành mắt hồng hồng, liền giễu cợt: “Người từ nơi nào tới?”

Tổng Khởi Mân mặt đỏ lên, âm thanh nhỏ như muỗi: “Mộng..... Trúc cư.”

Nói xong liền chạy nhanh như chớp, Đoàn Lăng huyện chủ vẻ mặt ghét bỏ cùng trào phúng nhìn theo bóng dáng Tổng Khởi Mân: “Còn không có gặp qua người ngu xuẩn như vậy, muốn đi chọc tức người khác, chính mình lại bị một bụng tức trở về!”

Nha hoàn phía sau vèo một tiếng cười. Một cái nói: “Huyện chủ, phía trước chính là Mộng Trúc Cư, muốn đi xem hay không?”

Đoàn Lăng huyện chủ khinh thường mà hừ lạnh một tiếng: “Địa phương bỉ ổi như vậy, cũng chỉ có nhân tài bỉ ổi như Tổng Khởi Mân mới tới đi.”

Nha hoàn của nàng ta liền thanh phượng họa, Đoàn Lăng huyện chủ xoay người trở về.

Chỗ ở của Tôn trắc phi ——

Duyệt Hòa quận chúa đang cùng Tôn trắc phi nói chuyện: “Hôm nay lại là chuyện như thế nào? Thế tử ca ca không thích nàng sao?”

Tôn trắc phi nói: “Ta coi không đơn giản. Với tính cách của thế tử, nếu là ghét bỏ, trực tiếp không để ý tới là được, sẽ không có cố ý đàn áp như vậy. Ngược lại, ta cảm thấy thế tử, so với chúng ta tưởng tượng, còn muốn để ý nàng hơn.”

Duyệt Hòa quận chúa gật đầu: “Ta đây đi an ủi nàng.”

“Không cần. Nàng tương lai nếu không tốt, người khác sẽ nói chúng ta là người tốt, nhưng nếu là nàng được sủng ái, chúng ta ngược lại sẽ rơi xuống cái thanh danh lấy lòng một cái thiếp, không cần quên, tương lai còn có thế tử phi. Nàng, bắt quá là tạm thời. Chúng ta cho Phương ma ma đi tặng vài đồ vật là được.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bồi Là Được

Từ sau khi Tống Trạc sai người đem một rương sách kia đến Mộng Trúc Cư, thật giống như đã quên mất chuyện này, nên thượng triều thì thượng triều, nên xã giao thì xã giao, một thân tiêu sái, phong thanh tuyệt nhả như cũ.

So với Bích Vân Hiên bình tĩnh, hay các viện khác còn đang suy đoán hoặc trào phúng, thì Mộng Trúc Cư là một mảnh mây đen sương mù cùng hỗn độn.

“Cô nương, ngài đã nằm hai ngày, ngài vẫn là mau mau đem sách thế tử đưa lại đây sao (chép) một lần đi!” Tuệ Bình cau mày.

“Đúng vậy, cô nương.” Sơ Nhụy nói.

Ninh Khanh lại không thêm để ý hai người, thân mình vừa chuyển, liền đem cái gậy cho các nàng, phiết cái miệng nhỏ: “Ta làm gì muốn sao, ta mới không sao.”

Nếu là nàng nguyện ý tam tòng tứ đức, liền sẽ không vớt đầu lộ mặt mà chạy ra đi làm buôn bán! Kia vì, còn không phải là mưu cầu một cái đường ra?

Nếu là phục tòng, cuộc đời này cũng liền như thế thôi!

Ninh Khanh từ trên giường bò dậy, Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy vui vẻ, ai biết Ninh Khanh vòng qua án thư, trực tiếp liền vào phòng bếp nhỏ.

Cô nương hiện tại cư nhiên còn nuốt trôi! Hai nô tỳ lo lắng đến mức muốn ôm nhau khóc một hồi.

Qua một hồi lâu Ninh Khanh còn không ra, hai người đi đến phòng bếp nhỏ, chỉ thấy Ninh Khanh đã bê một chiếc đĩa ra tới, bên trên có ba khối trắng trắng, nhìn giống đậu hủ, nghe thơm ngọt, thoát nhìn như là điểm tâm.

“Cô nương, đây là cái gì?” Tuệ Bình nói.

“Đây là bánh cao lương nước dừa, bên trong còn có nhân đậu đỏ.”

“Bánh cao lương? Chưa từng nghe qua.”

Đương nhiên không có khả năng nghe qua, bởi vì đây là đồ vật hiện đại. Nếu là bên trong có trái xoài nói, sẽ càng ngon hơn, nhưng ở cổ đại hoa quả đều trân quý, cũng không dễ có được.

Nàng lại múc một chén chè đậu xanh, đặt vào trong hộp đồ ăn.

“Cô nương, ngài đây là muốn.....” Tuệ Bình nói.

“Đi, chúng ta đi tìm biểu ca.”

Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy nghe vậy, hưng hăng mà nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng không chép sách, nhưng ít ra là có hành động! Các nàng chỉ sợ cô nương giận dữ cái gì đều không làm a!

Mấy người đi đến Bích Vân Hiên, lại liền cửa viện cũng vào không được, hai cái hộ vệ canh cửa không dám cho đi, Tuệ Bình nói: “Hai vị đại ca, chỉ cầu gặp một lần hai vị tỷ tỷ Tuyết Nghiên cùng Oánh Nhã.”

Chỉ chốc lát sau Tuyết Nghiên ra tới, mỉm cười doanh doanh: “Ai, nguyên lai là biểu cô nương.”

“Tuyết Nghiên tỷ tỷ.” Ninh Khanh rất có lễ phép mà hành lễ. Rốt cuộc Tuyết Nghiên là nữ quan, nàng là bạch thân.

Tuyết Nghiên chỉ cười cười, làm bộ không biết: “Trời nóng nực, cô nương tìm nô tỳ có chuyện gì?”

Rốt cuộc da mặt mỏng, Ninh Khanh khuôn mặt nhỏ đỏ lên: “Ta là tới tìm biểu ca.”

“Cô nương rốt cuộc tuổi còn nhỏ đâu.” Tuyết Nghiên cười khanh khách nói: “Điện hạ chúng ta rất bận, cũng không thể lúc nào cũng đi xem cô nương. Nói tiếp, tương lai còn có thể từ phi, trắc phi cùng thứ phi, còn sẽ có các phu nhân. Một tháng không thấy được mặt một lần cũng là có, cô nương tương lai là phải làm tiện thiếp, nên làm quen mới tốt. Ta cảm thấy cùng người hợp ý, mới đề điểm người một vài, nếu là tương lai va chạm thế tử phi chẳng phải không hay?”

Thế tử phi? Tiện thiếp? Tuyết Nghiên nói cơ hồ mỗi một câu đều chọc vào chỗ đau của Ninh Khanh!

Ninh Khanh chỉ cảm thấy bị giận công tâm, lại thêm đang phơi giữa trời nắng, liền có chút không thở nổi, Tuệ Bình mắt sắc, lập tức tiến lên đỡ.

Sơ Nhụy còn đang nhìn nọt Tuyết Nghiên: “Hảo tỷ tỷ, những chuyện đó cô nương chúng ta đương nhiên biết. Cô nương chỉ nghĩ thấy thế tử một lần, nhận cái sai.”

Tuyết Nghiên xuy một tiếng cười: “Điện hạ không phải bỏ trí nhiệm vụ cho cô nương các người sao? Sách kia đều sao tốt?”

Khuôn mặt nhỏ của Sơ Nhụy trưởng đến đỏ bừng.

Tuyết Nghiên lại nói: “Lại nói, thế từ sáng sớm liền thượng triều, sau giờ Ngọ muốn ở thư phòng làm việc, buổi tối còn muốn xã giao, cũng liền dư lại giữa trưa cùng buổi tối kia một chút thời gian nghỉ ngơi. Lúc này mới nghỉ ngơi đâu, cô nương nếu là có tâm, cũng đừng quấy nhiễu điện hạ đi.”

Sơ Nhụy còn nghĩ cầu xin, Ninh Khanh đã xua tay, lại cười nói: “Tạ ơn Tuyết Nghiên tỷ tỷ.”

Ninh Khanh xoay người mà đi, Sơ Nhụy đem hộp đồ ăn giao vào tay Tuyết Nghiên rồi đuổi theo.

Tuyết Nghiên trào phúng mà bĩu môi, trực tiếp đưa cho tiểu nha hoàn: “Tặng đồ vật gì chứ, ném!”

Ninh Khanh sau khi trở về liền bị cảm nắng, hai má đều đỏ bừng lên.

Tối đêm khuya, bệnh đến mê man, trong mộng lúc thì trở lại thời hiện đại, lúc thì trở lại ngày tháng vô ưu vô lự ở Ninh gia, lúc lại là ở Thần Vương phủ thống khổ gãy gãy, bỗng nhiên bừng tỉnh, cư nhiên chỉ nhớ rõ ngày mai phải giao bản vẽ cho Cẩm Chức Thiên Hạ.

Vội vàng bò dậy, thân mình lại yếu ớt, không ngồi dậy nổi mà lăn đến ở mép giường, cả kinh đến Tuệ Bình đang gác đêm ngủ ở giường thấp, nhảy dựng lên.

“Cô nương, cô nương, ngài làm sao vậy?”

Ninh Khanh liền kêu Tuệ Bình nạng dậy: “Cái bản vẽ ngày mai ..... Ta còn không có họa hảo đâu. ....”

Tuệ Bình đã muốn khóc: “Cô nương a, hiện tại là khi nào, ngài cư nhiên còn muốn vẽ! Thế từ điện hạ đã sinh khí, sinh ý kia, chúng ta không làm nữa, biết không? Nếu không mất đi sủng ái của thế tử, lại nhiều tiền cũng vô dụng a!”

“Hữu dụng. .... Vẫn sẽ hữu dụng. .... Đúng hay không?” So với dựa vào sủng ái của hấn mà sống qua ngày, nàng tình nguyện dựa vào chính đôi tay mình! Cho dù chỉ là lực lượng bé nhỏ không đáng kể, nàng cũng muốn đi thay đổi. .... Hoặc là thoát đi. ....

Ninh Khanh gần như tuyệt vọng, rồi lại mang theo ánh mắt mong đợi, lượng đến chúc người, tâm bi thương thê mỹ, làm Tuệ Bình không đành lòng lại khuyên giải phản bác.

Thôi thôi, nếu theo một vị chủ tử như vậy, phúc cũng thế, họa cũng thế, nàng bồi là được!

“Đi thôi, cô nương, nô tỳ đốt đèn cho ngài, chúng ta đem bản vẽ ngày mai đều họa hảo.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tục Nhân

Ánh Nguyệt Hồ, vài đầu thuyền hoa dập dềnh trên nước, trong đó một con thuyền nổi danh nhất tối nay đã bị người bao. Nghe nói là sinh nhật của tiểu hầu gia Kiến Võ Hầu phủ, ban ngày xem diễn, buổi tối liền cùng một nhóm quý công tử uống rượu nghe khúc.

Bên trong thuyền hoa tráng lệ tinh xảo, đàn sáo chi âm trầm tả mi mi, bên người các công tử đều là mỹ nhân vờn quanh, lại chỉ có một người trong vòng ba thước đều là thuần một sắc nam nhân! Người này tự nhiên chính là Tống Trạc.

“Người kia là ai, tuấn mỹ như vậy, không biết là quý công tử nhà ai, mà sao các tỷ tỷ lại đều không muốn gần hấn?” Một thiếu nữ trang điểm kiêu mỹ nói.

Bên người nàng, nữ tử tuổi hơi lớn cười khanh khách, thấp giọng nói: “Người mới vào kinh, lại là lần đầu tiên nhập hành, tự nhiên không biết. Cũng không phải không muốn gần hấn, là hấn không cho gần người. Nhớ rõ năm trước ở Phụng Vũ Lâu, một cái không biết tốt xấu dám đụng phải đi, bị hộ vệ của hấn bẻ gãy tay, xong việc Hoàng thái hậu tức giận, tru di cửu tộc cái kẻ đui mù kia, còn đối chúng ta chèn ép, làm hại chúng ta hơn nửa năm không dám ra ngoài du ngoạn đâu.”

“Này, chẳng lẽ là Thần Vương thế tử trong đồn đãi?”

“Còn tính người có mắt.”

“Nam tử như vậy, liền không biết nữ nhân đầu tiên của hấn sẽ là ai, tuổi tác giống như hấn, chưa chắc sẽ là nha hoàn bên người.”

“Dù sao không phải người - ta là được.”

“Chúng ta đều là tự mình hiểu lấy người.”

Hai thiếu nữ nói xong liền cười đến hoa chi loạn chiến.

Hai nữ tử này cũng không phải thanh lâu kỹ tử, thậm chí nữ tử trong thuyền hoa đều không phải. Các nàng đều là một ít nữ tử không muốn lưu lạc thanh lâu, bị thanh lâu quân thúc ép bức, rồi lại luyến tiếc vinh hoa phú quý.

Có chút là dựa vào mỹ mạo cùng tài nghệ, hoặc là thông minh tài trí nhốt đánh vào giới quý tộc, có chút là nguyên bản chính là tiểu thư quý tộc xuống dốc nghèo túng hoặc là quả phụ, nói trắng ra, chính là gái giang hồ cùng gái hồng lâu.

Những nữ tử này, lúc nào cũng ở ban đêm tham dự phong lưu tụ hội của nhóm quý tộc công tử, hoặc đàn hát, hoặc làm thơ, hoặc bồi rượu, dựa vào lễ vật sang quý do nhóm quý tộc công tử xa hoa đánh thưởng, cả ngày chìm ngập trong sinh hoạt vàng son mà thối nát, sớm đã không có danh tiết phụ đức đáng nói.

Lúc này, tiếng đàn vẫn luôn cao vút như dòng nước xiết đột nhiên im bất, lại là một khúc thu âm minh tranh, dư âm lượn lờ.

Một thiếu nữ mặc thanh y chậm rãi đứng lên, lệ dung tuyệt sắc, thanh nhã động lòng người, khiến người đều phải ghé mắt. Chỉ thấy nàng hướng tới chủ nhà Kiến Võ tiểu hầu gia làm cái phúc lễ: “Lạc Dao đàn một khúc này, không biết các vị có vừa lòng?”

Nàng cười liền như không cóc u lan, mỹ như nguyệt hoa làm người vô pháp hoen ố. Đối với quý tộc công tử lưu luyến với oanh oanh yến yến mà nói, loại thanh ngao thoát tục chi mỹ này là để cho nhân thần hâm mộ.

Lạc Dao, là hoa khôi được hoan nghênh nhất trong toàn bộ vòng giao tế hiện tại, nghe nói nàng trước mắt còn giữ lại một thân trong sạch.

Mọi người ánh mắt nóng rực mà nhìn chăm chăm Lạc Dao, ồn ào kêu nàng lại đàn một khúc, nàng chỉ thanh ngao không để ý tới người, nhưng lại hướng về chủ nhà hôm nay kính một ly rượu, mới nói: “Ba tháng sau chính là sinh nhật của Thần Vương thế tử, không biết có tới nơi này mở tiệc chiêu đãi mọi người?”

Nói xong, ánh mắt sáng quắc mà nhìn Tổng Trạc.

Tổng Trạc nhìn nàng liếc mắt một cái, chỉ cười nói: “Đến lúc đó rồi nói sau.”

Một bên Tử hoàng tử ái muội nói: “Sinh nhật mười tám tuổi, kia chính là một ngày quan trọng của Trạc đệ a, đến lúc đó, hoàng tử mẫu sọ là đã sớm đem tất cả mọi chuyện của Trạc đệ đều an bài thỏa đáng.”

Chung quanh một trận cười vang, Lạc Dao nói: “Thế tử điện hạ nếu là thương tiếc, Lạc Dao nguyện ý vì điện hạ một đêm tiếng đàn không ngừng.”

Đó là ý tứ tự tiến chăm tích. Từ trước đến nay thanh cao như Lạc Dao rút cuộc nguyện ý giao phó trong sạch, đối tượng lại là Tổng Trạc. Quý công tử đang ngồi ở đây đều là vừa cực kỳ hâm mộ vừa ghen ghét, nhưng không ai dám ra tiếng.

Tổng Trạc lại nhú nhú mày, hẩn nghĩ tới Ninh Khanh, ngẩng đầu đánh giá Lạc Dao vài lần, mới nói: “Bỏ thế tử là cái tục nhân, thích kiêu kiêu yêu yêu cái loại này.”

Chung quanh đột nhiên yên tĩnh, đều là trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Tổng Trạc, không biết là ly rượu trong tay ai, cư nhiên quang lang một tiếng ném tới trên mặt đất.

Hắn cư nhiên cự tuyệt Lạc Dao! Cự tuyệt!

Mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng, cho dù Lạc Dao thanh ngao, cũng là sang hèn cùng hưởng! Là cái tuyệt sắc mỹ nhân! Chẳng lẽ Thần Vương thế tử ghen lâu đến mức thăm mỹ vận vẹo sao? Vẫn là nói, hắn thật sự quá cơ khát, càng điếm tục mới có thể khiến hắn ăn uống no say?

Tổng Trạc thấy ánh mắt mọi người biết chính mình bị người hiểu lầm, nhưng hắn một chốc một lát lại vô pháp giải thích, rút cuộc hắn cự tuyệt Lạc Dao là sự thật, hắn đối Lạc Dao nhắc không nổi hứng thú cũng là sự thật.

Tổng Trạc không biết vì sao, trong lúc nhất thời liền không có tâm tình uống rượu, ném ly rượu, cùng mọi người cáo tội một tiếng liền rời thuyền hoa.

Hiện tại đã giờ Tý, đường phố tối đen đã sớm không có người qua lại, chỉ dư vài cái đèn lồng treo ở ngoài cửa.

Gió đêm phơ phất, lại không có thể thổi bay một tia buồn bức trong lòng Tổng Trạc, hắn có chút mờ mịt: “Thanh Phong, bỏ thế tử cự tuyệt Lạc Dao có phải hay không là một việc tiếc nuối?”

Thanh Phong nói: “Điện hạ, cũng không có cái gì tiếc nuối hay không tiếc nuối. Đồ vật mà người khác xua như xua vịt, ngài lại bỏ qua chẳng để ý, hết thấy chính là tùy theo tâm ý của ngài, đâu ra tiếc nuối.”

Tổng Trạc thông suốt, cười: “Người nói rất đúng, thường người!”

Nói xong ném ra một vật, Thanh Phong tiếp lấy, là một cái túi tiền, bên trong là một con hồ điệp bằng ngọc cùng một đoạn tóc đen, đây là trước khi Tổng Trạc bước ra khỏi cửa, Lạc Dao cưỡng ép đưa cho Tổng Trạc.

“Đi thôi, về nhà.” Tổng Trạc nghĩ tới Ninh Khanh, không biết mấy ngày này nàng như thế nào, nàng có tỉnh lại chưa, sách có chép tốt không

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Năm Không Được

“Thiệt, khuya khoắt, lại nháo đến người không yên phận!”

Mộng Trúc Cư, một người tam đẳng nha hoàn đi ra cửa viện Mộng Trúc Cư, phanh một tiếng liền đóng sầm cửa, ở trên đường mòn ngoài viện lẹp xẹp lẹp xẹp đi qua đi lại, về mặt chán ghét phui phui than hôi trên người.

“Thu Hồng tỷ tỷ, chuyện gì tức giận lớn như vậy?” Một tiểu nha hoàn đẩy cửa mà ra.

“Hôm nay ta gác đêm, người không ngủ được, lên làm cái gì?” Thu Hồng nói.

“Ta bị nóng tính, cho nên ra đây hứng gió. Nhưng thật ra người, như thế nào không ở trên hành lang gác đêm, lại chạy đến ngoài viện lười nhác.” Tiểu nha hoàn nở nụ cười.

“Ta không phải lười nhác, ta là tán khí tới!” Thu Hồng nói xong, xoay người oán hận nhìn chằm chằm sân liếc mắt một cái: “Đều oán vị bên trong kia! Khuya khoắt, cứ nhiên kêu ta đến trong phòng bếp tìm than! Làm hại ta một thân hôi!”

“Trời nóng vậy tìm than làm gì?”

“Ai biết được, chỉ biết cả ngày chọc chuyện xấu! Hừ, nói tiếp liền bực, không biết vị kia là như thế nào đắc tội thế tử, thế tử một hồi tới liền đánh mặt nàng. Nghe nói những cái sách đó đều là 《nữ giới》《nữ đức》 gì đó, một rương lớn như vậy!”

Nói so cái lớn nhỏ, chính mình liền nhịn không được, phi nhô: “Nếu là ta, không quan tâm nguyên nhân gì, lập tức an an phận phận chép sách đưa qua đi, lại đến Bích Vân Hiên thành thật quý hai ngày, có lẽ còn có thể được thế tử tha thứ, nàng khen ngược.....”

“Nàng khen ngược, cứ nhiên chạy tới đưa điểm tâm!” Tiểu nha hoàn cười khanh khách tiếp lời, giọng điệu trào phúng: “Cấp chủ tử đưa thức ăn đưa điểm tâm gì đó, đều là chiêu số mà nhà giàu chúng ta người chơi dư lại, nàng cứ nhiên đường ngay không đi, lại đi khỏi bằng môn oai nói tới, hành vi này khiến cho người ta cảm thấy trơ trẽn, trách không được bị Tuyết Nghiên tỷ tỷ đuổi đi rồi! Hiện tại toàn bộ Thần Vương phủ ai không cười lời nói nàng đâu!”

Oán giận này vừa mở đầu liền thu không được, Thu Hồng oán hận nói: “Quả thật là chủ tử trước kia của Oanh di nương có khác, đều cùng mặt hàng! Vừa rồi Tuệ Bình lại lên đốt đèn đốt lửa, ta cho rằng nàng cuối cùng tỉnh ngộ lại đây, muốn suốt đêm chép sách, rồi lại tỉnh tề nghe Tuệ Bình nói cùng nàng vẽ tranh, vẽ bản vẽ gì đó, còn kêu ta tìm than!”

Không biết lại muốn nháo gì nữa, chúng ta thật là xui xẻo tám kiếp, cứ nhiên bị phân tới bên người nàng. Tiểu Lan muội muội người nói có phải hay không? Tiểu Lan muội muội?”

Thu Hồng đang nói được hăng say, Tiểu Lan lại đột nhiên không có tiếng động, biểu tình kia, như là thấy quỷ, ngờ ngác mà nhìn phía sau Thu Hồng.

Thu Hồng bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy một đạo bóng dáng đỉnh bật thon dài tựa như thanh trúc kia, đang chậm rãi trên con đường nhỏ mà đến, một thân nguyệt hoa ngưng như lãnh sương, tuyệt mỹ dung nhan lạnh lùng ào ào, ánh mắt trầm giận.

“Thế tử.....” Thu Hồng cùng Tiểu Lan chỉ cảm thấy đầu gối mềm nhũn, không tự giác phác thông một tiếng quỳ xuống, thân mình run bần bật.

Thu Hồng lá gan lớn, há miệng thờ dốt, muốn giải thích cái gì, nhưng Tổng Trạc lại không cho nàng cơ hội, chỉ ném xuống hai chữ: “Đánh chết!”

Tiểu Lan thân mình mềm nhũn, liền nằm liệt trên mặt đất, Thu Hồng giật mình xong liền muốn khóc thét cầu tình, nhưng nàng còn không có kịp há mồm, đã bị Thanh Phong trực tiếp một chân đá phi, đụng vào cục đá hòn mề bất tỉnh.

Thanh Hà đẩy ra cửa chính tiểu viện, Tổng Trạc nhìn đến phòng ngủ chính hơi hơi lộ ra ánh đèn, khuôn mặt tuấn mỹ càng thêm trầm giận.

Nàng đem lời hắn nói đều như gió thổi bên tai sao? Hắn trước mặt mọi người đưa nàng một rương sách, chính là vì gõ nàng, báo cho nàng cái gì nên làm, cái gì không nên làm! Dạy nàng an phận thủ kỷ, tam tòng tứ đức! Đem nàng đi theo hướng tốt.

Thật uổng phé hắn dụng tâm ở trên người nàng! Mất công hắn một đường còn đang suy nghĩ, chỉ cần nàng ngoan ngoãn đem sách sao chép, lại nũng nịu nói lời xin lỗi, chuyện này liền bỏ qua. Lại không nghĩ, nàng cứ nhiên còn vì Cẩm Chúc Thiên Hạ vẽ bản vẽ!

Tổng Trạc chưa bao giờ bị người như thế và mặt..... Không, từng có, chính là lần trước Ninh Khanh định rồi đi!

Nghĩ đến liên tiếp hai lần bị Ninh Khanh và mặt, Tống Trạc trong lúc nhất thời đầy ngực lửa giận liền nghẹn đến mức hoảng, hừ lạnh một tiếng liền trực tiếp đi hướng phòng ngủ Ninh Khanh, bỗng nhiên đẩy cửa ra, lọt vào trong tầm mắt lại là một bức mỹ nhân đồ yên tĩnh!

Chỉ thấy ánh đèn lò mờ, Ninh Khanh đang rũ đầu tinh tế mà phác họa, ánh mắt nàng thanh triệt rồi lại chuyên chú, giống như, ở trước mặt nàng không phải họa, mà là tương lai của nàng.

Nhìn Ninh Khanh như vậy, trong lòng Tống Trạc rốt cuộc có một loại cảm giác nắm không được nàng! Loại cảm giác này thật giống như một gáo nước lạnh, lập tức đem lửa giận trong lòng hấn dập tắt, làm hấn có hỏa cũng phát không ra.

“Biểu ca.....” Ninh Khanh bị hoảng sợ bởi sự xuất hiện đột nhiên của Tống Trạc, nàng cũng không dám chính diện xúc phạm quyền uy của hấn.

Chỉ thấy nàng cuống quýt ném bút, luống cuống tay chân muốn đem bản vẽ giấu đi, nhưng nàng đột nhiên phát hiện hành động này của mình chẳng những giấu không được đồ vật, ngược lại sẽ bại lộ mục tiêu!

Cho nên nàng dứt khoát nhảy dựng lên, đi đến trước mặt Tống Trạc hành lễ, che chắn tầm mắt của hấn.

Nhìn nàng ở trước mặt mình nom nớp lo sợ, tâm tình Tống Trạc thực phức tạp, hấn cố ý gỡ nàng, rồi lại luyến tiếc phát giận, chỉ nói: “Nếu biết biểu ca không thích, vì cái gì còn phải làm?”

Ninh Khanh thấy hấn chẳng những không mắng, còn ôn nhu nói nhỏ, nhiều ngày ủy khuất liền nhịn không được hóa thành nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống: “Ta chỉ nghĩ đến mặt tốt, người khác muốn đồ vật gì, liền có trong nhà cấp, nhà ta không có khả năng cho ta, ta chỉ có thể chính mình đi ra ngoài kiếm.....”

Tống Trạc nghe vậy, trong lòng đại chấn, hấn biết Ninh Khanh nói đồ vật là cái gì, đó là của hồi môn cùng đồ cưới!

Trừ bỏ nô tài tiện tịch, cho dù là làm thiếp cũng sẽ có một phần của hồi môn, chỉ cần của hồi môn dày, mới có thể càng dễ dàng dừng chân.

Ninh gia hiện tại liền chính mình cũng không giữ được, nơi nào có bao nhiêu đồ vật dư thừa để cấp Ninh Khanh, Thần Vương Phi chỉ có hai gian cửa hàng rách nát, liền phí tổn đều không đủ!

Nhìn Ninh Khanh vì con đường tương lai mà nỗ lực cùng nom nớp lo sợ, Tống Trạc cảm giác tim mình giống như bị xé mở từng khối, nhịn không được tiến lên đem nàng kéo đến trong lòng ngực, gắt gao mà ôm chặt nàng.

(Red: Tống Trạc là nam nhân cổ đại điển hình, lại còn là thiên chi kiều tử nữa, nên thấm nhuần tư tưởng lễ giáo phong kiến, tuy nhiên gặp phải Khanh Khanh thì này đó đều sẽ bị mài giũa, tẩy não hết thôi!)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Thỏa Hiệp

Tống Trạc nói: “Muội yên tâm, chỉ cần biểu ca thích muội, người khác tự nhiên không dám bạc đãi muội, muội không cần vài thứ kia. Muội nếu là thật muốn làm, biểu ca tìm mấy gian cửa hàng cho muội, điền trang tòa nhà gì đó, tùy muội chọn lựa, như thế nào?”

Nếu là vật chất có thể làm nàng không hề lo âu cùng hoảng loạn, cho nàng lại như thế nào.

Tiêu tốn, bất quá là vì khiến mỹ nhân cười thôi!

Ninh Khanh cúi đầu, lông mi thật dài che khuất con ngươi, lẩm bẩm: “Ta không cần.....”

“Vậy muội muốn như thế nào?”

“Không như thế nào.....” Ninh Khanh e dè nói: “Ta không cần Huynh cho ta đồ vật, ta chính mình có thể kiếm.”

Tống Trạc nhớ tới vừa rồi một màn nàng vẽ tranh kia, giống như con bướm giang cánh muốn bay, không thể phủ nhận, hấn bị kinh diễm rồi, hình ảnh như vậy hấn còn muốn lại nhìn thấy.

“Được. Dù sao, bất quá là họa cái bản vẽ, làm người đưa qua là được. Nhưng không chuẩn cho muội công khai, nếu không thể diện biểu ca biết ném đi đâu?”

“Hihi, ta đã biết.” Ninh Khanh nín khóc mỉm cười, vui vẻ đến mặt mày cong cong.

Tổng Trạc khẽ cười, nhìn nàng rồi lắc đầu, thật là cái đũa nhỏ ngọc, bất luận là biểu ca cho hay là chính muội kiểm, nếu là biểu ca không thích muội, cho dù muội bắt ở trong tay thật nhiều đồ vật, cũng sẽ hai bàn tay trắng. Hao hết tâm tư kiểm bạc như vậy, không bằng nỗ lực mà giấu lại làm thế nào khiến biểu ca vui.

Tổng Trạc nghĩ như thế, nhưng thấy nàng đang vui vẻ, liền không muốn nói này đó mất hứng, thôi, dù sao nha đầu như bây giờ cũng khiến hắn rất vui.

“Ngoan ngoãn, đã khuya, trở về ngủ đi.” Tổng Trạc nói liền một tay đem nàng bế lên, hướng phòng ngủ đi đến.

Khuôn mặt nhỏ của Ninh Khanh đỏ lên, cuống quýt cúi tay ôm cổ hắn, rũ mắt xuống, cũng không dám nhìn hắn. Trước sau hai đời, lớn như vậy, nàng lần đầu tiên bị người ôm.

Tổng Trạc đem nàng phóng tới trên giường, sờ sờ đầu nàng, liền đi rồi.

-----reddevil2302@ddlq.com-----

Trở lại Bích Vân Hiên, Tuyết Nghiên cùng Oánh Nhã lập tức ra đón.

Tổng Trạc lạnh lùng mà nhìn Tuyết Nghiên liếc mắt một cái: “Hôm nay biểu cô nương đã tới?”

Tuyết Nghiên cả kinh, mồ hôi lạnh liền xuống dưới: “Hồi điện hạ, giữa trưa biểu cô nương xác thật có tới, nhưng khi đó điện hạ đã nghỉ ngơi, nô tỳ không dám kinh động. Vốn định chờ điện hạ rời giường sau lại bẩm, ai ngờ.....”

Nói khuôn mặt nhỏ đỏ lên, sắc mặt xấu hổ: “Thân mình không khoẻ, chờ khi trở về điện hạ đã đi ra ngoài.”

Tổng Trạc tuấn mi vừa nhú, hiển nhiên không rõ nàng thân mình không khoẻ là nơi nào không khoẻ, hắn tuy rằng năng lực xuất chúng, nhưng rốt cuộc là cái nam hài mười bảy tuổi, lại không trải qua nhân sự, nơi nào sẽ nghĩ đến phương diện nguyệt sự này.

Thanh Phong cơ linh, thấp giọng cấp Tổng Trạc giải thích. Tổng Trạc trong mắt hiện lên vẻ không được tự nhiên cùng ghét bỏ, lạnh lùng mà xua tay: “Đi xuống!”

“Tạ điện hạ.” Tuyết Nghiên hung hăng mà nhẹ nhàng thờ ra, hành lễ cáo lui.

Oánh Nhã giúp Tổng Trạc thay quần áo xong, lại không có hồi phòng mình, đi đến chỗ Tuyết Nghiên: “Ta như thế nào không biết nguyệt sự của người mới qua mấy ngày nhưng lại tới nữa?”

Tuyết Nghiên khuôn mặt nhỏ cứng đờ, không nói lời nào.

“Còn không có se mặt liền tranh giành tình cảm, tội gì chứ.” Oánh Nhã thờ dài.

Tuyết Nghiên không thể nhịn được nữa, nghiêng răng nghiêng lợi mà xì một tiếng khinh miệt: “Người cũng nói, đều là không se mặt, nàng dựa vào cái gì? Bất quá là một cái tiện nha đầu xuất thân từ tiểu thương hộ! Chính là tổ tông nàng đứng ở trước cửa nhà ta còn phải dập đầu đâu!”

Oánh Nhã sắc mặt biến đổi, sợ tới mức vội vàng bưng kín miệng nàng: “Ngoan ngoãn, lời này cũng không thể gào, không lại liên lụy ta!”

“Người liền tiếp tục giả vờ hiền huệ đi, ta cũng không tin người trong lòng thật sự dễ chịu!” Tuyết Nghiên cười lạnh, một phen hất tay Oánh Nhã ra.

“Người liền sống yên ổn chút đi, ngày sau còn dài đâu, nếu là người phạm tội, dù cho chúng ta đều là người của Thái Hậu cũng không thu được chỗ tốt gì.” Oánh Nhã nói xong liền đi rồi.

-----reddevil2302@ddlq.com-----

Sáng sớm hôm sau, trước khi Tổng Trạc thượng triều liền phân phó người đem đồ vật lần trước Hoàng Thượng ban thưởng phân cho huynh đệ tỷ muội thường thức.

Thiên Thịnh quy định, đế hoàng ban thưởng không cần vẫn luôn cung, là có thể dùng, nhưng lại muốn cung đủ chín ngày, chỉ là không thể bán đổi tiền.

Tổng Trạc từ trước đến nay hào phóng, thường xuyên có ban thưởng đều sẽ lấy một phần ra phân cho huynh đệ tỷ muội hắn. Dĩ vãng đều là hạ nhân tự phát phân đi xuống, nhưng hôm nay Tổng Trạc lại ném xuống một câu: Để biểu cô nương chọn trước!

Mọi người nghe vậy đều là hai mặt nhìn nhau.

Án theo cấp bậc, Ninh Khanh là cái tiểu thương nữ, vẫn là thấp, mặt trên còn có quận chúa huyện chủ, nói như thế nào cũng không đến lượt nàng chọn trước, nhưng một câu của Tổng Trạc: “Biểu cô nương là khách!”

Lập tức liền đem nhàn ngôn toái ngữ của mọi người ném trở về!

Tuy rằng là tiểu thương nữ, nhưng nói như thế nào cũng là biểu cô nương! Nói người ta là thấp, nhưng người ta còn chưa se mặt, là tạm trú! Chủ nhân hẳn là làm khách!

Tuyết Nghiên cùng Oánh Nhã lãnh người đi Mộng Trúc Cư trước, hai người làm cái phúc lễ, Oánh Nhã nói: “Biểu cô nương, lần trước thưởng xuống dưới một ít đồ vật, điện hạ nói cô nương hợp ý món nào liền chọn đi.”

Tầm mắt Ninh Khanh liền rơi xuống trên rương đồ trang sức đồ sứ: “Chỉ có thể chọn một món sao?”

“Thế từ nói, món nào hợp ý liền chọn chơi.” Tuyết Nghiên không nóng không lạnh mà mở miệng.

“Ta coi món nào cũng hợp ý, làm sao bây giờ?”

Tuyết Nghiên một ghen, lòng có úc ý, Oánh Nhã đang muốn nói chuyện, Ninh Khanh cười khúc khích: “Ta đùa các người thôi.”

Nói xong tùy tiện chọn vài món trang sức, cùng hai món bạch sứ tốt nhất.

Tuyết Nghiên trong lòng khó chịu, giọng điệu lạnh lạnh: “Ngày thường đồ vật Hoàng Thượng thưởng xuống dưới, ấn quy củ đều là trước đưa quận chúa, lại đến huyện chủ chọn, chọn dư lại mới là nhị cô nương các nàng chọn. Cô nương hôm nay là khách, nhưng về sau là thiếp của thế tử.”

Ninh Khanh lại về mặt không hiểu: “Không phải biểu ca kêu ta chọn trước sao?”

Tuyết Nghiên lại ghen, Oánh Nhã lập tức hoà giải: “Đúng vậy, là điện hạ kêu cô nương chọn trước, cô nương là khách. Bọn nô tỳ còn có chỗ khác muốn đi, cáo từ.”

“Không tiễn.” Sơ Nhụy còn phải cố ý mà chen vào một chân, làm Tuệ Bình gấp đến độ ứa mồ hôi.

Chờ các nàng vừa đi, Tuệ Bình vội vàng đem Ninh Khanh kéo vào gian trong: “Cô nương, vừa rồi như thế nào lại thành thật không khách khí? Vừa rồi cô nương hẳn là uyển cự, trước nhường quận chúa huyện chủ cùng các cô nương, nếu không người khác đều nói cô nương cậy sủng mà kiêu! Cô nương về sau là thiếp thất, cư nhiên dám lướt qua các nàng, người khác sẽ nói cô nương không biết tốt xấu! Đem người đều đắc tội quá mức, nếu có một ngày cô nương thất thế, đó là tường đào mọi người đẩy, không có cách xoay người lần nữa.”

“Lời này ta không thích nghe.” Ninh Khanh đỏ đỏ cái miệng nhỏ, không cao hứng lắm, trực tiếp lách qua trên giường, cho Tuệ Bình nhìn cái ót, “Là biểu ca kêu ta chọn, ta cao hứng, ta làm gì muốn giả vờ tính tảo mà đi nhường nhặn. Lại nói, cho dù ta nhường nhặn, nếu có một ngày ta thất thế, người khác liền không dăm? Như mấy ngày vừa rồi, ta nhiều đáng thương a!”

“Đúng vậy đúng vậy!” Sơ Nhụy thực đồng ý quan điểm của Ninh Khanh, “Tuệ Bình tỷ tỷ người quá dối trá! Tuệ Bình tỷ tỷ đều mau thành giáo dưỡng mà ma hoặc là bà vú, không đúng, bà vú của chúng ta cũng không lái nhai lắm lắm bằng Tuệ Bình tỷ tỷ, ha ha ha.”

Tuệ Bình bị Sơ Nhụy làm cho tức giận đến ngả ngira! Cách làm của cô nương không ổn, nàng chẳng những không đi khuyên, còn thêm một phen hỏa!

Ninh Khanh nghe vậy liền cười khúc khích, đi nhéo mặt Sơ Nhụy.

Tuệ Bình giận trừng Sơ Nhụy liếc mắt một cái, tiếp tục nói: “Dầm hay không, không biết, nhưng ít ra sẽ không dầm tàn nhẫn như vậy đi! Làm người lưu một đường a, lưu một cái đường lui luôn là tốt.”

Ninh Khanh ngừng tay đùa giỡn Sơ Nhụy, đứng lên, phi thường nghiêm túc mà nhìn Tuệ Bình: “Nếu là có một ngày ta thất thế, liền không còn có cách xoay người, trạm đến càng cao, rơi càng đau, nếu là làm ta luôn khom lưng uốn gối trước mặt người khác, ta tình nguyện trạm đến cao cao, lại ngã vào địa ngục, thì đã sao?”

Tuệ Bình bị sự quyết tuyệt này của Ninh Khanh làm cho hoảng sợ, tiếp theo không khỏi cười khò, cô nương cực đoan như vậy, nàng tối hôm qua không phải lĩnh giáo qua một lần sao, hiện tại lại giật mình còn có ý nghĩa gì?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ngốc Bức

Tuyết Nghiên sắc mặt không tốt, cùng Oánh Nhã bước ra khỏi Mộng Trúc Cư, một đường đi chỗ ở của các cô nương.

Tới Đan Hà Viện của Duyệt Hòa quận chúa trước, Duyệt Hòa quận chúa cười muốn cho dâng trà: “Như thế nào hai người các người lại phải tự mình tới?”

Tuyết Nghiên Oánh Nhã là Thái Hậu đưa cho Tổng Trạc, về sau tuyệt đối sẽ làm di nương thậm chí là phu nhân, ngày thường chỉ làm mấy việc như cấp Tổng Trạc pha trà đồ nước, thay quần áo chờ bên người, chỉ cần Tổng Trạc không ở đây, các nàng đó là cùng tiểu thư không có khác biệt, thậm chí còn có tiểu nha hoàn hầu hạ. Ngày thường đưa cái đồ vật gì đó đều có những người khác làm.

Oánh Nhã nói: “Quận chúa xin đừng chiết sát chúng ta, chúng ta bắt quá là cái hầu hạ người.”

Nàng nói lời này giống như một cây kim, đâm vào tâm Tuyết Nghiên. Tuyết Nghiên trong lòng cười lạnh, các nàng đều là hầu hạ người, đáng giận vị ở Mộng Trúc Cư kia còn được đãi ngộ như thiên kim tiểu thư đâu!

Tuyết Nghiên nói: “Vừa rồi nhìn thấy một đôi cây trầm trên châu cực hợp với quận chúa đâu, không khéo bị biểu cô nương chọn đi rồi.”

Duyệt Hòa quận chúa tươi cười, nhưng trong mắt hiện lên một mặt sắc lạnh, hàng mi dài buông xuống, liền che khuất trào phúng cùng tức giận trong mắt.

Chỉ cười cười: “Vô luận nói như thế nào, biểu muội đều là khách.”

Dứt lời liền bắt đầu chọn đồ vật. Tuy rằng là Hoàng Thượng ban thưởng, nhưng cũng chính là ban thưởng mà thôi, là một loại vinh dự, cũng không chân chính có bao nhiêu hiếm lạ cùng quý trọng.

Trước kia Duyệt Hòa quận chúa cũng liền chọn một hai món thật sự không tồi, thậm chí là một món cũng không chọn. Nhưng hôm nay nàng lại có thái độ khác thường, cư nhiên lập tức chọn năm sáu món đồ vật phổ phổ thông thông.

Sau khi Tuyết Nghiên Oánh Nhã đi rồi, nha hoàn của nàng Tùy Tuyết nói: “Quận chúa, vừa rồi Tuyết Nghiên cô nương.....”

Duyệt Hòa quận chúa nhìn chằm chằm phương hướng hai người rời đi, đôi mắt đẹp nén giận: “Chính nàng muốn tranh giành tình cảm liền tới khiêu dẫn ta? Đều coi người khác là ngốc tử sao? Cũng không nghĩ, ta là muội muội của thế tử ca ca, chẳng lẽ còn muốn ở hậu viện của hãn thượng một chân?”

“Ngày thường nhìn rất an phận.” Tùy Tuyết nói.

“Đó là không uy hiếp!” Duyệt Hòa quận chúa khinh thường mà hừ một tiếng: “Hiện tại tới cái biểu cô nương, dung mạo các nàng đều không bằng một nửa người ta, có thể không vội?”

Duyệt Hòa quận chúa nói lời này tuy khoa trương, Tuyết Nghiên cùng Oánh Nhã đều là nhất đẳng mỹ nhân, nhưng so sánh với Ninh Khanh, xác thật kém một bậc, hơn nữa Ninh Khanh còn nhỏ tuổi, lại qua một hai năm còn không biết sẽ trưởng thành bộ dáng gì.

“Quận chúa, mấy thứ này.....” Tùy Tuyết khó hiểu mà nhìn đồ vật Duyệt Hòa quận chúa chọn ra.

Mấy thứ này tuy rằng đều là ban thưởng, nhưng cũng liền dễ nghe mà thôi, căn bản không xứng với quận chúa. Không biết quận chúa lưu lại làm gì.

“Trước thu đi, lại qua một hai năm liền thưởng các người.” Duyệt Hòa quận chúa đứng lên, cười ngâm ngâm nói: “Đi, chúng ta đi Mộng Trúc Cư.”

Trong chốc lát Tuyết Nghiên Oánh Nhã tới chỗ Đoan Lăng huyện chủ, Đoan Lăng huyện chủ càng tuyệt, một hơi chọn đi rồi mười mấy món. Cười lạnh liên tục mà đứng lên: “Đi, đi Mộng Trúc Cư.”

Như vậy, đồ vật cũng chỉ dư lại hai món, Tổng Khởi Hủy nhìn trên khay chỉ còn một đôi chỉ bạc vòng tay, cùng một đôi cung sa hoa, khuôn mặt nhỏ cứng đờ, nàng không nghĩ tranh lần nước đục này, nhưng lại không thể đứng ngoài cuộc, cho nên đành phải cầm cặp vòng tay kia.

Tới khi đến chỗ của Tổng Khởi Mân, tự nhiên liền dư lại một đôi cung sa hoa, liền thưởng cho nha hoàn đều ngại mất mặt.

Tổng Khởi Mân khuôn mặt nhỏ trướng đến đỏ bừng, “A” một tiếng hét chói tai, phanh một tiếng vỗ bàn đứng lên, nắm đóa cung hoa kia, giống như điên rồi chạy ra khỏi cửa.

“Cô nương!” Quyên Nhi sắc mặt đại biến, đuổi theo: “Cô nương, ngài muốn đi đâu?”

Tổng Khởi Mân lại không thèm để ý nàng, giống như điên rồi, thẳng tắp mà chạy vội tới Mộng Trúc Cư, còn không có vào tới cửa viện liền gào khóc lớn lên: “Ninh Khanh, người tiền nhân này cư nhiên dám khinh nhục ta!”

Đang muốn nhảy vào viện, lại đột nhiên ầm một tiếng đụng vào thứ gì, cả người lao đảo, mông liền đo đất. Gân cổ lên đang muốn gào, bỗng nhiên ngừng đầu, chỉ thấy Tổng Trạc đang lãnh giận mà nhìn chằm chằm chính mình.

Tổng Khởi Mân sợ tới mức tiếng khóc ở trong cổ họng nghẹn lại, trừng lớn hai mắt, giương miệng, giống như là gặp quỷ, ngẩng đầu nhìn lên Tổng Trạc.

“Ai chuẩn người ở chỗ này quý khóc sói gào?” Tổng Trạc quát lạnh một tiếng. “Lăn trở về đi, trước ăn tết không chuẩn ra cửa!”

Tổng Khởi Mân bị dọa đến cả người đều ngốc bức, bên trong chân trước mới đến, Duyệt Hòa quận chúa cùng Đoan Lăng huyện chủ cũng ngốc bức, đồng thời khoe miệng vừa kéo, cuối cùng chính mắt chứng kiến đến cái gì kêu xuất sư chưa tiếp thân chết trước!

Tổng Trạc vào cửa, nhìn thấy Duyệt Hòa quận chúa cùng Đoan Lăng huyện chủ, liền có chút không mừng: “Hai các người như thế nào tới nơi này?”

Duyệt Hòa quận chúa cùng Đoan Lăng huyện chủ khoe miệng lại là vừa kéo, nguyên lai chúng ta là không thể tới nơi này?

“Biểu ca.” Ninh Khanh nhìn thấy Tổng Trạc, cười khanh khách nghênh đón, ra bên ngoài vừa nhìn: “Vừa rồi có chuyện gì vậy?”

“Có cái gì sao?” Tống Trạc cười sờ sờ đầu nhỏ của nàng, lôi kéo tay nhỏ của nàng hướng trong phòng đi.

Duyệt Hòa quận chúa cùng Đoan Lăng huyện chủ đồng thời bị làm lơ, hai người sắc mặt cổ quái mà ra sân.

Nguyên bản, các nàng là nghĩ đến chế giễu! Ai biết, này chế cười còn không có bắt đầu liền kết thúc!

Tống Trạc vào phòng, Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy tự mình bày cơm.

Ninh Khanh nói: “Biểu ca, huynh muốn ở chỗ này ăn cơm sao?”

“Ừ.” Tống Trạc đột nhiên nhớ tới chè hạt sen lần đó, “Nhìn muối ăn, sẽ muốn ăn.”

Ninh Khanh còn đang ngẫm nghĩ ý tứ trong câu nói, Tống Trạc lại nói: “Đúng rồi, nghe nói, muối giữa trưa ngày hôm qua mang đồ tới cho ta, đưa cái gì vậy?”

Tống Khanh khuôn mặt nhỏ đỏ lên: “Không có gì, một ít thức ăn vặt thôi.”

“Ai, đưa thức ăn, muối là như thế nào nghĩ ra tới?” Tống Trạc nghiêng ngẫm mà nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của Ninh Khanh.

Ninh Khanh nổi giận, mở chiếc quạt ở trên bàn ra, liền che nửa khuôn mặt, chỉ chừa một đôi mắt ướt át uyển chuyển. Rốt cuộc, đưa thức ăn cho nam nhân gì đó, đều là một loại thủ đoạn của nữ tử khiến nam nhân vui, lại còn là kịch bản cũ rích đâu.

Ninh Khanh thực xấu hổ thực xấu hổ.

Tống Trạc thấy nàng phản ứng đáng yêu, nhìn không được sờ sờ đầu nhỏ của nàng, lại là cười: “Tuy rằng phong tục địa phương, biểu ca cũng không ăn đến, nhưng biểu ca thực hưởng thụ.”

Ninh Khanh khuôn mặt nhỏ hồng như mây tía, “Ta không bao giờ làm cái khác..... Chỉ biết làm ít món điểm tâm ngọt, huynh không chịu dùng cũng đến hưởng thụ.”

Tống Trạc nhìn không nhìn được phốc một tiếng, cười ha ha lên, một tay đem Ninh Khanh ấn vào trong lòng ngực: “Ta đã hiểu, nếu là muối lần sau lại đưa thức ăn cho ta, đó chính là ý tứ muốn lấy lòng ta, àn?”

Ninh Khanh chỉ cảm nhận được lồng ngực kiên cố của hắn chấn động, tất cả hô hấp đều là hương vị của hắn, Ninh Khanh nói không nên lời đó là cái cảm giác gì, duy nhất có thể xác nhận chính là, nàng rất thích hắn ôm ấp, thích được hắn ôm vào trong lòng ngực.

“Đúng.”

(Red: Từ chương này tương tác giữa nam nữ chính bắt đầu nhiều lên rồi, coi như chính thức yêu đương nha!)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Kỳ Ba MẠch Nảo

Ăn cơm xong, Tuệ Bình tới thu thập, Ninh Khanh nói: “Như thế nào là người tới, không phải còn có người khác sao?”

Ngày thường thu thập bàn đều là có nhị đẳng nha hoàn làm.

“Cô nương, sân chúng ta có hai cái tiểu đề tử không biết đã chạy đi đâu.” Tuệ Bình cau mày.

Tống Trạc chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tối hôm qua có hai cái nha hoàn va chạm bốn thế tử. Đã thiếu hai người, biểu ca cho muối hai người bù lại được không?”

Ninh Khanh không có nghĩ nhiều liền gật đầu ứng.

Tối buổi chiều, toàn bộ Thần Vương phủ đều truyền khắp, thất cô nương ở bên ngoài Mộng Trúc Cư quý khóc sói gào, va chạm thế tử, bị thế tử quan cảm túc.

Ninh Khanh nghe được tầm tắc ngạc nhiên, nàng rất là không rõ, thất cô nương vô duyên vô cớ chạy tới Mộng Trúc Cư của nàng quý khóc sói gào cái gì, còn hảo tử bắt tử một đầu đụng phải Tống Trạc.

“Các ngươi có nghe nói đến thất cô nương quý khóc sói gào cái gì hay không?” Ninh Khanh nói.

Tuệ Bình Sơ Nhụy đều lắc đầu, Tuệ Bình nói: “Tốt xấu cũng là tiểu thư vương phủ, cao quý tôn thất chi nữ, lại như kẻ điên quý khóc sói gào, không chính không hình, là nên phạt.”

Ninh Khanh nghe qua xong tùy tiện chê cười liền quên, đáng thương Tống Khởi Mân đối với Ninh Khanh nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ninh Khanh cái tiểu tiện nhân kia cư nhiên như thế khinh ta, ô ô ô!”

Tống Khởi Mân từ trước đến nay đều là tự tôn lại tự ti, nàng ta nguyên bản liền nhìn không thượng Ninh Khanh, xem thường Ninh Khanh nhất định sẽ bị Tống Trắc ghét bỏ, lần trước Tống Trắc phạt Ninh Khanh chép sách Tống Khởi Mân miễn bàn cao hứng cỡ nào, ai biết ngày hôm sau, Tống Trắc liền phân phó xuống dưới, cho Ninh Khanh chọn đồ vật được ban thưởng trước tiên.

Tống Khởi Mân cảm thấy chính mình bị bạch bạch và mặt, nàng ta đều có thể tưởng tượng ra bộ dáng Ninh Khanh nhìn nàng ta lộ ra tươi cười thẳng lợi trào phúng!

Tống Khởi Mân trào tằm trào phổi khó chịu, dựa vào cái gì, một cái đề tiện tiểu thương nữ cư nhiên lướt qua nàng ta, vốn là tiểu thư đứng đắn?

Ngày thường vài thứ chọn dư lại, Tống Khởi Mân cũng liền ủy nhục một chút, mặt trên đề nặng chính là các tỷ tỷ của nàng ta, nàng ta không dám nói gì.

Nhưng hôm nay, cổ tình chen ép lại là cái đề tiện tiểu thương nữ mà nàng ta nhìn không vừa mắt nhất! Dư lại cư nhiên chỉ là một đóa phá sa hoa!

Tống Khởi Mân chịu kích thích, nhận định là Ninh Khanh chơi xấu, phát điên muốn tiến lên, tốt nhất là đem tiểu tiện nhân đề ra đánh một trận mới hảo!

Ai biết nàng cư nhiên xui xẻo như vậy! Xui xẻo như vậy!

“Trời ơi, ngươi vì cái gì muốn che chở cái tiểu tiện nhân kia! Ô ô ô, không có thiên lý!” Tống Khởi Mân khóc đến nha nha ô ô.

Nha hoàn của nàng ta, Quyên Nhi cũng khóc đến nha nha ô ô, trời ơi, nàng như thế nào liền gặp phải một cái chủ nhân kỳ ba mạch não như vậy!

Liền tính biểu cô nương thật sự có tâm chơi xấu, cũng chính là chọn thêm hai món mà thôi, chẳng lẽ còn có thể chọn hết cả đi? Rõ ràng khả năng chơi xấu lớn nhất chính là quận chúa cùng huyện chủ, đáng thương cô nương nhà nàng lại hoành tâm muốn oán trách đến trên đầu biểu cô nương!

Quyên Nhi dám khẳng định, quận chúa cùng huyện chủ khi đó xuất hiện ở Mộng Trúc Cư tuyệt không phải trùng hợp, mà là tổ chức thành đoàn thể vậy xem cô nương nhà nàng cùng với Ninh biểu cô nương xé mặt nhau! Ai biết thế tử đột nhiên xuất hiện, cô nương nhà nàng xuất sư chưa tiếp thân đã chết trước!

Chủ tử nhà nàng lại chọn quả hồng mềm mà niết, không dám giận quận chúa cùng huyện chủ, không muốn nhận rõ hiện thực, tưởng lấy biểu cô nương trút giận! Nhưng hiện tại là lúc biểu cô nương nổi bật chính thịnh, ai mới là quả hồng mềm đâu?

“Ô ô ô..... Quyên Nhi, ngươi nói, thế tử ca ca có thể hay không vừa giận khiến cho ta gả cái lão hán đưa vẹo tào nức thối chân đi?” Tống Khởi Mân trong nháy mắt bị quan tuyệt vọng.

Nếu biết sợ, cũng đừng phạm xuân a! Quyên Nhi khéo miệng vừa kéo: “Cô nương, ngài yên tâm đi, bất luận nói như thế nào ngài cũng là tiểu thư vương phủ, sao có thể gả cái lão hán đưa vẹo tào nức thối chân! Như vậy thế diện của thế tử điện hạ đều không cần muốn rồi!”

Tống Khởi Mân khóc đến càng thương tâm: “Nếu là cái lão hán thối chân có quyền thế, lại coi trọng ta đâu? Thế tử ca ca chán ghét ta, một cái cao hứng liền đem ta đóng gói tặng người!”

Quyên Nhi đầy đầu hắc tuyến, ngươi một cái mới tám tuổi tiểu nha đầu, lại là nha hoàn dưỡng, đâu ra nhiều lão hán thối chân nhìn chằm chằm ngươi như vậy? Lại nói, thế tử rất bận, nào có công phu ghi hận ngươi!

“Cô nương còn nhỏ đâu, nơi nào liền bàn chuyện cưới hỏi.”

Đan Hà Viện, Duyệt Hòa quận chúa đang đứng ngồi bất an, thì Tôn trắc phi đi đến.

“Trắc mẫu phi.” Duyệt Hòa quận chúa cười mỉa đứng lên.

“Hôm nay là chuyện như thế nào?” Tôn trắc phi khứu giác nhanh nhạy, tổng cảm giác chuyện của Tống Khởi Mân không đơn giản, hơn nữa Duyệt Hòa quận chúa cùng Đao Lăng huyện chủ xuất hiện quá trùng hợp.

Duyệt Hòa quận chúa sắc mặt không tốt lắm, thấy sự tình thật sự không thể gạt được, liền đem chuyện hôm nay phát sinh đều nói.

“Nói đến cùng, ngươi vẫn là bị cái Tuyệt Nghiên kia xúi giục?” Tôn trắc phi cả giận nói.

“Ta mới không có!” Duyệt Hòa quận chúa ủy khuất mà phiết phiết cái miệng nhỏ: “Ta vốn là tức cái Mộng Trúc Cư kia! Bất quá là cái đề tiện tiểu thương nữ, một cái tiện thiếp! Dựa vào cái gì mà vào ở Thần Vương phủ chúng ta? Theo chúng ta, cao quý tôn thất chi nữ, xưng tỷ muội! Người ta rõ ràng cuộc là cái quận chúa, nàng cho dù được sủng ái, dựa vào cái gì lướt qua chúng ta?”

Tuy rằng trên miệng nàng nói sẽ không chịu Tuyết Nghiêu khiêu dẫn, nhưng rồi lại nhịn không được đào cái hố làm Tống Khởi Mân nhảy vào.

“Ta cũng chỉ là cảm thêm vài món đồ vật mà thôi, Đoan Lăng mới quá mức, cư nhiên cảm hơn hai mươi món, lúc này mới làm hại Tống Khởi Mân chịu kích thích nổi điên. Lại nói, đồ vật là ta cùng Đoan Lăng lấy, Tống Khởi Mân muốn nháo liền tìm chúng ta nháo, chúng ta chẳng những là tỷ tỷ của nàng, vẫn là quận chúa huyện chủ, nàng một cái nha hoàn đường cũng dám oán? Là chính nàng đầu óc có bệnh, muốn cắn vị ở Mộng Trúc Cư kia, quái ai? Liền tính thật truy cứu lên, cũng là Đoan Lăng gây họa, ta chỉ lấy vài món đồ vật tính cái gì? Ta giải thích một câu, trong khoảng thời gian này liền thích mấy đồ vật nhỏ bình phàm này đó, liền cảm nhiều vài món, không phải xong chuyện?”

Nghe nữ nhi chỉ chỉ thì thầm một đồng lớn nguy hiểm, Tôn trắc phi bị khí cười, lại vẫn cứ xụ mặt: “Nếu ngươi tưởng trích sạch sẽ, vì cái gì lại chạy tới Mộng Trúc Cư xem diễn, này còn không phải là tự dung đem nhục điểm đưa đến trong tay người khác?”

Duyệt Hòa quận chúa bĩu môi, rốt cuộc tuổi trẻ khí thịnh, nơi nào nói nhịn xuống liền nhịn xuống.

“Tóm lại một câu, phạm là sự tình có quan hệ với thể tử ca ca ngươi, ngươi đều đừng tham gia vào, chúng ta chỉ cần lấy lòng thể tử ca ca ngươi là được, cũng đừng quên sự kiện mười năm trước kia!”

Thân mình của Duyệt Hòa quận chúa run lên, vừa hoảng sợ vừa lo lắng: “Trắc mẫu phi, ta cũng không dám nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Khó Được Có Tâm

Tống Trạc đáp ứng cho Ninh Khanh hai cái nha hoàn, thời điểm buổi tối liền sai Oánh Nhã đưa tới.

“Hai người này là người thể tử đưa cho cô nương, nguyên bản là nhị đẳng nha hoàn ở Bích Vân Hiên chúng ta, thể tử nói đã tặng cô nương, liền từ cô nương lại lấy cái tên đi.” Oánh Nhã nói.

“Nguyên bản gọi là gì?”

“Một cái kêu Đồng Nhi, một cái kêu Vũ Tinh.”

“Tên khá tốt nha, ta không am hiểu cái này, đã kêu thể rồi liền để vậy đi. Nếu là người biểu ca đưa tới, liền ở chỗ ta làm nhất đẳng đi. Oánh Nhã cô nương, ta dùng bốn cái đại nha hoàn hợp quy củ sao?”

“Điện hạ nguyên bản chính là ý tứ này.” Oánh Nhã cười nói: “Quận chúa là có mười đại nha hoàn, huyện chủ là tám, nhị cô nương cùng thất cô nương bát cô nương là sáu cái. Nói câu không xuôi tai, cô nương cũng không phải chủ tử đứng đắn, nhưng rốt cuộc là biểu cô nương, giảm nhất đẳng dùng tới bốn cái cũng là được.”

Ninh Khanh gật đầu: “Vậy cảm tạ Oánh Nhã cô nương. Tuệ Bình Sơ Nhụy, các người mang các nàng đi cất hành lý đi.”

Thời điểm Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy nhìn đến hai cái nha hoàn này, cả người đều không tốt!

Hai cái nha hoàn đều là lăm sáu mươi tuổi tuổi, lớn lên mi thanh mục tú, một cái nhìn thông minh linh hoạt, một cái trầm ổn hào phóng. Các nàng lại là người thể tử đưa tới, trước đừng nói cô nương coi trọng hay không, chính là lai lịch cùng địa vị, đã là người nhất đẳng!

Hơn nữa hai người này vừa nhìn liền biết không phải nhân vật đơn giản!

Quả nhiên, chỉ trong chớp lát, Vũ Tinh Đồng Nhi liền phát uy!

Tuệ Bình mới vừa đem hai người an trí thỏa đáng, theo hành lang hướng chính sảnh mà đi.

Ngoài cửa viện đột nhiên “Ngao” mà truyền đến một trận tiếng khóc thét. Tuệ Bình cả người run lên, không cần quay đầu lại xem liền biết Oanh di nương tới! Trước kia khi nàng ở Tĩnh Tâm Uyển làm việc bên người Thần Vương Phi, lâu lâu lại nghe thấy một tiếng gào như thế!

“Con của ta a, người mau tới cứu cứu Mân Nhi đi, nàng bị nhốt lại!”

Ninh Khanh bị một tiếng gào hô trời của Oanh di nương kia làm cho khiếp sợ, ngẩng đầu lên, chỉ thấy Oanh di nương khóc sụt sùi đang chạy tới.

Ninh Khanh khoé miệng vừa kéo, đang không biết làm như thế nào đem cái người khóc lóc chuyên gây chuyện náo loạn này đuổi đi rồi.

Ai biết, vừa nghe tiếng thì nha hoàn kêu Đồng Nhi kia lông mày dựng lên, đột nhiên vọt tới trước, không nói hai lời liền hung hăng đánh Oanh di nương

hai cái tát tai thật mạnh!

Oanh di nương bị đánh đến cả người giống con quay xoay một vòng, cuối cùng lấy góc độ bị thương lại điềm đằm đáng yêu, mà nữ chủ trong phim truyền hình bị thảm thường dùng nhất làm tiêu chuẩn, té ngã trên đất.

Vốn tưởng rằng Oanh di nương sẽ bị dọa, ai ngờ cái đồ đệ tiện này như cá chép lộn mình nhảy lên, môi đỏ một trương liền thô bạo nói: “Tiên sư con mẹ nó, là tiện nhân nào dám đánh lão nương?”

“Chính là ta cái tiện nhân này đánh ngươi, như thế nào?” Đồng Nhi chống eo nhỏ, mười phần bộ dáng của người đàn bà đánh đá!

Ninh Khanh thờ hộc vì kinh ngạc, nháy mắt, hết chỗ nói rồi! Đầy mặt không dám tin tưởng mà nhìn về phía Oánh Nhã: “Ngươi xác định đây là người biểu ca tuyên cho ta?”

Oánh Nhã cũng xấu hổ cực kỳ, mặt đỏ lên: “Là thế tử tự mình chọn lựa!”

Phong hoa ưu nhã, giờ tay nhắc chân đều quý khí thiên thành, đại gia quý tộc công tử Tổng Trạc, hình tượng của hắn ở trong cảm nhận của Ninh Khanh lại có đột phá mới!

Bên kia chiến hỏa còn đang lan tràn ——

“Ngươi này * là từ nơi nào tới?” Oanh di nương nổi giận. “Cũng biết cô nãi nãi ta là ai?”

Đồng Nhi hừ một tiếng cười lạnh: “Ta là từ Bích Vân Hiên tới! Ta là đại nha hoàn thế tử điện hạ tuyên chọn cấp cho biểu cô nương, như thế nào?”

Vừa nghe ba chữ Bích Vân Hiên, Oanh di nương bị hù đến thiếu chút nữa cái mông ngồi bệt dưới đất.

Đồng Nhi cũng không nghĩ buông tha nàng ta như vậy, hùng hổ dọa người: “Ngươi tính cái thứ gì? Chỗ này là nơi ngươi có thể tới? A? Yêm dơ bản bản lão hóa, đừng có đến làm ô uế mất cô nương! Cút!”

Oanh di nương là thật sự bị dọa, ngao một tiếng hét thảm, khóc sụt sịt mà chạy, nói vậy về sau trừ phi người chết sập lâu, nếu không chắc cũng không dám tới cửa nữa.

Nhìn bóng dáng Oanh di nương, lại nhìn nhìn Đồng Nhi, Ninh Khanh tâm tình thực phức tạp.

“Ngươi cái tiểu đệ tử này, có ngươi thô tục như vậy, xuất khẩu thành dơ như vậy sao?” Vũ Tinh bước nhanh đi tới, lôi kéo Đồng Nhi quỳ xuống. “Cầu cô nương thường phạt!”

Ninh Khanh chỉ cười cười: “Xác thật không ổn, liền phạt ngươi đem quần áo toàn bộ người trong viện đều tẩy một lần đi, về sau không chuẩn phạm vào nữa.”

“Tạ cô nương.” Đồng Nhi cúi đầu, sự tình cứ như vậy bỏ qua.

Trước khi đi ngủ, Ninh Khanh sai Tuệ Bình cấp Oanh di nương đưa vài thứ, an ủi một chút.

Bất luận nói như thế nào, Oanh di nương cũng coi như là người Ninh gia, vẫn là bằng hữu duy nhất của Thần Vương Phi ở trong phủ, Ninh Khanh không nghĩ tổn thương nàng.

Tuệ Bình sau khi trở về, thấp giọng nói: “Cô nương, ngài có biết thất cô nương là phạm vào cái gì bị cấm túc không?”

“Không phải va chạm biểu ca sao?”

“Kia thật đúng là đụng phải!” Tuệ Bình cười khổ. “Nhưng cô nương có biết, trước khi nàng đụng phải người, gào thét cái gì không? Nàng gào chính là cô nương ngài khinh nhục nàng!”

“Ai nha, này lại có chuyện gì liên quan tới ta nhỉ?” Ninh Khanh cả người đang nằm trên ghế quý phi ngồi thẳng dậy.

“Oanh di nương cùng Quyên Nhi đều nói cho ta!” Tuệ Bình liền đem sự tình trên dưới đều nói một lần.

“Đó chính là nói, quận chúa cùng huyện chủ đào cái hố cho Tổng Khởi Mân nhảy vào? Ta liền nói, các nàng vốn là nhìn không thương ta, không có việc gì không đáng tam bảo điện, nguyên lai là tới xem ta cùng Tổng Khởi Mân xé mặt làm trò cười!” Ninh Khanh tức giận mà hừ một tiếng, cây quạt quạt đến càng thêm dùng sức.

“Cho nên nô tỳ mới nói, cô nương muốn lễ nhượng, mũi nhọn không thể quá lộ.” Tuệ Bình lại bắt đầu khuyên.

“Ngốc tử, chỉ cần biểu ca tốt với ta một chút, kia mũi nhọn liền lộ ra tới, các nàng khinh thường ta, chán ghét ta, vô luận ta làm cái gì đều là sai! Ta nếu là không kiên cường, các nàng càng thêm cảm thấy ta đáng khinh, ngược lại sẽ làm trầm trọng thêm! Chẳng lẽ, ta phải làm biểu ca chán ghét ta sao?” Ninh Khanh nghiến ngấm mà nhìn Tuệ Bình.

Tuệ Bình khuôn mặt nhỏ cứng đờ, vội vàng nói: “Đương nhiên không được! Tuyệt đối không được!” Nếu là thế tử chán ghét cô nương, vậy hết thấy đều xong rồi!

“Thất cô nương hôm nay gào một tiếng kia nhưng lớn đâu, liền Quyên Nhi đuổi ở phía sau đều nghe được, cô nương cảm thấy, thế tử sẽ nghe không được sao?” Tuệ Bình nói.

Ninh Khanh trầm mặc, chậm rãi nằm trở về.

Biểu ca là tuyệt đối nghe được! Nhưng hẳn cũng không có chất vấn Tống Khởi Mân, cũng không có điều tra sự tình từ đầu đến cuối, mà là lấy lỗi đình chi thể đem Tống Khởi Mân phạt cấm túc cũng liền bỏ qua.

Liền Quyên Nhi một cái nha hoàn đều có thể đoán được là Duyệt Hòa quận chúa cùng Đoan Lăng huyện chủ hại, lấy Tống Trạc tài trí làm sao có thể không biết?

Cũng không phải hẳn bắt công nhóm thứ nữ, ngược lại, hẳn là nghĩ cho nàng!

Trong khoảng thời gian này nàng lên lên xuống xuống, vinh nhục cùng tồn tại, vốn là lúc nổi bật nhất.

Hắn làm nàng lướt qua nhóm thứ muội chọn đồ vật trước, vinh sủng đến cực điểm, đó là đối nàng yêu thương.

Nhưng tốt quá hoá lớp, vật cực tất phản.

Chuyện nháo loạn của nhóm thứ muội, nếu là hẳn bởi vậy mà truy tra đi xuống, cũng vì nàng mà xử phạt nhóm thứ muội, chẳng giống như đem nàng nướng trên bếp lò sao? Rốt cuộc vài vị cô nương Tống gia mới là chủ tử đứng đắn, vì một chuyện nhỏ này của nàng, mà phạt mọi người, người khác sẽ nghĩ nàng như thế nào? Giảo gia tình? Hồng nhan họa thủy?

Cho nên hẳn dứt khoát ngăn chặn Tống Khởi Mân, không cho nàng đem sự tình cấp nháo ra tới, cũng phạt nàng ta cấm túc, giết gà dọa khỉ!

Bắt quá chi là một chuyện nhỏ nhất, hẳn cũng đã vì nàng bố trí thỏa đáng.

Còn có Vũ Tĩnh Đồng Nhi hai cái nha hoàn, cũng là hẳn tỉ mỉ chọn lựa tới, tương lai lại có nhiều đầu trâu mặt ngựa hơn, sợ cũng khó tiến nơi này của nàng.

Tuệ Bình nói: “Cô nương, thế tử điện hạ là thật thương ngài đâu. Sùng ái thường có, khó được chính là có tâm a!”

Ninh Khanh mềm mại ghé vào trên giường, đem chiếc quạt che đi nửa khuôn mặt nhỏ, mắt đẹp buông xuống, chỉ nhẹ nhàng ứng thanh: “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Đủ Mềm

Hôm nay, Cẩm Chức Thiên Hạ lại đưa tiền hoa hồng tới. Ninh Khanh kêu Tuệ Bình mở nắp đựng tiền, đem ngân phiếu lấy ra đếm.

“Tháng này tặng gần tám ngàn lượng ngân phiếu tới.” Tuệ Bình nói. “Hợp với lần trước tổng cộng là hơn một vạn ba ngàn lượng.”

“Muốn ở Thượng Kinh mở gian đồ ngọt cần bao nhiêu bạc?” Ninh Khanh chống cằm trầm tư.

Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy đều là thân mình run lên, trăm miệng một lời: “Cô nương, ngài lại muốn tìm đường chết?”

“Ta làm? Ta làm cái gì?” Ninh Khanh giận mà vỗ bàn một cái.

“Còn không làm!” Sơ Nhụy đã khóc lên: “Lần trước kiếm tiền thiếu chút nữa liền đem sủng ái của thế tử đánh mất! Hiện tại ngài lại tiếp tục! Ô ô ô..... Muốn đào cái hố tự chôn mình sao!”

“Lúc trước là ai nói bạc càng nhiều càng tốt?” Ninh Khanh trừng mắt: “Lại khóc ta liền đào cái hố chôn ngài!”

Sơ Nhụy sợ tới mức trốn đến trong lòng ngực Tuệ Bình, Tuệ Bình vội la lên: “Cô nương, ngài không cần tái sinh sự đi?”

“Kia không gọi sinh sự, cũng không gọi làm! Kia rõ ràng kêu tranh thủ thời cơ sao?”

Ninh Khanh bị hai nô tỳ làm cho phát tức: “Cái gì kêu cầu phú quý trong nguy hiểm? Cái gì kêu không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Nghĩ muốn cái đồ vật gì, ta muốn tranh thủ!”

Sơ Nhụy Tuệ Bình đồng thời lắc đầu.

Ninh Khanh khuôn mặt nhỏ tối sầm, “Chính là bởi vì các người có loại tâm tính đà điều này, cho nên mới mỗi ngày vui tươi hơn hờ cảm thấy ta làm Tiểu Tam cho người ta là chuyện tốt!”

“Tiểu Tam là cái gì?” Tuệ Bình nói.

Được rồi, hiện tại nàng muốn đi ra ngoài mở rộng sinh ý nghiệp vụ, vì tương lai có một con đường lui thênh thang đều bị phản bác lớn như vậy, nếu là nàng lại nói điểm khác, không biết sẽ nháo thành như thế nào!

Tất cả buồn bực cuối cùng đều hóa thành một câu oán giận: “Thật là không có tâm nhân a! Dạy các người như thế nào cũng đều không hiểu.”

Chúng ta đều không nghĩ hiểu hảo sao? Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy trong lòng nói như thế.

Bản thân Ninh Khanh vào phòng bếp nhỏ, làm ba món điểm tâm ngọt, đựng trong hộp đồ ăn liền muốn mang đi ra ngoài. Sơ Nhụy Tuệ Bình thấy thế sắc mặt biến đổi, vội vàng đi cản: “Cô nương, ngài đây là muốn đi đâu?”

“Ta muốn đi tìm biểu ca.”

“Cô nương cũng không thể đi!” Tuệ Bình vội la lên: “Người khác sẽ nói cô nương ngài không giữ phụ đạo! Nơi đó rốt cuộc là chỗ ở của thế tử! Là chỗ ở của nam nhân!”

“Ta như thế nào liền không giữ phụ đạo? Lần trước không phải cũng đi sao?”

“Lần trước là sự cấp tòng quyền, nếu không đổi danh tiết cô nương có ảnh hưởng.”

Ninh Khanh kinh ngạc mà trừng lớn hai mắt: “Nguyên lai ta còn có danh tiết?”

Tuệ Bình khóe miệng vừa kéo: “.....”

Cuối cùng, hai nô tì không lay chuyển được nàng, đành phải xanh mặt đuổi theo nàng cùng đi Bích Vân Hiên.

Hai gã thủ vệ Bích Vân Hiên hai mắt nhìn nhau, bọn họ cũng đều biết Ninh biểu cô nương này rất được thế tử sủng ái, nhưng Bích Vân Hiên rốt cuộc là chỗ ở của thế tử, bọn họ có nên hay không phóng nàng đi vào? Hai thủ vệ rối rắm một hồi, mới kêu nha hoàn trước thông báo.

Tổng Trạc đang cau mày xem sổ con, nghe nói Ninh Khanh tới, trong lòng vô cớ vui vẻ, liền đem sổ con ném xuống, chuẩn! Ra cửa phòng.

Tổng Trạc đứng ở cửa, nhìn nàng doanh doanh mà đến, một thân thiên bích y theo bước chân nàng lướt nhẹ, trong nắng hè chói chang lộ ra một cổ hơi thở làm người thoải mái thoải mái thanh tân, chung linh dục tú, minh mâu thiện mị.

Nhìn nàng, Tổng Trạc đó là chưa nói đã cười, đi lên trước lôi kéo tay nàng.

“Biểu ca!” Ninh Khanh cười khanh khách kéo hắn đi hướng đình hóng gió.

Tổng Trạc thấy hộp đồ ăn trong tay Tuệ Bình: “Muội lại là vì chuyện gì mà lấy lòng ta?”

Ninh Khanh khuôn mặt nhỏ đỏ lên, giả vờ nghe không hiểu, từ hộp đồ ăn lấy ra ba cái đĩa: “Đây là bánh cao lương lần trước làm, đây là chè đậu xanh, còn có cái này là chè hạt sen tươi mới, biểu ca lần trước không phải nói chưa được ăn sao?”

“Thật ngon.” Tổng Trạc nhìn bánh cao lương trắng trẻo mập mạp, còn có chè hạt sen đặc sệt thanh hương, ngón tròn đại động, nhưng hắn không vội ăn, lại muốn xem thử Ninh Khanh vì cái gì lấy lòng mình.

Ninh Khanh đã dùng đũa bạc kẹp một khối bánh cao lương, cười đến vừa kiêu vừa mạnh: “Biểu ca, ăn!”

Nam nhân cũng yêu thích đồ vật mạnh mẽ (đáng yêu), đó chính là tiểu cô nương mạnh mẽ a! Hơn nữa Ninh Khanh trước mắt vẫn là hắn luôn thích! Tổng Trạc hận không thể đương trường đem nàng kéo vào trong lòng ngực xoa một xoa, nhưng rốt cuộc vẫn là không đành lòng phóng túng quá mức, liền khắc chế!

Tổng Trạc há mồm liền ăn, nhìn Ninh Khanh thần phi cửu thiên, chờ đến ba dạng món điểm tâm ngọt đều vào bụng, Tổng Trạc còn không có phẩm ra cái mùi vị gì.

“Biểu ca, ăn ngon hay không?” Ninh Khanh thật cao hứng. Đầu nói bắt người tay ngăn, cắn người miệng mềm! Biểu ca ăn nhiều như vậy, hắn là đủ mềm! (Tổng Trạc: Mềm..... Nơi nào mềm? Muội nói rõ ràng! cho ta =_=)

“Ừ, không tồi.” Tổng Trạc không mặt mũi nói chính mình còn không có phẩm ra vị, nỗ lực nhớ lại: “Bánh cao lương trắng trắng kia, trước kia chưa từng ăn qua, cũng không nghe nói qua.”

Ninh Khanh đại hi, hai mắt sáng lên: “Thật sự?”

“Tất nhiên!”

“Biểu ca, thứ này là người ta tự nghĩ ra!” Ninh Khanh chẳng biết xấu hổ mà tranh công.

“A, Khanh Khanh nhà ta thật lợi hại!”

Ninh Khanh nhin không được che miệng kéo kẹt kẹt nở nụ cười, lộ ra đuôi cáo: “Đồ vật ăn ngon như vậy, chúng ta có phải hay không nên tạo phúc thiên hạ, mở rộng lên?”

Tổng Trạc khuôn mặt tuấn tú cứng đờ, hần tổng cảm thấy không đúng chỗ nào!

“Biểu ca biểu ca!” Ninh Khanh bắt lấy cánh tay hần bắt đầu hoảng: “Người ta muốn mở cái cửa hàng đồ ngọt! Biểu ca ~”

Thanh âm của nàng vừa kiều vừa mềm, chớp đôi mắt to thủy mị, liền đáng thương hề hề như vậy, giống cún con khát vọng thịt xương đầu, mắt trông mong mà nhìn người.

Tổng Trạc cả người đều không tốt, lại là trù mến lại là rối rắm

Một bên Thanh Phong Thanh Hà nước mắt đều mau tuôn, quả thật là mỹ nhân đầu gối anh hùng trung, chẳng lẽ ngay cả thể tử nhà hần đều chạy không thoát khỏi ma chú này sao?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đi

“Biểu ca, nếu mở cửa hàng đồ ngọt, mỗi ngày liền có món điểm tâm ngọt đủ loại màu sắc hình dạng để ăn!” Ninh Khanh tràn đầy là mong đợi nói.

Tổng Trạc cũng không phải người bảo thủ cũ kỹ, hơn nữa rất nhiều quý tộc tuy rằng khinh bỉ thương nhân, nhưng ngầm lại tham dự thương nhân sinh ý, còn rút cạn cổ, chia hoa hồng lợi, rất nhiều quý phu nhân còn có cửa hàng.

Tổng Trạc lần trước sở dĩ giận Ninh Khanh, nguyên nhân chủ yếu là Ninh Khanh gặp riêng ngoại nam! Làm một người nam nhân, hần không thể nhẫn!

Mở một cái cửa hàng không có gì, ném một trăm mấy chục vạn lượng cho nàng chơi đùa lại như thế nào, nhưng nha đầu này không an phận, không thiếu được phải thường ra bên ngoài chạy. Nha đầu này lớn lên quá mê người, thực dễ dàng trên hoa ghẹo nguyệt!

Cho nên Tổng Trạc một ngụm liền từ chối: “Không được!”

“Vi..... Cái gì?” Ninh Khanh không dám tin tưởng! Vừa rồi biểu ca ăn nhiều như vậy, miệng cư nhiên còn nganh như vậy! Lại một chút đường sống cũng không có!

“Không vì cái gì. Được rồi, muội ngoan ngoãn, biểu ca có việc muốn đi ra ngoài.” Tổng Trạc sờ sờ đầu nhỏ của nàng, liền xoay người đi rồi.

Ninh Khanh miễn bàn nhiều thất vọng rồi, một đường ủ rũ mà trở về Mộng Trúc Cư.

Dọc theo đường đi Tuệ Bình còn liều mạng mà kích thích nàng: “Tạ ơn trời phật, thể tử điện hạ thật là anh minh thần võ a!”

Ninh Khanh tức giận đến rầm rì một tiếng, giống như đã chết nằm vật ra trên giường.

Sơ Nhụy liều mạng mà chọc nàng vui vẻ: “Cô nương, chúng ta đi xem hoa sen đi? Cô nương, chúng ta ra cửa đi dạo đi? Tìm ăn ngon được chưa?”

Cuối cùng, Ninh Khanh bị Sơ Nhụy đào lên, giá tiểu xe ngựa ra cửa, bởi vì bị Tuệ Bình làm cho tức khí, Ninh Khanh không muốn mang nàng. Đồng Nhi thấy thế, vội vàng ngượng ngừng mà chạy đi lên muốn đi theo. Ninh Khanh không tiện đuổi nàng, đành phải cho nàng đi cùng.

Ở trên phố lưu một vòng, thấy Ninh Khanh chẳng mấy hứng thú, Đồng Nhi nói: “Cô nương, đó là Quái Vị Thiên Hạ, đó là tửu lầu nổi tiếng nhất cũng là quý nhất Thượng Kinh! Thể tử điện hạ thích nhất nơi này.”

Sơ Nhụy hai mắt sáng ngời: “Đồng Nhi tỷ tỷ, cô nương chúng ta có thể đi nơi đó sao?”

Đồng Nhi ha ha cười rộ lên: “Có cái gì có thể đi hay không! Có tiền là có thể đi nha!”

Ninh Khanh bị Sơ Nhụy náo loạn đến đỏ thắm mặt, giận trừng mắt nhìn nàng liếc một cái, không phải chỉ là một gian quán ăn sao, cái nha đầu đuôi mù chết tiệt kia vừa nghe đến là biểu ca thích nhất, liền bái lạy, giống như chỉ có biểu ca mới có thể đi giống nhau!

“Đi! Ta hôm nay cơm trưa liền ở chỗ này ăn!” Ninh Khanh xuống xe.

Sơ Nhụy thực kích động, nàng cứ nhiên may mắn kiến thức đến thiên hạ đệ nhất tửu lâu a! Nghe nói nơi đó một bữa ăn liền phải mấy trăm lượng bạc!

Ninh Khanh mang lên khăn che mặt, bị tiểu nhị dẫn lên lầu hai, đang muốn tiến vào phòng, đồng tử Ninh Khanh đột nhiên co rút lại —— bởi vì nàng thấy kẻ thù!

Một thân nhẹ nhàng bạch y, tóc đen như mực, ngọc nhan tuấn mỹ, lại sắc mặt tái nhợt ốm yếu, này không phải Chung Ly Ưu thì là ai?

Kẻ thù! Này tuyệt đối là kẻ thù!

“Đồng Nhi, người đi Khách Long Cư xếp hàng mua trà bánh trở về cho ta.” Ninh Khanh nói.

Đồng Nhi đứng ở phía sau Ninh Khanh, nhìn không tới biểu tình của Ninh Khanh. Nàng ta là nha hoàn mới tới, vẫn luôn muốn tìm cơ hội lấy lòng tân chủ tử, hiện tại tân chủ tử phân phó, không dám ý kiến, liền đi.

“Cô nương, đó có phải Chung Ly công tử hay không?” Sơ Nhụy nói.

“Trừ bỏ hắn còn có ai! Đi, chúng ta đi đề lại hắn, đánh cho một trận!”

“Vì cái gì muốn đánh hắn?” Sơ Nhụy kinh sợ.

Ninh Khanh đã tức giận mà vọt đi lên. Chung Ly Ưu mới vào phòng, cửa đang muốn đóng lại, đột nhiên “Phanh” một tiếng bị người một chân đá văng ra.

Chung Ly Ưu quay đầu lại, thấy là Ninh Khanh: “Là người!”

“Đúng, chính là ta!”

“Người muốn như thế nào?”

“Không nghĩ như thế nào, liền muốn đánh người một trận!”

“Người là một cái nữ tử! Không, này không phải trọng điểm. .... Người vì cái gì muốn đánh ta một trận?” Chung Ly Ưu phiết miệng, một bộ dáng ghét bỏ cùng kinh ngạc.

“Chính người làm chuyện tốt gì người còn không biết?” Ninh Khanh cười lạnh, tức giận đến khuôn mặt nhỏ trướng đến đỏ bừng: “Chuyện thù phẩm hình hoạt hoạ cũng chỉ có chúng ta vài người biết, nha hoàn ta sẽ không bán đứng ta! Cho nên nhất định là người! Là người sợ đắc tội biểu ca, cho nên trước tiên hướng hắn thông khí! Làm hại ta bị hắn một hồi tới liền phạt một hồi! Nếu là chính ta chuẩn bị sẵn sàng lại nói cho hắn, tổng không đến mức như thế.”

“Cô nương này rất là vô lý.” Một cái nam tử nói. Lại là Thẩm Thành Cung, Ninh Khanh không quen biết.

Ninh Khanh lúc này mới phát hiện trong phòng còn có một người, hoảng sợ, lại khí thế không giảm, cả giận nói: “Liên quan gì đến người?”

Thẩm Thành Cung chưa bao giờ bị người hô quát như thế, khuôn mặt tuấn tú cứng đờ, lại nói: “Người một cái nữ tử không giữ phụ đạo, vứt đầu lộ mặt mà đi ra ngoài làm buôn bán, làm thể diện của nam nhân chúng ta hướng nơi nào gác? Người sẽ không sợ người khác chê cười người là cái tiểu thương nữ tính xấu không đời sao?”

Ninh Khanh vẻ mặt kinh ngạc: “Đi, nói cứ như ta không ra làm buôn bán, người khác liền sẽ không chê cười ta là tiểu thương nữ!”

Thẩm Thành Cung khóe miệng vừa kéo, hân thể nhưng không lời gì để nói!

“Người đàn bà đánh đá, người dùng điểm đầu óc đi.” Chung Ly Ưu nói: “Người cho rằng chúng ta không nói, Tổng Trạc liền sẽ không biết sao?”

“Người kêu ai là người đàn bà đánh đá?” Ninh Khanh giận, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị người kêu lên mấy chữ người đàn bà đánh đá! Nàng vẫn luôn là thực nữ! Là thiếu nữ ngoan ngoãn!

“Ai ứng thì kêu!”

“Cô nương, người bắt sai trọng điểm!” Sơ Nhụy hào tâm nhắc nhở.

Đang nói, Thẩm Thành Cung hướng ngoài cửa sổ vừa nhìn, đột nhiên nói: “Tổng Trạc tới!”

Ninh Khanh: “Lừa quỷ!”

Chung Ly Ưu hừ một tiếng cười lạnh: “Ngươi không tin thì thôi. Hôm nay chúng ta ở chỗ này chính là hẹn Tống Trạc gặp mặt, nga, đúng rồi, chính là vì chuyện ngươi vẽ đồ họa cho Cẩm Chức Thiên Hạ nhà ta.”

Ninh Khanh thân mình run lên, Sơ Nhụy đầu từ cửa sổ lúi về, đã khóc: “Ô ô..... Cô nương, thật là thế tử! Ta nhìn thấy bóng dáng của Thanh Phong! Đã vào cửa hàng!”

Ninh Khanh gấp đến độ vành mắt đều đỏ. Nếu như bị biểu ca bắt được nàng lại gặp riêng ngoại nam..... Lại còn là một lần gặp hai người! Hắn nhất định sẽ đánh chết nàng!

Ninh Khanh biết vậy chẳng làm a! Chính mình như thế nào liền đầu óc vừa kéo liền tìm đường chết đâu? Một hai phải xông lên cùng Chung Ly Ưu, cái cực phẩm thừa nam này, lý luận đâu! Ninh Khanh vội vàng muốn hướng ngoài cửa chạy, Thẩm Thành Cung đã mở cửa ra bên ngoài vừa nhìn: “Chạy không thoát! Tống Trạc tới!”

Ninh Khanh chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, suýt nữa té ngã.

“Trốn đi!” Chung Ly Ưu cũng gấp.

Nếu như bị Tống Trạc phát hiện hắn ta lại cùng ái thiếp của hắn ở bên nhau, những nỗ lực của hắn ta trong khoảng thời gian này liền phải uổng phí! Hắn ta không nghĩ đắc tội Thần Vương thế tử!

“Bên này.” Thẩm Thành Cung nói. Lần này hắn làm người điều giải, hắn cũng không nghĩ đem sự tình làm đến khó coi cùng xấu hổ như vậy, vội nhắc lên tấm màn lụa đỏ ở một bên đại hoành.

Ninh Khanh vội kéo Sơ Nhụy vội chui vào, màn lụa vừa buông, cửa đã mở ra.

Sơ Nhụy ở bên người Ninh Khanh run bần bật, Ninh Khanh mồ hôi lạnh bang đát bang đát rơi xuống, cách màn lụa, nàng chỉ thấy được một đôi ủng lụa màu đen thêu ám vân vân cẩm của Tống Trạc.

“Tống Trạc, cuối cùng cũng đem được người bạn rợn như ngươi mời tới.” Thẩm Thành Cung cười nói: “Ta tới dẫn kiến, vị này chính là nhà giàu số một Bắc Thịnh chúng ta, thiếu đông gia Chung Ly Ưu công tử.”

“Gặp qua Thần Vương thế tử.” Thanh âm Chung Ly Ưu vẫn như ngày thường, lãnh lạnh nhạt đạm: “Thảo dân đã sớm nghe nói qua đại danh của Thần Vương thế tử, hôm nay rốt cuộc may mắn kết giao.”

Tống Trạc chỉ đạm đạm cười: “Chung Ly huynh khách khí.”

Thẩm Thành Cung biết Tống Trạc không truy cứu, nhẹ nhàng thở ra, nhưng nghĩ đến cái vị kia đang trốn ở phía sau, mồ hôi lạnh lại đổ ra, nỗ lực mà suy tư đem Tống Trạc lừa đi như thế nào.

Đem Tống Trạc lừa đi, thật sự quá khó khăn! Bởi vì hôm nay bọn họ hẹn Tống Trạc tới phía trước liền nói qua, hôm nay Chung Ly Ưu làm ông chủ, Quái Vị Thiên Hạ mới ra món ăn, riêng vì hắn chuẩn bị!

Quan trọng nhất chính là, Quái Vị Thiên Hạ là sản nghiệp của Chung Ly Ưu! Nếu là đột nhiên nói không có cá nướng giòn sốt chua ngọt, ta đi thôi, đi nhà khác ăn, Tống Trạc sẽ nghĩ như thế nào?

Như thế nào còn không đem biểu ca lừa đi? Ninh Khanh ở bên trong lại buồn lại nóng, gấp đến độ thở hổn hển. Duỗi tay lau mồ hôi trên đại buộc trán, đột nhiên “Lạch cạch” một tiếng, một cây trầm trần châu trên đầu Ninh Khanh liền rớt xuống mặt đất, còn không có kịp nhặt, cây trầm tròn vo kia liền lăn ra bên ngoài.

Bởi vì vừa rồi té ngã, nên một thanh âm thanh thúy này vang lên liền đặc biệt dẫn người chú mục, ba người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy từ sau màn lụa lăn ra một cây trầm trần châu tròn vo.

Thẩm Thành Cung cùng Chung Ly Ưu sắc mặt biến đổi, chờ mong Tống Trạc nhận không ra. Nhưng rõ ràng, bọn họ xem nhẹ trình độ chú ý của Tống Trạc đối với Ninh Khanh!

Chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của Tống Trạc cứng đờ, khóe miệng vừa kéo. Biểu tình rất nhỏ này của Tống Trạc làm hai người Chung Ly Ưu cả người đều không tốt!

Chung quanh yên tĩnh một giây, tiếng hít thở của từng người đều giống như có thể nghe được. Chỉ thấy Tống Trạc bất động thanh sắc mà một chân dẫm lên cây trầm kia, dường như không có việc gì mà cười đến phong thanh tuyết nhũ như cũ: “Chung Ly huynh, bản thế tử đều là lão khách quen của Quái Vị Thiên Hạ, tay nghề của đầu bếp các ngươi bản thế tử còn không rõ ràng lắm sao? Cái gì cá nướng giòn sốt chua ngọt, bản thế tử cảm thấy cũng liền như vậy. Đi, đi phía trước Hải Ngọc cư, ném thử hương vị mới của đối thủ nhà ngươi!”

“Đi!” Thẩm Thành Cung ha hả cười.

“Đúng, đi!” Chung Ly Ưu ha hả cười.

Phía sau màn lụa Ninh Khanh suýt tí nữa thì hôn mê!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chối Tai

Ba người đi rồi, Ninh Khanh chỉ cảm thấy thân mình mềm nhũn, cả người nằm liệt trên mặt đất.

Ninh Khanh thật sâu mà hối hận!

“Cô nương, chạy mau, trong chốc lát thể tử trở về làm sao bây giờ?” Sơ Nhụy run bần bật, lôi kéo Ninh Khanh chạy ra bên ngoài.

Tuy rằng biết Tống Trạc sẽ không lại trở về, nhưng Ninh Khanh đối cái nơi thị phi này thật sự vô pháp lại nhìn thẳng!

Ninh Khanh kéo xuống khăn che mặt gạt lệ, đi đến cổng lớn của Quái vị thiên hạ, Đồng Nhi đang cầm trà bánh chạy tới: “Cô nương, trà bánh.”

Ninh Khanh nơi nào còn có tâm tình phản ứng năng, bước nhanh đi đến xe ngựa.

Đồng Nhi liền thấy kỳ lạ, vừa mới còn hùng dũng mà đi vào, xoay người một hồi liền khóc lóc ra tới, tình huống này là sao?

“Sơ Nhụy, đã xảy ra chuyện gì?” Đồng Nhi nói.

Sơ Nhụy chỉ chỉ ngô ngô không dám nói: “Chúng ta trở về đi.”

Ninh Khanh thất hồn lạc phách, không cẩn thận đụng vào người, nàng vội vàng nói:

“Thực xin lỗi.” Liền đi rồi.

Bị đâm chính là một đôi chủ tớ, người hầu kia tức giận hừ một tiếng: “Ăn mặc giống tiểu thư khuê các, nhưng hành trạng lại một chút giáo dưỡng cũng không có!”

Chủ tử kia là cái nam tử mỹ mạo nam sinh nữ tướng, chỉ thấy hấn môi đỏ chán ghét một phiệt, một chân liền đem người hầu kia đá đến trên mặt đất lăn một cái: “Lăn con bê, cả ngày lải nhải dài dòng làm gì? Chỉ đụng vào người một tí đâu phải oai oái là sao, lớn lên không giống cái nam nhân!”

Người hầu kia về mặt ủy khuất, trong lòng âm thầm nói: Người ta vốn không phải là nam a!

“Kia không gọi là không giáo dưỡng, kia kêu bình thường? Hiểu không?”

“Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết!” Nói liền khóc lóc quỳ đến trên mặt đất bạch bạch tự vả miệng mình.

Chỉ thấy nam tử mỹ mạo kia càng thêm sinh khí, lại là một chân đi qua: “Quý quý quý! Gia còn chưa có chết đâu! Đều là cái quý gì, hơi tí là đòi muốn chết muốn sống, khóc đến giống cái đàn bà! Nhớ năm đó gia mang theo một đám tân binh viên thủ hạ, kia mới kêu hùng dũng! Mấy người các người, nhìn liền cay đôi mắt, phí!”

Người hầu kia đều muốn khóc, hấn thực ủy khuất, hấn thực không rõ, vì cái gì mà chủ tử gia vốn văn nhã khiếp đảm, từ năm trước lăn xuống núi sau khi tỉnh lại liền tính tình đại biến, hơi tí liền một chân đem người đá đến đầu roi máu chảy! Thật là hù chết bảo bảo!

Hai tháng trước càng là đột nhiên nổi điên, cầm một cái khăn tay, chỉ lên trời liền cuồng tiếu ba tiếng: “Ông trời cuối cùng mờ mắt rồi! Đây là đồng hương a đồng hương! Một người kẻ ngắn, hai người kẻ dài, tóm lại sẽ nghĩ ra cách trở về! Ông trời, lần này gia nhất định phải lấy lại tám khối cơ bụng, còn có áo choàng nhân ngư tuyến của gia! Không bao giờ phải làm nương pháo!”

Vì thế, chủ tử nhà hấn cả đêm thu thập hành trang, ở dưới tiếng khóc rống không tha của quý phi nương nương, rời đi Thiên Thủy quốc, ra roi thúc ngựa đi tới Thiên Thịnh quốc này. Nghe nói, là muốn tìm cái người vẽ hình hoạt họa kia!

Đồng Nhi đỡ Ninh Khanh lên xe ngựa.

Ai ngờ mới vén rèm lên, một bàn tay thon dài đột nhiên vươn tới, bắt lấy cánh tay như ngó sen của Ninh Khanh, Ninh Khanh cả kinh, một tiếng thét chói tai, cả người đã nhào vào xe ngựa.

“Cô nương!” Đồng Nhi kinh hãi, lại có người bắt lấy đầu vai nàng, Đồng Nhi xoay người: “Thanh Phong hộ vệ.....”

Trông nét Đồng Nhi nhanh như chớp vừa chuyển, dùng ngón chân nghĩ cũng biết người bên trong là thể tử! Lập tức cầm thanh.

Sơ Nhụy còn ngây ngốc nhìn huynh đệ Thanh Phong Thanh Hà đột nhiên xuất hiện, cũng không dám nói một tiếng.

Trong xe ngựa, khuôn mặt Tống Trạc lãnh trầm, lạnh lùng mà trừng mắt nhìn Ninh Khanh.

Ninh Khanh cúi đầu, sợ hãi cũng không dám xem hắn. Lần này thật sự quá xúc động, nàng không nên đi xúc phạm quyền uy của hắn!

Ninh Khanh nom nớp lo sợ, không biết biểu ca sẽ phạt mình như thế nào, cúi đầu cũng không dám xem hắn, chỉ thấp giọng nói: “Biểu ca..... Ta cùng với bọn họ là vừa khéo đụng phải.....”

Nàng không nói lời nào còn hảo, vừa nói, con tức của Tống Trạc càng tăng lên, giận cực phản cười: “Đụng phải người một cái nữ nhi gia liền đi theo hai cái đại nam nhân vào phòng? Người hiểu hay không cái gì kêu liêm sĩ?”

Ninh Khanh ngẩn ra, trong nháy mắt mờ mịt, cái gì kêu liêm sĩ, nàng không nghĩ hiểu, mấy thứ này áp lực đến nàng hảo vất vả. Nàng không phải người cổ đại! Cũng vô pháp làm tốt một cái người cổ đại!

Nước mắt Ninh Khanh súc súc rơi xuống, lác lác đầu.

“Người!” Tống Trạc không thể tưởng được nàng cư nhiên trực tiếp liền thừa nhận, này không thể nghi ngờ là hỏa thượng thiêu du (đổ dầu vào lửa), giận này không tranh, một phen nắm khuôn mặt nhỏ của nàng: “Người không hiểu, vậy liền hảo hảo học nha, ta không phải cho người một rương sách? Về nhà đi chép! Chép đến hiểu mới thôi! Nếu không người như thế nào dùng chân ở Thần Vương phủ!”

Ninh Khanh cảm thấy chính mình mau hồng mắt, một phen đẩy hắn ra: “Ai muốn dùng chân ở nhà huynh? Ta phải về nhà! Huynh cho ta về nhà đi!”

Tống Trạc ngạc nhiên, trong lòng đại chấn, tất cả lửa giận như là bị người hất một gáo nước lạnh vào đầu, lạnh từ đầu đến chân.

Nhìn Ninh Khanh ôm đầu gối rúc ở góc, run bần bật khóc đến bất lực, Tống Trạc chỉ cảm thấy tâm từng đợt run rẩy cùng chua xót, cả người vô lực.

Nàng không nghĩ ở tại chỗ này, nàng muốn trở lại Việt Thành, muốn trở lại Ninh gia, có lẽ còn muốn gả cái phở phở thông thông thương nhân. Hắn cường bách nàng lưu tại bên người hắn, cư nhiên còn ghét bỏ người ta không phù hợp tiêu chuẩn trong lòng hắn. Đây là được tiện nghi còn khoe mẽ sao?

Hàng mi dài của Tống Trạc buông xuống, cười khổ.

Nếu là ngày thường, mặc kệ có lý hay vô lý, phản bác hắn, hắn đều sẽ trực tiếp dùng sức mạnh uy quyền làm đối phương khuất phục. Tựa như lần đó Ninh Khanh phải về Việt Thành, hắn trực tiếp khiến cho người ra tay ngăn trở.

Hiện tại Ninh Khanh, hắn đương nhiên cũng sẽ không bởi vậy mà phóng nàng đi, nhưng vô tình mà dùng sức mạnh uy quyền đi áp nàng, hắn luyến tiếc!

Ninh Khanh thấy hắn không lên tiếng, dùng tay áo một gạt lệ, liền xốc mình, chạy vội đi ra ngoài.

“Cô nương!” Sơ Nhụy kinh hãi, vội vàng đuổi theo.

Đây là Ninh Khanh xuất nhập tiểu xe ngựa, cách âm không tốt, Đồng Nhi cũng đem sự tình nghe xong thất thất bát bát, gấp đến độ dậm dậm chân, cũng đuổi theo.

“Cô nương, ngài đây là muốn đi đâu?”

Thanh Phong Thanh Hà liếc nhìn: “Điện hạ.....”

Này đến tốt cùng là truy hay không truy, muốn hay không bắt trở về giáo huấn một trận?

Sắc mặt Thanh Hà giận dữ: “Cái biểu cô nương này thật sự quá cậy sủng mà kiêu, nói dễ nghe một chút là sủng thiếp, nói trắng ra bất quá là cái đồ chơi! Cư nhiên cũng dám đối thế tử điện hạ rống to kêu to!”

Lời này nói được cực kỳ khó nghe nhưng quả thực là như vậy! Suy nghĩ của Tống Trạc cho tới nay cũng là cái dạng này, cái gọi là thiếp, bất quá là đồ chơi, thích liền chơi,

không thích liền ném qua một bên đi.

Nhưng giờ này khắc này lời nói của Thanh Hà lại làm hắn cảm thấy cực kỳ chói tai, hắn không thích nghe! Thậm chí cực kỳ phẫn nộ: “Lăn trở về đi lãnh một trăm bản tử!”

Thanh Hà cùng Thanh Phong sợ tới mức phác thông một tiếng quỳ xuống, không dám kháng mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Lại Đây

“Cô nương..... Ngài như thế nào có thể đắc tội thế tử?” Sơ Nhụy sợ tới mức liền nói chuyện đều nói lắp.

Đồng Nhi thấy Ninh Khanh vẻ mặt mờ mịt bộ dáng quật cường, nàng không dám khuyên. Lấy ra khăn, muốn cho Ninh Khanh che mặt.

Ninh Khanh vừa rồi vì cái gì quy củ, cái gì lễ nghi mà cùng Tổng Trạc cẩu kính, Đồng Nhi còn tới như vậy, lập tức trừng mắt nhìn Đồng Nhi liếc một cái.

Đồng Nhi khuôn mặt nhỏ cứng đờ: “Kinh thành nhiều nhất là ăn chơi trác táng, cô nương nên cẩn thận.”

Ninh Khanh phản ứng lại đây, nàng vẫn luôn biết bề ngoài của mình có bao nhiêu xuất sắc! Nàng từ ống tay áo lấy ra sa khăn, không có tiếp nhận từ Đồng Nhi. Đồng Nhi là người của Tổng Trạc.

Ninh Khanh ở trên phố xoay hai vòng, quyết định tìm một gian khách điểm tìm nơi ngủ trọ.

Sơ Nhụy cùng Đồng Nhi cả kinh sắc mặt trắng bệch, Đồng Nhi khó mà mở lời, nên Sơ Nhụy nói: “Cô nương, chúng ta mấy cái nữ tử ở bên ngoài qua đêm rất nguy hiểm, vẫn là về nhà đi!”

Ninh Khanh khuôn mặt nhỏ trầm xuống: “Thần Vương phủ không phải nhà ta, nhà ta không ở nơi này!”

Đồng Nhi khẩn trương, đang muốn khuyên, Ninh Khanh đã ném một con mắt hình viên đạn bay lại đây: “Người từ nơi nào tới thì về nơi đó đi! Không chuẩn đi theo ta!”

Đồng Nhi sắc mặt càng trắng, nhưng lại không dám ủy khuất, bởi vì nàng thật là người của Tổng Trạc, nàng cho tới bây giờ vẫn là hướng về Tổng Trạc.

Ninh Khanh lúi kúi kéo Sơ Nhụy bước nhanh rời đi.

Sơ Nhụy vẻ mặt đưa đám: “Cô nương..... Tiền đều ở chỗ Đồng Nhi đâu!”

Ninh Khanh nghe vậy nhỏ xuống trên đầu một cây trâm vàng rồng khảm lục đá quý, làm Sơ Nhụy đem đi cầm, chỉ được ba trăm lượng bạc. Hơn nữa trên người Sơ Nhụy có một ít bạc vụn, cộng lại gần bốn trăm lượng.

Ninh Khanh tìm một gian tiểu khách điểm, là loại bình dân thường ở trọ. Nhưng giá cả ở Thượng Kinh cực cao, nơi này lại gần hoàng cung, cho nên một buổi tối phải một trăm lượng.

Ninh Khanh đem bạc vụn đều bày ở trên giường đệm, Sơ Nhụy gấp đến độ tránh ở một bên khóc, cô nương chẳng lẽ là thật sự phải về Việt Thành?

Ninh Khanh xác thật nghĩ hồi Việt Thành, tuy rằng cơ hội xa vời, nhưng biết đâu thật sự có thể trở về!

Có lẽ người kia tức giận nàng, nhắm mắt làm ngơ, tùy nàng đi rồi đâu?

Đêm đã khuya, trên đường người đi đường càng ngày càng ít.

Một bóng dáng thon dài đứng ở góc đường rất xa nhìn gian khách điểm kia, trầm mặc, ánh trăng rọi ở trên người hắt ánh lên một tầng lãnh sương.

Thanh Phong đứng ở một bên, hần nghĩ khuyên Tổng Trạc trở về, nhưng nhớ tới kết cục của Thanh Hà hôm nay, hần liền không dám hé răng.

Hôm nay biểu cô nương vừa ly khai, thế tử về nhà xong liền không nói một lời, tuy rằng không nói lời nào, nhưng từ nhỏ liền đi theo hần, nên Thanh Phong liếc mắt một cái liền nhìn ra trong lòng hần buồn bực. Sau khi biết được biểu cô nương tìm nơi ngủ trọ không trở về nhà, thế tử càng trầm mặc, thời điểm đêm dài ra cửa, ở chỗ này đứng sắp một canh giờ.

Thanh Phong thực lo lắng, hần cảm thấy chủ tử nhà mình đối nữ nhân này quá mức đề bụng, này không phải chuyện tốt.

“Kêu Triệu Chiết Lượng mang theo Kinh Vệ quân ở chỗ này tuần tra vài lần, Thanh Ảnh, Thanh Hồ mang bốn người ở tại chỗ này.”

Tổng Trạc xoay người rời đi, gió đêm ào ào, phát đến hoa phục của hần lay động, khuôn mặt tuấn tú tuyệt mỹ ánh lên một tầng lãnh sương, ánh mắt sắc bén minh minh diệt diệt.

Ngày hôm sau, Ninh Khanh mang theo Sơ Nhụy đi mua hai bộ nam trang, hướng trên mặt bôi trát một phen, cho giống cái hương dã tiểu tử. Hai người nhìn đối phương đều cảm thấy thực mới lạ, nhìn không được phụt một tiếng nở nụ cười.

Xoay thật lâu mới tìm được địa phương thuê xe ngựa, ai biết Sơ Nhụy tìm tòi trong tay áo túi tiền liền khóc: “Túi tiền không có! Hình như là bị rơi!”

Ninh Khanh sắc mặt đương trường liền đen, cùng Sơ Nhụy một đường ngược lại trở về tìm, tìm hai lần, nhưng nơi nào còn tìm được đến, đừng nói có phải hay không thật sự rơi mất, cho dù thật là rơi cũng sẽ bị người nhặt đi, thế giới này nào có nhiều ‘không nhặt của rơi’ như vậy!

Ninh Khanh từ trong lòng ngực móc ra đôi khuyên tai đã tháo xuống lúc trước, kia là vàng ròng, nhỏ nhỏ tinh xảo, tuy rằng hình thức mới mẻ độc đáo, nhưng rất cuộc quá nhẹ, Sơ Nhụy đem đi cầm, chỉ được năm lượng bạc.

Năm lượng bạc xe ngựa là thuê không đến, lại có hai xe lừa nguyên ý chở, là một đôi vợ chồng nông gia.

Thật vất vả ra khỏi cửa thành, đi đến nửa đường, bánh xe đột nhiên “Răng rắc” một tiếng chặt đứt, vợ chồng nông gia la lên một tiếng xui xẻo, thả con lừa ở một bên ăn cỏ, hai vợ chồng ở một bên sửa bánh xe.

Ninh Khanh ngỡ ngàng mà đứng ở một bên tảng đá lớn, con lừa đang an tĩnh mà ăn cỏ đột nhiên hí một tiếng, rai chân liền chạy, gấp đến độ hai vợ chồng kia một bên đuổi theo một bên kêu cha gọi mẹ mà truy.

Ninh Khanh ngỡ ngàng đứng ở tại chỗ đợi gần nửa canh giờ, nhưng hai vợ chồng kia còn không trở lại.

Sơ Nhụy oa một tiếng ngồi dưới đất khóc: “Nhất định là con lừa truy không trở lại, hai người kia sợ phải trả chúng ta năm lượng bạc, cho nên không trở lại! Ô ô ô, cô nương, vậy phải làm sao bây giờ? Cô nương, đây là ngoại ô, đến buổi tối liền không có ai! Rất nguy hiểm! Thừa dịp trời còn chưa tối, cửa thành chưa đóng, chúng ta mau trở về đi thôi! Chúng ta nhanh lên, nửa canh giờ hần là có thể tới!”

Nói xong liền lôi kéo Ninh Khanh đi trở về.

Ninh Khanh từ trước đến nay đến nơi đây, chưa bao giờ có chạy qua nhiều như vậy, đôi chân nàng mệt đau đến mức như không còn phải là chân của nàng! Đau đến tâm đều lôi kéo đau theo, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống!

“Đã giờ Tuất, cửa thành hần là đóng đi!” Sơ Nhụy nhìn trời, tuyệt vọng nói. Nàng cũng mệt đến thiếu chút nữa muốn bò trên mặt đất, liền sức lực khóc đều không có.

Sơ Nhụy tuy rằng tuyệt vọng, nhưng nàng còn không nghĩ tiếp tục lưu tại cái địa phương này, vẫn cứ đi về phía trước, đột nhiên hai mắt sáng ngời: “Cô nương, cửa thành còn không có đóng, có ánh lửa!”

Nói xong liền kéo Ninh Khanh hướng cửa thành mà đi.

Ngày thường canh giờ này đã sớm đóng, nhưng hôm nay lại không có đóng!

Đến gần, mới thấy bên ngoài cửa thành có hơn mười người, Tổng Trạc đang đứng ở nơi đó, nét mặt thanh tuyệt, phong tư ào ào.

“Thế tử!” Sơ Nhụy hi cực mà khóc, liền cô nương ở bên ngoài qua một đêm thế tử đều không có hỏi đến, Sơ Nhụy cho rằng Tổng Trạc đã không cần Ninh Khanh! Hiện tại nhìn thấy Tổng Trạc, Sơ Nhụy miễn bàn cao hứng cỡ nào!

Ninh Khanh che lại ngực thở hổn hển, giương mắt nhìn Tổng Trạc.

Tổng Trạc cũng đang nhìn nàng, hướng nàng vươn tay: “Ngoan, lại đây!”

Ninh Khanh chỉ cảm thấy hai chân vẫn luôn còn có thể chống đỡ nàng đi đường đau đến mức nàng rất cuộc đứng không nổi, một cái lão đảo liền ngã trên mặt đất, đau muốn rớt nước mắt, lại vẫn cứ không nguyện ý khóc ra.

Tổng Trạc cuối cùng là nhìn không được, đi qua, một tay đem nàng bế lên, ôm nhập trong lòng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Còn Không Có Đâu

Nàng mặc một thân nam trang màu đen, dính đầy tro bụi, trên mặt dơ đến như là mới chui ra từ bếp lò, cả người đều xám xịt.

Tổng Trạc từ trước đến nay đều cực ái sạch sẽ, ngày thường nếu là có một chút tro bụi hần đều là không muốn dính, nhưng nhìn đến Ninh Khanh như vậy, hần lại không chút nghĩ ngợi mà một phen ôm nàng vào trong lòng ngực.

Thân mình nhỏ nhỏ mềm mại của nàng chôn ở trong lòng ngực hần, bởi vì quá độ mệt nhọc cùng tâm tình kích động mà hơi hơi run rẩy, Tổng Trạc tâm như bị nhéo đau, ôm người trong lòng ngực càng chặt thêm.

Tổng Trạc ôm Ninh Khanh lên một chiếc xe ngựa xa hoa rộng rãi. Để nàng ngồi ở trong lòng, dựa vào ngực hần, sai người mang một chậu nước ấm tới,

tự mình làm ướt khăn lông, sau đó tỉnh tề mà chà lau tro bụi trên mặt cho nàng.

Lau hai lần, rốt cuộc lộ ra da thịt ngọc tuyết vô cùng mịn màng kiều nộn, còn có một đôi vành mắt sung đỏ. Ninh Khanh không nghĩ để hấn nhìn đến một mặt chật vật như thế của mình, khuôn mặt nhỏ vừa chuyển, liền chôn vào trong lòng ngực hấn.

Tổng Trạc nhìn nàng kiều khí mờ ám, trong lòng nhu đến như là muốn hòa tan, một lỗ tai nhỏ trắng tinh tinh xảo vừa lúc hướng về hấn, Tổng Trạc nhìn không được liền cúi người hôn lên lỗ tai nhỏ khiết nộn của nàng.

Ninh Khanh chỉ cảm thấy lỗ tai một trận ướt át nhẹ ngứa, nàng một trận rung mình, a một tiếng phản xạ có điều kiện rồi vội vàng xoay người, duỗi tay đi bắt lỗ tai của mình.

Ai ngờ động tác của nàng mới vừa đem lỗ tai cứu ra, rồi lại đem kiều môi đưa lên.

Tổng Trạc đang động tình, vừa thấy kiều môi phấn nộn thủy nhuận như cánh hoa kia, ánh mắt ám ám, hô hấp hơi tăng thêm, ngón tay thon dài không khỏi tự động nhẹ nhàng xoa kiều môi của nàng.

Ninh Khanh chỉ thấy ánh mắt sáng quắc của hấn nhìn mình chăm chăm, tựa như thợ săn nhìn con mồi rơi xuống bẫy rập, cực kỳ có tính xâm lược. Ninh Khanh cả kinh tim đập như trống, nhắm hai mắt muốn xoay người trốn tránh.

Nhưng động tác của nàng chẳng những không có tránh đi, còn lấy lòng hấn. Tổng Trạc một phen nắm lấy chiếc cằm tinh xảo của nàng, ngay ngắn, rốt cuộc bao phủ đi lên. Hấn chỉ cảm thấy trên môi mềm ẩm, ngọt ngào hương thơm, nhìn không được nhẹ nhàng liếm mút gặm cắn.

Đây là nụ hôn đầu tiên của nàng, Ninh Khanh sợ hãi lại khẩn trương, càng có rất nhiều mê mang cùng vô thố, không thể nói chán ghét, cũng không có bao nhiêu ngọt ngào như trong hình dung của tiểu thuyết kiếp trước. Xúc cảm mới mẻ, hơi thở thoải mái thanh tân trên người nam nhân, chiếm cứ toàn bộ đại não của nàng.

“Điện hạ, tới rồi.” Lúc này xe ngừng lại.

Ninh Khanh nhất thời tỉnh lại, hừ hừ hai tiếng đẩy ra khuôn mặt tuấn mỹ tuyết luân của Tổng Trạc.

Tổng Trạc mới nếm được tư vị, đúng là lúc động tình triền miên, đột nhiên bị người đánh gãy, rất là khó chịu, nhưng nghĩ đến Ninh Khanh một thân chật vật, chân lại như bị thương, không đành lòng nàng khó chịu, đành phải thôi.

Tổng Trạc ở trên trán nàng hôn thật mạnh một cái, sau đó đem một cây trầm cài lên tóc nàng. Ninh Khanh duỗi tay sờ sờ, liền biết kia chính là cây trầm mình kêu Sơ Nhụy đem đi cắm!

Tổng Trạc ôm nàng xuống xe, đem nàng giao cho hai ma ma thân hình cao lớn.

Ninh Khanh tấm gột, thu thập thoải mái thanh tân bị đỡ đến trên giường ngồi xong, nàng ăn hai khối điểm tâm mới cảm thấy chính mình như được sống lại. Ngó trái ngó phải, nơi này không phải Thần Vương phủ, là một gian tiểu viện nho nhỏ xáo xáo có hai sân. Ninh Khanh không biết nơi này là chỗ nào.

Ninh Khanh ngẩng đầu, thấy là Vũ Tình, một cái nha hoàn khác mà Tổng Trạc đưa cho nàng. Vũ Tình cầm thuốc trị ngoại thương đi vào, Ninh Khanh nói: “Nơi này là chỗ nào vậy?”

“Đây là một gian tiểu tòa nhà ở ngoại ô, là tài sản riêng của điện hạ.”

Ninh Khanh gật đầu, nhìn nhìn những lọ thuốc bôi: “Này đó đều là thuốc tốt nhất sao?”

“Tự nhiên đều là tốt nhất.” Vũ Tình nói.

“Nhiều như vậy ta dùng không xong, đều lấy một nửa cấp Sơ Nhụy đi.”

Vũ Tình phụt một tiếng cười: “Thương thế của Sơ Nhụy sợ là đem tất cả thuốc cho cô nương dùng xong rồi sợ cũng không đủ bôi đâu!”

“Sao lại thế?” Ninh Khanh kinh ngạc: “Nàng rõ ràng chạy trốn so với ta còn nhanh hơn, chẳng lẽ lại bị thương nghiêm trọng hơn so với ta sao?”

“Sơ Nhụy bất tận chức, cư nhiên tùy ý cô nương bướng bỉnh, thiếu chút nữa liền bị nhốt tại ngoài cửa thành. Vừa vào viện này xong, nàng cùng Đồng Nhi đều bị kéo xuống đánh hai mươi đại bản. Hiện tại còn ném ở phòng chát cùi đâu!”

Ninh Khanh đầu óc oanh động, ngờ ngác mà ngồi ở trên giường không lên tiếng.

Vũ Tình ngầm lắc lắc đầu. Thế tử muốn gõ cô nương, nhưng lại đau lòng luyến tiếc, làm nha hoàn tự nhiên đến chịu tội.

“Thế tử!” Bên ngoài nha hoàn kêu một tiếng.

Ninh Khanh biết Tổng Trạc tới, theo bản năng hướng trên giường rụt rụt.

Rèm châu bị vén lên, Tổng Trạc đi vào tới.

Chỉ thấy Ninh Khanh mặc một kiện sam mỏng thuần trắng ngồi ở trên giường, tóc dài đen nhánh không có chải, rối tung mà xõa xuống, trải tới rồi trên giường, khiến khuôn mặt nhỏ của nàng vốn đã thanh trĩ tuyệt sắc càng nhiều thêm vài phần vũ mị thành thực. Nga mi đậm quét, đôi con ngươi thu thủy thanh triệt động lòng người, doanh doanh mong hê, khóe mắt đuôi lông mày lại hơi hơi nhếch lên một độ cong yêu mị.

Thanh như tiên, mị như yêu.

Nàng giống như càng đẹp hơn vài phần so với khi mới tiến vương phủ.

Nhưng ánh mắt Tổng Trạc cũng không có dừng lại ở trên mặt Ninh Khanh, mà là dừng ở trên chân nàng.

Chân nhỏ như bạch ngọc của nàng đang đạp ở trên một cái ghế thêu, những ngón chân giống như trân châu, mượt mà đáng yêu, mỗi đầu ngón chân đều lộ ra một tầng ánh sáng phấn hồng, chói mắt chính là trên chân nhỏ của nàng nhiều chỗ bị trầy xước, lại lộ ra một loại mỹ cảm tàn khốc.

Ninh Khanh bị hấn nhìn chăm chăm đến mặt đỏ lên, chân ngọc rụt rụt. Nàng thiếu chút nữa đã quên, chân, đối với nữ nhân cổ đại, cũng là địa phương tư mật nhất trừ bỏ hai nơi kia, nàng cư nhiên cứ như vậy mà bại lộ ở trước mặt hấn!

“Đờ hơn chút nào không?” Tổng Trạc ở bên người nàng ngồi xuống.

“Ừm.” Ninh Khanh đỏ mặt, lời kéo chặn che lại chân.

“Bôi thuốc rồi sao?”

Ninh Khanh vừa định gạt đầu, Vũ Tinh đã nói: “Còn chưa có đâu, điện hạ.”

Ninh Khanh trong lòng nhảy dựng, ngẩng đầu, chỉ thấy ánh mắt Tổng Trạc sáng quắc mà nhìn chăm chăm chính mình.

Từ khi ở trên xe ngựa hôn qua nàng xong, Tổng Trạc liền không thể quên được cái tư vị kia, muốn nhìn nàng, ôm nàng một cái, lại hôn nàng một phen. Cho nên nàng vừa rửa mặt chải đầu xong, hấn liền chờ không kịp mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Còn Muốn Hái Măng Ăn

Vũ Tinh nói một câu còn chưa có bôi thuốc, vì Tổng Trạc muốn đụng chạm nàng liền cung cấp một cái cơ.

Chân nhỏ của Ninh Khanh vội vàng muốn giấu vào bên trong, nhưng Tổng Trạc làm sao buông tha nàng, bàn tay to chụp tới, bàn chân ngọc tuyết đáng yêu của nàng liền bị hấn nắm ở trong lòng bàn tay.

“Biểu ca.....” Ninh Khanh quần bách nói.

“Ngao ngoãn, biểu ca bôi thuốc cho muội, um?” Tổng Trạc hô hấp vi loạn, ngũ quan nguyên bản thanh nhã tuyệt luân lại nhiễm một mạt yêu dã mị hoặc, ngay cả thanh âm cũng hơi hơi ám ách.

Tổng Trạc như thế lộ ra ngoài động tình thật sự khiến nàng sợ hãi, nàng thực sợ hãi, nhưng càng sợ hãi nàng muốn là gãy giữa, nói có thể hay không đối hấn tạo thành kích thích lần thứ hai!

Cho nên Ninh Khanh hừ cũng không dám hừ một tiếng, ủy khuất mà tùy ý hấn khi dễ.

Hấn nhìn không được nhẹ nhàng vuốt ve, xúc cảm non mềm trên tay giống như chỉ cần hơi dùng một chút lực liền sẽ toái ở lòng bàn tay, một đôi chân ngọc non mềm như vậy, nàng ngày thường đến tốt cùng là đi đường như thế nào?

“Muội là đi đường như thế nào vậy?” Tổng Trạc nhìn không được mở miệng nói.

Ninh Khanh bị hấn niết đến đầy mặt hiện rặng mây đỏ, đầu óc ngốc ngốc, cho rằng hấn hỏi thương thế của mình, rầm rì một tiếng mới nói: “Liền như vậy..... Bởi vì quá gấp, chạy vội chạy vội liền trầy da.”

Tổng Trạc a một tiếng mà cười khẽ. Ninh Khanh thấy hấn cười đến ái muội mà ý vị, không rõ lại không đúng chỗ nào!

Tổng Trạc chăm chú nhìn thương thế trên mặt, giống như một mạt hồng roi trên ngọc tuyết, tựa yêu hoa nở rộ, chẳng những không phá hư mỹ cảm, còn mang theo một loại đẹp tàn khốc.

Tổng Trạc xem đến lại là yêu thích lại là đau lòng, nhìn không được kéo nạng đến trước mặt mình, cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái.

Ninh Khanh trong lòng nhảy dựng, khuôn mặt nhỏ nóng lên, thân mình mềm nhũn liền bò đến trên giường, lúi kéo chăn che mặt.

Tổng Trạc yêu nhất là xem bộ dáng quần bách của nàng, khoe môi nhấc lên một nụ cười xấu xa, cầm cổ chân nàng lôi kéo. Ninh Khanh hét lên một tiếng, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, nàng đã ngồi xuống trên đùi hắn, bị hắn nạp vào trong lòng ngực.

“Ngoan ngoãn, biểu ca bôi thuốc cho Khanh Khanh.” Tổng Trạc nhìn Vũ Tinh liếc mắt một cái.

Vũ Tinh mang thuốc dán từ góc đi tới, Ninh Khanh nhìn Vũ Tinh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, nước mắt đều mau rơi xuống! Vũ Tinh này cứ nhiên vẫn luôn ở đây a!

Ninh Khanh xấu hổ và giận dữ muốn chết. Chân súc lên, không nghĩ cho hắn chạm vào. Nhưng Ninh Khanh biết không có khả năng tránh né, nếu đều sẽ bị hắn khi dễ, không bằng mưu điểm phúc lợi?

Ninh Khanh từ trong lòng ngực hắn lộ ra nửa khuôn mặt, lén mặt vờn tay, vòng lấy cổ thon dài của hắn: “Biểu ca biểu ca. ....”

Ninh Khanh làm nũng Tổng Trạc thực hưởng thụ, đem nàng ôm đến càng gần, sủng nịch nói: “Làm sao vậy?”

“Chân Khanh Khanh rất đau.”

“Hiện tại biểu ca liền bôi thuốc cho muội.”

Nói xong lại đi bắt chân nhỏ của nàng, Ninh Khanh chân nhỏ co rút lại: “Sơ Nhụy cũng chân đau, biểu ca, huynh đem thuốc của ta đều cho nàng một nửa được không? Biểu ca. .... Lần này là ta bướng bỉnh. ....”

Ninh Khanh nói nhẹ nhàng cắn cắn môi, nàng không cảm thấy chính mình có sai, nhưng không thể không nhận sai.

Tổng Trạc trong lòng ngũ vị tạp trần, gỡ nàng, làm nàng thuận theo, bức cho nàng không đường có thể đi lại xám xịt mà quỳ sát ở trước mặt hắn, đây là kết quả hắn muốn, nhưng hiện tại khi kết quả giao vào trong tay hắn, hắn lại không có nửa điểm vui sướng vì nàng thuần phục. Ngược lại làm trong lòng hắn đau xót.

Tổng Trạc không khỏi ôm cánh tay của nàng lại nắm thật chặt.

“Nàng từ nhỏ đã đi theo ta, ta coi nàng như thân muội muội. Huynh liền cho nàng ban thuốc được không?” Ninh Khanh mở to đôi mắt mong nước nhìn hắn.

Tổng Trạc nheo nheo khuôn mặt nhỏ của nàng, a một tiếng mà cười, vẻ mặt ghét bỏ: “Kia xuẩn đồ vật cũng xứng làm muội muội của muội sao? Muội nguyện ý, biểu ca cũng không muốn.”

Ninh Khanh khoe miệng vừa kéo, một cái. .... Xuẩn đồ vật? Kia đều là cái từ hình dung gì chứ? Hắn đều đem Sơ Nhụy coi là cái gì? Sơ Nhụy tuy rằng có điểm mơ hồ, nhưng lớn lên vẫn là thập phần kiều tiểu, là cái tiểu mỹ nhân, dung mạo không hề kém so với nhị đẳng nha hoàn khác ở Thần Vương phủ. Nhưng tới trong miệng Tổng Trạc, liền thành một cái đồ vật!

“Thôi, dù sao bắt quá là một ít thuốc mà thôi, biểu ca còn không đến mức keo kiệt như thế.”

“Đa tạ biểu ca.” Ninh Khanh lập tức nhẹ nhàng thở ra, miệng cười nở rộ. Kia không chỉ là thuốc trị thương, đó cũng là đáp ứng cho Sơ Nhụy từ hoàn cảnh ác liệt ở phòng chất củi trở về phòng.

“Ngoan ngoãn, hiện tại có thể bôi thuốc được chưa?”

“Đạ.”

Bôi thuốc xong, Tổng Trạc liền đi ra ngoài. Hắn lại đây nguyên bản là tưởng tiếp tục một màn thân mật ở trên xe ngựa kia, nhưng Ninh Khanh khuất phục, làm tâm tình hắn thực phức tạp, không đành lòng lại làm sợ nàng. Dù sao tương lai còn dài, nàng là của hắn, còn có thể chạy trốn đi đâu?

-----reddevil2302@ddlqd.com-----

Tổng Trạc đi rồi, Ninh Khanh lập tức sai người đi đem Sơ Nhụy trở về, thuận tiện cũng đem Đồng Nhi cùng nơi lộng ra tới, an trí ở phía sau tráo phòng.

Tổng Trạc cho nàng thuốc đều là tốt nhất, chân nàng vốn chỉ là bị thương ngoài da, sau một buổi tối những cái sưng đỏ đó đều tan thất thất bát bát, Ninh Khanh đã có thể xuống đất đi đường, bắt quá vẫn là có chút đau.

Buổi tối ngày hôm sau, Ninh Khanh tắm rửa xong xong, Vũ Tinh lại không có cho nàng bôi thuốc, Ninh Khanh tim đập nhảy, âm thầm kêu khổ. Quả nhiên, chỉ chốc lát, Tổng Trạc lại tới nữa!

Ninh Khanh vừa then lại vừa giận, không nghĩ cho hắn chạm vào! Lại vẫn là phản kháng không được, để hắn thực hiện được!

Buổi tối ngày thứ ba, Ninh Khanh học thông minh, tắm rửa xong liền nói muốn đi dạo tiêu thực.

Khi Tổng Trạc đi vào phòng Ninh Khanh liền không vui: “Biểu cô nương đâu?”

“Biểu cô nương nói muốn ra ngoài đi một chút, không cho đi theo.” Vũ Tĩnh nói.

Tổng Trạc rất bận, vì bởi Ninh Khanh, hắn liền chạy giữa hai đầu Thượng Kinh và ngoại ô, mỗi ngày cũng chỉ có một chút thời gian như vậy bởi nàng. Bởi nàng xong, hắn lại đuổi vào thành, ngày mai cửa thành mở đến muộn, hắn còn phải thượng triều.

Tổng Trạc không thấy được Ninh Khanh, nơi nào cam tâm. May mắn là cái tiểu tòa nhà này không lớn, chuyển động hai vòng chuẩn có thể tìm được.

Tòa nhà này tuy rằng nhỏ nhỏ xảo xảo, nhưng chim sẻ tuy nhỏ, lại ngủ tạng đầy đủ, trang hoàng đến thập phần tinh tế lịch sự tao nhã.

Tổng Trạc xoay hai vòng, rốt cuộc ở mảnh cây trúc trong hậu viện kia tìm được Ninh Khanh.

Khi đó Ninh Khanh mặc một thân váy xanh biếc, cách một bụi cây trúc rất xa liền nhìn thấy Tổng Trạc, vừa sợ vừa chột dạ, làm bộ nhìn không thấy muốn chạy. Ai ngờ chưa đi được hai bước liền một tiếng thét chói tai: “Có rắn!”

Tổng Trạc lập tức chạy qua, một tay đem nàng ôm nhập trong lòng ngực, quay đầu nhìn lại, quả thực có một con rắn cỏ!

“Biểu ca, có rắn!” Ninh Khanh hỏi hện, ô ô nhào vào trong lòng ngực Tổng Trạc.

“Rừng trúc thường có rắn đâu!” Tổng Trạc ôm nàng ra rừng trúc, than cười rộ lên: “Mộng Trúc Cư cũng có một tảng lớn rừng trúc a, cẩn thận buổi tối, rắn nơi đó đều bò đến trên giường muội!”

Ninh Khanh nguyên bản là không sợ, nhưng trải qua đêm nay xong, có bóng ma, bị hấn nói sợ tới mức run rẩy.

“Qua chút thời gian, dọn ra Mộng Trúc Cư được không? Tây viện bên kia có một chỗ kêu Tiêu Vũ Lâu, vừa lịch sự tao nhã lại rộng thoáng, so Mộng Trúc Cư mạnh hơn gấp mười lần. Lại trang hoàng trang hoàng, thu thập đến càng tốt chút, Khanh Khanh dọn đi vào, được không?” Tổng Trạc nói ánh mắt sáng quắc mà nhìn nàng.

Ninh Khanh thân mình cứng đờ, nàng lại không ngốc, ở Thần Vương phủ lâu như vậy tự nhiên biết Tây viện là địa phương nào! Đó là địa phương cho thê thiếp tương lai của Tổng Trạc ở!

Lại qua chút thời gian..... Biểu ca giống như liền đến sinh nhật mười tám tuổi! Đến lúc đó, hấn liền không cần lại thủ thân!

Đó là ý tứ phải cho nàng se mặt làm di nương!

Ninh Khanh cả người đều không tốt! Thực phản cảm, thực thương tâm! Đồ đồ cái miệng nhỏ trước có lệ: “Người ta..... Còn nhỏ đâu.....”

“Không nhỏ, hoàng tổ mẫu mười bốn tuổi liền sinh đại trưởng công chúa.” Tổng Trạc nghiêng ngẫm nói.

Ninh Khanh nhịn không được khóc lên: “Kia cũng không cần! Người ta còn phải đợi sang năm mùa xuân hái măng ăn!”

Thấy nàng khóc đến thương tâm, Tổng Trạc liền đau lòng, có chút hối hận chính mình phóng túng, không đành lòng bức nàng: “Hảo, trước hái măng ăn!”

Từ sau nọ hôn kia xong, hấn càng ngày càng nghĩ đụng chạm nàng, cùng nàng thân mật, nghĩ đến thân mình đều đau, liền trong mộng đều là nàng. Lúc này mới nóng đầu muốn sau sinh nhật lập tức chiếm hữu nàng.

Tuy rằng Hoàng thái hậu mười bốn tuổi liền sinh đại trưởng công chúa, nhưng mười ba tuổi liền hầu hạ người, tuổi thật là quá nhỏ. Là hấn xúc động.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Yên Lặng

Mấy ngày nay Tổng Trạc không có tới.

Ninh Khanh một mình ở tiểu viện tĩnh dưỡng, không có đại quy củ của Thần Vương phủ, cũng không có các cô nương vương phủ mình trào ám phúng, ngẫu nhiên vẽ đồ án thêu, đi dạo hoa viên gì đó, thật sự thực thích ý.

Ninh Khanh phảng phất lại trở về về những ngày tháng vô ưu vô lự ở Ninh gia.

Chỉ Sơ Nhụy còn ghé vào trên giường liền lo lắng sốt ruột: “Thế từ đã vài ngày không có tới.”

“Hắn đánh người một trận, người còn nhớ hắn?” Ninh Khanh cảm thấy khuynh hướng chịu ngược của Sơ Nhụy thực nghiêm trọng.

“Hắn đánh ta một trận còn phải nhớ!” Sơ Nhụy khóc lên: “Hắn nếu là không tới so với đánh mười trận còn thảm hơn! Cô nương, thế tử vì cái gì không tới?”

Ninh Khanh nhớ tới ngày đó trong rừng trúc lời Tống Trạc nói cùng nàng, trong lòng một trận khó chịu, cách ứng đến hoảng, lắc lắc cây quạt: “Ta như thế nào biết.”

Hắn chẳng lẽ là bởi vì nàng cự tuyệt mà sinh khí đi? Hắn phóng túng tùy tiện như vậy, nàng còn không có giận hắn đâu! Hắn ngược lại muốn giận nàng sao!

Ninh Khanh rầu rĩ mà nghĩ, phe phẩy quạt tròn hương trong hoa viên đi.

Lại qua ba bốn ngày, Tống Trạc vẫn không có tới, Ninh Khanh càng phiền muộn, không biết vì sao, vô cớ cảm thấy có chút ủy khuất, ngơ ngác mà nhìn ngoài cửa sổ, Ninh Khanh không nghĩ thừa nhận, nàng thật sự nhớ biểu ca.

Cho đến giữa trưa hôm nay, một hồi mưa to đem thất nguyệt lưu hỏa tưới đến mát lạnh hương thơm, Ninh Khanh ghé vào bên cửa sổ, cuối cùng nhìn thấy Tống Trạc khoan thai mà đến.

Một thân cảm bào thêu ám văn tối màu, bởi vì trời mưa mà đuôi tóc hơi dính ướt, cầm một chiếc dù giấy vẽ hình thanh trúc, lịch sự tao nhã vô song, phong hoa tuyết đại, mặt mày thanh đậm như thơ như họa, môi mỏng câu lấy cười nhạt, mắt phượng ân tình, sáng quắc lượng lượng mà nhìn nàng chăm chú.

Ninh Khanh trong lòng vui vẻ, vội vàng đem cây quạt ném một bên, liền như con bướm xanh biếc kiêu diễm bay vào trong lòng ngực hắn, ôm eo hắn: “Biểu ca! Biểu ca!”

Đầu nhỏ của nàng ở trên eo hắn cọ cọ, sau đó ngẩng đầu, mắt trông mong mà nhìn hắn.

Tống Trạc lúc này mới phát hiện tiểu nha đầu chỉ cao tới ngực hắn, thật sự nhỏ xinh, non nớt giống như tiểu mâm nhi mới nhú, giống như dùng sức nhẹ nhàng xoa một cái liền sẽ nát, Tống Trạc càng thêm yêu thích, sờ sờ đầu nhỏ của nàng, cười khê: “Tiểu mâm nhi, biểu ca phải tưới cho người nhiều nước, làm người mau mau lớn lên mới hảo.”

Ninh Khanh khuôn mặt nhỏ tối sầm, tiểu mâm nhi, đó là cái hình dung gì? Còn muốn tưới nhiều nước? Nàng vì sao nghe như thế nào cảm thấy..... Ách, một lời khó nói hết?

Ninh Khanh cả người đều không tốt, duỗi tay đo đo bên tai Tống Trạc: “Ta nghĩ sẽ cao đến như vậy!”

Tống Trạc a một tiếng mà cười, đo đo ở tầm ngực: “Người sẽ cao như vậy!”

“Biểu ca.....” Ninh Khanh mở to mắt trừng, không vui.

“Biểu ca thích Khanh Khanh cao như vậy, bởi vì có thể ôm đến trước ngực, nhìn.....” Tống Trạc đột nhiên nhớ tới lần đó ở trên thuyền hoa hắn nói qua, cười nhẹ một tiếng: “Ừm, nhìn kiều kiều yêu yêu.”

“Người ta mới không có kiều kiều yêu yêu.” Ninh Khanh thực ủy khuất.

Nàng sao có thể biết, bộ dáng này của nàng càng thêm xác minh bốn chữ kia, tựa điểm sắc nộ phóng, kiều yêu sinh tư, Tống Trạc xem đến tâm viên ý mã, ánh mắt vì thâm, duỗi tay nheo khuôn mặt nhỏ của nàng, hận không thể hôn lên.

Nhưng hắn nhịn xuống! Chính là giọng điệu lại khó có thể tự cao ái muội: “Nhưng biểu ca thích, làm sao bây giờ? Ân?”

Ninh Khanh nổi giận: “Huynh đùa giỡn ta!”

Tống Trạc cười nhẹ dứt khoát một tay đem nàng bế lên tới, làm thân mình non nớt của nàng dính sát vào trong lòng ngực hắn, mới có thể an ủi ý động trong lòng hắn.

Cúi đầu nhẹ nhàng hôn hôn kiều môi của nàng, không dám đi sâu, ở bên tai khiết nộn của nàng thấp giọng nói: “Chính là thích đùa giỡn muội đó, làm sao bây giờ?”

Ninh Khanh đầu tiên là khuôn mặt nhỏ đỏ lên, sau đó lại nghĩ, biểu ca nếu là không đùa giỡn nàng mà chạy tới đùa giỡn người khác thì làm sao bây giờ? Vậy nàng tình nguyện bị hắn đùa giỡn đi!

Ở một bên Thanh Phong xem đến nước mắt đều mau rơi, thế tử, ngài phong thanh trác tuyệt, cao ngạo tuyệt nhả đều mau rót đầy đất, mau nhặt lên đến đây đi!

Tổng Trạc thấy Ninh Khanh dựa vào trên vai hấn không lên tiếng, cho rằng chính mình lại phóng túng làm nàng sợ, liền có chút hối hận, trong lòng những cái đó kiều diễm liền tiêu tán mà đi, chuyển đề tài nói: “Mấy ngày này nhưng có nhớ ta?”

Ninh Khanh trầm mặc một lúc mới nói: “Nhớ đâu.”

Tổng Trạc nguyên tưởng rằng nàng sẽ không thừa nhận, hấn liền muốn trêu ghẹo vài câu, không thể tưởng được nàng thành thật như vậy, lại làm Tổng Trạc trong lúc nhất thời tìm không thấy lời nói, chỉ dư trong lòng một khung như tình mật ý, khó có thể phát tiết, càng thêm khiến quyện triển miên.

“Biểu ca, huynh muốn mang ta đi chỗ nào?” Ninh Khanh phát hiện Tổng Trạc ôm nàng hướng ngoài cửa đi.

“Khanh Khanh ngoan như vậy, biểu ca mang Khanh Khanh ra cửa đi dạo.”

“A, thật sự?” Đôi tay Ninh Khanh ôm cổ hấn, hai mắt sáng lấp lánh mà nhìn hấn.

“Thật là đứa nhỏ ngoan.” Tổng Trạc cúi đầu ở ấn đường nàng nhẹ nhàng hôn một cái.

Ninh Khanh a một tiếng, khuôn mặt nhỏ chôn đến vai hấn oa.

-----reddevil2302@ddlq.com-----

Tổng Trạc cùng Ninh Khanh ngồi trên một chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá. Đi gần nửa canh giờ, mới ngừng lại được.

Ninh Khanh bị Tổng Trạc ôm xuống xe, giương mắt nhìn lên, trông thấy như là cửa sau một gian quán ăn.

Tổng Trạc lôi kéo Ninh Khanh, Ninh Khanh vốn tưởng rằng hấn muốn mang mình đi ăn cơm, không thể tưởng được bên trong gian quán ăn này không có một bóng người, trên mặt đất còn bày bừa vài thứ, giống như là đang trang hoàng dở dang.

“Biểu ca, đây là nơi nào?”

Tổng Trạc nói: “Muội không phải muốn mở cửa hàng đồ ngọt sao?”

Ninh Khanh trong lòng nhảy dựng, không dám tin tưởng mà nhìn Tổng Trạc: “Biểu ca.....”

“Chúng ta đến trên lầu nhìn xem, nắm tay ta, hay vẫn là muốn biểu ca ôm muội?” Tổng Trạc mỉm cười nhìn nàng.

Ninh Khanh vành mắt đỏ lên, tay nhỏ trắng nõn phóng tới trên tay hấn, hấn nhẹ nhàng nắm chặt, khẽ xoa xoa trong lòng bàn tay, dắt nàng đi bước một lên lầu.

Đi đến lầu hai, Ninh Khanh từ ban công giương mắt nhìn lên, cuối cùng nhận ra tới, đây là một trong vài đoạn đường thịnh vượng nhất Thượng Kinh, gian cửa hàng mà nàng đang đứng này, nguyên danh kêu là Trân Vị Hiên, là một trong năm lầu đứng đầu ở Thượng Kinh! Nghe nói chủ nhân là nhà giàu số một số hai ở Thượng Kinh, chỗ dựa sau lưng cũng cực hoành tráng.

Cửa hàng mỗi ngày hốt bạc vượng như vậy, chủ nhân không có khả năng không làm tiếp, có khả năng nhất chính là bị người lấy cường quyền bức cho không thể không nhượng ra tới.

Ninh Khanh nghĩ đến Tổng Trạc biến mất hơn mười ngày, nàng cho rằng hấn là giận nàng, nguyên lai lại là bận giúp nàng đem cửa hàng này tới tay!

Ninh Khanh lại nghĩ đến lần đó nàng nháo muốn mở cửa hàng, hấn không cho, nàng gặp được Chung Ly Uất, hấn phát hỏa, nàng nháo phải về nhà, sau lại không phụ sở vọng, hấn lại dùng thủ đoạn khiến cho nàng xám xịt mà trở lại bên người hấn. Nàng cho rằng cũng chỉ có thể như vậy bỏ qua.

Lại không nghĩ, hấn yên lặng chiều theo ý nàng.

Hấn là người cực cao ngạo, vị thế từ Thần Vương mà nhân thần đều coi trọng! Hấn không hiểu xin lỗi, cũng sẽ không mở miệng xin lỗi, lại dùng hành động yên lặng thỏa hiệp theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Vẽ Qua

“Ta chỉ muốn cái cửa hàng nho nhỏ, không cần lớn như vậy.” Ninh Khanh nói.

“Nếu phải làm, tự nhiên muốn tốt nhất.” Tống Trạc nói. “Chính là không thể đặt trên danh nghĩa của muối, nữ tử mười lăm tuổi mới có thể có tài sản riêng làm của hồi môn, trước lấy danh nghĩa của Chung Ly gia mở ra, về sau trả lại cho muối, như thế nào?”

“Được.”

Chuyện cửa hàng, Tống Trạc sớm đã an bài thỏa đáng, kỳ thật hắn chỉ phụ trách đem cửa hàng tới tay, hắn sẽ không đụng chạm trên chuyện thương trường, lại cùng Chung Ly gia hùn vốn phân một nửa cổ, cho nên đều toàn quyền giao cho Chung Ly Ưu phụ trách.

Bởi vì muốn vội chuyện cửa hàng, Ninh Khanh vẫn ở tại tòa nhà vùng ngoại ô, miễn cho ở Thần Vương phủ, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết.

Vội xong chuyện cửa hàng, Tống Trạc liền mang theo Ninh Khanh đi ăn cơm, địa điểm là Quái Vị Thiên Hạ.

Chung Ly Ưu cùng Thẩm Thành Cung đã sớm chờ ở nơi đó.

Ninh Khanh nhìn thấy hai người rất là kinh ngạc: “Biểu ca, huynh cư nhiên cho ta thấy ngoại nam?”

Tống Trạc cười như không cười: “Không thấy cũng thấy, không bằng quang minh chính đại thấy. Không đến nỗi vốn không có chuyện gì lại thành như có chuyện.”

Sự tình lần trước không có vạch trần, nhưng tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ ràng, Tống Trạc nếu là tiếp tục cất giấu, ngược lại giống như nữ nhân của hắn ở sau lưng hắn vụng trộm với người khác, cho nên hắn dứt khoát quang minh chính đại đưa nàng tới gặp bọn họ một lần. Cũng trừ bỏ khúc mắc trong lòng mọi người.

“Biểu ca anh minh thần võ.”

Tống Trạc a một tiếng: “Bỏn thể tử tự nhiên là tốt nhất! Chẳng lẽ còn phải lo lắng Khanh Khanh nhà ta sẽ bị người khác câu đi sao?”

Ninh Khanh khoe miệng vừa kéo, nàng có thể lý giải kỳ thật chính là hắn đang nói lời trái lòng sao?

“Tống Trạc, người mới đến.” Thẩm Thành Cung nói.

“Gặp qua Thần Vương thế tử.” Chung Ly Ưu đứng dậy.

Tống Trạc mỉm cười tiến lên: “Vị này chính là biểu muội của bỏn thể tử, họ Ninh. Biểu muội, vị này chính là bạn thân của bỏn thể tử Khang Vương Thẩm Thành Cung, vị này chính là thiếu đông gia của Chung Ly gia, Chung Ly công tử.”

Ninh Khanh nghe vậy chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, tên này là Khang Vương? Là cái Vương gia sao?!

Nàng nhưng không có quên ngày đó nàng chỉ vào chóp mũi hắn hung ba ba mà hét lớn một tiếng: “Liên quan gì đến ngươi!”

Nàng cho rằng ngồi cùng Chung Ly Ưu thì chính là bằng hữu của Chung Ly Ưu, đều là thương nhân! Nếu sớm biết hắn là Khang Vương, nàng sao dám hô quát như thế!

Được rồi, nàng chính là nhát gan như vậy! Nàng chính là sợ hãi quyền thế, nếu là nàng không sợ trời không sợ đất, không sợ quyền thế liền sẽ không bị Tống Trạc ức hiếp đến tận đây!

Nhìn trong mắt nàng tràn đầy đều là hối hận, Thẩm Thành Cung trong mắt hiện lên một mạt ý cười. Hắn nhìn Ninh Khanh, càng thêm cảm thấy Ninh Khanh quen thuộc, tổng cảm thấy giống như gặp qua ở nơi nào.

Mấy người ăn cơm, liền bắt đầu nói chuyện sinh ý. Tống Trạc cùng Thẩm Thành Cung đều là quý tộc cao cao tại thượng, dựa thu nhập từ thuế từ đất phong mà thu vào, trước nay đều là khinh thường cùng thương nhân giao tiếp, càng miễn bàn tham dự cùng người khác nói sinh ý.

Nhưng bởi vì Ninh Khanh, Tống Trạc không thể không bồi, Thẩm Thành Cung cảm thấy rất có hứng thú, cũng lưu lại.

Chung Ly Ưu nói: “Thượng Kinh có rất nhiều cửa hàng điểm tâm, nhưng lại chưa thấy qua hình thức tửu lầu, người xác định mở xong có người đi vào ngồi ăn điểm tâm?”

Thời đại này cửa hàng điểm tâm đều là bán cho khách mang về, cũng chỉ có tửu lầu phục vụ cơm canh cùng món điểm tâm ngọt, có thể cho khách nhân ngồi ăn.

“Đó là bởi vì những món điểm tâm ngọt đó không đủ đa dạng hóa, hơn nữa ở đây điểm tâm chiếm đa số. Cửa hàng của ta chủ yếu làm chè ngọt, dùng hoa quả sữa bò tươi mới làm chiêu bài.”

“Từ từ!” Chung Ly Ưu cả kinh nói: “Hoa quả tươi mới liền tính! Đó là đồ vật quý, thật đúng là có thể hấp dẫn một ít khách quý. Nhưng sữa bò, đồ vật kia có thể ăn sao?”

“Bốn vương nghe nói sữa bò có mùi hôi.” Thẩm Thành Cung nói.

“Đây là thật sự?” Ninh Khanh không ưu phản hĩ: “Chúng ta đây có thể đẩy ra sữa bò ăn không hôi! Cũng không sợ không ai ăn, bởi vì có nhãn hiệu của Chung Ly gia các ngươi ở nơi đó, mọi người đều sẽ tin tưởng các ngươi, nguyện ý thử một lần! Đây lại là một cái mảnh lời!”

“Ngươi đây là lợi dụng chiêu bài của Chung Ly gia? chúng ta” Chung Ly Ưu khòe miệng vừa kéo.

“Ta lợi dụng chiêu bài nhà ngươi làm gì? Ta là tự cấp nhà các ngươi cách kiếm tiền a! Kiếm tiền!” Ninh Khanh nói hai mắt sáng lấp lánh, thời đại này cư nhiên không ai hiểu được ăn sữa bò! Nàng giống như nhìn đến một trương lại một trương ngân phiếu hướng nàng bay tới! “Ngắm lại tú phẩm hình hoạt họa ta làm xem, nếu là lúc trước cho ngươi làm lớn một hồi, ngươi dám sao?”

Nàng nói đó là mi sắc bay múa, người nàng vốn dĩ liền thanh điểm vô song, tuy rằng mạng khăn che mặt, nhìn không rõ dung mạo, nhưng một đôi mắt lại sáng như sao trời, làm cả người đều sáng lên.

Thẩm Thành Cung không khỏi than cười: “Vị này nhà ngươi quả thật là từ thương hộ ra tới!”

Lời này nếu là ngày thường nói đó là nghĩa xấu, nhưng giờ này khắc này, lại là hàm chứa tán thưởng. Tống Trạc cười mà không nói, hắn vẫn luôn biết nàng rất sáng mắt.

Cuối cùng, Chung Ly Ưu bất cứ giá nào, một người chiếm một nửa cổ, Chung Ly gia bỏ vốn, Ninh Khanh ra kỹ thuật. Thuận tiện còn cung cấp phương thức tiêu thụ——

“Ta sẽ tìm một người tín nhiệm để truyền thụ bí phương của ta, sau đó người kia liền ở phòng bếp lớn dạy lại cho các đầu bếp. Mỗi tháng mừng một cùng mười lăm, ta sẽ tự tay làm một món điểm tâm ngọt mới.”

Chung Ly Ưu khòe miệng vừa kéo, trong lòng nghĩ thầm: Giống thanh lâu đầu bảng ra mắt đi! Nhưng miệng hắn dù có độc cũng không dám nói ra lời, bởi vì Ninh Khanh là người của Tống Trạc, hắn không thể đem lời nói có quan hệ đến thanh lâu nói đến trên đầu nàng! Cho nên hắn chỉ có thể ở trong lòng phun trào.

Cuối cùng, thành công ký kết công văn. Chung Ly Ưu nói: “Không thể tưởng được Ninh cô nương chẳng những sẽ vẽ tranh, còn sẽ làm điểm tâm.”

Ninh Khanh cười mà không nói, Thẩm Thành Cung nói: “Không biết Ninh cô nương học được ở nơi nào? Thế tử cũng là đan thanh nhất tuyệt, hai người các ngươi nhất định giao lưu tham thảo không ít đi.”

Ninh Khanh kinh ngạc mà nga một tiếng: “Nguyên lai biểu ca thực sẽ vẽ tranh? Như thế nào cũng chưa cho vẽ cho người ta một bức a.”

“Trong khoảng thời gian này không rảnh. ....” Tống Trạc nói đột nhiên khuôn mặt tuần tú cứng đờ, từ từ, hắn giống như có vẽ qua! Nàng vào phủ ngày đầu tiên hắn liền vẽ! Sau đó..... Đưa cho Thẩm Thành Cung!

Tống Trạc không tự chủ được mà nhìn phía Thẩm Thành Cung, khi hắn tiến vào, vừa vận nghe Thẩm Thành Cung lẩm bẩm giống như gập qua nha đầu nhà hắn.....

Tống Trạc nghĩ đến bức họa vẽ Khanh Khanh nhà mình lại đang ở trong tay một nam nhân khác, cả người đều không tốt!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Làm Ra Vẽ Là Bệnh

Tại cổng lớn của Quái Vị Thiên Hạ, một người nam tử mỹ mạo, nam sinh nữ tướng, đang ngồi xổm một bên gặm dưa hấu. Tội tổ của hắn, Bình Hưng, một bên che dù cho hắn một bên gạt nước mắt, gia nhà hắn thật là càng ngày càng không có hình tượng!

“Gia..... Ra tới rồi!” Bình Hưng đột nhiên vội vàng mà chụp bả vai chủ tử nhà mình.

Thủy Kinh Niên giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một người nam tử ốm yếu cực kỳ tuần mỹ từ Quái Vị Thiên Hạ đi ra.

Thủy Kinh Niên kích động đem miếng dưa hấu gặm đến một nửa ném xuống mặt đất, liền vọt đi lên: “Đồng hương, cuối cùng tìm thấy ngươi rồi!”

“Đây, ngươi làm gì đấy?” Tùy tùng bên người Chung Ly Ưu gầm lên một tiếng, tiến lên ngăn đón.

“Cút ngay!” Thủy Kinh Niên một tay đem tùy tùng kia đẩy ra, tuy rằng nam sinh nữ tướng, thoát nhìn tay trái gà không chặt, nhưng mấy năm nay trải qua

khô luyện, võ công của hắn cũng không tệ lắm.

“Ta không quen biết ngươi.” Chung Ly Uú nói.

“Đồng hương, ta cũng không quen biết ngươi, nhưng chúng ta là đồng hương a! Hello-kitty ngươi sẽ nhận thức đi!” Thủy Kinh Niên hưng phấn nói.

“Cái gì kỳ kỳ?” Chung Ly Uú về mặt kỳ quái.

Thủy Kinh Niên giống như bị người hất cho một gáo nước lạnh, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định: “Không phải kỳ kỳ, là Hello-kitty, mèo kitty! Hiểu không?”

“Đều nói không quen biết cái gì kỳ kỳ.” Chung Ly Uú âm thanh lạnh lùng nói: “Muốn tìm nữ nhân đi thanh lâu!”

Thủy Kinh Niên ngơ ngẩn, nếu thật là đồng hương, không có khả năng không tương nhận, không có ai so với hắn rõ ràng hơn sự cô độc cùng khó chịu khi xuyên qua đến dị thế.

“Thêu phẩm hình hoạt họa có phải xuất từ cửa hàng nhà ngươi hay không?”

“Tự nhiên là xuất từ cửa hàng nhà ta, thế nào?”

“Người vẽ kia đâu?”

“Vì cái gì muốn nói cho ngươi?” Chung Ly Uú hừ lạnh một tiếng, từ khi thêu phẩm hình hoạt họa thịnh hành, không biết có bao nhiêu người trong nghề tới hỏi thăm cơ mật. Hắn làm sao có thể đem cơ mật thương nghiệp để lộ ra đi.

“Ta cũng không phải muốn hỏi thăm cơ mật thương nghiệp nhà ngươi, ta chính là muốn gặp người nợ một lần.”

“Không được.”

Thủy Kinh Niên chưa từ bỏ ý định, lại nghĩ cách đeo bám Chung Ly Uú. Chung Ly Uú thấy Thủy Kinh Niên khí độ bất phàm, trên người ẩn có quý khí, không giống như là thương nhân, mà tác phong hành sự rất là sạch sẽ hiên ngang, không khỏi âm thầm cảnh giác.

Chung Ly Uú bị quấy rầy phiền, thực không khẩu đức nói: “Người nợ đã chết!”

Thủy Kinh Niên tự nhiên không tin, cau mày nhìn Chung Ly Uú rồi đi: “Bình Hưng, ngươi cho người đi điều tra một chút, Chung Ly Uú gần nhất có tiếp xúc người kỳ quái nào không.”

Hắn cũng không tin, hắn thật sự tìm không thấy!

“Gia, ngại vì cái gì nhất định phải tìm người kia đâu?” Bình Hưng về mặt khó xử. Đây cũng không phải hai đầu bò ruộng nhà bọn họ, cho dù phái nhiều người tới cũng thì triển không dễ a! Nếu như bị Thiên Thịnh tóm được, kia hậu quả thiệt tình không dám tưởng!

“Tìm được rồi lại như thế nào, chẳng lẽ gia ngại muốn cùng hắn làm buôn bán?”

Thủy Kinh Niên mờ mịt mà nhìn ngoài cửa sổ, tìm được rồi cũng chưa chắc có thể trở về, nhưng tìm được rồi tổng so không tìm được tốt hơn, ít nhất có cái đối tượng có thể nói hết tâm sự đi!

Nghĩ như thế, hắn liền thầm chấp nhận, chỉ thấy hắn chỉ đến khí doanh mà cười: “Nếu là nam, ta liền cùng hắn kết bái anh em, nữ, ta liền cưới nàng! Chi cần là có một ngụm ăn, ta liền sẽ phân hắn (nàng) một nửa, sẽ không để cho hắn (nàng) ở thế giới tàn khốc này bằng hoàng bất lực, nhậm người khi dễ.”

Đang lúc Thủy Kinh Niên tràn đầy đều là chờ mong, Bình Hưng mang đến một cái tin tức tốt, đương nhiên, còn có một cái tin tức xấu!

“Gia, nô tài tra được, Chung Ly Uú gần nhất không dị động gì, chính là kết giao với Khang Vương. Sinh ý là ba tháng trước bắt đầu. A, đúng rồi, cái thêu phẩm hình hoạt họa này nguyên lai cũng không phải Cẩm Chức Thiên Hạ mở đầu, nguyên bản là một cái phường thêu nho nhỏ kêu Tú Thái Phường bán trước.”

“Thật là trời cũng giúp ta, ta liền nói, sao có thể một chút manh mối đều không có đâu!” Thủy Kinh Niên hưng phấn vỗ bàn một cái rồi nhảy dựng lên, “Đi, chúng ta đi Tú Thái Phường tìm hiểu.”

“Gia, không cần dò xét, bọn nô tài đã dò xét cho ngài!” Bình Hưng cười nói.

“Còn không mau nói!”

“Tú Thái Phường chương quây nói, là một tiểu thôn cô mới ra tỉnh ở hẻm Liễu Thụ đem thêu phẩm hình hoạt họa tới bán.”

“Mới ra tỉnh? Tiểu thôn cô!” Thủy Kinh Niên về mặt bình tĩnh: “Một cái tiểu thôn cô sao có thể sẽ vẽ tranh, không cần hỏi, nàng nhất định là xuyên qua! Thật đáng thương! Nhất định là xuyên thành một cái tiểu thôn cô đáng thương, ba bữa không đủ no, cực phẩm thân thích vờn quanh, sau đó nàng quyết định nỗ lực vươn lên, dựa vào chính đôi tay mình làm giàu!”

Tuy rằng Bình Hưng không biết đang nói cái gì, nhưng hấn tổng cảm thấy bộ não của gia nhà mình thật sự quá lớn!

“Tiểu thôn cô kia đâu?” Thủy Kinh Niên thực kích động.

“Đã chết!”

Thủy Kinh Niên tức giận đến ngã ngửa một cái: “Đã chết?”

“Chết thật.” Bình Hưng thực vui vẻ, như vậy bọn họ liền có thể hồi Thiên Thủy! “Hình như là sự tình hơn mười ngày trước, trên đường đi gặp phải ngựa nổi điên, khi đưa đến y quán liền đã tắt thở. Thân nhân duy nhất của nàng hình như chỉ còn lại một cái đầu tử, chịu không nổi đã kích cũng dùng dây thừng treo cô!”

“Ta không tin!”

Thủy Kinh Niên chưa từ bỏ ý định, tự mình đi xem phùng thôn còn có hẻm Liễu Thụ, quả thực như Bình Hưng nói giống nhau, là cái tiểu thôn cô kia trước tiên đem hình hoạt họa ra bán, hơn nữa thật sự đã chết!

Không có gì đã kích hơn so với hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn hơn nữa. Thủy Kinh Niên cả người đều ủ rũ, nằm nghiêng qua trên giường, bộ dạng không khác gì như đã chết.

-

Ninh Khanh trở lại tiểu viện ở ngoại ô xong liền đắm chìm vào phòng bếp nghiên cứu món điểm tâm ngọt của nàng.

Tổng Trạc đưa tới cho Ninh Khanh một phụ nhân hơn năm mươi tuổi, gọi là Đặng mụ. Đặng mụ làm thử hai món điểm tâm, Ninh Khanh nếm qua rất là vừa lòng. Quyết định đem tất cả những gì mình biết đều sẽ dạy cho nàng ấy, để nàng ấy tọa trấn ngoài cửa hàng.

Ninh Khanh vội đến chân không chạm đất, cũng không để ý tới Tổng Trạc, Tổng Trạc cũng vội đến chân không chạm đất. .... Hấn phải suy nghĩ biện pháp đem Thiên Kiều Bách Hà Đồ lấy lại về a!

Tổng Trạc sợ quá gấp gấp sẽ khiến cho Thẩm Thành Cung hoài nghi, hoãn vài ngày liền đi tìm Thẩm Thành Cung. Tổng Trạc thực biệt nữ, hấn không nghĩ Thẩm Thành Cung biết sự thật về Thiên Kiều Bách Hà Đồ, bởi vì lần trước hấn nhìn thấy Thẩm Thành Cung đem Thiên Kiều Bách Hà Đồ treo ở trong phòng ngủ!

Nghĩ Thẩm Thành Cung buổi tối mỗi ngày đều nhìn Khanh Khanh nhà hấn trước khi ngủ, Tổng Trạc miễn bàn nhiều khó chịu, chính hấn còn không có cái đầu gối này đâu!

“Thành Cung, chúng ta giống như đã ba tháng không có chơi cờ.” Tổng Trạc nói.

Thẩm Thành Cung cười rót rượu cho hấn: “Vây đến chơi một ván.”

“Lần trước ngươi chiếm ta tiện nghi, lần này nếu là ngươi thua thì phải đền cho ta cái điểm có tiền.”

“Khang Vương phủ của ta có cái gì mà Thần Vương phủ của ngươi không có sao?”

“Bất luận đất rẻ sang hèn, ta thắng liền từ trong phòng ngươi lấy đi một vật.”

“Được.”

Chơi một ván xong, Thẩm Thành Cung đại bại! Tổng Trạc hưng phấn mà chạy vào phòng ngủ của Thẩm Thành Cung lấy tranh, đang nhìn đến vách tường nguyên bản treo Thiên Kiều Bách Hà Đồ lại trống rỗng, Tổng thế tử không bao giờ có thể bình tĩnh nữa!

“Tranh đâu?”

“Cái gì tranh? Chẳng lẽ ngươi là muốn lấy Thiên Kiều Bách Hà Đồ?” Thẩm Thành Cung sững sốt, khóe miệng vừa kéo: “Này uy, Tổng Trạc, ta liền nói ngươi hôm nay như thế nào cổ cổ quái quái, ngươi không cần nói cho ta, ngươi đánh một vòng lớn như vậy chính là vì phải đem bức họa kia đi về?”

Tổng Trạc ha hả, Thẩm Thành Cung khóe miệng vừa kéo: “Ngươi muốn lấy trở về cứ việc nói thẳng ra, ngươi có thể lại làm ra về sao?”

Tổng Trạc: Gia làm ra về ngươi cũng đều không hiểu!

“Khung treo bức họa kia hỏng rồi, đang để ở Mặc Bảo Cư tu sửa.”

Tổng Trạc ha hả a, đứng lên liền đi ra ngoài, Thẩm Thành Cung đầy mặt đều là hắc tuyến, đây là tình huống như thế nào?

Tổng Trạc tới Mặc Bảo Cư, đem Thiên Kiều Bách Hà Đồ bắt được trong tay, mới nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy mỹ mãn mà về nhà.

Thẩm Thành Cung buổi tối nằm trên giường, trần trọc, ngơ ngác mà nhìn một khối vách tường trống không kia, không có bức họa, hần tổng cảm giác cả người không được tự nhiên.

Thôi, bắt quá chỉ là một bức họa, về sau lại lừa gạt Tống Trạc vẽ cho hần một bức càng đẹp hơn là được!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đã Sớm Là Ta

Trung tuần tháng bảy, cửa hàng liên trang hoàng xong, nhưng gặp phải rằm tháng bảy là quý tiết, nên thẳng đến đầu tháng tám mới chọn cái ngày lành khai trương.

Bởi vì là cổ đại, Ninh Khanh ban đầu thiết tưởng qua rất nhiều cái tên thời thượng tiêu tươi mát đều không thể dùng, dứt khoát đi theo Chung Ly gia sản nghiệp mà đặt tên, gọi là Điềm Vị Thiên Hạ, nhưng thật ra vừa tục vừa nhả.

Giai đoạn trước tuyên truyền đã làm tốt lắm, hơn nữa ăn theo hiệu ứng của nhãn hiệu Chung Ly gia, ở ngày khai trương Điềm Vị Thiên Hạ sinh ý liền hóa bạo, đồ ngọt làm bằng hoa quả cùng sữa bò mới mẻ cùng các loại chè ngọt nhanh chóng thịnh hành khắp Thượng Kinh.

Quan trọng nhất chính là, nó còn đẩy ra một loại điểm tâm gọi là bánh kem, còn có một loại đồ uống kêu trà sữa, rất được các cô nương trẻ tuổi yêu thích.

Tương lai không lâu, Điềm Vị Thiên Hạ liền thành nơi tụ hội của các tiểu thư quý tộc ở Thượng Kinh, rồi rảnh tới đó ngồi ngồi, ăn một ít món điểm tâm ngọt, uống chút nước trái cây trà sữa, vừa lịch sự tao nhã vừa thích ý, so với trước kia đến quán trà vô vị, đến lầu trang trọng, Điềm Vị Thiên Hạ quả thực là quá thích hợp!

Ở ngày khai trương, Ninh Khanh ngồi ở lầu đối diện, nâng hương má, ánh mắt mờ mờ mà nhìn chăm chăm phía dưới xem.

“Nếu là thích, đến cửa hàng ngồi ngồi, ăn vài thứ là được.” Tống Trạc nói.

Ninh Khanh lắc đầu: “Ta không phải khách nhân.”

Tống Trạc giật mình, rất là khó hiểu, hôm nay nàng được như ước nguyện, vì sao lại buồn bực không vui?

Buổi tối, Tống Trạc mang nàng du thuyền.

Hôm nay là mười ba tháng tám, còn hai ngày chính là trung thu, trên bầu trời trăng tròn lớn như khay bạc, vừa trắng vừa sáng. Cho dù trên thuyền không cần đốt đèn, cũng có thể thấy rõ biểu tình của đối phương.

Tống Trạc cho người bày án kê, khoanh chân ngồi ở trên boong tàu, Ninh Khanh mang theo vài món điểm tâm ngọt bày ở trước mặt Tống Trạc.

Tống Trạc không chỉ một lần ăn món điểm tâm ngọt của Ninh Khanh, lần đầu tiên là người khác dâng lên chè hạt sen, lần thứ hai là Ninh Khanh vì lấy lòng hần làm bánh cao lương, lần này ăn, lại làm hần kinh diễm lần nữa.

“Cái này gọi là gì?”

“Cái này kêu dương chi cam lộ, là ta thích nhất. Dùng cao lương sữa bò làm đế, hơn nữa thêm bưởi cùng xoài, vừa thơm vừa ngọt, còn chua chua ngọt ngọt, biểu ca, huynh cảm thấy ăn ngon không?”

“Ăn ngon.” Tống Trạc than cười: “Muội là như thế nào sẽ biết mấy thứ này?”

“Là ta trộm học.” Ninh Khanh nói biểu tình rất là tự đắc: “Mẹ ta nói, phòng bếp đều là hạ nhân tiến, nói nơi đó dơ bẩn, chính là nha hoàn có thể diện cũng không muốn tiến phòng bếp. Nhưng ta cảm thấy, nếu người tiến phòng bếp làm thức ăn là đệ tiện, như vậy người ăn vào lại thành cái gì?”

Tống Trạc trầm mặc.

“Ta khi còn nhỏ cũng không phải thích mấy thứ này. Nhưng là năm tuổi năm ấy, nương ta liền buộc ta học khiêu vũ, mỗi lần nhảy xong ta lại ăn một trận món điểm tâm ngọt mới cảm thấy chính mình là tồn tại.”

“Buộc muội khiêu vũ?” Tống Trạc nhủ mảy. Thiên Thịnh cô nương đều coi đoan trang vì quý, sẽ không học khiêu vũ, khiêu vũ là tài học mà chỉ có những nữ tử muốn lấy sắc thờ người, muốn hướng nam tử mời sùng.

Cho nên Tống Trạc thực khiếp sợ, hay là Ninh gia từ nhỏ liền nghĩ lấy nàng tặng người?

Nàng năm tuổi năm ấy, hẳn là khi mẹ kế của hắn mới vào phủ được hai ba năm, cũng là thời điểm gian nan nhất, hay là khi đó Ninh gia liền tính toán đem nàng đưa cho hắn?

Nghĩ như vậy, Tống Trạc vô cớ tâm tình sung sướng lên, nguyên lai tiểu nha đầu này đã sớm là của hắn!

Nhìn không được vuron tay, nhẹ nhàng sờ sờ đầu nhỏ của nàng: “Ngoan ngoãn, học khiêu vũ cũng thực tốt nha!”

Ninh Khanh trầm mặc. Kiếp trước, nàng cảm thấy lý tưởng của nàng là làm món điểm tâm ngọt, nhưng đến ngày nàng thật sự mở một tiệm đồ ngọt, nàng mới phát giác, nàng cũng không có vui vẻ như trong tưởng tượng. Có lẽ, nàng cũng không có chán ghét ba lê như nàng vẫn tưởng!“Tối tối, Khanh Khanh đã biết khiêu vũ, cũng nên vì biểu ca nhảy một cái.” Tống Trạc cười nói.

Phản ứng đầu tiên của Ninh Khanh chính là mâu thuẫn, cái miệng nhỏ phiết phiết: “Ta không nhảy, ta làm gì muốn nhảy.”

Tống Trạc còn nghĩ muốn trêu ghẹo nàng vài câu, Ninh Khanh lại đột nhiên nhìn hắn: “Huynh thật sự muốn nhìn?”

“Tất nhiên. Lấy đàn tót, ta đệm nhạc cho muội.”

“Không cần.” Ninh Khanh lại cự tuyệt, “Như vậy liền hảo.”

Nàng đứng lên, cõi một tảng đạm lục sắc trảo sa bên ngoài, bên trong mặc chính là một bộ váy áo thuần trắng thêu hoa văn ám bạc. Vật trang sức trên tóc toàn bộ tháo xuống, chỉ thấy nàng cầm lấy một cây trâm dài đem tóc búi lên, cố định toàn bộ trên đỉnh đầu, lộ ra cần cổ thon dài tuyết trắng tuyệt đẹp.

Đây là lần đầu tiên nàng múa ba lê khi tới nơi này, nàng rất coi trọng.

Tống Trạc có chút kinh ngạc mà nhìn nàng, nàng đã đứng ở phía trước, hai tay nâng váy hơi hơi thấp người hướng hắn hành lễ, này cũng không phải phương thức hành lễ ở Thiên Thịnh, nhưng hắn biết đó là hành lễ! So với cách hành lễ bình thường nhu nhược điềm tĩnh, lễ của nàng lại mang theo vài phần ưu nhã cao quý.

Chung quanh yên tĩnh không tiếng động, không có đàn sáo quân huyền, tiếng đàn lượn lờ, nàng nhẹ nhàng nhón mũi chân, ở dưới ánh trăng không tiếng động bắt đầu múa.

Tống Trạc trước nay chưa thấy qua vũ đạo như vậy. Không mị bất hoặc, không kiêu không nhu, cũng không phải như của ngoại bang, nghịch ngợm vui sướng, hoặc là bồn phóng tiêu sái.

Đó là cực độ uyển chuyển nhẹ nhàng lịch sự tao nhã tuyệt đẹp, thư hoãn cao nhã, nhìn nàng khiêu vũ, người sẽ cảm thấy nàng cũng không phải lấy vũ mồi sủng, hoặc là muốn lấy lòng người khác, người sẽ cảm thấy nàng là cái công chúa cao quý!

Kết thúc màn múa, Ninh Khanh hơi hơi thở dốc, ánh mắt kinh diễm của Tống Trạc hãy còn không thể thu hồi, thẳng tới khi nàng đến gần, hắn mới tán thưởng nói: “Nhảy đến thật tốt.”

Ninh Khanh vành mắt đỏ lên: “Đây là một lần nhảy đến kém cỏi nhất.”

Rốt cuộc thân thể này mềm mại, cũng không có tiếp nhận mười năm huấn luyện vũ ba lê như nàng kiếp trước. Rất nhiều động tác, đều là nàng cắn răng nhịn đau hoàn thành.

Kiếp trước, đây là một việc nàng làm được tốt nhất! Nàng luôn là đệ nhất trong trường học, là kiêu ngạo của lão sư, là điên đảo chấp nhất của mẹ, nàng lấy qua các giải thưởng lớn nhỏ, cuối cùng rốt cuộc không phụ sự mong đợi của mọi người thi được vào học viện vũ ba lê đứng đầu thế giới.

Nàng vẫn luôn cảm thấy, cho dù nàng xuất sắc như thế, nàng cũng là cực chán ghét ba lê, luôn là nghĩ, nếu có một ngày, nàng không cần khiêu vũ, đó chính là cuộc sống tốt đẹp nhất trên đời này!

Nhưng hiện tại nàng phát hiện, cũng không phải như vậy. Nàng cư nhiên rất sợ chính mình không bao giờ sẽ nhảy ba lê, cho dù đau như vậy, nàng còn nghĩ muốn tiếp tục nhảy.

Nhớ rõ kiếp trước mẹ mẹ nói qua, nếu là người không thích một thứ, chỉ là vì tranh một hoi, sẽ không có khả năng làm được tốt như vậy, không có khả năng nỗ lực như vậy mà đi tranh thủ.

“Không kém, đây là vũ đạo đẹp nhất ta từng thấy.” Tống Trạc thấy nàng thương tâm, cũng đau lòng theo, đem nàng ôm vào trong lòng ngực, “Muội thật lợi hại, biết về tranh, biết làm điểm tâm, còn biết khiêu vũ.”

“Chính là còn chưa đủ.”

Tống Trạc khó hiểu: “Vì sao không đủ? Ta cảm thấy đủ rồi!”

“Thật sự đủ rồi?”

“Khanh Khanh nhà ta thực xuất sắc, so với cô nương khác đều lợi hại hơn.”

Ninh Khanh nhẹ nhàng dựa vào trong lòng ngực hắn, có lẽ thật sự đủ rồi. Nếu là phía trước khe rãnh sâu không thấy đáy, như thế nào cũng không có khả năng lấp đầy. Nếu chỉ là một cái hồ nước nhỏ, nàng chỉ cần ít ỏi một đầu sa, là có thể điền bình.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Một Đồng Lời Nói Thật

Điền Vị Thiên Hạ khai trương xong, Ninh Khanh liền trở về Thần Vương phủ.

Tuyết Nghiên đang ở chỗ Oánh Nhã thất dây đeo: “Nghe nói vị ở Mộng Trúc Cư kia đã trở lại, hơn một tháng, không biết là đi đâu vậy?”

Oánh Nhã lạnh lạnh mà cười: “Người ta đến nơi nào còn phải hướng chúng ta giao đãi sao? Đừng nói người ta, liên tính là trác phi cũng quản không được, chỉ cần điện hạ nguyện ý là đến nơi.”

Tuyết Nghiên chỉ cảm thấy ngực nhức nhối, dây đeo trong tay liền bị rơi lại với nhau. Tuyết Nghiên càng thêm buồn bực, xé rách hai sợi lại là càng thất càng chặt, giận đến mức ném tất cả lên bàn thờ: “Cái tiện đồ vật, không làm nữa!”

Oánh Nhã hơi hơi mỉm cười: “Bình tĩnh đi, lại nhiều cũng bắt quá là hai tháng mà thôi.”

“Cái gì hai tháng. ....” Tuyết Nghiên phi nhỏ, nói xong đột nhiên hai mắt sáng ngời, đúng vậy, hai tháng nữa chính là sinh nhật điện hạ! Trong khoảng thời gian này đều vội vàng chuyện trung thu, đều mau hồ đồ rồi!

Nếu nàng thành người của điện hạ, chính thức se mặt làm di nương, là có thể áp cái tiện thương nữ kia một đầu!

Dù cho tiểu thương nữ kia lại xinh đẹp, rốt cuộc tuổi còn nhỏ đâu! Nói vậy điện hạ sẽ không đối thân mình khô cần của tiểu thương nữ kia có hứng thú!

Thiên nga trên trời còn chưa chắc tốt bằng vịt hoang đến miệng đâu! Đến lúc đó nàng dùng thân mình lôi kéo điện hạ, liên tính không thể thật sự mặt sát nàng, cũng chiếm tiện nghi! Trước hầu hạ thể từ một hai năm, chờ tiểu tiện nhân kia cập kê, thể từ phi, trác phi cùng thứ phi đều vào cửa! Đến lúc đó, nơi nào còn có chỗ cho tiểu tiện nhân kia!

Tuyết Nghiên càng nghĩ càng vui vẻ, nhện không được trở về phòng trước soi gương tự mình thương thức, nhìn tuyết da hoa mạo, phong nhũ eo nhỏ, chính mình liền nhện không được vừa lòng ba phần.

Ra khỏi phòng, lại nhện không được chạy tới Mộng Trúc Cư đi nhìn vài lần.

Ninh Khanh đang ở trong vườn cùng Sơ Nhụy Đồng Nhi đá quả cầu chơi, tung tăng nhảy nhót, búi tóc vì oai, bên hông treo chuỗi ngọc tua bởi vì động tác của nàng mà leng keng leng keng rung động, mồ hôi thơm nả đào, hơi thở kiều suyễn, mỹ đến hoạt sắc sinh hương, huyền người trông mắt!

Tuyết Nghiên xem đến âm thầm sinh đồ kỵ, nhưng ánh mắt xẹt qua thân mình của Ninh Khanh, chỉ thấy nàng tước vai ong eo, lại dáng người đơn bạc, trước ngực cang là tiểu hà mới lộ góc nhọn, trong lòng lập tức liền cân bằng!

Tuyết Nghiên cúi đầu nhìn xem dáng người chính mình thành thực đầy đặn, cảm thấy mỹ

mãn mà đi rồi!

Ninh Khanh lại nhìn bên ngoài vừa thấy: “Di, các người vừa rồi có thấy được Tuyết Nghiên?”

“Hình như là nàng.” Đồng Nhi nói.

“Tôi lại đi, ở bên ngoài trộm mà ngắm chúng ta liếc mắt một cái, tình huống như thế nào?” Sơ Nhụy nói. Sơ Nhụy tuy rằng có điểm hồ đồ, nhưng nàng trực giác chính là không thích Tuyết Nghiên.

“Không cần phải quan tâm nàng, chúng ta tiếp tục chơi đi.” Ninh Khanh một chân liền đem quả cầu đá bay.

Quả cầu năm màu đang muốn bay ra khỏi cửa, lại bị người một chân đá trở về, Ninh Khanh nhìn lên, là Tống Trạc. Quả cầu bay qua đỉnh đầu Đồng Nhi, mắt thấy liền phải tiếp không, Ninh Khanh cười khúc khích, eo nhỏ uốn éo, lấy góc độ không thể tưởng tượng đá một cái, lại hướng Tống Trạc bay đi.

Tống Trạc duỗi tay nắm chặt liền đem quả cầu thu ở lòng bàn tay.

“Thời tiết oi bức, không cần lại chơi nữa, nhìn này một thân mồ hôi, coi chừng bị bệnh.” Tống Trạc đem quả cầu ném cho Đồng Nhi, tiến lên nắm tay

Ninh Khanh hướng trong phòng đi.

Ninh Khanh đang chơi hăng say, đột nhiên không cho chơi, có chút mất hứng, nhưng ngừng lại, một thân dính dính hồ hồ xác thật không thoải mái.

Tổng Trạc sai người hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, thay đổi bộ quần áo khô mát mới ra tới.

“Ngày mai trung thu, buổi tối biểu ca cùng các biểu tỳ muội của muội đều phải tiến cung, muội ở nhà phải ngoan ngoãn đấy.”

Ninh Khanh phi thường ngoan ngoãn gật đầu, Tổng Trạc lại kêu nha hoàn dâng lên ba cái khay: “Đây là quà tặng trong ngày lễ cho muội, thích chứ?”

Ninh Khanh giương mắt nhìn nhìn, là một bộ váy áo phi thường hoa lệ tinh xảo, còn có một bộ trang sức, một cái khay cuối cùng là một ít đồ chơi nhỏ tinh xảo. Ninh Khanh liền gật gật đầu: “Thích.”

“Ng Sloan.” Tổng Trạc sờ sờ nàng đầu.

“Biểu ca, huynh ngày mai khi nào trở về?”

“Phải qua giờ Tý.”

“Ách.” Ninh Khanh lên tiếng, từ khay cầm lấy một cái cừ liên hoàn bằng vàng ròng, lôi kéo Sơ Nhựt ở một bên chơi.

Tổng Trạc lại dặn dò Vũ Tĩnh cùng Đồng Nhi, kêu các nàng hảo hảo chiếu cố cô nương, đừng để nàng buồn chán, bởi nàng ăn xong cơm trưa, mới rời đi.

Đến Trung thu, Tổng Khởi Mân cũng được phép ra ngoài.

Tổng Khởi Mân từ trước đến nay đều là càn càn hăng hăng, thừa dịp Tổng Trạc ra ngoài, Đồng Nhi cùng Vũ Tĩnh bận việc, liền tiến vào.

“Ngày mai chúng ta muốn vào cung tham yến.” Tổng Khởi Mân rất đặc ý nói.

“Ừ.” Ninh Khanh nằm bò trên bàn, chỉ lo giải cừ liên hoàn.

“Chúng ta mỗi dịp lễ tết thường thường sẽ tiến cung. Các ca ca tỷ tỷ đều sẽ đi, trác phi cùng thứ phi cũng sẽ đi, ngẫu nhiên hai vị phụ nhân cũng có thể đi một chút, nhưng người không thể đi! Người hiện tại là cái tiểu thương nữ, gì cũng không phải, tự nhiên không thể đi. Tương lai cho thể tử ca ca làm tiện thiếp, càng thêm không thể đi, thậm chí liền ra một chuyện ra cửa cũng không được. Người cần phải hảo hảo quen đi a.”

Nói tới đây, Tổng Khởi Mân lại nghĩ tới Oanh di nương, liền chán ghét bĩu môi nói: “Hôm nay ngay cả bọn Tuyết Nghi đều về nhà qua trung thu, liền người thích ăn vạ ở nhà người ta nên không đi! Nếu không người đi theo Oanh di nương làm cái bạn đi, nàng thích người đấy! Dù sao các người đều là giống nhau!”

Tổng Khởi Mân nói xong liền hừ lạnh một tiếng, đi rồi.

Đồng Nhi mới từ dây nhà sau ra tới, liền nhìn đến Tổng Khởi Mân vênh vào tự đắc mà ra vườn, khuôn mặt nhỏ đều khí thanh, thấp giọng mắng: “Mới thả ra liền không yên phận! Không biết lại làm cái chuyện gì khiến người khó chịu!”

Nhưng rốt cuộc là chủ tử, Đồng Nhi cũng chỉ dám mắng vài câu, cũng không dám thật sự làm cái gì.

Đồng Nhi đi vào trong phòng, thấy Ninh Khanh mặt vô biểu tình mà giải cừ liên hoàn, không biết tình huống như thế nào, chỉ cười nói: “Thất cô nương vừa tới à?”

“Ừ.” Ninh Khanh gật gật đầu, động tác trong tay không ngừng.

“Thất cô nương người nọ chính là cái cầu gai di động, liền sẽ mê mẩn chuyện này, cô nương ngàn vạn đừng để ở trong lòng.”

Ninh Khanh cười cười nói: “Này có là gì, bất quá là nói một đồng lời nói thật thôi.”

Nói xong liền buông cừ liên hoàn trong tay, vén rèm hướng phòng ngủ đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đánh Đàn Cùng Nhìn Không Ra

Tại một gian khách điểm ở Thượng Kinh.

Thủy Kinh Niên say mềm mà ngã vào trên giường, Bình Hưng mang theo một rổ đựng tiền giấy, vàng mã, hương nến trở về, mặt khác còn có một bao diêm tẩm.

“Gia, hôm nay Tết Trung Thu, lại là buổi tối, còn đi viếng mộ mà sao?”

“Đi, như thế nào không đi!” Thủy Kinh Niên rót một ngụm rượu, lại nhắm hai mắt nằm trên giường.

Bình Hưng đều mau khóc, gia nhà hẳn thật là thất tâm phong! Từ khi biết được cái tiểu thôn cô kia đã chết, cứ nhiên ngày ngày đi viếng mộ mà của tiểu thôn cô kia!

“Chúng ta viếng mộ mà cũng nên ăn một chút gì đi? Gia đã hai ngày không ăn cái gì!

Hôm nay là trung thu, ít nhất muốn ăn khối bánh trung thu có phải hay không?” Nói rồi ước lượng đưa một khối bánh trung thu nhỏ đến bên miệng Thủy Kinh Niên.

Có lẽ là quá đói bụng, bánh trung thu lại ngọt thơm, Thủy Kinh Niên há mồm liền cắn, mới nhai hai cái, Thủy Kinh Niên đột nhiên mở hai mắt, như cá chép lộn mình nhảy dựng lên: “Ngọa tào, này không phải bằng da bánh trung thu sao? Đây là nơi nào tối?”

Bình Hưng khiếp sợ: “Là..... Một cửa hàng mới mở, kêu Diêm Vị Thiên Hạ, làm ra bánh trung thu kiểu mới!”

Thủy Kinh Niên đột nhiên bỏ nhào vào trên bàn, chỉ thấy nơi đó còn bày một khối bánh kem cùng một chén trà sữa, kích động đến nước mắt đều chảy: “Không chết không chết! Tuyệt đối không chết!”

Nói xong liền chạy vọt ra ngoài, Bình Hưng một phen giữ chặt hần: “Gia, ngài muốn tới nơi nào a? Là nói muốn viếng mộ mà sao?”

“Phi, mười lăm tháng tám đại trung thu mà viếng mộ mà gì? Muốn đen đui hay sao?!”

Bình Hưng khoe miệng vừa kéo, không phải ngài nói muốn viếng mộ mà à? “Kia..... Ngài đây là muốn đi đâu nha? Diêm Vị Thiên Hạ cũng là sản nghiệp của Chung Ly Ưu kia.”

“Lại là hần!” Thủy Kinh Niên nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu không thì đem hần trói lại ăn đòn một trận để bức cung, ta cũng không tin hần không nói!”

Bình Hưng sợ tới mức bùm một tiếng quỳ xuống, ôm chân Thủy Kinh Niên liền khóc: “Không được a! Nơi này là Thiên Thịnh không phải Thiên Thủy, chúng ta không thể nháo đến quá mức! Nếu không kinh động Thiên Thịnh để, còn tưởng rằng chúng ta bắt lấy nhà giàu số một ở nước hần là có âm mưu gì đâu! Gia, ngài đã nói người nọ là đồng hương của ngài, ngài một lòng nhớ thương người ta, nhưng người ta lại một chút cũng không nhớ thương ngài! Nếu không, người nọ như thế nào không có đi tìm ngài? Chúng ta vẫn là về nhà đi!”

Thủy Kinh Niên đang muốn một chân đá văng hần, nhưng một câu cuối cùng của hần lại làm Thủy Kinh Niên hai mắt sáng ngời: “Đúng vậy, ta như thế nào không nghĩ tới đâu? Làm đồng hương ta tới tìm ta! Nếu ở chỗ này làm sinh ý tới, nhất định còn ở Thượng Kinh! Liền tính không ở Thượng Kinh, sinh ý tại đây, không có khả năng không tới! Ta cũng không tin ta ôm cây đợi thỏ còn bắt không đến người! Muốn như thế nào mới có thể làm người nọ tới tìm ta đâu? Như thế nào mới hảo.....”

Bình Hưng mềm nhũn ngồi dưới đất, lau mồ hôi trên trán, giường mắt nhìn chủ tử nhà mình ở trong phòng đi tới đi lui.

“Đúng rồi, ta có thể đàn một chút ca khúc mà hiện đại mới có a! Đi, Bình Hưng, ra ngoài mua đàn về đây!”

“Gia, ngài rút cuộc nguyên ý lại định vào đàn sao?” Bình Hưng rất là kinh hãi. Cảm ngộ của gia nhà hần ở Thiên Thủy quốc chính là, nhận đệ nhị không ai dám nhận đệ nhất! Nhưng từ khi bị ngã đầu óc hỏng rồi, sẽ không bao giờ nữa nguyên ý chạm vào đàn nữa.

Chỉ chốc lát sau, Bình Hưng liền mang về một cây thất huyền cầm. Thủy Kinh Niên ôm đàn, liền vội vàng chạy ra bên ngoài.

Trung thu ở Thiên Thịnh không có hội đèn lồng, cơ hồ mỗi nhà mỗi hộ đều về nhà tiểu đoàn viên, ăn bánh trung thu, người một nhà ở trong vườn ngắm trăng, rất nhiều cửa hàng tới buổi tối thậm chí liền cửa đều đóng.

Thủy Kinh Niên vẫn luôn chạy tới trước cửa Diêm Vị Thiên Hạ, nhưng cửa hàng đã đóng. Thủy Kinh Niên cũng không thèm để ý, nhẹ nhàng cười, mũi chân khẽ nhún, trực tiếp bay vút lên trên nóc nhà của Diêm Vị Thiên Hạ, khoanh chân ngồi xuống, thất huyền cầm đặt ở trên đầu gối, đầu ngón tay mảnh dài nhẹ nhàng gảy, liền vang lên một chuỗi tiếng đàn êm tai.

Xuyên qua thời không ngàn năm, trước mắt ngọn đèn dầu lộng lẫy, trung thu đoàn viên, hạo nguyệt nhỏ lên cao, hần lại một mình một người ở cái thời không xa lạ này bàng hoàng luống cuống, tìm tìm kiếm kiếm, không cảm có cảm mà phát, bắn lên một khúc 《ngàn năm duyên》.

Tiếng đàn lượn lờ, giai điệu thê mỹ lại êm tai, ở trong trời đêm vang lên.

Gia đình bá tánh ở phụ cận đang đoàn viên ngắm trăng nghe thấy, liền sôi nổi ngẩng đầu ngẩng đầu, mở cửa sổ mở cửa sổ, tán thưởng mà nhìn phía mái nhà Diêm Vị Thiên Hạ.

“Ngươi nghe, có người ở đàn khúc!”

“Ngươi xem, là cái nam tử! Lớn lên thật là tuấn mỹ, khúc cũng đàn đến hào.”

“Hắn là tiên tử Nguyệt Cung hạ phàm sao?”

“Ha, ờ Nguyệt Cung không phải là Thường Nga? Sao có thể có nam tử? Chẳng lẽ là Ngô Cương sao? Ha ha ha! Hơn nữa xa như vậy, ngươi cũng nhìn không rõ bộ dáng người ta, như thế nào biết người ta lớn lên tuấn mỹ?”

“Dù sao xa xa nhìn tuấn mỹ là được!”

“Tuấn mỹ hay không, không biết, khúc dễ nghe là được.”

Mặc kệ nghị luận như thế nào, các bá tánh đều si ngốc mà trầm mê ở trong tiếng đàn duyên dáng của hắn.

-----reddevil2302@ddlq.com-----

So sánh với gia đình bá tánh ẩm áp, trong cung lại là một mảnh ca vũ thăng bình, ăn uống linh đình.

Từ trước đến nay, ứng phó loại trường hợp yến tiệc này Thần Vương thế tử lại không có xã giao cùng người chung quanh, mà là chuyên tâm ném thư điểm tâm trên bàn của mình.

Thanh Hà vẫn luôn chú ý chủ tử nhà mình, thấy hắn đối với mỗi món điểm tâm mới đều giống nhau, trước tiên cắn một ngụm, thích liền đặt vào cái đĩa bên phải, không thích, liền đặt vào cái đĩa bên trái.

Thanh Hà xem đến không thể hiểu được, nói khẽ với Thanh Phong: “Thế tử đang làm gì?”

“Tự cấp biểu cô nương đóng gói.” Thanh Phong thực khẳng định nói.

Thanh Hà khóe miệng vừa kéo, bùm mặt đều mau không mất thấy.

Tổng Trạc xác thật là tự cấp Ninh Khanh đóng gói.

Trường hợp này, Tổng Trạc tuy rằng cảm thấy nhàm chán, vẫn là có thể từ giữa tìm được việc vui, nhưng hôm nay hắn lại cảm thấy cực kỳ không thú vị.

Ăn một ngụm điểm tâm trong cung mới ra, cảm thấy ăn ngon, liền muốn mang chút trở về cho Ninh Khanh. Có chút ăn không ngon, nhưng thấy người khác đều ăn tới rồi, Ninh Khanh không ăn đến, liền lại muốn mang chút trở về làm nàng ném thư.

Dù sao hắn thích, không thích, đều nghĩ muốn phân một nửa cho nàng.

Tổng Trạc vẫn luôn tâm tâm niệm niệm không biết Ninh Khanh có thích đồ hắn mang về hay không, liền nửa tràng yến hội cũng không chịu đựng, liền nói thân mình không sáng khoái, rời cung trước.

Trên đường người đi đường thưa thớt, lại là tiếng đàn lộn lờ, Tổng Trạc âm thầm kinh ngạc: “Ai đang gảy đàn?”

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mái nhà Diêm Vị Thiên Hạ ngồi một bóng người, cũng không để ý nhiều lắm, vẫn cứ hướng trong nhà đi.

Chỗ góc đường đột nhiên vang lên một trận cười quái dị: “Hắc hắc hắc, hảo cảm! Hảo cảm! Khúc này đàn đến thật là hay lắm! Hay lắm! Rượu, ai lại cấp lão đạo sĩ một hồ rượu ngon nha!”

Tổng Trạc quay đầu, chỉ thấy một lão đạo sĩ ăn mặc rách nát nằm trên mặt đất, bên người phóng bốn năm cái bình rượu, say khướt, dơ hề hề, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác đặc thù.

Tổng Trạc từ trước đến nay đều là không coi ai ra gì, nhưng hôm nay không biết vì sao, thuận tay cầm lấy một bầu rượu trong cung mang ra tới, hướng hắn ném qua.

tiếp lấy, liền gấp không chờ nổi mà rót mấy ngụm, cảm thấy mỹ mãn mà than vài tiếng, mờ mắt ra, vừa thấy Tổng Trạc, cư nhiên “A phi” một tiếng mừng: “Làm vậy, cư nhiên uống một ngụm rượu của tên hồ đồ này! Muốn tao báo ứng!”

“Làm càn!” Thanh Phong Thanh Hà gầm lên một tiếng.

Tổng Trạc cũng là khuôn mặt tuấn tú trầm xuống. Lão đạo sĩ kia lại nói: “Thôi thôi, không uống cũng uống! Lão đạo sĩ ta liền đề điểm ngươi một câu làm báo đáp! Ngươi tốt nhất là làm thỏa mãn tâm nguyện của kiều khách nhà ngươi, ngươi lại nhìn không ra, nàng một ngày nào đó là phải về nhà!”

Tổng Trạc nghe liền cười lạnh một tiếng: “Ai chẳng biết nhà bọn thế tử có kiều khách, ngươi lấy nàng nói chuyện làm chi? Đừng nói nàng không thể quay về, đi trở về bọn thế tử còn không thể đem nàng bắt trở về hay sao?”

Lão đạo sĩ kia không giận mà cười, vẻ mặt thần bí hề hề mà nhìn chằm chằm Tổng Trạc, đè nặng thanh âm cười nói: “Nhà nàng ngươi đến không được.”

“Bậy bạ!” Tổng Trạc cười lạnh càng sâu, ánh mắt hoàn toàn là kiêu ngạo không ai bì nổi: “Ninh gia nhỏ nhỏ, bốn thế tử san bằng nó bất quá chỉ là cái búng tay, còn có thể không đến được hay sao?”

Nói xong, Tổng Trạc liền cảm giác này là một lão đạo điên điên nháy nhót, chính hấn ngày thường cũng là nhất khinh bỉ này đó lão đạo hòa thượng thân côn, hôm nay cư nhiên ở cùng tên thân côn này nói chuyện phiếm, thật là điên rồi!

Tổng Trạc khinh thường mà hừ lạnh một tiếng, đánh ngựa liền hướng trong phủ đi.

Thanh Phong Thanh Hà hận cực kỳ lão đạo này, nháy mắt với hộ vệ phía sau, liền đuổi theo.

Những cái hộ vệ đó mang theo đạo liên hướng lão đạo sĩ đánh tới, lão đạo sĩ một bên mắng to, một bên chặt vật mà chạy trốn.

“Tiểu tử thôi, lão đạo ta về nhà liền dọn cái tiểu băng ghế, còn muốn mang theo đồ nhi, cắn hạt dưa vậy xem ngươi như thế nào hoa thức tìm đường chết! Ngươi sẽ vì sự cuồng vọng tự đại của mình mà trả giá đại giới! Một ngày nào đó ngươi sẽ quỳ gối trước mặt ông nội đây, cấp ông nội đây dập đầu! Đến lúc đó liền có ngươi khóc! Chúng ta chờ xem.....”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Kế Đó

Tổng Trạc trở lại Thần Vương phủ, trực tiếp liền vào Mộng Trúc Cư. Mộng Trúc Cư im ắng, hấn đi hướng hậu viện, mới nhìn thấy người.

Ninh Khanh cùng Sơ Nhụy, Tuệ Bình, Đồng Nhi cùng Vũ Tình ngồi vây quanh ở tiểu bàn tròn. Trên bàn bày bánh trung thu, hạt dưa, quả táo cùng quả bưởi.

Ninh Khanh đem bánh trung thu cắt phân cho mấy người ăn, lại nói: “Đêm nay không có hoa đăng, vô bưởi này có thể làm một cái.”

Sau đó xả dài lụa trên đầu, lại đem ngọn nến trên bàn sắp cháy hết bỏ vào bên trong, lấy một chiếc đĩa dài chọc chọc, híp mắt cười: “Thú vị không?”

Đồng Nhi lập tức lấy lòng nói: “Cô nương hiểu được thật nhiều.”

Vũ Tình nói: “Đổi lại chúng ta liền nghĩ không ra.”

“Tùy tiện chơi thôi.” Ninh Khanh cười, đối tiểu tác phẩm của mình còn rất vừa lòng.

“Các ngươi muốn sao? Ta cũng làm cho các ngươi chơi.”

Đồng Nhi nào dám một nhọc năng, vội vàng xua tay.

Ninh Khanh nhìn lên trời: “Nghe nói buổi tối trong cung sẽ bắn pháo hoa, chúng ta cách đến gần, có thể nhìn được. Xem xong chúng ta liền ngủ. Hiện tại giờ nào?”

“Sắp đến giờ Hợi, cô nương.” Vũ Tình nhìn đồng hồ cát. “Hình như là giờ Hợi sẽ bắn pháo hoa.”

Vừa dứt lời, bầu trời liền nổ tung một đóa lửa khói màu đỏ. Ninh Khanh đứng lên, ngẩng đầu nhìn. Mấy người Vũ Tình thu thập cái bàn, trở về lấy nước pha trà.

Tổng Trạc ở một bên đã nhìn nàng một hồi lâu.

Tâm tình hấn vốn đang hưng phấn, nhưng nhìn đến nàng, kia một cái chớp mắt liền yên lặng cùng nổi lên khó chịu.

Nghĩ đến trong cung náo nhiệt cùng cười vui, mà nàng lại chỉ có thể ở trong Mộng Trúc Cư nhỏ nhỏ này, cùng nha hoàn ngồi chung bàn, một mình ngắm pháo hoa. Tâm Tổng Trạc liền đau nhói.

Nàng mặc một thân áo váy nửa cũ màu xanh lá, mang theo cái đèn lồng bằng quả bưởi trông chẳng ra sao, gió thu hơi lạnh, cuốn lên tóc dài đen nhánh cùng làn váy của nàng, pháo hoa trên bầu trời minh minh diệt diệt, phản chiếu ở trong mắt nàng, mang theo một loại mỹ điểm mà thê lương.

Tổng Trạc nhìn không được đi qua, đem nàng nhẹ nhàng kéo vào trong lòng ngực.

Ninh Khanh ngẩn ra, lọt vào trong ôm ấp quen thuộc, một cái chớp mắt liền biết là hấn, ngẩng đầu lên đó là cười: “Biểu ca.”

Tổng Trạc thấy ánh mắt nàng nhấp nháy luyến luyến, càng thêm yêu thương, cúi đầu, ở trên môi hồng của nàng nhẹ nhàng hôn một cái.

Ninh Khanh a một tiếng, cười né tránh, “Biểu ca như thế nào đã trở lại?”

“Trong cung quá âm ỉ, liền đã trở lại.”

Tổng Trạc nhìn nàng một thân váy áo nửa cũ, liền nhíu mày: “Cho mọi bộ đồ mới như thế nào đều không mặc?” Trung thu ngày hội ai mà không trang hoàng cho bản thân.

Ninh Khanh phớt phớt cái miệng nhỏ, thấp giọng lầm bầm: “Ta mặc cho ai xem đâu. .... Bạch bạch trang điểm liền vì ăn hai khối bánh trung thu? Một hồi lại muốn tháo trang sức, lại muốn tẩy trang, chẳng phải là không có việc gì tìm việc.”

Tổng Trạc khuôn mặt tuấn tú hiện lên một mặt xấu hổ, cầm tay nhỏ của nàng: “Mặc cho biểu ca xem nha, mau đi thay đổi tới.”

Ninh Khanh lúc này mới không tình nguyện mà đứng dậy, cùng Tuệ Bình Sơ Nhụy đi thay quần áo. Tổng Trạc sai Vũ Tinh cùng Đồng Nhi đem điểm tâm hân mang về nhất nhất bày ở trên bàn.

Vũ Tinh cùng Đồng Nhi trước kia là ở trong viện Tổng Trạc hầu hạ, đều là có ánh mắt, liếc mắt một cái liền nhìn ra đây là điểm tâm từ cung yến mang ra tới. Không khỏi âm thầm kinh ngạc, đồ vật trong cung cũng liền như vậy, có chút còn so ra kém đầu bếp Thần Vương phủ làm, tuy có vài món mới mẻ, nhưng còn không đến mức khiến thế tử cố ý mang ra tới.

Lại còn không phải sai người chuẩn bị một phần mang về, nhìn đáng về là từ trên bàn lấy.

Chỉ chốc lát sau Ninh Khanh liền ra tới, Tổng Trạc nhìn nàng hai mắt sáng ngời, tràn đầy đều là kinh diệu, đây là lần đầu tiên Ninh Khanh bỏ công ăn mặc trang điểm!

Nàng mặc áo khoác ngoài bằng sa mỏng màu hồng thạch lựu, váy quây bên trong màu trắng điểm hoa văn xanh nhạt. Eo thon một mặt, thắt chặt eo nhỏ thon thon của nàng một tay có thể ôm hết, váy hoa dài uốn lượn chấm đất, thắt lưng màu lam thêu chỉ vàng, mặt trên treo một cái túi tiền, trên chân chính là đôi giày thêu hoa mai trắng non, cánh tay hơi lộ ra, trong tay còn cầm một con hoa đăng tinh xảo, dịu dàng mà đến.

Ánh trắng chiếu trên khuôn mặt nhỏ của nàng, một đôi mắt to thủy mị ba quang liễm diệu, thanh thấu thủy tuyết, môi đỏ như yên, xảo tiểu thiên hê, có thể nói nhân gian tuyệt sắc.

Tổng Trạc hận không thể bắt nàng lại đây mà ôm mà hôn, Ninh Khanh lại cười ngâm ngâm mà né tránh, chỉ vào đồ vật trên bàn nói sang chuyện khác: “Biểu ca, này là cái gì?”

“Một ít điểm tâm.” Ánh mắt kinh diệu của Tổng Trạc từ trên người nàng thu hồi tới, cầm lấy chiếc đĩa, gấp một khối đút cho nàng: “Ném thử đi.”

Ninh Khanh cắn nửa khối: “Cũng được.”

Tổng Trạc ăn dư lại nửa khối: “Xác thật qua loa đại khái.”

Lại gấp một khối bánh hoa hồng thủy tinh, Ninh Khanh ném liền cười gật đầu: “Cái này ăn ngon.”

Tổng Trạc thấy nàng thích, nhịn không được đem dư lại nửa khối ăn, hân nguyên bản cũng không thích ăn cái này, nhưng thấy nàng ăn đến mỹ vị, liền cảm thấy kỳ thật cũng không phải không thể ăn như vậy.

Tổng Trạc lại gấp cái khác muốn Ninh Khanh ăn, Ninh Khanh kỳ thật có chút no: “Ta mới ăn qua bánh trung thu cùng quả bưởi, còn no đâu, lại ăn liền căng.”

Tổng Trạc có chút thất vọng, dùng một loại ánh mắt gần như là vô tội nhìn nàng: “Không ăn thì cắn một ngụm ném thử hương vị cũng được.”

Ninh Khanh đành phải theo lời hân, mỗi dạng cắn một cái miếng nhỏ, đến khi mỗi thứ đều ném qua, Tổng Trạc mới cảm thấy viên mãn.

Hân cũng biết mấy thứ này cũng không phải ăn ngon như vậy, nhưng người khác đều ăn, Ninh Khanh lại không ném đến, hân liền cảm thấy không được tự nhiên. Người khác có, hân hy vọng nàng cũng có.

-----reddevil2302@ddlq.com-----

Trung thu qua đi, thời tiết liền chậm rãi chuyển lạnh.

Ninh Khanh thực ngoài ý muốn nhận được thư từ của Ninh gia ở Việt Thành, hứng thú hừng hực mà chạy tới trước mặt Tổng Trạc: “Biểu ca, lại qua nửa tháng chính là đại thọ của tổ mẫu ta.”

Tổng Trạc nghe vậy liền chuông cảnh báo vang lớn, rốt cuộc Ninh Khanh náo loạn hai lần phải về nhà, hân đều đối những việc này có bóng ma tâm lý! Chỉ thấy hân cười: “Ngạ, đại thọ, mỗi năm đều có, có cái gì hảo kinh ngạc.”

Khuôn mặt nhỏ vui sướng của Ninh Khanh liền cứng lại, lôi kéo tay hân bắt đầu làm nũng: “Biểu ca, ta muốn ——”

“Nga, đã biết, tặng lễ!” Tổng Trạc cười tùm tùm mà sờ sờ đầu nàng, rồi nói: “Oánh Nhã, đi chỗ trắc phi kêu nàng chuẩn bị lễ, năm nay Vương phi không thể trở về, kêu nàng phái cái đặc lực, lễ nghĩa cũng muốn làm cho đủ, không đến ném thể diện Thần Vương phù chúng ta.”

Ninh Khanh ủy khuất đến độ mau khóc: “Ta liền muốn gặp người nhà.”

Tổng Trạc nhìn nàng thương tâm cũng không chịu nổi, nhưng vẫn là không buông tha, nghĩ nghĩ mới nói: “Nếu không như vậy, tiểu tử muội của ngươi còn không có tới Thượng Kinh đi, kẻ đó chơi một chuyến như thế nào?”

Ninh Khanh tuy rằng không hài lòng, nhưng nghĩ không có đưa hấu, hạt mè cũng hảo! Liền gật đầu đáp ứng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thân Hương

Tổng Trạc trở lại Bích Vân Hiên liền phân phó: “Kêu Tôn thị phái người đến Việt Thành Ninh gia tặng lễ cũng ở lại tham dự, thuận tiện tiếp hai ba cái tỷ muội của biểu cô nương lại đây. Nga, mang hai cái giáo đường ma ma qua đi, cần phải đem người cấp dạy dỗ biết được lễ thức mới có thể tiến vào, không đến ném”

Tuyết Nghiên nghe cả người đều không tốt. Tổng Trạc nhìn không vừa mắt các cô nương Ninh gia, Tuyết Nghiên thực vui vẻ, nhưng vì cái gì muốn đem vị ở Mộng Trúc Cư kia bài trừ bên ngoài? Không cần ném thể diện của nàng? Nói cứ như nàng đặc biệt cao quý vậy!

Tuyết Nghiên vội cười nói: “Đều là tỷ muội, biểu cô nương đã là cái tốt, bọn tỷ muội của nàng tự nhiên sẽ không kém.”

Tổng Trạc đang nâng trà trên tay, hơi hơi ngước mắt, ánh mắt lạnh lẽo mà nhìn chăm chăm nàng ta.

Tuyết Nghiên bị hấn nhìn đến trong lòng nhảy dựng, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, Oánh Nhã lập tức cười hành lễ: “Bọn nô tỳ đều đã biết.”

Tuyết Nghiên mặt tái nhợt cũng vội vàng hành lễ: “Nô tỳ đã biết.”

Tổng Trạc lúc này mới thu hồi ánh mắt, uống một ngụm trà, ngón tay thon dài nhẹ gõ tay vịn, trầm ngâm một hồi lâu: “Không phải có cái Tổng Khởi Vu sao?”

“Bất cô nương đang ở thôn trang tránh nóng.” Oánh Nhã nói.

“Trung thu còn không trở lại?” Tổng Trạc hừ nhẹ một tiếng: “Lập tức phái người tiếp trở về.”

Hai người Oánh Nhã lên tiếng, liền đi ra ngoài.

Vừa ra cửa, vành mắt Tuyết Nghiên liền đỏ, ủy khuất đến thẳng rót nước mắt.

Oánh Nhã tức giận nói: “Ngươi thật là càng ngày càng làm càn.”

“Ta nơi nào làm càn?” Tuyết Nghiên càng thêm ủy khuất, oán hận nói: “Ta bất quá là nói nàng một câu! Hơn nữa ta cũng không có nói sai, chẳng lẽ nàng liền không phải nữ nhi Ninh gia? Những cái đó liền không phải tỷ muội của nàng?”

“Dù sao, ngươi liền không cần lại vuốt râu hùm.”

Tuyết Nghiên hận ý càng sâu, cái tiểu tiện nhân kia dựa vào cái gì được thể từ yêu thích?

“Nhìn ngươi, mau đem cảm xúc thu lại. Nếu không ngươi đi về trước nghỉ ngơi, bất quá là truyền lời mà thôi, ta một cái đi liền hảo.”

Tuyết Nghiên cũng không có tâm tình, ở hoa viên xoay hai vòng liền trở về phòng nghỉ ngơi. Oánh Nhã đến chỗ Tôn trắc phi đem lời Tổng Trạc nói truyền đạt, liền trở về.

Tôn trắc phi nhìn bóng dáng Oánh Nhã, mày nhảy dựng, sắc mặt ý vị khó hiểu.

Phương ma ma nói: “Trắc phi, thể tử nói phái người đi tham dự, còn muốn đem vài vị biểu cô nương tiếp tới, kia đến tột cùng là chờ sinh nhật Ninh lão thái thái xong cùng nhau tiếp trở về, hay là vừa đi liền tiếp trở về?”

“Muốn mang ma ma giáo đường qua, còn phải dạy quy củ mới có thể vào phủ, không cần ném thể diện của nàng. Ninh gia tại trong cảm nhận của thể tử cũng liền như vậy, hấn bất quá là vì nàng mà thôi, cho nên vừa đến Việt Thành lập tức liền tiếp người, lưu người ở lại tham dự thì tốt rồi. Phương ma ma

cùng Vân ma ma đi đi.”

“Vâng.” Phương ma ma nói: “Kia bát cô nương.....”

Tôn trắc phi xoa xoa ấn đường. Bát cô nương như thế nào nàng không để bụng, nàng để ý chính là Tống Trắc tự mình đưa ra yêu cầu muốn tiếp người trở về. Tôn trắc phi chính là rõ ràng, ở trong cảm nhận của Tống Trắc, những cái thứ đệ thứ muội đó của hắn cũng liền một chuyện như vậy, từ trước đến nay đều là phản ứng cực nhỏ.

Tính cách Tống Khởi Vu Tôn trắc phi chính là rất rõ ràng. Bởi vì là do tiện nha hoàn sinh, bị mấy cái tỷ tỷ áp bách chế nhạo lớn lên, tục ngữ có nói, không phải ở trong áp bách sinh biến thái chính là ở trong áp bách sinh ngoan cường, Tống Khởi Mân chính là cái biến thái kia, còn Tống Khởi Vu lại là cái ngoan cường kia! Ngày thường nhìn giống tiểu bạch hoa điểm đạm đáng yêu, gió thổi qua liền chiết, kỳ thật lại giống như cỏ dại ở nơi nào cũng có thể sinh trưởng, giỏi nhất nịnh nọt, bên kia gió lớn liền hướng bên kia đi!

Thế từ liền tính không yêu phản ứng với nhóm thứ muội của hắn, nhưng lấy ánh mắt thông minh cùng độc ác của hắn lại sao có thể không rõ ràng tính cách bọn thứ muội thứ đệ, bát cô nương như vậy, hắn lại muốn tiếp trở về! Đây là tình huống như thế nào?

Tôn trắc phi ả ả có suy đoán, lại không dám khẳng định, chỉ nói: “Liền ả thế từ nói, tiếp trở về đi.”

-----reddevil2302@ddlq.com-----

Địa phương Bát cô nương Tống Khởi Vu tránh nóng bắt quả là trấn nhỏ nào đó ở ngoại ô, cách Thượng Kinh cũng chỉ một ngày lộ trình.

Cái thôn trang kia là trồng hoa quế, liền miên một mảnh ước chừng có trên trăm mẫu.

Cho nên Tống Khởi Vu khi trở về mang theo rất nhiều hoa quế, có hoa quế chế thành túi tiền túi thơm, phơi làm trà hoa quế, còn có mới mẻ bắt được phòng bếp, nói là làm bánh hoa quế.

Tống Khởi Vu trước tiên gặp Tôn trắc phi cùng thứ phi, lại đi nhìn quận chúa huyện chủ cùng Tống Khởi Hủy và Tống Khởi Mân.

Thời điểm đi đến Mịch Hương Cư, Tống Khởi Mân nhìn đồ vật Tống Khởi Vu mang về tới, ghét bỏ bĩu môi: “Này đó hoa quế ai hiếm lạ? Làm như chúng ta đều mua không nổi! Ta không cần! Người tất cả đều cầm đi cấp Oanh di nương đi, nàng hẳn sẽ coi như bảo bối đó!”

Tống Khởi Vu nói: “Ta đi nhìn biểu tỷ.”

“Người nói cái gì? Cái tiểu thương nữ kia? Không chuẩn cho người đi!” Tống Khởi Mân nghiêng răng nghiêng lợi: “Chúng ta chính là cao quý tôn thất chi nữ! Là cô nương vương phủ kim tôn ngọc quý đứng đắn! Dựa vào cái gì muốn cùng tiểu thương nữ kia lui tới? Hơn nữa nàng vẫn là phải làm tiện thiếp, cùng nàng lui tới, thanh danh chúng ta còn muốn hay không?”

“Ta đi đây.” Tống Khởi Vu sợ hãi mà liếc mắt nhìn một cái, xoay người liền đi.

“Người! Tống Khởi Vu, người đứng lại đó cho ta!” Tống Khởi Mân thẳng dặm chân.

Tống Khởi Vu nơi nào để ý nàng, nhanh như chớp mà chạy mất hút.

“Tức chết ta! Cái tiện nha đầu này!” Tống Khởi Mân đem túi tiền hoa quế trên bàn hung hăng mà ném trên mặt đất dẫm “Cùng Oanh di nương giống nhau, đều là mặt hàng không biết xấu hổ! Cố tình còn cùng ta trường một khuôn mặt, mặt mặt đều ném đến trên đầu ta! Ta đã đủ xui xẻo, lại còn có cái muội muội không bớt lo như vậy, đây là cố ý khinh nhục ta phải không?”

Càng nói càng ủy khuất, nhện không được lại khóc. Quyên Nhi cũng khóc, đến tốt cùng ai mới không bớt lo a?

Tống Khởi Vu ra khỏi Mịch Hương Cư, một đường lăm bằm lăm bằm: “Nàng chính là cái bệnh tâm thần! Đầu óc đều hỏng rồi! Phụ vương ở Kỳ Châu, vốn là đối chúng ta không cảm tình, mẫu phi lại là cái bài trí, trắc phi nói được dễ nghe là trắc phi, kỳ thật chính là cái quân gia cao cấp. Chúng ta tương lai chỗ dựa chính là thế tử ca ca, thế tử ca ca thích biểu tỷ, ta liền cùng biểu tỷ thân hương, sẽ không sai lầm.”

Nha hoàn của nàng ta, Đông Tử nói: “Ngày thường cô nương cùng Vương phi thân cận cũng không có gì, nhưng biểu cô nương..... Tương lai còn có thế tử phi, nếu là tương lai thế tử phi bởi vậy đối cô nương có cách ứng, vậy thì không tốt.”

“Sự tình tương lai còn xa đâu, đến lúc đó lại tính.” Tống Khởi Vu không cho là đúng: “Lại nói, không phải thế tử ca ca tiếp ta trở về? Hắn ngày thường đều không thích để ý tới chúng ta, hôm nay lại đặc biệt đem ta tiếp trở về, còn không phải muốn cho ta cùng biểu tỷ chơi cùng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đây Là Vận Khí

Ninh Khanh đang vẽ đồ án thù, Tuệ Bình tới báo: “Cô nương, bát cô nương tới.”

“Bát cô nương? Đây là một cái nữ nhi khác của Oanh di nương, song bào thai muội muội của Tống Khôi Mân?”

“Đúng ạ. Bát cô nương vừa vào hè liền trúng nắng hai lần, khi trung thu lại không khéo bị phong hàn, liền không có về kịp. Hôm nay vừa mới hồi phủ.”

Ninh Khanh buông bút, đi vào phòng khách.

Tống Khôi Vu vừa thấy Ninh Khanh đến liền cười chào hỏi: “Biểu tỷ.”

Ninh Khanh nhìn khuôn mặt giống Tống Khôi Mân như đúc, nhưng lại không giống với Tống Khôi Mân có đôi mắt hướng lên trời, cao phiến miệng, cười đến ôn ôn nhu nhu, lại đối chính mình kỳ hảo, có chút biệt nữ.

“Biểu tỷ, này đó đều là khi ta tránh nóng bản thân làm chơi, khi trở về mang cho Trắc mẫu phi các nàng một ít, bọn tỷ muội một ít, biểu tỷ không cần ghét bỏ.” Tống Khôi Vu cẩn thận mà nhìn Ninh Khanh liếc mắt một cái, đem túi thơm túi tiền cùng trà hoa đặt tới trên bàn.

Khi tiến vào Tống Khôi Vu liền đánh giá bố trí trong phòng Ninh Khanh. Nơi chỗ Mộng Trúc Cư phổ phổ thông thông một cái sân, thậm chí còn so ra kém nơi tỷ muội các nàng ở, nàng trước kia cũng ghé nơi này xem cây trúc vài lần.

Hôm nay nàng vừa tiến vào, ngoại viện đảo không có gì, nhưng trong phòng bài trí bố trí lại không một kiện không tình, không một kiện không khéo, đều tương đương với quận chúa tỷ tỷ, nhìn đáng vẻ thể từ ca ca thực thích nàng, không biết nàng có thể hay không cùng chính mình chơi đùa.

“Rất thơm, đa tạ người.” Ninh Khanh tiếp nhận vật nhỏ của nàng, một trận mùi hương hoa quế thanh đậm, rất có hương vị mùa thu, Ninh Khanh thực thích. Lại có chút xấu hổ, bởi vì Tống Khôi Vu tặng nàng lễ gặp mặt, nàng lại không có chuẩn bị.

Trước kia khi nàng cùng mấy cái quận chúa gặp mặt, tình huống phi thường đặc thù, sau này cũng không có gì lui tới, cho nên không có một cộc lễ gặp mặt này.

Đồng Nhi dâng trà, Tống Khôi Vu nhấp chén trà nhỏ hai mắt sáng ngời: “Biểu tỷ, đây là đồ vật của Cẩm Chức Thiên Hạ sao?”

Trên chén trà men sứ có vẽ hình hoạt họa đáng yêu, Ninh Khanh nói: “Là gốm sứ do Chung Ly gia làm ra.”

“Ta sớm nghe Cẩm Chức Thiên Hạ ở Thượng Kinh ra một loại thù phẩm kêu hình hoạt họa, cũng có mấy cái khăn từ nơi đó.” Tống Khôi Vu nói. “Loại bản vẽ thù phẩm này ta thật sự thực thích.”

“Không chỉ là thù phẩm, hiện tại trang sức cũng ra loại hình thức này.” Tác phẩm của chính mình được người khen, Ninh Khanh thực vui vẻ, “Sơ Nhụy, đem bộ đồ trang sức hôm qua mới đến kia lấy ra tới.”

Sơ Nhụy vào phòng, sau đó vẽ mặt đau lòng mà lấy ra một bộ đồ trang sức vàng ròng đá quý mạnh mẽ.

Đây là thuộc bộ sưu tập trang sức mới ra mà Chung Ly Ưu đưa cho Ninh Khanh năm bộ đầu tiên. Đối với Ninh Khanh mà nói không đáng giá mấy cái tiền, Tống Trắc cũng không chuẩn nàng dùng đồ vật mà Chung Ly Ưu đưa nàng, đánh thưởng hạ nhân thì lại quá quý trọng, vừa lúc lấy tới tặng lễ, cũng đủ thể diện.

“Cái này tặng cho người làm lễ gặp mặt.” Ninh Khanh nói.

“Này..... Quá quý trọng!” Tống Khôi Vu thụ sùng nhược kinh.

Nàng cũng không có giống mấy cái tỷ tỷ có của hồi môn từ mẫu tộc duy trì, tuy rằng mỗi quý ăn mặc đều có công trung lượng thân đỉnh tạo, mỗi tháng cũng có mấy chục lượng tiền tiêu vật, tuy rằng so nhóm quý nữ đều nhiều hơn, nhưng muốn mua hàng xa xỉ mà nói thật sự có chút khó khăn. Cho nên thù phẩm hình hoạt họa cùng trang sức mới ra nàng chỉ có thể mắt nhìn cho đỡ thèm.

Tống Khôi Vu trăm triệu không nghĩ tới, Ninh Khanh giàu có như vậy, vừa thấy mặt liền tặng một bộ đồ trang sức tinh quý danh tác nhất.

“Không ngại, người thu đi.”

Tống Khôi Vu nói tạ, vui mừng mà đi rồi.

-----reddevil2302@ddlqđ.com-----

Chỗ ở của Tôn trắc phi ——

Duyệt Hòa quận chúa đi vào tới: “Bát muội muội đã trở lại.”

Tôn trắc phi đem sổ sách buông: “Nàng đi Mộng Trúc Cư.”

Duyệt Hòa quận chúa mặt vô biểu tình: “Nàng vốn là cùng Ninh thị thân cận, nếu là chất nữ nhà mẹ đẻ Ninh thị, nàng không lý do không thân cận.”

“Là thế tử ca ca ngươi đặc biệt tiếp trở về.”

Duyệt Hòa quận chúa nhíu nhíu mày: “Là cố ý tiếp trở về? Bởi vì chúng ta đều không cùng nàng chơi cùng? Nhưng hẳn không lý do trách cứ chúng ta, rốt cuộc nàng là cái tiện thiếp, chúng ta cùng nàng quá thân mật đối thanh danh không tốt.”

“Nếu là nàng không phải tiện thiếp đâu?” Tôn trắc phi thần sắc ngưng trọng.

“Ngài là nói.....”

“Ta cảm thấy, ít nhất sẽ là phân vị phu nhân! Nếu là nàng nháo thượng mấy nháo, thứ phi cũng không phải không có khả năng.”

Duyệt Hòa quận chúa đầy mặt không dám tin tưởng. Rốt cuộc Thần Vương phủ, trừ hoàng thất, ở bên ngoài chính là môn hộ tối cao, hơn nữa Thần Vương thế lớn, thăng hiệp hoàng quyền, muốn kế thừa gia nghiệp vương thế tử càng là tôn quý tựa như Thái tử.

Nếu là một người thân phận cao đến trình độ nhất định, mà thiên kim quý nữ hầu tước có thân phận bối cảnh lực lượng ngang nhau, như vậy, chính phi trắc phi thậm chí thứ phi chi tranh cũng bất quá là vấn đề vận khí!

Liên như Tôn trắc phi cùng Thần Vương Phi đã qua đời, bối cảnh thân gia các nàng đều là không sai biệt mấy. Nhưng cuối cùng lại là Thần Vương Phi thắng được, kia đều là vận khí! Triệu thứ phi thân thế cũng bất quá là so các nàng kém một cấp mà thôi, lại bởi vậy vô duyên thượng ngọc điệp.

Có thể thấy được, cho dù là thứ phi chi vị cũng là cực quý trọng. Cho nên, Duyệt Hòa quận chúa mới có thể kinh ngạc như thế.

“Không có gì không có khả năng, tuy rằng thứ phi chi vị có nhiều thiên kim quý nữ tranh, nhưng rốt cuộc là một vị thiếp thân phận cao mà thôi. Chi cần thế tử thích, không có gì không thể.”

“Cũng đúng, Ninh thị còn không phải như vậy sao?” Duyệt Hòa quận chúa nói: “Tuy rằng là kế phi, nhưng một bó lớn cao môn quý nữ tranh đấu đâu. Muốn thật tuyền thấp môn, Thượng Kinh có rất nhiều nhà thanh liêm đạo đức tốt. Nếu là còn ngại không đủ thấp, Thượng Kinh cũng có một bó lớn thương hộ, như thế nào lại cứ tuyền tới Việt Thành Ninh gia? Còn không phải phụ vương cao hứng?”

Tôn trắc phi nói: “Sự tình cũng không phải như vậy, phụ vương ngươi là người cao ngạo như vậy sao có thể nguyện ý kết thân với Ninh thị môn hộ. Là có cái hòa thượng cùng hoàng tổ mẫu ngươi nói, Ninh thị này mệnh cách hảo, sẽ cho thế tử ca ca ngươi mang đến chỗ tốt. Lúc ấy hoàng tổ mẫu ngươi hỏi như thế nào cái hảo pháp, hòa thượng kia nói, dù sao có chỗ lợi. Hoàng tổ mẫu ngươi liền một khóc hai nháo buộc phụ vương ngươi cưới.”

“Cái nào hòa thượng?”

“Ài, còn có thể là cái nào? Đương nhiên là cái người nói thế tử ca ca ngươi trước mười tám tuổi không thể có nữ nhân kia.”

Duyệt Hòa quận chúa nghe vậy, phốc một tiếng cười: “Này hòa thượng thật lợi hại, hổ thế tử ca ca hai lần! Dù sao ta không nhìn ra có chỗ tốt gì.”

“Cũng đúng.”

Hai mẹ con nói liên hi hi ha ha mà cười một đống.

“Trắc mẫu phi, ngài xác định thế tử ca ca thật sự có tâm phải cho nàng phân vị phu nhân hoặc là thứ phi?”

“Không dưới tám phần. Nếu không hẳn sẽ không làm điều thừa ửe Bát muội muội ngươi xưng phong.”

“Nếu là thế tử ca ca thật sự cố ý cho nàng làm phu nhân hoặc là thứ phi mà nói.....”

“Kia chúng ta liền đi kỳ hảo kỳ hảo.”

“Nhưng tương lai còn có thế tử phi.....”

“Duyệt Nhi, ngươi năm nay đã mười bốn.” Tôn trắc phi nói: “Sợ không đợi đến thế tử phi vào cửa ngươi cũng đã xuất giá. Trước kia không cho ngươi cùng nàng quá nhiều liên lụy là sợ hòng thanh danh ngươi, nhưng nếu nàng không phải tiện thiếp, liền không cần nhiều cố kỵ như vậy. Nếu là người khác hỏi, ngươi có thể đứng lý hợp tình mà nói đây là biểu muội của ngươi, là phải cho thế tử ca ca ngươi làm phu nhân. Hừ, cho thế tử ca ca ngươi làm phu nhân, bên ngoài không biết có bao nhiêu thiên kim tranh võ đầu đầu.”

Duyệt Hòa quận chúa trầm ngâm không lên tiếng.

“Tương lai làm cái gì chúng ta còn không biết, nhưng ít ra, thế tử ca ca ngươi đã lộ ra cái manh mối này, ngươi liền để ý chút. Ngươi cùng nàng giao hảo, để nàng đến trước mặt thế tử ca ca ngươi nói tốt cho ngươi, mau mau đem hôn sự của ngươi định ra tới. Chi cần nắm chắc một cọc này, ta cả đời y cũng không còn gì vương bận.”

Nói đến hôn sự của chính mình, Duyệt Hòa quận chúa khuôn mặt nhỏ đỏ lên, sau đó kiên định gật đầu.

Chương 43: Tranh Đua

Việt Thành Ninh gia ——

Một nha hoàn chạy như bay tới khu nhà phía tây: “Cô nương cô nương, người của Thần Vương phủ tới!”

“Cô mẫu tới?” Ninh Tứ cô nương vui mừng ra mặt, bước nhanh như chạy về hướng chính sảnh.

Dọc theo đường đi gặp được Tam cô nương, Lục cô nương, cùng hai người nhỏ tuổi nhất là Thất cô nương và Bát cô nương.

“Không biết lần này cô mẫu lại mang cho chúng ta đồ chơi mới mẻ gì đây.” Ninh Tam nói. “Nhưng mà năm nay vì sao lại đến sớm như thế, năm ngoái cô mẫu đều là trước một hai ngày đại thọ của tổ mẫu mới đến, năm nay lại sớm hơn ước chừng nửa tháng.”

“Đến sớm một chút không phải có thể ở nhà chúng ta chơi lâu hơn sao?” Ninh Lục hưng phấn nói: “Cô mẫu có thể kể cho chúng ta nghe nhiều chuyện thú vị ở Thần Vương phủ. Không biết Ngũ tỷ tỷ có cùng trở về hay không?”

“Không kiến thức!” Ninh Tứ khinh thường nói: “Nàng chính là cái thiếp, còn có thể chạy tới chạy lui?”

“Không thể sao?” Ninh Tam khó hiểu: “Tiền di nương, Trần di nương không phải đều chạy về nhà mẹ đẻ ư?”

“Chúng ta là người nào? Thần Vương phủ lại là người nào?” Ninh Tứ nói: “Phàm là gia đình phú quý, thiếp chính là nửa cái nô tài, không được chủ từ đồng ý, còn có thể thích đi đâu liền đi đâu hay sao?”

“Có đáng sợ như vậy?” Ninh Tam run rẩy, rồi lại cười nói: “Tứ muội muội hiểu được thật nhiều, thật không hổ là gả vào nhà tri huyện.”

Ninh Tứ vui vẻ đắc ý, đây là cha nàng thông qua rất nhiều quan hệ mới nói thành cộc hôn sự này. Ninh gia bọn họ chỉ là dòng dõi nhị lưu phú thương, có thể gả vào tri huyện quý phủ, đúng thật là tèo cao. Người ta cũng là nhìn phân thượng Ninh gia có một Vương phi mới đáp ứng hôn sự, tuy rằng Vương phi này một chút tác dụng cũng không có, nhưng tốt xấu nói ra ngoài cũng dễ nghe, không phải sao?

“Nhưng là, cho dù Tứ tỷ tỷ gả cho đại thiếu gia nhà Triệu tri huyện cũng so ra kém Ngũ tỷ tỷ.” Ninh Lục cười hi hi nói: “Có thể làm thiếp của thế tử điện hạ, cũng vẫn hơn là gả đến nhà tri huyện gia đại thiếu nãi nãi.”

“Đúng vậy!” Ninh Bát cô nương nói: “Tuyệt tỷ tỷ Liễu gia còn không phải là gả cho hầu gia gì đó làm di nương, năm trước trở về, ai nha, nghe nói phu nhân tri huyện tự mình mời nàng đến nhà chơi đâu.”

Ninh Tứ tức giận đến ngả ngửa: “Gả gả gả! Một cái thiếp cũng kêu gả? Kia kêu là ‘nâng’! Một đám tiện nha đầu không kiến thức!”

“Chúng ta là tiện nha đầu thì ngươi là cái gì?” Ninh Lục nổi giận.

“Đúng vậy.” Ninh Bát cô nương cũng tiến lên: “Ông ngoại ngươi là cử nhân lão gia, ngươi liền cảm thấy chính mình là dòng dõi thư hương sao? Ở trước mặt chúng ta già vờ thanh cao cái gì! Có giỏi thì dọn đến nhà ông ngoại ngươi ở đi!”

“Đừng cãi nhau! Đừng cãi nhau!” Ninh Tam cùng Ninh Thất vội vàng khuyên can.

Nhóm cô nương Ninh gia này một đường chi chi thì thầm mà tranh cãi tới ngoài cửa chính sảnh.

Trong phòng khách, Ninh lão thái thái bị một đám cháu gái bên ngoài làm tức giận đến xanh mặt. Cãi vã ầm ỹ! Một chút quy củ đều không có! Được rồi, tuy rằng Ninh gia bọn họ vốn dĩ chẳng có quy củ gì, nhưng hôm nay có khách tới! Có khách quý đến! Liền không thể ngừng nghỉ một chút sao?

Nha hoàn của Ninh lão thái thái, Nguyên Hi lập tức ra quát bảo ngưng lại: “Các cô nương!”

Các cô nương Ninh gia lập tức ngậm miệng, lúc này mới nhớ tới trong phòng còn có khách quý, Ninh Lục ngượng ngùng cười: “Nguyên Hi tỷ tỷ, chúng ta đùa giỡn thôi.”

“Các cô nương đi về trước đi, lát nữa tự nhiên sẽ kêu các cô tới.” Nàng ta nói xong liền trở vào phòng.

Các cô nương Ninh gia gật đầu lấy được, nhưng làm sao thật sự nguyện ý đi, tất cả đều trốn sang một bên, đuối cổ tò mò nhìn lên bên trong.

Ninh Lục: “Tại sao không thấy cô mẫu nhỉ?”

Ninh Bát: “Mấy ma ma ngồi đó nhìn thật dọa người! Cũng thật lạ mắt a, không phải là mấy người về cùng cô mẫu trước kia.”

Ninh Lục: “Các bà ấy ăn mặc còn đẹp hơn tổ mẫu.”

Ninh Tứ trợn trắng mắt: “Chưa từng nghe qua ‘kim nô bạc tì’ sao?”

Trong phòng, Ninh lão thái thái thấy các cháu gái của bà bị đuổi đi đều không đi, mặt lại cứng đờ, nhưng không thể lại ra đuổi tiếp.

Phương ma ma giỏi nhất là đưa đẩy, lập tức giúp đỡ hoà giải: “Các cô nương thật là hoạt bát.”

Ninh lão thái thái cười gượng: “Một đám khi con, làm ma ma chê cười rồi. Đúng rồi, năm nay Nhu Nhi..... À, Vương phi sao lại không tới?”

“Vương phi năm nay có việc, không thể đến. Trắc phi sai bọn nô tỳ đến tham dự đại thọ của lão thái thái, thật là chiết sát bọn nô tỳ, còn thỉnh lão thái thái thứ lỗi.” Phương ma ma nói.

Ninh lão thái thái chẳng những không có thất vọng, ngược lại hai mắt sáng lên, nữ nhi của bà có bao nhiêu phế vật cùng không địa vị, bà chính là rõ ràng nhất, bà cảm thấy, hai ma ma này đến còn nở mày nở mặt hơn so với Thần Vương Phi tự mình tới! Hơn nữa quà tặng mang đến so với năm ngoái còn tốt hơn gấp mười lần!

Án theo địa vị của Thần Vương Phi, cho dù thật không thể tới, nhiều nhất là tổng cổ một người tùy tiện đưa một phần lễ, nơi nào sẽ giống hiện tại phái hai cái ma ma đặc lực tham dự, quà tặng phong phú, lễ nghĩa cũng là chu đáo!

Ninh lão thái thái thực kích động, quả nhiên đem Ngũ nha đầu đưa đi là đúng! Nhìn dáng vẻ này, Ngũ nha đầu hẳn là qua đến không tồi.

“Vương phi ngày ngày đều nhớ mong lão thái thái cùng các biểu cô nương, thường nói nếu có thể đón các nàng vào phủ chơi một chuyến thì tốt rồi.” Phương ma ma nói.

Ninh lão thái thái vừa nghe liền biết hấp dẫn, liếm miệng tạp lưỡi nói: “Chúng ta cũng muốn thăm Vương phi, chờ đại thọ xong chúng ta có thể cùng nhau đi Thượng Kinh.” Đến Thần Vương phủ, đây chính là nguyện vọng mười năm nay của bà!

Phương ma ma lại cười nói: “Lão thái thái thân kiêu ngọc quý, tàu xe mệt nhọc làm ngại một mối sinh bệnh chính là tội lỗi.”

Tức là không thể đi? Nhưng lại chưa nói không cho các cô nương đi! Kia thực ra vốn là muốn đón các cô nương vào phủ?

Ninh lão thái thái tuy rằng không phải xuất thân gia đình phú quý, nhưng sống một đồng tuổi như vậy cũng là nhân tinh, một câu quai mười tám cái cong bà vẫn là có thể đoán ra được ý tứ trong đó.

“Đúng vậy đúng vậy, xương cốt của ta không còn dùng được a!” Ninh lão phu nhân nói vỗ vỗ đầu vai của mình. “Không biết ma ma khi nào hồi kinh?”

“Nô tỳ cùng hai vị tỷ tỷ này sau giờ Ngọ liền trở về, Văn ma ma cùng Bạch ma ma sẽ lưu lại tham dự.”

Tròng mắt Ninh lão thái thái đảo nhanh như chớp: “Vậy để các cô nương theo lão tỷ tỷ người sau giờ Ngọ cùng vào kinh có được không?”

Hai mắt Phương ma ma chột lóc, nhưng vẫn chối từ: “Sao có thể được, các cô nương còn phải mừng thọ lão thái thái.”

“Này có gì quan trọng đâu.”

Phương ma ma lại đẩy vài câu, liền đáp ứng rồi. Tuy rằng bà ta vốn dĩ nhận được mệnh lệnh là lập tức đón người vào kinh, nhưng Thần Vương phủ là người nào a, cũng không thể bắt các cô nương vi phạm hiếu nghĩa, cho nên chỉ có thể để cho Ninh lão thái thái chính mình mở miệng.

Bên ngoài các cô nương nghe xong là một trận kinh hi. Lúc sau Ninh lão thái thái nói cơm đã chuẩn bị tốt, bồi vài vị ma ma dùng cơm, khách nhân đi nghỉ ngơi, mới gọi con dâu cùng các cô nương tiến vào.

Các cô nương đều muốn vào kinh, nhưng vừa rồi Phương ma ma lại lộ ra, nhiều nhất chỉ đón ba người!

Tam cô nương đã mười lăm, cuối năm liền phải thành thân, ở nhà thêu của hồi môn, lại là thứ nữ, liền cơ hội tranh thủ đều không có, không được đi.

Thất cô nương cũng là thứ nữ, tính cách dễ bị bắt nạt nhất, tranh không thắng, cũng không được đi.

Cuối cùng được đi chính là đích nữ nhị phòng Tứ cô nương Ninh Diệu, đích nữ đại phòng Lục cô nương Ninh Tổ, thứ nữ đại phòng Bát cô nương Ninh Xảo.

Trước khi đi, tức phụ nhị phòng Cố thị dặn dò Tứ cô nương Ninh Diệu: “Tới Thượng Kinh rồi, người liền nói với cô mẫu người, người đã đính hôn, kêu cô mẫu đặt mua nhiều của hồi môn cho người! Năm trăm lượng bạc cho người áp thân.”

“Nương, ta đã biết.”

Cố thị cười nắm lấy tay nhỏ của Ninh Diệu: “Ngươi vào Thần Vương phủ một chuyến, ta coi phu nhân tri huyện còn dám ghét bỏ ngươi hay không! Tới Thần Vương phủ rồi, ngươi nhớ rõ nang lui tới với vài vị quận chúa, tốt nhất có thể trở thành bạn thân, nếu như về sau có thể có thư từ lui tới, bọn họ liền càng không dám cho ngươi nhìn sắc mặt. Ngươi cùng Ngũ muội muội cũng phải ở chung cho tốt, biết chưa?”

“Ta làm gì muốn ở chung cùng nàng!” Ninh Diệu hừ một tiếng: “Nàng là làm thiếp! Ta mới không hiếm lạ đi cái gì Thần Vương phủ đâu, ta chính là nghĩ coi nàng một chút xem hiện tại lưu lạc thành bộ dáng gì!”

Chỗ ở của tức phụ Đại phòng Điện thị ——

“Hai ngươi nghe rõ cho ta, lần này đến ở Thần Vương phủ, ngàn vạn không cần chạy lung tung!” Điện thị vẻ mặt nghiêm túc: “Chăm chăm mà lấy lòng cô mẫu ngươi, a, còn có trắc phi, lấy lòng nàng, nói không chừng cũng có thể làm thiếp cho thế tử! Không đảm đương nổi không phải còn có cái gì ngũ công tử tử công tử sao? Công tử trong vương phủ không được, bên ngoài hầu môn đại quan còn có một đồng? Hắn có thể leo lên một hai cái!”

“Đã biết.”

(Red: Ôi, người Ninh Gia một đồng đều thích treo cao, không tự biết mình biết người, hơn nữa còn bệnh thần kinh nặng!!!)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tranh Đua

Ninh Khanh ở nhà nôn nóng chờ đợi mười ngày, cuối cùng các tiểu tử muội đã đến.

Mấy người Ninh Diệu cảm thấy xương cốt đều muốn tan ra. Các nàng ban ngày lên đường, buổi tối còn phải bị hai ma ma giáo dưỡng ép buộc học các loại quy củ lễ nghi, đều mau hỏng mất! Trong lòng không khỏi có câu oán hận, đây là mời người đi làm khách sao, hay là đi thỉnh tội dập đầu cho Đại lão gia?

Nhưng trong nháy mắt khi bước vào Thần Vương phủ, tất cả câu oán hận đều bị sự tráng lệ của Thần Vương phủ chấn nhiếp đến độ không còn ý kiến! Các nàng thâm nghĩ trong lòng: “Địa phương giống như Thiên cung này, nếu không học ít quy củ thật đúng là không dám tiến vào.”

Mấy người xuống xe ngựa, lập tức liền có kiện nhỏ lại đây rước, ba tỷ muội cảm giác vừa mới lạ vừa âm thầm kinh ngạc. Một đường đi tới, phạm là người hầu đi ngang qua đều cười chào hỏi với Phương ma ma.

Ninh Xảo lời kéo tay Ninh Tố thấp giọng nói: “Có phát hiện hay không, nơi này mỗi người đều tự xưng là nô tỳ?”

Ninh Tố gật đầu đồng ý, hạ nhân nhà bọn họ là không xưng nô tỳ.

Lại đi thêm mười lăm phút, Ninh Tố nói: “Đi thật lâu a! Nếu là ở nhà chúng ta thì đã đi được ba vòng rồi.”

“Các biểu cô nương, tới rồi.” Phương ma ma cười nói.

Ba tỷ muội chỉ thấy trước mắt là một tòa nhà tinh xảo tuyệt luân, tên gọi là gì Ninh Tố Ninh Xảo không biết, các nàng đều không biết chữ. Chỉ có Ninh Diệu biết trên tấm biển mạ vàng kia chính là ba chữ “Cẩm tú viện”.

Hạ cổ kiện, liền có một đám nha hoàn mặc quần áo gọn gàng bước lại đây, còn có vài người chạy vào bên trong, một bên kêu lên: “Trắc phi, khách quý tới rồi!”

Ba tỷ muội bị vây quanh vào phòng, còn chưa kịp nhìn nhiều, liền thấy một người thiếu phụ ăn mặc đẹp đẽ quý giá, dung mạo cực mỹ ý cười doanh doanh, đi tới, bên cạnh nàng còn có một thiếu nữ áo đỏ quý khí bức người, trang điểm hoa lệ.

“Vị này chính là Tôn trắc phi, vị này chính là Duyệt Hòa quận chúa.” Phương ma ma giới thiệu.

Ba tỷ muội hoảng sợ, vội vàng hành lễ, bởi vì ở trong nhận thức của các nàng, vị Trắc phi này là người xấu! Là trắc thất đoạt quyền chương gia của cô mẫu các nàng! Lại còn là một nhân vật lợi hại nữa!

“Ai ôi, mau đứng lên, mau đứng lên!” Tôn trắc phi vội vàng đỡ các nàng, vẻ mặt hiền lành cười nói.

Nhưng có lẽ Tôn trắc phi lớn lên quá tươi đẹp, khí dương lại cường, ăn mặc lại đẹp đẽ quý giá, ba tỷ muội cũng không có bởi vì nàng cười mà thả lỏng.

Duyệt Hòa quận chúa tiến lên thi lễ, cũng cười đến hòa nhã: “Biểu muội.”

Tỷ muội ba người đều âm thầm hiếm lạ, hai mắt sáng lên, đây là quận chúa trong truyền thuyết? Đây là vương tộc!

“Đi, mau đi gặp tỷ muội của các người đi, các người nhất định là nhớ nàng.” Tôn trắc phi cư nhiên liền trà cũng không mời, trực tiếp kéo tay một cô nương rồi đi ra ngoài.

“Đi thôi, biểu muội.” Duyệt Hòa quận chúa cũng thân thiện lôi kéo một người đi về phía Mộng Trúc Cư.

Ninh Diệu trong lòng âm thầm kỳ quái, tại sao lại không đi bá kiến cô mẫu, vì cái gì muốn gặp Ngũ nha đầu trước? Cho dù thật muốn gặp, cũng là Ngũ nha đầu tới nơi này nhìn các nàng mới đúng, trắc phi cùng quận chúa còn không hơn nàng sao?

Mấy người Ninh Diệu tất nhiên không biết, đây là Tôn trắc phi cùng Duyệt Hòa quận chúa muốn lấy lòng Ninh Khanh!

Trước là tiếp đón tỷ muội của Ninh Khanh, lại thân thiện mà dẫn người đi tìm Ninh Khanh, này thật là nể tình a!

-----reddevil2302@ddlqđ.com-----

Ninh Khanh đang ở trước viện xới đất cho cây hoa, Sơ Nhụy hưng phấn mà chạy vào: “Cô nương cô nương, tứ cô nương các nàng tới!”

“A?” Ninh Khanh cả người nhảy dựng lên: “Ở nơi nào?”

“Chỗ Tôn trắc phi.”

Ninh Khanh ném chiếc xẻng nhỏ xuống, liền muốn chạy, Tuệ Bình lôi kéo nàng: “Trước thay quần áo, một thân bùn đất, cô nương cũng không thể ở trước mặt tỷ muội thất lễ đi.”

Ninh Khanh chỉ phải đi thay quần áo trước. Vũ Tĩnh, Đồng Nhi liếc nhau, phi thường ăn ý mà một người đi chuẩn bị quần áo, một người đi chuẩn bị trang sức.

Tuệ Bình cởi hết quần áo của Ninh Khanh ra, Vũ Tĩnh giúp nàng mặc vào từng cái. Tuệ Bình phát hiện đây lại là một bộ quần áo mới, nàng cũng chưa từng nhìn thấy, liền biết là thể từ chuẩn bị cho cô nương nhà mình.

Đều nói ở nhà chồng thì khoe nhà mẹ đẻ, ở nhà mẹ đẻ thì khoe nhà chồng. Hiện tại người nhà mẹ đẻ tới, thể từ không muốn cô nương bị tỷ muội nhà mẹ đẻ coi thường, cho nên sáng sớm liền vì nàng tỉ mỉ chuẩn bị thỏa đáng.

Bên ngoài có nha hoàn kêu lên: “Tôn trắc phi, quận chúa cùng các biểu cô nương tới.”

Ninh Khanh vui vẻ, muốn đi ra ngoài, lại bị Đồng Nhi ấn tới trước bàn trang điểm chải đầu, Ninh Khanh tức giận mà đỏ đỏ miệng nhỏ.

Đám người tỷ muội Ninh Diệu cùng Tôn trắc phi đã được dẫn tới phòng khách của Mộng Trúc Cư, uống trà, đợi nửa khắc mới thấy Ninh Khanh bị bốn cái nha hoàn mỹ mạo mặc vàng đeo bạc vây quanh đi ra.

“Ngũ tỷ tỷ!” Ninh Tổ cùng Ninh Xảo thực vui vẻ, đang muốn đi qua, nhưng thấy Ninh Khanh mặc một thân váy áo không biết là bằng nguyên liệu hoa mỹ gì, trên đầu, trên cổ tay trắng nõn đều là trang sức bằng đá quý. Quan trọng nhất chính là, nàng lớn lên càng thêm mỹ mạo, thanh diễm tuyệt sắc, làm người không dám nhìn thẳng.

Đã sớm biết cái tỷ muội này của các nàng lớn lên cực kỳ xinh đẹp, tổ mẫu luôn khen nàng giống như thiên tiên, không thể tưởng được gần gũi non nửa năm không thấy, nàng cư nhiên càng mỹ diễm, giống như không phải là sinh ra lớn lên từ nhà các nàng, làm các nàng cũng không dám nhận tỷ muội.

“Tứ tỷ tỷ, Lục muội muội, Bát muội muội.” Ninh Khanh đi lên trước lôi kéo tay các nàng, lại hướng phía sau các nàng nhìn một cái: “Không thấy Tam tỷ tỷ cùng Thất muội muội.”

Ninh Diệu nói: “Tam tỷ cuối năm liền thành thân, phải ở nhà thêu của hồi môn, không rảnh tới. Thất muội ở nhà bồi Tam tỷ.”

Ninh Khanh cũng biết không có khả năng mọi người đều tới.

“Tam tỷ cuối năm thành thân, người là sẽ về nhà đi?” Ninh Tổ nói.

“Đúng vậy, ăn tết người cũng sẽ về nhà đi?” Ninh Xảo vẻ mặt chờ mong.

“Ừ ừ, nhất định về nhà.” Ninh Khanh vội vàng ứng.

Vũ Tĩnh cùng Đồng Nhi ở phía sau âm thầm trừng mắt. Các nàng hiểu rõ tính cách Tổng Trắc, hẳn là không có khả năng thả người! Nhưng cô nương cư nhiên đáp ứng! Đến lúc đó sợ lại muốn nháo một hồi!

Ninh Tổ Ninh Xảo vừa nghe, thỏa mãn! Ngũ tỷ tỷ vẫn là tỷ muội nhà mình!

Ninh Khanh vội vàng sai người tiếp đón Trắc phi và Duyệt Hòa quận chúa lên ghế trên, lại lôi kéo tiểu tỷ muội ngồi cùng, lát sau nhị đẳng nha hoàn lần lượt tới báo Triệu thứ phi, Đoan Lăng huyện chủ tới, Nhị cô nương, Bát cô nương tới! Hai vị phu nhân đã tới!

Toàn bộ Mộng Trúc Cư tiếp đón nhiều kiểu khách như vậy, cả gian phòng lập tức liền trở nên rục rờ, châu quang bảo khí, thật náo nhiệt.

Chỉ có Tống Khôi Mân còn buồn bực mà nằm ở viện của mình phát ngốc, Quyên Nhi vội vàng bước tới: “Cô nương cô nương! Mau đi Mộng Trúc Cư, các biểu cô nương tới.”

“Một đám tiểu thương nữ, ta làm gì muốn đi!” Tống Khôi Mân khinh thường mà hừ một tiếng.

“Nhưng trắc phi, quận chúa, thứ phi cùng huyện chủ đều đi.”

Tống Khôi Mân sợ tới mức cả người từ trên giường nhảy dựng lên, “Các nàng đều đi? Vì cái gì đều đi?”

Quyên Nhi vội kéo Tống Khôi Mân thay quần áo chải đầu: “Cô nương, trước đừng hỏi cái này, nếu chỉ có Bát cô nương Nhị cô nương thì thôi, nhưng trắc phi quận chúa đều đi, cô không thể không đi nha.”

Tống Khôi Mân tuy rằng khinh thường Ninh Khanh cùng một ổ tiểu thương nữ kia, nhưng nàng từ trước đến nay lấy quận chúa cùng huyện chủ làm trung tâm, nào dám không đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tránh Mặt

Tống Khôi Mân đi vào cửa Mộng Trúc Cư, quả thực thấy bọn tỷ muội đều tới rồi, đành không tình nguyện bước vào phòng, thấy ba cái tiểu thương nữ xa lạ, liền bĩu môi khinh thường.

Mọi người đang tự giới thiệu, Ninh gia tỷ muội đem tặng vật nhỏ của mình, đều là một ít túi tiền túi thơm tự làm linh tinh, đám người Tôn trắc phi cũng đưa ra lễ gặp mặt đã chuẩn bị tốt.

Tống Khôi Mân nhận được túi tiền ba tỷ muội đưa tới, khuôn mặt nhỏ cứng đờ, một bên ghét bỏ một bên xấu hổ, bởi vì nàng không có chuẩn bị lễ gặp mặt!

Tống Khôi Vu sớm biết như thế, lặng lẽ nhét một ít đồ vật cho Tống Khôi Mân, Tống Khôi Mân nhìn lên, là ba xuyên chuế kim châu phi thúy tự tết bằng tay, hừ nhẹ một tiếng, đưa thẳng cho tỷ muội Ninh Diệu.

Mọi người ngồi một lúc rồi tan, ba người Ninh Diệu thấy đại sảnh lập tức trống rỗng, đều vội vàng thở phào nhẹ nhõm.

“Ai ôi, không thể tưởng được cùng quý tộc nói chuyện lại vất vả như vậy.” Ninh Tổ xoa xoa khuôn mặt nhỏ thiếu chút nữa cứng đờ, “Ta không nghĩ cười, nhưng lại không dám không cười.”

“Cười đến mặt đều đau.” Ninh Xảo cũng gật đầu.

“Nhưng hôm nay cười đến cứng mặt cũng đáng.” Ninh Diệu vừa nói vừa móc ra lễ gặp mặt thu được.

Ninh Tổ Ninh Xảo cũng bắt đầu xem xét.

“Trắc phi cho chính là một cây trăm vàng ròng, nạm đá quý. Cái này so với tất cả trang sức ta có đều quý hơn.”

“Thứ phi cho cái vòng tay hình thức rất đẹp, người cùng ta giống nhau sao? Nga, giống nhau. Quận chúa cho vòng cổ trân châu .....”

Ba tỷ muội ngắm nghía lễ vật, đột nhiên nhìn Ninh Khanh ngồi ở một bên, vừa phe phẩy quạt tròn vừa cười ngâm ngâm nhìn các nàng.

Khuôn mặt của Ninh Diệu đỏ lên, nàng ta cư nhiên bị ngũ nha đầu chế giễu!

Ninh Diệu cho rằng Ninh Khanh muốn cười nhạo các nàng, lại thấy Ninh Khanh chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua phía sau, ba nha hoàn phía sau nàng liền vào phòng, chốc lát sau bưng ra ba cái khay, mặt trên bày ba bộ đồ trang sức tinh xảo đang lưu hành. Một bộ đồ trang sức đều quý trọng hơn so với tất cả lễ vật vừa rồi, sợ là không phải ba năm ngân lượng thì thật sự mua không được một bộ!

Ba người thấy đồ vật liền hai mắt sáng ngời, Ninh Khanh cười nói: “Đây là tặng cho các người.”

“Cám ơn ngũ tỷ.” Ninh Tổ cùng Ninh Xảo đều thực vui vẻ, vội vàng tiến lên xem những món đồ trang sức đó.

Ninh Diệu nhìn thấy trang sức tinh mỹ như vậy vừa vui vẻ vừa khó chịu. Nàng rõ ràng chính là một cái thiếp, dựa vào cái gì mà ăn mặc tốt như vậy, dùng đến tốt như vậy, còn giống như chủ nhân thường nô tỷ, mà thưởng cho các nàng!

Ninh Diệu chịu đựng không chạm vào trang sức mình thích, chỉ liếc mắt một cái, cười nói: “Đúng rồi, Ngũ muội, khi nào có thể nhìn thấy thế tử biểu ca?”

Ninh Tố Ninh Xảo vừa nghe, liền hai mắt tỏa ánh sáng, trang sức trong tay cũng bỏ xuống, bỏ nhào tới trước mặt Ninh Khanh: “Đúng vậy đúng vậy, ngũ tỷ tỷ, khi nào có thể nhìn thấy thế tử biểu ca! Chúng ta vẫn luôn nghe nói về hắn, lại chưa từng gặp qua.....”

Ninh Khanh sắc mặt có chút khó xử, trước không nói Tống Trạc có nguyện ý thấy hay không, mà là trong khoảng thời gian này Tống Trạc bận rộn công vụ, có khi hai ba ngày đều không thấy được bóng người.

“Ngũ tỷ tỷ! Ngũ tỷ tỷ!” Ninh Xảo lôi kéo Ninh Khanh năn nỉ.

Trong mắt Ninh Diệu có chút vui sướng khi người gặp họa, cười cười: “Có phải thế tử biểu ca không rảnh hay không?”

“Đúng a.” Ninh Khanh lập tức gật đầu, “Trong khoảng thời gian này hắn rất bận.”

Ninh Diệu trong lòng hừ lạnh, bận, bận mới không tin! Nói không chừng người ta là vắng vẻ người đâu! Người tính là cái thứ gì, còn không phải giống chúng ta! Giả vờ giống như phượng hoàng, nhưng thực ra chỉ là một con gà mái! Ninh Diệu đang âm thầm quở trách đến vui vẻ, bên ngoài nha hoàn đột nhiên nói: “Cô nương, thế tử tới.”

Ninh Diệu cả kinh, Ninh Tố Ninh Xảo kích động, không nghĩ Đồng Nhi cùng Vũ Tinh nhìn nhau một chút, trong mắt đều hiện lên một tia hài hước, sau đó song song đi qua nói: “Biểu cô nương, thế tử tới, thỉnh tránh mặt!”

Mấy người Ninh Diệu khó chịu, nhưng lại không dám nói, đành phải theo hai người Đồng Nhi vòng tới phía sau bình phong.

Ninh Khanh cảm thấy như vậy có quá mức hay không, tuy rằng nói là ngoại nam..... Nhưng cũng không cần quá chi li, nói thế nào cũng là bà con..... Cần phải tránh mặt sao? Nhưng nghĩ đến hai người Đồng Nhi là người của Tống Trạc, các nàng kêu tránh, nàng cũng không dám nói cái gì.

Tống Trạc đã vào đến nơi, thấy vẻ mặt Ninh Khanh buồn rầu ngồi ở trên giường, mắt trông mong mà nhìn chính mình, lại cười cười, đi qua ngồi vào bên người nàng.

Ninh Khanh thử nhìn nhìn hắn: “Biểu ca?”

“Ừ?” Một bàn tay của Tống Trạc chống ở phía sau nàng, thân hình thon dài vì khuynh, cơ hồ đem cả người nàng bao phủ ở trong ngực.

Ninh Khanh nghĩ đến tiểu tỷ muội của mình còn ở sau bình phong, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, muốn cho hắn tránh ra chút, lại không tiện mở miệng.

“Tiểu tỷ muội của muội tới, vui vẻ sao?” Thanh âm của hắn trầm thấp lại ôn nhu, thoảng mang theo hương vị ngao khí cùng ưu nhã.

Ba người Ninh Diệu tránh ở sau bình phong, cái bình phong này là bằng lụa mỏng, nhìn xuyên qua ần ần thấy được bóng dáng thon dài phong hoa bức người của hắn, tuy rằng không thấy được mặt, lại vẫn cứ mang đến cho các nàng một trận cảm giác áp bách cùng kinh diễm vô hình. Hắn vừa lên tiếng, ba người liền thở hắt vì kinh ngạc, thanh âm của hắn thật ôn nhu, thật dễ nghe, còn mang theo hương vị mà các nàng phẩm không ra.

“Vui vẻ.” Ninh Khanh nghiêng đầu, chờ đợi mà nhìn hắn: “Biểu ca muốn gặp các nàng một lần hay không, các nàng phải vấn an người?”

Chỉ nghe Tống Trạc cười nhẹ một tiếng, sau đó nói: “Không gặp.”

Ninh Khanh khước miệng vừa kéo, sau bình phong ba người một trận mất mát.

“Ngao!” Tống Trạc nhẹ nhàng vuốt đầu nàng, “Biểu ca gần nhất rất bận, một lát liền muốn ra kinh, phải vài ngày mới trở về. Muội có thể lên phủ, nhưng không thể chạy loạn, có hiểu không?”

Ninh Khanh ừ ừ gật đầu, nghĩ đến tiểu tỷ muội đang ở bên cạnh, hắn cư nhiên cùng nàng thân mật như thế, rất là quần bách.

Tống Trạc thấy khuôn mặt nhỏ của nàng hơi say, mặt mày sinh vụng, một đôi mắt to thủy mị nhìn quanh, ba quang lưu chuyển, vô tội lại đáng thương mà nhìn chính mình, một bộ dáng muốn đuổi mình đi mau, trong lòng càng thêm ý động, lại nghĩ đến vài ngày không thể gặp nàng, liền nhịn không được duỗi tay sờ khuôn mặt nhỏ của nàng.

Ninh Khanh kinh hãi, quay đầu muốn tránh.

Nhưng Tống Trạc hôn không được nàng thật sự không cam lòng, thân mình vừa chuyển, liền dùng phần lưng trực tiếp chắn về phía bình phong, cả người Ninh Khanh đều ở trong lòng ngực hắn.

Khước môi Tống Trạc gọi lên nụ cười tà mị, nắm cằm nhỏ của nàng, hơi hơi nâng lên, Ninh Khanh cả kinh trừng mắt, nhưng lại không dám phản kháng, một là không dám nhào ra động tĩnh lớn, hai là sợ càng phản kháng, hắn ngược lại càng không có kị. Tống Trạc, từ trước đến nay đều là bá đạo cường thế.

Hắn hơi cúi người, hôn lên kiều môi của nàng, khẽ liếm chậm mát, lại vẫn cứ không dám thâm nhập, hôn một hồi lâu đành phải dứt ra dù vẫn chưa đã thêm.

Bên trong bình phong vốn là nhìn không rõ, Tống Trạc còn dùng phần lưng chống đỡ, các nàng không biết Ninh Khanh cùng Tống Trạc làm gì, chỉ thấy bọn họ đột nhiên không nói lời nào.

Qua một hồi lâu mới nghe được thanh âm trầm thấp ôn nhu hơi khàn khàn của hắn: “Ta đi rồi, ở nhà phải ngoan ngoãn, nhé?”

Dứt lời, mới thấy bóng dáng đĩnh bạt thon dài của hắn bước nhanh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Người Đánh Đàn

Tống Trạc vừa đi, ba người Ninh Diệu liền vội vàng đi ra.

Hai mắt Ninh Tổ tỏa ánh sang, nhìn phương hướng Tống Trạc rời đi: “Đó chính là thể tử biểu ca.....”

Ninh Xảo tỏ vẻ khó hiểu: “Ngũ tỷ tỷ, vừa rồi các người vì sao đột nhiên không nói lời nào vậy?”

Khuôn mặt nhỏ thanh điểm của Ninh Khanh trưởng đến đỏ bừng, xoay người đem cái gậy cho các nàng xem.

Cả người Ninh Diệu đều cứng đờ ngẩn ngơ. Ninh Tổ Ninh Xảo tuổi còn nhỏ, chỉ có mười hai cùng mười một tuổi, không biết vừa rồi là làm cái gì, nhưng Ninh Diệu biết! Nàng ta còn có nửa năm liền cập kê, là người đã đính thân chuẩn bị gả! Từ trong không khí ái muội vừa rồi kia, nàng ta ần ần đoán được, bọn họ là hôn môi!

“Ngũ tỷ tỷ, thể tử biểu ca vẫn luôn nói chuyện cùng người như vậy sao?” Ninh Tổ vẻ mặt tò mò, hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm Ninh Khanh.

“Loại nào nói chuyện?” Ninh Khanh quay đầu xem nàng.

“Chính là vừa mới như vậy a.” Ninh Tổ vẻ mặt hâm mộ mà nói.

Ninh Diệu thầm cắn môi, gắt gao mà nhìn chằm chằm Ninh Khanh.

Ngũ diệu Tống Trạc nàng hình dung không ra, dường như ôn nhu, mang theo hương vị đưa tình ần ần, sùng nịch, rồi lại có cường thế cùng không cho phép kháng cự, làm người si mê.

Ninh Diệu nhớ tới vị hôn phu của mình Triệu công tử. Hắn chưa từng nói chuyện với nàng như vậy, đương nhiên, cho dù hắn muốn cùng nàng nói chuyện như vậy, cũng học không được sức quyến rũ của Tống Trạc, cho dù là một phân!

Ninh Diệu nhìn chằm chằm Ninh Khanh, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ của Ninh Khanh đỏ ửng thẳng đến bên tai, Đồng Nhi lập tức cười khanh khách tiến lên: “Cô nương, trên người ngài đều ra mồ hôi, đi thay quần áo đi.”

“Được.” Ninh Khanh ước gì rời khỏi cái cục diện làm cho nàng quần bách này, vội vàng gật đầu. “Các người trước tự mình chơi đi, ta đổi kiện y phục lại đến.”

Nói xong đi về phía phòng ngủ. Đồng Nhi, Tuệ Bình, Sơ Nhụy cùng Vũ Tinh theo sát sau đó.

“Ngũ tỷ tỷ! Ngũ tỷ tỷ!” Ninh Tổ chưa từ bỏ ý định, muốn đuổi theo.

Phía sau Vũ Tinh lại một phen ngăn cản nàng, khách khí cười nói: “Biểu cô nương, cô nương nhà ta muốn thay quần áo, thỉnh chờ.” Nói rồi đuổi theo. Bốn cái đại nha hoàn khí phải thẳng tắp, nơi nào còn tới gần được.

Chờ đoàn người rời đi, Ninh Tổ Ninh Xảo nhụt chí mà ngồi ở trên ghế, Ninh Diệu xấu hổ buồn bực, hừ nhẹ: “Chúng ta là biểu cô nương, nàng là cô nương, chẳng lẽ nàng cùng chúng ta không phải một nhà?”

Ninh Tổ Ninh Xảo không cho là đúng, các nàng cũng không cảm thấy chỗ này có cái vấn đề gì. Thấy bộ dáng hai người phát ngốc, Ninh Diệu thầm mắng một tiếng: Không văn hóa thật đáng sợ!

-----reddevil2302@.com-----

Tống Trạc một thân tử kim chính trang, cưỡi ngựa, lãnh hai đội quân ra khỏi thành. Thời điểm điều binh trên phố, gặp được Chung Ly Uu.

Chung Ly Uu cùng bá tánh chung quanh tránh đến hai bên đường, vốn định cứ như vậy mà đi, nhưng hắn nghĩ nghĩ, vẫn là gọi Tống Trạc: “Thần Vương

thể tử.”

“Chuyện gì?” Tống Trạc lôi kéo dây cương để ngừng ngựa.

“Kỳ thật, cũng là việc rất nhỏ. Bất quá tại hạ nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là muốn nói cho thể tử điện hạ.” Chung Ly Ưu cau mày.

“Nói đi.”

“Là về Ninh cô nương.”

Tống Trạc khẽ nhăn mày, kêu hần đến gần chút.

Chung Ly Ưu đến gần hai bước mới nói: “Khoảng một tháng trước, có một người nam tử hỏi thăm sự tình thù phẩm của Cẩm Chức Thiên Hạ, nói là muốn gặp người về đồ án. Ta nguyên bản tưởng hần là người trong nghề muốn tìm hiểu cơ mật thương nghiệp, liền không có để ý nhiều. Sau lại phát hiện, người nọ cư nhiên phái người theo dõi ta.”

“Vậy cũng thôi, nhưng sau khi Diêm Vị Thiên Hạ khai trương, hần lại tới gặp ta rất nhiều lần, nói là muốn gặp người làm món điểm tâm ngọt. Có thể thấy được, hần cũng không phải muốn tìm hiểu sinh ý của nhà ta, mà là có mục đích tìm Ninh cô nương.”

Khuôn mặt tuấn tú của Tống Trạc trầm xuống: “Hiện tại hần còn theo dõi người?”

“Chú ý thì có, nhưng không có lại theo dõi.” Chung Ly Ưu nói: “Sau đó, ở đêm trung thu, đột nhiên có người ở trên nóc nhà Diêm Vị Thiên Hạ chúng ta đánh đàn, người nọ đúng là người muốn hỏi thăm Ninh cô nương. Sau hần lại dứt khoát tới trợ tại một gian khách điểm bên cạnh Diêm Vị Thiên Hạ, mỗi ngày ở nơi đó đánh đàn.”

“Mỗi ngày đánh đàn? Hần muốn làm gì?”

“Ta tìm người hỏi thăm qua, người nọ cũng không dấu điểm, nói là muốn tìm người, tìm một người có thể nghe hiểu khúc nhạc của hần. Khúc nhạc của hần đàn rất hay, nhưng dù đàn có hay, người khác cũng không chịu nổi hần đàn suốt ngày suốt đêm, cho nên bị chương quấy cảnh cáo nhiều lần, mỗi ngày chỉ cho phép ở giờ Tuất đàn nửa canh giờ.”

“Tại hạ nghĩ, người hần muốn tìm, có phải Ninh cô nương hay không? Nếu không hần ở nơi nào không được, lại cứ phải đến ở bên cạnh Diêm Vị Thiên Hạ? Bất quá, thời điểm trước kia hần gặp ta, đã từng kêu lên kỳ kỳ hay thất thất gì đó, không biết nghĩa là sao. Người nọ nam sinh nữ tướng, yêu lý yêu khí, nhìn liền biết không phải người tốt.”

“Đa tạ Chung Ly huynh bảm báo.”

Tống Trạc nói xong liền đánh ngựa rời đi, phương hướng đúng là Diêm Vị Thiên Hạ.

Khách điểm bên cạnh Diêm Vị Thiên Hạ có tên là Vân Cư khách điểm, khi Tống Trạc đi vào, vừa vận nhìn thấy một người mặc nam trang, dung mạo lại cực kỳ yêu điểm ôm đàn từ bên trong ra tới.

Chung quanh rất nhiều người đều phân không rõ hần là nam hay nữ, nhưng Tống Trạc liếc mắt một cái liền biết, hần là nam! Bởi vì người này hần nhận thức! Thủy Kinh Niên —— Bát hoàng tử của Thiên Thủy quốc!

Vị Bát hoàng tử Thiên Thủy này nghe đồn nhiều bệnh, tính cách lại yếu đuối, từ trước đến nay ru rú trong nhà, chính là ở Thiên Thủy cũng không phải mỗi người đều nhận được hần, càng đừng nói Thiên Thịnh!

Nhưng Tống Trạc lại ở ba năm trước đây cùng Thái tử đi sứ Thiên Thủy, dưới cơ duyên xảo hợp gặp qua hần một lần. Bởi vì hần lớn lên quá đặc biệt, một người nam nhân lại có dáng vẻ giống như đại cô nương, cho nên Tống Trạc nhớ kỹ.

Tống Trạc nhận ra Thủy Kinh Niên, nhưng Thủy Kinh Niên lại chưa từng gặp Tống Trạc.

Nhưng Tống Trạc lớn lên thật sự quá bắt mắt, đẹp đến như thơ như họa, phong hoa tuyệt đại, quý khí thiên thành, đồng dạng là tuyệt sắc nam tử, nhưng người ta chính là công tử thể vô song, mỹ nam tử thanh nhã tuyệt tục! Mẹ nó, như thế nào hần lại là cái nương pháo bất nam bất nữ?

Thủy Kinh Niên gất gao mà nhìn chăm chăm Tống Trạc, trong mắt tất cả đều là trần trụi ghen ghét cùng tức giận!

Hai người đi ngang qua nhau, Thủy Kinh Niên vẻ mặt bi phẫn, Tống Trạc sắc mặt lạnh lùng.

Lớn lên bất nam bất nữ, yêu lý yêu khí, ôm đàn, chính là hần muốn tìm Khanh Khanh?

Tống Trạc mắt phượng híp lại, Khanh Khanh một cái khuê phòng nữ tử kỳ danh xấu xí, làm sao lại cùng Bát hoàng tử Thiên Thủy luôn ru rú trong nhà, nhắc lên quan hệ?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Mạnh Mẽ Chặt Đứt

Chung Ly Ưu cùng nàng là quan hệ hợp tác sinh ý, Thẩm Thành Cung là bằng hữu hân giới thiệu, hai người này Tổng Trạc đều nhận thức, là ở trong phạm vi hân cho phép nàng quang minh chính đại mà lui tới.

Nhưng Thủy Kinh Niên này, là từ nơi nào chui ra? Vô cớ cùng nàng liên lụy không rõ!

Chỉ cần nghĩ đến Ninh Khanh cùng một người nam nhân có liên lụy không rõ quan hệ, cả người Tổng Trạc liền không thoải mái, cảm giác trong lòng, hân hình dung không ra, dù sao chính là khó chịu đến hoảng.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Tổng Trạc trở nên nghiêm nghị, một tay cầm dây cương, giục ngựa đi, phương hướng đúng là Thần Vương phủ.

Hai người Thanh Phong Thanh Hà liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra bất đắc dĩ.

Ở trong nhận thức của bọn họ, Tổng Trạc trước nay đều không phải người lòng dạ hẹp hòi như thế. Hân đối với sự tình của nữ nhân bên người luôn là không quá để bụng.

Liền như Tuyết Nghiên cùng Oánh Nhã, các nàng là Thái Hậu ban cho hân làm thiếp, cũng là nữ nhân của hân, các nàng cũng cùng ngoại nam tiếp xúc quá, thậm chí còn quen thuộc với Thái tử Tử hoàng tử và một ít quý công tử, nhưng hân trước nay chưa từng để ý, cũng không để trong lòng. Vì sao cứ gặp phải sự tình của Ninh biểu cô nương, hân luôn là trông gà hoá cuốc?

Bất quá chỉ là người ngoài suy đoán dăm ba câu, cư nhiên có thể làm hân cảnh giác đề phòng như thế!

-----reddevil2302@ddlq.com-----

Tại Mộng Trúc Cư, Ninh Khanh đang cùng Tuệ Bình Vũ Tinh thắt dây đeo, nàng chỉ vào ba cái túi thơm, nghiêng đầu nói: “Cái này là tứ tỷ tỷ đưa, bên ngoài thêu hoa lan, chúng ta đánh cái tua hình hoa lan, cái này là hoa mai, cái này hoa sen. .... Đánh tốt cho ta mỗi ngày thay đổi đeo trên người. Nhưng mà hình dạng có chút phức tạp, nên đánh như thế nào?”

Tổng Trạc đã đi vào Mộng Trúc Cư, cách rèm châu nhìn thấy nàng ghé vào trên bàn, vẽ mặt buồn rầu mà nhìn mấy cái túi thơm trước mặt.

“A, biểu ca?” Ninh Khanh ngẩng đầu nhìn thấy Tổng Trạc tới, mặt mày liền tràn đầy ý cười, nhảy xuống giường đi lên nói: “Huynh không phải ra cửa sao?”

“Đột nhiên có một số việc.” Nàng xinh xắn đứng ở trước mặt hân, cười đến mi mắt cong cong, hân trong lòng liền mềm ba phần, nơi nào bỏ được khiến nàng khó chịu, đành phải vẫy lui nha hoàn trong phòng, lôi kéo tay nhỏ của nàng đi về phía giường trúc. Tiếp theo một tay đem nàng bế lên, phóng tới trên đùi, gặt gao mà ôm ở trong ngực.

“Biểu ca?” Ninh Khanh hô nhỏ một tiếng, cuối cùng đành phải nhận mệnh mà ghé vào người hân, ở trong lòng ngực hân cọ cọ, thấy hân không nói lời nào, liền giương mắt nhìn nhìn mặt hân.

Tổng Trạc trước tiên ở trên án đường nàng hôn hôn, rồi ôm nàng nói: “Khanh Khanh ngoan ngoãn, thành thật cùng biểu ca nói, muội trước kia có gặp được người nào khả nghi không?”

“Người khả nghi gì?” Ninh Khanh nghiêng nghiêng đầu, vẽ mặt khó hiểu.

“Thí dụ như hoàng tử nước láng giềng linh tinh gì đó. .... Hoặc là một ít sinh vật bất nam bất nữ, ừm, sẽ đánh đàn.”

Ninh Khanh khoe miệng vừa kéo, đây đều là một ít cái sinh vật gì? Lập tức lắc lắc đầu: “Không có.”

“Thật sự không có?” Tổng Trạc cười đến vẽ mặt phong thanh tuyết nhũ, hướng dẫn từng bước: “Khanh Khanh nghiêm túc ngẫm lại, nếu là có, nói cho biểu ca một tiếng, biểu ca sẽ không tức giận, nhé?”

Ninh Khanh vẫn là lắc đầu: “Thật không có.”

Tổng Trạc cùng Ninh Khanh bốn mắt song đối, Ninh Khanh chớp một đôi mắt to thủy mị thanh triệt không tí vết, không hề chớp mắt mà nhìn hân. Tổng Trạc nhìn nàng một hồi, sau đó hung hăng mà thở dài, đem nàng khấn cấp ôm vào trong ngực, cầm ở trên đỉnh đầu nàng cọ cọ.

Tiểu nha đầu thực ngoan, từ trước đến nay không nói dối, Tổng Trạc tin tưởng nàng.

“Biểu ca?” Ninh Khanh từ trong lòng ngực hân nâng lên khuôn mặt nhỏ trắng nõn, nhìn hân.

Tổng Trạc cười: “Khanh Khanh thực ngoan đúng hay không?”

Ninh Khanh gật đầu.

Tổng Trạc thật thật giả giả nói: “Gần nhất có người xấu muốn tìm hiểu cơ mật thương nghiệp của Cẩm Chức Thiên Hạ cùng Diêm Vị Thiên Hạ, vẫn luôn tìm kiếm người tổng thiết kế ở phía sau màn, muội tạm thời không cần cùng bên kia lui tới, không có việc gì cũng không cần đến bên kia đi, có hiểu không?”

“Ta đã biết, biểu ca.”

“Có thể ở nhà gốc liền ở nhà gốc. Ta biết, tiểu tỷ muội của muội tới, muội muốn bồi các nàng lên phố chơi đùa. ....”

“Biểu ca, ta sẽ không lên phố.” Ánh mắt Ninh Khanh trông mong nhìn hấn.

Nữ hài thông minh luôn là chọc người đầu, Tổng Trạc thực vừa lòng, dùng cái mũi cọ cọ cái mũi nàng. Nhưng nhìn cảm xúc của nàng lập tức đi xuống, Tổng Trạc lại có chút không đành lòng, ôn nhu dỗ dành nàng: “Nghe nói năm ngày sau ở Ngọc Chân Am có pháp hội, muội có thể mang nhóm tỷ muội đến bên kia dạo chơi.”

Ninh Khanh hai mắt sáng ngời: “Cám ơn biểu ca.”

Tổng Trạc hôn hôn ấn đường của nàng: “Biểu ca nhiều thì mười ngày, ngắn thì năm ngày là có thể trở về, muội tới trước bên kia chơi, đến lúc đó biểu ca đi đón muội xuống núi, muội muốn lên phố, đến lúc đó biểu ca bồi muội đi. Hoặc là một hai tháng sau, chờ người xấu kia rời đi, biểu ca liền không hạn chế muội.”

“Được.”

“Thật ngoan.” Tổng Trạc ở trên môi nàng nhẹ nhàng hôn một cái, đứng dậy rời đi.

Trong nháy mắt khi xoay người, biểu tình ôn nhu đau sùng trên khuôn mặt tuyệt mỹ của hấn liền biến mất, mặt mày càng thêm ngạo nghễ lãnh mị, môi đỏ gọi lên nụ cười tà tử.

Tổng Trạc tin tưởng Ninh Khanh là không quen biết Thủy Kinh Niên.

Có lẽ Thủy Kinh Niên cũng hoàn toàn không nhận thức Ninh Khanh, có lẽ hấn chỉ là đối thủ phẩm của Cẩm Chức Thiên Hạ cùng đồ ngọt mới mẻ có hứng thú, đánh đàn cũng là nhất thời hứng khởi hoặc cố lộng huyền hư, nhưng Tổng Trạc từ trước đến nay đều là thà giết lầm một ngàn, còn hơn bỏ sót một người! Chỉ cần có một điểm manh mối nhỏ, hấn đều sẽ diệt ngay từ trong trứng nước!

Dù cho có lẽ là hiểu lầm, nhưng hấn quyết sẽ không làm hai người chạm mặt, nếu là Thủy Kinh Niên bởi vì thù phẩm cùng món điểm tâm ngọt muốn cùng nàng mạnh mẽ kết duyên, như vậy hấn liền tiên hạ thủ vi cường, chặt đứt nghiệt duyên không nên tồn tại này!

Vừa ra đến trước cửa, Tổng Trạc lại dặn dò Vũ Tinh cùng Đồng Nhi, kêu hai người đánh tinh toàn bộ tinh thần, đề phòng sinh vật bất nam bất nữ, biết đánh đàn nào đó!

Còn hạ một đạo mệnh lệnh ở nhà, ai cũng không chuẩn ca hát hoặc là đánh đàn diễn tấu! Người vi phạm bị phạt đánh năm mươi bản tử, rồi đuổi ra khỏi vương phủ!

“Điện hạ, nếu không bẩm báo Hoàng Thượng, nói Bát hoàng tử của Thiên Thủy tới, bộ dạng khả nghi, lại làm Hoàng Thượng nhìn chăm chăm hấn.” Thanh Phong nói.

“Đến lúc đó liền sợ hấn dứt khoát hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, trắng trợn táo bạo mà cùng Hoàng bá phụ nói là tới tìm người, cũng làm Hoàng bá phụ lấy cường quyền bức cho Chung Ly Ưu nói ra người sau lưng Diêm Vị Thiên Hạ. Bồn thế tử chẳng lẽ sẽ ngu ngốc đi làm cây thang cho hấn sao?” Tổng Trạc hừ lạnh. “Thiên Thịnh chúng ta cùng Thiên Thủy từ trước đến nay bất hòa, trước đây hấn trộm lên vào, tự nhiên không dám để lộ thân phận. Thanh Phong, sai người đến Thiên Thủy đồn thổi chuyện này lên, cần phải đem Thủy Kinh Niên dẫn hỏi Thiên Thủy.”

“Dạ.”

“Thanh Hà, người phải người nhìn chăm chăm Thủy Kinh Niên, không chuẩn hấn tới gần nàng một bước.” Đột nhiên nghĩ tới cái gì, mắt phượng của Tổng Trạc xẹt qua ý cười châm chọc: “Hấn nếu muốn tìm người, bồn thế tử liền an bài một người cho hấn!”

Thủy Kinh Niên không phải muốn tìm người sao? Vậy hấn liền an bài một người đến xoay hấn vòng vòng! Khanh Khanh bị hấn an bài đi Ngọc Chân Am, đó là địa phương chỉ nữ tử mới được đến, xem hấn có thể làm được gì!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Ghen Ghét

“Tìm hiểu rõ ràng sao?” Tại khách điểm, Thủy Kinh Niên nhìn Bình Hưng với vẻ mặt ngưng trọng.

“Đều tìm hiểu ra rồi!” Bình Hưng nói: “Ồ Điem Vị Thiên Hạ vào mỗi mừng một cùng mười lăm, người khai sáng món điểm tâm ngọt sẽ đều tự tay làm một món đồ ngọt mới, các khách nhân ai ra giá cao thì được. Chính là sau năm ngày nữa!”

“Nếu người nọ tới làm đồ ngọt, nói không chừng gia sẽ tìm được người đó.” Hai mắt Thủy Kinh Niên sáng bừng, khẽ quát một tiếng: “Mọi người nghe lệnh!”

Chỉ thấy hắc quang chợt lóe, chung quanh Thủy Kinh Niên không biết khi nào có thêm hai ba mươi hắc y nhân, tất cả đều quỳ một gối xuống đất, cúi đầu chờ lệnh.

“Buổi tối mười lăm tháng chín, vây chặt mười trượng xung quanh Điem Vị Thiên Hạ, nhớ kỹ tất cả người có bộ dạng khả nghi!”

“Dạ, hoàng tử điện hạ!” Thân mình chợt lóe, phòng lại lần nữa trống rỗng.

“Bốn hoàng tử cũng không tin, ta thật sự tìm không thấy!” Khuôn mặt yêu diễm của Thủy Kinh Niên tràn đầy quang hoa, khí phách hăng hái cười nói: “Nếu mười lăm tháng chín tìm không thấy, còn có mừng một tháng mười, mười lăm tháng mười! Một ngày nào đó ta sẽ tìm được!”

--

Ninh Khanh đáp ứng Tống Trắc không ra khỏi cửa, cho nên thực ngoan mà ngốc tại trong nhà.

“Nhưng qua mấy ngày nữa chính là mười lăm tháng chín, ta đã nói mỗi tháng mừng một cùng mười lăm đều sẽ làm một món điểm tâm ngọt.” Ninh Khanh có chút buồn rầu.

“Cô nương yên tâm đi, Đặng mục tay nghề cao siêu, giao cho nàng tới cũng giống nhau.” Vũ Tinh cười ngâm ngâm, nói.

Ninh Khanh gật đầu: “Nàng làm còn tốt hơn ta.” Nghĩ nghĩ, lại nói: “Mỗi tháng mừng một cùng mười lăm làm món điểm tâm ngọt, xong tháng này liền hủy bỏ đi.”

Ngay từ đầu là nghĩ tới một khi qua tay thành nghiện. Nàng nguyên bản vẫn luôn cho rằng làm đồ ngọt là mộng tưởng của mình, nhưng đến lúc thực hiện xong nàng phát hiện, kia cũng không phải mộng tưởng của nàng, bất quá chỉ là tâm lý phản nghịch vì muốn làm trái ý mẹ mà thôi.

Ninh Khanh cũng không phải người thích làm ra vẻ, nghĩ thông suốt, cũng liền buông xuống, coi như thành một mâm sinh ý đi kinh doanh.

“Bắt đầu là vì làm mảnh lối, nhưng lâu rồi khách nhân liền sẽ không chịu thua. Trước mắt cửa hàng cũng đi vào quỹ đạo, không cần mảnh lối này đó.” Ninh Khanh nói.

“Ngũ tỷ tỷ!” Ninh Tổ cùng Ninh Xảo cười chạy vào, Ninh Diệu chậm chậm theo sau.

Tỷ muội Ninh Diệu đã thay y phục mới, đều là kiểu dáng lưu hành trong giới tiểu thư quý tộc ở Thượng Kinh, Ninh Tổ Ninh Xảo đeo đồ trang sức là bộ mà Ninh Khanh đưa kia.

Chỉ có Ninh Diệu trên đầu mang cây trâm do Tôn trắc phi đưa, lại thêm một đóa đôi sa hoa, đảo có vài phần thanh đạm chi mỹ.

“Ngũ tỷ tỷ, hôm nay chúng ta cùng nhau đi lên phố được không?” Ninh Tổ nói.

Ninh Khanh sớm biết các nàng đi vào Thượng Kinh không lý do không lên phố, nhưng nàng đã đáp ứng biểu ca không thể đi, đành phải nói: “Các người hôm qua mới đến, trước nghỉ một lát, qua mấy ngày ta mang bọn người đi Ngọc Chân Am chơi.”

Ngọc Chân Am? Đó là cái am ni cô? Kia có cái gì thú vị? Các nàng từ thật xa chạy tới Thượng Kinh, thế mà Ninh Khanh lại đưa các nàng đi loại địa phương nhàm chán này.

Ninh Tổ Ninh Xảo trong lòng thâm oán giận, nhưng thấy mấy cái đại nha hoàn bên người Ninh Khanh ở một bên như hổ rình mồi, không dám nháo, Ninh Tổ nhin không được lắm bầm lên: “Ngũ tỷ tỷ, chúng ta không mệt.”

Đồng Nhi âm thầm trừng mắt, cười nói: “Là cô nương chúng ta thân mình không dễ chịu, đêm qua bị lạnh, muốn nghỉ ngơi mấy ngày.”

Ninh Khanh không nghĩ các nàng mất hứng, nghĩ nghĩ liền nói: “Nếu không để Bát muội muội mang bọn người đi ra ngoài, lại cho Sơ Nhụy Tuệ Bình đi theo, được không?” Ninh Tổ Ninh Xảo hai mắt sáng ngời: “Được!”

Ba người nói xong liền trở lại sương phòng đi chuẩn bị. Tỷ muội đều ở tại Mộng Trúc Cư, các nàng muốn cùng nhau nói chuyện, liền ở chung một cái sương phòng.

Đóng cửa lại, Ninh Diệu thấy Ninh Tổ Ninh Xảo vẻ mặt hưng phấn, liền hừ lạnh một tiếng: “Nhìn các người vui vẻ cái gì!”

“Vi cái gì không vui? Chúng ta có thể dạo Thượng Kinh a!” Ninh Tổ nói.

“Chi là dạo không đi!” Ninh Diệu cười lạnh: “Ngũ muội muội khôn khéo, nàng sợ chúng ta tiêu tiền của nàng, tìm một cái lý do lại một cái lý do! Trước lừa dối chúng ta, nhưng lừa dối không xong liền giả vờ bệnh, sai cái nha hoàn cùng Bát cô nương đi theo.”

Ninh Tổ Ninh Xảo lập tức ngơ ngẩn, tất cả hứng thú đều hạ xuống. Các nàng nguyên bản liền mong chờ cùng Ninh Khanh đi dạo phố, muốn mua gì đều kêu Ninh Khanh mua cho. Hiện tại lại đi cùng Tống Khôi Vu, vậy ai cho các nàng mua đây?

Ninh Diệu cũng tâm sinh giận hận, vốn là chủ ý làm cô mẩu đặt mua một ít của hồi môn có thể diện cho nàng! Nhưng ai biết cô mẩu không ở nhà! Cái ngũ nha đầu này hẳn sẽ tính kế cùng keo kiệt, một chút chỗ tốt cũng không cho các nàng dính!

Mấy người Ninh Diệu cùng Tống Khôi Vu và Sơ Nhụy đang muốn ra cửa, vừa vặn đụng phải Duyệt Hòa quận chúa. Hai mắt Ninh Diệu sáng ngời, tiến lên ra dáng ra hình mà chào hỏi: “Quận chúa cũng muốn ra cửa sao?”

Duyệt Hòa quận chúa hướng phía sau các nàng nhìn liếc mắt một cái, liền cười nói: “Ta hẹn người, muốn đến nhà nàng bây giờ, để lần sau lại cùng nhau dạo chơi.”

Nói rồi đi. Khuôn mặt nhỏ của Ninh Diệu trương đến đỏ bừng. Nàng cố ý muốn cùng quận chúa cao quý thân cận, nhưng Duyệt Hòa quận chúa rõ ràng xem không được các nàng, vừa rồi một cái liếc mắt kia, Ninh Diệu thực miễn cảm mà cảm thấy, Duyệt Hòa quận chúa là xem Ninh Khanh có đi cùng hay không!

Tống Khôi Vu mang ba người đến Thượng Kinh dạo phố. Thượng Kinh phồn hoa há là Việt Thành có thể so sánh! Máy tỷ muội lập tức liền mê hoa mắt, các nàng vốn cho rằng sẽ chỉ xem mà sờ không được, lại không nghĩ, Tuệ Bình trên người mang theo tiền, rất nhiều thứ mà các nàng coi trọng, đều cho các nàng mua tới.

Ninh Tổ Ninh Xảo cảm thấy mỹ mãn, chỉ có Ninh Diệu sắc mặt càng thêm âm trầm, bởi vì máy thứ này đều kém hơn một cây trâm trên đầu Ninh Khanh!

Kỳ thật mua đồ vật đều rất không tồi, đặt ở Việt Thành đã là cực hảo, nhưng đích xác so ra kém trên đầu Ninh Khanh mang. Ninh Khanh bất luận là mặc trên người, mang trên đầu, một y một sức, ăn một lần dùng một chút, mỗi thứ đều là Tống Trạc tỉ mỉ an bài.

Ninh Diệu lại nghĩ tới Thần Vương Phi không ở đây, mà các nàng lại được đưa đến, ngay từ đầu tất cả mọi người đều nghĩ lầm là Thần Vương Phi nhớ các nàng, nhưng sự thật lại là Thần Vương Phi không ở đây!

Như vậy chỉ có một nguyên nhân, là Ninh Khanh! Các nàng đến bất quá là vì Ninh Khanh giải buồn!

Dựa vào cái gì nàng phải cấp ngũ nha đầu giải buồn mà giống như cái hạ nhân bị nàng ta quát mắng?

Nhớ rõ trước kia ở Ninh gia, đương gia là nhị phòng các nàng, vì trong nhà kiếm tiền cũng là nhị phòng các nàng!

Đại phòng thường thường dung dung, còn có thể trợ thủ cho cha nàng, mà tam phòng, quả thực chính là sâu mọt! Tam phẩm chết sớm, tam thúc cả ngày tìm hoa hỏi liễu, chỉ biết bại hoại tiền bạc trong nhà!

Ngũ nha đầu trước kia mặc đều là nhật nàng dư lại, mang cũng là nàng không cần! Sau đó lại còn bị đưa đi làm tiện thiếp cho người ta. Nàng vui sướng khi người gặp họa không biết bao nhiêu lần, có vài người, mệnh chính là tiện!

Nàng nguyên bản còn nghĩ, tốt xấu làm tỷ muội một hồi, ngũ nha đầu nghèo túng, nàng liền đem đồ vật chính mình không cần đều cho nàng ta, làm nàng ta không cần sống đến gian nan như vậy!

Ai biết, ngũ nha đầu này, nàng nguyên bản cho rằng sống thực bi thảm, lại là, ăn mặc lăng lả tơi tưa, mang đá quý phi thúy, gọi kim nô bạc tì! Rõ ràng chính là một cái tiện thiếp, lại giống như thiên kim tiểu thư được người cung phụng! Còn có thể từ điển hạ tôn quý như vậy đổ dành nàng ta.

Trừ bỏ một khuôn mặt trứng, nàng ta nào còn điểm gì so được với nàng! Nàng ta dựa vào cái gì mà sống tốt hơn nàng?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Không Hiếm Lạ

Mười lăm tháng chín Ngọc Chân Am sẽ tổ chức kỳ pháp hội sáu ngày đầy hứa hẹn.

Cô nương đều không thích pháp hội, bởi vì ở đó thật sự quá nhàm chán không thú vị, chỉ là ngồi một chỗ nghe ni cô niệm kinh, cũng không có tiết mục gì

hay ho, còn phải ăn chay.

Dự pháp hội phần lớn là quý phu nhân đã kết hôn, cũng có các cô nương trẻ tuổi, trừ bỏ một bộ phận là tự nguyện, phần lớn đều là bị mẫu thân bắt đi.

Tôn trắc phi bận việc, nàng cũng không yêu niệm kinh, cho nên nàng không đi. Các cô nương vương phủ tự nhiên là thờ phào nhẹ nhõm, trừ Tống Khôi Vu cùng Duyệt Hòa quận chúa. Các nàng cũng không thích nghe ni cô niệm kinh, nhưng Ninh Khanh muốn đi, các nàng phải đi theo.

Ninh Khanh đối với pháp hội vẫn là có hứng thú. Nàng kiếp trước gia giáo cực nghiêm, lớn đến mười sáu tuổi trừ bỏ xuất ngoại thi đấu, nàng chưa từng đi du lịch, sau khi đi đến nơi này lại bị Tống Trạc quyền đường. Có thể ra cửa xem núi xem sông, ngắm cảnh chùa miếu cổ đại, gặp gỡ ni cô, lần đầu tiên có hành trình du lịch ngắn trong đời, nàng thực vui vẻ!

Ninh Tổ Ninh Xảo mắt trông mong nhìn Ninh Khanh hứng thú bưng bưng mà thu thập hành trang, bĩu môi, các nàng không nghĩ đi nghe ni cô niệm kinh, các nàng còn muốn đi dạo phố mua quần áo mua trang sức!

Ninh Diệu hừ lạnh một tiếng, ngũ nha đầu thật là keo kiệt muốn chết! Hôm kia kêu nha hoàn cùng Tống Khôi Vu mang các nàng đi ra ngoài một chuyến, mua đều là vật nhỏ, cũng không tốn mấy cái tiền! Hôm nay dứt khoát mang các nàng lên núi, một cái tiền đồng đều không mất! Nếu không phải xem ở phân thượng quận chúa, nàng mới không đi đâu!

Tôn trắc phi cho chuẩn bị bốn cái xe ngựa, hai xe ngồi người, hai xe kéo hành lý, phái hai mươi hộ vệ đi theo, ăn cơm trưa xong thì xuất phát.

Ra khỏi cửa thành đi được gần nửa canh giờ, giương mắt là có thể nhìn thấy hình dáng mờ hồ của Ngọc Chân Am trên núi. Ninh Khanh ngồi ở trong xe ngựa đang cùng tỷ muội nói chuyện phiếm, xe ngựa đột nhiên rắc một tiếng, thân xe nghiêng ngửa, rồi đột nhiên liền bất động.

“Cô nương, bánh xe đột nhiên hỏng rồi.” Tuệ Bình ở bên ngoài nói.

“Muốn sửa mất bao lâu?” Ninh Khanh xúc mạnh nhìn ra bên ngoài.

“Không có công cụ.” Đồng Nhi cau mày.

“Nếu không đem một xe hành lý đặt tạm nơi này, chúng ta đi ngồi xe để hành lý.” Ninh Khanh nói rồi xuống xe, mấy người Ninh Diệu cũng đi theo xuống.

“Không thể.” Vũ Tinh liên tục xua tay: “Hai chiếc xe kia là vận chuyển đồ vật, cực kỳ đơn sơ, lại không có ghế ngồi, là không ngồi được người.”

“Phát sinh chuyện gì?” Tống Khôi Vu cùng Duyệt Hòa quận chúa đi tới. Xe các nàng ở phía sau, thấy Ninh Khanh xuống dưới cũng đi theo dừng lại.

Vũ Tinh đem tình huống nói một lần, mấy cô nương đều phiền não, Ninh Khanh vui đùa nói: “Nếu không ta liền cưỡi ngựa đi, các người ngồi chung một cái xe ngựa tuy hơi chật chội, nhưng cũng sắp tới nơi rồi.”

Nói rồi nhìn xe ngựa lôi kéo. Cưỡi ngựa, nhưng phong cách! Trước kia xem trong TV người là có thể cưỡi ngựa! Lời nói đùa vừa ra khỏi miệng, Ninh Khanh thật đúng là muốn thử.

Tuệ Bình nhìn về mặt chờ đợi của Ninh Khanh, cả người đều không tốt, nàng biết cô nương nhà mình thật muốn chơi thử đi!

“Này không phải quận chúa cùng bát cô nương sao?” Một quý phu nhân hơn bốn mươi tuổi cùng một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi đi tới.

Ninh Khanh nhìn hai mẹ con này cảm thấy có chút quen thuộc, không biết nơi nào gặp qua, nhưng nàng thực khẳng định nàng chưa thấy qua các nàng.

“Thần thiếp gặp qua Duyệt Hòa quận chúa cùng bát cô nương.” Phu nhân cùng thiếu nữ kia tiến lên hành lễ.

“Nguyên lai là Vạn phu nhân cùng Vạn nhị cô nương, không cần đa lễ.” Duyệt Hòa quận chúa cười ngâm ngâm, lại hướng Ninh Khanh nói: “Vị này chính là Vạn Phó Đô Chỉ Huy Sứ phu nhân cùng nữ nhi. Phu nhân, vài vị này là biểu muội của ta.”

Tuệ Bình ở bên tai Ninh Khanh thấp giọng nói: “Hai vị này là mẫu thân cùng muội muội của Tuyệt Nghiên, Phó Đô Chỉ Huy Sứ là quan chính ngũ phẩm.”

Ninh Diệu cách đến gần, cũng nghe tới rồi. Nàng nhập phủ mấy ngày, cũng biết được Tuyệt Nghiên là người nào, nghe nói là nữ quan, là Thái Hậu ban cho Tống thế tử làm thiếp. Hiện tại vừa nghe cha Tuyệt Nghiên cư nhiên là quan chính ngũ phẩm, không khỏi thở hắt vì kinh ngạc!

Thiếp của thế tử, cư nhiên là tiểu thư nhà quan chính ngũ phẩm! Ngũ nha đầu kia dựa vào cái gì cũng chiếm một vị trí nhỏ? Hơn nữa ngũ nha đầu có thể tiêu pha xa xỉ hơn nhiều so với Tuyệt Nghiên!

Ninh Diệu không khỏi lại nhìn về phía Vạn phu nhân, chỉ thấy Vạn phu nhân ai nha một tiếng, cư nhiên nóng bỏng mà đi lên trước, một phen lôi kéo tay Ninh Khanh: “Đây là biểu cô nương đi! Lần trước trung thu nha đầu Tuyệt Nghiên kia trở về luôn miệng khen biểu cô nương, hiện tại vừa thấy, quả thực nghiêng nước nghiêng thành, dung mạo như thiên tiên! Trách không được điện hạ ngưỡng mộ như thế.”

Ninh Khanh rất là xấu hổ, bị mẫu thân tình địch khen, cái loại cảm giác này..... Thật là quái dị! Dù sao nàng khó chịu đến hoảng!

“Tuyệt Nghiên nàng là người ăn nói vụng về, sẽ không nói chuyện, nhưng đáy lòng lại là tốt. Nếu là có cái gì va chạm cô nương, hy vọng cô nương bao

dùng nhiều hơn. Bất luận nói như thế nào, nàng cũng là Thái Hậu nương nương tuyền ra tới, luôn có một hai cái chỗ tốt như vậy. Tương lai các người cũng thờ một chồng, nếu có thể được cô nương chiều cố, chính là nàng tích phúc.”

Lời này của Vạn phu nhân nói được cực kỳ xinh đẹp, một bên nịnh nọt Ninh Khanh, lời trong lời ngoài đều là Ninh Khanh được sủng ái như thế nào, lại nâng Thái Hậu tới đàn áp.

Ý tứ cũng chính là: Người dù cho lại được sủng ái, lại mỹ mạo cũng là tiểu thương nữ dễ tiện, sau lưng Tuyết Nghiên còn có Thái Hậu đương làm chỗ dựa đâu! Chúng ta cũng không cùng người tranh, chỉ nghĩ hoà bình ở chung! Tuyết Nghiên trước kia tuy rằng va chạm với người, nhưng không nề mặt tảng cũng phải nề mặt Phật, người tốt nhất đừng ý vào thế tử sủng ái mà ở trước mặt thế tử làm khó dễ Tuyết Nghiên!

Ninh Khanh không ngu, lại còn có thông minh lanh lợi, làm sao sẽ không hiểu ý tứ của bà ta! Nguyên nhân chính là thế này, khiến nàng khó chịu đến quá mức! Kìa sắc mặt, đương trường liền không chút nào che dấu mà đen xuống dưới!

Vạn phu nhân nhìn sắc mặt Ninh Khanh không khỏi nhảy dựng trong lòng, âm thầm hỏi hặn, nàng có phải đàn áp quá mức hay không? Nếu cái tiểu thương nữ này là đồ ngốc, không màng mặt mũi Thái Hậu thật sự làm khó dễ Tuyết Nghiên, vậy mất nhiều hơn được!

Đành phải ngượng ngùng mà lùi tay về, cười nói: “Ai, xe các người cũng hỏng rồi?”

nhìn sắc mặt Ninh Khanh thì hai mắt hơi lóe, không thể tưởng được nàng ấy cư nhiên là cái bình dấm lớn! Không phải chỉ là chung sống hoà bình cùng Tuyết Nghiên sao, như thế nào lại không chấp nhận được! Duyệt Hòa quận chúa cười nói: “Bánh xe của chúng ta hỏng rồi, các người vì sao cũng ngừng ở ven đường?”

“Không biết sao lại thế này, con ngựa kia tự nhiên không chạy, đánh như thế nào cũng đều bất động.” Vạn phu nhân nói.

“Các người chỉ có hai người?”

“Đúng, chỉ có ta cùng Tuyết Mai. Đúng rồi, nếu không đem ngựa của các người dỡ xuống, tới kéo xe chúng ta. Nếu các cô nương không chê, không bằng cùng mẹ con chúng ta ngồi chung một xe, dù sao cũng không xa, cũng chỉ trên dưới mười lăm phút.”

“Đây là biện pháp tốt!” Duyệt Hòa quận chúa đương trường cười ứng, “Khanh biểu muội, Tổ biểu muội cùng ta và Bát muội muội ngồi chung, Diệu biểu muội, Xảo biểu muội cùng Vạn phu nhân ngồi, được không?”

Mấy người Ninh Diệu vội vàng đáp ứng. Mã phu lập tức đi giải dây cương, tá xe ngựa.

Tuệ Bình thấy Ninh Khanh rầu rĩ không vui, gấp đến độ ứa ra mồ hôi lạnh. Dấm chua của cô nương không khỏi quá lớn chút, nếu như bị truyền tới tai thế tử, không biết như thế nào cho phải! Bất luận nam nhân nào đều không thích nữ tử ghen tị!

Tuệ Bình vội vàng nghĩ cách dỗ Ninh Khanh vui vẻ, chợt thấy ngựa đã được tháo dây cương, hai mắt sáng ngời: “Cô nương, ngài vừa rồi không phải nói muốn cưỡi ngựa sao?”

Đồng Nhi cười nói: “Nơi này cách xe ngựa Vạn phu nhân có mười mấy trượng, cô nương muốn chơi có thể cưỡi tới đó.”

Duyệt Hòa quận chúa cũng che miệng cười khê: “Biểu muội thích liền nhân tiện tại thử một lần, nếu không chờ thế tử ca trở về, sẽ không có cơ hội này. Chúng ta đều giúp người gạt đi.”

Ninh Khanh nhìn nhìn con tuấn mã cao lớn màu mận chín, cơ hội khó được, về sau không biết còn có được chơi hay không. Ninh Khanh đỡ tay Tuệ Bình, dưới sự trợ giúp của Đồng Nhi cùng Sơ Nhụy lên ngựa.

Con ngựa dưới thân đầm đầm chân, còn thỉnh thoảng phát ra tiếng phì phì trong mũi, Ninh Khanh cảm thấy thực mới mẻ, buồn bực trong lòng cuối cùng tiêu tán chút. Thị vệ trưởng của Thần Vương phủ tiến lên dắt ngựa, chờ Ninh Khanh đi về phía xe ngựa của Vạn phu nhân.

Vạn phu nhân ở một bên xấu hổ cười, Vạn Tuyết Mai nhìn chăm chăm Ninh Khanh, trong mắt lập tức hiện lên một tia lạnh lạnh oán độc! Một cái tiểu thương nữ dễ tiện, dựa vào cái gì để nặng tỷ tỷ nàng! Kinh nhục tỷ tỷ nàng!

Vạn Tuyết Mai sờ đến kim thoa hoa trong tay áo, lợi dụng lúc xoay người che dấu đột nhiên ném về phía con ngựa kia!

Chỉ thấy con ngựa màu mận chín đột nhiên hí một tiếng, chờ Ninh Khanh như là phát điên chạy vọt đi.

“Cô nương!” Người tại chỗ sợ tới mức mặt không còn chút máu, thị vệ Thần Vương phủ liều mạng, theo phương hướng Ninh Khanh biến mất mà đuổi theo.

Ngựa đột nhiên nổi điên, Ninh Khanh thiếu chút nữa bị quăng xuống dưới, may mắn nàng nhanh tay bắt được dây cương, thân mình áp xuống, ghé vào trên lưng ngựa, gắt gao ôm cổ nó.

Nàng chưa từng cưỡi ngựa, càng không biết cách ngừng nó! Chỉ có thể để mặc cho nó chạy, chờ đến khi tốc độ chậm lại, Ninh Khanh mới nâng lên khuôn mặt nhỏ trắng bệch, thân mình của nó đột nhiên lại run lên, trực tiếp đem Ninh Khanh quăng xuống.

Bịch một tiếng, Ninh Khanh cho rằng chính mình ít nhất phải bị quăng gãy một chân, không nghĩ tới nàng lại rơi vào một lùm cây thấp bé, lăn một chút lại

ném tới trên mặt đất, nàng chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều mau lệch vị trí! May mắn, không có gãy xương!

Ninh Khanh ghé vào trong bụi cỏ, kinh hồn chưa định thần mà thở hổn hển.

“Nhanh lên, nơi này có dấu chân của con ngựa điên kia! Tuyệt không thể làm biểu cô nương xảy ra chuyện!” Mười mấy hộ vệ cưỡi ngựa tới, chạy như bay về phía trước.

Ninh Khanh chỉ cần hét lên một tiếng, là bọn họ có thể nghe được! Nhưng không biết vì sao, nàng không có làm như vậy, tự nhiên theo bản năng rụt rụt vào trong bụi cỏ, nàng không muốn bọn họ tìm được nàng!

Chờ đến khi hộ vệ của Thần Vương phủ rời đi, trở thành một điểm đen, nàng mới bò dậy, nàng cái váy hoa lệ bị xé rách, nghiêng ngả lao đảo mà chạy vào trong rừng cây.

Chuyện không liên quan đến nàng, cũng không phải chính nàng muốn chạy trốn! Nàng không phải là người bị hại sao? Nếu là nàng mất tích..... Nàng mất tích, cũng không liên quan đến Sơ Nhụy các nàng, cũng không liên quan đến cô mẫu, hẳn không có lý do giận chó đánh mèo đến người khác! Đây đều là ngoài ý muốn! Không trách được bất luận kẻ nào!

Ninh Khanh chỉ cảm thấy toàn thân đều đau, đau đến khuôn mặt nhỏ của nàng trắng bệch, mồ hôi lạnh ứa ra, nhưng nàng vẫn là không ngừng chạy về phía trước.

Lời Vạn phu nhân nói lại nhảy tới trong óc nàng! Nàng nhịn không được cắn môi, nước mắt rơi xuống.

Ai muốn cùng thờ một chồng!

Ai muốn cùng một đám nữ nhân tranh một người nam nhân!

Ai muốn làm tiện thiếp cho hắn!

Nàng không hiếm lạ! Ai thích thì làm đi!

(Red: Ninh Khanh lại chạy trốn nữa rồi!)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Hoa Đăng

Đèn lồng mới được thắp sáng, Điềm Vị Thiên Hạ người đến người đi. Nghe nói bán đấu giá món điểm tâm ngọt chính là ở khoảng thời gian này.

Thủy Kinh Niên đứng ở trên nóc gian khách điểm đối diện Điềm Vị Thiên Hạ, hần hít sâu một hơi, khoanh chân ngồi xuống, thất huyền cảm đặt ở trên đầu gối, ngón tay mảnh dài nhẹ nhàng gảy, một khúc 《duyên ngàn năm》 vang lên. Dẫn tới bá tánh bốn phía sôi nổi ngẩng đầu, kinh ngạc cảm thán nhìn hắn.

“Đây là cái người mỗi ngày ở chỗ này đánh đàn sao?”

“Trời ạ, hắn là nam hay nữ?”

“Mỹ điểm đến giống như nữ nhân, nhưng ăn mặc nam trang.”

“Tuyệt đối là nam! Khung xương cũng không nhỏ đâu! Hơn nữa cô nương nhà ai sẽ vào buổi tối chạy đến trên nóc nhà ở đường cái mà đánh đàn! Ca kỹ thanh lâu cũng sẽ không nha!”

Thủy Kinh Niên mỗi ngày đều sẽ gảy đàn, nhưng đêm nay tiếng đàn của hắn càng thêm thâm tình, mọi người nghe được như si như say.

Đàn đến ước chừng nửa canh giờ, hoạt động của Điềm Vị Thiên Hạ đã sớm kết thúc. Thủy Kinh Niên thu lại âm sắc cuối cùng, sắc mặt có chút mất mát. Nếu là người nó có tới, nghe được hắn đánh đàn, nhất định sẽ xuất hiện! Nhưng người kia không có xuất hiện!

Thủy Kinh Niên thất vọng mà trở lại khách điểm, Bình Hưng lại hưng phấn mà nói: “Gia, chúng ta bắt được một cái nhân vật khả nghi.”

“Nhân vật khả nghi?” Hai mắt Thủy Kinh Niên sáng ngời: “Khả nghi như thế nào?”

“Là một cô nương.” Bình Hưng nói: “Vĩnh Lục tới báo, hắn ở cửa sau của Điềm Vị Thiên Hạ, nhìn thấy một cô nương mặc áo lam, cũng không thấy nàng vào cửa, nàng chỉ đi ngang qua. Vĩnh Lục lúc ấy cũng không để ý nhiều lắm, nhưng bởi vì nàng lớn lên đặc biệt xinh đẹp, cho nên Vĩnh Lục ghi nhớ nàng.”

Sau khi hoạt động của Điem Vĩ Thiên Hạ kết thúc, lại thấy nàng từ cửa trước đi ra.”

“Người canh cửa phía trước, Vĩnh Thất, có thấy nàng từ cửa trước đi vào không?”

“Không có.”

“Vậy nàng nhất định là đi vào từ cửa khác mà chúng ta không biết!” Thủy Kinh Niên kích động nói, “Trừ cái đó ra, nàng còn có cái gì khả nghi nữa?”

“Nàng là sau khi ngài đàn xong khúc mới đi ra ngoài, chờ ngài đi rồi, nàng còn đứng ở ngoài cửa thờ dài một tiếng mới đi.”

“Mau, Bình Hưng, chúng ta lập tức đi tìm nàng!” Thủy Kinh Niên nói nào còn ngồi được, nhảy dựng lên liền tông cửa xông ra.

Bình Hưng đuổi ở phía sau nói: “Gia ngài chậm đã! Vĩnh Lục đã đi theo nàng.”

Đi đến nửa đường, hộ vệ của hân, Vĩnh Lục liền tới báo: “Gia, thuộc hạ đã tra được, vị cô nương kia ở tại hẻm Liễu Thụ.”

“Lại là hẻm Liễu Thụ?” Thủy Kinh Niên chọn miêu tả mỉa, “Cái tiểu thôn cô lúc trước lấy thêu phẩm ra bán cũng ở hẻm Liễu Thụ. Nói như thế, tuyệt không phải trùng hợp! Nhưng nàng, nghe được khúc đàn của ta, vì cái gì không tới tìm ta? Chẳng lẽ nàng không nghĩ cùng ta tương nhận sao?”

Đoàn người tới hẻm Liễu Thụ, Thủy Kinh Niên phái Vĩnh Lục đi chỗ khác, chỉ cùng Bình Hưng đến gõ cửa.

“Tới đây, ai nha?” Một thiếu nữ mặc áo lam, mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt bạch tích tú lệ ra mở cửa, nhìn thấy Thủy Kinh Niên về mặt cảnh giác: “Ngươi tìm ai?”

Thủy Kinh Niên nguyên bản đang kích động, nhìn đến nàng cẩn thận dè chừng, tâm tình không khỏi có chút nguội lạnh, đành phải nói: “Ta họ Niên, chỉ nghĩ hỏi một chút, thêu phẩm của Cẩm Chức Thiên Hạ cùng đồ ngọt kiểu mới của Điem Vĩ Thiên Hạ có phải xuất từ tay ngươi hay không?”

Thiếu nữ áo lam về mặt hoảng sợ: “Ta không biết ngươi nói cái gì.”

Nói xong liền đóng cửa, Thủy Kinh Niên lại một phen chặn cửa, thiếu nữ áo lam cả kinh hướng bên trong thét chói tai: “Cha. ....”

Thủy Kinh Niên dứt khoát bịt kín miệng nàng, cứng rắn kéo cô nương nhà người ta ra khỏi cửa, trực tiếp trói lại!

Bộ dạng nàng khả nghi, nhất định có nội tình! Nhưng nhìn dáng vẻ, lại thấy không giống nhân sĩ xuyên qua! Thủy Kinh Niên không khỏi có chút nôn nóng! Đem người ta ném vào khách điểm, đã kêu lên: “Ngươi có phải xuyên qua hay không? Có phải từ thế kỷ 21 tới hay không?”

“Ta không biết ngươi nói cái gì.” Nàng ta khóc lóc nói.

Thủy Kinh Niên cảm thấy mau hỏng mất! Hân tìm lâu như vậy, cuối cùng có điểm manh mối, nhưng rồi lại là một hồi vui mừng vô ích! Chưa từ bỏ ý định mà ép hỏi: “Vậy thêu phẩm cùng đồ ngọt kia có phải ngươi làm ra hay không?”

“Là ta. ....” Thiếu nữ kia nói: “Lại không phải ta. ....”

“Sao lại thế này? Đúng rồi, ngươi tên là gì!”

Thiếu nữ kia giống như bị dọa, run giọng nói: “Ta kêu Liễu Tâm Nhi. Những cái thêu phẩm đó, là ta thêu, nhưng bán về, không phải ta, là tỷ tỷ của ta lưu lại, món điểm tâm ngọt cũng là tỷ tỷ của ta dạy ta làm.”

Hai mắt Thủy Kinh Niên sáng ngời: “Vậy tỷ tỷ ngươi đâu?”

“Đã chết!”

Thủy Kinh Niên thiếu chút nữa phun ra một búng máu tươi! Lại đã chết! “Vậy vừa rồi ngươi ở trước cửa Điem Vĩ Thiên Hạ vì sao lại thờ dài?”

“Bởi vì tỷ tỷ ta trước kia cũng đàn qua khúc này giống ngươi.” Liễu Tâm Nhi nói hai mắt xa xăm, như là hồi ức sự vật gì tốt đẹp, rồi khẽ ngân nga hai cái làn điệu: “Giọng nói của ta không tốt, không yêu ca hát, cũng không thông âm luật, chỉ nhớ rõ một chút.”

Thủy Kinh Niên nghe mấy cái làn điệu kia, cực kỳ giống cổ phong ca ở hiện đại, chẳng lẽ thật là tỷ tỷ đã chết của nàng? “Có một cái tiểu thôn cô, cũng lấy qua thêu phẩm giống như vậy đi bán.”

“Ngươi là nói Tiểu Tuyết cô tẩu?” Về mặt Liễu Tâm Nhi thổn thức: “Mấy tháng trước, chân cha ta bị thương, rốt cuộc vô pháp làm nghề nguội, tiền thuốc men lại quý. Ta liền không ngừng đi cầm đồ vật trong nhà, sau lại tìm ra di vật của tỷ tỷ, phát hiện là một đồng lớn tranh vẽ đáng yêu, ta lúc ấy liền nghĩ, đồ vật đáng yêu như vậy, nếu là làm thành thêu phẩm cầm đi bán, nói không chừng có thể kiếm thêm ít tiền, vì thế, ta liền bắt đầu làm thêu phẩm. Ta cùng với Tiểu Tuyết là bạn tốt, nhà gần nhau, liền làm ăn cùng cô tẩu các nàng, ta muốn chiếu cố cha ta, nên để cho Tiểu Tuyết cầm đi Tú Thái Phường bán. Ai ngờ Tiểu Tuyết mệnh khổ như vậy, cư nhiên đột tử đầu đường!”

“Thêu phẩm này vừa ra liền được đại hoan nghênh, Chung Ly công tử còn tìm tới cửa, ra tiền giá cao đem bản vẽ của nhà ta đều mua đi rồi. Tỷ tỷ của ta trước kia còn dạy ta làm qua món điểm tâm ngọt, nàng thấy ta có thiên phú, để lại rất nhiều thực đơn cho ta. Ta thấy tỷ tỷ lưu lại đồ vật đáng giá như

vậy, nói không chừng món điểm tâm ngọt cũng có thể kiếm tiền, cho nên liền tìm Chung Ly công tử hợp tác.”

Liễu Tâm Nhi nói xong về mặt bàn hoàng mà nhìn Thủy Kinh Niên: “Vị công tử này..... bản vẽ của ta tất cả đều bán cho Chung Ly gia! Thực đơn đồ ngọt cũng bán! Ta theo chân bọn họ ký công văn, không thể dạy cho người khác! Chung Ly gia chính là nhà giàu số một..... Nhà bọn họ nhưng có hậu đãi! Cầu công tử..... Không cần khó xử ta!”

Nàng là sợ bị người áp chế đem bí phương truyền thụ mới không dám lộ diện?

Thủy Kinh Niên nhut chỉ đến cơ hồ cả người đều nằm liệt trên mặt đất, vô lực mà xua xua tay: “Người đi đi.”

“Tạ công tử!” Liễu Tâm Nhi lộ ra tươi cười sống sót sau tai nạn, đứng lên xoay người liền chạy nhanh như bay.

Liễu Tâm Nhi một đường chạy trốn nghiêng ngả lão đảo, thẳng đến về đến nhà, đóng lại cửa phòng, mới lộ ra một mặt cười lạnh.

Tên nam tử này, đầu óc còn đơn giản dễ lừa gạt hơn so với tưởng tượng của nàng!

Nàng là cơ sở ngầm của Thần Vương thế tử! Là để nhìn chằm chằm các quan viên phụ cận! Nàng nghĩ không ra vì sao muốn nàng đi lừa gạt một người, nhưng thế tử điện hạ giao nhiệm vụ xuống, nàng không cần biết nguyên nhân, chỉ cần chấp hành cùng hoàn thành thì tốt rồi!

Thủy Kinh Niên xác thật bị Tổng Trạc lừa gạt, chơi đến xoay quanh! Cũng cắt đứt tâm tư của hắn!

Hắn nhìn trắng tròn ngoài cửa sổ, nhin không được liền khóc lên.

Hắn nhớ nhà! Hắn muốn về nhà! Hắn nhớ lão mẹ ồn ào của hắn, nhớ hắn lão ba thích nói chuyện cười trên đầu, nhớ gia gia hút tẩu thuốc của hắn, nhớ muội muội hay khóc nhè của hắn! Còn có một đoàn huynh đệ!

Hắn nghĩ không ra, chính mình vì sao phải chịu cái tội này!

Mỗi ngày đều phải bị một đám người gọi là thân huynh đệ tính kế tính tới tính lui, nói sai một câu, lão cha hoàng đế liền muốn nửa cái mạng của hắn, liền cái người gọi là mẹ đẻ cũng chỉ coi hắn làm công cụ tranh vị!

Hắn thật là chịu đủ rồi!

Bầu rượu trong tay bị hắn hung hăng ném xuống đất vỡ nát, hắn uốn mình nhảy, rồi từ cửa sổ nhảy ra ngoài, đoạt lấy một con ngựa buộc ở cửa, tung người ngồi lên, giả một tiếng liền chạy như bay.

“Gia! Gia!” Bình Hưng ở phía sau liều mạng đuổi theo.

Nhưng Thủy Kinh Niên phi ngựa tuyệt trần mà đi, nơi nào là hắn có thể đuổi theo.

Hắn không biết chính mình muốn đi đâu, chỉ nghĩ không ngừng chạy, thẳng đến ra khỏi cửa thành, chạy gần nửa canh giờ, con ngựa bởi vì mệt nhọc mà có chút chạy chậm lại rồi sau đó đập bộ tại chỗ.

“Đi mau nha!” Thủy Kinh Niên đem lửa giận tất cả đều rải đến trên người ngựa, không ngừng mà quát roi.

Con ngựa hí một tiếng, thân mình lông lên, Thủy Kinh Niên ngã ngựa, té xuống, hắn lại không phải chủ nhân, con ngựa rải chân liền đi rồi!

Thủy Kinh Niên tức giận đến mắng to không ngừng, giương mắt vừa nhìn, chính mình đã ra kinh không biết bao xa, chung quanh tất cả đều đen như mực, chỉ có ánh đèn ở nơi xa, nhìn đáng về hắn là cái trần nhỏ.

Phía sau có rừng cây, Thủy Kinh Niên sợ có dã thú lui tới, đành phải cẩn rắng, chạy về hướng trần nhỏ.

Hôm nay mười lăm, Thiên Thịnh phàm là đêm mừng một hoặc mười lăm đều có chợ đêm.

Thủy Kinh Niên một thân phong trần mệt mỏi đi vào trần nhỏ, chung quanh đúng là hoa đăng vờn quanh, bá tánh diu già dất trẻ đi dạo chợ đêm, mua đồ chơi làm bằng đường, đoạt hạt dẻ, vui cười đại náo đi qua.

Thủy Kinh Niên nghĩ đến chính mình lẻ loi một mình tại đây, lại nhin không được thương tâm.

Đột nhiên nhìn đến trước mắt một giàn hoa đăng thấp sáng, ánh đèn mình hoàng chiếu ra, đem câu thơ viết trên hoa đăng chiếu rọi vào trong mắt.

Gửi hoa gửi rượu hi tân khai, tả đem hoa chi hữu đem ly.

Muốn hỏi hoa chi cùng ly rượu, cố nhân vì sao không tới rồi?

——《 cố hương hạnh hoa 》

Cố nhân vì sao không tới a! Thủy Kinh Niên cũng thật sâu mà ai thán, chỉ vào đèn lồng nói: “Lão bản, ta muốn chiếc hoa đăng này.”

Lão bản nói: “Thực xin lỗi, đã bán rồi.”

Nói xong đem hoa đăng xuống dưới, Thủy Kinh Niên giương mắt nhìn lên, chỉ thấy cách một loạt hoa đăng, lộ ra một khuôn mặt thiếu nữ dơ hề hề.

Khuôn mặt nhỏ kia nói là dơ đi, lại ở dưới ánh đèn chiếu rọi, đẹp đến kinh tâm động phách.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Phản Nghịch

Thủy Kinh Niên nhìn lão bản đem hoa đăng đưa cho Ninh Khanh.

Ninh Khanh trả mấy cái tiền đồng, cầm theo hoa đăng rồi đi.

Nàng trên đầu không có một kiện trang sức, nửa vãn búi tóc có chút hỗn độn, mái tóc dài đen mượt như lụa rũ xuống vai. Một thân váy áo hoa lệ có vài chỗ bị rách cùng nhiễm bùn, xoay người lại, tầng tầng lớp lớp làn váy xòe ra, lại không có bởi vì nàng chặt vật mà mất đi mỹ cảm, ngược lại có một loại khí chất cao cao tại thượng đàn áp hết thảy vẻ ngoài rách nát bản thu ầy.

Thủy Kinh Niên có chút kinh diễm mà nhìn thiếu nữ trước mắt đẹp đến kinh tâm động phách! Cái loại đẹp này, cũng không chỉ là bên ngoài thanh diễm, còn có ánh sáng trong mắt nàng, tuy chặt vật nhưng vẫn thần nhiên.

Nàng cầm theo hoa đăng chậm rãi đi trước, Thủy Kinh Niên nhịn không được đuổi theo.

Đi đến một chỗ u tĩnh, Ninh Khanh xoay người, lại thấy là tên nam sinh nữ tướng, yêu diễm bức người vừa nãy kia, khuôn mặt nhỏ không khỏi cứng đờ, nam nhân này là ai a? Làm gì đi theo mình?

Nghĩ nghĩ, nàng ngừng lại, xoay người nói một câu: “Ngươi muốn cái này? Tặng cho ngươi vậy!”

Nói rồi đem hoa đăng đặt ở trên mặt đất, nhấc váy chạy nhanh như bay.

Thủy Kinh Niên nhìn dưới đất chỉ còn lại một cái hoa đăng tán ra ánh sáng vàng nhạt, đường phố trống rỗng, lập tức dờ khóc dờ cười, xác thật, chính mình một cái nam tử xa lạ một đường theo đuôi tiểu cô nương, người ta không coi hấn là si hấn mới kỳ!

Thủy Kinh Niên nhấc lên chiếc hoa đăng kia, chiếc gậy nhỏ mà nàng nắm qua, giống như còn tàn lưu một tia ái ý, làm trong lòng nguội lạnh của hấn trở nên ấm áp, khoe môi không khỏi nhếch lên, cười khẽ một tiếng.

U sầu đánh úp lại, Thủy Kinh Niên mua hai bình rượu lớn, tùy ý tìm cái nóc nhà, nằm ở mặt trên mà hét lớn lên. Uống đến lúc kích động, vò rượu hung hăng tạt nóc nhà, hấn chỉ cảm thấy dưới thân sục xuống. “Ngọa tào*!” Hấn cư nhiên rơi từ nóc nhà xuống, rầm một tiếng ngã vào trong phòng nhà người ta!

*Câu chửi tục

“Ai?!” Một tiếng thét chói tai vang lên!

Ninh Khanh đều mau hồng mắt! Lần đầu tiên ở một mình bên ngoài, vốn là lo lắng hãi hùng, liền ngủ cũng không dám tắt đèn, ai biết nàng vừa mới hơi buồn ngủ, từ trên nóc nhà đột nhiên rơi xuống một người!

“Ngươi, là cái người mua hoa đăng, lại theo dõi ta kia?” Ninh Khanh cả kinh nói.

“Ai, là ngươi!” Thủy Kinh Niên bò dậy.

“Ngươi là người nào? Vì sao theo dõi ta!”

“Ta không theo dõi ngươi!” Thủy Kinh Niên nói. Nhưng hấn uống rượu quá nhiều, tuy rằng đầu óc thanh tỉnh, nhưng hành động lại không tự nhiên, mới từ chỗ cao té rớt, đầu văng mắt hoa, vừa động, liền lao đảo ngã về phía giường.

Ninh Khanh sợ tới mức hét lên một tiếng, cả người ngồi trên giường nhảy dựng lên: “Ngươi còn nói không theo dõi ta? Đừng tới đây! Ngươi muốn làm gì?”

“Cô nương, phát sinh chuyện gì vậy?” Một thanh âm của phụ nhân vang lên, đây là lão bản nương của gian tiểu khách điểm này.

“Đại nương, có người xấu!” Ninh Khanh chạy tới kéo cửa, đang muốn chạy ra ngoài, Thủy Kinh Niên cuống quýt giữ chặt nàng: “Ta không phải người xấu! Ta là tướng công của nàng!”

Ninh Khanh tức giận xém chút ngã ngửa, khuôn mặt nhỏ trướng đến đỏ bừng, liều mạng tránh khỏi hắn: “Hắn là người xấu!”

“Ta không phải, ta là tướng công của nàng!” Thủy Kinh Niên kiên trì, hắn không nghĩ bị coi là hái hoa tặc rồi mặc người thông tập!

Muốn tránh, nhưng lại tránh không được, cánh tay mảnh khảnh như ngó sen bị hắn nắm chặt, Ninh Khanh gấp muốn khóc: “Đại nương, cứu ta, hắn chính là người xấu! Ta không quen biết hắn..... Ô ô.....”

Đại nương cũng là toát mồ hôi: “Đến tốt cùng là chuyện như thế nào?”

Thủy Kinh Niên lớn lên quá yêu điểm, bà còn không có gặp qua hái hoa tặc yêu điểm như vậy! Nghĩ xem, trưởng thành như vậy còn hái hoa, không bằng về nhà nhìn gương mà hái chính mình!

“Ta..... Đi báo quan!” Đại nương nghĩ tới thượng sách này!

“Từ từ, ta thật là tướng công của nàng!” Thủy Kinh Niên khẩn trương.

Ninh Khanh cũng là khuôn mặt nhỏ cứng đờ, chỉ thấy Thủy Kinh Niên nhếch mày nhìn nàng, Ninh Khanh khóc không ra nước mắt: “Từ từ..... Đại nương, hắn..... Không phải người xấu!”

Nếu nàng vào nha môn, còn không phải là đưa dê vào miệng cọp sao?

Đại nương cũng không ngại phiền: “Cô nương, nam nhân này đến tốt cùng có phải tướng công của cô hay không?”

Ninh Khanh không nghĩ bị kéo đi nha môn, nhưng nói hắn là tướng công của mình, nàng là chết cũng nói không nên lời! Khẽ cắn môi, lấp bắp mà mở miệng: “Hắn..... Là ca ca ta.....”

“Đúng vậy,” Thủy Kinh Niên hả hê nói, “Ta là tình ca ca của nàng!”

Ninh Khanh tức giận xém chút ngã ngửa, vẻ mặt của đại nương kia khinh bỉ quét bọn họ liếc mắt một cái, xoay người liền đi rồi! Nam không phải hảo nam, cư nhiên thông đồng tiểu cô nương nhà người ta tư thông**! Nữ cũng không phải hảo nữ, cư nhiên không biết xấu hổ cùng một nam nhân tư thông!

**Bỏ trốn vì tình

“Ngươi, buông tay! Lôi kéo ta làm gì?” Ninh Khanh nhìn hành lang không có một bóng người, trong lúc nhất thời có chút hối hận, nàng có phải quá ngốc hay không, nàng hắn là nên báo quan! Cho dù bị bắt hồi Thần Vương phủ cũng tốt hơn là đối mặt với một người không biết tốt xấu!

“Không làm gì cả, đi thôi, mười tử, ca ca mang ngươi đi uống rượu!” Thủy Kinh Niên cười ha ha, vừa rồi rượu hưng chưa bại, đụng tới Ninh Khanh, mây đen đồn tán, hắn lại muốn uống rượu! Nhìn bộ đáng tức giận của tiểu cô nương này, hắn là thực nhắm rượu!

“Ta mới không uống rượu!” Ninh Khanh bực, không ngừng giãy giụa, nhưng tay hắn giống như kim sắt vậy.

“Làm ra vẻ cái gì, mau tới!” Thủy Kinh Niên cười ha ha. “Ngay cả rời nhà trốn đi ngươi đều dám, còn không dám theo ta đi một chuyến sao?”

Ninh Khanh ngăn ra, rồi không hề lên tiếng nữa. Nàng bị hắn kéo đi trên đường, hiện tại đã là giờ Hợi, chung quanh im ắng không có một bóng người. Nàng ở phía sau nhìn bóng dáng hắn.

Đáng người hắn thon dài, tư dung điểm lệ, nhưng khó được lại là một thân chính khí, giờ tay nhắc chân tiêu sái dũng cảm, hắn giống như là một ngọn gió tự do, làm nàng không khỏi tự nhiên cả người nhẹ nhàng uất thấp.

“Ngươi..... Buông tay! Ta chính mình tự đi!” Ninh Khanh tức giận trừng mắt nhìn hắn liếc một cái.

“Hảo!” Hắn cười rồi buông tay nàng ra.

Ninh Khanh lăm bầm lăm bầm một bên xoa tay chính mình một bên đi phía sau theo hắn.

Hắn bước đi phi thường nhanh, không phải cố ý nhanh, mà là cái loại tiết tấu trời sinh! Thanh thoát, nhẹ nhàng, đầy sức sống!

Giống như đã bị hắn cảm nhiễm, tâm tình Ninh Khanh cũng tốt lên, lép xẹp lép xẹp đi theo bên người hắn.

Thủy Kinh Niên nhìn Ninh Khanh ra dáng ra hình học hắn đi đường, ngạc nhiên, nhìn không được cười ha ha lên: “Chưa thấy qua tiểu thư quý tộc giống như ngươi vậy!” Thật chưa thấy qua, từ sau khi xuyên đến nơi này!

Ninh Khanh bực: “Ta không phải tiểu thư quý tộc!”

“Ta không tin.” Quần áo của nàng, còn có khí chất của nàng đều là tiểu thư quý tộc.

Ninh Khanh lười giải thích với hắn, hừ nhẹ một tiếng: “Chúng ta muốn tới nơi nào uống rượu?”

“Ngươi không phải không uống rượu sao?” Thùy Kinh Niên mắt mang ý cười.

Ninh Khanh đô đô cái miệng nhỏ: “Không đi liền trở về!”

Ngay từ đầu nàng sợ hắn, nhưng hiện tại lại không sợ! Nàng nghĩ cùng hắn đi dạo chơi! Ninh Khanh, kỳ thật trong xương cốt là cái người thực phản nghịch!

Chính theo như lời hắn nói, ngay cả rời nhà trốn đi đều dám, còn có cái gì là không dám? Nàng nghĩ tùy tâm mà làm

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Đáng Giận

Một gian khách điểm dưới chân núi Ngọc Chân Am——

Tôn trắc phi, vẻ mặt tối tăm, đi tới đi lui trong phòng. Duyệt Hòa quận chúa cùng Tống Khởi Vu mặt đều không có chút máu.

Mấy tỷ muội Ninh Diệu mắt to trừng mắt nhỏ, không rên một tiếng.

Lúc này Phuong ma ma đi vào, Tôn trắc phi lập tức tiến lên: “Tìm được rồi sao?”

Phuong ma ma xanh mặt: “Không có.”

Tôn trắc phi đặt mông ngồi ở trên ghế, mặt trắng như tờ giấy. Từ giữa Ngọ đến bây giờ đã là buổi tối, Ninh Khanh đã mất tích sáu canh giờ! Cho dù nàng không bị thương, lấy dung mạo của nàng, chỉ sợ cũng lạnh ít dữ nhiều! Cho dù có cứu được trở về, thân mình đã ô uế, nàng làm sao giao đãi với Tống Trạc?

Lần này ra cửa, là nàng tự mình an bài người, còn có Duyệt Hòa đi theo, nếu là Duyệt Hòa không đi cùng còn dễ nói, cố tình nàng lại ở đây!

Tống Trạc có bao nhiêu súng ống Ninh Khanh, nàng chính là rõ ràng nhất, hắn đều hận không thể đem tất cả đồ tốt dọn đến Mộng Trúc Cư!

Hiện tại người lại ở dưới mí mắt của nàng mất tích! Hắn không giận chó đánh mèo mới là lạ!

Tìm không thấy người, ít nhất phải tìm được nguyên nhân đi! Dem lửa giận của hắn dòi đi mới được!

“Con ngựa kia đâu, có tìm được không?”

“Không có.” Phuong ma ma lắc đầu.

“Duyệt Hòa, Vu Nhi, các ngươi có biết vì sao đột nhiên sẽ kinh mã?”

Duyệt Hòa quận chúa cùng Tống Khởi Vu đều lắc đầu, ánh mắt Tôn trắc phi sắc bén đảo qua ba tỷ muội Ninh Diệu, Ninh Tố và Ninh Xảo đều lập tức lắc đầu: “Chúng ta không biết gì hết.”

Ninh Diệu cúi đầu, nắm chặt tay có chút giấy giụa, khi ánh mắt Tôn trắc phi chiếu tới, nàng ta khản trương, lập tức cũng nói: “Ta cũng không phát hiện.....”

Nói xong, khuôn mặt nhỏ của Ninh Diệu liền trắng vài phần. Nàng kỳ thật là thấy..... Thấy cái người kêu Vạn Tuyết Mai mờ ám! Nhưng nàng không xác định! Nàng mới không dám nói năng bậy bạ, nếu không oan uổng người ta thì làm sao? Nàng cũng không phải là tâm tư ác độc bao che cho phạm nhân hại Ngũ nha đâu! Cho dù không tìm được Ngũ nha đâu... Cũng không liên quan tới nàng! Là Ngũ nha đâu xui xẻo mà thôi!

Nghĩ như vậy, tâm trạng thấp thỏm áy náy của Ninh Diệu lại trở nên hưng phấn!

Tôn trắc phi xoa xoa huyệt Thái Dương đau nhức, rồi kêu tất cả mọi người tan.

Mấy người Ninh Diệu như được đại xá, nhẹ nhàng thở ra, trở lại một phòng khác.

Trong phòng, Ninh Tố lo lắng nói: “Các ngươi nói, Ngũ tỷ tỷ hiện tại như thế nào?”

Ninh Xảo có chút sợ hãi nói: “Nếu như tìm không được thì làm sao bây giờ?”

Ninh Diệu nhủ mảy, nàng ta nhìn tỷ muội Ninh Tố vậy mà lo lắng cho Ninh Khanh, chính mình lại âm thầm có chút vui vẻ, giống như mình thật ác độc, liền âm dương quái khí hừ một tiếng: “Nếu nàng không trở lại, nói không chừng hai người các ngươi có thể thay thế vị trí của nàng!”

“Thay thế cái gì?” Ninh Tố, Ninh Xảo khó hiểu.

“Ngũ nha đầu là tổ mẫu đưa tới, nếu Ngũ nha đầu mất tích, dù sao cũng phải đưa người khác a! Các ngươi đoán xem, sẽ là người, hay là người?” Vừa nói vừa dùng ngón tay nhẹ nhàng chỉ Ninh Tố và Ninh Xảo.

Ninh Tố Ninh Xảo ngăn ra, nếu có thể ở lại nơi này mà nói. .... Ngẫm lại sinh hoạt của Ngũ tỷ tỷ là thế nào đi! Một cái sân liền bằng ba cái sân của tỷ muội các nàng, mặc vàng đeo bạc, khoác lông la tơ lụa, kim nô bạc ti. .... Còn có thể từ điện hạ kim tôn ngọc quý...

Các nàng một chút cũng không dám nghĩ đến, nhưng ả ả, các nàng đều cảm thấy không chờ mong nghe được tin tức tốt từ Ninh Khanh.

Ninh Diệu cũng chỉ là thuận miệng nói mà thôi, nhưng nói xong, trong lòng nàng lại muốn nhảy dựng. Muốn nói trong ba tỷ muội các nàng, người xinh đẹp nhất đương nhiên là mình, tuổi cũng là thích hợp nhất!

Nhưng nàng đã đính thân, hơn nữa nàng mới không cần làm thiếp cho người ta đâu! Nàng là phải làm chính thê! Nhưng. .... Nếu thế từ một hai phải lưu nàng lại. .... Vậy cũng không có biện pháp a! Nàng bắt quá là tiểu dân chúng mà thôi, sao có thể địch nổi quyền quý như vậy! Đến lúc đó Triệu gia cũng không dám lên tiếng đi, khi đó, nàng đành phải cố mà làm!

Nghĩ vậy, khoe miệng Ninh Diệu khẽ nhếch lên một nụ cười cao ngạo khinh thường.

Nhưng mà thực mau, ba người Ninh Diệu liền hoàn toàn thất vọng, bởi vì không đến mười lăm phút, Phương ma ma chạy tới nói: “Các biểu cô nương, không cần lo lắng, ngũ tỷ tỷ của các cô đã tìm được rồi.”

“A.” Ninh Tố Ninh Xảo nói không nên lời là cảm giác gì, vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời, lại có chút thất vọng.

Ninh Diệu chỉ cảm thấy trong lòng chua chua: “Ngũ muội muội đã trở về, ở nơi nào? Chúng ta đi gặp.”

Phương ma ma cười nói: “Biểu cô nương xin yên tâm, Ngũ muội muội của cô bị ngã trật chân, được một thôn phụ hảo tâm cứu giúp, trắc phi sợ nàng bị thương, đã an trí ở tạm trong thôn trang của người quen gần đây. Chờ nàng khỏe hơn, các biểu cô nương lại đi nhìn.”

Phương ma ma vừa đi, Ninh Diệu quay đầu lại nói: “Các người tin sao?”

Ninh Tố Ninh Xảo hai mặt nhìn nhau: “Vì cái gì không tin?”

Ninh Diệu hừ lạnh một tiếng, thầm mắng một tiếng đồ con lợn.

Phương ma ma trở lại trong phòng Tôn trắc phi, tươi cười trên mặt liền suy sụp, trong phòng chỉ có Tôn trắc phi cùng Duyệt Hòa quận chúa.

“Đều thông tri tốt rồi sao?” Tôn trắc phi vô lực nói.

“Vâng.” Phương ma ma nói: “Vạn phu nhân bên kia cũng đã thông tri tốt.”

Người, vẫn chưa tìm được! Nhưng Tôn trắc phi nhất định phải giữ gìn danh tiết của Ninh Khanh! Mất tích đã khiến thanh danh không tốt, nếu như còn ở bên ngoài qua một đêm, cho dù nàng nguyên vẹn trở về, thanh danh vẫn là bị hủy!

“Không cần dùng người trong phủ.” Tôn trắc phi khẽ cắn môi, “Vận dụng tất cả quan hệ của chúng ta đi tìm đi!”

Mấy người Tuệ Bình cũng được báo rằng người đã bị tìm được rồi, đang được an trí dưỡng thương.

Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy đều nhẹ nhàng thở ra, mừng quá mà khóc, chỉ có Vũ Tình Đồng Nhi liếc nhau, trên mặt đều là biểu tình cao hứng, nhưng trong bụng đều không tin!

Bởi vì sau khi Ninh Khanh mất tích không lâu các nàng đã sớm âm thầm thông tri cho người của Tổng Trạc, người của Tổng Trạc đều không có tin tức, Tôn trắc phi làm sao có thể tìm được!

-----reddevil2302@.com-----

Đoàn người của Tổng Trạc đang phi ngựa đuổi tới kinh thành.

Hắn rời kinh được năm ngày, sự tình mới chỉ xử lý được một nửa.

Hôm nay là ngày pháp hội đầu tiên ở Ngọc Chân Am, hắn vẫn luôn nhớ thương tiểu cô nương nhà mình, không biết nàng ở Ngọc Chân Am có buồn hay không, nhịn không được lên phố vợ vét một đồng đồ chơi nhỏ, đang muốn sai người ra roi thúc ngựa đưa đến Ngọc Chân Am cho nàng giải buồn, ai biết mới về chỗ ở, Thanh Hà liền tới báo, nói là nàng mất tích!

Tổng Trạc không chút nghĩ ngợi liền đem sự tình giao cho quan viên ban sai cùng hần, mang theo Thanh Phong Thanh Hà cùng mấy người thân tín khác một đường phi ngựa hồi kinh.

“Có biết phát sinh chuyện gì không?” Tổng Trạc trầm giọng nói.

“Biểu cô nương đang cùng đám người quận chúa đi Ngọc Chân Am, trên đường đột nhiên kinh mã.” Thanh Phong nói.

“Vì sao chỉ có một mình nàng xảy ra chuyện? Chẳng lẽ nàng ngồi một mình một chiếc xe?”

Thanh Hà nói: “Vũ Tinh nói biểu cô nương tự mình cưỡi ngựa.....”

Tổng Trạc bị Ninh Khanh làm cho tức giận đến thở hổn hển: “Ham chơi như vậy sao? Thật là cái..... nha đầu đáng giận!” Ngực khí kia vừa hận vừa sùng nịch.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Năm Tháng An Lành

Thủy Kinh Niên mang Ninh Khanh đi uống rượu xong, ngày hôm sau lại mang nàng đến trấn nhỏ ăn cơm, đi dạo phố, mua cho nàng nhiều đồ chơi, đồ ăn vặt.

Lúc đi ngang qua nơi bán đàn, nghe được bên trong có người đánh đàn, Thủy Kinh Niên mắng một tiếng: “Đàn cái kiêu gì loạn thất bát tao vậy!”

Ninh Khanh nói: “A, ca ca, người biết đánh đàn sao, đàn một cái cho ta nghe.”

Thủy Kinh Niên cười lớn một tiếng: “Không đàn!”

Thích đánh đàn chính là nguyên chủ xui xẻo kia, hần nhưng không yêu đồ vật này đó học đòi văn vẻ. Trước kia đánh đàn, là vì tìm đồng hương, hiện tại, không tìm! Cũng tìm không thấy!

Nếu như thật sự không thể quay về, vậy chỉ có thể sống tiếp! Cuộc sống, chưa chắc chỉ có ở trong cung người lừa ta gạt!

Mà cũng có ánh mặt trời, nhẹ nhàng, sung sướng, thí dụ như, mỗi ngày mang theo cái tiểu nha đầu này ăn ăn uống uống.

Hần rất hiếu kì thân thể của tiểu nha đầu, nhìn giống như tiểu thư quý tộc, bên người lại không có một cái nha hoàn hạ nhân, lưu lạc bên ngoài, mà một chút cũng không có ý tứ phải về nhà, đi theo một cái nam tử xa lạ như hần chạy tới chạy lui, nhưng chơi đến thực happy nha!

Lá gan đủ lớn, hần thích!

Nàng nhất định là trộm chạy ra, hoặc là rời nhà trốn đi!

Có tiểu nha đầu chơi cùng tốt như vậy, hần cũng không thể hỏi thân thể của nàng, nếu như nàng đột nhiên muốn về nhà thì sao? Hần mỗi ngày sẽ đỡ nàng đến vui vui về về, tốt nhất là liền tên họ cha mẹ là gì đều quên hết! Sau đó tìm cơ hội bắt về nhà!

Không! Không trở về nhà! Về cái hoàng cung ăn thịt người không nhả xương kia làm gì? Hần muốn mang tiểu nha đầu lang bạt giang hồ! Làm Thần Điều Hiệp Lữ đi!

Mẹ nó! Hần thật là thiên tài nha! Hiện tại hần chính là đại hiệp, cũng có mỹ nhân tuyệt sắc, chỉ còn thiếu một con chim điều!

“Đi, muội tử, chúng ta đi mua chim điều đi!”

“Không có tiền mua!” Ninh Khanh lại gắt gao che lại túi tiền. Tiền của Thủy Kinh Niên đã sớm ăn nhậu chơi bởi tiêu hết, trang sức của nàng cũng không còn bao nhiêu!

“Sao có thể không có tiền, ta rõ ràng thấy người còn có một đôi khuyên tai đá quý mà!” Thủy Kinh Niên không tin!

Ninh Khanh bức bối: “Người có biết xấu hổ hay không? Tiêu tiền của một nữ nhân mà người cũng không biết xấu hổ?”

“Không có tiền thì gia còn giữ mặt mũi làm gì?”

Ninh Khanh bị sự vô sỉ của hần làm cho ghen một chút.

Cuối cùng, tất cả gia sản của Ninh Khanh bị Thủy Kinh Niên cướp đi, mua một con tiểu điêu!

“Ngươi yên tâm, chờ gia có tiền sẽ trả lại ngươi! Ha Ha Ha!” Thủy Kinh Niên tự nhiên đem hơn mười lượng bạc còn lại thu vào trong lòng ngực, cảm thấy mỹ mãn mà cười.

Tiểu nha đầu không có một cái tiền đồng, sẽ chạy không thoát!

Ninh Khanh đã bị tức phát khóc, ngồi xổm một bên khóc nức nở.

“Đi một chút, tìm cái gì ăn đi!” Thủy Kinh Niên cười hi hi nói.

Ninh Khanh không muốn đi, Thủy Kinh Niên kiên quyết kéo nàng lên, thấy nàng đi đường có chút không nhanh nhẹn, liền đi chợ gia súc mua một con lừa.

Ninh Khanh nhìn giày thêu đã rách nát, chính mình xác thật đã có chút đi không nổi, đành phải cưỡi con lừa.

Ở trên đường nhỏ nông thôn, Thủy Kinh Niên dắt một con lừa, ngồi trên con lừa là một thiếu nữ xinh đẹp, một đường chậm rãi đi tới, lục lạc trên cổ con lừa phát ra tiếng kêu leng keng.

Thủy Kinh Niên quay đầu lại, nhìn tiểu nha đầu tức giận mà phiết miệng nhỏ, ánh tà dương chiếu tới khiến khuôn mặt nhỏ thanh điểm của nàng nhiễm đỏ, gió thu hơi lạnh, cuốn lên váy hoa nàng mặc.

Chung thân sở ước, vĩnh kết làm hảo, cầm sắt lại ngư, năm tháng an lành. .... Đại khái là loại cảm giác này đi! Thủy Kinh Niên ngơ ngẩn nghĩ.

Thấy hắn nhìn lại đây, Ninh Khanh phần nộ trùng hắn liếc mắt một cái, trên mặt đỏ ửng càng thêm mình dẽ động lòng người.

Khuôn mặt tuấn tú của Thủy Kinh Niên đỏ lên, khoe miệng cười, dắt con lừa tiếp tục đi về phía trước.

“Đúng rồi, quen biết ngươi lâu như vậy, còn không biết tên ngươi là gì, ta tên là Thủy Kinh Niên.” Thủy Kinh Niên nói.

Ninh Khanh bị con lừa lắc qua lắc lại, giả vờ tức giận mà bạnh khuôn mặt nhỏ, nghiêm trang nói: “Khuê danh của cô nương gia sao có thể nói cho ngươi? Ta họ Ninh, ngươi có thể gọi ta là Ninh cô nương!”

Thủy Kinh Niên ai ôi một tiếng, thực không hình tượng mà ôm bụng cười ha ha: “Ngươi mà cũng hiểu phụ đức sao?”

Ninh Khanh bực, cầm cái roi để đuổi lừa định đánh hắn, Thủy Kinh Niên trốn vài cái liền bắt lấy: “Ninh Nhi, về sau ta sẽ kêu ngươi là Ninh Nhi. Chúng ta mau đi tìm cái gì ăn đi, bên kia có bắp ngô, chúng ta đi bẻ mấy cái!”

Nói xong liền nhảy đến bên ruộng ngô.

Ninh Khanh nhìn Thủy Kinh Niên đang ở ruộng ngô của người ta bẻ trộm, khoe môi kiêu kiêu, trong mắt lại nảy lên một tầng lệ ý.

Ninh Nhi, Ninh Nhi. ....

Đã bao lâu không có ai kêu cái xưng hô này!

Mụ mụ vẫn luôn kêu nàng như vậy, vì nàng là hài tử duy nhất của Ninh gia! Ai cũng không thể thay thế được! Nàng nhìn lên trời, nàng muốn về nhà! Cho dù mụ mụ có nghiêm khắc, nàng cũng nhớ bà!

Mùa thu bắt đầu, đêm dài ngày ngắn, sau khi mặt trời xuống núi, trời dần dần tối sầm lại.

Thủy Kinh Niên tìm một chỗ bên bờ sông, cùng nàng nướng bắp. Trên sông buộc một con thuyền nhỏ cỡ trung, bắp nướng chín liền an vị trên thuyền nhỏ mà gặm.

-----reddevil2302@.com-----

Tổng Trắc điều động mọi thế lực mà mình có khả năng điều động để đi tìm người! Thế lực của Tổng Trắc há là một cái phụ nhân ở hậu trạch như Tôn trác phi có thể so, chờ đến khi Tổng Trắc trở lại, liền tìm thấy người!

Ám vệ am hiểu truy tìm tung tích nhất của hắn là Thanh Ảnh, tới báo: “Người tìm được rồi! Là ở Tiểu Bạch Trán cách Ngọc Chân Am không xa!”

Tổng Trắc lập tức phi ngựa, đuổi về phía Tiểu Bạch Trán, vừa đi vừa nói: “Tiểu Bạch Trán? Nàng ở nơi nào ngã ngựa?”

“Xem dấu vết, là trên đường cái cách Tiểu Bạch Trán khoảng mười dặm” Thanh Ảnh nói, “Nơi đó cách địa phương nàng xảy ra chuyện đại khái hai dặm đường.”

Gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân của Tổng Trắc hơi trầm xuống, nhiệt độ không khí chung quanh chợt giảm xuống mấy độ, Thanh Phong Thanh Hà, còn có

Thanh Ảnh cùng mười ám vệ khác thân mình đều căng cứng, không dám lên tiếng.

“Có người bắt cóc sao?” Sau một lúc lâu, Tống Trạc mới nói.

Thanh Ảnh đỏ mặt hời lạnh, đứng sững đáp lại: “Không có.”

Tống Trạc giận cực mà cười: “Người là nói, nàng bị ngã ngựa cách đó hai dặm đường, sau đó chính mình chẳng những không nghĩ biện pháp trở về, ngược lại chạy mười dặm đường tới Tiểu Bạch Trăn? Nàng ở Tiểu Bạch Trăn làm cái gì?”

Thanh Ảnh đều sắp khóc, nói: “Cô nương tới Tiểu Bạch Trăn xong liền tìm gian khách điểm đề nghỉ lại, sau đó chạy đi ra ngoài chơi đùa.”

Thanh Phong Thanh Hà che mặt, đều không dám nhìn nữa!

Bọn họ nhớ rõ ràng rành mạch, thế từ trước khi đi có ý đi vòng vèo, dận dò mấy trăm lần, không chuẩn lên phố chơi đùa! Không chuẩn lên phố chơi đùa! Chuyện quan trọng đã nói vượt quá ba lần! Chỉ kém không ở trước ngực đeo cái thẻ bài thời khắc nhắc nhở!

Nàng ngược lại, bắt được cơ hội liền chạy!

Bọn họ cho rằng Tống Trạc muốn phát hỏa, nhưng Tống Trạc lại chỉ trầm mặt, bởi vì Tống Trạc cảm thấy, nha đầu nhà hắn là thực ngoan, nếu không phải bị cái gì kích thích, sẽ không biết rõ còn có phạm.

“Trước khi ngựa nổi điên có phát sinh chuyện gì không?”

“Lúc ấy bánh xe xe ngựa đột nhiên hỏng, các cô nương đều xuống xe, sau đó gặp Vạn phu nhân cùng Vạn nhị cô nương.”

“Vạn phu nhân Vạn nhị cô nương nào?” Tống Trạc nhíu mày, họ Vạn, Thượng Kinh có vài hộ.

“Chính là mẫu thân cùng muội muội của Tuyết Nghiên cô nương trong phòng ngài, thê nữ của Vạn Phó Đô Chỉ Huy Sứ.”

Thanh Ảnh đem tất cả tin tức mà Vũ Tinh Đồng Nhi đưa tới nói một lần, trí nhớ Đồng Nhi cực tốt, đem tất cả lời nói của Vạn phu nhân, một chữ cũng không thiếu mà cáo, Thanh Ảnh cũng một chữ không thiếu mà thuật lại một lần.

“Đồng Nhi nói, Vạn phu nhân nói lời đó xong, sắc mặt của biểu cô nương đương trường liền đen, uể oải không có tinh thần, Tuệ Bình vì đỡ nàng vui vẻ để cho nàng lên ngựa, mới đi ra không đến một trượng, ngựa liền nổi điên.”

Mình vệ ám vệ chung quanh nghe được, mỗi người đều lộ sắc mặt giận dữ. Bởi vì bọn họ ý thức được, biểu cô nương kia là bởi vì ghen ghét, không dung người mà chơi tính tình, chơi mất tích!

Cái biểu cô nương này thật là càng ngày càng cậy sủng mà kiêu! Dám chua quá lớn! Tính tình cũng lớn! Động không động liền khiến chủ tử bọn hắn cúi đầu!

Một nữ nhân tam tông tứ đức, khoan dung rộng lượng, cùng thê thiếp của trượng phu chung sống hoà bình không phải yêu cầu cơ bản nhất sao? Cho dù làm không được, cũng phải giả bộ tới nha! Nàng có tư cách gì giận dữ?

Đừng nói là nàng chỉ là thiếp, cho dù là thê tử phi tương lai, cũng phải vâng theo phụ đức, cùng thiếp thất hậu viện chung sống hoà bình, thậm chí là tự mình nạp thiếp thêm người cho trượng phu, đây mới đáng được người xưng tụng là hiền phụ!

Bọn thị vệ mỗi người đều vì chủ tử nhà mình mà lòng đầy căm phẫn, thần sắc phẫn uất, chỉ kém không khiển trách ra tiếng. Lúc này không khí chung quanh đột nhiên giống như hạ mấy độ, bọn thị vệ run rẩy, quay đầu, chỉ thấy ánh mắt Tống Trạc âm trầm lạnh băng quét lại đây.

Mọi người ngẩn ra, đều là cúi đầu, không dám lại có tâm tư oán giận.

Tống Trạc không nói lời nào. Hắn hình dung không ra trong lòng mình là cái cảm giác gì, phẫn nộ? Sinh khí? Phẫn cảm? Giống như có một chút, nhưng khi nhìn thấy thị vệ của hắn, một đám lộ vẻ phẫn uất, ở trong lòng chỉ trích nàng, trong lòng hắn phẫn nộ càng sâu hơn so với việc nàng không hiểu chuyện!

Nàng dù cho có không tốt, hắn cũng không chấp nhận được người khác xen vào chỉ trích nàng một phân! Ai cũng không thể!

Tống Trạc hưng hăng kéo roi ngựa, dưới háng đập phong bảo mã tựa như một đạo bạch quang phi thoán mà đi. Gió thu phàn phật thổi qua khuôn mặt tuấn tú tuyệt luân của hắn, nhưng tâm tình của hắn lại không thể giống tốc độ ngựa phi mà bốn phóng sáng khoái lên, chỉ dư lại một loại cảm giác vô lực nói không rõ.

Nàng ghen tị, không chấp nhận được người, có thể ghen như vậy, nhưng làm sao bây giờ mới tốt đây? Chiếu tình hình này, tương lai mỗi ngày ăn mười lu giấm cũng không hết a!

Nàng tính tình lớn, thích phát cáu, một lời không hợp liền rời nhà trốn đi! Chẳng lẽ rời khỏi hắn là nàng có thể tốt sao? Cho dù nàng chưa bao giờ gặp được hắn, tương lai gặp đến những nhà người khác, đều sẽ giống nhau phải cùng thê thiếp nhà người khác chung sống!

Nàng làm sao có thể không hiểu chuyện như vậy!

— — — — — Lời nói ngoài lề của tác giả — — — — —

Biết xem xong chương này, các bạn lại muốn đánh chết thể tử!

Nhưng người đầu là đi từng bước để trưởng thành! Không thể mỗi ngày chỉ viết nam nữ chủ ăn no rồi ngủ, ngủ xong rồi lại ăn, nam chủ ngày nọ tỉnh ngủ đột nhiên liền thông suốt.

Nếu thật viết như vậy ..... Sợ các bạn lại muốn đánh chết tôi T_T. Người đầu là ở va va đập đập đi xuống, mới có thể lần lượt từ trong sai lầm hoặc là đã kích thích mình muốn chính là cái gì, hoặc là vứt bỏ lại là cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Nguyện Vọng

Thời điểm Tống Trạc tìm được Ninh Khanh, Ninh Khanh đang cùng Thủy Kinh Niên ở trên thuyền nhỏ thả đèn hoa đăng.

Thủy Kinh Niên không chính không hình mà nằm ngửa trên thuyền chèo rượu, Ninh Khanh ghé vào bên cạnh thuyền, một đôi tay nhỏ nâng một cái đèn hình hoa sen, ánh đèn màu trắng nhiễm lên khuôn mặt nhỏ của nàng hiện ra vài phần lạnh lùng.

Tống Trạc đứng ở trên sườn núi cao, nhìn một màn này, đôi mắt không dám tin tưởng mà trừng to ra, gất gao nhìn bọn họ. Đột nhiên một tiếng kêu rên, hấn che lại dạ dày đồng thời hơi hơi cong eo.

“Điện hạ!” Thanh Phong Thanh Hà kinh hãi tiến lên, “Ngài làm sao vậy?”

Tống Trạc xanh mặt ngồi dậy, khuôn mặt tuần mỹ tuyệt luân trở nên âm trầm giống như la sát! Hấn là bị cái nha đầu đáng giận kia làm cho tức giận đến đau dạ dày!

“Hấn vì sao lại ở chỗ này?” Giọng nói Tống Trạc trầm thấp lạnh lẽo, găm lên một tiếng.

“Thanh Nam!”

Bùm một tiếng, Thanh Nam quỳ xuống trên mặt đất, run run môi mở miệng “Thuộc hạ ẩn theo điện hạ phân phó, cho người lừa Thủy Kinh Niên, Thủy Kinh Niên không phụ sự mong đợi của mọi người quả nhiên đã bị lừa, từ bỏ tìm kiếm người đứng sau Diêm Vị Thiên Hạ cùng Cẩm Chức Thiên Hạ. Ai biết..... Thủy Kinh Niên chịu đã kích lớn, chạy đi ra ngoài. Người của thuộc hạ muốn đuổi theo, nhưng ám vệ bên người hấn không ít, phát hiện tung tích của chúng ta, cùng chúng ta dây dưa một hồi. Sau đó không có tìm được bóng dáng của Thủy Kinh Niên ..... Thuộc hạ tưởng, biểu cô nương ở Ngọc Chân Am, làm sao cũng không có khả năng.....”

Lời còn chưa nói xong, đã bị Tống Trạc dùng một chân hung hăng đá văng, đụng vào cây lớn, hung hăng phun ra một búng máu tươi.

“Hành sự bất lực, lăn xuống đi lãnh một trăm tiên hình năm mươi quân côn!” Giọng nói lạnh băng không hề có độ ấm vang lên, Tống Trạc đã đi về phía hai người Ninh Khanh.

Thanh Nam bị điện hạ cho một chân, đã đi nửa cái mạng, đừng nói là một trăm tiên hình năm mươi quân côn, sợ là năm mươi tiên hình cũng chịu không nổi!

Bọn họ đều không đồng tình với Thanh Nam, bởi vì Thanh Nam thật sự đáng chết! Bất luận chủ tử phân phó nhiệm vụ gì, đều phải làm cho đến nơi đến chốn! Điện hạ sai hấn nhìn Thủy Kinh Niên, hấn lại để cho Thủy Kinh Niên chạy, nếu là thể lực hai bên ngang nhau, hấn ứng phó không được, vậy có thể tha thứ. Nhưng hấn lại ôm tâm lý may mắn không hề đăng báo truy tung, ngược lại coi như không có việc gì!

Đây là việc khiến điện hạ không thể dung thứ!

Mà Thanh Nam sợ dĩ sẽ ôm tâm tính như vậy làm việc, cũng không phải hấn bất trung tâm, mà là hấn ôm tâm tư coi khinh biểu cô nương!

Tống Trạc đã đi xa, nhưng bọn thị vệ lưu lại tại chỗ đều thần sắc phức tạp, trầm mặc không nói. Bởi vì, có lẽ bọn họ sẽ không phạm sai như Thanh Nam, nhưng không thể phủ nhận, bọn họ cũng đồng dạng có tâm tư coi khinh đối với biểu cô nương.

Tống Trạc nhân việc Thanh Nam không nghe mệnh lệnh mà xử trí, nhưng dường như lại là giết gà dọa khỉ.

Tổng Trạc đi về phía thuyền nhỏ, ánh trăng trắng sáng mạ lên một tầng lân sương trên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của hắn.

Ninh Khanh đã thả đèn, Thủy Kinh Niên như một cái bánh xe bò dầy: “Ài, sao ngươi đã thả đèn rồi? Ta còn chưa có viết đâu! Vớt lên đi!”

“Một cái đèn chỉ cho viết một nguyện vọng.” Ninh Khanh phi thường bá đạo, chống nạnh, trừng hắn, “Đây là dùng tiền ta mua, cho nên chỉ ta có thể viết!”

Thủy Kinh Niên không thèm để ý nàng, thân mình vươn dài hết sức duỗi tay ra vớt chiếc đèn hoa đăng lên, Ninh Khanh khản trương, liều mạng muốn cướp: “Thả lại đi! Thả lại đi!”

Tổng Trạc xa xa nhìn hai người bọn họ dán đến gần, tức giận đến muốn nôn ra máu, thân mình khẽ động, đang muốn đi qua, bỗng nghe thấy Thủy Kinh Niên đột nhiên la lên một tiếng: “Ha, ta thấy được! Gả cho tú tài nghèo?”

“Liên quan gì đến ngươi!” Ninh Khanh quần bách, xấu hổ buồn bực: “Nguyện vọng của ta chính là gả cho tú tài nghèo! Ngươi thì sao?”

Thủy Kinh Niên phốc một tiếng phun ra một ngụm rượu, nhin không được ngã xuống boong tàu cười rộ lên: “Gả cho tú tài nghèo! Thật là có chí hướng!”

Ninh Khanh bực: “Ngươi không hiểu gì hết!”

“Đúng, ta không hiểu gì hết!” Thủy Kinh Niên thật vất vả dừng cười, “Vì sao muốn gả cho tú tài nghèo? Không phải gả cho hoàng tử? Không phải gả cho thế tử? Không phải gả cho đại quan?”

“Bởi vì nam nhân có tiền liền sẽ đòi bại!” Ninh Khanh kết hợp kiếp trước kiếp này, thực khẳng định mà tổng kết: “Nam nhân có quyền thế, nữ nhân liền nhiều.”

Thủy Kinh Niên ngẩn ra, không thể tưởng được thời đại này còn có người đầu óc sáng suốt như vậy, “Nếu tú tài kia thi đỗ làm quan thì sao?”

Ninh Khanh dùng một loại ánh mắt xem ngốc từ nhìn hắn: “Ta phải gả tú tài nghèo là cái tú tài nghèo không có tiền đồ!”

Thủy Kinh Niên khoe miệng giật giật, thật là..... Hắn có thể cười sao?

“Tú tài nghèo kia nhất định là người bơi vì vận khí không tốt mới thi trượt, cả đời cũng vô pháp tiến thêm một bước làm quan.” Ninh Khanh nói, hai mắt sáng lên: “Đến lúc đó, hắn dạy học, ta làm buôn bán nhỏ. Ừ, đúng rồi, hắn nhất định không cần lớn lên quá tốt, chỉ cần phổ phổ thông thông ném vào giữa đám đông liền tìm không thấy.”

“Đây lại là vì cái gì?”

“Như vậy liền không có cô nương gia thích hắn! Ai kêu ta ghen tị đâu? Ai kêu ta không chấp nhận được người đâu? Ai kêu ta không phóng khoáng đâu? Ngươi nói có phải hay không?”

Ánh mắt Thủy Kinh Niên có chút quái dị nhìn Ninh Khanh, cô nương này, có phải chịu qua kích thích gì hay không? Vì sao khiến nàng sợ hãi quyền thế như vậy? Khiến nàng sợ hãi hôn nhân như vậy? Sợ hãi đến không dám tìm một người có thể cùng nàng nắm tay cộng tiến, phát quang phát lượng.

“Ngươi có thể tìm người tốt hơn.” Tỷ như hắn vậy! Thủy Kinh Niên ngây ngô cười nhìn chằm chằm Ninh Khanh. Tiểu nha đầu hận gả như vậy, xem ra còn muốn khó bắt lấy hơn so với tưởng tượng!

“Ta không cần tốt hơn. Ta chỉ nghĩ đường đường chính chính mà gả cho một người.”

Ninh Khanh đã đem đèn thả lại trong nước, nàng ghé vào bên cạnh thuyền, nhìn đèn hoa đăng chậm rãi nước chảy bèo trôi, trong mắt nàng ánh ngược của ánh đèn càng ngày càng xa, cũng càng ngày càng âm đạm, thẳng đến ở chỗ ngoặt đầy cỏ lau liền biến mất.

Thế giới này không có thần, nếu không nàng vì sao từ một cái lao tù này lại rơi vào một cái lao tù khác?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Trở Về

Thị vệ của Tổng Trạc vẫn luôn đứng ở trên sườn núi cao nhìn Ninh Khanh bên kia.

Bọn họ rõ ràng thấy chủ tử nhà mình nổi giận dưng dưng đi về phía đó, đang chờ cục diện không thể vẫn hồi sẽ phát sinh lúc sau. Ai biết đợi một hồi, cư nhiên không hề động tĩnh.

“Điện hạ!” Thanh Phong tỉnh ý lên tiếng.

Mọi người nhìn qua, chỉ thấy Tổng Trạc chậm rãi trở về, một thân ướt đẫm sương đêm, lạnh lùng như băng tuyết, trong tay hắn là một chiếc đèn hoa đăng đã tắt, bóng đêm quá mờ, nhìn không ra mặt trên viết cái gì.

“Thiên Thủy Tam hoàng tử Thủy Kinh Đông ở nơi nào?” Tổng Trạc nói.

“Ở trong một gian khách điểm bên ngoài thành Thượng Kinh hai dặm, đang dây dưa cùng người của Thủy Kinh Niên.” Thanh Ảnh nói.

“Trong vòng nửa canh giờ, đem bọn họ dẫn tới bên này.” Tay phải bóp chặt, đèn hoa đăng trong tay hóa thành bột phấn.

Tổng Trạc mang theo người mai phục ở một bên, võ công Thủy Kinh Niên chỉ thường thường, tự nhiên không có khả năng phát hiện.

Không đến nửa canh giờ, một trận tiếng vó ngựa vang lên, Bình Hưng mang theo hơn hai mươi ám vệ của Thủy Kinh Niên dẫn đầu chạy tới, vừa nhìn thấy Thủy Kinh Niên, Bình Hưng liền kích động nhảy xuống ngựa: “Gia!”

Về mặt Thủy Kinh Niên chán ghét xoay người nhảy dựng lên, hắn phải làm cách nào để cắt đuôi những người này!

Ai biết hắn còn không có lên tiếng, Bình Hưng liền hét lớn: “Gia, chạy mau! Người của Tam điện hạ đuổi theo!”

Sắc mặt Thủy Kinh Niên biến đổi, Thủy Kinh Đông - cái kẻ điên này lại tới nữa! Lúc ở Thiên Thủy thì thiết kế các loại hãm hại, hắn chạy ra ngoài rồi vẫn một đường đuổi giết! Hắn đã nói bao nhiêu lần hắn không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế! Thật sự không có hứng thú! Nhưng kẻ điên kia chính là không buông tha hắn! Lại không nhìn thứ, bộ dáng nương pháo này của hắn giống hoàng đế sao?

“Đi!” Thủy Kinh Niên xoay người lên ngựa, vuron tay ra, muốn ôm Ninh Khanh.

Tổng Trạc mai phục ở một bên, thấy hắn vuron tay muốn ôm Ninh Khanh, trong mắt lộ ra sát ý, khoe môi câu ra ý cười lạnh lẽo, cài tên, kéo cung, nhắm ngay trái tim của Thủy Kinh Niên, bắn ra một mũi tên.

Không ngờ Ninh Khanh vừa lúc nhìn bên này, chợt thấy mũi tên bay tới như một đạo lãnh quang, ngay tức khắc, dùng một tay kéo Thủy Kinh Niên xuống ngựa: “Thủy ca ca, cẩn thận!”

Thủy Kinh Niên kêu đau một tiếng ngã xuống, mặt chầm đất! Tuy rằng tránh đi chỗ yếu hại, nhưng vẫn bị bắn thủng cánh tay!

Người bên cạnh Tổng Trạc đều khựng lại, thở dốc vì kinh ngạc, không hẹn mà cùng nhìn về phía Tổng Trạc. Tổng Trạc chỉ cảm thấy ngực đau nhói, kinh giật công tâm, thiếu chút nữa phát giận nôn ra một búng máu tươi!

Cái nha đầu chết tiệt kia, khuỷu tay lại hướng ra bên ngoài!

“Chủ tử, đi mau!” Người của Thủy Kinh Niên cho rằng Thủy Kinh Đông đánh tới!

Mà trên thực tế, người của Thủy Kinh Đông xác thật tới rồi! Cùng đám người Thủy Kinh Niên chém giết ở một bên. Thủy Kinh Niên lôi kéo Ninh Khanh muốn chạy. Tổng Trạc lại bắn tiếp một mũi tên, mũi tên này bay về phía cánh tay bị thương của Thủy Kinh Niên, thật chuẩn xác bắn trúng miệng vết thương lưu lại vừa rồi, lực đạo quá mạnh, khiến cả người hắn đều ngã trên mặt đất.

“Thủy ca ca, huynh thế nào?” Ninh Khanh muốn nâng Thủy Kinh Niên dậy.

“Muội vươngng chân vươngng tay, chạy trước đi, ta còn có võ công còn có hộ vệ!” Thủy Kinh Niên chịu đựng đau bò dậy, một tay đẩy Ninh Khanh ra. “Đến sườn núi nhỏ phía trước chờ ta, Vĩnh Thất, đi che chở cho nàng!” Hắn không thể đi theo nàng, bởi vì mục tiêu của bọn họ là hắn!

Khuôn mặt nhỏ của Ninh Khanh lúc xanh lúc trắng, nhìn thấy một đồng người ở đó chém giết, sợ tới mức thân mình đều không phối hợp, nhưng ít ra còn có thể hành động. Gật đầu ừ ừ hai tiếng, nâng váy chạy.

Vĩnh Thất muốn bảo hộ Thủy Kinh Niên, bọn họ vốn dĩ đã ít người, mà người của Thủy Kinh Đông so với bọn hắn ước chừng nhiều hơn mười người, nhưng mệnh lệnh của chủ tử hắn không dám không nghe. Bất quá hắn thật sự không bảo vệ được người, còn chưa đi được hai bước đã bị người cuốn lấy. Đó là người của Tổng Trạc trà trộn đi vào.

Ninh Khanh đỏ mồ hôi lạnh, từng giọt từng giọt theo cằm rơi xuống, lạch cạch lạch cạch chạy về phía trước, mới vừa cho rằng đã an toàn, còn không kịp thở phào nhẹ nhõm, một cánh tay thon dài đột nhiên từ phía sau vuron tới, một phen bịt kín miệng mũi nàng, Ninh Khanh còn không kịp thét chói tai, liền hôn mê bất tỉnh, thân mình nghiêng xuống, mềm oạt ngã vào trong lòng ngực người phía sau. Trước khi hoàn toàn mất đi tri giác, nàng ngửi thấy một trận lành hương quen thuộc.

Tổng Trạc dùng một tay bế nàng lên, ôm vào trong lòng ngực. Lạnh lùng xoay người, nhìn liếc mắt một cái đám người Thủy Kinh Niên đang chiến đấu kịch liệt, rồi rời đi.

Thủy Kinh Niên, vừa rồi ngơai tránh thoát một mũi tên của bốn thế tử, đó là mạng ngơai chưa đến số! Chờ ngơai lại đến, Khanh Khanh đã sớm là người của bốn thế tử! Đến lúc đó, ngơai liền bị thương vì không lấy được mỹ nhân đi!

Thủy Kinh Niên đáng thương, còn không rõ địch nhân của mình là ai, đã bại trước một ván mạng tính quyết định!

Trong xe ngựa, Tống Trạc gắt gao ôm Ninh Khanh vào trong ngực, hấn lại nghĩ tới đèn hoa đăng của nàng kia. Hấn nhin không được sờ sờ đầu nàng, a một tiếng cười khê, lăm bầm nói nhỏ: “Tình nguyện gả cho một tú tài nghèo cũng không cần biểu ca sao? Đầu óc muội là lớn lên như thế nào, hử? Muội hẳn là đang nói giỡn đi, Khanh Khanh?”

Thanh âm ni non ôn nhu đến cực điểm, hấn nhìn chăm chú dung nhan khi ngủ của nàng, muốn có được đáp án, nhưng nàng không có khả năng cho ra đáp án, chỉ dư lại hô hấp thanh thiên u hương.

Tống Trạc chỉ cảm thấy cảm giác vô lực hóa thành cái giận, cúi đầu liền ngậm lấy môi mềm của nàng, dùng sức liếm mút gặm cắn, thô bạo đến cực điểm.

Trong hôn mê Ninh Khanh bị cắn đau, hơi hơi giãy giụa, ừm một tiếng: “Biểu ca. ....”

Tống Trạc ngẩn ra, một tiếng biểu ca này giống như cứu rỗi, làm trong lòng hấn vui vẻ, một tay đem tiểu cô nương tiến trong lòng ngực, mặt chôn ở cổ nàng hít ngửi hương thơm, thanh âm trầm thấp mà cười: “Nha đầu hừ, còn tính muội có lương tâm! Hôn mê cũng tâm tâm niệm niệm biểu ca.”

“Điện hạ, bây giờ về kinh hay là đến chỗ nào?” Thanh Hà đánh xe ở bên ngoài nói.

Tống Trạc đáp: “Đến Tiểu Bạch Trán tìm một chỗ khách điểm, rồi dẫn người Tôn thị qua đó.”

Hấn không nghĩ cùng nàng cãi vã, không nghĩ cùng nàng tranh chấp. Hấn chỉ nghĩ trở lại cuộc sống như lúc trước khi hấn rời kinh, vẫn luôn tiếp tục sinh hoạt như vậy, bình tĩnh, ngọt ngào, sủng nịch. Không có Thủy Kinh Niên gì đó, cũng không có tú tài nghèo kiết hủ lậu gì đó!

Thanh Phong Thanh Hà ở bên ngoài yên lặng đánh xe về phía Tiểu Bạch Trán, Thanh Hà cúi đầu, Thanh Phong không rên một tiếng. Gió mùa thu có chút lạnh, Thanh Phong che quần áo hơi co người một chút, hấn âm thầm bị thương mà nhìn trời!

-----reddevil2302@.com-----

Đám người Thủy Kinh Niên thiệt hại thất thất bát bát, cuối cùng vẫn là còn sống! Nhưng Ninh Khanh lại không thấy!

“Ninh Nhi đâu? Ninh Nhi!” Thủy Kinh Niên giống như phát điên ở chỗ sườn núi nhỏ tìm kiếm. Nhưng không tìm thấy người, lại không tìm thấy xác, khuôn mặt Thủy Kinh Niên trở nên trắng bệch: “Chẳng lẽ bị Thủy Kinh Đông bắt.”

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, bởi vì Ninh Khanh lớn lên quá kinh điển, cơ hồ không có một nam nhân nào nhìn thấy nàng là không nghĩ đến chiếm hữu, Thủy Kinh Đông lại là cái sắc quỷ, thường xuyên phái người đi ra ngoài tìm kiếm mỹ nhân, nhìn thấy loại tuyệt sắc này, còn không bắt sao?

“Đi! Chúng ta trở về Thiên Thủy!” Thủy Kinh Niên xoay người lên ngựa, mang theo người đuổi về phía Thiên Thủy.

Bình Hưng đều sắp khóc, gia nhà hấn làm sao suốt ngày đều muốn tìm người a? Vừa mới từ bỏ tìm đồng hương, hiện tại lại muốn tìm Ninh Nhi gì đó! May mắn, lần này là lần lộn trở về Thiên Thủy! Đến lúc đó có quý phi nương nương, xem hấn còn như thế nào phạm hôn!

-----reddevil2302@.com-----

Lúc Ninh Khanh tỉnh lại, phát hiện chính mình đang ở trong một căn phòng xa lạ.

“Trắc phi, ngài đã tới!” Bên ngoài vang lên tiếng nói thanh thúy của nha hoàn.

“Thật sự tìm được rồi sao? Mau, mở cửa!” Tôn trắc phi hùng hực đi vào, khi nhìn thấy Ninh Khanh đang ngờ ngác ngồi ở trên giường, liền kích động xông lên. “Biểu cô nương, người có bị thương chỗ nào không?”

Về mặt Ninh Khanh mờ mịt nhìn Tôn trắc phi, trái nhìn phải nhìn, theo bản năng mà lắc đầu. Tôn trắc phi lại nhào tới: “Để ta nhìn xem!”

Không nói hai lời liền bắt lấy ống tay áo Ninh Khanh, chỉ thấy trên cánh tay tuyết trắng như ngó sen có một vài vết xước, Tôn trắc phi lúc này mới yên tâm, lập tức mặt mày hớn hờ. May mắn, vẫn là hoàn bích!

“Ta. .... Vì sao lại ở chỗ này?” Ninh Khanh thấp giọng nói.

“Chính người cũng không biết?” Tôn trắc phi kinh ngạc nhìn Ninh Khanh: “Tìm được người ở một gian khách điểm tại Tiểu Bạch Trán.”

Ninh Khanh che lại cái trán đau buốt, khách điểm nào? Nàng vì sao trở lại Tiểu Bạch Trán?

Nàng nhớ rõ nàng cùng Thủy Kinh Niên bị kẻ thù của hấn đuổi giết, nàng muốn chạy, đột nhiên lại hôn mê bất tỉnh. Chẳng lẽ là những kẻ thù đó bắt được nàng, đem nàng cướp đi, đặt ở khách điểm, sau đó lại gặp phải việc gì nên bỏ quên nàng sao?

Hay là. .... Nàng nhớ trước khi hôn mê đã rơi vào một vòng tay ôm ấp quen thuộc, đó là Tống Trạc! Ôm ấp của hấn, nàng quen thuộc nhất!

Nhưng, nếu thật là biểu ca, hấn làm sao có thể bỏ qua cho nàng? Nàng chẳng những chạy trốn, còn cùng một ngoại nam ở chung một ngày một đêm, hấn

không giết nàng đã tính nhân từ, làm sao có thể thả nàng?

Nàng nghĩ đến đau cả đầu, Tôn trắc phi bắt lấy bà vai nàng, phi thường nghiêm khắc nói: “Biểu cô nương, chờ khi nhìn thấy thể tử, ngươi ngàn vạn phải nói ngươi là từ trên ngựa ngã xuống, sau đó được một nông phu cứu, ngay đêm đó chúng ta liền tìm ra ngươi, đem ngươi an trí ở chỗ này. Như vậy, đối với ngươi và ta đều tốt.”

Ninh Khanh chỉ có thể gật đầu.

Tôn trắc phi hung hăng thở dài nhẹ nhõm một hơi, lần này, thật là hữu kinh vô hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Ra Vẻ Thông Minh

Trong khách điểm, Phuong ma ma tươi cười đi vào một gian phòng, "Các biểu cô nương, trắc phi đã nói, hôm nay sẽ đi thôn trang xem tỷ muội của các cô, đợi cùng nhau ăn qua cơm trưa, liền đi."

"Thật sao! Cuối cùng có thể đi rồi!" Ninh Tố Ninh Xảo nhẹ nhàng thở ra, bởi vì các nàng đã phải ở trong khách điểm ba ngày, sắp buồn chán muốn chết, biết được có thể ra cửa, miễn bàn nhiều vui vẻ.

Chỉ có Ninh Diệu cảm thấy khó chịu, tràn đầy đều là khiếp sợ, thật sự tìm được sao? Nàng vốn là đánh chết cũng không tin sẽ tìm được ngũ nha đầu! Bằng không làm sao có khả năng nhốt các nàng tại khách điểm hai ngày hai đêm?

Chẳng lẽ là, hiện tại mới tìm được sao? Nhất định là như vậy! Đầu mắt tích lâu như thế, không biết bị đã nam nhân đập hư bao nhiêu lại trở về! Ngũ nha đầu cư nhiên còn không biết xấu hổ mà trở về, nàng ta không biết hổ thẹn sao? Nếu đổi thành nàng, đã sớm dùng dây thừng treo cổ!

Đáng giận là, Tôn trắc phi còn giúp nàng ta giấu giếm hết thảy!

Ninh Diệu âm thầm trào phúng, ngẩng đầu thấy Phuong ma ma tươi cười vui mừng, trong lòng lại khó chịu.

Bà ta cao hứng thành như vậy, chẳng lẽ ngũ nha đầu vẫn là hoàn bích? Hừ, cho dù là hoàn bích, nhất định cũng bị đã nam nhân bắt nạt qua, nói không chừng bị còi hết y phục, dù sao, nàng ta chính là thất tiết!

Ninh Diệu nhìn không được lạnh lạnh cười cười: "Phuong ma ma, ngũ nha đầu có bị thương nặng không?"

"Biểu cô nương vẫn khỏe." Phuong ma ma trả lời.

Ninh Diệu kỳ quái giật giật khóe miệng: "Thì ra không bị thương a!"

"Chỉ bị thương ngoài da một chút." Phuong ma ma nói.

Ninh Diệu ừ một tiếng, chỉ cười mà không nói, cười đến vừa ngạo khí vừa khinh thường.

Lông mày Phuong ma ma giật giật, Ninh Diệu này hẳn là đoán được? Không biết ôm cái tâm tư gì, trái đấm một câu phải chọc một câu, ra vẻ nàng ta thật thông minh! Còn giả vờ thanh ngạo cao quý! Thật là buồn cười đến cực điểm, cũng không giấu lại, nàng ta tính là cái đồ vật gì! Chỉ bằng chỉ số thông minh này của nàng ta, đừng nói là trắc phi, chính là biểu cô nương nơi đó, cũng không qua được!

Phuong ma ma mặc kệ Ninh Diệu nhảy nhót, cười ở phía trước dẫn đường.

Mấy người ngồi xe ngựa không đến một khắc, liền gặp được Ninh Khanh.

Ninh Khanh nguyên vẹn không tổn hao gì ngồi ở đại sảnh, chính là có vẻ hơi gầy một chút so với trước kia, dường như vẽ bầu bình trẻ con trên mặt cũng lui đi một ít, cảm nhỏ nhọn nhọn, lại càng thêm thanh lệ động lòng người.

"Ngũ tỷ tỷ, con ngựa của ngươi vì sao phát điên nha?" Ninh Tố vội vàng nói.

Ninh Khanh nói: "Ta cũng không biết, đột nhiên liền bị như vậy."

"Vậy..." Ninh Tố còn muốn hỏi, Duyệt Hòa quận chúa ở một bên cười đánh gãy: "Tổ biểu muội, Khanh biểu muội đã bị chấn kinh, ngươi không nên hỏi lại. Nếu không, cùng ta đi dạo thôn trang đi."

Ninh Diệu trào phúng cười cười, không nói chuyện. Ninh Tố Ninh Xảo nhưng lại rất hưng trí: "Ngũ tỷ tỷ, chúng ta cùng đi." Mới kéo Ninh Khanh đứng

lên, nha hoàn bên ngoài đột nhiên báo: "Trắc phi, các cô nương, thế tử đến!"

Sóng mắt Ninh Khanh vừa chuyển, thần sắc không quá tự nhiên hơi hơi cúi đầu. Ba người Ninh Diệu Ninh Tổ Ninh Xảo đều chen nhau tiến lên, tò mò nhìn ra ngoài cửa lớn.

Chỉ thấy một nam tử đang sai bước đến, lịch sự tao nhã vô song, phong hoa tuyệt đại, mặt mày thanh dật như thơ như họa, ba người Ninh Diệu nhìn xem đều ngây người! Yên lặng theo dõi hắn đến mức không rời được tầm mắt. Đôi mắt phượng tuyệt mỹ của hắn nhìn thoáng qua các nàng bên này, mấy người Ninh Diệu trong lòng nhảy dựng, bị uy nghi của hắn làm cho xém chút phải quỳ lạy xuống.

Ai biết ánh mắt của hắn vừa chuyển liền dừng ở trên người Ninh Khanh, con ngươi vốn quanh quẽ, dần dần sáng lên, nhìn chăm chăm nàng.

"Thế tử!" Tôn trắc phi tiến lên phúc thân thi lễ.

Duyệt Hòa quận chúa và Tống Khởi Vu cũng vội vàng chào, ba người Ninh Diệu đỏ mặt, còn chưa kịp thời phục hồi tinh thần, khẩn trương kêu một tiếng: "Biểu ca."

Tống Trạc lạnh lùng nhàn nhạt ừ một tiếng, tiến lên liền lôi kéo tay nhỏ bé của Ninh Khanh, ôn nhu hỏi: "Có sao không?" Vừa nói vừa đi vào nhà.

===== Lời của tác giả =====

Thực xin lỗi, hôm nay trạng thái rất kém, viết không tốt, chỉ viết một ngàn chữ, ngày mai tôi sẽ bù lại.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Không Thể Thất Tín Với Người

Sóng mắt Ninh Khanh vừa chuyển, hơi hơi cúi đầu, thần sắc không quá tự nhiên.

Nhìn thấy Tống Trạc, nàng lại nghĩ tới lời Vạn phu nhân nói, làm thiếp, cùng thờ một chồng. ....

Mấy vấn đề này, trước kia nàng vẫn luôn xem nhẹ, trốn tránh, không dám đối mặt. .... Mà Vạn phu nhân, đâm thủng một tầng giấy cửa sổ cuối cùng lừa mình dối người của nàng!

Nàng chịu không nổi đã kích, liền trốn đến Tiểu Bạch Trán. Mỗi ngày ăn nhậu chơi bời, dạo chợ đêm, thả đèn hoa đăng, bẻ bắp. .... Giống như thời gian nhẹ nhàng thích ý nhất sau khi rời Việt Thành đều ở nơi đó.

Sau đó nàng lại nghĩ tới mũi tên thiếu chút nữa lấy mạng Thủy Kinh Niên kia, một cái chấn nhiếp làm trọng thương Thủy Kinh Niên! Còn có cái ôm ấp và mùi hương quen thuộc trước khi hôn mê tối hôm qua.

Thế tử Thần Vương thần thông quảng đại, sợ rằng đã sớm biết rõ chân tướng sự tình đi! Lại đem nàng mê choáng, một chút che dấu cũng không thêm làm, trực tiếp để cho nàng cảm nhận được hơi thở của hắn, sự tồn tại của hắn! Chuyển tiếp nàng đến tay Tôn trắc phi, lại làm bộ như không biết gì hết mà xuất hiện.

Tống Trạc, hắn luôn khinh thường xung đột chính diện với người khác, mà là dùng dương mưu, từng bước bức cho người ta phải quỳ trước mặt hắn! Hắn luôn thích dùng loại thủ đoạn này để đối phó nàng! Các loại đàn áp, chấn nhiếp! Mỗi một lần, đều thực thành công!

Nàng không phải là đối thủ của hắn! Đường như bất luận nàng trốn như thế nào đều trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Hắn bước từng bước đến trước mặt nàng, nắm lấy bàn tay nhỏ lạnh lẽo của nàng, thanh âm ôn nhu đã tình trước sau như một: "Có khá hơn sao?"

Hàng mi dài của Ninh Khanh khẽ động, liếc mắt nhìn hắn, rồi lại rũ mắt xuống, mang theo hai hàng lệ rơi trên mặt đất. Luận quyền thế, nàng không theo kịp hắn; luận thủ đoạn, nàng cũng không theo kịp hắn; luận tài trí, nàng giống như cũng không theo kịp hắn. Nhưng nàng sẽ không thua, nếu thật sự bức đến nước cuối cùng, nàng ít nhất còn có thể chết!

Nhìn thấy nước mắt của nàng, tâm Tống Trạc đau nhói: "Chính là thân mình không thoải mái sao?" Nói rồi một tay bế nàng lên, đi về phía phòng nghỉ.

Mấy người Ninh Diệu muốn đuổi theo, Sơ Nhụy lại một phen ngăn cản, không cho các nàng theo vào.

Tống Trạc đặt Ninh Khanh lên giường, Vũ Tinh và Đồng Nhi múc nước tót, Tống Trạc tự mình vò ướt khăn lông, vắt khô, lau mặt cho nàng. Lại nói: "Tay của cô nương làm sao lại lạnh như vậy? Mang lò sưởi tay lại đây."

Vũ Tinh vội vàng đi ra ngoài tìm lò sưởi tay, hiện tại tuy rằng vào thu, thời tiết chuyển lạnh, nhưng cách thời điểm cần dùng lò sưởi tay ít nhất còn phải hai

ba tháng, không có sẵn, Vũ Tinh đành phải đi tìm.

Tổng Trạc ôm nàng dựa vào trong lòng ngực của mình, ôn nhu hỏi: “Thôn trang này gần núi sâu, tới ban đêm sẽ lạnh.”

Ninh Khanh không nói lời nào, chỉ nhích lại gần trong lòng ngực của hắn, Tổng Trạc lại kêu Đồng Nhi đi đốt hỏa bàn.

Chờ Vũ Tinh Đồng Nhi đồ mồ hôi đầm đìa trở về, một người tìm lò sưởi tay, một người tìm hỏa bàn, mới bày một chút, Ninh Khanh liền đặt lò sưởi tay qua một bên: “Nóng.”

Vũ Tinh Đồng Nhi thờ hốc vì kinh ngạc, trong lòng úy khuất, lại không dám có nửa câu oán hận.

Tổng Trạc lại cười nhẹ một tiếng, gát gao ôm nàng vào trong lòng ngực. Hắn biết nàng trong lòng có tức giận, Vũ Tinh và Đồng Nhi là người của hắn, nàng đối biện pháp lẫn lộn hai người một hồi, cũng xả con tức.

“Mang vào đi.” Tổng Trạc nói.

Thanh Phong bung một cái lồng tiến vào, một tay Tổng Trạc ôm nàng một tay mở ra, chỉ nghe hừ hừ hai tiếng, một cái đầu trắng nhỏ chui ra, tựa như chó con lại tựa như hồ ly, là một con tiểu tuyết chồn trắng thuần hiếm có. Ninh Khanh vừa thấy, hai mắt liền sáng, lập tức thoát khỏi ôm ấp của Tổng Trạc, lấy tiểu tuyết chồn ra khỏi lồng, ôm vào trong ngực.

“Thích chứ?”

“Ừ.” Ninh Khanh gát đầu, nàng không nghĩ nói chuyện với Tổng Trạc, nhưng tiểu tuyết chồn thật sự quá đáng yêu, không ngừng cọ cọ trong lòng ngực của nàng, kêu nàng không thích làm sao được. Vật nhỏ không ngừng ở trong ngực xoay tới xoay lui, Ninh Khanh luyến tiếc buông tay, đành khó chịu mà thấp giọng nói: “Nó làm sao vậy?”

“Có lẽ là đói bụng đi, cho nó ăn chút thịt.” Nói rồi lập tức kêu Đồng Nhi đi lấy một ít thịt gà ninh nhừ tới.

Ninh Khanh dùng chiếc đũa gấp từng khối từng khối thịt nhỏ cho nó ăn, tiểu tuyết chồn được ăn liền không hề lẫn lộn nữa, có vẻ lại ngoan ngoãn lại ôn thuần, Ninh Khanh càng thêm yêu thích.

Tổng Trạc phí nhiều tâm tư như vậy, tìm được mấy con tuyết chồn, lại cố ý để chúng đói bụng một đêm, cuối cùng từ một đồng tuyết chồn đói khát tuyển trúng ra một con ôn thuần nhất, cuối cùng giành được nụ cười của mỹ nhân, lập tức thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Cho ăn một lúc, Tổng Trạc liền kêu Đồng Nhi ôm đi, Ninh Khanh rất là luyến tiếc, mắt trông mong nhìn Đồng Nhi ôm tiểu tuyết chồn đi, Tổng Trạc kéo nàng vào trong lòng ngực, cúi đầu liền hôn lấy môi mềm của nàng.

Ninh Khanh ừm một tiếng, phát giác hắn hôn không ôn nhu như ngày thường, liếm mút gặm cắn đến nàng có chút đau nhức, mở miệng nhỏ muốn nói chuyện, hắn lại nhân cơ hội này, đầu lưỡi trực tiếp xông vào trong miệng nàng, cùng lưỡi nàng dây dưa ở bên nhau.

Trong nháy mắt chạm đến lưỡi nàng, Tổng Trạc cả người run lên. Trước kia hắn vẫn luôn không dám thâm nhập, nhưng hiện tại thật tình khó tự khống chế, hương vị của nàng còn muốn mỹ diệu gấp trăm ngàn lần so với tưởng tượng của hắn. Môi lưỡi giao triền khiến tinh thần thoải mái, triền miên tận xương, làm người muốn ngừng mà không được, cả người nóng lên, có một loại cảm giác thực cốt trầm luân.

Ninh Khanh chỉ cảm thấy bị hắn dây dưa đến mau điên rồi, hơi thở giao hòa, cảm giác kích động mới lạ rồi lại như vui mừng.

Kết thúc nụ hôn, Ninh Khanh mới từ trong mê hoặc tìm về suy nghĩ, đột nhiên kinh hãi, không biết từ khi nào mình đã bị Tổng Trạc áp tới trên giường, quần áo phía trên bị cởi một nửa, lộ ra đầu vai tuyết trắng cùng xương quai xanh mê người, yếm hồng thêu hoa sen đều bại lộ ở trước mắt người nọ.

Tổng Trạc thờ hỏn hển, ánh mắt lửa nóng nhìn chăm chăm nàng, một bàn tay cư nhiên còn nắm ở địa phương quan trọng của nàng!

“Biểu ca, đau! Đau!” Ninh Khanh sợ tới mức không ngừng giãy giụa, hơn nữa thật sự là bị hắn niết đến đau! Nữ hài mười hai mười ba tuổi tuổi, đang tuổi dậy thì, thoáng dùng sức, liền sẽ đau.

“Khanh Khanh ngoan ngoãn, biểu ca nhẹ chút, được không?” Ánh mắt Tổng Trạc mê li nóng rực nhìn nàng chăm chú, ngũ quan nguyên bản thanh nhã tuyệt luân giờ lại nhiễm một vẻ yêu dã mị hoặc, thanh âm ngày càng gọi cảm khản khản.

Ninh Khanh đã gấp muốn khóc, vấn đề không phải là nhẹ hay nặng, có biết không? Nàng là muốn hắn buông tay! “Biểu ca, biểu ca, người ta khó chịu.”

“Biểu ca cũng khó chịu a.” Tổng Trạc nói xong lại muốn đi hôn nàng. Ninh Khanh vội vàng trốn tránh, Tổng Trạc liền hôn đến cằm nàng, thuận thế hôn xuống cổ.

Ninh Khanh sắp hồng mắt, nàng không phải ý tứ kia!: “Biểu ca..... sinh nhật mười tám tuổi của Huỳnh còn chưa tới đâu.”

“Lời của lão sư ngọc nói, bốn thế tử một câu cũng không tin.”

“Vậy huỳnh làm gì..... Cái kia.....” Ninh Khanh có chút nói không nên lời.

“Bởi vì bốn thế tử đáp ứng hoàng tổ mẫu. Nếu đã đáp ứng với người ta chuyện gì rồi, liền không thể đổi ý, nhất định phải làm được.” Hắc, Tống Trạc, cũng không thất tín với người.

Hai mắt Ninh Khanh sáng ngời: “Biểu ca, huynh đã đáp ứng với ta. . . . . ừm, hái măng!” Nói xong liền cười đến vui vẻ.

Tống Trạc nhìn bộ dáng đáng giận của tiểu nha đầu, oán hận bắt lấy nàng lại hung hăng hôn một hồi mới chạy ra ngoài —— tắm nước lạnh!

(Red: Mọi người thấy Ninh Khanh đáng thương hay là Tống Trạc đáng thương?)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Thời điểm Ninh Khanh đi ra đại sảnh, ôm một con tiểu tuyết chồn, Ninh Tổ Ninh Xảo cùng tỷ muội Duyệt Hòa quận chúa lập tức liền xông tới.

“Ồ đâu ra vậy?” Ánh mắt Ninh Tổ tỏa sáng, đuổi tay đi trên chọc tuyết chồn.

“Chẳng lẽ là từ trên núi chạy tới?” Ninh Xảo nói.

Duyệt Hòa quận chúa che miệng cười: “Nhất định là thế tử ca ca đưa.”

Ninh Tổ Ninh Xảo liếc nhau, đều hâm mộ đến trong lòng ứa ra nước chua. Vì sao ngũ tỷ lại có vận khí tốt như vậy, đều trưởng thành trong cùng một nhà, vì sao chỉ có nàng được đưa vào cái kim oa bạc phòng như vậy, ăn tốt nhất, dùng tốt nhất, nha hoàn hầu hạ một mình nàng còn nhiều hơn của tất cả mọi người cộng lại, còn có một nam tử tuấn mỹ tuyệt luân đối xử với nàng thật tốt.

Rõ ràng đã biến mất, vì sao còn phải trở về? Nếu không, người hiện tại ngồi ở chỗ này, ôm tuyết chồn, được quận chúa trắc phi khen tặng, chính là các nàng.

Một đám cô nương đang nói giỡn, thì Tống Trạc tới.

Tống Trạc đã thay đổi một bộ quần áo thêu nguyệt bạch vũ hoa, càng hiện rõ thiên tư siêu quần xuất chúng. Hắc trên đầu không có vấn tóc quan, chỉ dùng dây bạc cột lại mái tóc dài đen nhánh như thác đổ, dung nhan thanh trác, phong hoa tuyết đại.

Ba người Ninh Diệu nhìn hình ảnh đó, hô hấp liền cứng lại. Ninh Tổ Ninh Xảo xem đến ngây người, hô hấp rối loạn. Chỉ có Ninh Diệu nhìn một hồi, liền hừ nhẹ một tiếng, dõng dạc tầm mắt, ra về, cũng chỉ có như vậy, bốn tiểu thư mới không hiếm lạ!

Chỉ thấy Tống Trạc đi qua, ngồi vào bên cạnh Ninh Khanh, môi đỏ mỉm cười: “Trong chốc lát sẽ ăn cơm, tay dính đầy lông thế này, ăn vào trong miệng sẽ không tốt.”

Nói xong đem tuyết chồn bế lên, giao cho Đồng Nhi, nhưng tuyết chồn lại ở trong lòng ngực Đồng Nhi giãy giụa, Ninh Khanh cười nói: “Nhìn xem, Đồng Nhi ôm không tốt bằng muội.”

“Như vậy hẳn là ba nha hoàn còn lại cũng ôm không tốt.” Tống Trạc cười, dáng vẻ phong thanh tuyết nhã, rồi nói với bên ngoài: “Thanh Hà, đi tìm hai nha hoàn chiếu cố tuyết chồn tới.”

Ba người Ninh Diệu nghe được liền ngẩn ra, chiếu cố một con sủng vật cư nhiên còn phải tìm nha hoàn chuyên trách? Lại còn là hai người!

Duyệt Hòa quận chúa cùng Tống Khởi Vu cũng là hồn vía lên mây mà uống trà, không dám bỏ qua một cái chi tiết. Các nàng đã sớm biết thế tử ca ca thực sủng ái nàng ấy, nhưng cũng chỉ cho rằng thường nhiều đồ vật, không nghĩ tới sẽ là cái dạng này. . . . . Các nàng không gặp gỡ nam nhân, không hình dung ra được đó là cái cảm giác gì, dù sao chỉ cảm thấy, thế tử ca ca đối xử với nàng ấy giống như hơi quá tốt một chút, bình thường không nên là cái dạng này.

Sơ Nhụy bụng nước tới, Ninh Khanh đuổi tay ngâm vào nước ấm, quả nhiên dính một đồng lông, nhin không được nói: “Nó tựa như con chim rụng lông a.” Tống Trạc cười, thấy trên tay nàng còn dính vài sợi lông, liền nhin không được tự mình rửa cho nàng.

Mấy người Ninh Diệu cùng Duyệt Hòa quận chúa ngơ ngẩn mà nhìn. Đặc biệt là Duyệt Hòa quận chúa cùng Tống Khởi Vu là bị choáng váng nhất! Ở trong cảm nhận của các nàng, thế tử ca ca là người cực tôn quý, cao ngạo thanh tuyệt, ngạo khí phi thường, ngày thường liền một ánh mắt đều khinh thường cho các nàng.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, các nàng là đánh chết cũng không dám tin tưởng thế tử ca ca sẽ rửa tay cho người khác! Khiến các nàng khó có thể tiếp thu chính là, Ninh Khanh cư nhiên còn là một bộ dáng tập mãi thành thói quen.

Tuệ Bình đưa lên khăn lông, hai người lau tay xong liền thu dọn.

“Vừa mới phòng bếp có một số việc, chậm trễ, các cô nương đều đói là rồi đi?” Lúc này Tôn trắc phi đi vào tới. Sớm đã qua thời gian cơm trưa, nguyên bản là chuẩn bị ăn cơm, nhưng Tống Trạc kéo Ninh Khanh vào phòng, ước chừng đợi non nửa canh giờ mới ra ngoài, Tôn trắc phi đành phải chờ bọn hắn ra mới lại ăn cơm. “Thế từ đã dùng cơm chưa?”

Tống Trạc không nghĩ cùng một ổ nữ nhân ăn cơm, hắn chỉ muốn cùng Khanh Khanh ăn cơm, nhưng thực rõ ràng, Khanh Khanh sẽ không chỉ ăn cơm cùng hắn, hơn nữa hắn cũng sợ nàng đói là, đành phải đáp ứng: “Chưa.”

Duyệt Hòa quận chúa vội vàng cười nói: “Vây thế từ ca ca cùng chúng ta ăn đi. Tuy rằng là nữ quyền, nhưng đều là người một nhà, toàn gia thân thích, cũng không có gì e ngại.”

Một hồi bày cơm, cái bàn rất lớn, cũng đủ cho tám người ngồi xuống, lại có nha hoàn chia thức ăn, rất thuận tiện.

Tôn trắc phi chú ý tới, Tống Trạc sẽ ngẫu nhiên nhin kẹp một hai cái đồ ăn cho Ninh Khanh, đó là xem chuẩn Ninh Khanh thích ăn món nào mới chọn riêng cho nàng.

Tôn trắc phi nhìn đến lông mày giựt giựt, thế từ đối với biểu cô nương có phải dụng tâm quá mức chút hay không?

Nàng là người từng trải, là gả hơn người, có trượng phu, đừng nói là đối với nàng, liên tính là Vương gia đối với Thần Vương Phi trước kia cũng không bằng một phân so với Tống Trạc đối với Ninh Khanh! Chiều tình hình này đi xuống, tương lai thế từ phi sợ là một ngày một trăm lu dấm đều không đủ uống!

Mà Ninh biểu cô nương này, mặt ngoài nhìn là người mềm mỏng, tính tình bên trong lại rất là lớn, không chấp nhận được người, tương lai thế từ cưới vợ là lúc, sợ không nháo đến long trời lở đất tuyệt sẽ không bỏ qua!

— — — — — Lời nói ngoài lề của tác giả — — — — —

Vốn dĩ chương này muốn thu thập Ninh Diệu, nhưng thật sự quá đuối, ông xã phát sốt, mở điều hòa còn ngủ ra một thân mồ hôi, còn phải chiều cổ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Sẽ Bị Trời Đánh

Ninh Tố Ninh Xảo vừa ăn cơm vừa nhìn chăm chăm Tống Trạc, nhìn chăm chăm đến trình độ không biết xấu hổ.

Ninh Khanh chỉ lo ăn, lại có Tống Trạc ở một bên gấp đồ ăn cho nàng, nên không có lưu ý nhiều. Chỉ ngẫu nhiên thấy Ninh Tố Ninh Xảo nhìn Tống Trạc, nàng trong lòng có chút khó chịu, nhưng lại nghĩ đến bộ dáng Tống Trạc lớn lên có bao nhiêu quyền rũ người phạm tội, hai đường muối này của nàng đều thẳng tính, lại không có kiến thức gì, không nhìn nhiều một chút mới là lạ.

Chỉ có Ninh Diệu ở một bên bắt bẻ gấp một ít hạt ngô, cà rốt cắt nhỏ thành hạt lựu, hoặc đậu phộng chiên, bộ dáng ghét bỏ, thanh cao, không phù hợp khẩu vị của nàng ta.

Nhưng nàng ta chọn hồi lâu, cũng không thấy Tống Trạc liếc nhìn một cái, hồi nàng ta một câu, trong lòng liền chua loét đến đậu phộng cũng ăn không vô nữa!

Tống Trạc tuy rằng không nhìn, nhưng thật sự bị ba người này ghê tởm tới rồi!

Loại ánh mắt này quá quen thuộc! Ái mộ, lưu luyến si mê, cuồng nhiệt! Hai nha đầu nhỏ tuổi kia liền thôi, để cho hắn ghê tởm chính là cái người lớn hơn! Rõ ràng tham dục nặng nhất, lại giả vờ một bộ dáng thanh cao khinh thường, còn không có gặp qua loại người “làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ” rõ ràng đến như vậy!

Nếu là ở bên ngoài cũng liền thôi, nhưng hiện tại thuộc về thời gian riêng tư của hắn, còn phải bị người như vậy ghê tởm, Tống Trạc thật muốn gọi người kéo ba ả này đi ra ngoài! Nhưng hắn không thể ở trước mặt Tôn thị và hai thứ muối làm Khanh Khanh mất mặt.

Cơm nước xong, mọi người cơ bản đều no rồi, chỉ có Ninh Diệu không no..... Không, cũng no rồi, là tức đến no rồi!

Ninh Diệu không khỏi có chút thẹn quá thành giận, cái gì Thần Vương thế từ, đại gia quý tộc, một chút giáo dục đều không có! Vừa rồi đồ ăn rõ ràng không phù hợp khẩu vị của nàng! Hắn cư nhiên không hỏi một câu, một chút cũng không quan tâm nàng, đây là đạo đãi khách gì vậy?

“Dâng trà đi.” Tôn trắc phi sai nha hoàn dâng nước trà và trái cây lên.

Mọi người đều nhấp ngụm trà súc miệng, chỉ mình Ninh Diệu cảm lấy một cái quả táo, đưa lên miệng gặm từng miếng từng miếng một. Ninh Xảo khó hiểu nói: “Tứ tỷ tỷ, người còn nuốt trôi? Vừa rồi không ăn no sao?”

Tôn trắc phi cùng Duyệt Hòa quận chúa trên mặt cứng đờ, Tôn trắc phi cười nói: “Diệu biểu cô nương, vừa rồi đồ ăn chẳng lẽ không hợp khẩu vị?”

Tôn trắc phi vừa lên tiếng, không chỉ Ninh Tố, Ninh Xảo, Tống Khởi Vu nhìn lại đây, mà ngay cả Ninh Khanh đang ôm tuyết chồn trên đùi cùng Tống Trạc đều nhìn lại đây.

Chỉ thấy Ninh Diệu cười cười, tú tú khí khí mà mở miệng: “Không có a, ừm, rất..... không tồi.” Trên mặt nói không tồi, lại nhú nhú mày, đáng vẻ xác thật không hợp khẩu vị của ta, nhưng ta rất có giáo dưỡng, ngại không muốn nói.

Tôn trắc phi, Duyệt Hòa quận chúa cùng Tống Khởi Vu đều là khỏe miệng trầu trầu, bị Ninh Diệu làm cho khó chịu đến nói không ra lời! Chưa thấy qua người không có tố chất như vậy! Quả thực so Tống Khởi Mân còn muốn hơn!

Ninh Khanh thoáng chốc đỏ thắm mặt, chỉ vì Ninh Diệu là tỷ tỷ của nàng, cư nhiên ở trước mặt nhà chồng nàng đem một chuyện nhỏ nháo đến khó coi như vậy!

Đáy mắt Tống Trạc xẹt qua một tia trào phúng cùng lạnh lẽo, cái gì tiện đồ vật, cư nhiên cũng dám ở trước mặt hấn bùng cái giá! Nếu không phải xem mặt mũi Khanh Khanh, hẳn đã sớm đem một đấm tiện đồ vật này đó ném tới trên đường cái! Khởi phải làm ô uế mắt hấn!

Ninh Khanh cười nói: “Vừa rồi có bảo tham sí đồ, cũng có gà ngỗng cá vịt, món chay có canh rau dưa, khai vị có măng chua trộn củ cải, tuy rằng không thể nói là đủ loại kiểu dáng, nhưng cũng là đều chiều cổ tôi sở thích ăn uống của mọi người rồi, tứ tỷ tỷ hẳn là gần đây quá mức mệt nhọc, thân mình không thoải mái?”

Ninh Khanh nói được cực kỳ xinh đẹp, chẳng những giải Tôn trắc phi xấu hổ, còn dọn bậc thang thật dài cho Ninh Diệu đi xuống, mặt mũi người ta, mặt mũi nhà mình đều chu toàn.

Tôn trắc phi và Duyệt Hòa quận chúa mặt mày hớn hớn, Tống Trạc phụt cười một tiếng, vừa mừng vừa yêu, cánh tay dài duỗi ra ôm lấy eo thon của nàng, quả thực muốn kéo vào trong lòng ngực ôm hôn một phen. Cái miệng nhỏ này thật không uống công xinh đẹp như vậy, nguyên lai không chỉ dùng để nói lời nguy hiểm câu kinh với hấn, mà còn có thể nói ra lời khéo đưa đẩy như vậy.

Ninh Khanh giận hấn liếc mắt một cái, ngằm mở tay hấn ra. Nàng nguyên bản chính là người biết làm việc lại khéo đưa đẩy, chỉ riêng đối với hấn, đối với cảm tình, nàng không thể cố tình ép dặt cầu toàn, khéo đưa đẩy ứng đối!

Nếu Ninh Diệu thông minh mà nói, liền sẽ theo bậc thang đi xuống, nhưng nàng ta tự cho mình là thanh cao, thông minh hơn người!

Ninh Diệu trong lòng giận dữ, ngũ nha đầu này, tiểu tiện nhân lại còn xảo ngôn nói lời ba phải! Khi ở nhà cũng là như vậy, dụ dỗ đến tổ mẫu chỉ đau một mình nàng ta! Hiện tại càng quá mức, ở trước mặt người ngoài nói như là nàng đang vô cớ gây rối! Nàng mới sẽ không để cho nàng ta thực hiện được!

Chỉ thấy Ninh Diệu nhếch khóe môi, cao ngạo lại trào phúng, cười cười: “Không có a? Ta cũng chưa nói qua cái gì đồ ăn không tốt, chỉ là cơm nước xong muốn ăn ít hoa quả?”

Vừa nói vừa bày ra biểu tình vô tội, sau đó buông hoa quả xuống. Bộ dáng kia, có vẻ giống như Ninh Khanh vì một chút việc nhỏ liền hiểu lầm nàng, chuyện bé xé ra to, lòng dạ có bao nhiêu hẹp hòi!

Ninh Khanh khỏe miệng trầu trầu, vẻ mặt xấu hổ. Nàng từ trước đến nay biết tứ tỷ này của nàng hay giả trang, tự cho là thanh cao, nhưng không nghĩ tới nàng ấy có thể thành ra như vậy!

Khuôn mặt tuấn tú của Tống Trạc hơi trầm xuống, mắt phượng hiện lên một tia lạnh lẽo châm chọc cùng tức giận, nếu không phải Ninh Khanh đề lại hấn, hẳn đã sớm kêu người kéo Ninh Diệu ra loạn côn đánh!

Tôn trắc phi, Duyệt Hòa quận chúa cùng Tống Khởi Vu tròn mắt há hốc mồm, các nàng đều xuất thân đại gia nhà giàu, còn không có gặp qua người giả dạng làm như vậy! Quả thực giống như vai hề nhảy nhót!

Ninh Diệu thấy tất cả mọi người xấu hổ, vẫn đắc ý, nhìn nàng chỉ bằng dăm ba câu liền đem, cái gọi là mặt mũi của quý phu nhân quý tiểu thư trường thất khiếu linh lung tâm, dẫm đến lây lội!

Nhìn nàng có thể ngôn thiện biện! Nhìn nàng thông tuệ hơn người! Nhìn nàng phản ứng nhạy bén! Nhìn hấn..... như thế nào có thể không yêu nàng!

Ninh Diệu chậm rì rì bùng lên ly trà, dùng tư thế mà chính mình cho là tối ưu nhã, nhẹ nhấp một ngụm, rốt cuộc nhịn không được, ngó Tống Trạc liếc mắt một cái, nguyên tưởng rằng ánh mắt hấn sẽ bị nàng hấp dẫn, lại không nghĩ, hấn cư nhiên còn đang nhìn Ninh Khanh!

Ninh Diệu trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy chịu đại vũ nhục! Tức giận đến thiếu chút nữa phun ra một búng máu tươi!

Chẳng lẽ nàng so ra còn kém ngũ nha đầu kia? Nàng là người nào? Mà tiểu tiện nhân này cho rằng mình là ai?

Mẹ ruột chết sớm, cha ruột cả ngày lưu luyến xóm cô đầu, là kẻ bất lực chỉ biết bại hoại tiền bạc trong nhà! Sâu một! Trong nhà tiện nhất chính là nàng ta! Hạ tiện phối chính là hạ tiện phối! Cả đời không có mệnh làm chính thê, chỉ có thể làm tiện thiếp cho người ta!

Không biết xấu hổ còn nhỏ tuổi liền giương chân quyền rũ nam nhân đến thần hồn điên đảo, còn tự cho là thiên kim tiểu thư! Cả ngày ra về tiểu thư quý tộc! Rõ ràng đi lạc, không biết bị dâm nam nhân dơ bẩn bao nhiêu lần, cư nhiên còn có mặt mũi trở về! Đồ dê tiện! Không biết xấu hổ!

Thế tử biểu ca cũng hồ đồ, cư nhiên bị tiểu tiện nhân mê đến xoay quanh, một chút cũng không nghi ngờ nàng!

Từ từ.....

Ninh Diệu đột nhiên nhớ tới sau khi Tống Trạc đến, cùng Ninh Khanh vào phòng, tốn hơn nửa canh giờ mới ra! Trong khoảng thời gian đó bọn họ ở trong phòng làm cái gì?

Nhất định là tiểu tiện nhân vì lấy lòng thế tử biểu ca, quyền rũ thế tử biểu ca làm chuyện kia!

Hạ tiện! Không biết xấu hổ! Các nàng đều ở bên ngoài! Vậy mà giữa ban ngày ban mặt dám câu nam nhân!

Nói như thế, tiểu tiện nhân đã sớm không còn thân thể hoàn bích, trách không được nàng ta mất tích mấy ngày lại trở về cũng không có sợ hãi! Cho dù nàng ta đã bị dâm nam nhân vấy bẩn một trăm lần cũng giống nhau a!

Nhưng là, nàng mới không tin trên người tiểu tiện nhân thật sự một chút dấu vết để lại cũng không có!

Có lẽ thế tử biểu ca đã cảm thấy hơi kỳ quái, chỉ là không nghĩ đến phương diện kia mà thôi!

Nếu là nàng đem chuyện tiểu tiện nhân ở bên ngoài mất tích hai ngày hai đêm, mà không phải một cái buổi sáng nói ra, hậu quả sẽ là như thế nào?

Trong mắt Ninh Diệu xẹt qua một tia hưng phấn ý cười. Cũng không phải Ninh Diệu nàng tâm tư ác độc, không thể nhìn đường mũi sống tốt, mà thật sự là ngũ nha đầu, cái tiện phôi này, thật sự quá mức hạ tiện không biết liêm sỉ, nếu là nàng không vạch trần nàng ta, cảm kích không báo, nhất định sẽ bị trời đánh!

(Red: Quả thực Ninh Diệu khiến người ta thấy ghê tởm!!!)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tổ Giác

Ninh Khanh bị Ninh Diệu làm cho thực xấu hổ, nghĩ thầm, nếu cùng nàng ta nói chuyện tiếp, không biết lại nháo ra chuyện gì, nên làm như không hiểu, cười cười, bế tiểu tuyết chôn chơi đùa.

“Thế tử, các cô nương đều đã rời nhà vài ngày, biểu cô nương lại bị kinh hách, hôm nay cần phải hồi phủ đi?” Tôn trắc phi nói.

Tống Trạc chống khuỷu tay lên bàn, ngón tay thon dài duyên dáng đặt bên môi, ánh mắt ước lượng, cười ngâm ngâm, nhìn Ninh Khanh, Tôn trắc phi hỏi chuyện, liền chỉ ‘ừ’ một tiếng, rồi nói với Ninh Khanh: “Còn chưa có đặt tên đâu.”

Tôn trắc phi hành lễ lui ra, ở một bên phân phó Phương ma ma an bài xe ngựa, thu thập hành lý.

Ninh Khanh vuốt tiểu tuyết chồn, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi: “Kêu nó là Tuyết Hoa Cao đi!”

Tống Trạc phụt một tiếng, cười đến phong tư ào ào, minh diệu thurốc lượng: “Đổi hóa.”

Khuôn mặt nhỏ của Ninh Khanh cứng đờ, nàng nhớ tới quảng cáo lực sĩ ăn uống như sói đói, cả người đều không tốt! Vuốt ve tuyết chồn vừa được đặt tên là Tuyết Hoa Cao, có chút u oán nói: “Ta không phải đổi hóa.”

“Cả ngày nghĩ ăn, còn không phải đổi hóa?”

Trên đời còn có một cái danh từ đáng yêu hơn, gọi là đồ tham ăn! Về mặt Ninh Khanh chờ đợi, nói: “Huynh có thể kêu ta là đồ tham ăn.” Tiểu tham ăn đáng yêu!

Tống Trạc lại không muốn: “Muội chính là đổi hóa! Tôi, đổi hóa, đổi một cái cho biểu ca xem!”

Ninh Khanh bị Tống Trạc khi dễ sắp khóc, Duyệt Hòa quận chúa cùng Tống Khởi Vu vì lấy lòng Tống Trạc còn ra sức hùa vào, Ninh Tổ Ninh Xảo cũng không cam lòng lạc hậu, các nàng tuy rằng không chen được lời vào, lại thò qua đùa với Tuyết Hoa Cao, người một phòng thật hoà thuận vui vẻ.

Chỉ có Ninh Diệu ngồi ở một bên, thông thả ung dung cắn hạt dưa, hơi hơi nhếch khóe miệng, một bộ dáng không cùng phạm nhân làm bạn.

Cho đến khi hạt dưa trong tay đã cắn xong rồi, mới làm bộ vô tình mà nói với Ninh Tổ: “Chúng ta ra ngoài đã bốn ngày.”

“Đúng vậy.” Ninh Tổ nói.

“Ta vốn còn nghĩ đến am cầu phúc cho tổ mẫu, không nghĩ tới, bị nhốt tại khách điểm đến ba ngày!” Ninh Diệu nói.

Tôn trắc phi cùng Phương ma ma đều đi ra ngoài an bài công chuyện, chỉ còn lại Duyệt Hòa quận chúa mày giứt giứt, nửa nói giỡn nói: “Ta đây sẽ bồi thường ngươi thật tốt! Hồi kinh xong chúng ta cùng nhau lên phố. Điềm Vị Thiên Hạ mới mở ở Thượng Kinh thực không tồi, chúng ta tới đó thưởng thức đồ ngọt kiểu mới.”

“Điềm Vị Thiên Hạ, ta đã nghe nói qua.” Hai mắt Ninh Tổ sáng lên. Khi ở kinh đều là nha hoàn và Tổng Khởi Vu mang các nàng đi dạo phố, vốn là không cơ hội tiến đến địa phương xa hoa này đó.

Thấy đề tài bị dẫn dắt rời đi, Duyệt Hòa quận chúa nhẹ nhàng thở ra, đang muốn giới thiệu một chút nơi đó có cái gì ăn ngon, lại không nghĩ tới Ninh Diệu âm dương quái khí nói: “Chúng ta cũng không phải ham chơi, chính là lo lắng Ngũ muội muội nha. Từ sau khi Ngũ muội muội bị ngã ngựa, chúng ta liền bị nhốt tại khách điểm. ....”

“Cũng không phải nhốt các ngươi.” Duyệt Hòa quận chúa thăm giặn, Ninh Diệu này, nàng ta muốn làm gì? Chỉ đành phải ôn thanh nhỏ nhẹ nói: “Đây đều là vì an toàn của các biểu muội. Rốt cuộc nơi này cũng không phải nhà mình, mà là khách điểm bên ngoài, khi đó Khanh biểu muội lại xảy ra chuyện, tình lực của chúng ta đều ở trên người Khanh biểu muội, còn thỉnh Diệu biểu muội các người thứ lỗi.”

Ninh Khanh đã không còn chơi với Tuyết Hoa Cao, mà cúi đầu không nói. Trên mặt Tổng Trắc vẫn cứ treo ý cười, nhưng người quen thuộc với hắn đều nhìn ra được, nụ cười của hắn đã thay đổi.

“Ta cũng không phải ý tứ này.” Ninh Diệu cười lạnh: “Chẳng lẽ đường muội của ta đã xảy ra chuyện, ta còn không lo lắng sao? Còn sẽ trách các người xem nhẹ? Chính là..... Ngũ muội muội cùng ngày đã xảy ra chuyện, buổi tối trắc phi còn vội vàng kêu chúng ta đi qua hỏi chuyện, sau khi chúng ta trở về phòng, không đến một lúc, trắc phi liền truyền lời nói tìm được rồi, được một thôn phụ cứu, trắc phi đã an trí nàng ở lại thôn trang của người quen. Mới cách có mười lăm phút, trắc phi đã tìm được người cũng an bài thỏa đáng, thật thần tốc, cái này khiến cho ta không biết cảm tạ như thế nào mới tốt đâu.”

Nói xong liền ha ha nở nụ cười.

Duyệt Hòa quận chúa thăm giặn dữ, lúc ấy tình huống quá cấp bách, lỗ hổng là khó tránh khỏi! Hơn nữa lúc ấy chỉ có mấy người các nàng ở đây, Duyệt Hòa quận chúa trăm triệu cũng không thể tưởng được Ninh Diệu này sẽ tới thọc Ninh Khanh một dao!

Duyệt Hòa quận chúa hận không thể nhào lên xé rách mặt tiểu tiện nhân này! Một cái tiểu thương nữ đề tiện, cư nhiên cũng dám ở trước mặt nàng, quận chúa kim tôn ngọc quý, tự cao tự đại, bần lõng thị phi! Nếu là người khác, đã sớm kêu người kéo đi xuống đánh cho một trận như từ!

Nhưng có Tổng Trắc ở đây, nàng không dám lỗ mãng! Trộm liếc mắt nhìn Tổng Trắc một cái, chỉ thấy Tổng Trắc lười biếng ưu nhã ngồi dựa ở trên giường, thần sắc lạnh nhạt nhìn lại đây, một đôi mắt phượng đen nhánh, vừa hàm chứa ý cười, vừa hàm chứa lạnh lẽo, khiến cả người rét run!

Người khác không biết hắn là nổi giận hay không giận, chỉ cảm thấy hải hùng khiếp vía!

Chỉ có Duyệt Hòa quận chúa ‘oanh’ một tiếng đầu óc trống rỗng! Biểu tình này của Tổng Trắc, nàng không phải lần đầu tiên nhìn thấy! Mười năm trước, đem nàng cùng trắc phi hại thảm lần đó, hắn chính là biểu tình này! Sau lại còn không thêm che lấp, một chân đá nàng vào trong nước! Khi đó đúng là rét đậm, nàng chỉ là một nữ ọa bốn tuổi, ở trong hồ băng không ngừng giãy giữa cầu cứu, hắn phảng phất không nghe thấy! Phụ vương cũng làm như không nghe thấy! Cho đến khi hắn xoay người rời đi, phụ vương mới thuận miệng một câu: “Vót lên đi!”

Cho tới bây giờ nhớ tới, Duyệt Hòa quận chúa cả người đều rét run, nước mắt đều sắp tuôn rơi. Năm đó dù cho nàng cùng Trắc mẫu phi xác thật làm ra chuyện không đúng, va chạm hấn, nhưng làm gì đến nỗi hại các nàng như vậy? Chỉ bởi vì nương hắn đã chết, liền có thể không nói đạo lý, phụ vương liền tung hấn chà đạp các nàng để phát tiết?

Phục hồi tinh thần lại, Duyệt Hòa quận chúa liếc mắt nhìn Tổng Trắc. Thân mình run lên, thế từ ca ca là tức giận? Là hoài nghi? Đến tốt cùng là tức giận Ninh Khanh thất tiết hay là tức giận các nàng không có bảo vệ tốt Ninh Khanh? Hoặc là cả hai?

Ninh Diệu hãy còn ngại không đủ, tiếp tục nói: “Ngũ muội muội nếu tìm được rồi, chúng ta đều cao hứng. Đều muốn lập tức đi thăm nàng, ai biết Phương ma ma nói nàng té bị thương chân, muốn dưỡng thương! Chúng ta cũng liền chịu đựng không đi, lại nghĩ buổi tối đi cũng không có phương tiện! Ai biết ngày hôm sau cũng không cho đi. Lúc này liền cảm thấy kỳ quái, nàng tuy rằng bị thương chân, không cho nàng đi lại, chúng ta đi qua xem nàng cũng không có phương tiện sao? Hơn nữa nàng bị kinh hách, chúng ta cùng nàng chính là tỷ muội từ nhỏ cùng nhau lớn lên, các ngươi nói xem, để một mình nàng cô đơn ở tại thôn trang xa lạ, hay là để cho chúng ta bồi nàng thì tốt hơn?”

Duyệt Hòa quận chúa tức giận đến thiếu chút nữa nôn ra một búng máu tươi! Đang muốn phát tác, đột nhiên thân mình lạnh run, Duyệt Hòa quận chúa ngẩng đầu, chỉ thấy Tổng Trắc lãnh đạm lạnh nhạt quét mắt liếc nàng một cái! Duyệt Hòa quận chúa chỉ cảm thấy thân mình cứng đờ, không dám lên tiếng. Thế từ ca ca, chẳng lẽ đã tin Ninh Diệu?

Duyệt Hòa quận chúa hoảng sợ liền cười khổ, cũng đúng, đây vốn là sự thật! Làm sao kêu hắn không tin! Duyệt Hòa quận chúa đã vô lực giãy giụa!

Chung quanh không chỉ có Tống Trạc cùng một đám các cô nương, còn có trong phòng ngoài phòng không dưới hai mươi hạ nhân. Những người này nghe Ninh Diệu nói, đều nghe ra trong đó nhất định có mờ ám!

Ngay cả đơn xuân như Ninh Tố Ninh Xảo cũng cảm thấy không ổn!

Ninh Diệu từ trước đến nay đều cảm thấy chỉ có một mình mình thông minh, người khác đều là ngốc, ngay như tỷ muội trong nhà, mỗi người đều là ngu xuẩn, chỉ có nàng ta hiểu biết nhất! Hãy còn sợ người khác nghe không rõ, duỗi cổ đi liếc chân Ninh Khanh: “Đều nói Ngũ muội muội té bị thương chân. .... Ta coi, cũng không đáng ngại lắm! Đừng nói té bị thương, liền xây xước đều không có. Nếu không phải bởi vì tin tưởng trác phi, chúng ta còn tưởng rằng Ngũ muội không phải hôm trước tìm được, mà là hôm nay mới trở về.”

Lần này Ninh Tố Ninh Xảo cũng đã rõ ràng! Ngũ tỷ tỷ xảy ra chuyện xong, không phải tìm được vào lúc ban đêm, mà là tối hôm qua hoặc là hôm nay mới tìm được? Như vậy chính là nói, ngũ tỷ tỷ ở bên ngoài qua hai ngày hai đêm? Hai ngày hai đêm này, nàng một nữ hài tử luôn ở trong nhà làm sao mà qua? Chẳng lẽ sẽ không gặp được ác nhân gì đó sao? Nói không chừng thật gặp phải dã nam nhân. .... Ngũ tỷ tỷ là không dám nói mà thôi!

Đây là thất tiết!

Ngũ tỷ tỷ làm sao có thể như vậy! Nếu đã thất tiết, thì không nên lại hầu hạ thể tử biểu ca!

Tâm tình Ninh Tố Ninh Xảo thực phức tạp, cau mày, hai mắt lại có chút chờ mong mà ngó Tống Trạc liếc mắt một cái. Nếu là ngũ tỷ tỷ thất tiết, nói không chừng thể tử biểu ca sẽ không muốn nàng, đến lúc đó. ....

(Red: Trời ơi, đọc đến đây muốn lao vào phi nhò mấy con này quá! Tác giả mau mau xử đẹp chúng đi!)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Cường Quyền

Ninh Khanh mặt trắng bệch, vành mắt đều đỏ, nàng thương tâm, cũng không phải vì gì khác, mà là vì bị tỷ muội của chính mình thọc cho một dao! Ở trước mặt nhiều người như vậy, nói ra chuyện nàng thất tiết, này không thể nghi ngờ là muốn bức nàng đi tìm chết!

Chính mình chưa từng đắc tội nàng ta, cũng chưa bao giờ bạc đãi nàng ta! Vì sao phải ở sau lưng thọc nàng một dao? Loại tư vị bị phản bội này. .... Thật không dễ chịu!

Ninh Diệu nhìn Ninh Khanh, trong mắt tràn đầy đều là châm chọc. Lại rời đi tầm mắt, vừa vặn gặp phải ánh mắt của Tống Trạc!

Ở một khắc đối diện với ánh mắt của Tống Trạc kia, Ninh Diệu có loại cảm giác hãi hùng khiếp vía!

Nhưng sau đó nghiêm túc nhìn lên, lại phát hiện hắn chỉ là cười nhạt, môi đỏ khẽ nhếch, có vẻ yêu dị phong hoa nói không nên lời, lại mang theo gió mát lạnh lẽo ập vào trước mặt: “Vị Ninh cô nương này, ngươi vừa rồi nói một đồng lớn lời nói đến tốt cùng là có ý tứ gì? Tưởng biểu đạt cái gì?”

Ánh mắt của hắn lãnh lạnh nhạt đạm, một chút cũng không sắc bén, nhưng không biết vì sao, lại có một loại cảm giác làm Ninh Diệu hận không thể quỳ xuống! Nhưng nàng ta lập tức lắc đầu, nàng ta là người có ngạo cốt, làm sao có thể hướng quyền quý cúi đầu khom lưng! Đây đúng là thời điểm biểu hiện nàng ta không sợ cường quyền!

Nhưng, thể tử biểu ca không phải nên nổi trận lôi đình đối với ngũ nha đầu sao? Ninh Diệu không rõ nguyên do, đành phải nói: “Ta chỉ là quan tâm Ngũ muội muội. ....”

“Quan tâm?” Đáy mắt Tống Trạc hiện lên châm chọc: “Có người quan tâm muội muội như vậy sao? Ngươi chẳng lẽ không biết chính mình vừa nói cái gì sao? Lời trong lời ngoài đều nói Tôn trác phi thay Khanh Khanh che giấu, Khanh Khanh kỳ thật không phải mất tích nửa ngày, mà là mất tích hai ngày hai đêm, ngươi thân là một cái nữ tử, chẳng lẽ không biết danh tiết nữ tử lớn hơn trời? Bốn thể tử chưa bao giờ gặp qua người vô sỉ ác độc giống như ngươi!”

Ninh Diệu mặt tái nhợt, này là chuyện gì nha, người đề ý việc này nhất không nên là chính hắn sao? Vì sao hắn ngược lại giúp ngũ nha đầu giữ gìn danh tiết? Ninh Diệu lập tức phủ nhận: “Ta không phải ý tứ này!”

“Ngay cả lời nói của chính mình ngẫm có ý tứ gì người cũng không hiểu sao? Vậy chỉ có thể thuyết minh ngươi là cái nhược trí! Bản thân chính là cái người không biết liêm sỉ!”

Lời này nếu nhận, chính là nàng ta ác độc! Không nhận, chính là nhược trí! Ninh Diệu chỉ cảm thấy giống như bị lột sạch quần áo trước mặt mọi người, không chỗ dung thân! Hơn nữa nàng ta từ trước đến nay tự phụ thông minh, tự phụ thanh cao, nơi nào cho phép người khác nói nàng ta ác độc nhược trí!

Ninh Diệu then quá thành giận, kêu lên: “Chẳng lẽ nàng ấy không có mắt tích hai ngày hai đêm? Ta chính là ăn ngay nói thật!”

“Cái đồ tiện vật, chỉ bằng nguoi cũng xứng ở trước mặt bổn thế tử nói thật?” Chung trà trong tay Tống Trạc đột nhiên ném về phía miệng nàng ta! Ninh Diệu bị đánh đột ngột, cả người bay đi ra ngoài, đụng vào cây cột!

Ninh Diệu chỉ cảm thấy đầu văng mắt hoa, vừa sờ miệng, cư nhiên thấy một tay đầy máu cùng ba chiếc răng!

“Tôn thị!” Tống Trạc quát lạnh.

“Điện hạ!” Tôn trắc phi run rẩy thân mình tiến vào. Nàng sớm đã nghe thấy được tiếng gió, vẫn luôn ở bên ngoài không dám vào trong.

“Hạ nhân trong phòng, tất cả đều xử lý!”

Ninh Diệu, Ninh Tổ cùng Ninh Xảo đầu óc phát ngốc, xử lý? Cái gì xử lý? Các nàng nghe không rõ.

Các nàng không rõ, không đại biểu người khác không rõ! Chỉ thấy trong phòng nha hoàn bà tử tất cả đều xanh mặt bùm một tiếng quỳ xuống, kêu cha gọi mẹ dập đầu cầu xin: “Cầu thế tử tha mạng! Nô tỳ tuyệt sẽ không đem việc biểu cô nương thất tiết truyền ra ngoài!”

“Thế tử tha mạng, nô tỳ cái gì cũng không nghe được! Cái gì cũng không biết!”

Nha hoàn bà tử trong phòng ngoài phòng cộng lại ước chừng có hơn hai mươi người, liền vì một câu của hấn, toàn bộ đều phải chết.

Dù cho thân ở nhà cao cửa rộng quyền quý, Duyệt Hòa quận chúa cùng Tống Khởi Vu đều sắc mặt trắng bệch, rốt cuộc cho dù là hạ nhân, cũng là hơn hai mươi mạng người! Cũng không phải là đùa giỡn!

Ba tỷ muội Ninh Diệu kinh hãi trừng lớn hai mắt, đây là muốn giết người diệt khẩu sao? Các nàng nói như thế nào cũng là biểu muội của hấn, là thân thích, là bình dân! Cũng không thể giết!

Các nàng ngẩng đầu, Tống Trạc không biết khi nào đã đứng lên, một thân bạch y, tóc dài như thác nước, mỹ đến phong hoa tuyệt đại, phong lưu trác tuyệt, nhưng khi ngược mắt nhếch môi lại tàn khốc bạc tình đến mức làm người rét run.

Giống như nhớ tới các nàng, Tống Trạc khinh mạn liếc các nàng một cái, rồi nhìn về phía Ninh Khanh, ôn nhu nói nhỏ: “Các nàng là tỷ muội của muội, nếu là giết, muội nhất định không muốn, muội có thể nghĩ xem xử trí các nàng như thế nào cho tốt?”

Tôn trắc phi, Duyệt Hòa quận chúa, Tống Khởi Vu đều sẽ không đem chuyện này truyền ra ngoài, nhưng ba người này .....

Ba người Ninh Diệu như rơi vào hầm băng, không dám tin tưởng! Cho dù hấn không coi các nàng là thân thích, các nàng cũng là lương dân! Các nàng không phải nô tài bán thân, hấn cư nhiên nói giết? Giết người không phạm pháp sao? Cho dù hấn là vương tử, nhưng luật lệ của Thiên Thịnh, vương tử phạm pháp tội như thứ dân! Hấn dựa vào cái gì mà muốn giết liền giết dễ dàng như vậy?

Duyệt Hòa quận chúa hận chết ba cái tiểu biểu tạp này, cười như không cười mà dùng thanh âm châm chọc chỉ có các nàng nghe được: “Diệu biểu muội, các nguoi có biết cái gọi là vương tử phạm pháp tội như thứ dân, bất quá là lừa gạt loại ngu dân như các nguoi? Chân chính vương tử phạm pháp, làm sao có thể thật sự tội như thứ dân được! Càng đừng nói là thế tử ca ca cường quyền như vậy. Nếu không phải Khanh biểu muội, liền tiện đồ vật giống như các nguoi, ngay cả liếc hấn một cái đều không xứng!”

Ninh Diệu, Ninh Tổ cùng Ninh Xảo chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới quan đều điên đảo!

Đặc biệt là Ninh Diệu! Nàng ta hiện tại mới chân chính nhận thức đến cái gì gọi là quyền quý!

Ninh Khanh đã muốn chạy tới bên người Tống Trạc, nàng rũ mắt không dám nhìn hấn, dù cho hấn đối nàng lại ôn nhu, nàng luôn là sẽ không quên, hấn có thể dựa vào hi ác dễ dàng lấy đi tính mệnh của người khác.

Ở trước mặt cường quyền tuyệt đối như vậy, căn bản là không có đạo lý để nói! Hấn thích, nguoi liền tồn tại, hấn không thích, nguoi liền chết!

Cái gọi là ngạo cốt của nguoi ở trước mặt hấn sẽ là buồn cười đến cực điểm, trừ phi nguoi không muốn sống.

“Biểu ca, các nàng không dám nói. Hơn nữa các nàng thấp cổ bé họng, nói cũng không ai tin.” Cũng không phải nàng là thánh mẫu, mà thật sự là tội không đáng chết. Đặc biệt là Ninh Tổ Ninh Xảo, dù cho khả năng tâm tư không thuần, nhưng vẫn chưa chân chính thương tổn nàng.

Hấn tuy rằng chán ghét ba người này, nhưng cũng không nhất định phải giết, vì làm nàng an tâm, thả liền thả đi, găt găt đầu, kéo tay nhỏ hơi lạnh của nàng liền rời đi.

Hấn thậm chí không cần uy hiếp một câu, ba người Ninh Diệu cũng thật sự không dám đối ngoại nói một chữ!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Đóng Gói Về Quê

Trở lại Thần Vương phủ, trời bắt đầu tối.

Ngày hôm sau, Tôn trác phi lập tức sai người thu thập hành trang cho mấy người Ninh Diệu hồi Việt Thành, đối ngoại chỉ nói nương của Ninh Tổ Ninh Xảo, Điền thị nhiễm bệnh muốn các nàng trở về hầu bệnh, hai người đều đi rồi, một mình Ninh Diệu không tiện lưu lại, nên cùng nhau trở về.

Ninh Diệu bị một cái chung trà của Tống Trạc ném rớt ba cái răng hàm! Thật vất vả mới ngừng chảy máu, toàn bộ miệng lại vừa sưng vừa đau. Nàng ta ngồi ở một bên tường hai mắt, ngơ ngẩn, giống như đến bây giờ còn không có phục hồi tinh thần!

Rốt cuộc sống đến mười bốn tuổi, nàng ta ở Ninh gia vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, mỗi người đều cưng chiều nàng ta, nàng ta tựa như công chúa trong nhà, ngay cả việc hôn nhân cũng là tốt nhất trong các tỷ muội, nàng ta cũng vẫn luôn cho rằng chính mình là tốt nhất, nói trắng ra, nàng ta là ếch ngồi đáy giếng, một cái chung trà kia của Tống Trạc, hơn hai mươi mạng người, không thể nói không đã kích!

Ninh Tổ Ninh Xảo ở một bên lăm nhăm nửa ngày, ngó ngó Ninh Diệu, liền chạy tới phòng ngủ của Ninh Khanh.

Ninh Khanh đang cho Tuyết Hoa Cao ăn, Ninh Tổ Ninh Xảo đi tới kéo ống tay áo của Ninh Khanh: “Ngũ tỷ tỷ, người không cần đuổi chúng ta đi.”

Ninh Khanh nói: “Tứ tỷ tỷ đã đi trở về, các người cũng thuận đường về có thể chiếu ứng lẫn nhau, không phải sao? Nếu không đi một người, lưu hai người, thành bộ đáng gì? Phía dưới lại muốn cắn lưỡi cắn.”

Ninh Xảo khóc rống nói: “Ngũ tỷ tỷ, hai người chính là tứ tỷ tỷ, chúng ta cái gì cũng không có làm, đến bây giờ còn không biết chuyện gì đâu.”

Ninh Tổ phe phẩy tay Ninh Khanh cầu xin: “Ngũ tỷ tỷ, người cho chúng ta lưu lại đi! Về sau chúng ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe người.”

Ninh Khanh kiên quyết nói: “Dù sao đều là phải đi, ở lâu thêm một vài ngày cũng không có gì khác nhau, chẳng lẽ các người còn tưởng ở chỗ này cả đời?”

Ninh Tổ Ninh Xảo liếc nhau, sau đó không lên tiếng.

Ninh Khanh nhìn bộ dáng các nàng, ngăn ra một chút, tiếp theo nghĩ tới cái gì, cả người đều phát ngốc! Không dám tin tưởng mà nhìn các nàng. Chẳng lẽ các nàng thật sự tính toán ở chỗ này cả đời?

Các nàng muốn làm gì? Ninh Khanh nhớ tới ngày hôm qua các nàng đều nhìn chăm chăm Tống Trạc, cả người đều không tốt. Hay các nàng thật đúng là muốn lưu lại cùng nàng làm thiếp của Tống Trạc?

Ninh Khanh lạnh lùng nói: “Các người đi thôi.”

“Ngũ tỷ tỷ!” Ninh Tổ Ninh Xảo khẩn trương, “Chúng ta không đi!”

Kiến thức qua sinh hoạt xa xỉ của Ninh Khanh, còn có quyền thế của Tống Trạc ngày hôm qua, sao có thể lại buông tham niệm trong lòng! Nếu như các nàng cũng gả cho Tống Trạc, là có thể sinh hoạt như vậy, là có thể được thể tử diện hạ kim tôn ngọc quý phủng ở lòng bàn tay, ai nguyện ý trở lại cái ổ chó Ninh gia kia!

Ninh Khanh nhin không được ôm bụng cười ha ha, đột nhiên cầm lên chung trà đặt trên bàn, “phanh” một tiếng ném tới dưới chân các nàng! “Cút!”

“Ngũ tỷ tỷ.....” Ninh Tổ Ninh Xảo hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn Ninh Khanh, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ thanh điểm của Ninh Khanh không chút biểu tình, ánh mắt lạnh lùng trừng trừng nhìn các nàng. Các nàng sợ tới mức thân mình run lên, lại vẫn chưa từ bỏ ý định: “Chúng ta thật sự sẽ nghe lời.....”

“Không nghe được cô nương kêu các người cút sao?” Sơ Nhụy không thể nhịn được nữa, đột nhiên đẩy các nàng một chút. Tuệ Bình cũng tiến lên: “Các cô nương, mời trở về đi.”

Sơ Nhụy áp các nàng hồi sương phòng, một đường còn không quên châm chọc: “Cũng không nhìn một cái chính mình trông như thế nào, cũng xứng ở Thần Vương phủ chúng ta sao?”

Ninh Tổ quả thực muốn xé miệng Sơ Nhụy, Tuệ Bình lại lôi kéo Sơ Nhụy xoay người đi rồi.

Hành trang thực mau liền thu thập tốt, ba tỷ muội thần sắc khác nhau bước lên xe ngựa.

Ninh Tổ Ninh Xảo banh khuôn mặt nhỏ, tràn đầy đều là không cam lòng cùng oán giận, các nàng cái gì cũng không có làm, dựa vào cái gì đuổi các nàng đi?

Ninh Diệu mang khăn che mặt, oán độc liếc nhìn Thần Vương phủ càng ngày càng xa, khóe môi gọi lên cười lạnh, Ninh Khanh, hạ tiện phôi, người cứ đắc ý đi! Mặt sau còn có một cái Vạn Tuyết Mai đâu! Người ta và ra tay, liền hai người thiếu chút nữa danh tiết tẩn hủy, nếu lại ra tay, mạng nhỏ của

ngươi cũng đáp đi vào!

Ai biết, nàng ta còn không có vui về bao lâu, giây tiếp theo liền rớt vào vực sâu sợ hãi!

Xe ngựa ra tới Vinh Xương phố, đột nhiên ngừng lại, bên ngoài một trận ồn ào.

Ninh Tố nhìn không được vén màn nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy phía trước vây quanh một vòng người, chung quanh cũng loạn thất bát tao. Chỉ nghe mã phu hỏi người qua đường: “Phía trước phát sinh chuyện gì vậy?”

“Ngựa nổi điên!” Người qua đường nói: “Ai nha, thật thảm nha!”

“Là nhà ai?”

“Hình như là tiểu thư nhà Vạn Phó Đô Chi Huy Sứ, Vạn nhị cô nương!” Người qua đường lắc đầu tỏ vẻ đáng tiếc: “Mới từ cửa hàng bạc đi ra, lên xe ngựa, xa phu không biết sao lại thế này, ăn xong xấu, tay run lên, cứ nhiên không cẩn thận đem râu trúc đâm vào trên người ngựa, ngựa chấn kinh nổi điên, toàn bộ thùng xe đều bị đâm nát, vạn nhị cô nương bị quăng ra ngoài, này hãy còn chưa đủ, xui xẻo chính là thùng xe đoạn rớt một cây then cứ nhiên cắm thẳng vào ngực nàng, sợ là không sống được đi!”

Mã phu nghe xong thốn thức, liền vội vàng đánh ngựa đi đường vòng.

Ninh Tố Ninh Xảo nhìn nhau. Ninh Tố: “Ai, Vạn nhị cô nương, có phải là người mà chúng ta gặp được ở dưới chân núi Ngọc Chân Am hay không? Kêu Vạn Tuyết Mai!”

Ninh Xảo: “Hình như là vậy.”

“Thật xui xẻo nha!”

Sắc mặt Ninh Diệu xanh trắng, đỏ mề hôi lạnh, một đôi mắt hoảng sợ trừng lớn, run bần bật rúc ở một góc. Ninh Tố Ninh Xảo có thể không hề phản ứng, nhưng Ninh Diệu không thể! Bởi vì chỉ có nàng biết nội tình!

Là Vạn Tuyết Mai ra tay, mới làm hại Ninh Khanh ngã ngựa mất tích, thiếu chút nữa danh tiết tẩn hủy!

Hiện tại, Vạn Tuyết Mai lại cũng vì ngựa nổi điên, đột tử đầu đường!

Ninh Diệu đánh chết cũng không tin, đó là trùng hợp!

Ninh Diệu phảng phất rớt vào vực sâu vạn trượng, lúc này mới chân chính nhận thức đến, quyền quý, là thứ đáng sợ cỡ nào! Mạng người ở trước mặt bọn họ, hèn hạ như con kiến, nhưng bọn hắn đều yêu quý thanh danh, muốn lấy mạng người ta, còn không làm người khác bắt được một dính nhược điểm của mình!

Các nàng, là tìm được đường sống trong chỗ chết đi?

Tuyệt vọng cùng không cam lòng mà nhìn về phương hướng Thần Vương phủ, Ninh Diệu thật sâu cảm nhận được, chỉ cần ở dưới cánh chim của nam nhân kia, ai cũng không thể gây thương tổn cho nàng, có thể thương tổn nàng, chỉ có chính hắn.

Mã phu đánh xe một chút cũng không ôn nhu, ra roi thúc ngựa, chỉ mười ngày liền đến Việt Thành!

Ninh lão thái thái nhìn đến ba cái cháu gái mặt mũi bầm dập, trợn mắt há hốc mồm: “Các ngươi làm sao đã trở lại?”

Trừ bỏ thời gian đi đường, các nàng ở Thượng Kinh chỉ sợ mới ngày người không đến nửa tháng! Ấn theo mong muốn của bà, ít nhất muốn ở đến ăn tết mới về!

Phương ma ma đi theo cười lạnh nói: “Này còn không phải bởi vì Ninh Tứ cô nương quá mức quan tâm Ngũ cô nương sao! Ngũ cô nương bị ngã ngựa, trách phi nương nương của chúng ta rõ ràng đêm đó liền tìm được người cũng an trí thỏa đáng, tứ cô nương cố tình muốn nói ngũ cô nương ở bên ngoài hai ngày hai đêm, chỉ trích trách phi của chúng ta nói dối, trách phi của chúng ta làm gì phải nói dối? Ai, chúng ta cũng không phải trách tứ cô nương, bắt quá tứ cô nương là quá quan tâm tỷ muội mà thôi. Chúng ta xem như thêm kiến thức!”

Nói xong liền trà cũng không uống, quay người đi rồi.

Ninh lão thái thái sống vài thập niên, còn có cái gì không rõ đầu, vung lên quai trượng hướng tới trên người Ninh Diệu đánh, giận dữ hét: “Làm bậy a! Ngươi cái lòng dạ hiểm độc lạn phổi tiểu tiện nhân, có người bại hoại thanh danh muội muội như vậy sao? Ngươi đừng nói ngươi không biết, ngươi không phải cố ý! Trong các tỷ muội, tự nhận là thanh cao nhất không phải ngươi sao? Tự nhận là thông minh nhất có trí tuệ nhất không phải ngươi sao? Ninh gia chúng ta dù cho là tiểu thương hộ bất nhập lưu, nhưng còn không đến mức ngay cả nữ đức cũng đều không hiểu! Ngươi còn tự xưng là ngoại tôn nữ của cử nhân lão gia đâu! Ngươi có thể không hiểu? Ngươi chính là lòng dạ hiểm độc lạn phổi cố ý hại ngũ nha đầu của ta! Làm bậy a! Ta đánh chết ngươi cái tiểu tiện nhân! Cho ngươi kiêu ngạo này! Cho ngươi giả trang thanh cao này!”

Ninh Diệu bị đánh đến kêu thất thanh, Cố thị và Điền thị ở một bên liều mạng lôi kéo: “Nương, ngài bình tĩnh một chút! Có lẽ là hiểu lầm!”

“Hai các người cũng không tốt đẹp gì!” Lửa giận của Ninh lão thái thái dỗi đi, giờ quả trứng hươu trên người Cố thị đánh: “Người, cái đại tiện nhân dạy ra nữ nhi thật tốt a! Suốt ngày trừ bỏ giả trang thanh cao chính là tìm đường chết! Tiễn nhân, tự cho là cao nhân nhất đẳng, ở nhà còn chưa tỉnh, ta cho người giả trang cho no, thanh cao cho no đi! Không nghĩ tới đi ra bên ngoài! Nhiều năng lực? Cứ nhiên hại muội muội nhà mình! Người không phải thực thanh cao sao, cũng biết gài bẫy hại người?”

Nói rồi lại đuổi theo đánh Ninh Diệu, Cố thị khóc lóc lôi kéo. Điền thị nhìn thấy nhị phòng bị đánh, rất là vui vẻ, lại không thể không làm bộ làm tịch tiến lên khuyên: “Ai, nương.....”

Ai biết một câu chưa xong, Ninh lão thái thái trở tay một cái quét ngang, Điền thị đã bị ngã trên mặt đất! Điền thị, bá nương quốc dân, nhanh chóng giải cứu nhị phòng ra khỏi cơn bồng của Ninh lão thái thái! Chỉ thấy Ninh lão thái thái hung thần ác sát mà giờ lên quả trứng, uy vũ đánh lên người nàng ta, một bên đánh một bên chửi bậy ——

“Người cái lão tiện nhân! Lão tao bức! Đừng cho là ta không biết người đánh cái chủ ý gì! Cũng không nhìn một cái hai đứa con của người là thứ gì! Cái mặt lớn lên giống hai khối bánh rán, thế mà cũng tưởng dân lên người thế tử điện hạ! Còn không có gặp qua hạ tiện vô sỉ như vậy, gặp không kịp mà khiến người trong nhà ngột ngạt!”

Ở dưới dâm uy của Ninh lão thái thái, Ninh Diệu, Ninh Tố, Ninh Xảo, Cố thị và Điền thị mỗi người đều bị đánh đến mặt mũi bầm dập, cho đến khi Ninh Đại gia cùng Ninh Nhị gia xuất hiện, mới bình ổn trận phong ba này.

Nhưng ba tỷ muội Ninh Diệu vẫn cứ là bị phạt! Ở từ đường quỳ ước chừng ba ngày

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Tự Thương Hại Một Ngàn

Cùng ngày ba tỷ muội Ninh Diệu ly kinh, Tuyết Nghiên ngồi ở đình hóng gió hóng mát, một bên phe phẩy cây quạt một bên âm thầm đáng tiếc.

Ninh Diệu kia, nhìn chính là cái người không an phận, cũng xem Ninh Khanh không vừa mắt, nàng ta còn đang chờ xem Ninh Diệu hại Ninh Khanh, xem tỷ muội các nàng xé mặt đầu, ai biết hôm nay liền tiến đi!

Lúc này, nha hoàn của nàng ta, Duyên Mộng xanh mặt, vội vàng chạy tới: “Cô nương, không tốt, nhị cô nương đã xảy ra chuyện.”

“Muội muội xảy ra chuyện gì?”

Duyên Mộng đem chuyện Vạn Tuyết Mai bị ngã khỏi xe ngựa nói một lần, “Nhị cô nương sợ là không sống được!”

Thân mình Tuyết Nghiên choáng váng, thiếu chút nữa ngã xỉu!

“Cô nương, hiện tại mau đi xin trách phi, lấy đổi bài ra cửa về nhà đi, có lẽ còn có thể nhìn mặt nhị cô nương lần cuối.” Duyên Mộng vội la lên.

Tuyết Nghiên lại không để ý tới Duyên Mộng, khóc ròng chạy về Bích Vân Hiên, nhưng Bích Vân Hiên cũng không có người mà nàng ta chờ đợi, Tuyết Nghiên càng thương tâm: “Thế tử đâu.....”

Duyên Mộng sợ hãi nói: “Thời gian này..... Sợ là ở Mộ Trắc Cư.....”

Hiện tại thế tử trừ bỏ thượng triều, ở thư phòng xử lý công vụ cùng ngủ, đều ở Mộ Trắc Cư!

Tuyết Nghiên chỉ cảm thấy tâm đau như bị xé rách, vừa hận vừa thương tâm, đột nhiên liền chạy tới Mộ Trắc Cư.

Khi đi đến Mộ Trắc Cư, nàng ta bị đá kích đến hộc máu!

Bởi vì Tổng Trắc đang nhàm chán ở cùng Ninh Khanh giải cứu liên hoàn! Ninh Khanh ngồi ở trong lòng ngực hắn, cơ hồ cả người đều ghé vào trước ngực hắn.

Tuyết Nghiên nhìn đến ngây người, tràn đầy đều là khiếp sợ cùng không thể tin tưởng!

Nàng cùng Oánh Nhã tuy rằng đều là người kẻ cận hầu hạ thế tử, nhưng ra khỏi Bích Vân Hiên, Tổng Trắc từ trước đến nay không mang theo các nàng, các nàng cũng chưa từng thấy qua Tổng Trắc cùng Ninh Khanh ở chung như thế nào.

Tuyết Nghiên cho rằng Tổng Trắc cho dù đối với Ninh Khanh sủng một chút, cũng chỉ là bồi nàng ăn cơm, nhìn nàng nhiều một cái, hoặc là thưởng nhiều đồ vật. Cũng không biết Tổng Trắc có thể cùng một nữ nhân thân mật như vậy! Rốt cuộc Tổng Trắc ở trong nhận thức của các nàng, vẫn luôn là cực kỳ cao lãnh ngạo khí, tính cách giống như băng tuyết, là người chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể thân cận, đừng nói là nữ nhân bên ngoài, nàng cùng Oánh

Nhà theo hấn ước chừng ba năm, hấn ngay cả tay các nàng cũng không sờ qua.

Hấn đem Ninh Khanh ôm vào trong ngực, gắt gao giống như sợ người trong lòng ngực sẽ chạy trốn.

Tuyết Nghiên đã chịu hai cái đả kích nặng nề, đầu sắp hỏng mắt, khóc đến càng thêm thương tâm.

“Ngươi tới nơi này làm gì?” Tổng Trạc lạnh lùng nói. Hấn ôm Ninh Khanh, đang lúc cảm thấy ôn tồn ngọt ngào, đột nhiên chạy tới một nữ nhân khóc sụt sùi, Tổng Trạc miễn bàn nhiều phản cảm.

“Nô tỳ gặp qua điện hạ, biểu cô nương.” Tuyết Nghiên hành lễ, bỏ thông một tiếng quỳ trên mặt đất, lau nước mắt: “Điện hạ, gia muội của nô tỳ ở trên phố bị ngã ngựa, sợ là không sống nổi. ....”

“Muội muội nhà ngươi ngã ngựa, ngươi tìm đại phu là được, tìm bốn thể tử làm cái gì? Tới, giải bên này. ....” Tổng Trạc tùy tiện lên tiếng, liền cúi đầu tiếp tục cùng Ninh Khanh giải cứu liền hoàn.

“Dạ, nô tỳ cáo lui.” Tuyết Nghiên ngơ ngẩn xoay người rời đi, trong lòng miễn bàn nhiều ai oán.

Vô luận nói như thế nào, nàng cũng là Thái Hậu ban cho hấn, hiện tại muội muội ruột thịt của nàng tạo ngộ tai họa bất ngờ, nàng hy vọng hấn có thể bồi nàng về nhà một chuyến.

Tuy rằng nàng là thiếp, nhưng rốt cuộc hiện tại không có thể tử phi, nàng cũng chưa chính thức se mặt phải không? Nàng cũng là quan gia tiểu thư, lại là nữ quan, phụ thân là viên chức, tuy rằng quan chức thấp kém, nhưng tốt xấu là đồng liêu, có nhiều tầng quan hệ như vậy, hấn bồi nàng đi một chuyến thì có làm sao? Tuy rằng hấn không có nghĩa vụ, nhưng nàng ở bên hấn nhiều năm, làm sao chỉ điểm này sủng ái cũng không muốn cho nàng?

Nếu là không có Ninh Khanh cũng liền thôi, Tuyết Nghiên nhiều nhất là mất mát, nhưng cố tình có Ninh Khanh tồn tại! Như vậy so sánh lên, Tuyết Nghiên thật là ghen ghét đến mau điên rồi!

Tuyết Nghiên lấy thẻ bài ra cửa, một đường thẳng đến Vạn gia.

“Nghiên Nhi, Nghiên Nhi, muội muội ngươi, nàng. ....” Vạn phu nhân vừa thấy Tuyết Nghiên liền khóc thét lên.

Tuyết Nghiên đi đến phòng Vạn Tuyết Mai, chỉ thấy Vạn Tuyết Mai nằm ở trên giường, trước ngực bị trói tầng tầng bằng gạc, sắc mặt xám trắng, Tuyết Nghiên khóc lóc nhào qua: “Mai Nhi! Mai Nhi! Tỷ tỷ đến xem ngươi. .... Ngươi mau tỉnh lại, sẽ không có việc gì. ....”

Vạn Tuyết Mai nghe được thanh âm của Tuyết Nghiên, mí mắt giật giật, gian nan mở mắt, trưng trưng môi, chỉ nói hai chữ: “Tỷ. .... Ninh. ....”

Sau đó đầu nghiêng sang một bên, liền đã chết.

Tất cả mọi người cho rằng nàng là xui xẻo ngoài ý muốn bỏ mình, chỉ có Vạn Tuyết Mai chính mình biết, là Tổng Trạc ra tay! Ngày đó nàng động thủ, quăng một châm vào ngựa của Ninh Khanh, làm hại Ninh Khanh ngã ngựa bị thương mất tích. Chuyện này ngay cả Vạn phu nhân nàng cũng chưa nói cho, là chính nàng trộm làm.

Sau khi Ninh Khanh mất tích, Vạn Tuyết Mai vừa vui vẻ vừa sợ hãi, sau đó Ninh Khanh được tìm thấy, Tổng Trạc còn tự mình đi tiếp người, Vạn Tuyết Mai lại là hận lại là hoảng sợ. Nếu như bị Tổng Trạc phát hiện là nàng làm thì làm sao bây giờ?

Nhưng ngay sau đó, Vạn Tuyết Mai liền an ủi chính mình, không có khả năng phát hiện!

Cho dù tìm được con ngựa kia, tra được châm trên người ngựa, tra được nàng biết võ công, cũng không nhất định hoài nghi đến trên người nàng! Cho dù hoài nghi cũng không có chứng cứ chứng minh là nàng làm!

Thẳng đến hôm nay bị ngã ngựa, Vạn Tuyết Mai mới kinh ngạc phát hiện, vốn là không cần chứng cứ! Chỉ cần tất cả manh mối đều chỉ về phía nàng, hấn sẽ trả thù! Là hấn muốn trả thù! Mà không phải Ninh Khanh!

Vạn Tuyết Mai chỉ cảm thấy vạn niệm câu hồi, cũng âm thầm vì tỷ tỷ bi ai! Tâm của nam nhân kia, quả thực thiên vị đến không có giới hạn!

Nàng vẫn luôn cường chống, cường chống Tuyết Nghiên trở về, nàng không phải muốn nói cho Tuyết Nghiên chính mình là vì sao mà chết, nàng chỉ nghĩ làm Tuyết Nghiên đáp ứng nàng, không cần lại cùng tiểu thư kia tranh sủng! Tranh không được!

Di ngôn của nàng tuy rằng không có nói ra, nhưng Vạn phu nhân lại giúp nàng hoàn thành!

Sau khi Vạn Tuyết Mai chết, Vạn gia một trận khóc lóc thảm thiết. Vạn phu nhân lại vội vàng đẩy Tuyết Nghiên ra cửa: “Ngươi nhân hiện tại đi nhanh đi, ngươi liền nói là muội muội chưa tắt thở ngươi đã ra khỏi nhà, tuy rằng không có chuyện tỷ tỷ vì muội muội thù hằn, nhưng rốt cuộc là việc tang lễ, ngươi như vậy ít nhất hai tháng không được cận đại tử thân. Còn không đến nửa tháng chính là sinh nhật thể tử, ngươi cũng không thể bồi vậy mà bỏ lỡ.”

Tuyết Nghiên tuy rằng bị thống, nhưng vì tương lai của mình, cũng chỉ có thể đi.

Ngay khi ra cửa, Vạn phu nhân lại nói: “Đúng rồi, ta nghĩ nghĩ. .... Ngươi vẫn là thu liễm một ít đi! Cái tiểu thư kia, thể tử coi như bảo bối đâu! Tuy rằng Tôn trắc phi nói nàng là mất tích đêm đó tìm trở về, nhưng ta coi mới không phải đâu, hấn là ở bên ngoài lưu lạc hai ngày đi!”

Từ sau khi Ninh Khanh mất tích, Vạn phu nhân vẫn luôn chú ý động thái của Thần Vương phủ. Ngay cả Ninh Diệu đều có thể nhìn ra thời gian miêu nị, Vạn phu nhân lại sao có thể nhìn không ra.

“Người nói chính là thật sự?” Tuyết Nghiên âm thầm hưng phấn. Nếu là thế tử đã biết. ....

“Người cũng không nên hiểu sai chủ ý!” Vạn phu nhân vội la lên: “Ta nguyên bản cũng tưởng một cơ hội đâu. Ai biết Tôn trác phi hôm qua cùng ta nói cái ‘chê cười’, nói Ninh Diệu biểu cô nương kia cư nhiên tại trước mặt thế tử tố giác! Nhưng thế tử một câu cũng không tin, còn đem ba người Ninh Diệu kia đóng gói đuôi đi!”

Tuyết Nghiên tròn mắt há hốc mồm, nhớ tới trước khi ra phủ nhìn thấy Tổng Trạc cùng Ninh Khanh dính như hồ, lại là thương tâm lại là ghen ghét!

“Nàng được sủng ái như vậy, lại chiếm danh phận biểu muội, cho dù người là Thái Hậu ban cho, hấn không sủng người, người phải tránh đi mũi nhọn! Trước nhần nại, hiểu không?”

Không sủng nàng? Tránh đi mũi nhọn? Nhần nại? Vạn phu nhân nói giống như dao nhỏ thọc thẳng vào trái tim Tuyết Nghiên!

Vạn phu nhân cũng đau lòng nữ nhi, nhưng những lời này không thể không nói! “Lại nhiều cũng chỉ nửa tháng! Chờ tới sinh nhật thế tử, người thành người của thế tử, thế tử sẽ đem nàng vứt qua một bên! Nam nhân đều là cái dạng này, không có một người không tham luyện thân thể nữ nhân!”

Tuyết Nghiên lúc này mới hoãn khẩu khí, cắn răng gật gật đầu: “Tiểu tiện nhân, ta để cho người lại kiều ngạo nửa tháng! Chờ ta thành di nương của thế tử, trời lại tâm thế tử! Lại chậm rãi thu thập người! Đến lúc đó còn có Oánh Nhã, còn có bố lớn mỹ nhân đâu, ta xem người còn có thể đứng ở nơi nào!”

*****

Cơm trưa qua đi, Tổng Trạc bị chiêu tiến cung. Ninh Khanh vội vàng chạy tới chỗ Tôn trác phi: “Trác phi, ta muốn ra cửa.”

Tôn trác phi mày giật giật, mới vừa ngã ngựa trở về, lại ra bên ngoài chạy! Không thể làm người ta sống yên ổn chút sao? Cười nói: “Hôm nay nghe nói Vạn nhị cô nương đột tử đầu đường nha, biểu cô nương vẫn là đừng đi ra ngoài, đỡ khỏi dính phải đồ vật gì dơ bẩn. Gần nhất các cô nương đều không được ra khỏi nhà!”

Ninh Khanh đành phải trở lại Mộng Trúc Cư phát ngốc. Nàng vẫn luôn nhớ mong Thủy Kinh Niên. Ở ngày đó Thủy Kinh Niên bị đuổi giết, nàng đã đoán được thân phận của hấn, có lẽ hấn là cái hoàng tử hoàng tôn, họ Thủy, quốc họ của Thiên Thủy quốc còn không phải là họ Thủy sao?

Không biết hấn có bị thương hay không.

Tuy rằng nàng là một cái nhược chất nữ lưu đi lo lắng an nguy của một hoàng tử có chút không biết tự lượng sức mình, nhưng nàng chính là lo lắng. Tuy rằng thời gian ở chung thực ngắn, nhưng Thủy Kinh Niên là người duy nhất cho nàng một loại cảm giác của bằng hữu hoặc là thân nhân.

Nàng không có lực lượng, cho nên muốn nhờ Chung Ly Ưu giúp nàng tra một chút, Chung Ly Ưu là nhà giàu số một ở Thiên Thịnh, mạng lưới quan hệ tuyệt đối sẽ phi thường lớn!

Buổi tối Tổng Trạc trở về, Đồng Nhi lập tức liền chạy tới báo cáo: “Cô nương hôm nay lại muốn ra cửa.”

Khuôn mặt tuần tú của Tổng Trạc trầm xuống, trong mắt xẹt qua một tia lãnh giận. Nàng chính là không thể an phận một chút sao? Chính là không thể nghe lời sao? Hấn đã không phải lần đầu tiên có ý tưởng điên cuồng là dùng dây xích khóa nàng lại!

Ý thức nguy cơ của Tổng Trạc thực mạnh mẽ, tuy rằng hấn chặt chẽ đem Ninh Khanh nắm trong lòng bàn tay, nhưng hấn vẫn cảm thấy chỉ cần hấn thoáng không lưu ý, nàng liền sẽ biến mất không thấy!

Hấn vĩnh viễn quên không được chiếc đèn hoa đăng mà Ninh Khanh thả kia!

Ở thư phòng điều tiết cảm xúc nửa canh giờ, Tổng Trạc mới đến Mộng Trúc Cư, cười ngâm ngâm mà đưa cho nàng một tá túi tiền túi thom: “Khanh Khanh chưa làm thứ gì cho biểu ca, về sau túi thom túi tiền của biểu ca liền giao cho người! Còn có đại lung!”

Khuôn mặt nhỏ của Ninh Khanh cứng đờ, nàng tuy rằng xem như lấy thù phẩm lập nghiệp, nhưng nàng thật sự không thích thù thù! “Biểu ca. .... thù công của ta rất kém cỏi. ....”

“Không sao. Thù công kém, thì chậm rãi thù, luyện nhiều liền giỏi.”

Sau đó Ninh Khanh mỗi ngày đều rom róm nước mắt mà làm thù thù, tưởng gian lận, không có cửa đâu! Hấn rất tinh mắt, món nào là nàng thù, món nào không phải, hấn đều có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra!

Ninh Khanh bị hấn lấn lộn đến độ mau khóc, Tổng Trạc nhìn thực đau lòng, mỗi lần nhìn tay nhỏ hồng hồng của nàng đều mau hồng mắt! Nâng lên tới liền hôn! Nhưng lại sợ nàng quá nhàn suốt ngày nghĩ muốn ra bên ngoài chạy. Nếu như bị hoàng tử ngoại quốc, tú tài nghèo kiệt hù lậu gì đó cướp mất thì làm sao bây giờ?

Thanh Phong Thanh Hà ở một bên cũng nhìn không nổi! Thế tử, ngài như vậy chính là tự mình hại mình, tội gì phải tra tấn người khác? Thật là đã thương

địch tám trăm, tự thương hại một ngàn a!

Cái gọi là túi thơm túi tiền tuy rằng là Tống Trạc vì vậy khổn nằng mà làm, nhưng Tống Trạc đau lòng Ninh Khanh, mỗi cái đều sẽ mang lên người!

Vì thế, Thần Vương thế tử phong cách đột biến!

Từ trước đến nay trên người thế tử điện hạ không gì không đẹp không gì không quý, gần nhất túi tiền bên hông luôn là xấu xấu!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Thắng Qua Tất Cả

Tiến vào tháng mười, trời càng thêm lạnh, trong phòng đã sử dụng than hỏa.

Thiên Y Lâu đưa tới các loại trang phục mùa đông, áo lông cừu cùng áo choàng.

Hai mươi tháng mười, sinh nhật Tống Trạc, ở Bách Hoa Viên trong vương phủ khai yến.

Trời còn chưa sáng Ninh Khanh an vị đến trước gương trang điểm ăn diện lộng lẫy, sáng sớm liền chạy vội tới Bích Vân Hiên cho Tống Trạc mừng sinh nhật.

Tống Trạc ngồi ở trên giường, mới rửa mặt súc miệng xong, tóc còn không có chải, quần áo còn không có đổi, liền thấy Ninh Khanh nhấc váy hoa lệ chạy như bay lại đây: “Biểu ca!”

Tống Trạc ngẩng đầu, nhìn thấy muội tử kiều diễm vô song lại dịu dàng nũng nịu chạy về phía mình, tim đều muốn tan chảy! Một tay đón lấy nàng, tiện đà kéo vào trong lòng ngực, găt gao ôm, vùi đầu ở hõm vai nàng cọ cọ, ở trên cổ tuyết trắng của nàng nhẹ nhàng mút: “Khanh Khanh bảo bối.....”

Ninh Khanh ngửa, cười khanh khách đẩy hấn đi.

“Điện hạ.....” Tuyết Nghiên cùng Oánh Nhã xanh mặt chạy vào.

Tuyết Nghiên oán hận quét Ninh Khanh liếc mắt một cái, các nàng mới chuẩn bị tốt để giúp Tống Trạc chải đầu thay quần áo, ai biết cái biểu cô nương này không biết liêm sỉ như vậy, sáng sớm liền thẳng tiến phòng ngủ của thế tử!

Khi nhìn thấy Ninh Khanh chôn ở trong lòng ngực Tống Trạc, mặt Tuyết Nghiên đều phát tức, cái tiểu tiện nhân này, chẳng lẽ sáng sớm liền tới nhào vào trong ngực?

Tuyết Nghiên nỗ lực khắc chế lòng đố kỵ của mình, cười nói: “Biểu cô nương, thế tử còn không có thay quần áo đâu? Cô nương.....”

Tống Trạc ôm Ninh Khanh, ánh mắt lạnh lùng đảo qua, thân mình Tuyết Nghiên cứng đờ, liền dừng miệng. Oánh Nhã vội kéo nàng thi lễ rồi lui đi ra ngoài.

“Hôm nay vì sao tới sớm như vậy?” Tống Trạc tiểu ngữ doanh doanh cùng nàng đối diện.

Ninh Khanh chợt dạ nhìn đi chỗ khác: “Người ta tới mừng sinh nhật huynh!”

Nàng kỳ thật là tới trối chết Tống Trạc! Bởi vì hôm nay Tống Trạc là có thể khai trai!

Nàng nhưng sầu muốn chết! Vẫn luôn lo lắng Tống Trạc sáng sớm liền lôi kéo Tuyết Nghiên Oánh Nhã làm gì gì đó!

Nhưng trối được hôm nay, ngày mai làm sao bây giờ? Ngày mai lại trối, vậy ngày sau làm sao bây giờ?

Biểu ca chính là một con sắc lang khoác da người! Là cầm thú! Mỗi lần nhìn thấy nàng đều đến găm thật lâu, đem nàng ôm vào trong ngực liền không muốn buông xuống! Cơ hồ cùng hấn ở bên nhau, Ninh Khanh liền không ngồi qua ghế dựa! Hiện tại hấn có thể quang minh chính đại, không chịu ước thúc mà cùng nữ nhân làm chuyện kia, hấn còn không thú tính quá độ sao?

Ninh Khanh sầu đến toàn bộ buổi tối cũng chưa ngủ ngon, may mắn là nàng thiên sinh lệ chất, sầu một đêm cư nhiên cũng không có tiêu tụy mấy, chỉ là lộc hiện tiểu u oán.

Không thể nghĩ ra biện pháp, nàng đành phải có thể dính nhất thời liền nhất thời, còn trang điểm cho đẹp rồi xuất hiện, chính là muốn nói cho hấn, biểu muội nhà người thật xinh đẹp nha, người khác đều kém hơn, người nhưng đừng mất mù mà xem người khác!

Tổng Trạc ôm nàng nhĩ tấn tư ma vừa lật liền buông xuống nàng, tuy rằng hắn rất muốn cùng nàng dính vào nhau, nhưng hôm nay rất bận, trong chốc lát còn phải đến hoàng tử dâng hương.

“Biểu ca trước rửa mặt chải đầu, một hồi muốn đi hoàng tử, muội ở nhà ngoan ngoãn, được không?” Tổng Trạc ở ngạch tâm của nàng nhẹ nhàng hôn, rồi xuống giường.

“Biểu ca biểu ca.....” Ninh Khanh vừa nghe hắn muốn đi địa phương nàng không thể đi càng thêm sầu, cũng vội vàng bước đi theo: “Ta chải đầu cho huynh.”

Tổng Trạc vừa nghe liền mừng, quay đầu lại kéo tay nhỏ của nàng: “Được.”

Ninh Khanh cảm lược giúp Tổng Trạc chải đầu, chải xong lại giúp Tổng Trạc búi tóc, cả người đều không tốt! Bởi vì giống như trừ bỏ vẽ tranh cùng làm món điểm tâm ngọt, năng lực động thủ của nàng tựa hồ rất kém cỏi! Tỷ như thêu thùa cùng chải đầu, nàng đều học không tốt.

Tổng Trạc từ gương nhìn thấy bộ dáng buồn bực của Ninh Khanh, nhin không được cười lên một tiếng. Ninh Khanh thấy hắn cười mình, càng thêm thương tâm, buông lược, thấp giọng nói: “Vẫn là kêu nha hoàn tới làm.”

Sau đó thối lui đến một bên, ba ba nhìn nha hoàn chuyên môn chải đầu giúp Tổng Trạc.

Xong việc, Tổng Trạc chuyển tới bình phong thay quần áo, khi trở ra trước mắt Ninh Khanh chính là sáng ngời, ngọc ngấn mà nhìn hắn.

Chỉ thấy hắn mặc một thân y phục tím lưu hà cảm hết sức đẹp đẽ quý giá, kim văn đăng măng, tay áo rộng rãi, hồn nhiên thiên thành kim tôn ngọc quý. Từ kim quan vấn tóc, mái tóc đen dài như thác nước chảy, trường mi nhập tấn, mắt phượng thanh điểm lưu chuyển hoa quang sáng quắc, nhan như mỹ ngọc, sắc như cánh xuân tăng sáng. Hắn chậm rãi mà đến, giống như từ trong sách cổ mở ra một tờ cầm tú thơ văn hoa mỹ, phong lưu yêu diệu, đẹp như thuần hoa.

Ninh Khanh nhìn đều ngây ngốc. Đều nói nữ sắc hoặc nhân, nam sắc, làm sao lại không hoặc người? Phong nghi cùng mỹ nhan thịnh thế như vậy, cho dù hắn không phải Thần Vương thế tử, vô quyền vô thế, cũng có bó lớn nữ nhân nhào vào hắn đi!

Ninh Khanh càng sầu, chỉ ngọc ngấn nhìn hắn.

Tổng Trạc tiến lên ôm nàng: “Ng oan, biểu ca sau giờ Ngọ sẽ về.” Nói xong xoay người rời đi.

“Biểu ca, biểu ca.....” Ninh Khanh trong lòng đau nhói cùng sốt ruột, biết rõ vô dụng, vẫn là nhin không được mà đuổi theo hắn.

Tổng Trạc quay đầu lại, nhìn nàng giống như con bướm hoa lệ đuổi theo chính mình, lần vẩy hoa lệ mà trối buộc, nàng nhảy nhảy từng bước, thật sợ nàng sẽ quăng ngã, trong lòng là một xả, nhin không được xoay người lôi kéo tay nhỏ của nàng, thanh âm bất đắc dĩ mà lại ôn nhu: “Cẩn thận, đừng để bị ngã.”

Ninh Khanh một bên thở phì phò một bên gật gật đầu.

Có ngạch cửa, thấy nàng nâng theo váy, Tổng Trạc thở dài, một tay ôm nàng lên. Ninh Khanh thuận thế chôn ở trong lòng ngực hắn, cánh tay ngọc vòng quanh cổ hắn.

Ra đến nghi môn, đặt sẵn một cỗ kiệu lớn đỉnh đầu bát bảo anh cái hoa dư, ước chừng là mười sáu người nâng, đây là nghi thức đúng quy cách khi Tổng Trạc đi ra ngoài.

Ninh Khanh ôm Tổng Trạc không muốn xuống dưới, nhưng thấy nhiều người nhìn như vậy, thật sự không dậy nổi da mặt, đành phải xuống dưới, Tổng Trạc lên bộ liễn, nàng ở một bên mắt trông mong nhìn theo.

Trước khi khởi hành, Tổng Trạc vươn tay nắm tay nàng một chút, không thể hiểu được mà nói một câu: “Khanh Khanh không cần biết bất cứ thứ gì, chỉ cần thực ngoan mà ở tại bên người biểu ca, liền thắng tất cả kinh tài tuyệt điểm.”

Ninh Khanh ngẩn ra, chò nhìn đội ngũ của hắn dần dần đi xa, mới phản ứng lại đây, hắn nói chính là chuyện nàng giúp hắn chải đầu!

Đúng vậy, nàng không biết chải đầu, không biết thêu thùa, thậm chí cho dù không biết vẽ tranh, không biết làm món điểm tâm ngọt, nhưng chỉ cần Ninh Khanh vẫn là Ninh Khanh, ở trong cảm nhận của hắn liền thắng tất cả nữ tử quang hoa liễm điểm.

Mũi Ninh Khanh đau xót, nhin không được khóc. Không biết là bởi vì cảm động hay là vì cái gì khác, có lẽ cả hai đều có.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Ai Cho Người Bò Đầu Tường Nhà Ta

Tổng Trạc tiến cung bái hoàng tử, khải đầu trước Thái hậu cùng Nguyên Đức Đế xong, sau giờ Ngọ quả nhiên đã trở lại. Hắn đã bồi Thái Hậu và Nguyên Đức Đế ăn qua cơm trưa, nhưng nghĩ đến Ninh Khanh đợi chính mình lâu như vậy, lại bồi Ninh Khanh ăn một lần.

Cho đến giờ Thân, khách nhân nổi liền không dứt mà lại đây. Tổng Trạc đi Bách Hoa Viên tiếp đón khách nhân.

Tồn trắc phi cùng huynh muội của Duyệt Hòa quận chúa đều vội đến chân không chạm đất. May mắn, ở cô đại sinh nhật của người trẻ tuổi là không thể làm lớn, còn có thể ứng phó lại đây, nếu không lấy tên tuổi của Thần Vương phủ không biết muốn long trọng tới mức nào.

Thân phận của Ninh Khanh ở vương phủ là không chủ không khách, vẫn luôn lẳng lặng chờ tại Mộng Trúc Cư.

“Cô nương, tới rất nhiều người, chúng ta khi nào đi?” Sơ Nhụy hưng phấn nói.

“Hiện tại đi.” Ninh Khanh đứng dậy.

“Biểu muội.” Lúc này Duyệt Hòa quận chúa cười đi đến, đi cùng nàng còn có bốn thiếu nữ quý tộc mười bốn mười lăm tuổi. “Vị này chính là muội muội của Khang Vương Thẩm Tri Tuệ cô nương, vị này chính là Trang Quốc Hầu phủ Lý Uyển cô nương, Phùng gia Phùng Nhan cô nương, Bạch gia Bạch Tư Nhi cô nương. Các vị, đây là biểu muội của ta Ninh Khanh, tới kinh không lâu, cực nhỏ tham yển, không quá thực lạc.”

Mọi người nhất nhất chào hỏi, Duyệt Hòa quận chúa lôi kéo Ninh Khanh nói nhỏ: “Đây đều là khuê trung bạn tốt của ta, các nàng đều là tốt, người cứ việc cùng các nàng chơi. Ta có việc muốn vội, người cùng các nàng chơi nhé.”

“Được.” Ninh Khanh lên tiếng, cùng nhau ra cửa.

Duyệt Hòa quận chúa ở phía sau âm thầm kinh ngạc cảm thán, thế tử ca ca thật là dụng tâm lương khổ, sợ không ai cùng nàng chơi, sợ nàng bị vắng vẻ, liền tìm tới những quý nữ này bồi nàng. Mà hôm nay khách nữ thỉnh đến cũng cực nhỏ, đều là thế tử ca ca tinh chọn ra tới, đều là người hiền lương thực đức. Chỉ vì sợ nàng chịu một đình điểm uy khuất.

*****

Bách Hoa Viên vốn là xây dựng để mở tiệc, đại khí rộng rãi, cảnh sắc tuyệt đẹp, trăm hoa đua nở. Tiệc nuôi chính là, ở giữa có một vách ngăn khắc hoa chạm rồng, chia ra hai bên nam nữ, nhưng cũng không phải hoàn toàn ngăn cách, đều có thể từ chỗ chạm rồng nhìn đến phía đối diện.

Thiên Thịnh dân phong nói mở cũng không tính là mở, nói bảo thủ cũng không tính bảo thủ, nam nữ lên gặp nhau không ổn, nhưng tụ hội cùng nhau chơi đùa như vậy vẫn là có thể. Đặc biệt là ngày tiểu yến hội của tiểu bối, đều là không bố trí phòng vệ.

Tứ hoàng tử Tổng Khoa nhìn vách ngăn kia hưng hăng phi nhỏ: “Chủ ý của ai vậy? Nam nữ muốn tách ra?”

Tiểu hầu gia phong lưu nào đó là vẻ mặt ghét cay ghét đắng: “Lại không phải đại thọ của các trưởng bối, cách như vậy, còn có gì vui?”

Tiểu Mặc quận vương của công chúa phủ: “Bỏ quận vương muốn nhìn nhị cô nương của nhà Triệu Thừa tướng! Đệ nhất mỹ nhân của Thiên Thịnh chúng ta, có thể thấy một lần phải tranh thủ một lần.”

Tề Vương thế tử Tổng Hiến vui đùa nói: “Đúng đúng, hôm nay bốn thế tử chính là vì Triệu Nhị cô nương tới.”

Bên nhóm nam khách là một mảnh tiếng oán than dậy đất.

Tổng Trạc cười ha ha, làm bộ nghe không thấy.

Một cái nhị cô nương nhà Triệu Thừa tướng đã khiến cho cả đám này hưng phấn như thế, nếu là Khanh Khanh nhà hắn bị nhìn, chẳng phải là bị đám hỗn trướng này xâm xé?

“Tám trăm đời chưa thấy qua nữ nhân sao?” Tổng Trạc cười như không cười nói.

“Người mới tám trăm đời chưa thấy qua nữ nhân!” Tiểu Mặc quận vương bĩu môi.

Sau đó mấy người trăm mặc một cách quý dị! Tiểu Mặc quận vương, ở trình độ nào đó thật nói đúng chân tướng rồi! Muốn nói tám trăm đời không chạm qua nữ nhân, thật đúng là chỉ có một mình Tổng Trạc!

Mọi người không thể không suy đoán, Thần Vương thế tử có phải ghen tới mức lỗi hay không? Hôm nay hắn khai trai, hắn không nên là người gấp gáp nhất, vừa thấy đến nữ nhân nên nhào tới sao? Nhưng hắn cư nhiên đem nam khách nữ khách ngăn cách! Ngăn cách. ....

“Đi, chúng ta chơi phóng tên!” Tổng Khoa nói.

Tổng Trạc làm người an trí bìa ngăn, mấy người đang chơi đến cao hứng, đột nhiên nghe được khách nữ bên kia có cái lớn giọng: “Ai, Triệu Nhị cô nương tới. Triệu Nhị cô nương vẫn là trước sau như một nghiêng nước nghiêng thành a!”

“Nói nào nói nào. Đứa nhỏ này cũng chỉ là lớn lên so với người khác tốt hơn một chút, nhưng gánh không dậy nổi bốn chữ kia!” Triệu phu nhân nói lời khiếm tốn, nhưng lại cười đến phá lệ đắc ý.

Nam khách bên này vẫn cứ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, có chơi phóng tên, có đàm cổ luận kim, có nói kinh tế học hỏi, chơi đến hăng say, rốt cuộc Triệu Nhị cô nương cho dù nghiêng nước nghiêng thành cũng có thể lâu lâu mà thấy, không có gì hảo hiểm lạ.

Lúc này, nguyên bản kiều thanh mềm giọng, chỉ chỉ thì thầm ở bên khách nữ đột nhiên lại yên tĩnh đến quý dị, lại là cái lớn giọng tràn đầy kinh diễm kia: “Triệu phu nhân nói đúng, Triệu Nhị cô nương xác thật gánh không dậy nổi bốn chữ nghiêng nước nghiêng thành, cô nương này mới chân chính là nhân gian tuyệt sắc!”

“Xác thật..... Con ta cùng cô nương này kém một bậc.....” Triệu phu nhân cứng đờ nói.

Nam khách bên này cũng là an tĩnh, may Tổng Trạc giật giật, đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy Tiểu Mặc quận vương đã mon men tới đầu tường vách ngăn! Tổng Trạc giật dữ, một tay đem hân kéo xuống: “Ai chuẩn người bò đầu tường của nhà bọn thế tử? Lăn xuống ngay!”

Phanh một tiếng, Tiểu Mặc quận vương quăng ngã như cầu găm bùn! Chỉ thấy Tiểu Mặc quận vương một cái cá chép lộn mình nhảy lên, chỉ vào Tổng Trạc tức giận mắng: “Tổng Trạc! Bọn quận vương là biểu đệ ruột thịt của ngươi! Là biểu đệ ruột thịt, còn không phải là bò đầu tường nhà ngươi thôi sao, có cần phải kích động như vậy không?”

Hân chính là bảo bối cục cưng mà đại trưởng công chúa bốn mươi tuổi mới sinh hạ tới, bà ngoại Thái Hậu cũng là đem hân nâng trong lòng bàn tay mà sủng, cái này biểu huynh khen ngược, không phải bò đầu tường nhà hân thôi sao, cư nhiên một tay đem hân tàn nhẫn ném tới bùn!

Tiểu Mặc quận vương còn tưởng nháo loạn một hồi, ánh mắt mỏng lạnh của Tổng Trạc đã quét lại đây, Tiểu Mặc quận vương thân mình run lên, không dám lại ồn ào, súc tới phía sau Tứ hoàng tử Tổng Khoa lẩm bầm lẩm bầm.

Tổng Trạc xoay người đi tìm Thẩm Thành Cung nói chuyện.

Tin tức giữa các quý tộc truyền lưu đến cực nhanh, không tới mười lăm phút, đám người Tiểu Mặc quận vương đã biết người so với Triệu Nhị cô nương còn muốn đẹp hơn là ai. Mỗi người hai mặt nhìn nhau, nguyên lai là sủng thiếp của người ta a, trách không được sẽ phát hỏa!

“Nếu là sủng thiếp, không cho nàng ra tới là được! Đã không se mặt, cho nàng chạy ra, còn không cho nhìn? Làm sao phải rách việc như vậy! Chẳng lẽ là nam nữ khách sỡ dĩ tách ra cũng là vì nàng?” Tiểu Mặc quận vương lẩm bầm.

Tứ hoàng tử Tổng Khoa ánh mắt hơi lóe, không nói tiếp.

Bọn họ không biết, Tổng Trạc làm sao không nghĩ đem Ninh Khanh cất giấu đến kín mít, hận không thể dùng một cái dây xích đem nàng buộc lại. Nhưng hôm nay là yến tiệc mừng sinh nhật của hân, lại ở nhà làm, người khác đều đi, nàng không thể đi, hân luyến tiếc nàng chịu loại ủy khuất này. Đại phí trắc trở vừa lật, bất quá là tưởng nàng cùng mặt khác quý tộc tiểu thư giằng nhau có thể tham gia loại yến hội này. Người khác có, hân đều muốn cho nàng.

Thật vất vả chờ đến tịch yến tan, lại có thái giám trong cung lại đây truyền chỉ: “Thế tử điện hạ, Thái Hậu nương nương tuyên ngài tiến cung.”

“Đi thôi, Trạc đệ, chúng ta cùng nhau tiến cung.” Tổng Khoa cười tủm tỉm vỗ vỗ đầu vai Tổng Trạc. Hân tuy rằng đã thành hôn, nhưng chúng hoàng tử đều chưa phong vương phân phủ, còn ở tại trong cung.

Hai người cùng nhau lên xe kiệu, Tổng Khoa nói: “Vẫn luôn đồn đãi ngươi thập phần sủng ái kiều khách nhà ngươi, hôm nay ta coi ngươi không khỏi quá mức đề bụng chút.”

Cái nào nam nhân không yêu mỹ nhân, Tổng Khoa cũng sủng ái mỹ thiếp trong nhà, thường các loại vàng bạc châu báu lăng la tư lự! Nhưng sủng ái thì sủng ái, lại tuyệt không đề bụng.

Tổng Trạc mặt vô biểu tình, không nói tiếp.

“Ha ha, hiện tại ta nói nhiều sợ ngươi cũng sẽ không tiếp thu.” Tổng Khoa lắc lắc đầu: “Hiện tại ngươi còn không tin, chờ qua đêm nay, ngươi chạm vào nữ nhân nhiều, liền sẽ biết, nữ nhân, cũng liền như vậy thôi. Cái gọi là thiếp, cũng bất quá là đồ chơi, chơi chán liền bỏ qua, cái này không có, phía sau còn có bó lớn, cũng không nên quá mức đề bụng. Chỉ có thế tử có bối cảnh hùng hậu mới là đứng đắn. Ngươi nhưng đừng sắc lệnh trí hôn vì một cái thiếp mà rét lạnh tâm vọ cá.”

Tổng Khoa thờ dài nói: “Hai mươi tháng mười a..... Thực mau liền phải bắt đầu mùa đông. Hoàng tử mẫu đã tự mình phái người đi tiếp, Ngọc Hoa, sợ tháng sau là có thể trở về. Trạc đệ, ngươi nên vì đại hôn của mình mà chuẩn bị sẵn sàng.”

Tổng Trạc chỉ ngơ ngẩn nhìn sắc trời vì ám, chưa xong, hàng mi dài rũ xuống, nhẹ suyễn một hơi, thấp thấp lên tiếng: “Ừ.”

*****

Hoàng cung Thiên Thủy, Đan Di cung ——

Một lão ma ma chạy vào: “Nương nương, Bát điện hạ đã trở lại!”

“Niên Nhi đã trở lại?” Diêu Quý Phi vui vẻ, tiếp theo liền nghiêng răng nghiêng lợi: “Cái tiểu hồn đản này cuối cùng đã biết đường trở lại!”

Nói rồi đứng dậy đi về hướng cung điện của Thủy Kinh Niên. Ma ma bên người vừa đi vừa nói chuyện: “Người mà nương nương cho điện hạ đã thiệt hại thất thất bát bát, điện hạ cũng bị thương, cánh tay đều mau phế đi.”

“Ngươi nói cái gì?” Khuôn mặt mỹ diệu đào hoa của Diêu Quý Phi trầm xuống, “Cánh tay phế đi thì làm sao kế vị được?”

Đi đến cung điện của Thủy Kinh Niên, nhìn đến Bình Hưng, không nói hai lời liền một bạt tai đem hấn ngã trên mặt đất: “Không cần thiến hóa, kéo xuống trượng trách năm mươi!”

“Người của ta chính ta sẽ dạy!” Thủy Kinh Niên đi ra, cánh tay bị thương, nhưng hai chân một chút việc đều không có đau.

“Thương thế của ngươi. ....” Diêu Quý Phi cau mày.

“Phế không được.” Thủy Kinh Niên thực phản cảm Diêu Quý Phi, nhưng hấn không có lực lượng, tất cả hộ vệ ám vệ của hấn đều là Diêu Quý Phi cấp. “Đi thôi, Bình Hưng, chúng ta đi trước gặp Thủy Kinh Đông một lần.”

Nguyên thân là tính cách yếu đuối, không có nghĩ tới chính mình tích tụ lực lượng. Một năm trước hấn xuyên lại đây, một lòng nghĩ như thế nào mới xuyên trở về, cũng không tích tụ lực lượng của chính mình. Hiện tại, hấn có người để ý, có người muốn bảo hộ, hấn là phải thành lập thế lực của chính mình.

Thời gian hấn và Ninh Nhi ở chung gần đến đường như không hề tương ngộ, nhưng hấn chính là rất thích nàng. Cái loại cảm giác này rất kỳ quái, thật giống như vận mệnh chủ định phải ràng buộc với nhau.

Ngọn đèn dầu rã rồi, hoa quang tựa vũ, nàng mang theo hoa đăng phát tay áo xoay người nháy mắt, đó là một cái vận năm.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Đề Có An Bài

Tổng Trạc tiến cung liền trực tiếp đi gặp Thái Hậu.

Thái Hậu là mẹ đẻ của Nguyên Đức Đế, Thần Vương cùng đại trưởng công chúa, phong hào là Kính Nhân Thái Hậu.

Con cháu của Kính Nhân Thái Hậu cả đích cả thứ tính lên có hơn hai mươi cái, duy độc đau nhất đứa cháu do vợ cả của con thứ Thần Vương sở sinh, là Tổng Trạc.

“Tôn nhi tham kiến hoàng tổ mẫu.” Tổng Trạc quỳ xuống hành lễ.

“Mau đứng lên.” Kính Nhân Thái Hậu đã hơn sáu mươi tuổi, gương mặt phúc hậu hiền từ, vừa thấy Tổng Trạc liền cười mỉa mai. “Hôm nay chơi đến vui về chứ?”

“Vâng, cũng được.” Tổng Trạc cùng Kính Nhân Thái Hậu thân cận, từ trước đến nay không nói lời khách sáo. “Cũng chính là yến hội mà thôi.”

“Ban ngày cũng liền như vậy, ai gia đã hướng Hoàng thượng xin chỉ thị, đêm nay Trạc Nhi liền lưu tại trong cung qua đêm.” Kính Nhân Thái Hậu cười nói. Tôn tử mà mình thương yêu nhất khai trai, bà đương nhiên muốn đích thân an bài mỹ nhân hầu hạ.

Tuy rằng Tuyệt Nghiên Oánh Nhã ở bên người Tổng Trạc, nhưng Thái Hậu trước sau cảm thấy vẫn là chính mình lại an bài những người này mới thỏa đáng chút.

“Tiến vào.” Thu ma ma bên người Thái Hậu nói.

Một người thái giám lãnh mười thiếu nữ đi vào. Đề là tư dung xuất chúng, yến gầy hoàn phi, phong cách không đồng nhất, tùy quân lựa chọn!

Khuôn mặt tuấn tú của Tổng Trạc cương một chút, liếc mắt nhìn qua những nữ nhân đó một cái, chỉ cảm thấy cách ứng cử phản cảm. Hấn vốn là không muốn ngủ lại trong cung, nhưng hấn trăm triệu không nghĩ tới chính mình cảm quan phản ứng sẽ lớn như vậy.

“Tôn nhi tạ hoàng tổ mẫu hậu ái. Nhưng tôn nhi cũng không phải hài đồng mười hai mười ba tuổi, muốn chính mình an bài.” Tổng Trạc cung kính mà nói.

Tươi cười trên mặt Kính Nhân Thái Hậu bỗng cứng đờ, Thu ma ma bên người nàng tưởng nói chuyện, Kính Nhân Thái Hậu lại xua xua tay, ngăn trở nàng. Cười nói: “Là tổ mẫu làm điều thừa, nếu Trạc Nhi có chính mình an bài, liền không cần lưu cung.”

“Tạ hoàng tổ mẫu.” Tống Trạc cười.

Tống Trạc bồi Kinh Nhân Thái Hậu hàn huyên ước chừng một canh giờ, mới cáo từ li cung.

Thu ma ma nói: “Nương nương.....”

“Ngươi nha, còn không biết hấn.” Kinh Nhân Thái Hậu khi nói đến Tống Trạc giọng điệu vừa bất đắc dĩ vừa tự hào: “Hấn từ trước đến nay là cái có chủ kiến, cũng không chịu người sắp đặt. Hơn nữa, làm hấn giữ mình mười tám năm là chủ ý của ai gia, lúc ấy hấn nhiều phản cảm nha! Nhưng vẫn là hiếu thuận mà nghe theo ai gia nói, vốn là lúc trước ai gia làm chuyện hồ thẹn với hấn. Hiện tại hấn có thể thoát khỏi ước thúc, ai gia nơi nào còn có mặt mũi cường bức hấn.”

“Nương nương đừng nói như vậy, điện hạ nhất định biết nương nương dụng tâm lương khổ.” Thu ma ma nói.

“Nguyên nhân chính là vì hấn biết, cho nên ai gia mới không thể làm rét lạnh tâm hấn. Hấn nếu không muốn, tội gì còn phải làm ra chuyện khiến hấn không thoải mái?” Kinh Nhân Thái Hậu cười, lắc lắc đầu, “Ai gia làm hấn lưu cung, bất quá là cho hấn nhiều một ít lựa chọn mà thôi. Hấn nói đều có an bài, như vậy tùy hấn đi.”

Thu ma ma vội vàng nói đúng, lại khen Kinh Nhân Thái Hậu một hồi, mới hầu hạ Thái Hậu nghỉ ngơi.

Sau khi Tống Trạc ra cung, Thanh Phong chạy tới nói nhận được lời mời của Tiểu Mặc quận vương, nói là đi Phượng Vũ Lâu nghe khúc, Tống Trạc xua xua tay, từ chối.

Tuy rằng hôm nay Tống Khoa nói với hấn một đống lớn những câu đều là có lý. Nhưng hấn Tống Trạc, cũng không phải người dễ dàng chịu ảnh hưởng, hấn biết chính mình đang làm gì, cũng biết chính mình phải làm gì.

Khi trở lại Thần Vương phủ đã gần giờ Tý.

Mỗi lần Tống Trạc ra ngoài, hồi phủ trước tiên chính là tới Mộng Trúc Cư, lần này cũng không ngoại lệ.

Đi vào Mộng Trúc Cư, liền thấy Ninh Khanh ghé vào trên bàn đá trong đình hóng gió.

Trên bàn bày vài bình rượu cùng một ít dưa và trái cây.

“Cô nương, mau trở về ngủ đi?” Tuệ Bình ở một bên khuyên.

“Không muốn không muốn, người ta phải đợi biểu ca.....” Ninh Khanh uống lên rất nhiều rượu, say mơ màng.

Tuệ Bình bất đắc dĩ mà thở dài: “Cô nương, thế tử bị Thái Hậu tuyên tiến cung, đêm nay sẽ không trở về.”

Thái Hậu lúc này đem thế tử tuyên tiến cung, mục đích quá rõ ràng! Tự nhiên là quan ái thế tử, tự mình an bài mỹ nhân hầu hạ thế tử.

Khi Ninh Khanh biết được Tống Trạc bị tuyên tiến cung, cả người đều phát ngốc! Nàng đề phòng Tuyết Nghiên, đề phòng Oánh Nhã! Lại như thế nào cũng không đề phòng Thái Hậu sẽ ra một tay như vậy! Nhất thời đau lòng đến tựa như đao cắt, ghé vào trên bàn liền khóc.

Ở hiện đại, ai cũng không thể cam đoan cùng người nhất sinh nhất thế, giữ thân mình sạch sẽ vì người. Kịp trước Ninh Khanh không có yêu cầu này, ai không có chuyện cũ? Ai không có gặp qua tra nam tra nữ? Ai có thể cam đoan người trước mắt chính là người nắm tay đến cuối cùng kia? Không câu người là người thứ nhất, chỉ câu người là người cuối cùng.....

Nhưng hiện tại, Ninh Khanh nghĩ đến Tống Trạc muốn chạm vào nữ nhân khác, thương tâm khó chịu đến độ vô pháp hô hấp, cầm lấy bình rượu trên bàn liền rót.

Một say, liền say tới lúc này.

“Cô nương, không cần như vậy, thế tử hôm nay không trở lại, ngài..... Thế tử!” Sơ Nhụy đang nói đột nhiên nhìn thấy Tống Trạc, tràn đầy là không dám tin tưởng.

Tống Trạc đi qua, nhìn đến Ninh Khanh uống thành mềo say, bất đắc dĩ cười khổ, đuổi tay sờ sờ đầu nàng.

“Biểu ca.....” Ninh Khanh như bị kích thích, khi nhìn thấy đúng là Tống Trạc liền nước mắt lưng tròng.

Tống Trạc thấy nàng khóc đến thở dốc, tâm đều mềm nhũn, một tay đem nàng bế lên, đi trở về phòng ngủ của nàng.

“Biểu ca! Người ta đau đầu.....” Ninh Khanh chỉ cảm thấy đầu ong ong vang lên, đau đến nổi nhắm thẳng trên người Tống Trạc cọ cọ.

Thân hình non nớt của nàng đã bắt đầu phát dục thành thiếu nữ, dán ở trên người hấn, làm hấn khác sâu cảm giác đáng người lỗi lồm lỉnh lưng ẩn hiện kia.

Hô hấp của Tống Trạc trở nên gấp gáp, tay đã chạm tới phần lưng bóng loáng tinh tế của nàng, nhưng nghe thấy nàng kêu đau đầu, lại luyến tiếc nàng

khó chịu: “Mang canh giải rượu tới.”

Vì làm chính mình không cần khó chịu như vậy, Tống Trạc tưởng đem nạng thả lại trên giường. Nhưng mới đẩy nạng ra, nạng lại phắc đi lên, gắt gao ôm hấn liền khóc: “Biểu ca, huynh chạy đi đâu?”

Tuy rằng say đến lợi hại, nhưng trong tiềm thức nạng còn nhớ chuyện Tống Trạc hôm nay muốn khai trai, bị Thái Hậu tuyên tiến cung.

“Không đi đâu hết.” Tống Trạc bắt lấy tay nhỏ tác loạn của nạng, “Khanh Khanh ngoan, nằm yên nào.”

“Không muốn không muốn.” Ninh Khanh nói nói liền khóc, cánh tay ngọc vòng lấy cổ hấn: “Biểu ca nơi nào cũng không chuẩn đi. .... trong sạch của biểu ca là của ta!”

Tống Trạc ngạc nhiên, nằm mơ cũng không thể tưởng được Khanh Khanh then thùng của hấn sẽ nói ra lời kinh bạo như vậy!

Tống Trạc kinh ngạc than cười rồi liền ứng: “Được, trong sạch của biểu ca là của Khanh Khanh.”

Nói xong, Tống Trạc hung hăng mà nhẹ nhàng thở ra. Nhưng hấn lại không rõ ràng lắm, chính mình vì sao phải thở phào nhẹ nhõm. Hấn chỉ biết là, hấn Tống Trạc một lời nói một gói vàng, cũng sẽ không nuốt lời.

“Ừ ừ.” Ninh Khanh thật cao hứng, hung hăng than ra một hơi, gắt gao ôm hấn, chôn ở trong lòng ngực hấn, thấp thấp mà lẩm bầm “Biểu ca. .... Huynh chừng nào thì cưới ta?”

Tống Trạc ngơ ngẩn, đầu óc trống rỗng, chỉ ôm Ninh Khanh không nói một lời.

Lúc này Đồng Nhi đem canh giải rượu lại đây, Tống Trạc cầm lấy, muốn cho Ninh Khanh uống: “Tới, uống chút canh giải rượu.”

“Ừm. .... Không cần. ....” Ninh Khanh lại quay đầu, nắm vạt áo hấn lẩm bầm: “Huynh chừng nào thì cưới ta. .... Không cưới ta, liền không cần bắt lấy ta. Ta không làm thiếp. ....”

Nói xong liền thấp thấp khóc lên, lẩm bầm một ít lời nói thật không minh bạch.

Đồng Nhi ở một bên nghe được hải hùng khiếp vía, nạng sắc mặt xanh trắng đứng ở trong góc liền thở mạnh cũng không dám, giường mất trộm ngó Tống Trạc.

Tống Trạc nhấp môi không nói, sắc mặt kia, Đồng Nhi hình dung không ra, dù sao, nạng cảm thấy thực đáng sợ.

“Ng Sloan, uống canh đã được không?” Thanh âm của hấn vẫn cứ thấp nhu, mang theo chút hương vị cầu xin.

Hấn cầm lấy canh giải rượu liền hướng cái miệng nhỏ của nạng rót, canh giải rượu vừa vào miệng, Ninh Khanh liền cau mày quay đầu: “Đáng!”

Phanh một tiếng, Tống Trạc đột nhiên ném canh giải rượu tới bên chân Đồng Nhi, rét căm căm mà nhìn chăm chăm Đồng Nhi: “Chẳng lẽ không biết cô nương sợ đáng sao? Lăn xuống đi lãnh ba mươi bản tử!”

“Tạ thế tử thưởng phạt!” Đồng Nhi run bần bật dập đầu, lui đi ra ngoài.

Ninh Khanh không biết khi nào đã lại ngủ, hô hấp thanh thản. Cánh tay Tống Trạc buộc chặt, gắt gao đem nạng ôm vào trong ngực, hai mắt nhắm lại thật sâu, vùi vào hõm vai thơm mềm của nạng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Tất Cả Đều An Phận Chút

Vũ Tinh ở bên ngoài nhìn thấy Đồng Nhi mặt trắng bệch đi ra lãnh bản tử, mặt đều xanh theo. Nàng nghe không được Ninh Khanh nói cái gì, nàng chỉ biết là tâm tình thế tử thực khó chịu.

Vũ Tinh lại bùng lên một chén canh giải rượu, bỏ thêm mật ong, còn chuẩn bị mút hoa quả, cẩn thận đưa lên.

Tống Trạc mặt vô biểu tình bùng chén canh giải rượu, từng múỗng từng múỗng dứt cho Ninh Khanh uống.

Có lẽ là uống rượu nhiều, Ninh Khanh khát, canh giải rượu còn thả mật ong, ngọt ngào, trong mơ màng nạng chép cái miệng nhỏ uống từng múỗng canh hấn dứt cho.

Hắn phi thường có kiên nhẫn, không nề phiền hà dứt từng miếng một cho đến khi được hơn phân nửa chén, thẳng đến khi nàng phe phẩy đầu trốn cái thìa thì hắn mới bỏ qua.

Tổng Trạc cúi người, nhẹ nhàng hôn hôn môi mềm của nàng, nhìn nàng chăm chú.

Có chút đồ vật có thể cho nàng, hắn đều sẽ cho.

Từ khi nàng thả chiếc đèn hoa đăng kia, hắn liền quyết định ở phương diện khác bồi thường nàng. Tỷ như một đêm này, hắn có thể chờ một chút, làm nàng trở thành nữ nhân đầu tiên của hắn.

Hắn có thể cho nàng nhiều một chút ân sủng, nhưng có chút đồ vật không thể cho, hắn tuyệt sẽ không đáp ứng.

“Không thể có lòng tham quá.” Hắn đem nàng bế lên, gất gao nấp ở trong ngực, cúi đầu chôn ở hõm vai mềm mại của nàng hồi lâu, mới xoay người rời đi.

*****

Sáng sớm hôm sau, Ninh Khanh từ từ tỉnh dậy, tuy rằng đêm qua đã uống canh giải rượu, nhưng đầu vẫn có chút đau.

“Cô nương, ngài tỉnh.” Tuệ Bình đi tới, “Cô nương có phải đau đầu hay không?”

“Ừ.” Ninh Khanh ôm đầu rên hừ hừ, đột nhiên nhớ tới Tổng Trạc: “Tuệ Bình, biểu ca tối hôm qua có phải đã tới hay không?”

“Đúng.”

Tuệ Bình thấy Ninh Khanh cau mày, sắc mặt lại càng ngày càng mờ mịt, cuộn mình trên giường không nói một lời, ngây ngốc không biết suy nghĩ cái gì.

Tối hôm qua uống đến say mềm, nhưng nàng chậm rãi nghĩ tới sự tình tối hôm qua, chính mình nói qua cái gì, nàng giống như cũng nhớ ra rồi.

Tối hôm qua nàng cho rằng Tổng Trạc muốn lưu cung, thương tâm muốn chết, sau đó hắn lại trở về, nàng kinh hi đan xen, nàng kêu hắn đem trong sạch để lại cho nàng, hắn đáp ứng. Nàng kêu hắn cưới nàng, hắn không đáp ứng.....

“Cô nương, ngài làm sao vậy?” Sơ Nhụy kỳ quái nói.

“Không.” Ninh Khanh hít sâu một hơi, đi xuống giường.

Hắn còn không có đáp ứng muốn cưới nàng làm chính thê, không quan trọng. Hắn không phải đã đáp ứng ở phía trước nàng sẽ không chạm vào nữ nhân khác sao? Đây là khởi đầu tốt, hắn đang dần thay đổi. Chỉ cần nàng tiếp tục nỗ lực, một ngày nào đó, hắn, sẽ giống như đã đáp ứng vì nàng tiếp tục thủ thân, mà danh ngôn chính thuận cưới nàng vào cửa.

“Biểu ca tối hôm qua tới chỗ nào rồi?” Ninh Khanh nói.

“Giống như có việc gấp, đi thư phòng cùng phụ tá thương lượng công vụ một đêm.” Ninh Khanh rửa mặt, thay đổi xiêm y, liền một chút cũng không ăn mà đi vào phòng bếp nhỏ, bận việc hơn một canh giờ, làm ba dạng điểm tâm. Sai Vũ Tình đi đưa cho Tổng Trạc.

Tổng Trạc nhìn điểm tâm trắng trẻo mập mập mà Ninh Khanh đưa tới, hắn chưa bao giờ gặp qua, nhìn không được cười lên một tiếng, ba dạng điểm tâm đều ăn hết.

Đến Mộng Trúc Cư nhìn nhìn Ninh Khanh, lại hỏi Bích Vân Hiên nghi tạm.

Ai biết mới đi vào phòng ngủ, một trận làn gió thơm liền phả lại đây, tiếp theo một khối thân thể tuyết trắng nhào tới trên người hắn.

Tổng Trạc không chút nghĩ ngợi, phản xạ có điều kiện, một chân liền đem đồ vật kia đá ra ngoài.

Rầm một tiếng, đồ vật kia liền bay đụng vào tường, ngã tới trên mặt đất. Tổng Trạc chăm chú nhìn lên, là Tuyết Nghiên! Trên người chỉ ăn mặc một tầng áo lụa trong suốt, cơ hồ là cả người trần trụi.

Tổng Trạc chỉ cảm thấy cay đôi mắt, nói không nên lời chán ghét, gầm lên: “Người thân là người trong phòng bốn thế tử, cũng học loại đồ vật bất nhập lưu này? Lăn xuống đi!”

Tuy rằng cơ hồ người toàn Thương Kinh đều biết hắn phải thủ thân đến mười tám tuổi, nhưng luôn có chút người tâm thuật bất chính không sợ chết hướng trên người hắn nhào tới! Loại thủ đoạn bất nhập lưu thấp kém này hắn thấy không có một trăm cũng có mấy chục! Thật vất vả mấy năm nay ngừng nghỉ chút, ai ngờ cư nhiên ở địa bàn của chính mình, bị đồ đệ tiện hạ lưu không có mắt này ghê tởm tới rồi!

Một chân kia của Tổng Trạc nhưng không nhẹ, đá đến Tuyết Nghiên phun ra một ngụm máu lớn! Nàng ta gãy giữa bò dậy: “Nô tỳ đáng chết..... Nô tỳ chỉ là thấy thế tử không ai hầu hạ..... Cho nên.....”

Tổng Trạc lạnh lùng quét mắt liếc nàng một cái: “Trước khi biểu cô nương se mặt, tất cả các người đều an phận chút cho bốn thế tử! Nếu không từ chỗ

nào tới liền lần chỗ đó đi!”

Dứt lời phát tay áo bỏ đi.

Đầu óc Tuyết Nghiên oanh một tiếng nổ vang, tràn đầy đều là không dám tin tưởng! Cái gì kêu trước khi biểu cô nương se mặt, các nàng đều an phận chút? Nàng nguyên bản liền tưởng chiếm được tiên cơ, dùng thân mình trời chặt thể tử, lại trị chết cái tiểu tiện nhân kia!

Nhưng thể tử cư nhiên nói, trước tiểu tiện nhân kia, hắn sẽ không chạm vào các nàng!

Đến lúc đó, chờ nàng thật sự thành người của hắn, cũng đã bị tiểu tiện nhân kia chiếm tiên cơ, bộ dáng tiểu tiện nhân kia còn giống hồ ly tinh như vậy, nàng làm sao mà xoay người? Cả đời này cũng không có ngày xuất đầu?

Mộng tưởng của nàng, cơ hội của nàng, cư nhiên còn không có bắt đầu, đã bị hắn vô tình bóp chết ở trong nôi!

Bên ngoài gian Oánh Nhã cũng là khuôn mặt nhỏ trắng bệch, tràn đầy đều là không cam lòng. Nàng tận tâm tận trách mà hầu hạ hắn ba năm, hắn có thể nào liền chút này tình cảm đều không màng? Nàng không cầu chuyên sủng, hoặc là áp quá biểu cô nương, chỉ cầu nàng cùng Tuyết Nghiên thuận lý thành chương mà trở thành di nương của hắn, nên như thế nào nâng vào cửa liền như thế đó.

Chính là, hắn cư nhiên muốn đánh vỡ quy củ mà làm biểu cô nương lại áp các nàng một đầu, cướp đoạt các nàng nên được, thật là một chút thể diện một chút ân sủng đều không cho! Hắn, sao có thể tàn nhẫn như thế!

Tuyết Nghiên quả thực hận độc Ninh Khanh, chạy về phòng thay đổi quần áo, cầm thẻ bài, Oánh Nhã thấy thể vội vàng giữ chặt nàng: “Ngươi muốn đi đâu?”

“Ta muốn vào cung, ta muốn nói cho Thái Hậu nương nương!” Tuyết Nghiên suy yếu ho khan, trên mặt tái nhợt lại tràn đầy là hận ý. Nàng là người của Thái Hậu, cái tiểu tiện nhân kia cư nhiên cũng dám áp các nàng một đầu!

“Ngươi đây là muốn cáo trạng?” Oánh Nhã nói: “Ngươi hầu hạ thể tử ba năm, chẳng lẽ còn không biết hắn làm người? Cho dù ngươi cáo trạng, có thể sửa trị một chút biểu cô nương, nhưng đến lúc đó thể tử còn dung hạ chúng ta? Ngươi cấp biểu cô nương một cái đả kích không đau không ngứa, lại muốn bồi thượng cả đời a!”

Tuyết Nghiên nhớ tới câu nói cuối cùng của Tống Trắc kia “Từ chỗ nào tới lần chỗ đó đi”, sắc mặt trắng như tờ giấy. “Chẳng lẽ chúng ta cứ bị áp cả đời như vậy? Vĩnh viễn không có ngày xoay người?”

“Ai kêu chúng ta mệnh khổ. Chúng ta có thể trách ai!” Oánh Nhã cắn cắn môi. “Trước nhìn nài, chờ tương lai thể tử phi vào cửa lại nói, đường còn dài, ai có thể cười đến cuối cùng còn không biết đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Chỉnh Suy Sụp Một Cái Là Một Cái

Sau ngày sinh nhật của Tống Trắc, cơ hồ toàn bộ vương phủ đều chú ý hướng đi của Tống Trắc cùng Tôn trắc phi.

Nhưng là, Tống Trắc đã không có từ trong cung mang về một cái thông phòng xấu hổ ngược ngung, cũng không có làm Tôn trắc phi đem Tuyết Nghiên hoặc Oánh Nhã nâng di nương, sinh hoạt giống như cùng đi vắng không có gì khác biệt.

Tôn trắc phi, Triệu thứ phi, tỷ muội Duyệt Hòa quận chúa đều tò mò cực kỳ, nhưng lại không dám hỏi thăm,

“Thể tử cư nhiên không có nâng Tuyết Nghiên cùng Oánh Nhã?” Phương ma ma nói thầm. “Nghe nói đi Mộng Trúc Cư, khá vậy không thấy thể tử muốn nâng nàng. .... Thể tử điện hạ chẳng lẽ là ghen hông rồi?”

“Cũng không nhất định phải là trong cung, hoặc là trong phòng. Bên ngoài cuồng phong lãnh điệp còn thiếu?” Tôn trắc phi xuy một tiếng cười: “Hắn thích nâng ai chúng ta quản không được. Nói nữa, ai biết hắn có cùng hai người Tuyết Nghiên như thế nào hay không. Ngươi lại không phải không biết, hắn sủng ai nhất. Khả năng sợ nâng hai người Tuyết Nghiên đề nặng nàng không cao hứng, cho nên tạm thời trước không nâng, dù sao hắn có thể nói thể tử phi chưa vào cửa, trước không nâng người, như vậy cũng qua được đi.”

Không chỉ Tôn trắc phi suy đoán như vậy, người phía dưới cũng suy đoán như thế.

Nha hoàn mỹ mạo trong Thần Vương phủ cũng là mỗi người nhón chân mong chờ, quy củ vương phủ lại nghiêm ngặt, cũng ngăn không được tâm tư các nàng muốn bay lên đầu cành biển phượng hoàng! Tuy rằng còn không có ai dám đảm đương chim đầu đàn, nhưng mặt ngoài vô thanh vô tức, ngầm lại là gió nổi mây phun.

Nhưng rồi các nàng phát hiện thế tử giống như, so với trước sinh nhật, càng thêm khó có thể gần người! Bởi vì trước kia Tổng Trạc xuất nhập chỉ mang hai cái hộ vệ, hiện tại đột nhiên lại thêm bốn cái! Tổng cộng mười hai đôi mắt nhìn chăm chăm, còn chưa tiếp cận đã bị hộ vệ một chân đá bay!

“Điện hạ, bên ngoài đều đang nói chuyện của Oánh Nhã cô nương cùng Tuyết Nghiên cô nương.” Thanh Phong có chút bất đắc dĩ nói. Cho dù điện hạ thật đã đáp ứng biểu cô nương cái yêu cầu vô lý gì, cho dù không chạm vào, chỉ làm ra vẻ cũng nên trước nâng Tuyết Nghiên Oánh Nhã, như vậy cũng dễ giao đãi với Thái Hậu.

“Tùy các nàng nói.” Tổng Trạc vẫn đạm phong khinh nói.

Thanh Phong Thanh Hà nghe vậy hai mắt hơi lóe. Điện hạ chưa bao giờ dung hạ người làm lời, hiện tại cư nhiên tùy các nàng nói. .... Điện hạ muốn làm gì?

*****

Tuy rằng Oánh Nhã khuyên cả ngày, nhưng Tuyết Nghiên chính là nuốt không trôi khẩu khí này! Oánh Nhã càng khuyên, Tuyết Nghiên càng bực bội.

Chờ thế tử phi vào cửa? Khi nào thì thế tử phi vào cửa! Vào cửa thì lại thế nào?

Tuyết Nghiên không chỉ là muốn trị chết Ninh Khanh, nàng còn muốn trước khi thế tử phi vào cửa sinh hạ thứ trưởng tử, nhắm áp thế tử phi một đầu mới được!

Nhưng này hết thấy, bởi vì cái tiểu tiện nhân kia mà đều bị huỷ hoại! Nàng tranh không đến tiên cơ, đã muộn người một bước, cả đời này rốt cuộc không có ngày xuất đầu!

Không được, nàng cũng không thể ngồi chờ chết!

Hiện tại nha hoàn muốn thượng vị, khuỷu tay liền bắt được một đồng, nàng cũng không tin nhiều người như hổ rình mồi như vậy còn trị không được tiểu tiện nhân kia!

“Duyên Mộng, ngươi lưu ý một chút cho ta, Mộng Trúc Cư có cái nha hoàn nào muốn bò giường nhất!” Tuyết Nghiên nói.

Duyên Mộng cũng hận độc Ninh Khanh, nghe được chủ tử phân phó, lập tức liền đi. Tìm hiểu nửa ngày mới trở về: “Là một người nhị đẳng nha hoàn tên Phương Châu. Nha hoàn kia lớn lên cũng là hồ mị tử, là mặt hàng một lòng bò giường! Lại thêm thế tử thường tới Mộng Trúc Cư, nàng ta không có cái tâm kia mới là lạ. Khả năng vẫn luôn không được vào cửa, nên chưa có hành động.”

“Vậy chúng ta chỉ đường cho cho nàng ta!”

Phương Châu là người hầu sinh ra trong phủ, cứ cách mấy ngày đều sẽ đi một lần thăm cha mẹ nàng. Đêm nay Phương Châu lại ra cửa, trên đường đi qua đường mòn vắng người, chỉ nghe được có tiếng khóc, nhìn lại, lại là Tuyết Nghiên cùng Duyên Mộng.

Đây không phải là nữ quan bên người thế tử sao? Nàng ở chỗ này khóc cái gì? Phương Châu tò mò.

“Cô nương, đừng khóc.”

“Ta chỉ là không cam lòng.”

“Không có gì, ai kêu nàng là biểu cô nương, chiếm danh phận biểu muội.” Duyên Mộng nói: “Thế tử nếu nói trước khi nàng se mặt tất cả mọi người đều an phận chút, vậy chúng ta cũng chỉ có thể tuân thủ.”

Tuyết Nghiên cùng Duyên Mộng nói xong liền đi rồi.

Cả người Phương Châu đương trường phát nổ! Cái gì kêu trước khi biểu cô nương se mặt, tất cả mọi người an phận chút? Chẳng lẽ nói, thế tử đến nay còn không có chạm qua nữ nhân? Vậy khi nào đến nàng se mặt a! Biểu cô nương mới mười ba tuổi, chẳng lẽ phải đợi nàng đến mười lăm tuổi? Đến lúc đó, nàng đều đã bị xỉn cho gãy sai vật!

Phương Châu vẫn luôn làm mộng thấy người sang bắt quàng làm họ, làm sao có thể cam tâm gả cho gã sai vật! Không được, nàng cũng không thể cứ phí thời gian như vậy!

Phương Châu rốt cuộc vô tâm đi về nhà, trở lại trong phòng cân nhắc. Nếu là nàng quyến rũ thế tử, nhưng có biểu cô nương tuyệt sắc như vậy, thế tử nhất định nhìn không thượng nàng! Nhưng cho dù tuyệt sắc thế nào cũng có một ngày chơi chán, nam nhân nào mà không tham mới mẻ?

Nhưng vấn đề là thế tử vốn chưa chạm vào biểu cô nương! Nhất định là biểu cô nương mê thế tử đến xoay quanh mới chịu đáp ứng yêu cầu vô lý này! Là biểu cô nương không muốn se mặt, muốn treo thế tử đi?

Phương Châu linh quang chợt lóe, có, nếu biểu cô nương không muốn se mặt, nàng liền ra tay giúp nàng ta! Chờ thế tử thường thức qua nữ nhân, nàng quyến rũ thượng vị liền dễ dàng nhiều!

Nàng đây là xem như giúp thế tử đi, đến lúc đó thật muốn truy tra xuống dưới, thế tử chưa chắc đã trách nàng!

Phuong Châu lập tức liền tìm cái cốc ra ngoài, làm người cho nàng lỏng chút được tới, nàng suy nghĩ một hồi, không tiếc tiêu tốn ba trăm lượng bạc, làm người tìm một loại tổn hại thân thể nhất. Nghe nói một liều đi xuống, chỉ là có chút mơ hồ, nghĩ muốn nam nhân. Xong việc cũng không có gì không thoải mái, nghỉ ngơi một chút liền hảo. Nhưng bên trong cơ thể lại sẽ bị thương tổn nặng nề! Chung thân không thể sinh nở.

Nàng nếu suy nghĩ thượng vị, có thể chính suy sụp một cái là một cái.

Phuong Châu chuẩn bị tốt xong, chờ đến buổi tối Tổng Trạc lại tới tìm Ninh Khanh.

Sơ Nhụy muốn dâng trà, Phuong Châu nói: “Gần nhất mới đưa tới rượu trái cây thực thơm ngon, không biết cô nương có thích?”

Sơ Nhụy nghĩ nghĩ, liền thay đổi rượu trái cây. Phuong Châu âm thầm đem được đều hạ vào rượu trái cây, quả thực không sợ Tổng Trạc uống lầm, bởi vì Tổng Trạc là không uống loại rượu trái cây ngọt nị mà chỉ nữ nhi gia mới uống này.

Phuong Châu đứng ở bên ngoài kích động mà chú ý, một hồi cô nương uống xong rượu nhào lên người thế tử, thế tử sẽ chỉ cho rằng cô nương là uống say mà thôi. Nhưng mỹ nhân tương mồi, thế tử lại như thế nào không ứng?

Ai ngờ Ninh Khanh mới nâng ly rượu, mắt thấy liền phải uống lên, Tổng Trạc lại đột nhiên ngăn Ninh Khanh, cười nói: “Không cần thứ gì đều hướng vào trong miệng.”

“Ta chỉ uống chút rượu, là rượu trái cây, sẽ không say được.” Ninh Khanh có chút bất mãn.

“Cái rượu này hạ xuân được.” Tổng Trạc vân đạm phong khinh nói.

Bên ngoài Phuong Châu cả người đều mau hóa đá! Có thể phát triển như vậy sao? Đây vốn là không hợp cốt truyện a!

Tay Ninh Khanh run lên, cái chén trong tay thiếu chút nữa liền rơi, trong tay nàng, cứ nhiên là xuân được trong truyền thuyết? “Biểu ca. .... Không phải là huynh hạ đi?”

“Biểu ca muốn Khanh Khanh không cần xuân được.” Tổng Trạc cười khê.

Ninh Khanh muốn khóc, có thể không cần nói rõ chân tướng như vậy hay không?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chịu Không Nổi Liền Cút

“Bắt lấy.” Tổng Trạc lạnh nhạt phản phó một câu.

“Nô tỳ. .... Không có. ....” Sơ Nhụy sợ tới mức run bắn bật, rượu là nàng bùng lên!

Sơ Nhụy cho rằng chính mình phải bị bắt, ai ngờ hai ma ma thô sử lại chạy đến bên ngoài ngăn chặn Phuong Châu lại. Sơ Nhụy cả kinh nói: “Là. .... Là người? Đúng, vừa rồi chính là người kêu ta bùng rượu.”

“Điện hạ. .... Nô tỳ oan uống. ....” Phuong Châu kêu khóc, tiện đà điềm đậm đáng yêu nhìn Tổng Trạc.

“Bịt miệng lại, kéo xuống đánh tới khai mới thôi.”

“Điện hạ, nếu là chết cũng không khai đâu?” Thanh Hà nói.

“Có cốt khí như vậy, hậu táng!”

“Vâng!” Thanh Hà cười hi hi đi xuống: “Điện hạ nói muốn hậu táng, các huynh đệ, tay chân lạnh lẽo chút, một hồi còn phải tìm chỗ chôn đâu.”

Phuong Châu trước mắt tối sầm, chỉ cảm thấy cả người như rơi xuống vực sâu!

Kỳ thật nàng ta còn chuẩn bị đường lui thoát thân cùng cách nói tốt hơn! Nhưng tới rồi hiện tại, nàng ta mới thật sâu ý thức được, kỳ thật cái gọi là trạch đầu cùng tâm cơ, bất quá là suy nghĩ dựa trên yêu thích cùng cảm xúc của những người có quyền lực tối cao trong phủ, nhưng nếu người kia xem cũng không thèm xem ngươi, lại nhiều tâm cơ thủ đoạn cũng chẳng để làm gì!

“Nô tỳ khai!” Phuong Châu cũng là người thông minh, run bắn bật nhìn Tổng Trạc: “Nô tỳ không phải cố ý. .... Nô tỳ. ....”

“Không cần xảo ngôn lệnh sắc mà giao biện, người không nói bỗn thể tử cũng biết các người có tâm tư gì, thành thật mà khai.”

Đều nói đến nước này, cả người Phương Châu xui lợ trên mặt đất: “Nô tỳ vẫn luôn tư mộ điện hạ, chỉ là không có đường nhập. Mấy ngày hôm trước ban đêm về nhà, đột nhiên nghe được sau gốc cây có người khóc, là Tuyết Nghiên cô nương. Nghe được nàng oán giận thể tử bởi vì cô nương mà không nâng các nàng. Nô tỳ liền tưởng, ngay cả Tuyết Nghiên cùng Oánh Nhã cô nương đều không nâng, vậy bọn nô tỳ chẳng phải là càng không có hy vọng, cho nên mới nhất thời hồ đồ phạm phải đại sai!”

“Đem Tuyết Nghiên lại đây.” Tổng Trạc nói.

Thanh Phong Thanh Hà tự mình đi bắt người. Tuyết Nghiên đang cùng Oánh Nhã ở một chỗ làm thuê thừa, nhìn thấy hai người liền hoảng sợ.

Thanh Phong đem sự tình nói một lần, Oánh Nhã kinh ngạc nhìn Tuyết Nghiên. Tuyết Nghiên xanh mặt: “Phạm tội chính là Phương Châu, cùng ta có quan hệ gì?”

“Điện hạ kêu người đi đáp lời liền đi.” Thanh Phong lạnh lùng nói.

Tuyết Nghiên đành phải đi Mộng Trúc Cư, Tổng Trạc cùng Ninh Khanh đã chuyển qua đại sảnh.

Tuyết Nghiên quy quy củ củ hành lễ: “Nô tỳ nghe rõ Phong hộ vệ nói, nha hoàn Mộng Trúc Cư phạm tội, nô tỳ chưa bao giờ tiếp xúc với nha hoàn Mộng Trúc Cư, không biết điện hạ vì sao truyền nô tỳ hỏi chuyện.”

“Phương Châu phạm tội chẳng lẽ không phải do người hướng dẫn?”

“Điện hạ biết rõ, nô tỳ chưa từng hướng dẫn qua nàng. Nô tỳ cùng nàng xưa nay không quen biết, cũng chỉ là trước kia khi tặng đồ biếu cô nương có gặp qua, ngay cả nàng tên gọi là gì nô tỳ cũng không biết, làm sao hướng dẫn?” Tuyết Nghiên rất là trấn định. Bởi vì ai cũng không có chứng cứ.

“Vậy người hơn phân nửa đêm ở ven đường khóc cái gì? Oán giận cái gì?” Tổng Trạc trong mắt hiện lên một tia trào phúng.

Khuôn mặt Tuyết Nghiên cứng đờ: “Nô tỳ cảm thấy buồn, bất quá là ra tới rải rải tâm. .... Nô tỳ chỉ là có chút thương tâm. .... Cũng không biết sẽ có người nghe thấy.”

“Mấy ngày trước đây người mới bị thương còn có thể hơn phân nửa đêm chạy ra đi dạo? Đã nhiều ngày như vậy, người ở trong phòng oán giận còn chưa đủ? Có ý chạy ra, cứ như sợ người khác không biết, đem sự tình tiền căn hậu quả lại oán giận một lần? Người nói, bỗn thể tử một câu cũng không tin!” Tổng Trạc lạnh lùng nói.

Tuyết Nghiên nghe vậy mau hồng mắt! Rốt cuộc muốn nhân mà không thể, hai mắt đầm lệ mơ hồ, ánh mắt thống khổ: “Điện hạ ngài sao có thể vô tình như thế? Chẳng lẽ nô tỳ, ngay cả tư cách thương tâm khóc thút thít, đều không có? Nô tỳ tốt xấu cũng theo điện hạ ba năm, là Thái Hậu nương nương ban cho, điện hạ không sùng nô tỳ, vì biếu cô nương chèn ép nô tỳ, chỉ cần là nữ nhân bình thường đều sẽ ủy khuất.”

Khuôn mặt tuấn tú của Tổng Trạc trầm xuống, một cái chung trà phanh một tiếng liền hung hăng đập tới bên chân Tuyết Nghiên, mảnh sứ vỡ bắn tung tóe, sượt qua làn da Tuyết Nghiên lộ vết máu!

Thân mình Tuyết Nghiên run lên, không dám tin tưởng ngẩng đầu, chỉ thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Tổng Trạc gọi lên cười lạnh, thanh âm băng lãnh vô tình: “Hoá ra năm đó là bỗn thể tử cưỡng bức các người vào phủ?”

Bất luận là Tuyết Nghiên đang quỳ trên mặt đất, hay Oánh Nhã đứng ở một bên, đều là khuôn mặt nhò trắng bệch, không có huyết sắc. Lúc ấy khi bị rút cấp cho Tổng Trạc, Thái Hậu liền hỏi qua ý kiến các nàng, là các nàng chính mình từ bỏ cơ hội gả cho tiểu quan môn đẳng hộ đối làm chính thất, vì leo lên Thân Vương phủ, leo lên Tổng Trạc, cam tâm tình nguyện làm thiếp của Tổng Trạc.

Mệnh thiếp thất, chính là như vậy! Là các nàng chính mình lựa chọn, chẳng lẽ Tổng Trạc còn phải cam đoan sùng ái các nàng? Khi nhập phủ làm thiếp là lúc, các nàng nên chuẩn bị thật tốt tâm lý thừa nhận các loại ủy khuất!

“Bỗn thể tử sùng ái ai, cất nhắc ai chẳng lẽ còn phải xem sắc mặt các người? Nếu chịu không nổi loại ủy khuất này, liền từ nơi nào tới rút về nơi đó đi!”

Chịu được liền làm, chịu không nổi liền rút, thật đơn giản nha! Ninh Khanh cúi đầu, đối với Tuyết Nghiên trong lòng ngực phỉ phỉ cái miệng nhỏ, nếu như biểu ca cũng nói với nàng những lời này thì tốt rồi.

Thân mình Tuyết Nghiên mềm nhũn, cả người xui lợ trên mặt đất, điện hạ đây là muốn đuổi nàng đi sao? Làm sao có thể đuổi nàng đi? Tuyết Nghiên nhìn gương mặt vô tình của hắn, sợ! Vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ: “Nô tỳ biết sai. .... Cầu thể tử nể mặt Thái Hậu nương nương, không cần đuổi nô tỳ đi! Nô tỳ không nên như vậy, không biết tốt xấu oán giận thể tử cùng biếu cô nương, nhưng là. .... Nô tỳ cũng không có hướng dẫn Phương Châu. .... Cầu điện hạ hiểu rõ!”

Nàng thừa nhận nàng không biết tốt xấu mà ủy khuất, oán giận thể tử không sùng nàng, vì biếu cô nương chèn ép nàng, nhưng tuyệt không thể thừa nhận hướng dẫn Phương Châu! Nếu không hậu quả sẽ là đuổi đi! Ngay cả một chút xoay chuyển đường sống cũng không có.

“Điện hạ không thể chỉ nghe lời nói một bên của Phương Châu, cũng không có chứng cứ. .... Điện hạ. ....”

“Nơi này không phải quan phủ, bỗn thể tử không cần chứng cứ.” Tổng Trạc khé môi gọi lên một mặt cười lạnh: “Không có chứng cứ, bỗn thể tử cũng

trị không được người, chỉ là, Thần Vương phủ rút cuộc dung không được Vạn cô nương, Vạn cô nương vẫn là hồi cung hầu hạ Thái Hậu nương nương đi.”

“Không, điện hạ..... Nô tỳ.....” Hai mắt Tuyết Nghiên đầm lệ thê lương nhìn Tống Trạc.

“Vạn cô nương, sự bất quá tam a!” Ánh mắt Tống Trạc lãnh lạnh nhạt đạm phiết lại đây: “Lúc trước bốn thế tử phạt biểu cô nương chép sách, biểu cô nương tới Bích Vân Hiên, người cố ý không thông báo, còn đem đồ vật biểu cô nương đưa tới tự mình xử lý; đây là ác nô khinh chủ! Sau lại xúi giục thị phi khi tặng đồ cho đám người Duyệt Hòa, khiến cho Thất cô nương muốn đại náo Mộng Trúc Cư; đây là xúi giục chủ tử, vô là sinh sự! Hiện tại đến việc của Phụng Châu ..... Cho dù bốn thế tử không có chứng cứ, cũng là do người không biết tốt xấu mà xảy ra. Mặt mũi của Thái Hậu nương nương, bốn thế tử cho rằng đã chu toàn đến vậy là đủ rồi! Người nói đi?”

Còn có chuyện Ninh Khanh ngã ngựa! Tuy rằng không phải nàng ta làm, nhưng Tống Trạc hận ô cặp ô, sớm đã có tâm muốn giết nàng ta! Nhưng mặt mũi Thái Hậu vẫn là phải cho, nếu không bị thương cảm tình tổ tông, thật là không đáng. Cho nên hắn mới kích thích nàng ta, làm nàng ta tiếp tục làm! Hắn đã giăng sẵn lưới, ở phía trước chờ nàng ta!

Tuyết Nghiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa liền hôn mê! Máy chuyện vụn vặt trước kia, nàng ta vẫn luôn cho rằng giấu rất tốt, cho dù không giấu tốt, hắn cũng sẽ không để ý, thử hỏi cái nữ nhân nào không tranh giành tình cảm, hắn là ở trong phạm vi dung nhẫn của hắn!

Không thể tưởng được, từng cọc, từng cái việc nhỏ, hắn tất cả đều ghi tạc trong lòng!

Chờ đến tích lũy đủ rồi, liền một lần vụn đồ nàng! Đến lúc đó Thái Hậu cũng không thể thay nàng ta cầu tình!

“Người tới, đem Vạn cô nương đuổi về cung!” Tống Trạc nói xong lại nhìn phía Phụng Châu.

“Cầu thế tử tha mạng a!” Phụng Châu vừa rồi kiến thức đến Tống Trạc đối với Tuyết Nghiên đều vô tình như vậy, hướng chỉ là mình! “Nô tỳ sợ đi hạ được..... Bất quá là tưởng giúp cô nương mà thôi.....”

Ninh Khanh bị tức giận mà cười: “Ta không cần người giúp.”

“Nếu là thứ tốt, chính người trước dùng đi.” Tống Trạc nói.

“Không!” Phụng Châu thét chói tai.

Hai ma ma thô sử đã đề lại nàng ta, đem cả bầu rượu đều rót vào miệng nàng ta! Phụng Châu hoảng sợ đến phát sắc, nhưng như thế nào phun cũng phun không ra.

“Biểu ca, đó là cái gì?” Ninh Khanh không ngốc, thấy Phụng Châu hoảng sợ như thế, liền đoán được không phải là xuân dược đơn giản như vậy.

Ma ma thô sử kia hung hăng đá Phụng Châu, Phụng Châu hoảng sợ kêu to: “Rượu này..... Sẽ làm người tuyệt dục! Điện hạ..... Cầu xin người cho ta đem rượu đều nhổ ra đi! Cầu điện hạ!”

Lông tơ Ninh Khanh đều dựng thẳng lên rồi! Lớn như vậy, lần đầu tiên bị người dùng biện pháp âm độc như thế tính kế, miễn bàn nhiều ghê tởm khó chịu.

“Điện hạ..... Cầu xin ngài, nô tỳ là nhất thời mờ heo che tâm!” Phụng Châu khóc kêu. Nàng không thể không sinh được, nàng còn tưởng bỏ lên trên.

Tống Trạc nhíu nhíu mày, “Làm nàng đem rượu nhổ ra đi.”

Hai ma ma thô sử giúp Phụng Châu nhổ ra rượu, chờ Phụng Châu phun xong, Tống Trạc mới nói: “Hôm kia lão già chặt củi thọt chân vừa mới chết tức phụ, đem nha hoàn này gả cho hắn đi.”

Phụng Châu chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, liền sống sờ sờ bị khí hôn mê bất tỉnh! Vừa rồi đáp ứng giúp nàng phun ra, chẳng lẽ là lưu trữ nàng cấp lão nhân hơn bảy mươi tuổi kia sinh hài tử?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Một Chút Cũng Không Lo Lắng

Tống Trạc lập tức sai người chuẩn bị một chiếc xe ngựa, đưa Tuyết Nghiên vào cung.

“Nương nương, Tuyết Nghiên cô nương cùng Dung Song cô nương tới.” Thu ma ma nói.

“Tuyệt Nghiên tới. Dung Song? Dung Song nào? A. .... Nguyên lai là nàng nha!” Kính Nhân Thái Hậu suy nghĩ một hồi liền nhớ ra.

Dung Song là đại nha hoàn đứng đầu trong đám người hầu đông đảo bên cạnh Tổng Trạc, trước kia đều là nàng ta tiến cung truyền lời cho Kính Nhân Thái Hậu. Nhưng từ ba năm trước đây sau khi Kính Nhân Thái Hậu đem Tuyệt Nghiên Oánh Nhã ban cho Tổng Trạc, có chuyện gì đều là Tuyệt Nghiên cùng Oánh Nhã tới truyền lời. Cho nên Kính Nhân Thái Hậu đều sắp có chút nhớ không nổi Dung Song.

Dung Song lớn lên có một gương mặt tròn trĩnh hỉ, thanh thanh tú tú, khoe miệng luôn cười, là nữ hài khiến người nhìn liền thoải mái.

“Nô tỳ gặp qua Thái Hậu nương nương.” Dung Song lấy động tác tiêu chuẩn mà hành lễ: “Là thế này, điện hạ sai nô tỳ tiến cung là vì đem Tuyệt Nghiên cô nương đuổi về tới.”

Sau đó liền đem sự tình tiền căn hậu quả nói một lần. Tuyệt Nghiên quý gồi một bên sốt ruột, lại không dám nói chen vào.

“Điện hạ nói, tuy rằng việc Phụng Châu không có chứng cứ, nhưng rốt cuộc là Tuyệt Nghiên cô nương tác động. Sự bất quá tam, Thần Vương phủ thật sự dung không được nàng. Nàng là người của nương nương, thế tử không dám quản giáo, liền đem nàng đuổi về.”

Chỉ thấy Kính Nhân Thái Hậu cười cười: “Ai gia đã biết, ngươi trở về trấn an thế tử, nếu hắn không thích, dung không được, liền đuổi về đây đi.”

“Tạ Thái Hậu nương nương.” Dung Song hành lễ liền cáo lui.

Dung Song vừa đi, sắc mặt Thái Hậu liền biến đổi, hung hăng trừng mắt nhìn Tuyệt Nghiên đang cúi đầu.

“Thái Hậu, oan uổng nha, nô tỳ. ....” Tuyệt Nghiên khóc đến thê thê thảm thảm.

“Ngươi còn không thừa nhận?” Thái Hậu cười lạnh.

Bà lẫn lộn trong hậu cung mấy chục năm, cái dạng tính kế gì việc xấu xa gì mà chưa thấy qua, vừa nghe việc Phụng Châu hạ được, liền biết là Tuyệt Nghiên hướng dẫn! Trên đời nào có nhiều trùng hợp như vậy! Tuyệt Nghiên muốn khóc muốn oán giận, ở trong phòng làm gì không oán giận cho đủ! Cố tình đêm hôm khuya khoắt chạy đến nơi hẻo lánh kia oán giận làm người nghe thấy! Đây không phải tính kế tốt thì là cái gì?

“Đúng, là nô tỳ làm.” Tuyệt Nghiên biết chống chế không được, đành phải thừa nhận, khóc lóc kể lên: “Từ đầu năm, sau khi biểu cô nương tới, thế tử liền chuyên sủng biểu cô nương, có cái gì tốt cũng hận không thể đều dọn tiến Mộng Trúc Cư. Nô tỳ ở vương phủ làm hạ nhân, không thể so biểu cô nương là chủ tử, không dám oán giận. Nhưng điện hạ sinh nhật xong, cư nhiên nói trước khi biểu cô nương se mặt chúng ta đều an phận chút! Nô tỳ mới nhất thời hồ đồ. .... Cầu Thái Hậu nương nương làm chủ cho nô tỳ a!”

Nói xong liền khóc không thành tiếng.

Tuyệt Nghiên liều mạng mà mách lẻo với Kính Nhân Thái Hậu, nhưng sắc mặt của Kính Nhân Thái Hậu lại trầm xuống, hét lớn một tiếng: “Làm càn! Ngươi là thứ gì? Bất quá là một cái thiếp! Một cái hạ nhân! Chẳng lẽ thế tử muốn sủng ái ai còn cần ngươi đồng ý? Ngươi đã cảm thấy ủy khuất, lúc trước liền cho người ta làm chính thê nha! Ngươi nếu lựa chọn thấy người sang bắt quàng làm họ làm thiếp cho người quyền quý, cho dù quý cũng phải chịu! Hậu viện tranh sủng, ngươi tranh không bằng người ta, là chính ngươi không có bản lĩnh!”

“Kêu ai gia làm chủ? Ngươi muốn ai gia cho ngươi làm chủ như thế nào? Chỉ vì ngươi là người ai gia ban cho, liền đem thế tử gọi tới, buộc hắn đem cái biểu cô nương kia đuổi đi? Dùng thân phận trưởng bối, thân phận Thái Hậu buộc hắn lại tiếp thu ngươi?”

Tuyệt Nghiên súc thân mình quý gồi trước mặt Thái Hậu, không dám lên tiếng, nàng xác thật là có ý tưởng này. ....

Thái Hậu lạnh lùng cười nói: “Ngươi cũng không lấy cái gương soi một chút xem mình là thứ gì? Chỉ bởi vì ngươi, cũng xứng làm hại ai gia cùng Trạc Nhi ly tâm?”

Khuôn mặt Tuyệt Nghiên trắng bệch, cả người xụi lơ trên mặt đất.

“Người tới, Vạn Tuyệt Nghiên đi hạ phạm thượng, vả miệng ba mươi, tước đi quan chức, vĩnh thế không được vào cung!”

Tuyệt Nghiên đã sớm ngất người, liền giấy giụa cũng không dám tránh, trực tiếp bị người kéo đi xuống.

“Trước kia nhìn có vài phần thông minh, hiện tại mới biết được là cái ngu xuẩn!” Kính Nhân Thái Hậu tức giận hừ một tiếng.

“Đúng vậy.” Thu ma ma biết rõ hạ hóa một người không phải khuyên đối phương bớt giận, mà là liều mạng phụ họa!

“Thiếp, là cái gì? Bất quá là đồ chơi của nam nhân! Ai gia đem nàng ban cho Trạc Nhi, là vì để nàng hầu hạ Trạc Nhi cho tốt, nàng nếu làm không tốt, liền đem vị trí giao cho người có bản lĩnh ngồi! Nàng khen ngược, chính mình không bản lĩnh còn oán người ta được sủng ái! Đúng rồi, cái biểu cô nương kia là như thế nào?”

Đã sớm ở nửa năm trước Kính Nhân Thái Hậu liền biết Thần Vương Phi mang theo chất nữ nhà mẹ đẻ trở về, Kính Nhân Thái Hậu luôn nhìn Thần Vương Phi không vừa mắt, vừa thấy nàng mang đến cái chất nữ, liền biết có ý định làm thiếp cho tôn tử của bà!

Kính Nhân Thái Hậu lúc ấy liền nổi giận, Ninh thị lúc trước cũng bởi vì may mắn mới có thể làm con dâu của bà! Bà tuy rằng nghe Viễn Chân đại sư nói,

cảm thấy Ninh thị có thể mang đến chỗ tốt cho tôn tử của mình, nhưng lại cực nhìn không được Ninh thị! Mặt sưng mảy xia, xem như thế nào đều không vừa mắt!

Ninh thị này may mắn được làm Vương phi, cư nhiên còn không an phận, còn dám đem chất nữ đệ tiện của mình mang vào phủ, ý đồ đưa cho tôn nhi của bà. Kỳ thật, bà không ngại Tổng Trạc có bao nhiêu thiếp, ngược lại càng nhiều càng tốt, nhưng Ninh thị, nàng còn chưa đủ tư cách nhét người cho Tổng Trạc!

Sau lại bà giận dữ, liền tống cổ Ninh thị đến trong chùa cầu phúc. Cái tiểu thương nữ kia, lấy đầu óc của Tôn thị hẳn là sẽ biết ý mà đóng gói đưa trở về. Ai biết tiểu thương nữ kia cư nhiên lưu lại! Nghe Oánh Nhã nói còn rất được sùng ái.

Kính Nhân Thái Hậu mặc dù có chút khó chịu, nhưng nghĩ đến tôn tử luôn lạnh nhạt lại đối với một cái nữ tử có nhiệt tình —— trước kia bà thấy Tổng Trạc từ trước đến nay đối với nữ nhân luôn là không có mấy hứng thú, bà vẫn sợ Tổng Trạc ghen quá thành bệnh. Cho nên biết được Tổng Trạc chủ động lưu lại người, bà cũng liền không khó chịu.

“Nuông nường, nô tỳ ở nửa năm trước khi cấp Vương phi truyền lời có gặp qua biểu cô nương một lần.” Thu ma ma nói: “Quả thực, nàng kia lớn lên thật là dung mạo tuyệt hảo thế gian khó thấy.”

“Nhìn xem, đã là cái mỹ nhân tuyệt sắc được sùng ái không phải bình thường sao?” Kính Nhân Thái Hậu lại nghĩ tới Tuyết Nghiên, “Chính nàng lớn lên không xinh đẹp bằng người ta, không có thủ đoạn như người ta, còn dám kêu oan.”

“Chính là, nghe cách nói của Tuyết Nghiên, thế tử vì biểu cô nương mà hiện tại còn không có chạm qua nữ nhân?” Thu ma ma kinh ngạc nhìn Kính Nhân Thái Hậu.

“Ai gia không tin.” Kính Nhân Thái Hậu lắc lắc đầu, “Nam nhân háo sắc, ai gia còn không biết? Đừng nói là hoàng thân quốc thích hậu duệ quý tộc, chính là hán tử hương dã nghèo hèn còn tưởng nạp phòng thiếp thất đâu! Không nói tiên hoàng, liền nói cha của Trạc Nhi, thật là một cái phong lưu! Có cha như vậy, Trạc Nhi chỉ cần giống hán một phần liền không có khả năng nhẫn được.”

“Vậy vì cái gì không nâng Tuyết Nghiên cùng Oánh Nhã.....”

“Hắn nếu sùng, tự nhiên là vì thảo nàng niềm vui. Trong phòng không nữ nhân, không đại biểu bên ngoài không có! Trừ phi hán, mười tám năm ghen quá thành bệnh.....”

Nói đến đây Kính Nhân Thái Hậu mặt cứng đờ, “Sẽ không thật ghen thành bệnh đi?”

“Sẽ không!” Thu ma ma vội vàng an ủi: “Viễn Chân đại sư là người nào a, như thế nào hồ đồ đến hại thế tử! Cho nên nhất định không có việc gì.”

“Đừng.” Kính Nhân Thái Hậu đối với Viễn Chân đại sư tín nhiệm đến trình độ nào tàn, năm đó bởi vì Viễn Chân đại sư một câu đề điểm, bà mới có may mắn lên làm thái tử phi, lại đi bước một lên làm Hoàng Hậu rồi Thái Hậu! Cho nên bà tin tưởng vững chắc Viễn Chân đại sư không có khả năng sẽ hại Tổng Trạc!

“Bất quá, thế tử điện hạ có thể hay không đối với Ninh biểu cô nương quá mức để bụng chút?”

“Nam nhân nào không yêu mỹ nhân. Chờ hán sủng một đoạn thời gian, mới mẻ qua đi, liền sẽ ném xuống.” Kính Nhân Thái Hậu lại nghĩ tới phi tử nào đó nhảy nhót đến nhất hoan, tiên hoàng năm đó còn không phải là chuyên phòng chi sủng sao? Kết quả đâu? Tân mỹ nhân tiến cung, liền chết thẳng cẳng! Cho nên bà một chút cũng không lo lắng Tổng Trạc.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Lại Không Nghe Lời Liền Ném

Duyệt Hòa quận chúa từ Đan Hà Viện một đường đi vào chỗ ở của Tôn trắc phi, Tôn trắc phi đang tra soát sổ sách.

Duyệt Hòa quận chúa ngồi xuống đối diện nàng: “Hiện tại toàn bộ vương phủ đều đang truyền Tuyết Nghiên muốn độc hại biểu muội, nên bị đuổi.”

“Chính nàng ta không có đầu óc, không đuổi nàng ta còn đuổi ai?” Tôn trắc phi nói, lại dừng một chút: “Chỉ sợ nổi bật quá thịnh, không phải chuyện tốt a!”

Vừa mới nói xong, Phương ma ma liền đi đến: “Trắc phi, Tình Quốc Công phủ tới hạ thiếp, nói là nhị phòng Ngũ công tử mở tiệc rượu mừng đầy tháng cho con vợ cả tại năm ngày sau.”

Tôn trắc phi nhíu mày: “Tình Quốc Công phủ năm trước mới có tang, không phải đóng cửa tránh khách sao? Lúc trước sinh hạ con vợ cả liền nói không làm, như thế nào đột nhiên thay đổi chủ ý?”

“Là thế này.” Phương ma ma nói: “Tức phụ đưa thiệp nói. Ban đầu chính là huynh đệ của Tỉnh Quốc Công, tuy rằng không phân phủ, nhưng đồ vật hai viện cũng xem như phân gia. Ngũ công tử là dòng chính của Tỉnh Quốc Công, cùng tam thái gia đã mất cách hai đời, nguyên bản chỉ thù ba tháng hiếu là được. Nhưng Tỉnh Quốc Công niệm tình nghĩa huynh đệ đồng bào mới làm chính mình một mạch thù gần một năm hiếu, con vợ cả của Ngũ công tử là tôn tử đầu tiên của nhị phòng bọn họ, cho nên quyết định trừ phục trước một tháng, làm tiệc rượu trắng tròn. Nhưng là không làm lớn, chỉ mời thân cận hai nhà ngồi cùng nhau ăn bữa cơm”

“Nếu không lớn làm, kêu thế tử chính mình đi ngồi là được.”

“Tức phụ đưa thiệp nói, mời trác phi cùng các cô nương đều đến chơi.”

Vốn dĩ quyết định thù một năm hiếu, hiện tại làm thời lại sửa lại. Tôn trác phi nhũ mỳ, Tỉnh Quốc Công phủ đến tốt cùng muốn làm gì? “Ngươi kêu người đi truyền lời cho thế tử.”

Tổng Trạc nhận được thiệp, chỉ nhàn nhạt trở về câu: “Đã biết.”

*****

Tại Mộng Trúc Cư, Sơ Nhụy từ bên ngoài tiến vào: “Nghe nói qua mấy ngày quận chúa các nàng đều đi tham gia tiệc trắng tròn. Không biết chúng ta có thể đi hay không?”

“Tiệc trắng tròn nhà ai?” Ninh Khanh đang cho Tuyết Hoa Cao ăn.

“Hình như là Tỉnh Quốc Công phủ.”

Động tác trong tay Ninh Khanh khựng lại, Tỉnh Quốc Công phủ, là nhà ngoại của biểu ca. Hình như nghe nói năm trước có việc tang lễ, vẫn luôn đóng cửa tránh khách.

“Chúng ta không đi đi.” Ninh Khanh nói. Tỉnh Quốc Công phủ là nhà ngoại nguyên phối, nàng là người của nhà ngoại vợ kế, chạy tới như vậy hẳn là sẽ thực xấu hổ. Lại nói, biểu ca cũng không thích nàng ra cửa.

“Oánh Nhã cô nương tới.” Tuệ Bình vén màn lên.

Ninh Khanh ngẩng đầu, chỉ thấy Oánh Nhã mỉm cười đi đến: “Gặp qua biểu cô nương.”

Ninh Khanh ôm Tuyết Hoa Cao, chỉ ngó nàng liếc mắt một cái: “Ngươi là tới cầu tình cho Tuyết Nghiên?”

Trước kia trừ phi Tổng Trạc phân phó, Oánh Nhã cùng Tuyết Nghiên đều sẽ không tới Mộng Trúc Cư. Không có việc gì không đăng tam bảo điện, Tuyết Nghiên mới bị đuổi đi, Oánh Nhã không tới cầu tình còn tới làm gì?

Khuôn mặt Oánh Nhã cứng đờ, lại nghĩ vốn là nàng có mục đích, cũng không quanh co lòng vòng: “Nô tỳ xác thật là tới vì Tuyết Nghiên cầu tình, hy vọng cô nương đại nhân đại lượng tha nàng một lần, làm nàng hồi phủ đi.”

“A, ngươi thật là hảo kì quái, đuổi nàng đi là biểu ca, ngươi muốn cho nàng trở về, đi cầu biểu ca mới đúng.” Ninh Khanh thanh âm giòn giòn nói.

“Điện hạ tình tình quạnh quẽ, nô tỳ thấp cổ bé họng, thế tử tất sẽ không nghe. Nhưng thế tử sủng cô nương nhất, nếu là với tới, cô nương cho dù muốn ngồi sao trên trời, thế tử chắc chắn vì cô nương hái xuống. Trong cảm nhận của thế tử, địa vị của cô nương tự nhiên không phải người khác có thể so.” Oánh Nhã lại khen lại tán, liều mạng mà cấp Ninh Khanh mang mũ cao, sau đó lại đe dọa: “Lại nói, hôm nay đi cái Tuyết Nghiên, ngày mai liền tới cái Băng Nghiên Thủy Nghiên, dù sao cũng phải có người tới. Cô nương sao không tìm cái quen thuộc ở chung. Cô nương giúp Tuyết Nghiên, Tuyết Nghiên tất nhớ đại ân của cô nương.”

Ninh Khanh lạnh lùng nói: “Ngươi đi đi, ta sẽ không giúp.”

Bất luận Tuyết Nghiên vẫn là Oánh Nhã, đều là tình địch của nàng, có thể thiếu một cái là một cái. Nàng làm sao có thể chính mình cấp chính mình ngọt ngọt đi giúp Tuyết Nghiên.

Oánh Nhã chỉ cảm thấy khắp cả người phát lạnh, không biết vì sao có một loại cảm giác môi hở răng lạnh, trong lòng dâng lên nồng đậm không cam lòng.

Dựa vào cái gì, nàng ta bắt quá là một cái tiểu thương nữ, dựa vào cái gì dẫm đến trên đầu quan gia nữ tử các nàng? Nàng đều buông tôn nghiêm cầu nàng ta, nàng ta còn lấy một loại thái độ cao cao tại thượng giống như tổng cổ nô tỳ mà tổng cổ các nàng! Oánh Nhã cực lực khắc chế chính mình, nhưng ủy khuất cũng không cam lòng lại như rít gào mà ra như hồng thủy trong lòng, thổi quét lý trí của nàng ta. Nhưng nàng ta rốt cuộc khắc chế trụ, chỉ cười cười: “Nếu biểu cô nương không giúp, vậy nô tỳ liền không cần phải nhiều lời nữa, cáo từ.”

Nàng ta hành lễ, vừa mới chuyển thân, lại quay đầu lại, lộ ra một tia ý vị thâm trường cười nói: “Đúng rồi, Ngọc Hoa quận chúa của Tỉnh Quốc Công phủ sắp về tới, đó là biểu muội ruột thịt của điện hạ. Năm nay mười sáu tuổi, lần này trở về lập tức liền phải nghị thân. Thái Hậu nương nương rất thích nàng”

Nói xong liền xoay người rời đi.

Về mặt Ninh Khanh đại ra, tay ôm Tuyết Hoa Cao nắm thật chặt, chỉ cảm thấy bàn tay đau xót, Tuyết Hoa Cao cứ nhiên cắn nằng, Ninh Khanh đau kêu một tiếng, buông lỏng tay, Tuyết Hoa Cao liền nhảy ra.

“Cô nương, người làm sao vậy?” Tuệ Bình đi vào hỏi.

“Không có việc gì.” Tay lại đang chảy máu.

“Cô nương như thế nào lại bị thương?” Tuệ Bình xem tay Ninh Khanh, đại kinh thất sắc, “Sơ Nhụy, Đồng Nhi, mau lấy dược tót! Đồ đáng chết, dường lâu như vậy đều không thân, đến chủ nhân cũng cắn!”

Ninh Khanh cũng không kêu lên đau đớn, chỉ rút nước mắt.

Tĩnh Quốc Công phủ? Ngọc Hoa quận chúa? Biểu muội ruột thịt? Mười sáu tuổi, trở về nghị thân, còn rất được Thái Hậu yêu thích! Biểu ca cũng vừa qua khỏi sinh nhật.....

Oánh Nhã tươi cười quá mức quý dị cổ quái, Ninh Khanh không thể không đa nghi hiểu sai.

Chờ Đồng Nhi, Vũ Tĩnh cùng Sơ Nhụy đi ra ngoài, Ninh Khanh mới lờ lợ Tuệ Bình hỏi: “Tuệ Bình, biểu ca có phải có cái biểu muội ruột thịt kêu Ngọc Hoa quận chúa hay không?”

“Đúng.” Tuệ Bình gật đầu. “Cô nương vì sao hỏi tới nằng?”

“Đột nhiên nghe nói..... Có chút tò mò.”

“Nói tới Ngọc Hoa quận chúa này, chính là cái nhân vật a!” Tuệ Bình nói: “Ngọc Hoa quận chúa là đích trưởng nữ của Thế Tử quá cố của Tĩnh Quốc Công.”

“Thế tử quá cố? Hiện tại thế tử quốc công là ai?”

“Là thân huynh trưởng của Ngọc Hoa quận chúa. Lão quốc công có ba người con vợ cả, Thế Tử trước chết sớm, lão quốc công không có truyền lập hai người con vợ cả khác, ngược lại lập đích trưởng tôn làm thế tử. Ngọc Hoa quận chúa thiên tư thông tuệ, xinh đẹp như hoa. Để cho người kinh diễm chính là nằng biết văn biết võ. Mười hai tuổi thơ quan kinh hoa, mười ba tuổi một thanh cầu vòng kiếm đem Thiên Thủy quốc công chúa - dùng võ lập quốc - quét hạ lời đãi, hung hăng hạ mặt mũi của Thiên Thủy quốc, cũng bởi vậy, nằng được phong hào quận chúa.”

Tâm Ninh Khanh giống như bị nắm đến khó chịu: “Nằng..... Liền không có khuyết điểm sao?”

“Có.” Tuệ Bình nói: “Trước kia hình như nghe nói nằng mệnh cách không tốt, khác phu!”

Khắc phu? Ninh Khanh nghe vậy hung hăng nhẹ nhàng thở ra. Cổ nhân nhất tin mệnh, hơn nữa nghe nói Thái Hậu nương nương nhất mê tín, nếu là nằng ta khắc phu, liền không có khả năng gả cho biểu ca.

“Bất quá cũng có nói, đây chỉ là đồn đãi không đúng.” Tuệ Bình nói, “Ba năm trước đây, nằng đột nhiên bệnh nặng, ly kinh đi dưỡng bệnh.”

Ninh Khanh một bên lo âu, một bên lại an ủi chính mình, có thể là chính mình suy nghĩ nhiều, biểu ca chưa chắc liền thật sự cùng Ngọc Hoa quận chúa này có cái gì.

Cho đến buổi tối, Tống Trạc tới ăn cơm. Tống Trạc nắm tay nằng xem: “Đây là làm sao vậy?”

“Tuyết Hoa Cao cắn.” Sơ Nhụy nói.

Tống Trạc lạnh lùng quét Tuyết Hoa Cao liếc mắt một cái, Ninh Khanh lập tức lờ lợ hấn nói: “Huynh không cần đánh giết nó, ta thích nó.”

“Nó cắn muội, muội cũng thích nó?” Tống Trạc nhú mày.

Huynh cũng cắn ta, ta cũng thích Huynh nha, làm sao bây giờ? Ninh Khanh bĩu môi tự mình bói bói cơm trắng. Nghĩ nghĩ liền nói: “Bỏ đói ba ngày, lại không nghe lời liền ném.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Muốn Hảo Hảo

Khánh Nguyên Cung, đồ ăn sáng của Kính Nhân Thái Hậu vừa mới triệt hạ, đại thái giám Lý Đức đi vào tới: “Nương nương, vừa lấy được thư từ Phụng Ngộ Sơn bên kia, Ngọc Hoa quận chúa đã nhận được, đang ở trên đường trở về, trước tháng chạp nhất định có thể về tới.”

“Tốt!” Kính Nhân Thái Hậu cười đến mặt mày đều cong.

“Chúc mừng Thái Hậu nương nương có được cháu dâu tốt!” Lý Đức cười tiến lên.

“Ngươi nhìn một, mồm mép lém lỉnh như vậy, ai gia có thể không thương hấn sao?” Kính Nhân Thái Hậu cười cùng Thu ma ma nói.

“Nương nương có được cháu dâu có mệnh cách quý như vậy, lại không thương bọn nô tỳ liền không đạo lý.” Thu ma ma đùa theo. “Thiên mệnh quý nữ, nhưng không dễ đến.”

“Các ngươi hợp lại, cùng nhau mặt dày hớ ai gia thương?” Kính Nhân Thái Hậu oán giận, lại mừng đến mặt mày đều là cười.

Ngọc Hoa quận chúa khi mười ba tuổi nhất kiếm kinh hồng, quang hoa tuyệt diệu, Kính Nhân Thái Hậu liền đối Ngọc Hoa quận chúa thích vô cùng, muốn ban cho Tổng Trắc, nhưng bắt được bắt tụt đến chỗ Viễn Chân đại sư hợp lại, Kính Nhân Thái Hậu liền hôn mê! Cư nhiên là cái khắc phu!

Kỳ thật cũng không phải khắc phu, chính là chuyên khắc Tổng Trắc, nếu hợp lại liền khắc chết hấn!

Kính Nhân Thái Hậu lập tức liền không mừng, sau lại Tĩnh Quốc Công phủ bên kia nháo đến thật sự quá hung, Ngọc Hoa quận chúa tự mình lên núi cầu Viễn Chân đại sư có biện pháp bổ cứu hay không. Không nghĩ tới thật đúng là có!

Vĩnh Chân đại sư chỉ điểm nàng đến Phụng Ngộ Sơn điểm đèn sửa mệnh, trước đèn thành tâm cầu phúc, đèn sửa mệnh châm đủ ba năm mà không tắt, là có thể nghịch thiên sửa mệnh, chẳng những không tương khắc, còn có thể đoạt mệnh cách người nợ trở thành thiên mệnh quý nữ.

Kính Nhân Thái Hậu là fan nảo tàn của Vĩnh Chân đại sư, vừa nghe Vĩnh Chân đại sư chẳng những có thể giúp Ngọc Hoa nghịch thiên sửa mệnh, lại còn có thể sửa thành cái thiên mệnh quý nữ, lập tức liền vui mừng! Đối Ngọc Hoa cũng liền càng ngày càng hiếm lạ yêu thích.

“Đừng rồi, Vĩnh Chân đại sư gần nhất có thể gặp khách không?” Kính Nhân Thái Hậu tuy rằng là Thái Hậu, nhưng vị Vĩnh Chân đại sư này là cao tăng đắc đạo cũng không phải muốn gặp là có thể gặp được.

Thu ma ma nói: “Không gặp khách, còn nói quá mấy ngày lại muốn bế quan, trước năm mới đều không thể xuất quan.”

Kính Nhân Thái Hậu thở dài: “Ngọc Hoa, hài tử kia trở về cũng không thấy sao?”

“Dường như cũng không có ý tứ muốn gặp.”

Kính Nhân Thái Hậu gật gật đầu, “Phân phó người đi cấp Pháp Hoa Tự thêm dầu mè, nạp y cho các tăng nhân, áo cà sa cho nhóm chủ trì cũng đều thêm.”

Đồ vật của Kính Nhân Thái Hậu thực mau đưa đến Pháp Hoa Tự, chủ trì phái tiểu hòa thượng tự mình vào cung nói lời cảm tạ, ra cung xong lại đi Thần Vương phủ.

Tổng Trắc đang ở Mộng Trúc Cư lột hạt dẻ cho Ninh Khanh, Ninh Khanh lại đang kẹp thịt gà đút cho Tuyết Hoa Cao.

Thanh Phong qua truyền lời: “Điện hạ, Pháp Hoa Tự có cái tiểu hòa thượng cầu kiến, nói là Viễn Chân đại sư thỉnh điện hạ lên núi nói một chút thiên lý. Tiểu hòa thượng kia còn nói nếu không đi gặp đại sư liền phải bế quan, ít nhất phải chờ tới tháng tư sang năm mới có thể tái kiến.”

Tổng Trắc nhíu mày: “Không gặp.”

Hắn nhất phiên hòa thượng đạo sĩ này đó giả thần giả quỷ, chẳng những hớ một mẹ kế như vậy cho hấn, còn hớ hấn mười tám năm, bị người cười đủ mười tám năm. Nếu là hấn sớm cưới vợ lập thiếp, Khanh Khanh liền sẽ không miên man suy nghĩ, lại ngoan lại nghe lời mà tùy hấn an bài.

Thanh Phong đành phải đi ra ngoài tổng cổ tiểu hòa thượng trở về.

Tổng Trắc quay đầu nhìn Ninh Khanh, nhìn thấy nàng bị Tuyết Hoa Cao bức cho cười khanh khách không ngừng, tâm tình vô cớ tốt lên rồi. Một tay đem nàng bế lên, phóng tới trên đầu gối chính mình, gặt gao ôm ở trong ngực.

Ninh Khanh đối hấn ôm ấp sớm tập mãi thành thói quen, dựa vào trong lòng ngực hấn, chỉ lo đút cho Tuyết Hoa Cao. Có lẽ là đói bụng ba ngày, Tuyết Hoa Cao thực có thể ăn.

Ninh Khanh cho Tuyết Hoa Cao ăn một miếng thịt gà, Tổng Trắc cầm lấy một viên hạt dẻ đút cho nàng.

Ninh Khanh lại cho Tuyết Hoa Cao ăn một miếng thịt gà, Tổng Trắc lại đút nàng một viên hạt dẻ.

Lập lại vài lần, Vũ Tĩnh, Tuệ Bình, Đồng Nhi cùng Sơ Nhụy bốn cái đại nha hoàn đứng ở một bên nhìn không được phụt một tiếng cười, thật sự là quá thú vị!

Ninh Khanh mở to mắt, hầy còn không biết bốn người Vũ Tinh cười cái gì, Tống Trạc bị biểu tình ngây ngốc của nàng chọc cười, liền vừa bật cười ha ha vừa dùng một tay đem nàng gắt gao xoa tiến trong lòng ngực, cúi đầu liền ở môi nàng khê hôn: “Khanh Khanh bảo bối, vì cái gì biểu ca lại thích muội như vậy chứ?”

Ninh Khanh đại quẫn, vội vàng muốn đẩy hấn, bốn người Vũ Tinh đỏ mặt lên, thực thức thời mà rời khỏi phòng.

“Vì cái gì, hử?” Tống Trạc yêu nhất bộ dáng tu quẫn của nàng, nàng càng là như vậy liền càng thích khi dễ nàng, càng thêm không thuận theo không buông tha hỏi.

“Người ta làm sao mà biết.....”

Tống Trạc phụt một tiếng, cười đến càng vui mừng, đem nàng ấn đến trên giường liền hôn.

“Ta mới ăn qua đồ vật.....” Ninh Khanh sắp hồng mắt, nàng rõ ràng cái gì đều không có làm, bất quá là bình thường mà cho sủng vật ăn, như thế nào ăn ăn liền phải bị ăn tới miệng hấn?

*****

Mùng một tháng 11, Tĩnh Quốc Công phủ làm tiệc đầy tháng, Tống Trạc chỉ mang theo Tôn trắc phi cùng Duyệt Hòa quận chúa đi.

Ba người Tống Trạc đi trước chào hỏi Tĩnh Quốc Công cùng quốc công lão phu nhân, mới đi tới cửa, liền nghênh đón một người nam tử anh tuấn khoảng hai mươi tuổi.

Nam tử anh tuấn kia bày mặt lạnh, quét ba người liếc mắt một, trong mắt mang theo trào phúng: “Không phải nói người có cái sủng thiếp, như thế nào không mang theo lại đây?” Duyệt Hòa quận chúa cười cười: “Ngọc Trí biểu ca, hôm nay tiệc đầy tháng nhà các người nói là làm nhỏ, chúng ta Thần Vương phủ không hảo đặc biệt đối đãi, muội muội cùng biểu muội cũng chưa tới.”

Trình Ngọc Trí lộ sắc mặt giận dữ, trào phúng nói: “Hử, biểu muội? Ta như thế nào không biết Trình Ngọc Trí ta khi nào nhiều một muội muội!”

“Trình Ngọc Trí, người là đang đập phá sao? Đừng cho mặt lại không cần!” Tống Trạc lạnh lùng nói.

“Tống Trạc, đập phá chính là người!” Trình Ngọc Trí cả giận nói: “Ai chẳng biết nhà người có sủng thiếp, người đây là cho Ngọc Hoa và mặt!”

“Nói cứ như là người không có thiếp không bằng!” Tống Trạc cười như không cười mà quét hấn liếc mắt một: “Bỏ thể tử nhưng nhớ rõ rãnh mạch, trước khi biểu tẩu chưa vào cửa, người đều có ba cái con vợ lẽ!”

Trình Ngọc Trí liền ghen.

“Người một Quốc công phủ thể tử đều có thể làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ ta đường đường là thân vương thể tử còn không bằng người sao?” Khóe môi Tống Trạc vẫn cứ câu lấy cười, nhưng thanh âm kia lại lạnh đến không hề có độ ấm. “Còn có, Duyệt Hòa lại vô dụng cũng đường đường là huyết mạch hoàng thất, chính nhị phẩm quận chúa, về sau nói chuyện cho bốn thể tử khách khí một chút! Nếu không phải nhìn ở mặt mũi Ngọc Hoa cùng đại cữu, há tha cho người giống con chó điên ở trước mặt bốn thể tử loạn phe!”

Hấn dứt lời, phất tay áo bỏ đi.

Trình Ngọc Trí đứng ở tại chỗ tức giận đến cả người phát run, nhưng lại không dám phản bác.

Tống Trạc gặp qua Tĩnh Quốc Công cùng quốc công phu nhân, liền đi chính sảnh.

Tĩnh Quốc Công phủ lần này đột nhiên trước tiên trừ phục làm tiệc đầy tháng, còn thỉnh tất cả nữ quyến của Thần Vương phủ, kỳ thật là muốn nhìn Ninh Khanh, nhưng tới chỉ có Tôn trắc phi cùng Duyệt Hòa quận chúa, tâm tình rất là phức tạp.

Mẹ của Trình Ngọc Hoa - Trâu thị đi đến bên người Tĩnh Quốc Công phu nhân: “Nương, không phải nói có thể nhìn thấy Ninh biểu cô nương kia sao?”

Tĩnh Quốc Công phu nhân thật mạnh thở dài: “Trạc Nhi không mang nàng tới.”

Nói xong thần sắc của bà càng thêm phức tạp. Biết rõ bọn họ cố ý muốn gặp Ninh Khanh, hấn lại không mang đến, đem nàng tặng đến nghiêm như vậy, bảo hộ đến tốt như vậy.

“Thôi, không thấy được liền không thấy được, thấy lại như thế nào?” Tĩnh Quốc Công phu nhân lắc lắc đầu.

Trâu thị nghe thể quỳnh lên, há miệng thờ dốc muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng không nói chuyện. Xác thật, thấy lại như thế nào? Bọn họ cũng chỉ có thể thể Ngọc Hoa lo lắng sưng.

“Trạc Nhi là cái hảo hài tử, tuyệt đối sẽ không sủng thiếp diệt thế. Người liền phóng tâm đi.” Tĩnh Quốc Công phu nhân nói, chưa xong, lại thấp thấp hừ một tiếng: “Lại nói, Ngọc Hoa nhà ta, chẳng lẽ còn áp không được một tiểu thương nữ?”

*****

Từ khi Tống Trạc cùng Tôn trắc phi đi ra cửa đến Tỉnh Quốc Công phủ, Ninh Khanh liền vẫn luôn nóng lòng chờ đợi, thường thường chạy đến bên ngoài, nhìn hấn đã trở về hay không.

“Cô nương, người làm sao vậy?” Sơ Nhụy khó hiểu.

Ninh Khanh sẽ không thể nói Tỉnh Quốc Công phủ kia có cái Ngọc Hoa quận chúa, khả năng sẽ cho Tống Trạc làm chính thê.

Ngọc Hoa quận chúa còn không có trở về.....

Cũng không có tin tức đính thân .....

Có thể là giả đâu?

Nàng bàng hoàng, lo âu, bất an còn có mong đợi..... Nàng muốn cùng hấn hảo hảo, nàng không nghĩ cùng hấn cãi nhau, cũng không nghĩ phô phong bắt ảnh mà vô cớ gây rối. Nếu không phải tới một bước kia, nàng đều muốn vấn hồi, bởi vì nàng không nghĩ cứ cùng hấn kết thúc như vậy!

“Cô nương, người nhìn! Tuyệt rồi!” Sơ Nhụy đột nhiên kinh hi nói.

Ninh Khanh ngẩng đầu, cười: “Thật đúng là tuyệt rồi!”

*****

Thiên Thủy quốc, Triều Cẩm cung ——

Thủy Kinh Niên vẽ mặt ngưng trọng: “Người xác định sao?”

Bình Hưng nói: “Xác định! Theo Vĩnh Thất điều tra, Tam điện hạ thật sự không có mang về tới một thiếu nữ tuyệt sắc.”

Chẳng lẽ là hấn nghĩ sai rồi? Thủy Kinh Niên cau mày, Ninh Nhi nếu là không có bị Thủy Kinh Đông bắt đi, có thể là chính nàng quá sợ hãi trốn đến quá xa đi! Hấn thật là ngốc, mới tìm một hồi liền vội vàng hồi chạy Thiên Thủy!

“Đi, chúng ta đi Thiên Thịnh!”

“Lại đi?” Bình Hưng bùm một tiếng, quỳ trên mặt đất ôm chân Thủy Kinh Niên khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Đoạt Đồ Vật

“Cô nương, thê tử đã trở lại!” Sơ Nhụy nói.

Ninh Khanh xoay người, quả nhiên nhìn thấy Tống Trạc xuất hiện ở cửa, nàng rút chân chạy về phía hấn: “Biểu ca!”

Tuyệt lớn bay tán loạn, nàng ăn mặc một bộ váy áo hoa lệ, dung mạo thanh diễm, mỹ đến kinh tâm động phách, nhưng Tống Trạc lại vô tâm thưởng thức vẻ đẹp của nàng, hấn hơi khựng lại, rồi bước nhanh đi đến, ở khi nàng phác lại đây đã mở ra áo choàng lông chồn trên người, một tay đem nàng bao lại, tiến vào trong lòng ngực.

“Sao lại thế này? Chỉ mặc ít quần áo như vậy?” Tống Trạc có chút sinh khí. Trong lòng ngực thân thể mềm mại lạnh lùng run run, tim Tống Trạc nhói đau.

“Trời đang hạ tuyết, nên không lạnh.” Ninh Khanh chui đầu từ trong áo choàng của hấn ra tới, mắt to đen lúng liếng trông mong mà nhìn hấn.

Tống Trạc vừa giận vừa yêu, nhẹ cười rồi nâng lên khuôn mặt nhỏ của nàng, cúi người khẽ hôn.

Tống Trạc lạnh lùng quét Sơ Nhụy liếc mắt một, bế lên Ninh Khanh đi trở về. Tuệ Bình cùng Vũ Tình một người ôm lò sưởi tay, một người cầm áo khoác đang đứng chờ ở cửa chính, nhìn thấy Tống Trạc ôm Ninh Khanh trở về, mặt đều trắng bệch, cúi đầu đứng ở một bên. Các nàng mới vừa quay về lấy đồ vật, thê tử liền đã trở lại!

Vào phòng, Tống Trạc đem Ninh Khanh phóng tới trên đầu gối, tiếp nhận lò sưởi tay nhét vào trong tay nàng, chính mình cảm thấy có chút nóng nên cởi áo choàng, lại tiếp nhận áo khoác lông thỏ bao bọc lấy người nàng.

“Cô nương ở bên ngoài chạy tới chạy lui, uống chút canh nóng đi.” Vũ Tình bưng canh tới.

“Ồ bên ngoài chạy làm gì?” Tống Trạc hỏi.

“Cô nương là đang nhìn thế tử đã trở lại hay chưa.” Đồng Nhi cơ linh, nhìn dáng vẻ của Ninh Khanh liền biết đang đợi Tống Trạc.

Động tác trên tay Tống Trạc khựng lại, cúi đầu, thấy Ninh Khanh đang nhắm hai mắt, dáng vẻ không muốn xa rời mà ghé vào trong lòng ngực hắn, không rên một tiếng. Tống Trạc nhấp môi, găt gao ôm nàng.

Cứ ôm nàng như vậy, hắn đã cảm nhận được nàng lo âu bất an, đó là bởi vì hắn đi Tĩnh Quốc Công phủ.

Nàng nhất định là không biết từ nơi nào nghe được tiếng gió hắn muốn cưới Ngọc Hoa.

Như vậy cũng tốt, dù sao hắn đang suy xét xem khi nào nên nói chuyện này cho nàng.

Chỉ là, cho dù làm nàng chuẩn bị tâm lý thật tốt, theo tính cách của nàng, đến lúc đó sợ lại muốn đại náo một hồi. Hắn không nghĩ cùng nàng nháo.

“Tới, uống canh đi.” Tống Trạc từng muống từng muống dứt cho nàng.

Ninh Khanh cố ý hít hít cái mũi, liền quay đầu tránh đi: “Vị gừng quá nồng.”

Tống Trạc thấy nàng chơi tiểu tính tình cũng không giận, cười nhẹ cúi đầu hôn mặt nàng, hôn mũi nàng, ôn thanh mềm giọng dỗ nàng vui vẻ.

Ninh Khanh bị hắn chọc ghẹo đến buồn cười, cuối cùng đành phải thỏa hiệp bụng canh uống hết.

Lúc ăn cơm chiều, tuy nhìn cùng ngày thường không có gì khác biệt, nhưng Tuệ Bình, Vũ Tinh cùng Đồng Nhi đều cảm giác được không khí có chút áp lực.

Cho đến ngày hôm sau, Liễu chương quỳ ở Cầm Chức Thiên Hạ lại đây đưa quà tặng trong ngày lễ mùa đông, có xiêm y thêu phẩm, còn đồ trang sức đẹp để quý giá cùng điểm tâm.

Ninh Khanh lúc ấy đang vẽ bản vẽ. Liễu chương quỳ nhìn đến bút máy do Ninh Khanh chế tạo trong tay nàng, hai mắt bùng sáng, nhưng lại muốn nói lại thôi, trở về liền cùng Chung Ly Ưu nói: “Trong tay Ninh cô nương có cái bút rất thú vị, lại thuận tiện, không cần dính mực, vẫn có thể viết tron tru, nếu làm ra tới bán, nhất định có thể kiếm rất nhiều bạc.”

Chung Ly Ưu nhủ mảy, làm như trào phúng mà cười cười, “Hết hy vọng đi, không có khả năng.”

Đừng nói là làm Ninh Khanh lại làm cái khác, chính là hiện tại thêu phẩm hình hoạt họa cùng đồ ngọt Diễm Vị Thiên Hạ, kỳ thật có thể làm được càng tốt, ở cả nước các nơi mở ra hơn mười chi nhánh, khi đó trong tay Ninh Khanh nắm giữ tài phú lại há ngần điểm này? Đến lúc đó nói không chừng còn có thể lũng đoạn thị trường đồ ngọt.

Nhưng người nào đó vẫn đang chèn ép! Đem nàng nhốt tại lồng sắt hoa lệ, chỉ lấy một gian cửa hàng cùng một chút chia hoa hồng dỗ nàng ở lại.

*****

Liễu chương quỳ mới chân trước đi, Tống Khôi Vu sau lưng liền đi vào tới: “Biểu tỳ, Trắc mẫu phi nói sắp tới đi Ngọc Chân Am làm phúc, tỳ muội chúng ta đều đi. Sợ là muốn ở lại một đêm.”

“A.” Ninh Khanh gật gật đầu.

Tống Khôi Vu còn ngồi ở chỗ kia. Ninh Khanh thấy nàng mắt trông mong mà nhìn đồ vật Liễu chương quỳ mang tới còn không có kịp thu thập, nghĩ nghĩ, liền tặng nàng hai cây trầm mới ra cùng một khối sa tanh.

Tống Khôi Vu hoan thiên hỉ địa tiếp nhận, chạy về phòng.

Vừa vặn Tống Khôi Mân ở cách đó không xa nhìn đến Tống Khôi Vu thắng lợi trở về, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi!

“Gần nhất Quận chúa tỷ tỷ cùng Nhị tỷ tỷ vẫn luôn chơi cùng tiểu thương nữ kia.....” Tống Khôi Mân cắn răng nói. “Một cái tiểu thương nữ đề tiện, dựa vào cái gì Quận chúa tỷ tỷ đều cùng nàng chơi? Được rồi, nếu các tỷ tỷ đều cùng nàng chơi, ta cũng buông cái giá mà không ngại nàng, nàng cư nhiên cũng không tới tìm ta chơi, đưa Bát nha đầu nhiều đồ vật như vậy, lại một món cũng không tặng ta!”

Quyên Nhi mau hồng mắt! Cái chủ tử này của nàng thật là dờ hoi! Nếu muốn đồ vật của người ta, liền hảo da hoà nhả mà qua đi lấy lòng! Chủ tử nhà nàng khen ngược, còn tưởng bãi cái giá ra về bỏ thí làm người ta tự mình mang đồ tới! Tưởng chiếm tiện nghi còn muốn dẫn người ta, người ta lại không phải đồ ngọc, sao có thể thuận theo ý người?

Tống Khôi Mân chạy đến Mộng Trúc Cư, cái mũi không phải cái mũi, đôi mắt không phải đôi mắt mà đi vào, ở trước mặt Ninh Khanh ngồi xuống.

Ninh Khanh liếc mắt nhìn nàng một: “Ngươi tới làm gì?”

Tổng Khởi Mân bị chọc giận: “Quận chúa tỷ tỷ Bát nha đầu có thể tới, ta không thể tới sao?”

“A. Vậy ngươi ngồi đi.” Nói rồi ôm Tuyết Hoa Cao trở về phòng.

Tổng Khởi Mân thấy không ai để ý đến mình, cảm thấy Ninh Khanh xem thường nàng, lại tức lại hận, nhưng nghĩ đến Tổng Trắc sủng Ninh Khanh, lại không dám phát tác, mắt đều ghen ra nước mắt, một bên khóc sụt sịt trở về phòng mình.

Chạy qua sân của Tổng Khởi Vu, thật sự tức không nhịn được, đột nhiên vọt đi vào. Thấy Tổng Khởi Vu đang đùa nghịch trang sức Ninh Khanh đưa, trên bàn còn có một ít thứ tốt nàng ta thấy cũng chưa thấy qua.

Tức giận đến mất to: “Ngươi cái đồ không biết xấu hổ! Ngươi ta bỏ thí đồ vật ngươi cũng muốn, một chút lòng tự trọng cũng không có sao?”

Tổng Khởi Vu sợ hãi liếc nàng một: “Ngươi liền dùng lòng tự trọng của ngươi trang điểm đi. Chuyện của ta, ngươi không cần để ý.”

“Ai kêu ngươi có gương mặt giống ta!” Tổng Khởi Mân tức đến tàn nhẫn, tiến lên liền giật lấy hộp trang sức của Tổng Khởi Vu: “Không chuẩn cho ngươi dùng! Ta ném!”

Nói liền chạy về Mịch Hương Cư.

Tổng Khởi Vu ủy khuất khóc lóc chạy theo đòi, lại bị Tổng Khởi Mân đuổi đi, Tổng Khởi Vu đành phải chạy tới chỗ Oanh di nương: “Thất tỷ tỷ khi dễ ta, nàng đoạt trang sức của ta! Ô ô ô!”

Oanh di nương lại cho nàng một tát tai: “Khóc khóc khóc! Khóc cái con khỉ! Đó là thân tỷ tỷ của ngươi, lấy chút đồ vật của ngươi thì làm sao? Không có, ngươi lại hỏi biểu tỷ của ngươi là được!”

Nói rồi liền kéo Tổng Khởi Vu hướng chỗ Ninh Khanh muốn đồ vật.

Oanh di nương đã thật lâu không đi qua Mộng Trúc Cư, qua lâu như vậy, lá gan nàng lại lớn hơn một chút, nghĩ lâu như vậy không đi, đi một chuyến hẳn là không sợ.

Đi vào Mộng Trúc Cư, Đồng Nhi liền trừng mắt, đang muốn đuổi, vừa vặn Ninh Khanh thấy được: “A, Oanh di nương, ngươi đã đến rồi.”

“Đúng vậy.” Oanh di nương cười nói: “Đồ vật của Bát nha đầu đều đưa cho Thất nha đầu, nàng không có trang sức, con của ta, đồ vật của ngươi nhiều đến không chỗ phóng, lại đưa nàng một ít đi.”

Ninh Khanh liền ghen.

Tổng Khởi Vu khóc: “Là Thất tỷ tỷ đoạt của ta.”

Có như vậy thọc cho thân tỷ tỷ của mình một dao sao? Oanh di nương liền thẳng tay tát chết nàng! Ninh Khanh đã nổi giận: “Ta cho ngươi đồ vật, nàng dựa vào cái gì đoạt?”

Nói liền mau chân đi đến Mịch Hương Cư.

Tổng Khởi Mân luôn miệng nói muốn đem trang sức ném, cầm tới sau lại luyến tiếc.

Từng cái từng cái lấy tới mang thử.

Bỗng nhiên nhìn thấy Ninh Khanh mang theo bốn cái đại nha hoàn hùng hổ đi tới, lại sợ Ninh Khanh cười nhạo nàng, vội vàng đem trang sức đều hái xuống dưới, chạy đi ra:

“Ngươi tới làm gì?”

“Đem đồ vật của Vu Nhi trả cho nàng.” Ninh Khanh lạnh lùng nói.

“Ta làm gì phải trả cho nàng!”

“Ngươi không phải xem thường ta là tiểu thương nữ sao? Làm gì muốn tham đồ vật của ta.”

Tổng Khởi Mân then quá thành giận: “Ta nào tham đồ vật của ngươi! Ta là tịch thu đồ vật của nàng! Ta là muốn ném!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Đương Cục Giả

Tổng Khởi Mân then quá thành giận: “Ta nào tham đồ vật của người! Ta là tịch thu đồ vật của nàng! Ta là muốn ném!”

“Vậy người ném a!” Ninh Khanh duyên dáng nâng cằm, khiêu khích nhìn nàng ta.

Tổng Khởi Mân liền ghen, nhìn trang sức xinh đẹp như vậy nàng nhưng không hạ thủ được, đầu óc vừa chuyển, liền tức muốn học máu nói: “Ta làm gì phải nghe người? Ta về sau lại ném!”

Ninh Khanh lại nhắc cái hộp trang sức kia lên, rầm một tiếng, tất cả đều ném đi ra ngoài, vàng bạc ngọc thúy, trân châu đá quý, rải đầy một phòng: “Ta giúp người ném!”

“Người ——” Tổng Khởi Mân thiếu chút nữa tức đến hôn mê, nàng ta hiếm lạ trang sức như vậy, cái tiểu thương nữ này cư nhiên lại ném giống như rác rưởi! Đây quả thực chính là đem tự tôn của nàng ta nghiền trên mặt đất! Tổng Khởi Mân không thể nhịn được nữa, oa một tiếng khóc lớn lên: “Người khi dễ ta! Người khi dễ ta! Ô ô! Người dựa vào cái gì khi dễ ta!”

“Chính là khi dễ người!” Ninh Khanh hừ lạnh một tiếng, lời kéo Tổng Khởi Vu rời đi, lúc gần đi còn phân phó một tiếng: “Đem tất cả đồ vật đều nhặt lên tới, bán lấy tiền tất cả đều cùng!”

Oanh di nương hai bên khó xử, nhìn Tổng Khởi Mân khóc đến thê thảm liền đau lòng, nhìn thấy Ninh Khanh thờ phỉ phỉ mà đi rồi, lại hoảng, nghĩ nghĩ quyết định đuổi theo Ninh Khanh: “Con của ta, Mân Nhi không phải có ý!”

“Nàng không phải có ý thì còn ai có ý?” Ninh Khanh bị tức phát cười, nhìn Tổng Khởi Vu hiện tại còn khóc nức nở, trong lòng khó chịu: “Cái kia là nữ nhi của người, cái này liền không phải?”

Mười ngón tay có dài có ngắn, có vài người làm phụ mẫu chính là như vậy, ngày thường nhất ngoan ngoãn, nhất hiểu chuyện lại không thương, cảm thấy đó là lẽ thường, cố tình đi thương những cái bạch nhãn lang lòng dạ hiểm độc.

Oanh di nương hãy còn không thuận theo, trừng mắt nói: “Nàng có nhiều đồ vật, Mân Nhi không có, nàng phân một chút cho tỷ muội có gì là không đúng?”

Ninh Khanh biết loại người này nói không thông, hơn nữa Oanh di nương bắt quá là cái di nương, còn không làm chủ được cái gì, chỉ cần Tổng Khởi Vu ít cùng nàng ta thân cận liền sẽ không có hại, nên cũng mặc kệ nàng ta, chỉ nói: “Dù sao về sau đồ vật của ta đều sẽ không cho Tổng Khởi Mân, người đừng có mà nháo chuyện xấu! Người nếu như làm ầm ĩ, ta sẽ không nhận người là từ nhà ta ra tới.”

Oanh di nương liền ghen, đây là muốn cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ? Nếu là Ninh Khanh không để ý tới nàng, tương lai chờ Ninh Khanh thành sủng thiếp, nàng liền không thể gà chó lên trời! Ngượng ngùng không dám nói nữa.

Trận khôi hài này truyền tới trong tai đám người Tôn trắc phi thành một hồi chê cười.

Buổi tối Vũ Tĩnh cùng Đồng Nhi thu thập hành trang, ngày mai chuẩn bị đến Ngọc Chân Am làm phúc. Tôn trắc phi, Triệu thứ phi cùng các cô nương Thần Vương phủ đều đi, nhị cô nương Tổng Khởi Hỷ tháng mười hai xuất giá, cho nên không đi.

Ninh Khanh lên xe ngựa, nhìn về phía sau: “Nhiều xe ngựa như vậy? Làm phúc phải dùng nhiều đồ vật như vậy sao?”

Đồng Nhi cười mà không đáp, Ninh Khanh cũng không để ý tới nàng. Đồng Nhi đem Tuyết Hoa Cao đưa cho nàng, Ninh Khanh nhũ nhũ mảy: “Chúng ta hôm nay là đi làm phúc, không có thời gian, chỉ ở một đêm, không mang theo nó đi.”

“Sợ buổi tối cô nương buồn, vẫn là nên mang theo.”

Ninh Khanh nghĩ đến đi đường phải mất hơn một canh giờ, trên đường không có gì chơi, liền đem Tuyết Hoa Cao ôm vào trong lòng ngực. “Đúng rồi, biểu ca đâu?” Loại thời điểm này hán không tới ôm chính mình một, dính nhóp một chút, nàng có chút không quen.

Nhìn một hồi vẫn là không thấy Tổng Trạc, Ninh Khanh có chút thất vọng, đành phải vén màn lên, buồn bực vuốt Tuyết Hoa Cao.

“Lên đường!” Hộ vệ Thần Vương phủ hét lớn một tiếng, liền che chở đoàn xe đi trước.

Trên đường cái, sớm đã có quan binh đề phòng dẹp đường.

Chờ đến đoàn xe đi xa, Tổng Trạc mới cười ngựa chậm rãi theo ở phía sau.

Hán không phải không nghĩ thấy nàng, mà là không biết lấy biểu tình gì đi gặp nàng.

Bởi vì lần này cái gọi là làm phúc là từ hán mà ra. Tất cả mọi người chỉ ở một đêm, mà Ninh Khanh sẽ ở Ngọc Chân Am trụ đến đầu xuân sang năm.

Ngọc Hoa cuối tháng liền phải trở lại, hán không nghĩ Ninh Khanh làm ầm ĩ. Một là hán không nghĩ cùng nàng cãi nhau, hai là không thể đánh mặt Ngọc Hoa.

Lấy sự thông tuệ của nàng, chờ đến khi nàng bị vây ở Ngọc Chân Am liền sẽ biết hôn sự của hấn cùng Ngọc Hoa là thật sự.

Hấn không ở trước mặt, nàng cho dù muốn nháo cũng nháo không được, chủ trì sư thái nơi đó sẽ cho nàng nói một chút nữ giới nữ đức, làm nàng ở trước Phật hảo hảo bình tĩnh tĩnh lại, chờ đến đầu xuân sang năm, hấn cùng Ngọc Hoa đại hôn xong lại tiếp nàng xuống núi, lấy thiếp lễ nàng vào cửa.

Đến lúc đó hết thầy đã thành kết cục đã định, không tiếp thu cũng phải tiếp thu, cho dù có tức giận cũng nhiều nhất là phát một ít tính tình, đến lúc đó hấn lại chậm rãi dỗ dành là được

*****

Ninh Khanh tuy rằng là xuyên qua mà đến, nhưng nàng lại không sợ thần phật này đó, bởi vì nếu coi nàng là yêu quái quỷ vật mà nói, những cái phật tượng tổ tông bài vị ở nhà sớm đã diệt nàng

Tối gần ăn tết, quý phu nhân đến làm phúc rất nhiều, một hàng bảy cái nữ quyến của Thần Vương phủ phân tới bốn cái sân, so với nhà quyền quý khác đều phải ưu đãi.

Sân phân phối là, mẹ con Tôn trắc phi một viện, mẹ con Triệu thứ phi một viện, Tống Khôi Mân cùng Tống Khôi Vu một viện, Ninh Khanh đơn độc một viện.

Đoan Lăng huyện chủ rất bất mãn, kỳ thật nàng cùng mẹ ruột trụ một viện cũng không có gì, chỉ là Ninh Khanh dựa vào cái gì đề ở trên đầu các nàng, đơn độc trụ một viện? Làm cho tiểu thương nữ này so với các nàng cũng là cao nhân nhất đẳng! Nhưng nghĩ đến Ninh Khanh được sủng ái, liền nuốt lại khẩu khí.

Chỉ có Tống Khôi Mân kêu lên: “Trắc mẫu phi cùng Quận chúa tỷ tỷ cũng chưa đơn độc một viện, nàng dựa vào cái gì?”

Tôn trắc phi lạnh lùng quét nàng ta liếc mắt một, thân mình Tống Khôi Mân run lên, trong lòng khó chịu, nhưng không dám phản bác, hồng vành mắt dùng miệng.

Duyệt Hòa quận chúa lạnh lùng nói: “Nếu không thì phân như thế nào? Ta cùng với Trắc mẫu phi là thân cận nhất, thứ phi cùng Đoan Lăng là thân cận nhất, người cùng Bát nha đầu một mẹ đẻ ra, không nên phân ở bên nhau? Chẳng lẽ người muốn ở chung với biểu muội? Người tới là khách, người nhường một chút sẽ chết sao?”

Tống Khôi Mân đã bị Duyệt Hòa quận chúa chèn ép đến rome rome nước mắt.

“Đi thôi, biểu muội, chúng ta nhân lúc hiện tại có rảnh, trước đạo một vòng, một hồi muốn làm phúc, phải quỳ một đoạn thời gian rất dài.” Duyệt Hòa quận chúa nói. “Được.” Ninh Khanh gật đầu.

Lần đầu tiên nhìn thấy loại cổ tháp này, Ninh Khanh rất mới lạ, ban ngày làm phúc cũng không chê buồn cùng phiền, thực thành tâm mà cầu phúc.

Tối buổi tối liền mệt đến eo đau lưng đau, nàng mới vừa bế lên Tuyết Hoa Cao, chủ trì Tịnh Độ sư thái - ban ngày cho các nàng chủ trì làm phúc - đi đến, nói là phải cho Ninh Khanh giảng kinh Phật.

Ninh Khanh ngần ra, vì cái gì muốn cùng nàng nói kinh Phật? Nàng không muốn nghe người niệm kinh, nhưng nghĩ đến người ta đặc biệt lại đây, lại là người trong Phật môn, không tốt từ chối, đành phải mời vào nhà.

Tịnh Độ ngồi xong, bắt đầu vẫn là giảng kinh Phật thiên lý, nhưng giảng giảng, không biết vì sao cứ nhiên nói về tam tông tứ đức! Cái gì lấy phu vì cương, cái gì nữ tử nên hiền lương thực đức, trinh tiết thủ lễ, rộng lượng khoan dung, không tranh phong không ăn giấm, cùng thê thiếp của trượng phu chung sống hoà bình. ....

Nhưng làm Ninh Khanh bị cách ứng ghê tởm muốn chết rồi. Người ta đều không tôn trọng nàng, nàng cũng lười đến nể tình, mắt tròn trắng tỏ vẻ phản cảm, sau đó bế lên Tuyết Hoa Cao cho nó ăn hạt dẻ.

“Cô nương” Tịnh Độ hiển lành mặt cứng đờ.

“Hôm nay ta mệt, liền không chiêu đãi sư thái.” Ninh Khanh nhàn nhạt nói.

“Được.” Tịnh Độ niệm câu phật hiệu liền ra cửa.

Quay đầu lại nhìn Ninh Khanh đang chơi sủng vật liếc mắt một, lắc lắc đầu. Cô nương này thật là ngu dốt bất kham, gần bước hồ đồ a, lớn lên có vài phần nhan sắc liền cậy sủng mà kiêu, trách không được Thần Vương thế tử đặc biệt kêu bà cho nàng giảng nữ đức!

Thôi, bắt hảo ngu dốt liền bắt hảo ngu dốt chút, bà là người có kiên nhẫn, lúc sau có rất nhiều thời gian, một ngày nào đó có thể giáo hóa nàng, dẫn nàng đi đúng đường.

Tịnh Độ ra tiểu viện, trở lại thiền thất gặp khách, Tống Trạc đang khoanh chân ngồi ở trên đệm hương bồ, tay thon dài đặt ở trên bàn lùn, ngón tay có chút thất thần mà vỗ về cái ly bạch ngọc.

“Gặp qua Thần Vương thế tử.” Tịnh Độ làm cái Phật lễ.

“Như thế nào?”

“Cô nương tâm tính hài tử, quá buồn bình chút.”

Hai chữ ‘buồn bình’ làm Tống Trạc cơ hồ có thể tưởng tượng ra bộ dáng không kiên nhẫn của nàng, không khỏi cúi đầu cười, tiếp theo lại một trận bất đắc dĩ cùng vô lực, hần xoa xoa ấn đường đứng lên: “Về sau liền nhờ cậy sư thái giáo hóa.”

Tịnh Độ sư thái nói: “Thế tử chậm đã, gần nhất trên núi không biết từ đâu tới mấy con sói, còn không có đuổi đi, tuy rằng không dám tới gần am, nhưng buổi tối phạm vi rời đi am khá nặng sẽ có nguy hiểm!”

“Am không lưu nam khách, bốn thế tử không dễ phá lệ. Cáo từ.”

Tịnh Độ sư thái nghĩ đến hần có nhiều hộ vệ, võ công lại cao, liền không ngăn trở.

Tống Trạc ra thiên thất, cũng không có lập tức đi, mà là đi đến tiểu viện của Ninh Khanh, từ nơi rất xa ngoài cửa sổ nhìn nàng.

Bốn cái nha hoàn đang bận rộn trải giường chiếu đốt than, nàng lặng lẽ ngồi ở trên giường, đã cởi áo ngoài, chỉ mặc một bộ trung y thuần trắng, mái tóc đen nhánh xõa tung, ánh đèn khuôn mặt nhỏ càng như bạch ngọc không tì vết, thanh điểm tuyệt sắc. Nàng đang cúi đầu, khung cửa sổ che khuất, nhìn không tới nàng đang làm gì.

“Cô nương, người đang làm gì nha?” Sơ Nhụy đi tới.

“Ừm, thử khắc một chuỗi Phật châu, buổi sáng ngày mai phóng tới trước đàn khai quang, cầm lại tặng cho biểu ca.” Ninh Khanh buồn rầu nhíu nhíu mày: “Nhưng khắc đến không tốt lắm, không biết linh hay không linh.”

“Tâm thành tức linh, cô nương yên tâm đi.”

“Ừ ừ.” Tiếp theo lại cúi đầu không biết lôi kéo cái gì.

Sơ Nhụy nói: “Cô nương, quả đại này đó thực chua, hay là ném đi?”

“Không muốn không muốn, ta hái thật sự vất vả. Nếu chua, có thể làm dương chi cam lộ a! Lại là cái chủng loại mới!”

“Ngày mai về liền làm cho thế tử ăn, nếu không một ăn không xong, để lâu liền hỏng rồi.”

Tống Trạc đều không đành lòng lại nghe hết. Nghĩ ngày mai nàng sẽ thất vọng, không biết sẽ khóc nháo như thế nào, tâm liền nhói đau. Hần không đành lòng lại xem, rồi lại không dòi mắt được, đứng ở nơi đó luyến tiếc đi.

Thanh Phong Thanh Hà rất có kiên nhẫn đứng cách rất xa, nhàm chán mà đếm ngón tay, bởi vì từ khi Tống Trạc nói muốn tới xem Ninh Khanh, bọn họ liền đoán được, thế tử không đứng đến khi cô nương ngủ, lại đi vào ôm một là đi không xong.

Quả nhiên, qua mười lăm phút, Vũ Tĩnh điểm hương an thần liền tới thúc giục Ninh Khanh ngủ. Tuệ Bình ngủ ở trên giường lùn, ba người Vũ Tĩnh đến nhĩ phòng hai bên ngủ.

Chờ đến Ninh Khanh ngủ say, Tống Trạc điểm huyết ngủ của Tuệ Bình, ngồi ở mép giường nhìn nàng.

Hần muốn ôm nàng, nhưng sợ đem nàng đánh thức, lại luyến tiếc điểm huyết ngủ của nàng, miễn cho nàng ngày mai eo đau lưng đau. Hần nắm tay nàng, chậm rãi nằm xuống, bao bọc lấy thân mình kiều mềm của nàng, thủ ước chừng một canh giờ, mới hôn nàng sau đó rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Đương Cục Giả 2

Hần chân trước rời đi, sân bên kia, Tống Khởi Mân mắc tiểu mà tỉnh!

Nàng ta bò dậy đi nhà xí, đi xong phải đi về, ai biết lại nghe đến tiếng vang, nàng ta hípc đôi mắt nhấp nhem đi xem, không xem không sao, vừa thấy lại bị dọa nhảy dựng, cư nhiên là Tống Khởi Vu cùng Phương ma ma.

Nửa đêm, hai người này đang làm gì? Nhất định có chuyện tốt gì gạt nàng!

Tổng Khởi Mân nghiêng thân mình tới gần chút, tránh ở sau một cây lớn, cuối cùng nghe được các nàng nói chuyện.

“Chờ chúng ta đi rồi, Bát cô nương liền dọn đến chỗ biểu cô nương ở cùng nàng, không có việc gì nhiều khuyên nàng, cùng nàng nói nữ đức, hoặc là cùng nhau nhìn xem kinh Phật gì đó, đừng làm cho nàng miên man suy nghĩ.” Phương ma ma nói.

“Ta đã biết.” Tổng Khởi Vu lạnh đến xoa tay: “Hôm qua trước khi lên núi trắc phi đã nói với ta, ta đều nhớ kỹ.”

“Đây cũng không phải là vì không tin được Bát cô nương.” Phương ma ma cười nói: “Thật sự là quá quan trọng, không khỏi tưởng dè dặt nhiều vài lần. Cô nương cũng biết, biểu tỷ của ngài là tâm đầu nhục của thế tử ca ca ngài, nếu nàng xảy ra một chút chuyện gì, chúng ta đều ăn không được gói mang đi.”

“Ta hiểu.”

“Cũng không phải cố ý làm cô nương lưu tại trên núi chịu khổ, nếu là có thể, trắc phi cùng quận chúa hận không thể tự mình lưu lại. Nhưng cô nương cũng biết, sắp ăn tết có nhiều việc vụn vặt, trắc phi cùng quận chúa đều đi không khai thân. Huyện chủ nói mười câu có chín câu nói mang kim, Thất cô nương, tính cách kia càng là dờ hoi đến hoảng, liền Bát cô nương ngài là thích hợp nhất.”

Tổng Khởi Mân ở một bên nghe được Phương ma ma tự nhiên nói nàng ta tính cách dờ hoi, thiếu chút nữa tức muốn ngất xỉu, hận không thể chạy tới đánh Phương ma ma một trận!

Nhưng Phương ma ma là người của trắc phi, nàng ta không dám đánh, hơn nữa đánh không lại, đành phải nhịn.

“Ta biết.” Tổng Khởi Vu thấp giọng nói: “Chính là ngày mai lúc các người đi động tĩnh nên nhỏ chút, nếu không ta ứng phó không nổi.”

“Đây là tất nhiên. Đến lúc đó sẽ nói buổi chiều đi, sau đó kêu biểu cô nương trở về nghỉ, chúng ta lặng lẽ giữa trưa liền rời đi. Đến lúc đó nàng làm ẩm ỉ, đều có nha hoàn của nàng cùng Tịnh Độ sư thái khuyên, chờ thêm hai ngày nàng bình tĩnh lại ngài lại dọn qua bồi nàng. Đến nỗi phương diện ăn mặc, cô nương cứ yên tâm, chúng ta đã cùng Tịnh Độ sư thái thương lượng qua, chỉ cho các ngài ăn chay mừng một mười lăm, thời gian còn lại thích ăn cái gì là ăn cái đó. Chính là thời gian dài chút, muốn đợi đến đầu xuân sang năm, cô nương liền nhẵn nhẵn đi, a?”

“Không có việc gì. Trước kia ta chính mình ở thôn trang là có thể đãi mấy tháng, nơi này có biểu tỷ còn có chúng sư thái, càng thêm không sợ. Như thế, liền tạ quá trắc phi cùng Phương ma ma.”

“Cô nương mau trở về ngủ đi.”

Hai người một người ra sân, một người trở về phòng.

Tổng Khởi Mân lúc này mới nghiêng răng nghiêng lợi mà từ sau thân cây đi ra: “Thật là đáng giận! Còn nói là muối muối ruột thịt của ta, tự nhiên ở sau lưng mắng ta tính cách dờ hoi, nàng cho rằng chính mình là ai nha? Tiểu bạch hoa ôn nhu ngoan ngoan? Ta chính là tính cách dờ hoi bệnh tâm thần? Phương ma ma nói ta như vậy, nhất định là trắc phi cùng quận chúa tỷ ty đều cho là như vậy! Nói không chừng liền huyện chủ tỷ ty các nàng cũng nghĩ ta như vậy! Ta có không xong như vậy sao? Mỗi người đều đang chê cười ta!”

Nói xong liền ỳ khuất ngồi xổm trên mặt đất khóc lên.

“Nhưng ta so với cái tiểu thương nữ kia vẫn tốt hơn! Ngày thường tất cả mọi người đều nịnh nọt nàng ta, thế tử ca ca càng là đem nàng ta nuông chiều giống như công chúa. Hừ, không thể tưởng được tất cả mọi người đều thương lượng như thế nào đem nàng ta ném tới cái am rách nát này! Ngày mai đến lượt nàng ta khóc đi! Nhưng ta lại nhìn không tới nàng ta khóc!”

Nghĩ lại tưởng tượng, Tổng Khởi Mân có chủ ý, lau nước mắt liền chạy, hiện tại nàng không đi cười nhạo tiểu thương nữ kia còn chờ tới khi nào? Tất cả mọi người đều gạt nàng ta, nàng càng muốn nói cho nàng ta! Ngày mai tiểu thương nữ nhất định sẽ làm ẩm ỉ lên, làm các nàng chó cắn chó đi!

Nàng ta đào không lo lắng Ninh Khanh sẽ thật sự đi theo các nàng trở về, nhiều người như vậy chẳng lẽ còn ngăn không được một nữ tử? Đến lúc đó các nàng đều nháo lên, liền nàng ta ở một bên xem kịch vui!

Nàng ta chạy ra sân, muốn đi viện của Ninh Khanh, nhưng đi đến cửa viện, lại phát hiện ngoài cửa thủ hai gã thị vệ, nàng ta không dám đi. Nghĩ nghĩ, trộm mà lưu ra toàn bộ Ngọc Chân Am

Hôm nay nàng ta ham chơi, làm phúc xong không đi nghe thiền, ở am khắp nơi chơi đùa, sau lại phát hiện dưới bờ tường viện của Ninh Khanh vệt ra bụi cỏ có cái lỗ, chỉ dùng gạch che tạm, cũng không có xây lấp, nói không chừng có thể chui vào đi!

Tổng Khởi Mân chạy đến nơi đó, vệt ra bụi cỏ, lay viên gạch lấp kín cái lỗ ở chân tường, phát hiện thật có thể lay ra tới. Nhưng lay được một nửa, nàng ta liền âm thầm hối hận, bởi vì tay rất đau nha! Nàng ta tốt xấu cũng là nữ nhi tôn thất cao quý, thiền kim tiểu thư, khi nào chịu quá loại tội này!

Nhưng đã lay tới một nửa rồi, đã có thể lộ ra ánh đèn le lói.

Nghĩ đến hôm qua Ninh Khanh chế nhạo nàng, rồi kiêu ngạo mà đem một tráp trang sức ném trên mặt đất!

Mỗi quý trong phủ vì tỷ muội các nàng làm tốt trang sức, nàng đều quý trọng hảo hảo bảo tồn, liền sợ lộng hỏng rồi không có gì để mang. Nhưng trang sức của Ninh Khanh lại nhiều đến không có chỗ để, nơi nơi tặng người, tặng người cũng thế, có tình liền không tặng nàng!

Nàng thật vất vả đoạt tới, tiểu thương nữ kia lại bụng dạ hẹp hòi, không thuận theo không buông tha mà chạy tới đòi nàng, bạch bạch đánh mặt nàng! Đem tự tôn của nàng dẫm đến trên mặt đất!

Bất tri bất giác, Tống Khởi Mân đã hối tiếc tự thương hại mình mà chảy xuống nước mắt, tay nhỏ non mềm cũng có chỗ tổn hại.

Nhưng cho dù vết thương trên tay lại đau, cũng không đau bằng tự tôn của nàng bị dẫm dưới chân! Một lát nữa nàng liền phải đem tiểu thương nữ kia hung hăng mà đạp xuống dưới chân!

Tống Khởi Mân từ trước đến nay xem tự tôn như mệnh, cũng cố nhịn đau, đem gạch đều lay ra hết, thân mình nho nhỏ liền chui đi vào.

Khom lưng chui vào phòng Ninh Khanh, nhìn về phía trên giường lùn, thấy Tuệ Bình ngủ ở đó, hoảng sợ, nhưng thấy nàng ngủ giống như lợn chết liền cũng không sợ, đi đến mép giường đẩy Ninh Khanh.

Ninh Khanh bị lay tỉnh, mở mắt ra thấy đầu giường có người đang ngồi liền hoảng sợ, nhưng ngoài viện có chút ánh đèn, ánh trăng lại rõ, liền nhận ra Tống Khởi Mân hoặc là Tống Khởi Vu tới, bởi vì là song sinh tỷ muội, trong bóng tối, thật không dễ phân biệt là ai, nhưng Ninh Khanh cùng Tống Khởi Vu giao hảo, tưởng đó là Tống Khởi Vu.

“Ngươi chạy tới phòng ta làm gì? Ngủ không được sao?” Ninh Khanh nói.

“Ta cùng ngươi nói, ta rốt cuộc biết vì sao người nào cũng đều là hai người một viện, liền ngươi một mình một viện!” Tống Khởi Mân rất là đắc ý nói.

Ninh Khanh thiếu chút nữa không thở được, từ trong giọng nói mới nhận ra đây là Tống Khởi Mân tới! Ngầm bực: “Ngươi tới phòng ta làm gì? Chỉ vì nói cái này!”

“Nếu không ngươi nghĩ sao?”

Ninh Khanh tức giận đến nghẹn thở: “Ngươi có phiền hay không? Mau cút!”

“Ngươi ——” Trái tim pha lê kia của Tống Khởi Mân lại bị thương! Rõ ràng là nàng tới cười nhạo cái tiểu thương nữ này, dựa vào cái gì tiểu thương nữ này lại ra vẻ vênh váo tự đắc? Còn có để người ta hảo hảo cười nhạo không? đành phải vội la lên: “Ta nói cho ngươi nha, bởi vì ngươi sẽ bị chúng ta ném ở chỗ này!”

Ninh Khanh ngẩn ra, Tống Khởi Mân thấy nàng như thế, lúc này mới cảm thấy hả giận:

“Hừ, ngày thường một bộ dáng tự cho là ghê gớm, kỳ thật tất cả mọi người đều chán ghét ngươi! Muốn đem ngươi ném ở trên núi! Ngươi liền ngoan ngoan cùng Bát nha đầu ở chỗ này đến đầu xuân sang năm đi!”

“Ngươi..... Nói cái gì? Ở đến đầu xuân? Ai nói cho ngươi?” Đầu óc Ninh Khanh trống rỗng, bắt lấy tay Tống Khởi Mân.

“Ngươi bắt đầu ta!” Tống Khởi Mân vừa rồi lay gạch, ngón tay đau, Ninh Khanh còn nắm nàng, một phen ném ra tay Ninh Khanh, đứng lên. Thấy bộ dáng Ninh Khanh giống như thực chịu đả kích, Tống Khởi Mân càng thêm đắc ý, rất hào phóng nói: “Ta vừa rồi đi nhà xí, nghe được Phương ma ma cùng Bát nha đầu nói. Nói rằng sẽ báo cho ngươi buổi chiều đi, tổng cổ ngươi trở về ngủ trưa, chờ ngươi nghỉ ngơi chúng ta liền trộm rồi đi! Ngươi cùng Bát nha đầu không thể xuống núi, muốn ở lại đến đầu xuân sang năm!”

Cả người Ninh Khanh như bị sét đánh, ngồi đó ngơ ngác, ánh mắt trống rỗng.

Tống Khởi Mân thấy nàng như thế rất là cao hứng, nhưng lại có chút bất an, nghĩ nghĩ nói: “Ngươi ngày mai cần phải chú ý chút nha, nhưng đừng bị các nàng lừa. Ta có lòng tốt như vậy nhắc nhở ngươi, ngươi nhưng ngàn vạn không cần đem ta cung ra tới.”

Cho dù nói cho ngươi, ở đây có nhiều người như vậy ngươi cũng không có khả năng cùng chúng ta trở về! Ngươi liền cứ việc nháo! Cùng Bát nha đầu quận chúa trác phí các nàng xé đi! Ta liền chờ coi trò hay!

Bầu môi, Tống Khởi Mân tâm tình vui sướng mà xoay người rồi đi.

Ninh Khanh giống như choáng váng, ngồi ở trên giường.

Vì cái gì ngày mai tất cả mọi người đi rồi, chỉ làm nàng cùng Tống Khởi Vu ở đến đầu xuân sang năm? Lại còn là trộm giấu mà đi, là tưởng đem nàng vây ở chỗ này sao?

Ninh Khanh nhớ tới Tuyết Hoa Cao một hai phải mang lại đây, còn có đêm nay Tịnh Độ sư thái lại đây cho nàng giảng tam tông tứ đức .....

Nguyên lai sớm có dự mưu!

Hắn muốn làm gì?

Hắn muốn cùng Ngọc Hoa quận chúa kia thành thân, liền đem nàng vây khốn? Sau đó đầu xuân sang năm, hắn sợ là sớm cùng Ngọc Hoa quận chúa thành hôn đi! Đến lúc đó nàng làm sao bây giờ? Lấy tính cách của hắn, nhất định là mạnh mẽ đem nàng lấy thiếp lễ dâng vào cửa!

Tác phong thủ đoạn này..... Thật không hổ là Tống Trạc a!

Đêm khuya tĩnh lặng, mọi người ngủ ngon, chỉ có nàng một người ôm đầu gối lặng lẽ khóc đến nghẹn ngào!

Hắn muốn cưới vợ! Hắn muốn cưới chính là cái nữ tử gì đó! Vốn là không cần thông báo với nàng, hắn cưới liền cưới, ai cũng không can thiệp được, lại mạnh mẽ nạp nàng vào cửa làm thiếp! Nàng thậm chí liên tư cách phản kháng cùng giầy giụa đều không có! Cứ như vậy hết thầy đã thành kết cục đã định!

Đột nhiên ngoài cửa sổ gió lạnh phát quá, cuốn lên trong phòng còn sót lại nhàn nhạt lãnh hương.

Ninh Khanh giật mình, hai mắt không dám tin tưởng mà tròn to, bởi vì hương vị này nàng quá mức quen thuộc! Đó là mùi hương trên người Tống Trạc!

Hắn chính là cái gì?

Liên quyền lợi cho nàng giầy giụa phản kháng cùng lên tiếng đều cướp đoạt, sau đó lại bày ra bộ dáng yếu đuối thâm tình tới làm tình thánh!

Nếu cho nàng không được liên thả nàng! Không bỏ nàng, nàng chết ở trước mặt hắn lại như thế nào!

Ninh Khanh đột nhiên bò lên giường, nghiêng ngả lão đảo mà lao ra tiểu viện,

Chỉ thấy tứ phương đều là tường, một trần đèn cô độc đem sân chiếu đến nguy nga tối tăm, giống cái lao tù vô pháp chạy trốn!

Ninh Khanh bị áp lực đến liều mạng thở hổn hển, nhưng vô luận nàng nỗ lực như thế nào, đều giống như vô pháp hô hấp, hít thở không thông! Khó chịu!

Nàng chạy về phía cửa viện, đột nhiên dừng lại bước, xanh mặt lui về phía sau, hắn sẽ cho người nhìn nàng chăm chăm, nàng chạy không thoát! Chạy không thoát!

Từ từ, Tống Khởi Mân là vào bằng cách nào?

Tống Khởi Mân đi vội vã, cái lỗ ở chân tường quá rõ ràng, Ninh Khanh lập tức liền phát hiện, vội vàng từ lỗ đó chạy đi ra ngoài.

Đường núi tối mù mịt, tuyết lại trơn, nàng một dẫm trượt liền lăn xuống triền núi, nhưng nàng lại không cảm thấy đau, bò dậy tiếp tục chạy.

Nàng không biết muốn đi đâu, hơn nữa nàng không có nơi để đi! Bởi vì nàng chạy đến nơi nào hắn đều sẽ tìm được nàng! Nàng trốn không thoát khỏi tay hắn!

Nàng muốn đuổi theo hắn, bắt lấy hắn hỏi cho rõ ràng!

Ở hết thầy còn không có phát sinh, ở trước khi hắn cùng Ngọc Hoa đại hôn, bắt lấy hắn hỏi cho rõ ràng!

Vấn hỏi! Hoặc là hoàn toàn mất đi!

Được là được, không được là không được, cho cái lời chắc chắn, đừng vội lại dùng loại chiêu số dễ tiện này đối phó nàng!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Đương Cục Giả 3

Ngọc Chân Am——

Đồng Nhi nghe được bên ngoài có tiếng động, bò dậy, đột nhiên nhìn thấy cửa phòng Ninh Khanh mở rộng, vội vàng đi vào: “Cô nương.....”

Trong phòng, chỉ thấy trên giường chăn lộn xộn, Tuệ Bình gất gao ngủ ở giường lùn, liền cho rằng Ninh Khanh tự mình đi nhà xí, nhưng rốt cuộc không yên tâm.

Đi đến trước nhà xí gọi hai tiếng: “Cô nương, cô nương?”

Nhưng lại thật lâu không có tiếng động, Đồng Nhi trong lòng lộp bộp một tiếng: “Cô nương, có ở đây không? Nô tỳ muốn đẩy cửa!”

Nói rồi đẩy cửa ra, nhưng không có ai!

Đồng Nhi chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, vội vàng chạy về phòng, liều mạng đẩy Tuệ Bình: “Tuệ Bình, ngươi dậy! Mau đứng lên! Cô nương ở nơi nào? Ngươi còn ngủ như heo!”

Tuệ Bình bị Tổng Trạc điểm huyết ngủ, không có khả năng lay tỉnh, Đồng Nhi vừa giận vừa gấp, đến bên ngoài bưng đến một gáo nước, rầm một tiếng hắt vào mặt Tuệ Bình!

“A!” Tuệ Bình thét chói tai giữa lên, hiện tại đứng vào mùa đông, một gáo nước lạnh tưới xuống, cảm giác kia có thể nghĩ. “Đồng Nhi, ngươi làm gì?”

Tuệ Bình giận nhìn nàng chăm chăm.

Bốn đại nha hoàn của Ninh Khanh là chia làm hai nhóm, Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy một nhóm, Vũ Tinh cùng Đồng Nhi một nhóm, hai cái là người của Ninh Khanh, hai cái khác là người của Tổng Trạc.

Tuy rằng cùng nhau hầu hạ Ninh Khanh, kêu Ninh Khanh là cô nương, nhưng bất luận là Ninh Khanh hay Tuệ Bình Sơ Nhụy đều biết các nàng hướng về Tổng Trạc, vì Tổng Trạc làm việc.

Cho nên ngày thường Tuệ Bình Sơ Nhụy rất nhiều việc có thể nhẫn hay không cam lòng, đều không cùng Vũ Tinh Đồng Nhi tranh cái gì.

Nhưng hôm nay, Đồng Nhi cư nhiên hắt gáo nước lạnh như đá vào nàng, Tuệ Bình cho dù tính tình tốt cũng phát hỏa!

“Ta hỏi ngươi đâu! Ngủ như lợn chết, cô nương đi đâu vậy?” Đồng Nhi biết hiện tại không phải lúc cùng Tuệ Bình cãi nhau, thấy Tuệ Bình ngủ như chết liền biết Tuệ Bình nhất định không biết cô nương ở đâu! Mãng một câu liền ra bên ngoài chạy.

“Cái gì? Cô nương? Cô nương đâu?” Tuệ Bình cũng là cả kinh, lúc này mới phản ứng lại đây, liền quần áo cũng không đổi, tùy tiện khoác kiện áo ngoài rồi chạy ra bên ngoài.

“Cô nương đi đâu vậy, có thấy ra khỏi sân không?” Đồng Nhi chạy tới hỏi hộ vệ gác cửa viện.

“Không có!” Hai gã hộ vệ kinh hãi, sắc mặt đều thay đổi. Bọn họ phụng mệnh bảo vệ cửa viện, trông giữ biểu cô nương, bọn họ chưa từng thấy biểu cô nương từ nơi này đi ra!

Tuệ Bình tái mặt đi đánh thức Vũ Tinh cùng Sơ Nhụy, đem toàn bộ tiểu viện tìm một hồi cũng chưa thấy được người. Sơ Nhụy đột nhiên hét lên: “Nơi này có cái lỗ……”

Tuệ Bình chỉ cảm thấy đầu choáng váng: “Là có người xấu vào được sao?”

“Mau đi thông tri trắc phi!” Sơ Nhụy thét chói tai chạy đi ra ngoài.

Tôn trắc phi biết được Ninh Khanh lại mất tích! Trước mắt tối sầm, suýt nữa thì ngất xỉu!

Tường này còn có cái lỗ, chẳng lẽ là thật sự có người xấu vào được, bắt nàng đi?

“Mau, điều động mọi người đi tìm! Gọi Tịnh Độ sư thái tới!” Tôn trắc phi run rẩy nói.

Tổng Khởi Mân sợ tới mức trốn đến phía sau Quyên Nhi, khuôn mặt nhỏ xanh trắng xanh trắng, rất là hoảng hốt. Cái lỗ kia là nàng ta làm! Chẳng lẽ có người xấu từ cái lỗ đó chạy vào bắt tiểu thư của nữ đi? Đây làm sao bây giờ mới tốt nha! Không liên quan đến nàng! Thật sự không liên quan đến nàng!

“Cô nương làm sao vậy?” Quyên Nhi thấy nàng run lợi hại, liền kêu một tiếng.

Một tiếng gọi này hù đến Tổng Khởi Mân ngã xuống trên mặt đất, lảo đảo một câu: “Không liên quan đến ta.”

“Ngươi nói cái gì?” Tôn trắc phi là kiểu gì nhảy bén, lập tức liền phát hiện Tổng Khởi Mân có dị thường: “Thất nha đầu, ngươi có phải biết cái gì hay không?”

“Không biết……” Ánh mắt Tổng Khởi Mân trốn tránh, run bần bật.

“Ngươi liền biết, mau nói!” Duyệt Hòa quận chúa âm u tiến lên, một tay đem Tổng Khởi Mân nắm lên: “Ngươi nói, không nói ta liền tát chết ngươi!”

Tổng Khởi Mân nghĩ đến không nói cũng muốn tát chết mình, mọi người đều âm trầm trầm mà trừng mắt nhìn mình, một bộ dáng như muốn ăn chính mình, rốt cuộc chịu không nổi, khóc kêu lên: “Không liên quan đến ta! Lại không phải ta gọi người đi bắt nàng! Ta bắt quá là ở trên tường đào cái lỗ! Tường cười nhạo nàng một chút!”

“Cô nương a, ngươi không có việc gì ở trên tường của biểu cô nương đánh cái lỗ a?” Quyên Nhi thiếu chút nữa thì ngất xỉu.

“Ai kêu các ngươi đều cười nhạo ta, khi dễ ta!” Tổng Khởi Mân then quá thành giận, dứt khoát oa một tiếng ngồi trên mặt đất khóc lên: “Các ngươi ngày mai đều tưởng giữa trưa đi, lại lên lút lừa cái tiểu thư của nữ kia nói buổi tối đi, đem nàng ném rớt! Đây liền thôi, dù sao ta cũng không muốn tiểu thư của nữ kia về nhà! Nhưng các ngươi đều thương lượng tốt, chỉ giấu mình ta, còn ở sau lưng mắng ta tính cách dở hơi. Ta tức quá, mới tưởng lẳng lẽ ẩn vào chỗ của tiểu thư của nữ kia nói cho nàng, cho các ngươi ngày mai nháo một hồi! Hơn nữa tiểu thư của nữ kia hôm qua cư nhiên khinh nhục ta như

vậy, ta cũng bắt quá là đi cười nhạo nàng một chút mà thôi. ....”

Quyên Nhi ở một bên rơi lệ, nàng thật là bị sự ngu xuẩn của Tổng Khởi Mân làm cho muốn khóc!

Duyệt Hòa quận chúa đã kinh giận mà vọt đi lên, nắm cổ áo nàng ta “bạch bạch” hai tiếng, mấy cái tát rơi xuống trên mặt Tổng Khởi Mân: “Tiểu tiện nhân, suốt ngày chỉ biết làm yêu tinh đường chết!”

Tổng Khởi Mân bị đánh đến mắt đầy sao xẹt! Nàng đã nói hết thể mà còn bị đánh đến tàn nhẫn như vậy!

“A đi đã phạt, các vị thí chủ đêm khuya phát sinh chuyện gì?” Tịnh Độ sư thái đi tới.

“Sư thái, cứu mạng a!” Tôn trắc phi khóc lóc đi qua nói: “Biểu cô nương của nhà chúng ta không thấy!”

Tịnh Độ sư thái cũng là sắc mặt trắng nhợt. Bà tuy rằng không có cùng Tổng Trạc tiếp xúc nhiều, nhưng Tổng Trạc có bao nhiêu sủng ái vị biểu cô nương kia, Tịnh Độ sư thái chính là liếc mắt một liếc đã nhìn ra! Hiện nay Ninh Khanh ở trong am của bà mất tích, bà tuyệt đối không thoái thác được trách nhiệm! Đến lúc đó sợ rằng cả bà và Ngọc Chân Am đều giữ không nổi!

“Mau, phái người đi thông báo thể tử điện hạ! Hắn mới rời am khoảng mười lăm phút thôi!” Tịnh Độ kêu lên.

Đám người Tôn trắc phi trước mắt sáng ngời, lập tức liền phái người đuổi theo Tổng Trạc, lại phái người đi tìm quanh núi.

Tịnh Độ nghĩ đến gần nhất trong núi có bầy sói lui tới, nhưng vì an nguy của Ninh Khanh cùng Ngọc Chân cũng bất chấp nhiều như vậy.

*****

Tổng Trạc vừa vặn đi đến chân núi, một người hộ vệ của Thần Vương phủ lại thở hồng hộc mà thẳng tiến lại đây, chưa nói lời nào đã bịch một tiếng quỳ xuống: “Điện hạ, biểu cô nương. .... không thấy!”

Trên mặt Tổng Trạc tràn đầy là không dám tin tưởng: “Người nói cái gì?”

“Biểu cô nương không thấy.” Tên hộ vệ kia xanh mặt nói.

“Không phải kêu các người nhìn chăm chăm nàng sao?”

“Thuộc hạ vẫn luôn thủ ở cửa, không dám rời vị trí. Nhưng Thất cô nương ở trên tường viện của biểu cô nương đào cái lỗ, chui đi vào, nói là vì trào phúng biểu cô nương hai câu, liền nói cho biểu cô nương rằng trắc phi và các cô nương ngày mai đi trước, mà biểu cô nương muốn lưu đến đầu xuân. ....”

Tổng Trạc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, hần hết thấy đều an bài bố trí thỏa đáng, chỉ chờ chịu đựng mấy tháng, là có thể thuận lợi mà đem nàng nâng vào cửa! Trăm triệu không nghĩ tới, kế hoạch của hắn sẽ bị hủy bởi vì Tổng Khởi Mân đáng chết đào cái lỗ chui chó! Thật là phòng thiên phòng địa phòng không được cái đồ ngốc tùy thời phạm xuân!“Đi, tất cả đều theo bốn thể tử vào núi đi tìm!” Tổng Trạc xoay người lên ngựa, vừa kéo roi ngựa, bảo mã dưới háng bước nhanh mà đi.

Đám người Thanh Phong vội vàng đuổi theo.

Tổng Trạc ở trong núi chạy như bay một trận, nhưng toàn bộ Ngọc Chân Sơn liên miên không ngừng, lại là đêm tối, rừng cây đông đảo, càng tìm càng nôn nóng, đột nhiên xoay người: “Tất cả đều phân tán tìm!”

“Điện hạ!” Thanh Phong tái mặt nói: “Tịnh Độ sư thái nói, gần nhất trên núi có bầy sói!”

Lần này Tổng Trạc ra cửa chỉ dẫn theo mười người, làm sao mà phân? Cũng không phải bọn họ sợ chết, bọn họ đều muốn hộ chủ! Ai đều biết sói có bao nhiêu hung tàn, cho dù điện hạ võ công lại cao, nhưng nếu như gặp được bầy sói, vậy hậu quả cũng là khó có thể tưởng tượng!

“Không nghe lệnh tất cả đều lăn trở về đi!” Tổng Trạc lạnh lùng nói: “Hai người một tổ, tách ra lục soát!”

Nói rồi ra roi thúc ngựa mà đi, Thanh Phong Thanh Hà liếc nhau, khê cần môi, cuối cùng từ Thanh Phong có võ công mạnh nhất đi theo Tổng Trạc.

Ở trên núi chạy một hồi vẫn là chưa thấy được người, cây cối chung quanh đột nhiên lấp loáng những cặp mắt màu xanh.

“Có sói, mau nhảy lên trên cây, điện hạ!” Thanh Phong vội kêu lên.

Con ngựa Tổng Trạc cười đã sợ tới mức không ngừng đảo quanh, Tổng Trạc cắn chặt răng đang muốn nhảy đến trên cây, lúc này hắn đột nhiên thấy ở nơi xa trên nền tuyết có một đoàn màu đen như mây. Hắn nương ánh trăng tập trung nhìn vào, lại là một mái tóc đen!

Một cái bóng dáng nhỏ xinh ngã trên tuyết, nàng ăn mặc trung y màu trắng đơn bạc, cơ hồ cùng tuyết trên mặt đất hòa hợp nhất thể, chỉ có mái tóc đen như thác nước kia phản chiếu trên tuyết, tỏ rõ nàng tồn tại.

Nàng vẫn không nhúc nhích, như là chết ngất. Ở trên nền tuyết bên người nàng, còn có vài điểm đỏ tươi, giống như là máu. Bầy sói hẳn là ngửi được mùi

máu tươi trên người nàng mà đến.

Tổng Trạc trong lòng căng thẳng, liền phải đánh mã mà đi, Thanh Phong lại một phen kéo lấy dây cương của hắn: “Điện hạ, không thể!”

“Cút ngay!” Tổng Trạc một tay đánh bay hắn.

Thanh Phong thấy ngăn cản không được hắn, đành phải cắn răng kháng địch, đã phát cái đạn tín hiệu.

Lúc này đã có mấy con sói hướng tới phía Ninh Khanh, Tổng Trạc khẩn trương, vung lên Chấn Thiên Cung, căng dây, ba mũi tên cùng bắn! Vèo một tiếng tề vang, ba con sói kia vừa rú lên một tiếng đã bị vũ tiễn bắn bay ra xa một trượng! Máu tươi đầy đất.

Bầy sói chung quanh như là bị chọc giận, gào thét lớn muốn nhào lên tới! Nhưng Tổng Trạc năm mũi tên cùng bắn, tất cả những con sói muốn tới gần còn không có nhào lên tới đã bị một mũi tên Tổng Trạc bắn ra xa.

Toàn bộ Thiên Thịnh, ai chẳng biết Thần Vương thế tử giỏi nhất bắn cung, một mũi tên giết mười địch, tuyệt học thành danh là chín mũi tên cùng bắn, chín mũi tên đều trúng đích, tay giương lên Chấn Thiên Cung, vạn địch tránh lui!

Nhưng cho dù cung tốt nhất, cũng có lúc dùng hết tên! Lần này Tổng Trạc ra cửa chỉ mang theo một ống mũi tên, chỉ có hai mươi cái, bầy sói thấy hắn không còn mũi tên, đột nhiên muốn nhào hướng Tổng Trạc, Thanh Phong vung lên kiếm tới chắn.

Tổng Trạc nắm chặt Chấn Thiên Cung đảo qua, liền đánh bay hai con sói nhào tới. Liền ở ngay lúc này, lại thấy có hai con sói nhào hướng Ninh Khanh, Tổng Trạc hoảng hốt:

“Không ——”

Ngựa dưới chân đã bị bầy sói sợ tới mức bất an mà nhảy lên, cùng vốn là đuôi bất động!

Tổng Trạc không chút suy nghĩ nháp mũi chân một chút, từ trên lưng ngựa bay vút ra, trực tiếp nhào hướng Ninh Khanh.

Ồ trong nháy mắt ôm lấy Ninh Khanh, hắn đột nhiên rút ra nhuyễn kiếm vây ở bên hông, một đường kiếm quét ngang hai con sói kia, bọn chúng đều là bị chém eo. Máu tươi phun ra bắn khắp người Tổng Trạc.

Nhưng sói, từ trước đến nay đều không biết sợ hãi cùng lùi bước là gì! Ngươi càng giết chúng nó, chúng nó càng tàn nhẫn!

Ngay khi hai con sói kia bị Tổng Trạc tề chém eo liền có con sói khác đồng thời nhào lại đây, lại huy kiếm đã không kịp, Tổng Trạc không chút suy nghĩ liền đem nàng kéo vào trong lòng ngực, thân mình vừa chuyển, liền hộ nàng dưới thân.

Tổng Trạc chỉ cảm thấy phía sau lưng đau xót, con sói kia dùng vuốt từ trên lưng hắn kéo xuống một miếng thịt, lúc này kiếm của hắn đã quét tới, con sói kia cũng bị một phân thành hai, máu tươi phun tung toé, tưới hắn một thân, nhưng dưới thân hắn Ninh Khanh lại vẫn chưa bị vậy máu.

“Điện hạ!” Lúc này các hộ vệ khác rốt cuộc nghe được tin mà đến, tất cả đều gia nhập đội ngũ giết sói. Lần này bầy sói có hơn ba mươi con.

Thanh Phong đột nhiên nhào hướng Tổng Trạc, xanh mặt, tràn đầy đều là khiếp sợ cùng không dám tin tưởng, điện hạ..... Hắn có biết chính mình vừa rồi đến tột cùng làm cái gì không?

Nếu là con sói kia tấn công không phải phía sau lưng Tổng Trạc, mà là sau cổ Tổng Trạc, như vậy Tổng Trạc sợ là liền mệnh cũng giao đãi ở chỗ này. Bất quá là một nữ nhân mà thôi, cho dù có sủng ái, cũng không đến trình độ liên mệnh đều không màng? Đến tột cùng là hô đồ vẫn là.....

Thanh Phong không dám tưởng, cũng không dám đem sự tình chính mình phát hiện nói ra. Tổng Trạc trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, Thanh Phong lại không dám vạch trần, bởi vì hắn cảm thấy Ngọc Hoa quận chúa mới là lựa chọn tốt nhất của Tổng Trạc! Cái biểu cô nương này không xứng với thế tử. Ở hoàng thất – nơi có các loại quan hệ lợi hại rắc rối phức tạp mà nói, muốn thật là cười biểu cô nương, đối thế tử tới nói, sẽ là một hồi tai nạn!

Trước không nói cái khác, chính là Vương gia, sợ là sẽ tức giận đến phé đi thế tử! Vương gia, nhưng không chỉ có một nhi tử là thế tử! Ở Phương Bắc Kỳ Châu đại công tử cùng nhị công tử đều không phải đèn cạn dầu, hơn nữa vẫn là từ nhỏ ở bên người Vương gia lớn lên, là Vương gia một tay một chân dạy dỗ ra tới, cảm tình kia, há có thể nhỏ sao?

“Điện hạ, ngươi không sao chứ?” Thanh Phong vội vàng nâng Tổng Trạc dậy.

“Không có việc gì.” Tổng Trạc đã đau đến mặt không có chút máu, một khuôn mặt tuấn mỹ tuyết luân lại trắng đến như tuyết, từng viên từng viên mồ hôi lạnh từ trên mặt hắn trượt xuống.

Nhưng cho dù thân bị trọng thương, hắn lại vẫn như cũ đứng dậy, bế lên Ninh Khanh, không có một tia ý tứ muốn đem người giao cho Thanh Phong.

Thanh Phong thờ hốt vì kinh ngạc, không dám hé răng, liền sợ kích thích Tổng Trạc, làm hắn nghĩ đến chút không nên tưởng.

“Thanh Hà, đi tìm lượng xe ngựa trở về.” Thanh Phong kêu Thanh Hà ra tới.

Tổng Trạc lại quát bảo ngưng lại: “Không cần!”

“Trước tiên về Ngọc Chân Am.”

“Không cần, ra roi thúc ngựa, hồi phủ.”

Trải qua chuyện vừa rồi, ở bên ngoài ngày người một khác, hần đều cảm thấy đối nàng tới nói thật không an toàn, hần chỉ nghĩ lập tức hồi phủ! Đem nàng thả lại Mộng Trúc Cư, ở dưới mí mắt của mình.

Thanh Hà nhìn thấy phía sau lưng Tổng Trạc bị xé xuống một tảng thịt lớn, mặt liền nhăn lại, vì Tổng Trạc xử lý miệng vết thương.

“Nhanh lên!” Tổng Trạc vừa đau vừa nóng lòng, không kiên nhẫn quát Thanh Hà.

Bởi vì hần phát hiện trong lòng ngực cả người Ninh Khanh đều đang nóng lên, nhớ tới bầy sói vừa rồi, không biết có dọa đến nàng hay không. Tuy rằng khi đó nàng đang hôn mê, nhưng lúc ấy tình cảnh thảm thiết như vậy, nàng cho dù là trong lúc hôn mê, hần cũng lo lắng nàng bị dọa.

Thanh Hà đành phải đẩy nhanh tốc độ, xử lý qua loa một chút thương thế, Tổng Trạc liền xoay người lên ngựa, đem Ninh Khanh phóng tới trước người, gắt gao vòng ở trong ngực, dùng áo choàng lông chồn thật dày bao bọc, vung roi ngựa, rồi hướng phương hướng Thượng Kinh chạy như bay mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Không Tin Số Mệnh

Tổng Trạc hồi phủ liền lập tức an bài thái y chẩn trị cho Ninh Khanh, uống thuốc xong, mới trở về chữa thương.

Sáng sớm hôm sau, Tổng Trạc bởi vì vết thương trên người bị nhiễm trùng mà phát sốt, nhưng hần vẫn cứ rời giường ra cửa, ở trước khi đám người Tôn trác phi vào cửa để ra cảnh cáo.

Mẹ con Tôn trác phi cùng Tổng Khởi Vu một lòng lấy lòng Tổng Trạc, tự nhiên sẽ không nói đi ra ngoài, Tổng Khởi Mân bị Tổng Trạc đánh một đòn bản tử, đưa đến thôn trang cấm túc.

Đoan Lăng huyện chủ cùng Triệu thứ phi nhưng thật ra nóng lòng muốn thử, đào không phải là bởi vì nhìn Ninh Khanh không vừa mắt, mà là Triệu thứ phi không chỉ là mẹ đẻ của Đoan Lăng huyện chủ, mà còn là mẹ đẻ của Ngũ công tử Tổng Hạ.

Tuy rằng Tổng Hạ vốn là tranh không được với Tổng Trạc, nhưng rốt cuộc là nam đinh.

Tổng Trạc vì một cái tiện thiếp khiến cho thân bị thương nặng, việc này nếu truyền ra ngoài chính là sắc lệnh trí hôn, hình tượng có thể bại một phần là một phần, đến lúc đó khi phân gia Tổng Hạ muốn nhiều vài thứ, tự tin cũng đủ.

Ai biết hai mẹ con vừa thoát có ý niệm như vậy, ánh mắt lạnh nhạt của Tổng Trạc đã quét lại đây, chỉ thấy hần tựa cười tựa không, nói: “Nhà chúng ta, phải kể tới nhất tin phật, nhất thành tâm hần là Triệu thứ phi! Ngày lễ ngày tết đều đi Ngọc Chân Am ở lại vài ngày. Phụ vương nhiều năm không ở kinh, ừm, Ngọc Chân Am có cái tiểu viện có cái lỗ có thể cho người ngoài chui vào.”

Gương mặt mỹ miễm của Triệu thứ phi cứng đờ, chỉ gượng cười mà không dám kêu một tiếng. Nếu việc này truyền đi ra ngoài, danh tiết của nàng liền bị huỷ hoại trước tiên!

Tĩnh Độ sư thái càng thêm không dám đem việc này truyền ra! Am có cái lỗ, cái lỗ này để làm gì? Cho người chui vào? Muốn lên chui vào trừ bỏ là nam nhân chẳng lẽ là nữ nhân? Người khác nhất định sẽ nói Ngọc Chân Am là cái dâm oa! Ở am đào cái lỗ chuyên để nam nhân chui vào cùng am ni cô gian dâm! Đến lúc đó đem toàn bộ Ngọc Chân Am thiêu cũng không được sạch sẽ!

Nhưng am cư nhiên có cái lỗ như vậy, mà bà lại hoàn toàn không biết gì cả! Bà phải trở về hảo hảo chỉnh đốn mới được!

Nhưng Ngọc Chân Am nháo động tình thật sự quá lớn, chuyện Tổng Trạc bị thương áp cũng áp không được, thực mau liền truyền ra.

Tổng Trạc làm người đối ngoại nói, là đưa bọn muội muội lên núi, lại nghe Tĩnh Độ sư thái nói thiên lý hai canh giờ, xuống núi khi đã vào đêm, gặp được bầy sói tập kích, bất hạnh bị thương.

Thái Hậu biết xong rất là sốt ruột, đem y chính chiều lại đây, tình tế nói Tổng Trạc thương thế vuơu không yên tâm, sợ y chính tần nhặt lời hay nói, lừa dối nàng. Phái Thu ma ma ban các loại hảo dược đồ bổ, lại kêu Oánh Nhã tiến cung nói tình huống của Tổng Trạc.

Nói lên thương thế của Tổng Trạc, Oánh Nhã không khỏi vành mắt đỏ lên, rót xuống nước mắt: “Phía sau lưng bị xé xuống tảng lớn thịt! Đều đã nhìn thấy xương cốt! Buổi tối liền phát sốt, còn nói mê sảng. Nếu là những cái súc sinh đó cắn không phải phía sau lưng mà là sau cổ, sợ mệnh cũng liền .....

Nô tỳ đáng chết! Không nên nguyên rủa điện hạ!”

“Không có việc gì, không trách người.” Thái Hậu cũng đỏ vành mắt. Không biết nghĩ tới cái gì, mày càng nhăn càng chặt: “Như thế nào Ngọc Hoa sắp trở lại, chuẩn bị cùng hấn đánh thân, hấn liền thương thành như vậy?”

Một ma ma có khuôn mặt tròn đứng ở một bên bồn sắc mặt trắng nhợt, đi tới quỳ xuống: “Nương nương, bọn nô tỳ tận chức tận trách thủ Ngọc Hoa quận chúa ba năm, đèn sửa mệnh kia chưa bao giờ tắt!”

Chuyện Trình Ngọc Hoa sửa mệnh, Kính Nhân Thái Hậu làm sao có thể sơ sẩy đại ý! Đó là sự tình trọng đại liên quan đến tánh mạng tôn nhi của bà, há có phải trò đùa! Cho nên Kính Nhân Thái Hậu phái Đông ma ma, một ma ma tâm phúc khác của mình, mang theo hơn hai mươi người đi theo Trình Ngọc Hoa đến Phụng Ngộ Sơn, bất kể ngày đêm mà nhìn chăm chăm trần sửa mệnh đèn kia.

Trình Ngọc Hoa hồi kinh, đám người Đông ma ma không thể so Trình Ngọc Hoa thân kiều ngọc quý chậm rãi hồi trình, mà là ngày đêm kiên nhẫn, đem lộ trình ngắn lại một nửa, về tới Thượng Kinh sớm hơn phân nửa tháng so với Trình Ngọc Hoa.

Tuy rằng Đông ma ma nói như thế, nhưng Kính Nhân Thái Hậu nghĩ đến Tổng Trạc tới gần đánh thân liền gặp tai họa bất ngờ này, thân bị trọng thương, không khỏi trong lòng khó chịu.

Oánh Nhã thấy thế, trong lòng khản trương. Bởi vì Trình Ngọc Hoa là thể tử phi, đương gia chủ mẫu mà nàng ta nhận định! Còn là biểu muội ruột thịt, cùng thể tử có tình cảm thanh mai trúc mã, cũng chỉ có người như vậy mới có thể chèn ép được Ninh Khanh.

Oánh Nhã biết Tổng Trạc có bao nhiêu sủng ái Ninh Khanh, nàng ta có dự cảm, nếu không phải Trình Ngọc Hoa, thay đổi nữ tử khác, cho dù thân phận lại cao, cũng áp không được Ninh Khanh.

Ninh Khanh ghen tị, tính tình lớn, hấn không thể suốt ngày bá chiếm thể tử, nếu ngay cả thể tử phi tương lai đều đến tránh đi mũi nhọn, vậy nàng ta càng thêm không có ngày xuất đầu! Tương lai không biết Ninh Khanh sẽ xoa nắn mình như thế nào!

“Nương nương suy nghĩ nhiều, chẳng lẽ nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm như vậy đều có thể làm lỗi sao?” Oánh Nhã cười nói: “Đây là phương pháp Viễn Chân đại sư chỉ điểm, cũng sẽ không làm lỗi.”

“Viễn Chân đại sư tự nhiên sẽ không sai.” Thái Hậu gật đầu.

Oánh Nhã lại nghĩ đến Tổng Trạc buổi tối nói mê sảng, kêu tất cả đều là Ninh Khanh, trong lòng tích tụ, nếu là ngày thường, đã sớm có Tuyết Nghi lên tiếng oán giận Ninh Khanh.

Nhưng Tuyết Nghi không có, Oánh Nhã đành phải chính mình châm chước nói:

“Nương nương suy nghĩ nhiều, chuyện này bất quá là ngoài ý muốn. Trước kia thể tử chưa từng tự mình hộ tống các cô nương đi ra ngoài, khó được một lần, cư nhiên bị trọng thương như vậy. Các cô nương nhưng thật ra lông tóc không tổn hao gì, chỉ có biểu cô nương sau khi trở về vẫn luôn phát sốt.”

Kính Nhân Thái Hậu nghe vậy trên mặt trầm xuống, Tổng Trạc trước nay không hề để ý đến một ỏ thứ nghiệt kia, bà là rất rõ ràng, làm sao đột nhiên liền tự mình đưa mấy cái thứ muội lên núi? Nguyên nhân chỉ có một, hấn là bởi vì cái tiện thiếp kia!

“Được rồi, người đi ra ngoài đi.” Kính Nhân Thái Hậu đen mặt.

“Dạ, nô tỳ cáo lui.”

Chờ đến Oánh Nhã rời đi, Thu ma ma nói: “Chẳng lẽ thể tử là bởi vì Ninh biểu cô nương mà lên núi sao?”

“Trừ bỏ như vậy còn có nguyên nhân gì nữa?” Kính Nhân Thái Hậu trầm mặt xuống.

Hấn có thể sủng ái một nữ nhân, nhưng vì một nữ nhân mà bị thương chính hấn, đây là việc Kính Nhân Thái Hậu vô pháp tiếp thu.

“Vậy ngài muốn gỡ một chút Ninh biểu cô nương kia hay không?”

Kính Nhân Thái Hậu trầm ngâm một hồi: “Không cần, trước cứ để đó đã. Hiện tại nữ nhân kia là trông mắt của hấn, ai gia đào trông mắt hấn, hấn còn không cùng ai gia nháo sao? Nam nhân đều là tính tình này! Chờ Ngọc Hoa trở về, lại chậm rãi thu thập nàng ta!”

*****

Thời điểm tỉnh lại, Ninh Khanh phát hiện chính mình về tới Mộng Trúc Cư.

Đêm đó nàng muốn tìm Tổng Trạc nói rõ ràng, nhưng nàng đuổi không kịp, sau đó lại mệt lại lạnh, không biết như thế nào liền hôn mê bất tỉnh.

Ninh Khanh cảm thấy, nhất định lại là Tổng Trạc đem mình trở về!

Mỗi một lần nàng chạy trốn, đều là Tổng Trạc tự mình bắt được nàng đem về.

“Cô nương tỉnh, mau uống thuốc.” Sơ Nhụy bưng bát thuốc tới.

Ninh Khanh quét mắt nhìn chung quanh: “Bọn Tuệ Bình đâu?”

Sơ Nhụy vành mắt đỏ lên: “Tuệ Bình các nàng bị đánh một trận, hiện tại liền giường đều không xuống được.”

Ninh Khanh ừ một tiếng, không nói chuyện nữa, ngoan ngoãn uống thuốc.

Sơ Nhụy hít mũi ngồi ở một bên, kỳ thật nàng cũng là phải bị liên lụy, nhưng thế tử lại lưu trữ nàng chiếu cố Ninh Khanh.

Sơ Nhụy thực thương tâm cũng thực sợ hãi, bẹp cái miệng nhỏ có chút oán trách: “Cô nương lần này lại là chính mình chạy ra ngoài? Cô nương vì cái gì thích làm âm ỉ như vậy đâu?”

Ninh Khanh không nói lời nào.

Sơ Nhụy tiếp tục nói: “Chính là ngọc tử cũng nhìn ra được thế tử ngưỡng mộ cô nương như thế nào. Đừng nói là trong phủ, chính là bên ngoài cũng biết thế tử sủng ái cô nương. Thế tử mọi thứ lấy cô nương vì trước, cô nương sử tiểu tính tình, phát giận, thế tử chưa từng giận quá, phùng ở lòng bàn tay mà sùng, liền cô nương đi nhiều một bước đều sợ cô nương một muốn chết rồi. Cô nương còn có cái gì bất mãn?”

Ninh Khanh vẫn cứ không nói lời nào, chỉ là nhớ tới hấn đối chính mình đủ loại tốt, không khỏi nước mắt chảy xuống.

“Nghe Thanh Phong hộ vệ nói, cô nương hôn mê ở trên nền tuyết, nếu không phải thế tử đúng lúc đuổi tới, cô nương đã sớm mệnh tang lang khẩu. Thế tử liền mệnh cũng không màng, vì cứu cô nương thân bị trọng thương. Ngày hôm sau, sợ chuyện của cô nương truyền đi ra ngoài, gánh chịu thanh danh không tốt, dù phát sốt cao cũng vẫn ngăn cản đoàn người trắc phi, hung hăng gõ cánh cửa mới từ bỏ. Sau khi trở về thân mình nóng như nước sôi, cho tới bây giờ còn hôn mê bất tỉnh. Cô nương tuy rằng bây giờ còn sốt nhẹ, nhưng cũng không có ngại lắm, cần phải đi gấp thế tử đi?”

Sơ Nhụy chờ mong nhìn Ninh Khanh, nhưng Ninh Khanh lại chỉ ánh mắt trống rỗng mờ mịt nhìn phía trước, cuối cùng hàng mi dài rũ xuống, thật sâu nhắm mắt, lại là không đi.

“Ngươi nữ nhân này còn có tâm hay không?” Một tiếng gầm vang lên, là Thanh Phong đi đến. “Thế tử vì ngươi làm nhiều như vậy, ngươi cư nhiên không dao động? Ngươi không nói, ta cũng biết ngươi muốn chính là cái gì. Chuyện như vậy ngươi thế nhưng cũng dám tưởng! Trước không nói ngươi xứng hay không xứng! Liền cá nhân tới nói, ngươi trừ bỏ dung nhan trắng Ngọc Hoa quận chúa một bậc, ngươi chẳng có gì so được với nàng. Huống hồ, ngươi chỉ là một người thương nữ! Thế tử vì ngươi làm được đến loại trình độ này, ngươi liền không thể tri ân báo đáp?”

Ninh Khanh vẫn cứ ngơ ngác mà ngồi, không lên tiếng không nói lời nào.

Thanh Phong giận dữ, phát tay áo bỏ đi. Thế tử nhà mình vì nàng ta liền mệnh đều thiếu chút nữa không có, nàng ta cư nhiên một chút cũng không dao động, thế tử dưỡng thật là một con bạch nhãn lang!

Đây là ý tứ áp chế ân báo đáp? Ninh Khanh ôm bụng ha hả nở nụ cười, cười đến nước mắt đều chảy ra. Nếu là như thế, nàng không bằng liền chết bên trong miệng sói, tỉnh ra thật sạch sẽ!

Cũng không phải nàng cầu hấn cứu nàng, nàng không nợ hấn cái gì! Trước nay liền không nợ hấn!

“Cô nương, ngươi muốn đi xem thế tử sao?” Sơ Nhụy cắn cắn môi.

Ninh Khanh khóc ròng, lau nước mắt, “Chờ hấn. .... đem thương dưỡng hảo!” Nàng rút cuộc, vẫn là đau lòng, không đành lòng lúc này cùng hấn nháo.

Đem thương dưỡng hảo còn thăm bệnh như thế nào! Sơ Nhụy khản trương, nhưng thấy Ninh Khanh như thế, lại không dám nói.

*****

Thanh Phong trở lại Bích Vân Hiên, Tổng Trạc vừa vặn tỉnh lại, uống thuốc rồi, nhưng sắc mặt vẫn cứ tái nhợt, gọi tới Dung Song: “Đi Mộng Trúc Cư nhìn một cái, biểu cô nương có khá hơn không.”

Thanh Phong thấy loại thời điểm này hấn còn nhớ Ninh Khanh, lại là bị ai lại là khó chịu: “Điện hạ, không cần, thuốc hạ vừa rồi đã đi qua. Hơn nữa, thuốc hạ đã đem việc điện hạ vì cứu nàng mà bị thương nói cho nàng.”

“Ai kêu ngươi nói cho nàng!” Tổng Trạc tái nhợt giận dữ, bởi vì kích động, phía sau lưng lại chảy ra máu loãng.

Thanh Phong biết chính mình sẽ bị phạt, nhưng hấn thật sự không nghĩ Tổng Trạc một đầu nhiệt, muốn cho Tổng Trạc thanh tỉnh lại: “Cô nương biết được thế tử thân bị trọng thương, nhưng lại bắt vì sở động, ngay cả ý tứ sai cái nha hoàn tới xem điện hạ đều không có. ....”

Tổng Trạc ngạc nhiên, ghé vào trên giường không rên một tiếng.

“Điện hạ. ....” Thanh Phong sốt ruột.

“Lăn xuống đi lãnh phạt!” Giọng nói của Tổng Trạc lạnh băng trầm thấp vô lực, ghé vào trên giường, nhắm mắt lại.

Sau đó, Tống Trạc rút cuộc không kêu người đi xem Ninh Khanh, Ninh Khanh cũng không có đến Bích Vân Hiên.

Đào mất lại qua hơn phân nửa tháng, tuy rằng phía sau lưng còn có chút đau, nhưng đã sớm có thể xuống giường, thương thế cơ hồ kháng phục. Nhưng hắn vẫn cứ không đi xem qua Ninh Khanh.

Ninh Khanh đi Bích Vân Hiên tìm Tống Trạc, nhưng hắn không phải ở thư phòng chính là ở trong cung, nàng không gặp được.

Tin tức Ngọc Hoa quận chúa phải về kinh sớm truyền khắp toàn bộ Thượng Kinh, nữ tử năm đó kinh tài tuyệt diệu, có một không hai sắp về tới Thượng Kinh! Còn đồn đãi nàng muốn cùng Thần Vương thế tử đính hôn, không người không khen một tiếng trai tài gái sắc, duyên trời tác hợp.

Cho đến hai mươi bảy tháng mười một, đại tuyết, Ngọc Hoa quận chúa đi Phụng Ngộ Sơn đường bệnh rất cuộc về tới. Tống Trạc tự mình đến ngoài thành đi nghênh.

Ninh Khanh chờ ở cửa Bích Vân Hiên, lại không thấy được hắn từ nơi nào ra cửa.

Nàng không có trở về, liền vẫn luôn đứng ở nơi đó.

Tuệ Bình khuyên nàng, nàng không nghe.

Nha hoàn đi lại chung quanh tất cả đều hướng nàng ném tới ánh mắt trào phúng, cũng không thèm tránh né mà nói thầm vài câu châm chọc.

Bởi vì hiện tại biểu cô nương đã không thể so với ngày xưa, một tháng qua, thế tử rút cuộc không đặt chân đến Mộng Trúc Cư một bước, đám người Duyệt Hòa quận chúa thấy thế, cũng không hề tới Mộng Trúc Cư, như là thụ đao hồ tôn. Toàn bộ Thần Vương phủ đều biết, biểu cô nương đã thất sủng.

Nàng như là chân sẽ không tê, đứng hơn nửa canh giờ, Tuệ Bình đem tuyết trên người nàng phát lại phát, tuyết rơi xuống muốn chôn lấp giày thêu của nàng, Tuệ Bình liền đi giúp nàng vệt tuyết ra.

Tống Trạc ở nơi xa nhìn nàng một hồi, thấy nàng không có dấu hiệu trở về, trong lòng căng thẳng. Tuyết rơi rất lớn, nàng ngay cả lò sưởi cầm tay cũng không mang, liền như vậy đứng ở trong đại tuyết!

Mấy ngày này hắn cố tình tránh nàng, trừ bỏ không nghĩ nàng cùng hắn nháo, còn có chuyện lần trước hắn bị thương. Nghe xong Thanh Phong nói, nàng cư nhiên một chút cũng không lo lắng thương thế của hắn. Chỉ lo vị trí cùng danh lợi! Tâm của nàng là làm bằng cục đá sao? Như thế nào che giấu che không nhiệt!

Không muốn thấy nàng nhưng, vừa thấy nàng, hắn lại nhịn không được đau lòng nàng.

“Điện hạ, đi nhanh đi, không còn kịp rồi.” Thanh Phong nói.

“Đi!” Tống Trạc phát tay áo bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Không Tin Số Mệnh 2

Tống Trạc lãnh người, đón tuyết ra khỏi cửa thành, thẳng đến bến tàu. Khi đó người Trình gia đã sớm tới rồi, ngay cả Tỉnh Quốc Công cùng Tỉnh Quốc Công phu nhân đều tới.

Trình Ngọc Trí thấy Tống Trạc không tới sớm, lại có chút tức giận, nhưng tổ phụ mẫu ở trước mặt, hắn không dám phát tác.

Đội không đến mười lăm phút, một chiếc thuyền lớn cập bờ, hai ba mươi nha hoàn vây quanh một người thiếu nữ áo đỏ ra tới.

Bởi vì hạ đại tuyết, nàng khoác áo choàng lông chồn ở bên ngoài, đầu đội mũ choàng, vịn tay nha hoàn chậm rãi mà xuống. Tuy rằng đi đường một tháng, nhưng nàng lại không có bởi vì mỗi một mà có vẻ chật vật, vẫn bước tư đoan chính như cũ, trang trọng đẹp đẽ quý giá, phảng phất như mẫu đơn đại khí hoa lệ từ từ nở rộ dưới ánh mặt trời.

Nàng hạ thuyền, xốc lên mũ choàng, lộ ra một gương mặt trang nhã minh diễm, hơi hơi mỉm cười, cho dù là trời tối tăm như thế này, cũng cho người ta một loại cảm giác sáng lạn như ánh bình minh.

Đoan trang đẹp đẽ quý giá, rực rỡ sáng ngời, hướng trong vừa đứng, liền như người tài giỏi không được trọng dụng, hà màu rực rỡ. Đây là đại tiểu thư con vợ cả của Tỉnh Quốc Công phủ, quận chúa do Nguyên Đức Đế sắc phong—— Trình Ngọc Hoa!

Trình Ngọc Hoa, mắt đẹp vừa chuyển, tầm mắt liền dừng ở trên người Tống Trạc, hai mắt sáng ngời, khóe môi cười càng thêm sáng lạn lên, nàng hận không thể đi đến trước mặt hắn, cùng hắn tương dựa, nhưng nàng rất cuộc là tiểu thư quý tộc đoan trang, tuyệt sẽ không làm ra việc không biết lễ nghĩa như thế.

Nàng chuyển ánh mắt, liền rơi xuống trên người Trình Quốc Công phu nhân cùng Trâu thị, vành mắt đỏ lên, đi tới hành lễ: “Hoa Nhi gặp qua tổ mẫu, mẫu thân!”

“Tốt, tốt nha! Con của ta, người rất cuộc đã trở lại!” Trâu thị khóc lên, gát gao ôm lấy nữ nhi, tay vỗ về mặt nàng, giống như vỗ thế nào đều không đủ.

“Hoa Nhi bất hiếu, khiến cho tổ phụ tổ mẫu tự mình tới đón!”

“Đứa nhỏ ngốc, nói cái lời ngốc gì vậy! Biết người lập tức phải về, ta một khắc cũng chờ không được.” Trình Quốc Công phu nhân nói.

Trình Ngọc Hoa cùng người Trình gia nhất nhất thấy lễ, rất cuộc có thể quang minh chính đại mà đem tầm mắt rơi xuống trên người Tống Trạc, chỉ thấy nàng mắt hạnh sâu lượng, sáng quắc lượng lượng mà nhìn chăm chú Tống Trạc, chậm rãi đi đến trước người hắn, làm một phúc lễ tiêu chuẩn: “Biểu ca.”

Trong lòng Tống Trạc dâng lên một cảm giác quái dị. Trình Ngọc Hoa từ nhỏ liền kêu hắn là biểu ca, trước kia cũng không cảm thấy như thế nào, nhưng từ khi nhận thức Ninh Khanh, bị Ninh Khanh kêu biểu ca gần một năm, hắn nghe được người khác còn kêu hắn như vậy, cả người liền không được tự nhiên, nghe như thế nào cũng cảm thấy kỳ lạ, khó có thể chịu đựng.

Hắn nhìn Trình Ngọc Hoa, nhất thời không biết nói cái gì mới tốt, đành phải nói một câu vô nghĩa: “Ngọc Hoa, muội đã trở lại.”

Nhưng câu này đối với Tống Trạc vô nghĩa, nghe vào trong tai Trình Ngọc Hoa lại dường

như mang theo tưởng niệm vô tận, làm trong lòng nàng ngọt tựa như rót mật.

“Đi thôi, tiến cung, hoàng tổ mẫu chờ gặp muội đâu.” Tống Trạc dẫn đầu lên ngựa.

Đám người Trình Ngọc Hoa cũng là hoặc lên xe ngựa hoặc cưỡi ngựa, đoàn người menh mông rời đi bến tàu.

Trình Ngọc Hoa vào thành, Trường Thịnh phố nổi thẳng hoàng cung được giới nghiêm.

Bá tánh tất cả đều đứng ở bên cạnh vây xem, muốn nhìn một nữ tử kinh tài tuyệt diễm nhất Thượng Kinh.

Trình Ngọc Hoa nhẹ đẩy màn ra, hướng trên đường thoáng nhìn, nói với nha hoàn bên người: “Khả Tâm, ba năm này Thượng Kinh biến hóa nhưng lớn. Người nhìn, gian kia là cái gì? Diêm Vị Thiên Hạ? Có rãnh đi xem.”

Trình Ngọc Hoa nhìn đến hứng thú bừng bừng, bá tánh không biết là ai kêu một tiếng: “Đây là Ngọc Hoa quận chúa sao? Lớn lên quá xinh đẹp!”

Lời này tuy rằng tùy tiện, nhưng nữ tử nào không yêu mỹ, Trình Ngọc Hoa tuy rằng nổi giận, lại cũng không có ý trách cứ.

Ai ngờ cái thanh âm kia lại nói: “Xinh đẹp có xinh đẹp, nhưng so với kiều khách nhà Thần Vương thế tử vẫn kém xa!”

Trình Ngọc Hoa nghe liền khó chịu một chút, ngẩng đầu nhìn Tống Trạc ở bên ngoài, Tống Trạc lại là không có biểu tình gì.

“Quận chúa, Ninh biểu cô nương kia bất quá là tiểu thương nữ, sao có thể cùng ngài so? Cho dù thật trường kì phân nhan sắc, cũng bất quá là nhân vật tục mị mà thôi.” Khả Tâm nói.

Trình Ngọc Hoa cười: “Nói cứ như ta không chấp nhận được người vậy. Bất quá là một thiếp lấy sắc thờ người, ta thích liền chơi đùa nàng, không thích liền vứt bỏ, có cái gì lo lắng?”

Lần này phái người đi tiếp nàng không chỉ có Thái Hậu, người Trình gia cũng tới, tự nhiên đem chuyện Tống Trạc có kiều khách nói cho nàng.

Trình Ngọc Hoa nghe cũng liền chỉ khó chịu một chút, không có nhiều để ở trong lòng. Nam nhân nào không có thiếp, nhưng thiếp chính là thiếp, bất quá là cái đồ chơi mà thôi, nghe lời liền lưu lại, không nghe lời liền đuổi, huống hồ biểu ca cũng không phải hạ người sắc lệnh trí hôn, nàng hà tất cùng một tiện thiếp tranh phong, rất giá trị con người!

Người Trình gia không có tiến cung, Tống Trạc mang theo Trình Ngọc Hoa đi gặp Kính Nhân Thái Hậu.

Kính Nhân Thái Hậu nhìn Tống Trạc cùng Trình Ngọc Hoa dặt tay nhau mà đến, phảng phất xứng đôi như Kim Đồng Ngọc Nữ trên trời, không khỏi trên mặt cười nở hoa.

Lại nghĩ đến Trình Ngọc Hoa là thiên mệnh quý nữ, càng là mừng đến không bỏ được làm nàng hành lễ, lời kéo tay nàng, kêu nàng ngồi ở bên người.

“Ai gia cháu dâu rất cuộc đã trở lại!”

Trình Ngọc Hoa đỏ mặt lên, giương mắt xem Tống Trạc, Tống Trạc thất thần mà cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Từ khi gặp lại Trình Ngọc Hoa đến bây giờ, đã sắp một canh giờ, Tống Trạc thêm một khắc tâm liền dày vò một phen. Nhìn bên ngoài tuyết càng rơi xuống càng lớn, âm thầm cắn răng. Trong lòng không ngừng mà nói cho chính mình, nàng hẳn là bị nha hoàn khuyên trở về đi, nhưng vạn nhất không khuyên được đâu?

“Biểu ca, huynh làm sao vậy?” Trình Ngọc Hoa thấy sắc mặt hắn không tốt.

Nghe được hai chữ “Biểu ca”, tinh thần Tống Trạc lại hoảng hốt, ngẩng đầu, thấy không phải Ninh Khanh mà là Trình Ngọc Hoa.

“Chính là phía sau lưng đau xót?” Trình Ngọc Hoa lo lắng nói. Trên đường trở về nàng biết được chuyện hắn bị thương.

“Ngọc Hoa, ngươi đi đôi xiêm y đi, vừa rồi chỉ lo cùng ngươi nói chuyện, nhưng thật ra đã quên ngươi bị đánh tuyết, có ướt hay không?” Kính Nhân Thái Hậu nói.

Trình Ngọc Hoa đi thay quần áo, Kính Nhân Thái Hậu nhìn Tống Trạc: “Trạc Nhi, ngươi làm sao vậy?”

Đôi mắt của bà nhưng tinh đâu, liếc mắt một liếc nhìn ra, Tống Trạc không phải miệng vết thương phạm đau, mà là tâm không ở đây.

“Ngọc Hoa là chính thể của ngươi, ngươi nhưng đừng đánh mặt nàng.” Kính Nhân Thái Hậu nghiêm khắc nói.

Tống Trạc nói: “Hoàng tổ mẫu, tôn nhi biết chính mình đang làm gì. Chỉ là ba năm không gặp, đột nhiên gặp nhau, có chút không quen thuộc.”

Kính Nhân Thái Hậu vừa lòng gật đầu.

Chỉ chốc lát sau Trình Ngọc Hoa ra tới, bồi Thái Hậu ăn qua cơm chiều, mới muốn xuất cung.

Lúc gần đi, Kính Nhân Thái Hậu vỗ về tay Trình Ngọc Hoa cười nói: “Ngọc Hoa a, sửa mệnh lúc sau nhưng có cảm giác gì đặc biệt không?”

Trình Ngọc Hoa trong mắt khựng lại, cười đến đoan trang dịu dàng: “Sửa chính là mệnh cách, cũng không phải là thân thể, còn có thể có cái cảm giác gì? Chính là điểm xong đèn cuối cùng một khắc kia, giống như buông một thân gánh nặng.”

Hắn là vì ném đi thứ không tốt? Kính Nhân Thái Hậu thực vừa lòng: “Một nhọc một ngày, ngươi mau trở về nghỉ đi.”

Trình Ngọc Hoa hành lễ rồi cáo lui. Lên xe ngựa, khuôn mặt nhỏ liềm trầm xuống dưới.

“Quận chúa chính là quá mệt mỏi?” Khả Tâm nói.

“Là có chút mệt, ta chớp mắt chút thì tốt rồi.” Nói rồi dựa vào bên cạnh xe chớp mắt.

Nhưng tâm nàng lại không cách nào bình tĩnh. Bởi vì điểm đèn sửa mệnh ba năm, đã từng tắt một lần!

Năm đó nàng cùng Tống Trạc hợp bát tự, Viễn Chân liền nói nàng cùng Tống Trạc không hợp, gả những người khác không có việc gì, nhưng gả Tống Trạc chính là mệnh khắc phu!

Nàng không tin, quỳ gối ngoài cửa ba ngày ba đêm, rốt cuộc đợi được Viễn Chân ra tới.

Viễn Chân đi ra, vẻ mặt bất đắc dĩ mà nhìn nàng: “Ngươi nếu không tin, có thể đến Phụng Ngộ Sơn điểm đèn sửa mệnh, nếu ngươi có thể điểm đủ ba năm, chẳng những có thể sửa lại mệnh khắc phu, còn có thể đoạt mệnh cách thiên mệnh quý nữ của người nọ.”

“Thiên mệnh quý nữ? Người nọ là ai?” Về mặt Trình Ngọc Hoa cảnh giác nhìn Viễn Chân.

“Tiết lộ thiên cơ lão nạp chính là sẽ đương trường đột tử.” Viễn Chân cười: “Lão nạp chỉ nói một câu, là của ngươi chính là của ngươi, không phải của ngươi như thế nào đoạt đều đoạt không được. Không tin, ngươi liền cứ việc thử!”

Trình Ngọc Hoa ở Phụng Ngộ Sơn điểm đủ hai năm đèn sửa mệnh, vốn còn tính thuận lợi, nhưng một năm trước, đèn sửa mệnh trong mắt thất đột nhiên bị tắt!

Kia bất quá là chuyện xảy ra ở trong nháy mắt, Đông ma ma đứng bên trông coi đang cúi đầu ăn điểm tâm nàng ban cho. Trình Ngọc Hoa, dưới cơn hoảng hốt, bàn tay trắng nhẹ phẩy, đem ánh nến một bên phẩy tới, đèn sửa mệnh lại đột sáng lên.

Nhưng mỗi ngày cùng đèn sửa mệnh làm bạn nàng lại kinh dị phát hiện, điểm hồng quang trong ngọn đèn dầu không còn có xuất hiện.

Nàng là đốt đèn thất bại sao? Đúng như Viễn Chân hòa thượng nói, không phải của nàng liền đoạt không được? Còn nói nàng khắc Tống Trạc?

Nàng không tin! Nàng mới không tin!

Nàng không tin số mệnh! Nếu không phải vì làm Thái Hậu gật đầu, nàng thậm chí sẽ không đi cầu hòa thượng, điểm cái gì không biết gọi là đèn sửa mệnh!

Nếu như thực sự có cái gọi là vận mệnh, nàng liền sống không đến hiện tại! Mệnh, đều là chính mình tranh trở về!

Còn có cái gì thiên mệnh quý nữ, thật không biết là cái gì!

Nếu thực sự có, Viễn Chân Lão hòa thượng như thế nào không trực tiếp tìm tới cho Thái Hậu nương nương?

Nghĩ đến cái gì thiên mệnh quý nữ, Trình Ngọc Hoa trong lòng rung mình. Nàng cũng không thể làm Thái Hậu nương nương biết loại này tồn tại!

Thái Hậu nương nương chỉ biết là nàng sửa mệnh sau có thể đổi thành thiên mệnh quý nữ, cũng không biết kia không phải sửa ra tới, mà là đoạt của người khác!

Nếu là đã biết, lấy tính tình của Thái Hậu còn không trực tiếp tìm người tới!

Dù sao nàng không tin! Nàng chỉ cần làm Thái Hậu cho rằng nàng đã sửa mệnh thành công là được.

*****

Đưa Trình Ngọc Hoa về Tĩnh Quốc Công phủ, Trình Ngọc Hoa tươi cười như hoa: “Biểu ca không đi vào ngôi một lát?”

“Sắp giờ Tý, không ngồi.”

“Vây huynh chờ một lát.” Nói rồi đi vào Tĩnh Quốc Công phủ, không đến mười lăm phút liền đi ra, trong tay phùng một hộp, mở ra, đó là một đôi vòng tay huyết hồng, cười nói: “Đây là vòng ngọc huyết diễm ái, là ta thật vất vả được đến. Nghe nói Ninh gia biểu muội ở tại quý phủ, ta này hai ngày tới đều bận, sợ là không ghé thăm được. Nghe nói Ninh gia biểu muội mỹ mạo vô song, đôi vòng tay này lại đẹp đôi thân thể lại hảo, vừa lúc hợp với nàng. Biểu ca thay ta đưa nàng đi.”

Từ hân đi đưa, mà không phải tự mình tới cửa trước, cũng không có ý tứ chen ép. Nàng nhắc tới Ninh Khanh trước, là cho thấy thái độ nàng có thể dung người.

Tổng Trạc cũng không có bao nhiêu ngoài ý muốn, bởi vì làm chính thể, có thể dung người là yêu cầu cơ bản nhất. Nếu như liên việc này đều làm không được liền uống làm chính thể.

Khó được chính là Trình Ngọc Hoa rộng rãi sáng khoái như thế.

Tổng Trạc tiếp nhận vòng tay, vừa vào tay liền biết là thứ tốt khó được. Nghĩ đến hôm nay Ninh Khanh ở bên ngoài chịu lạnh, cho Ninh Khanh mang là thích hợp nhất, ánh mắt không khỏi có chút nhu hòa.

Tổng Trạc nói: “Qua chút thời gian ta sẽ làm nàng lại đây chào hỏi muội.”

Trình Ngọc Hoa cười, liên tục cự tuyệt: “Đều là tỷ muội, cần gì nói chào hỏi gì đó. Đã là biểu muội của biểu ca, chính là biểu muội của Ngọc Hoa.”

Tổng Trạc thực vừa lòng: “Như thế, ta liền thay nàng tạ Ngọc Hoa.”

Dứt lời xoay người mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Vả Mặt

Ra khỏi Tĩnh Quốc Công phủ, Tổng Trạc vội vàng hướng về Thần Vương phủ.

Mới tiến đại môn, Dung Song liền ra đón: “Biểu cô nương bị bệnh, phát sốt cao.”

Tổng Trạc trong lòng căng thẳng, nhấp môi không nói, một lát sau mới nói: “Nàng ở bên ngoài Bích Vân Hiên đứng bao lâu?”

“Từ buổi sáng đứng đến buổi tối giờ Tuất, đứng ước chừng sáu canh giờ. Cho dù khuyên như thế nào nàng đều không để ý tới, thẳng đến hôn mê bất tỉnh, mới bị người nâng trở về. Thỉnh đại phu nhìn qua, sau đó đã tỉnh lại nhưng vẫn không uống thuốc.”

Tổng Trạc nói không nên lời là cái cảm thụ gì, tâm, tựa đau tựa bức, bước chân vừa chuyển, liền đi hướng Mộng Trúc Cư.

Hắn muốn cưới Ngọc Hoa, đã là việc mà tất cả mọi người biết đến. Hắn không thấy nàng, là không nghĩ nàng nháo, bởi vì nàng nháo cũng vô dụng! Ai

cũng không thể thay đổi chuyện này!

Nàng vì sao một hai phải bức cho mọi người xé rách da mặt!

Tổng Trạc bước chân sinh phong mà đi vào Mộng Trúc Cư, mang theo hơi lạnh bên ngoài cùng tức giận, nhưng trong phòng dày đặc được vị, tất cả đều tiêu tán hầu như không còn.

Trên mặt đất còn tàn lưu một chút được tích, trong phòng được vị dù cho là mở cửa sổ ra cũng không đi hết, không biết là đánh đổ bao nhiêu lần được mới như thế.

Ninh Khanh nằm thẳng ở trên giường, tóc xõa tung trên gối, khuôn mặt nhỏ gầy đến độ có chút còi hình. Tổng Trạc nhìn, tâm như là bị kim châm, nhói đau.

Dù cho lại có nhiều lửa giận, nhìn nàng như vậy, hắn cũng phát không nổi.

Nhìn môi nàng khô nứt nẻ, Tổng Trạc trong lòng trầm xuống, lạnh lùng quét mắt nhìn Sơ Nhụy: “Đem được lại đây.”

“Đạ.” Sơ Nhụy nhìn thấy Tổng Trạc, vừa cao hứng vừa sợ, nàng còn tưởng rằng cô nương thật sự thất sủng. Thế tử còn đến xem cô nương, thật là cảm ơn trời đất.

Sơ Nhụy bụng được tới, Tổng Trạc ngồi vào mép giường, nâng Ninh Khanh dậy, vòng ở trong ngực. Thân mình nóng bỏng của nàng vừa dán đến trên người hắn, hắn liền mềm lòng, nhìn không được cúi đầu hôn hôn kiều mị của nàng.

Lại ngẩng đầu, phát hiện Ninh Khanh đã tỉnh, đang mở to đôi mắt gắt gao nhìn hắn, nàng thở hổn hển một hơi, mới dùng thanh âm nghẹn ngào nói: “Huynh cuối cùng đã tới.”

Tổng Trạc trầm mặc, đem được đưa đến bên môi nàng, thanh âm lạnh lùng, lại thấp như: “Tới, uống thuốc đi.”

Ninh Khanh nghiêng đầu tránh đi, nhắm mắt lại, nước mắt liền trượt xuống dưới: “Ta chỉ hỏi huynh một câu. .... Huynh, đến tốt cùng có cưới ta hay không?”

Tổng Trạc, một tay đem nàng gắt gao kéo vào trong lòng ngực, vỗ về lưng nàng an ủi, ôn nhu dỗ dành: “Biểu ca sẽ vẫn luôn ở bên người Khanh Khanh. Cho dù là Ngọc Hoa vào cửa, biểu ca đãi Khanh Khanh tâm cũng sẽ không biến, muội không phải sợ, cũng không cần lại náo loạn, được không?”

Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu của hắn mang theo vài phần hương vị cầu xin.

Nhưng Ninh Khanh lại đẩy hắn ra, nửa chén thuốc đổ vào trên người hắn, nàng nghẹn ngào nói gần như gào thét: “Đừng nói một đồng lớn hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt ta, huynh đến tốt cùng có cưới ta hay không, cho một lời chắc chắn!”

“Ninh Khanh!” Khuôn mặt tuần tú của Tổng Trạc trầm xuống. Hắn Tổng Trạc, chưa bao giờ ăn nói khép nép với người khác như thế, duy độc đối với nàng, đã cũng đủ nhân nhượng bao dung, chẳng lẽ còn không đủ sao? “Phanh” một tiếng, chén thuốc bị hung hăng ném tới trên mặt đất: “Ngươi nếu một hai phải nháo, vậy bọn ta liền cùng ngươi nói rõ ràng, bọn ta từ muốn cưới chính là Ngọc Hoa, ngươi chỉ có thể làm thiếp.”

“Ta xứng không nổi với huynh, đúng hay không?” Ninh Khanh nằm ngửa ở trên giường, nhắm hai mắt, suyến đến giống như không thể hô hấp: “Ta một cái tiểu thương nữ đệ tiện, xứng không nổi với Thần Vương thế tử cao cao tại thượng, đúng hay không?”

Thanh âm của nàng, lời nói của nàng, làm trái tim hắn khẽ run, nhưng hắn sẽ không cho nàng một chút hy vọng nào, lãnh ngạnh nói: “Đúng! Ngươi không cần lại làm âm ỉ, chờ sang năm mới liền dọn đến Tây viện đi.”

Dứt lời xoay người mà đi.

Ninh Khanh cuộn người nằm sấp ở trên giường, khóc đến tê thanh lực nghĩ. Đã sớm làm tốt chuẩn bị, chỉ là trăm triệu không nghĩ tới, tâm sẽ đau thành như vậy.

Gian ngoài, Sơ Nhụy thấy Ninh Khanh khóc, nàng cũng khóc, Tuệ Bình sắc mặt trắng bệch, biểu tình thực phức tạp.

Vũ Tinh cùng Đồng Nhi ngồi ở một bên hai mặt nhìn nhau, các nàng đã sớm đoán được tâm tư cô nương không thuần, đua đòi, mưu toan làm chính thể của thế tử. Chính là không dự đoán được Ngọc Hoa quận chúa đều đã trở lại, thế tử cũng làm các loại minh kỳ ám chỉ, nàng cư nhiên còn dám tiểu tưởng, thật không hiểu nàng là hồ đồ từ tâm nhãn, vẫn là không có tự mình hiểu lấy.

Trải qua đêm nay, nàng hắn là ngoan ngoãn nhận mệnh đi! Nếu như lại lần lộn, chịu tội cũng là các nàng.

Nhưng là, ngày hôm sau Đồng Nhi lại lần nữa bụng được đi vào, Ninh Khanh vẫn là không uống, Đồng Nhi cùng Vũ Tinh đều mau hồng mắt! Đồng Nhi lập tức liền chạy tới báo Tổng Trạc.

Nàng còn nháo! Dây dưa không xong! Tổng Trạc giận dữ: “Rót!”

Vũ Tinh cùng Đồng Nhi đành phải mang theo hai ma ma đi rót được hai ngày.

Sơ Nhụy cùng Tuệ Bình nhìn Ninh Khanh bị người thô lỗ ấn rót thuốc như vậy, đau lòng đến thẳng rót nước mắt. Vì sợ Ninh Khanh lại bị tội, được hôm nay, Tuệ Bình một phen đoạt lấy, nói nhất định sẽ khuyên nàng uống xong.

Tuệ Bình nói: “Cô nương đây là tội gì, thế tử đối cô nương tốt như vậy, cho dù là làm thiếp, cũng sẽ không bị khi dễ đi. Làm thiếp của thế tử, cũng không phải việc gì mất mặt. Nhìn Oánh Nhã cùng Tuyết Nghiên, các nàng vẫn là tiểu thư quan gia đâu.”

“Đúng vậy!” Sơ Nhụy khóc đến độ không còn nước mắt, “Cô nương ở chỗ này, khiến Lục cô nương cùng Bát cô nương đều hâm mộ đến mau điên rồi, người khác tranh phá đầu cũng chưa được, cô nương còn ngại không đủ?”

Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy làm sao cũng không lí giải được, Ninh Khanh vì cái gì liền cố chấp như vậy.

Cho dù các nàng nói như thế nào, Ninh Khanh chỉ ngơ ngác nằm ở trên giường, ánh mắt trống rỗng nhìn đỉnh màn.

Nàng muốn chạy trốn, nhưng bốn phương tám hướng đều là tường hắt dưng nên, đều là nanh vuốt của hắn, nàng chạy không thoát. Hắn bức nàng làm thiếp, nàng chỉ nghĩ chính mình bệnh đã chết còn hơn.

“Vũ Tình tỷ tỷ, các người nơi này có cái phát trần sao?” Bên ngoài tới một cái nha hoàn, là từ biệt viện.

“Làm sao vậy, các người không có ư?” Vũ Tình nói.

Nha hoàn kia nói: “Chúng ta tất nhiên có, chính là không đủ dùng. Tính thời gian, nhiều nhất là mười ngày, Vương gia liền phải về kinh, trách phi kêu chúng ta đem mỗi một góc đều quét tước đến sạch sẽ, một chút bụi bặm đều không chuẩn thấy.”

“Người chờ.” Vũ Tình đem mấy cái cái phát trần của Mộng Trúc Cư đều cho nàng. Nha hoàn kia tạ quá liền rời đi.

Trên giường Ninh Khanh nghe bên ngoài nói ngẩn ra, vội vàng bắt lấy tay Tuệ Bình:

“Bên ngoài đang nói cái gì? Ai muốn trở lại?”

“Là Vương gia phải về tới.” Tuệ Bình nói: “Mỗi năm không sai biệt lắm lúc này Vương gia liền sẽ hồi kinh ăn tết, qua mười lăm tháng giêng liền đi. Bất quá lần này muốn ở lại đến tháng năm sang năm……”

Nói đến đây đột nhiên dừng miệng, không dám nói tiếp nữa. Bởi vì Tổng Trạc cùng Trình Ngọc Hoa đã đính hôn, hôn kỳ là hai mươi tháng năm sang năm.

Ninh Khanh lại không để ý tới cái gì mười lăm hoặc tháng năm, nàng chỉ biết là Thần Vương phải về tới! Vị dưỡng quyền thế ngập trời kia của nàng!

Ninh Khanh giãy giụa bò dậy, Sơ Nhụy lập tức đỡ nàng: “Cô nương, người muốn làm gì?”

“Không làm cái gì.” Giọng của Ninh Khanh có chút khàn khàn: “Đem được bụng lại đây.”

“Cô nương, ngại rót cuộc nguyện ý uống được!” Sơ Nhụy đại hỉ.

Tuệ Bình đem được đưa lên, Ninh Khanh bụng chén thuốc uống một hơi cạn sạch, Tuệ Bình thực kích động, cô nương cuối cùng nghĩ thông suốt!

Bên ngoài Vũ Tình cùng Đồng Nhi biết được Ninh Khanh rót cuộc nguyện ý uống được, đều là nhẹ nhàng thở ra, Đồng Nhi lập tức chạy vội tới Bích Vân Hiên, đem tin tức này nói cho Tổng Trạc.

Tổng Trạc nghe vậy, thở phào, ánh mắt như từ trong khói mù nhìn thấy ánh sáng, ném công văn trong tay, liền mau chân chạy đi ra ngoài, vội vàng đi Mộng Trúc Cư nhìn Ninh Khanh.

Ninh Khanh đang ngồi ở trên giường ăn cơm.

Trên người ăn mặc trung y màu trắng, khoác áo khoác lông thỏ, mái tóc đen nhánh vẫn chưa chải, rối tung trên vai, càng khiến cho sắc mặt nàng thêm tái nhợt. Bị bệnh mấy ngày này, khuôn mặt nàng nguyên bản còn có chút bụ bẫm của trẻ con lại gầy đến cảm nhon nhon, nhưng tinh thần lại không tồi.

Tổng Trạc nhìn nàng vừa giận vừa thương. Ninh Khanh nhìn đến Tổng Trạc tới, chỉ quét mắt liếc hắn một cái, đừng nói là hành lễ vấn an, chính là liền con mắt cũng không có cho một cái, vẫn xúc cháo ăn như cũ.

Tuệ Bình Sơ Nhụy thấy thế, mặt mũi trắng bệch, âm thầm thay Ninh Khanh sốt ruột, sợ Ninh Khanh lại chọc Tổng Trạc không mau.

Tổng Trạc bị nàng làm lo, trong lòng khó chịu, nhưng nghĩ đến nàng tiếp nhận hiện thực rồi, không hề làm ầm ĩ, cũng không thêm để ý nàng phát cáu.

Hắn ngồi xuống ở phía đối diện nàng, dùng chiếc đũa gấp những món nàng ngày thường thích ăn, đặt lên cái đĩa trước mặt nàng.

Ninh Khanh dứt khoát bang một tiếng, cầm chén buông, xuống giường, thân mình vừa chuyển liền trở lại phòng ngủ, nghiêng qua trên giường nằm xuống.

Nàng cư nhiên ném mặt mũi hân như vậy! Tống Trạc có chút tức giận, nhưng vẫn là nhin xuống.

Trở lại Bích Vân Hiên, sai Dung Song đến Lâm Lang Hiên đem mấy bộ trang sức mới nhất tất cả đều mua trở về, cùng với vòng ngọc huyết điểm ái mà Trình Ngọc Hoa tặng, cùng nhau đưa đến Mộng Trúc Cư.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Chương 76.2

Ngày này, Trình Ngọc Hoa tới tìm Duyệt Hòa quận chúa chơi.

“Trở về một thời gian rồi, nhưng vẫn luôn bận, đến hôm nay mới rút được chút thời gian đến thăm nhóm biểu muội, mọi người chớ trách ta.” Trình Ngọc Hoa cười nói.

Trong phòng có Duyệt Hòa quận chúa, Đoan Lăng huyện chủ cùng Tống Khởi Vu, đi cùng với Trình Ngọc Hoa còn có ba vị đường muội của nàng ở Trình gia, lần lượt gọi là Trình Ngọc Đan, Trình Ngọc Uyển cùng Trình Ngọc Di.

“Ngươi là đại hồng nhân, ai dám trách cứ ngươi.” Duyệt Hòa quận chúa cười nói: “Ai không biết hoàng tử mẫu thương ngươi, mỗi ngày đều triệu ngươi tiến cung làm bạn giảng kinh Phật, hiện tại ngươi trăm tính bên trong rút cạn, chúng ta tạ Bồ Tát đều không kịp!”

Duyệt Hòa quận chúa nói lời này dẫn tới một mảnh tiếng cười, một phòng cô nương nói nói cười cười nhưng thật ra vui vẻ, Trình Ngọc Đan cười khanh khách nói: “Không phải có cái Ninh gia biểu muội sao, như thế nào không thấy nàng nha?”

Ánh mắt Duyệt Hòa quận chúa hơi lóe, chỉ nói: “Gần đây thời tiết lạnh, nàng thân thể yếu đuối, bị bệnh.”

“Là tức giận đến phát bệnh đi.” Đoan Lăng huyện chủ từ trước đến nay là cái cầu gai, nhất e sợ cho thiên hạ không loạn.

“Tức giận phát bệnh, chẳng lẽ là bởi vì đại tỷ tỷ đã trở lại?” Trình Ngọc Đan hừ lạnh một tiếng: “Một cái thiếp mà thôi, tính tình thật lớn nha!”

“Đan Nhi!” Trình Ngọc Hoa khẽ quát một tiếng.

Trình Ngọc Đan lập tức dừng miệng, không dám nhiều lời.

“Đều là tỷ muội thân thích, nàng bị bệnh, tất nhiên không tới được. Bất quá ta khó có dịp tới một lần, nếu không gặp nàng thì thật đáng tiếc! Đi, Duyệt Hòa, chúng ta đi nhìn nàng một cái.” Trình Ngọc Hoa đứng dậy.

“Đúng vậy, đi xem. Quận chúa tỷ tỷ ngươi là muốn đi nhất, ai không biết ngươi ngày thường cùng Ninh biểu muội thân thiết nhất đâu.” Đoan Lăng huyện chủ cười ngầm nói.

Duyệt Hòa quận chúa giận dữ, oán hận liếc mắt nhìn Đoan Lăng huyện chủ một cái.

Trình Ngọc Hoa mới là thế tử phi tương lai, cũng là chủ mẫu tương lai của Thần Vương phủ, chính mình từng lấy lòng Ninh Khanh, hiện tại rơi vào trong mắt Trình Ngọc Hoa, xem như cái gì? Duyệt Hòa quận chúa không muốn bị Trình Ngọc Hoa chán ghét.

Ba người Trình Ngọc Đan lộ vẻ mặt không vui, nhưng Trình Ngọc Hoa lại rất rộng lượng, lôi kéo tay Duyệt Hòa quận chúa cười nói: “Nếu các ngươi thân thiết, vậy càng tốt, một hồi ngươi cần phải dẫn dắt chúng ta a.”

Duyệt Hòa quận chúa, mảy mảy động, không biết Trình Ngọc Hoa nói lời này là thiệt tình hay giả ý, nhưng bất luận thật hay giả, ít nhất Trình Ngọc Hoa bày ra thái độ —— nàng phải làm hiền phụ! Sùng thiếp của trượng phu, nàng liền nhiều bao dung chút.

Duyệt Hòa quận chúa nhẹ nhàng thở ra, “Đi, nàng ở tại Mộng Trúc Cư.”

Ba người Trình Ngọc Đan có chút bất mãn, các nàng đều là tiểu thư quý tộc, đại tỷ tỷ càng là quận chúa, là thế tử phi tương lai, một cái tiểu thương nữ phải làm tiện thiếp mà thôi, nếu đại tỷ tỷ thật muốn thấy, kêu nàng tới là được, dựa vào cái gì muốn tự hạ giá trị con người mà đi nhìn nàng!

Tuy rằng bất mãn, nhưng lại không dám lên tiếng.

Một hàng người nói nói cười cười đi về hướng Mộng Trúc Cư. Tống Khởi Vu lặng lẽ sai nha hoàn đi ra ngoài: “Đi nói cho biểu tỷ một tiếng, liền nói Ngọc Hoa quận chúa cùng Trình gia biểu tỷ muội tới, làm nàng chuẩn bị sẵn sàng.”

Nha hoàn kia vội vàng chạy đi báo.

Tuệ Bình nghe vậy trên mặt cứng đờ, Sơ Nhụy sắc mặt trắng bệch mà đứng lên: “Nàng ta tới làm gì? Là tới chèn ép cô nương chúng ta sao?”

“Nếu là chèn ép, làm sao lại tự mình tới.” Vũ Tinh vội vàng nói tốt cho Trình Ngọc Hoa.

“Quận chúa là một lòng muốn cùng cô nương giao hảo.”

Ninh Khanh lạnh lùng liếc nàng một cái: “Người cùng Đồng Nhi đi chuẩn bị trà, đem tuyết vân tiêm tốt nhất lấy ra tới. Tuệ Bình Sơ Nhụy hầu hạ ta trang điểm.”

Vũ Tinh cùng Đồng Nhi thấy nàng tích cực, đều nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đi chuẩn bị.

“Lần trước thế tử không phải cho Lâm Lang Hiến tặng một bộ trang sức Triều Hoa Trụy Nguyệt bằng hồng bảo thạch sao? Ta muốn mang cái này!”
Ninh Khanh ngồi xuống trước gương đồng, liền sai sử lên: “Sơ Nhụy, lấy bộ xiêm y ta mới làm kia ra.”

Sơ Nhụy nóng lòng muốn đi lấy xiêm y, hiện tại Ngọc Hoa quận chúa kia muốn tới chèn ép cô nương nhà nàng, cô nương nhà nàng tự nhiên phải ăn diện tốt nhất đi ra ngoài chần chẫn động nàng ta!

Tuệ Bình lại sợ trắng mặt: “Cô nương. .... Vẫn là trang điểm mộc mạc chút thì tốt hơn.”

“Ta liền phải như vậy!”

Tuệ Bình gấp đến độ ứa ra mồ hôi lạnh: “Cô nương, hiện tại không phải là lúc hành động theo cảm tính! Kia rốt cuộc là thế tử phi tương lai, cô nương tương lai còn phải ở dưới trướng nàng kiểm ăn, ngài tội gì muốn tranh nhất thời, mà gieo mầm tai họa tương lai?”

Ninh Khanh giận dữ: “Người có cho ta thượng trang hay không, không cho ta chính mình tới!”

Trong mắt Tuệ Bình rung rung, thấy khuyên không được, đành phải theo nàng.

Đoàn người Trình Ngọc Hoa đã vừa đi vừa nói tới cửa Mộng Trúc Cư, Trình Ngọc Đan nói: “Đây là Mộng Trúc Cư sao? Rất nhỏ a!” Mây của Duyệt Hòa quận chúa nhảy nhẩy, nhỏ! Xác thật là so với sân của các nàng là nhỏ chút, nhưng bài trí bên trong, sân của các nàng lại liền một nửa cũng không bằng được!

Duyệt Hòa quận chúa âm thầm lo lắng, nếu như bài trí bên trong bị người Trình gia thấy được, chắc chắn sẽ nháo ra chuyện! Lúc này đã có nhị đẳng nha hoàn tới mở cửa: “Quận chúa, huyện chủ, các vị cô nương, mau mời vào!”

Đoàn người cùng đi vào. Lúc vào trong nhà, Duyệt Hòa quận chúa âm thầm nhẹ nhàng thở ra, bởi vì rất nhiều bài trí sang quý đã được thu lại, nhưng vẫn có chút thật sự thu không được, cho nên nhìn không sai biệt nhiều lắm so với sân của Duyệt Hòa quận chúa và các cô nương khác trong phủ.

Tổng Khởi Vu cong cong khóe môi, nàng muốn nha hoàn thông báo cho Ninh Khanh, chính là ý tứ này!

Cây cao đón gió, nếu là Ninh Khanh ở đến quá tốt, dùng đến quá tốt, quá mức được sủng ái, ắt hẳn khiến cho Trình Ngọc Hoa kiêng kị hoặc ghi hận.

Vũ Tinh cùng Đồng Nhi lĩnh ngộ thật sự sâu đạo lý này, cho nên nha hoàn của Tổng Khởi Vu đến báo, liền khiến cho người thu hồi bớt đồ vật.

“Các cô nương, bên này, thỉnh.” Vũ Tinh cười dẫn các nàng đến phòng khách, sai người dâng trà.

“Ninh gia biểu muội như thế nào còn không ra?” Trình Ngọc Đan lúc này mới phát hiện không gặp Ninh Khanh, giận dữ!

Các nàng là thiên kim tiểu thư, đại tỷ tỷ lại là thế tử phi tương lai, chủ mẫu tương lai, nàng ta một cái tiểu thương nữ đề tiện, tiện thiếp, cư nhiên không đợi các nàng! Ngược lại đến bây giờ còn không thấy người.

“Gấp cái gì, biểu muội bệnh, nếu không chúng ta đi phòng ngủ nhìn xem.” Trình Ngọc Hoa cười nói.

“Nô tỳ đi thúc giục.” Vũ Tinh xanh mặt vội vàng đi phòng ngủ.

Lúc này, rèm châu bị xốc lên, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, chỉ thấy một mỹ nhân tuyệt sắc từ bên trong chậm rãi bước ra.

Chỉ thấy nàng phấn má má đào, mắt đẹp nghiêng chọn, một đôi mắt thủy quang lưu chuyển, khói sóng mệnh mông, cực kỳ mỹ diệu bức người. Mặc một bộ váy màu đỏ sẫm khắc hoa trăm điệp xuyên hoa văn thiên hương lụa tiểu ám hoa, uốn lượn chấm đất, thân khoác áo ngoài bằng voan mỏng như cánh ve dẹt nổi phồn hoa.

Trên đầu mang đồ trang sức Triều Hoa Trụy Nguyệt bằng hồng bảo thạch hoa quang bất mất, da như ngưng chi, trên tay mang một cái vòng tay bằng vàng ròng, eo buộc dây hoa kết trường tuệ, mặt trên treo một cái túi thơm thêu song hi văn bằng lụa.

Nàng chậm rãi mà đến, làn váy uốn lượn, vẽ ra độ cung hoa lệ.

Nàng nguyên bản chính là mỹ nhân tuyệt sắc, trang điểm như vậy, càng là đẹp đến làm thời gian giống như ngừng lại. Hơn nữa nàng có khí chất độc đáo, nếu như không biết, còn tưởng rằng nàng là công chúa nghiêng nước nghiêng thành của một nước nào đó.

Ba tỷ muội Trình Ngọc Đan ngẩn ra một chút, đầu tiên là kinh diễm, tiếp theo chính là khiếp sợ nhìn Ninh Khanh!

Các nàng sớm biết tiểu thương nữ này có dung mạo cực kỳ xuất sắc, lại trăm triệu không thể tưởng được, kia cũng không phải xuất sắc đơn giản như vậy, đó là tuyệt sắc! Trách không được sẽ khiến cho thế tử biểu ca mê đến thần hồn điên đảo.

Từ trước đến nay vốn thông dong bình tĩnh như Trình Ngọc Hoa cũng là xem đến ngẩn ra, bàn tay dưới ống tay áo nắm thật chặt, đây là sủng thiếp của biểu ca sao? Quả nhiên mỹ diễm. .... Không phải bình thường!

Dù cho Trình Ngọc Hoa cảm thấy Tống Trạc cũng không phải người nông cạn, nhưng có tuyệt sắc như vậy ở phía trước, nàng ta lại không thể không âm thầm lo lắng.

Nhưng giây tiếp theo, Trình Ngọc Hoa liền âm thầm cười khổ, nàng có cái gì phải lo lắng, bởi vì Tống Trạc đã sớm bị cái tiểu thương nữ này mê hoặc, không phải sao? Toàn bộ Thượng Kinh, ai không biết nhà Tống Trạc có kiều khách, lại còn rất sủng ái!

Được sủng ái lại như thế nào, tuyệt sắc nhân gian lại như thế nào, thiếp chính là thiếp!

Bất quá là cái đồ chơi mà thôi!

Trình Ngọc Hoa nghĩ như vậy, tâm tình lại có chút hòa hoãn, nàng hẳn là thấy may mắn, đây là cái tuyệt sắc mỹ nhân! Nếu là cái nữ tử diện mạo bình thường lại đem Tống Trạc mê hoặc, nàng mới muốn lo lắng!

Dung mạo cho dù đẹp, luôn có một ngày biến mất, dung mạo có đẹp đến đâu, luôn có một ngày nhìn chán!

Nếu là tiểu thương nữ này không có dung mạo tuyệt thế, liền sẽ mất đi tất cả! Không chịu nổi một kích!

“Này. .... Đây là đồ trang sức Triều Hoa Trụy Nguyệt của Lâm Lang Hiên!” Trình Ngọc Đan sợ hãi kêu ra tiếng.

Các nàng vừa rồi bị dung mạo của Ninh Khanh chấn trụ, đảo không lưu ý nhiều như vậy, hiện tại bình tĩnh lại, mọi người mới lưu ý đến một thân ăn diện đẹp đẽ quý giá này của Ninh Khanh! Hoa lệ tinh xảo đến mức này đều có thể so được với công chúa!

Sắc mặt của mọi người đều thay đổi vài lần, đặc biệt là tỷ muội Trình gia, càng khó chịu giống như ăn phải ruồi bọ.

Một cái tiểu thương nữ đề tiện, một cái tiện thiếp mà thôi, ăn mặc còn muốn tốt hơn so với các nàng! Đồ trang sức trên đầu này là Triều Hoa Trụy Nguyệt, là trang sức mới ra quý này của Lâm Lang Hiên, nữ tử Thượng Kinh đều điên cuồng, lại không một người đoạt được, sau lại ở Lâm Lang Hiên biến mất, các nàng đều cho rằng bị công chúa trong cung mua đi!

Trăm triệu không nghĩ tới, cứ nhiên ở trong tay tiểu thương nữ này!

Bởi vậy nhìn ra, Tống Trạc, đối với tiểu thương nữ này, có bao nhiêu sủng ái!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Chương 76.3

Trình Ngọc Hoa không ngừng nói với bản thân muốn bình tĩnh, nhưng tâm lại khống chế không được mà run nhè nhẹ. Hẳn nhất định là, hận không thể đem tất cả mọi thứ tốt đều đưa đến trước mặt nàng ta đi!

Vũ Tình Đồng Nhi chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất xỉu đi! Các nàng thấy Ninh Khanh tích cực, cho rằng nàng có tâm muốn lấy lòng chủ mẫu tương lai, không nghĩ tới. .... Nàng cứ nhiên là đang khoe ra! Này có bao nhiêu ngu ngốc mới có thể tìm đường chết như thế nha!

Duyệt Hòa quận chúa là một khuôn mặt cả kinh không có biểu tình, cương mặt: “Ngọc Hoa biểu tỷ, vị này chính là Ninh biểu muội. Ninh biểu muội, vị này chính là Ngọc Hoa quận chúa, ba vị này là Trình gia biểu muội.”

Ninh Khanh cười muốn hành lễ, Trình Ngọc Hoa ngẩn ra, lập tức rộng lượng mà nói: “Không cần không cần, ngươi đang bệnh đâu.”

Nguyên tưởng rằng Ninh Khanh vẫn là sẽ hành lễ, ai biết nàng cười: “A, vậy tạ quá quận chúa.”

“Đồ trang sức Triều Hoa Trụy Nguyệt. .... vì cái gì ở trong tay ngươi!” Đôi mắt của Trình Ngọc Đan còn nhìn chằm chằm trên đầu Ninh Khanh.

“A, ngươi nói cái này.” Về mặt Ninh Khanh không sao cả, sờ sờ cây trâm trên đầu: “Tự nhiên là biểu ca đưa ta nha. Các ngươi cũng biết, nhà ta nghèo, là cái tiểu thương nữ, nếu không phải biểu ca đưa, ta nơi nào có mà mang. Như thế nào, chẳng lẽ biểu ca không có đưa các ngươi?”

Biểu ca sao có thể đưa chúng ta! Ba người Trình Ngọc Đan liền nghẹn, sau đó nhìn về phía Trình Ngọc Hoa.

Trình Ngọc Hoa biết rõ Ninh Khanh đang khoe ra, nhưng vẫn là bị tức giận đến mặt một trận xanh một trận trắng, một cái thiệp, cứ nhiên ở trước mặt chính thất khoe ra phu quân của nàng đối với nàng ta có bao nhiêu sủng ái, đồ vật mà ngay cả chính thê như nàng đều không có, nàng ta lại có, đây là kiểu gì và mặt!

“Biểu muội, vòng tay này của ngươi thật xinh đẹp.” Trình Ngọc Uyển đột nhiên cười tủm tỉm nói.

Mọi người đều nhìn về phía cổ tay trắng như tuyết của Ninh Khanh. Ninh Khanh nâng lên tay, lại là chiếc vòng ngọc huyết điểm ái kia. Tỷ muội Trình gia đều nhận ra nó!

Chiếc vòng ngọc này là Trình Ngọc Hoa mang về, các nàng đều muốn, nhưng Trình Ngọc Hoa lại không cho các nàng, sau lại nói là ban cho Ninh Khanh.

“Chiếc vòng ngọc huyết điểm ái này chính là thứ tốt nha!” Trình Ngọc Đan cũng phản ứng lại đây, lập tức tiếp lời: “Còn ảm thân, cực tốt đối với nữ tử, chúng ta muốn, đại tỷ tỷ đều luyện tiệp cho chúng ta. Lúc sau chúng ta lại đi cầu nàng, nàng lại nói ban cho Ninh biểu muội, rốt cuộc ngươi là sủng thiếp của biểu ca.”

Trình Ngọc Đan đem chữ “Ban” cắn đến đặc biệt nặng.

Tỷ muội Trình gia đều nhìn Ninh Khanh, muốn nhìn nàng nhục nhã, muốn nhìn nàng nan kham. Cho dù được sủng ái lại như thế nào, bắt quá là cái tiện thiếp mà thôi! Về sau ở trước mặt chủ mẫu đều phải lùn một đầu!

Lại không nghĩ, Ninh Khanh chỉ là ngần ra một chút, sau đó chậm rãi cời xuống vòng ngọc huyết điểm ái, nhìn Trình Ngọc Hoa nói: “Ta là nô tỳ nhà ngươi sao? Dùng đến đồ vật ngươi ban?”

Lời này nói được rất khó nghe, cũng thực vô lễ, mọi người cũng không dám tin tưởng mà nhìn Ninh Khanh.

Trình Ngọc Đan không thể nhịn được nữa, hét lớn: “Ngươi là cái tiện thiếp, đương gia chủ mẫu tự nhiên có thể ban đồ vật cho ngươi!”

“Đương gia chủ mẫu? Đây là đã giả sao? Ta chính là lương dân, ta còn không có giả đâu!” Ninh Khanh cười như không cười nói.

Mọi người lại là nghẹn, Trình Ngọc Hoa khuất nhục đến vành mắt đều đỏ.

Trình Ngọc Đan lập tức phản bác: “Đại tỷ tỷ của ta là quận chúa, tự nhiên có tư cách ban cho ngươi đồ vật!”

Không nghĩ, Ninh Khanh không giận mà cười: “A, vậy tạ ơn quận chúa! Tiểu nữ liền nhận lấy!”

Mọi người lại là nghẹn, lúc này mới phản ứng lại đây, các nàng vốn là tưởng lấy việc chính thất ban đồ vật cho tiện thiếp để giễu cợt Ninh Khanh là cái tiện thiếp, hiện tại biến thành quận chúa ban cho, liền cấu không thành nhục!

Mọi người đều đáng thương nhìn về phía Trình Ngọc Hoa, vốn hân là chính thất tới ra oai phủ đầu, ai biết, lại bị một cái tiểu thiếp bạch bạch và mặt như thế!

Chỉ thấy Trình Ngọc Hoa vành mắt đỏ lên, khóc lóc chạy ra Mộng Trúc Cư.

Sau đó, toàn bộ Thượng Kinh đều truyền khắp, Ngọc Hoa quận chúa khoan dung rộng lượng, tới thăm bệnh sủng thiếp của trượng phu tương lai, lại bị tiểu thiếp làm cho tức giận đến khóc lóc rời đi.

Tổng Trạc nghe xong chuyện này, trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa thì tức giận đến ngất xỉu đi.

Ném công sự sang một bên, ra roi thúc ngựa chạy về phủ, xông thẳng Mộng Trúc Cư.

Ninh Khanh còn ăn mặc bộ quần áo hôm nay, còn mang bộ trang sức Triều Hoa Trụy Nguyệt kia, Tổng Trạc nghĩ nàng trang điểm như thế kích thích Trình Ngọc Hoa, thiếu chút nữa tức đến không thở nổi đi.

“Ninh Khanh, muội hôm nay vì sao phải đánh mặt Ngọc Hoa như thế?” Tổng Trạc lạnh lùng nói.

“Ai đánh mặt nàng?” Ninh Khanh, mặt vô biểu tình, nhìn hắn.

Tổng Trạc thấy nàng không biết hồi cái, giận dữ: “Muội ăn mặc kích thích nàng, còn không phải đánh mặt nàng!”

“Nguyên lai mấy thứ này đều không thể dùng?” Ninh Khanh cười lạnh, đem tất cả trang sức sang quý trên bàn đều rầm một tiếng quét trên mặt đất: “Một khi đã như vậy, liền không cần giả mù sa mưa mà đưa lại đây!”

“Ninh Khanh!” Tổng Trạc giận cực, một phen nắm cổ áo nàng, kéo đến trước mặt!

Chưa từng có người nào có thái độ ác liệt mà nói chuyện với hắn như thế! Hắn hận không thể dùng một cái tát đánh nàng ngã trên mặt đất, nhưng nhìn mặt nàng không chút biểu tình, tâm lại giống bị kim châm đau nhói, cuối cùng, hắn một tay đem nàng ném tới trên giường mềm mại, giận dữ rời đi.

“Cô nương.....” Bọn nha hoàn vẫn luôn đứng ở bên ngoài, đã sớm sợ tới mức mặt không còn chút máu, run bần bật. Chỉ có Tuệ Bình sợ Ninh Khanh thật bị đánh, đánh bạo đi vào.

“Cô nương, ngài hôm nay không nên như vậy.....” Tuệ Bình khuyên nhủ: “Cho dù Ngọc Hoa quận chúa thực sự có tâm chèn ép ngài, ngài vì tương lai sinh hoạt, cũng nên nhẫn nhịn, để nàng chèn ép chèn ép liền hảo, hà tất vì tranh một hơi, chọc đến thế tử chán ghét.”

“Ngọc Hoa quận chúa..... Không có sai, ta cũng không sai.” Ninh Khanh cuộn thân mình, thật sâu nhắm mắt, nhìn không được thất thanh khóc ròng. “Sai chính là nam nhân!”

*****

Tổng Trạc trở lại Bích Vân Hiên, cả người đều bò tới trên giường, hắn chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra.

Vì cái gì ở nhà người khác đều là chuyện nhẹ nhàng bình thường, tới nhà hắn liền gian nan như vậy!

Hắn bắt quá là muốn giống người thường cười cái thê lập cái thiệp mà thôi, vì sao liền khó khăn như vậy?

Nàng không thể ngừng nghĩ chút, an phận chút, cũng không cầu nàng có bao nhiêu hiền lương thực đức, không cần lại làm chuyện giống như hôm nay, còn không được sao?

“Điện hạ.....” Thanh Hà sợ hãi đi vào nói: “Thái hậu nương nương phái người tới thỉnh ngài tiến cung.”

“Đã biết.” Tổng Trạc vô lực mà bò dậy, rửa mặt, thay đổi y phục liền vội vàng tiến cung.

Khánh Nguyên Cung ——

Kính Nhân Thái Hậu đang trầm mặt ngồi ở ghế trên, Phật châu trong tay xoay chuyển cực nhanh, Trình Ngọc Hoa hồng vành mắt ngồi ở một bên, nhìn liền biết vừa khóc lớn một hồi, sau đó rửa mặt.

“Tôn nhi gặp qua hoàng tổ mẫu.” Tổng Trạc biết Thái Hậu triệu hắn tới là vì chuyện gì, nên vội vàng nói: “Thỉnh hoàng tổ mẫu tha nàng một lần.”

Phật châu trong tay Kính Nhân Thái Hậu bang một tiếng ném tới dưới chân Tổng Trạc: “Người nếu muốn xin lỗi, liền đem cái tiểu tiện nhân kia lãnh lại đây, dập đầu trước Ngọc Hoa!”

Nghe được ba chữ tiểu tiện nhân, Tổng Trạc trong lòng khó chịu: “Là ta dạy dỗ vô phương.”

“Người nếu biết dạy dỗ vô phương, liền đem người lãnh lại đây, ai gia giúp người dạy!”

Đối với thủ đoạn của Kính Nhân Thái Hậu, Tổng Trạc thực rõ ràng, nếu như Ninh Khanh rơi xuống trong tay bà, không biết sẽ bị tra tấn thành như thế nào, chỉ nói: “Nàng bắt quá là cái thiệp, hà tất phiền đến hoàng tổ mẫu. Nếu để ngài tự mình quản giáo, chẳng phải rút thân phận ngài sao.”

“Ai gia không cảm thấy như vậy, ngày mai người liền đem nàng lại đây đi.” Kính Nhân Thái Hậu nói.

Khuôn mặt tuấn tú của Tổng Trạc trầm xuống, ánh mắt đã mang theo vài phần sắc lạnh: “Hoàng tổ mẫu, nàng bắt quá là cái hài tử mà thôi, lại xuất thân ở gia đình như vậy, tự nhiên có chút không đủ. Hơn nữa nàng cũng không có làm ra tội ác tày trời gì. Nếu nói đến lễ tiết, cũng không có làm ra chuyện gì quá mức thất lễ. Ngọc Hoa, muội nói đi?”

Trình Ngọc Hoa cảm thấy tâm đều đang rỉ máu, hiện tại chịu ủy khuất chính là nàng, hắn cư nhiên vì không cho sủng thiếp của hắn chịu một chút khổ, cư nhiên bắt nàng mở miệng giúp tiểu tiện nhân kia cầu tình! Hắn có biết hay không, như vậy chẳng khác nào đâm dao vào tim nàng!

Trình Ngọc Hoa khẽ cắn môi, cười nói: “Kỳ thật..... Không trách Ninh biểu muội, là ta không tốt.”

“Nàng kỳ thật cũng không có làm sai cái gì, chính là ăn mặc tốt chút mà thôi, mấy thứ này đều là tôn nhi thương nàng.”

Trình Ngọc Hoa chỉ cảm thấy yết hầu ngọt, thiếu chút nữa liền phun ra một búng máu!

Dùng góc độ sự thật đi xem, Ninh Khanh xác thật một chút sai lầm cũng không có! Nếu nói người ta là thiệp, bất kính chủ mẫu, nhưng người ta còn chưa già, còn không phải thiệp!

Sai liền sai ở việc đánh mặt Trình Ngọc Hoa! Nhưng nếu là Trình Ngọc Hoa rộng lượng chút, làm sao lại cảm thấy chuyện này là vạ mặt đầu?

Kính Nhân Thái Hậu cũng là ghen, xác thật, nếu nói như vậy, thật là không bắt được sai lầm

“Nương nương, kỳ thật là Ngọc Hoa tính tình lớn..... Không liên quan đến Ninh biểu muội.” Trình Ngọc Hoa giúp đỡ cầu tình.

Ánh mắt Kính Nhân Thái Hậu trầm xuống: “Được rồi, người trước quán giáo, nhưng ăn tết xong người lãnh nàng tới chỗ ai gia.”

Tổng Trạc nhẹ nhàng thở ra, ăn tết còn lâu đâu, khi đó con giận của hoàng tử mẫu đều tiêu hơn phân nửa, lại cầu xin lần nữa liền qua.

“Trạc Nhi, Ngọc Hoa là chính thể của người, chuyện như vậy, không cần lại xảy ra lần nữa! Các người lui ra đi.” Kính Nhân Thái Hậu trầm giọng nói.

Tổng Trạc cùng Trình Ngọc Hoa ra cửa cung, Tổng Trạc áy náy nói: “Thực xin lỗi, lần này làm muội chịu ủy khuất.”

Hắn nói chưa dứt lời, hắn vừa nói, nàng càng thêm ủy khuất, nhưng lại lắc lắc đầu: “Là ta không rộng lượng, nhất thời nghĩ không thông.”

“Thái độ của nàng không tốt lắm” Tổng Trạc nói: “Nhưng nàng tuổi còn nhỏ, vẫn là cái hài tử, không hiểu chuyện, về sau ta nhất định sẽ quán giáo nàng thật tốt, chuyện như vậy sẽ không lại phát sinh.”

“Vâng.” Trình Ngọc Hoa lau nước mắt, “Hôm nay, ta không phải cố ý đến chỗ Thái Hậu nương nương cáo trạng. Nhưng tất cả mọi người đã biết, nương nương triệu ta tiến cung hỏi chuyện, ta không nói bà cũng sẽ biết, ta không phải cố ý.....”

“Ta biết, đi, ra cung đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Tái Kiến

Tỉnh Quốc Công phủ, người Trình gia đều ở nhà nhón chân mong chờ, thẳng đến buổi tối giờ Hợi mới thấy Tổng Trạc hộ tống Trình Ngọc Hoa hồi phủ.

Việc này làm Trình Ngọc Hoa bị ủy khuất, Tổng Trạc hẳn là tận lực trấn an người Trình gia. Nhưng muốn trấn an người Trình gia, biện pháp tốt nhất chính là kêu Ninh Khanh dập đầu xin lỗi Trình Ngọc Hoa, nhưng Tổng Trạc luyến tiếc, chỉ bảo đảm về sau sẽ không phát sinh loại chuyện này, không có lưu lại, liền đi rồi.

Trong viện của Tỉnh Quốc Công phu nhân, Tỉnh Quốc Công phu nhân, Trâu thị, ba tỷ muội Trình Ngọc Đan, còn có phu nhân của Trình Ngọc Trí - phu nhân của Tỉnh Quốc Công thế tử Ôn thị, phu nhân nhị phòng cùng tam phòng, mấy người phụ nhân đều banh mặt ngồi ở chỗ kia.

Trình Ngọc Hoa không ở đây, bởi vì các nàng đều không nghĩ ở trước mặt nàng đựng tới vết thương đang lên sẹo kia, chỉ kêu Khả Tâm lại đây.

Trình Ngọc Đan, miệng giống như phun hạt châu, bùm bùm nói: “Tổ mẫu, bá nương, các người không thấy được, nên không biết cái tiểu thương nữ kia có bao nhiêu kiêu ngạo. Ăn mặc giống như công chúa, trên đầu mang, là Triều Hoa Trụ Nguyệt mà Lâm Lang Hiên mới cho ra! Đồ vật tốt như vậy, biểu ca có được, cư nhiên cũng không cho đại tỷ tỷ, tất cả đều dùng trên người cái tiện thiếp kia. Này liền thôi, nàng còn kiêu ngạo, biết rõ đại tỷ tỷ là thế tử phi tương lai, nàng cho dù được sủng, chuyện cơ bản nhất là tôn trọng khiêm tốn vẫn phải có, đúng không? Nhưng người ta chính là không hiểu đến thu liễm, cố ý khoe ra, và mặt như vậy!”

Trâu thị lại là hận lại là giận: “Còn không có vào cửa, liền bị cái tiện thiếp kia chọc tức!”

Nhìn thấy Trình Ngọc Đan vì Trình Ngọc Hoa ôm lo lắng chuyện bất công của thiên hạ, Khả Tâm đều thế chủ tử nhà mình đỏ vành mắt.

“Chỗ Thái Hậu nói như thế nào?” Trâu thị hỏi.

“Thái Hậu nương nương nói muốn bắt nàng ta tiến cung quán giáo, nhưng thế tử không cho.” Khả Tâm nói liền thế chủ tử nhà mình tức giận: “Còn không ngừng giữ gìn thương nữ kia, cuối cùng còn khiến quận chúa cũng nói tốt cho nàng ta.”

Trâu thị nghe vậy ngao một tiếng khóc rống lên: “Con của ta a, vì cái gì muốn chịu ủy khuất như vậy!”

Ôn thị đứng một bên, khóe môi kéo kéo, âm dương quái khí mà cười nói: “Ai, bà mẫu nha, ngài làm sao vậy? Này có cái gì phải sầu? Kỳ thật cũng không có gì nha, hơn nữa muội muội cũng làm không đúng, đang êm đẹp tự nhiên đi nhìn người ta làm cái gì? Biết rõ mình là chính thất, người ta là tiểu thiếp, người đi nhìn, không phải cố ý chèn ép sao? Hơn nữa người ta thật đúng là không sai, bất quá là ăn mặc tốt chút mà thôi, người ta còn không có vào cửa đâu, ăn mặc có tốt cũng không liên quan đến muội muội nha!”

“Vậy tiểu thương nữ kia ít nhất phải tôn trọng Ngọc Hoa, hành thiếp lễ! Cho dù là chèn ép, Ngọc Hoa là chính thất, chẳng lẽ liền chèn ép một cái tiện thiếp như nàng ta đều không được sao?” Trâu thị giận dữ.

Ôn thị cười: “Ai, bà mẫu lời này đã có thể không đúng rồi! Ngày thường không phải ngài vẫn nói, làm chính thất phải khoan dung, thiếp thất của trượng phu, chính là muội muội của mình, muốn hoà bình ở chung, nhưng không cho phép hơi một tí liền chèn ép. Nguyên lai, lời này chỉ có thể phóng trên người ta, phóng trên người muội muội lại là không tính.”

Trâu thị liền nghẹn, nói không ra lời. Bởi vì một cái thiếp thất của Trình Ngọc Trí cho bà ta sinh ba cái kim tôn, Trâu thị coi như bảo bối mà cất nhắc, tương phản, Ôn thị một cái nhi tử cũng chưa sinh ra tới. .... Kỳ thật cũng từng có một cái, lại bị một cái kim tôn mà bà ta coi là bảo bối nhất khiến cho “Không cẩn thận” đẩy rớt!

Dù sao Trâu thị cũng mặc kệ, tổng không thể vì cái không sinh ra mà ủy khuất cái tồn tại đi, đối với thiếp thất kia vẫn cất nhắc như cũ. Ôn thị ủy khuất, bà ta coi như không phát hiện, còn không ngừng cảnh cáo Ôn thị không được phép phát giận với thiếp thất kia.

Nhưng loại chuyện thiếp thất kỵ đến trên đầu chính thất nếu phát sinh ở trên người nữ nhi, bà ta liền không cho phép!

Ôn thị cười khanh khách nói: “Còn có, tương lai nhưng không ngừng một cái Ninh biểu cô nương, Trạc biểu đệ tương lai kế thừa vương vị, nhưng có hai trắc phi bốn thứ phi, đều là có phân vị phu nhân. Trạc biểu đệ tương lai chẳng lẽ tất cả thứ tốt đều chỉ tặng cho muội muội? Ít nhất ta chưa thấy qua tướng công lấy thứ tốt cho ta. Ta cũng chỉ có thể rộng lượng nha, khoan dung nha, không so đo đi!”

Trâu thị thẹn quá thành giận: “Ôn thị, năm đó nguoi vào cửa là lúc liền biết Trí Nhi có di nương cùng ba cái con vợ lẽ! Nguoi có tư cách gì oán giận.”

Ôn thị lại một chút cũng không chột dạ, phản cười: “Đúng rồi! Ta đã sớm biết đến, cho nên chịu đựng đi! Ai, muội muội cũng biết người ta có sủng thiếp, hơn nữa vẫn là sủng vô cùng, còn muốn đựng tới? Nếu đựng tới, phải chịu nổi tức giận! Thật sự chung sống hoà bình! Trước mặt nói không ngại, sau lưng lại chèn ép người ta, không có chuyện được tiện nghi còn khoe mẽ như vậy. Nếu chịu không nổi ủy khuất này, đừng gả cho Thần Vương thế tử nha! Bên ngoài còn có bố lớn thanh niên tài tuấn đâu!”

Sắc mặt mọi người cương một chút.

“Được rồi, Ôn thị, nơi này không có chuyện của nguoi, trở về đi!” Tĩnh Quốc Công phu nhân rốt cuộc nhịn không được mở miệng. Nếu không phải nhìn nằng nặt một cái hải tử cũng lại không thể sinh dục nữa, cháu dâu như vậy, bà đã sớm kêu Trí Nhi hưu.

“Dạ, tở mẫu, tôn tức cáo lui.” Ôn thị, tươi cười đầy mặt, nhún người hành lễ.

Ôn thị mới đứng dậy, liền thấy Trình Ngọc Trí phong trần mặt mày đi tới: “Tở mẫu, nương, nghe nói muội muội chịu ủy khuất! Lại là cái thương nữ tiện thiếp kia có phải hay không? Hào một cái Tống Trạc!”

Ôn thị một bên chậm rãi rời đi, khoe môi gọi lên một nụ cười châm chọc. Không cần phải nói, vị tướng công tốt này của nàng lại đi chỗ ngoại thất mới nạp! Bản thân mình chính là sủng thiếp diệt thế, lại không cho phép người ta có cái sủng thiếp! Một ồ tiện nhân tất cả đều là, chỉ cho quan gia phóng hỏa, không chuẩn bá tánh đốt đền!

Đừng tưởng rằng chuyện xấu xa năm đó của bọn họ nàng không biết, chờ nàng bắt được chứng cứ, liền đem một ồ tiện nhân này tất cả đều đưa đi chôn cùng với hải nhi uống mạng trong bụng nàng!

Ôn thị nắm chặt tay, oán hận rời đi.

“Được rồi, tất cả mọi người đều tan đi.” Tĩnh Quốc Công phu nhân nói. “Ngọc Trí lưu lại.”

Trâu thị tuy rằng bất mãn, nhưng vừa rồi bị Ôn thị sắc đến á khẩu không trả lời được, tạm thời không có mặt mũi lại cùng mọi người ra chiều như thế nào đối phó tiểu thương nữ.

Mọi người đều đi rồi, chỉ còn Tĩnh Quốc Công phu nhân cùng Trình Ngọc Trí.

“Như vậy liền thôi?” Trình Ngọc Trí hận nói: “Ít nhất muốn Tống Trạc đem tiểu thương nữ kia đuổi đi, lại tự mình tới cửa xin lỗi!”

“Đù rồi!” Tĩnh Quốc Công phu nhân hận sát không thành thép: “Hắn tuy rằng là biểu đệ của nguoi, nhưng rốt cuộc là Thần Vương thế tử! Hắn không cùng nguoi so đo, tất cả đều là xem ở trên mặt của Ngọc Hoa cùng chúng ta. Cũng không nhìn xem, nguoi có thể trở thành Tĩnh Quốc Công thế tử là xem trên mặt ai!”

Trình Ngọc Trí đỏ mặt lên, giây tiếp theo giận quá: “Kia đều là hấn thiếu ta! Năm đó nếu không vì cứu hấn cùng cô mẫu, cha ta sẽ không phải chết! Mệnh của hấn đều là cha ta cho! Hiện tại bất quá là kêu hấn đuổi tiểu thương nữ kia mà thôi, quá mức sao?”

Tĩnh Quốc Công phu nhân ngăn ra, nghĩ đến trường tử đã chết, trên mặt một trận bi ai, qua một hồi lâu mới thở dài: “Trí Nhi, làm người cũng không thể như vậy. Tuy rằng năm đó cha nguoi là vì cứu bọn họ mà chết, nhưng hấn cứu cũng không phải những người khác, mà là muội muội ruột thịt cùng cháu ngoại trai của mình, là hấn nguyện ý. Trạc Nhi hấn cũng đang nỗ lực bồi thường, nguoi ngầm lại, nếu không phải bởi vì hấn cưới Ngọc Hoa, tở phụ nguoi sẽ lập nguoi làm thế tử sao?”

Tĩnh Quốc Công có ba cái con vợ cả, hai cái con vợ lẽ. Đích trưởng tử còn tính không tồi, có thể gánh trọng trách, đáng tiếc đã chết. Hai cái con vợ cả còn lại lại là đồ đệ thanh sắc khuyến mãi. Nhưng thật ra một cái con vợ lẽ tuổi nhỏ nhất thực xuất sắc, có vài phần phong thái của Tĩnh Quốc Công năm đó.

Trường tử đã chết, Tĩnh Quốc Công lý nên lập đích thứ tử, nhưng đích thứ tử thật sự là phế vật, đích tam tử càng thêm bất kham, Tĩnh Quốc Công tưởng lập con út thứ xuất kia, nhưng nghĩ trường tử đã chết, còn có mặt mũi lão thê, hấn lại bản khoản.

Sau đó Tống Trạc đáp ứng cưới Trình Ngọc Hoa, Tĩnh Quốc Công nghĩ đến sau này có Tống Trạc nâng đỡ dù thế nào cũng sẽ không kém, cho nên

hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng lập đích trường tôn Trình Ngọc Trí.

Cho nên, Trình Ngọc Trí chính là bởi vì Tổng Trạc mà nhất được tước vị Tĩnh Quốc Công thế tử.

“Ca ca, người liền không cần lại xúc động.” Lúc này, Trình Ngọc Hoa đi vào nói: “Ta không ủy khuất, ta còn cảm thấy thực tốt.”

“Ngọc Hoa, người nói bậy gì đó.” Trình Ngọc Trí cau mày.

“Ca ca, người không cần luôn đầu óc một cây gân.” Trình Ngọc Hoa khe khẽ thở dài, cười nói: “Ta ngay từ đầu xác thật rất ủy khuất. Nhưng trở về bình tĩnh suy nghĩ, ta liền không ủy khuất. Ta hẳn là may mắn tiểu thư nương nữ kia kiều ngạo không biết thu liễm, nàng hiện tại là đang tìm đường chết! Thái Hậu nương nương đã muốn thu thập nàng, biểu ca hẳn là cũng đối với nàng có phê bình kín đáo, thất sủng là chuyện sớm hay muộn. Không cần chúng ta thu thập, nàng liền sẽ tự mình tìm đường chết.”

Tĩnh Quốc Công phu nhân vừa lòng gật đầu cười: “Đúng vậy, Hoa Nhi càng ngày càng thông thấu. So với người, Đan Nhi cùng nương người công lực đều không đủ, một khi gặp chuyện liền chạy tới chỗ ta nói nhao nhao. Ngọc Hoa, người nhớ kỹ, người mới là chính thể, muốn ngăn đầu ưỡn ngực, không cần bị những cái đồ vật bất nhập lưu đó chọc tức. Người càng ủy khuất, nàng càng nhảy nhót đến hoan. Bước thong dong, lập đoạn chính, mới là thái độ chúng ta cần có.”

“Dạ, Hoa Nhi thụ giáo.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chương 77.2

Ninh Khanh, từ sau khi Tổng Trạc rời đi, liền nóng lên, nguyên bản nàng bệnh còn chưa hết, cùng Tổng Trạc cãi nhau, cảm xúc dao động quá lớn, không lại phát sốt lần nữa mới là lạ.

Sơ Nhụy đi bung được, cau mày: “Trước kia cũng không thấy cô nương bệnh nhiều như vậy.”

Ninh Khanh ở trên giường thay đổi tư thế, thấp giọng nói: “Trước kia ở Ninh gia cả ngày chạy khắp nơi, ở chỗ này nơi nào cũng không được đi, vậy ở trong căn nhà nhỏ, có thể không bệnh mới là lạ.”

Tổng Trạc đưa Trình Ngọc Hoa trở về xong, hẳn nhớ mong Ninh Khanh, nhưng không có đi xem nàng, hẳn muốn cho nàng tĩnh lại.

Cho đến mười bảy tháng chạp, bào đệ ruột thịt của Nguyên Đức Đế - Thần Vương về kinh!

Tổng Trạc lãnh quân đội, cùng Thái tử, Tử hoàng tử, tả hữu Thừa tướng đương triều, Tĩnh Quốc Công cùng hoàng tử quyền thần cùng nhau đến bến tàu ngoài thành thân nghênh.

Thần Vương và quan viên, phụ tá ở Kỳ Châu cùng hẳn vào kinh được thân binh vây quanh xuất hiện ở đầu thuyền.

Thần Vương mới ba mươi tám tuổi, người mặc phục sức thân vương thêu rồng văn đồ đẳng thâm tím, cùng Tổng Trạc có năm phần tương tự, lớn lên phong lưu tuấn đạt, tôn quý phi thường, khí phách lại càng sắc bén.

Một đám người đen nghìn nghịt tiến đến nghênh đón lập tức quỳ xuống đất, âm thanh như chuông lớn: “Tham kiến Vương gia!”

“Đứng dậy đi!” Thần Vương vung tay lên, liền đi nhanh xuống, phía sau áo choàng lông chồn màu đen đón gió lớn tung bay lên. Ở trong đám người, hẳn liếc mắt một cái liền thấy được Tổng Trạc, bởi vì đứa con trai này của hắn, luận dung mạo khí chất hay là khí tràng, đều quá xuất sắc.

“Nhi thần tham kiến phụ vương.” Tổng Trạc quỳ một gối xuống đất, hành đại lễ.

“Trạc Nhi.” Thần Vương vội vàng nâng Tổng Trạc dậy, nhìn chăm chăm Tổng Trạc, cười: “Càng ngày càng xuất sắc. Đi thôi, hồi phủ!”

Đoàn người mênh mông vào kinh, Trường Thịnh phố bị giới nghiêm, phạm là kiêu liễn của Thần Vương lướt qua, hai bên đều có một đồng người đen nghìn nghịt quỳ xuống.

Đại môn Thần Vương phủ mở rộng, Tôn trắc phi lãnh nữ quyến đứng ở ngoài cửa lớn nghênh đón.

Ninh Khanh không có đi, bởi vì thời tiết lạnh, bệnh của nàng giống như càng nặng thêm, nằm ở trên giường đều không dậy nổi.

Tôn trắc phi nghênh đón Thần Vương vào đại sảnh, kêu nha hoàn dâng trà, Thần Vương nói: “Năm nay có phát sinh chuyện gì không?”

“Cũng không có cái gì.” Tôn trắc phi cười nói: “Chính là nhị cô nương muốn xuất giá. A, đúng rồi, Ninh gia biểu cô nương ở trong phủ.”

“Biểu cô nương? Biểu cô nương nơi nào?” Thần Vương nhú mày.

“Chính là chất nữ nhà mẹ đẻ của Vương phi tỷ tỷ, thời điểm mùa hè tới. A, đúng rồi, Vương phi tỷ tỷ ứng chỉ của Thái Hậu nương nương, tới Pháp Hoa Tự cầu phúc, chắc là qua mười ngày tám ngày nữa là có thể hồi.”

Thần Vương nhưng không quan tâm Thần vương phi, cái Vương phi này vẫn luôn không được hần yêu thích, nếu không phải Thái Hậu lấy chết tương bức, hần mới không cưới một cái thương nữ. Thân phận đề tiện liên thôi, bộ dáng cũng không xuất sắc, tính tình yếu đuối co rúm, nhìn phiền mắt, cái Vương phi này quả thực là nhân sinh si nhục của hần.

Thần Vương chú ý tới trọng điểm không phải Thần vương phi, mà là câu phía trước kia: “Người nói cái gì? Chất nữ nhà mẹ đẻ của Ninh thị?”

“Phụ vương, nàng kêu Ninh Khanh, lớn lên rất hợp mắt duyên của nhi thần.” Tống Trạc nói.

Thần Vương nhú mày, đây là bị con của hần coi trọng? Cũng thế, một cái thiếp mà thôi.

Thần Vương vẫy lui mọi người, đi xuống thay quần áo, sau đó tiến cung.

Từ sau khi Thần Vương hồi phủ, toàn bộ Thần Vương phủ trở nên cực kỳ náo nhiệt, bởi vậy cũng càng ngày càng có hương vị đón tết.

Ninh Khanh ngồi ở trên giường hướng ngoài cửa sổ nhìn nhìn: “Còn có bao nhiêu lâu thì ăn tết?”

“Còn có hai mươi ngày, cô nương.” Tuệ Bình nói.

“Ta đợi không được đến khi cô mẫu trở lại.” Ninh Khanh nói: “Vương gia hiện tại ở trong phủ, còn thể từ đi ra ngoài đi?”

“Dạ.” Tuệ Bình nói: “Từ khi Vương gia trở lại, lại tới gần cuối năm, Vương gia rất bận, thể từ cũng rất bận. .... Thế từ, thật lâu không có tới.”

Từ chuyện Ngọc Hoa quận chúa sau, thể từ không còn tới nữa.

“Tuệ Bình, cho ta thay quần áo, là thời điểm đi chào từ biệt.” “Cô nương. ....” Tuệ Bình khiếp sợ nhìn Ninh Khanh: “Cô nương phải về Việt Thành?”

“Đúng vậy, ta phải về nhà.” Ninh Khanh nói: “Ăn tết, tổng không thể ở nhà thân thích đi.”

“Cô nương. ....” Tuệ Bình khó hiểu nhìn Ninh Khanh.

“Tuệ Bình, lần này ta đi rồi, ta sẽ lập tức tìm cá nhân gả cho, không bao giờ trở về nơi này.” Sắc mặt của Ninh Khanh tái nhợt, cười cười: “Người đi theo ta không? Không đi, ta đem khê bán mình trả lại cho người, người vẫn là nha hoàn trong vương phủ. Chỉ cầu người một việc, chúng ta ở chung lâu như vậy, niệm một hồi chủ tớ, ở trước khi sự thành, người không cần tiết lộ cho hần nghe.”

Tuệ Bình khiếp sợ đến nói không ra lời, cô nương cư nhiên nói phải gả cho người khác! Rồi đi Thần Vương phủ gả chồng? “Cô nương. .... Đây, sao lại có thể!”

“Ta nói rồi, ta sẽ không làm thiếp!”

Tuệ Bình vội la lên: “Nhưng là cô nương cùng với thể từ thân mật như vậy, đã sớm không có danh tiết. ....”

“Coi như ta là bị hưu đi. Có một khuôn mặt này, hần sẽ không gả không ra.”

“Vậy đều không phải người tốt! Không phải người goá vợ, chính là đưa vẹo táo nứt cưới không được tức phụ.”

Ninh Khanh cười ha ha: “So với làm thiếp cho người ta, ta tình nguyện gả cho người goá vợ!”

Tuệ Bình khiếp sợ đến nói không ra lời, nhưng nàng cũng cảm nhận được quyết tâm của Ninh Khanh. Trăm triệu không thể tưởng được, cô nương sẽ quyết tuyệt đến một bước này! Một chút đường sống cũng không lưu cho chính mình sao?

“Nhưng là, thể từ nhất định sẽ không cho phép, ngài ấy biết được cô nương phải gả chồng, nhất định sẽ ngăn cản. Còn có Vương phi, đến lúc đó cô nương không sợ Vương phi sẽ tạo ương sao?”

“Sẽ không, bởi vì Trình gia cùng Thái Hậu sẽ trước một bước biết được ta muốn thành thân, bọn họ chán ghét ta, biết được ta phải gả chồng, vỗ tay tỏ ý vui mừng còn không kịp, tự nhiên sẽ làm vướng chân hần. Cô mẫu trước sau là Vương phi, Vương gia cho dù có nhìn không thương, cũng sẽ không để cho nhi tử của mình ngược đãi mẹ kế. Chờ hần biết được, hết thầy đã thành kết cục đã định. Thần Vương thể từ, sẽ không muốn một cái tàn hoa bại liễu. Một cái tiểu thương nữ đề tiện đã bôi nhọ hần, hưởng chi là tàn hoa bại liễu! Tuệ Bình, người nói, niệm tình ta kêu hần biểu ca gần một năm, hần sẽ không giết ta đi? Nếu như còn muốn giết, ta nhận.”

Tuệ Bình cả kinh đều mau ngốc rồi. Nàng liền nói, từ trước đến nay cô nương vốn thông tuệ làm sao lại làm ra chuyện và mặt Ngọc Hoa quận chúa như thế, nguyên lai, hết thầy đều là mưu kế! Khi biết được Vương gia phải về phủ liền mưu kế trở về Việt Thành, lại hoàn toàn kích khởi Trình gia bất mãn

cùng lửa giận, khoi mào Thái Hậu bắt mẫn, thậm chí là lửa giận của thế từ .....

Ninh Khanh đã rời giường, Tuệ Bình vội vàng đỡ nàng, nước mắt rơi liên tục: “Cô nương.....”

“Ngươi có đi hay không?” Ninh Khanh thấp giọng nói. Thấy nàng không lên tiếng, đẩy ra tay nàng đi về phía bàn trang điểm, tự mình chải đầu.

Tuệ Bình ngồi dưới đất khóc, khóc một hồi lâu mới bò dậy, lấy lược vấn tóc cho Ninh Khanh: “Nô tỳ nguyện ý cả đời đi theo cô nương, bất luận nghèo hèn phú quý, cùng sinh cùng tử.”

Ninh Khanh ôm nàng một phen, nghẹn ngào: “Có thể có được tỷ muội tốt như ngươi, tới Thần Vương phủ một chuyến này, cũng không uổng công!”

Ninh Khanh vẫn búi tóc cực thanh nhã, cũng không mang vàng bạc châu báu, chỉ lấy một đóa sa hoa cài trên đầu, liền đứng dậy ra cửa.

Đi trên đường mòn ở Mộng Trúc Cư, hai bên cây trúc xanh biếc theo gió ào ào mà vang, Ninh Khanh quay đầu lại, chỉ thấy một bụi cây trúc lộ ra búp măng nhón nhọn, nhìn tình hình này, tới đầu xuân sang năm, hẳn có thể mọc ra rất nhiều măng.

Ninh Khanh lại nghĩ tới ở tiểu trạch ngoài thành, khi Tổng Trạc bôi thuốc cho chân của nàng, sau đó hẳn kêu nàng dọn đến Tây viện, nàng nói muốn chờ mùa xuân sang năm đi hái măng ở Mộng Trúc Cư.

Nàng cho tới bây giờ còn nhớ rõ tâm tình khi đó, chính là thương tâm, tức giận, nhưng tâm lại rung động.

Nàng đã nhớ không rõ mình thích Tổng Trạc từ khi nào ..... Có lẽ, là ánh mắt đầu tiên đi .....

Thiếu niên phong thanh tuyệt nhã, ở trong đám người, cao ngạo nhìn quanh, làm người khác liếc mắt một cái liền kinh diễm.

Từ lúc bắt đầu, nàng đã bị coi thành thiếp của hắn, cho nên, hắn không có sai, sai chính là nàng.

Lúc trước khi ở Ninh gia, nàng không nên ôm tâm tính may mắn mà nhập kinh, còn dùng ánh mắt người hiện đại đối đãi quyền thế, quá tự cho là đúng, cho rằng chính mình an phận thủ mệnh, liền sẽ không có việc gì. Nhưng mà, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng a!

Nàng cũng vẫn luôn tự cho là đúng mà cho rằng, chỉ cần chính mình nỗ lực, sẽ có thể thay đổi hắn.

Nhưng cuối cùng mới phát hiện, có chút đồ vật, không phải nỗ lực, là có thể đạt được.

Nếu không chiếm được, cũng chỉ có thể từ bỏ, cũng không chịu thiệt

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Tái Kiến 3

Trong Cẩm tú viên, Thần Vương ăn cơm xong, đang cùng một đám con cái nói chuyện.

Thần Vương một năm mới hỏi kinh một lần, bọn họ đều không muốn buông tha cơ hội ở chung với phụ thân. Mà Thần Vương cũng nguyện ý cho con cái của mình một phần tình thương của cha.

Triệu thứ phi cùng hai vị phu nhân đều ở đây, cười thấu thấu. Tổng Trạc không có mặt, hẳn bị Nguyên Đức Đế tuyên tiến cung làm việc.

Người một nhà không biết nói đến cái gì, cười ha ha, trong phòng một mảnh hoà thuận vui vẻ. Bên ngoài nha hoàn đột nhiên báo: “Biểu cô nương tới!”

Tồn trắc phi cùng Duyệt Hòa quận chúa giật mình, lúc này nàng tới làm gì?

Thần Vương không thích Thần vương phi, tự nhiên cũng sẽ không thích chất nữ nhà mẹ đẻ của nàng. Tổng Khởi Vu càng là đầu óc co rút lại, nàng vừa mới có ý tưởng giành được tươi cười của phụ vương, biểu tỷ tới, phụ vương lại nghĩ tới xuất thân của nàng thì làm sao bây giờ?

Thần Vương nhăn mày, hẳn xác thật không thích Ninh Khanh, một cái tiểu thương nữ cũng dám tiến đến trước mặt hắn! Thật là không biết thân biết phận!

Nhưng hắn còn không đến mức không phong độ như vậy, bởi vì không mừng mà đem người đuổi ra, cho nàng lạy một lạy cũng không mất gì.

Nha hoàn vén màn lên, Thần Vương cúi đầu vừa uống trà vừa liếc mắt một cái, liền hoàn toàn ngưng thần.

Chỉ thấy một người thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi vén màn đi vào, mang theo một trận lãnh hương, thân khoác áo choàng lông thỏ, thân hình tinh tế,

chậm chậm thông dong, chậm rãi sinh tư, trán vừa nhấc, lộ ra một khuôn mặt nhỏ tuyệt sắc, thanh như bích ba thu thủy, diễm như hoa gian yêu. Quan trọng nhất chính là đôi mắt của nàng nhiều mà không mỹ, ánh mắt thanh thấu thủy lượng, khiến người kinh diễm.

Nàng còn kiều kiều mềm mại, làm người vừa thấy đến liền muốn ôm vào trong lòng ngực xoa nắn.

Tổng Hạ và Tổng Kiều không phải lần đầu tiên thấy Ninh Khanh, nhưng quả nhiên là, thấy một lần kinh diễm một lần a! Bọn họ như thế nào liền không có diễm phúc như vậy!

Mắt phượng của Thần Vương híp lại, hần từ trước đến nay là người phong lưu, mỹ nhân như thế nào mà chưa thấy qua, nhưng thiếu nữ trước mắt, vẫn làm cho hần kinh diễm.

Kinh diễm qua đi hần liền âm thầm đáng tiếc, đây là nữ nhân của con hần, hần còn không đến mức không diễm mầu chốt như vậy. Nhưng nếu như sớm biết rằng Ninh thị có một cái chất nữ như vậy, hần nói cái gì cũng phải đi Việt Thành một chuyến đem người thu trước.

Gia đình quyền quý, từ trước đến nay, âm thầm đều có vài chuyện xấu xa, có vài người liên cháu ngoại gái ruột thịt đều chạm vào, càng đừng nói là cái chất nữ không có quan hệ huyết thống.

“Khẩu kiến dượng.” Ninh Khanh cho Thần Vương một cái đại lễ.

“Không cần đa lễ.” Thần Vương hất cằm, ý bảo nàng đứng lên. Hần từ trước đến nay là người thương hương tiếc ngọc, nhìn thấy Ninh Khanh là cái mỹ nhân tuyệt sắc, cho dù không chạm vào được, cũng sẽ thương tiếc vài phần.

“Tạ dượng.” Ninh Khanh lại không có đứng lên, mà khấu đầu một cái: “Khanh Khanh mấy ngày nay bệnh nặng, không có tới bái kiến, thỉnh dượng thứ tội. Hôm nay thân mình tốt hơn một chút, nguyên bản nên tới tạ tội. Nhưng hôm qua thu được thư nhà, gia tỷ ít ngày nữa liền phải xuất giá, lại sắp ăn tết, Khanh Khanh thỉnh tội, thuận đường tới chào từ biệt, cầu dượng chấp thuận.”

Đám người Tôn trắc phi kinh ngạc đến không khép được miệng, nàng cư nhiên tới chào từ biệt! Nàng không phải chờ đến đầu xuân sang năm liền se mặt sao? Như thế nào lại tới chào từ biệt! Thế tử có biết hay không?

“Biểu cô nương, ngại vì cái gì muốn chào từ biệt?” Tôn trắc phi nói.

“Bởi vì muốn ăn tết.” Ninh Khanh nói: “Ta tưởng về nhà ăn tết, thuận đường tặng quà cưới cho tỷ tỷ.”

Tôn trắc phi liền ghen, nói như vậy cũng đúng! Nhưng làm sao nghe như thế nào đều cảm thấy quái dị.

“Một khi đã như vậy, ngại liền trở về đi.” Thần Vương thực sáng khoái. Hần không cảm thấy có cái vấn đề gì, tiểu cô nương người ta phải về nhà ăn tết, không phải thực bình thường sao?

“Tạ dượng.” Ninh Khanh nhẹ nhàng thở ra. Không thể tưởng được thuận lợi như vậy, nàng còn tưởng rằng muốn tốn nhiều miệng lưỡi.

“Ngươi trở về thu thập đi.” Thần Vương nói. Tuy rằng tiểu cô nương cảnh đẹp ý vui, nhưng nhìn hiểu ý ngựa, vẫn là làm nàng từ nơi nào về nơi đó đi, miễn cho hần nhìn phiền mắt.

Ninh Khanh lập tức cáo lui, trở lại Mộng Trúc Cư thu thập hành trang.

Sơ Nhụy biết được Ninh Khanh phải về Việt Thành, có chút không cao hứng: “Cô nương, vì sao phải đi về nhà? Nơi này càng náo nhiệt không phải sao?”

“Ngươi muốn lưu lại chính ngại lưu.” Ninh Khanh lạnh lùng quét mắt liếc nàng ta một cái.

Sơ Nhụy lập tức không dám lên tiếng.

Vũ Tình cùng Đồng Nhi hai mặt nhìn nhau, Đồng Nhi lập tức xoay người đi ra ngoài, tìm người đi chờ Tổng Trạc.

Tổng Trạc biết được nàng phải về Việt Thành, rất là tức giận, lạnh mặt đi vào Mộng Trúc Cư.

Ninh Khanh đang thu thập hành trang, Tổng Trạc lạnh lùng nói: “Ai cho ngươi trở về?”

“Vương gia đồng ý.” Ninh Khanh thấp giọng nói, đang gấp một kiện quần áo của mình.

Tổng Trạc tức đến tàn nhẫn, nhưng vẫn là nhịn không được chất vấn: “Vì sao phải trở về?”

“Ta tưởng về nhà ăn tết, làm sao vậy?” Ninh Khanh không xem hần, chỉ lo gấp quần áo.

Tổng Trạc nhìn nàng, nhìn nàng một hồi lâu, cuối cùng phát tay áo bỏ đi: “Ngươi đã phải đi về, vậy tùy ngươi!”

Ninh Khanh lại vội vàng ném quần áo trong tay, đuổi theo. Tổng Trạc ngăn ra, quay đầu lại xem nàng, cho rằng nàng muốn nói không đi nữa, trong lòng không biết vì sao, dâng lên một loại cảm giác chờ đợi.

Nhưng Ninh Khanh lại không đầu không đuôi mà nói một câu: “Đêm sinh nhật của huynh, ta nói đều là mê sảng, huynh đừng coi là thật.”

Dứt lời lại vào trong phòng. Tống Trạc ngẩn ra một chút, mới biết nàng nói chính là cái gì, chính là câu nói ‘trong sạch của hắn là của nàng’ kia! Ý tứ của nàng là, nàng không cần hắn thủ cái gì, hắn thích cùng nữ nhân nào đều được. Tống Trạc nhìn cửa trống rỗng, trong lòng vô cớ dâng lên một loại cảm giác bị người từ bỏ. Loại cảm giác này làm hắn đau lòng đến không thở nổi.

Tống Trạc trong lòng giận hận, lại không biết chính mình là giận hận bản thân vẫn là giận hận nàng, lạnh lùng nói: “Bỏ thế tử làm việc không cần người dạy. Ninh Khanh, người thích đi thì đi, đừng có trở về!”

Tống Trạc thật sự tức đến tận xương, nàng một lần lại một lần mà nháo phái đi, mỗi một lần hắn đều cẩn thận dỗ dành nàng.

Nhưng sự bất quá tam, hắn là có hạn cuối! Nàng muốn nháo, liền cứ việc nháo! Hắn không bao giờ dỗ nữa!

Hắn không ăn qua thịt heo cũng gặp qua heo chạy, nữ nhân luôn thích hơi một tí nháo về nhà mẹ đẻ, càng dỗ các nàng liền càng hoành, chờ bọn hắn không dỗ nữa, liền sẽ ngoan ngoãn mà chạy về.

Hắn trước kia dỗ nàng, là bởi vì sủng nàng, có thể thuận theo ý nàng liền thuận, nhưng chuyện về Ngọc Hoa này, là tuyệt không có thể thỏa hiệp. Chờ nàng trở lại Việt Thành, thấy hắn không tới dỗ không tới tiếp, nàng liền sẽ sợ.

Hắn không cho rằng Ninh Khanh sẽ một đi không quay lại, bởi vì nàng cùng hắn tuy rằng còn không có phu thê chi thật, nhưng sớm đã có da thịt chi thân, hôn cũng hôn qua, sờ cũng sờ qua, tất cả mọi người đều biết đến, nàng còn có thể chạy sao?

Hơn nữa một năm này, hắn đem nàng kiều dưỡng giống như công chúa, ăn tốt nhất, dùng tốt nhất, nha hoàn thành đàn mà hầu hạ, chờ nàng trở lại Việt Thành cái địa phương rách nát kia, liền sẽ phát hiện chênh lệch, xem nàng có thể chịu nổi đến ăn tết hay không!

Ngày hôm sau, Ninh Khanh chỉ dẫn theo Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy, quần áo nhẹ giản lên đường.

Ninh Khanh lên xe, hướng bên trong nhìn một cái, Tống Trạc không có đến xem nàng.

Ninh Khanh tự giấu cười cười, nàng rốt cuộc vẫn là không bỏ xuống được, nàng còn yêu hắn, nhưng lại không thể không buông tay.

Xe khởi hành, Ninh Khanh nói nhỏ một tiếng: “Tái kiến.” Rồi buông mình xuống.

Khi gặp lại, hắn đã cưới vợ, nàng đã gả chồng!

*****

Xe đi qua Trường Thịnh phố, Ninh Khanh kêu dừng, nàng đi Cầm Chức Thiên Hạ.

“Ai ôi, này không phải Ninh cô nương sao?” Liễu chương quỳ cười chào đón: “Còn chuẩn bị đi cho người đưa năm lễ* đâu.”

*quà tặng nhân dịp cuối năm

Ninh Khanh cười cười: “Chung Ly Ưu ở đâu, ta muốn gặp hắn.”

“Ai, này phải đợi một hồi.” Liễu chương quỳ nói.

“Không sao, bao lâu đều được, ta có thời gian.”

Liễu chương quỳ khó hiểu, bởi vì Ninh Khanh bị Tống Trạc ước thúc, rất nhiều thời điểm đều là không gặp được. “Được, người chờ.”

Ninh Khanh đợi hơn mười lăm phút, rốt cuộc gặp được Chung Ly Ưu. Chung Ly Ưu giống như một năm bốn mùa đều mặc quần áo trắng, khiến cho hắn trông càng có vẻ ốm yếu.

“Người đã đến rồi.” Chung Ly Ưu ngồi xuống ở phía đối diện nàng. “Như thế nào không thấy thế tử?”

“Ta phải về nhà.” Ninh Khanh nói: “Ta đem tất cả cổ phần của thù phẩm phim hoạt họa cho người, còn có Điền Vị Thiên Hạ, cũng cho người. Chỉ cầu người một việc.”

“Người đang nói giỡn đi?” Chung Ly Ưu nhíu mày, kia chính là một tuyệt bút sinh ý!

“Ta chỉ cầu người một việc.” Ninh Khanh nói tiếp, “Người là nhà giàu số một, hắn là có biện pháp nhìn thấy Thái Hậu nương nương đi? Trước khi ăn tết, hướng Thái Hậu lộ ra, chuyện ta phải gả chồng.”

“Gả chồng?” Chung Ly Ưu cười: “Người không phải là gả thế tử đi? Người ta là muốn cưới Ngọc Hoa quận chúa.”

“Ta không gả hắn, ta liền gả cái người goá vợ, gả cái người sa cơ thất thế. Ta không làm thiếp, không cản trở Ngọc Hoa quận chúa, không khiến Thái

Hậu nương nương ngọt ngọt. Ngươi nghĩ cách nói cho Thái Hậu nương nương, làm bà ấy cùng Trình gia cản trở Thần Vương thế tử, không cần tìm được ta, cho đến khi ta thành thần.”

“Ninh Khanh, ngươi điên rồi sao?” Chung Ly Ưu đột nhiên đứng lên, không dám tin tưởng nhìn nàng.

“Ta không điên. Cho dù là điên, cũng là bị Tổng Trạc bức điên!” Ninh Khanh cười to.

“Ngươi đây là hủy hoại chính mình.”

Ninh Khanh nói: “Nếu như cho hấn làm thiếp, ta tình nguyện hủy hoại chính mình.”

Chung Ly Ưu khiếp sợ nhìn nàng, tay nắm chặt, một nữ hài tốt như vậy, có tài hoa như vậy, vì sao sẽ đi đến một bước này!

“Ta phải đi, chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi giúp hay là không giúp?” Ninh Khanh ngẩng đầu.

“Được.” Chung Ly Ưu gật đầu, “Ta giúp ngươi. Nhưng tiền lãi của ngươi, Điem Vị Thiên Hạ, ta sẽ không muốn, đó là của ngươi. Ninh Khanh, không cần mai một chính mình, ta chờ ngươi trở về…… Đến lúc đó chúng ta lại hợp tác, một trận chiến thiên hạ!”

“Được, một trận chiến thiên hạ!” Ninh Khanh đã lệ lưu đầy mặt, cười nhìn hấn, vươn tay.

Chung Ly Ưu ngần ra một chút, vươn tay tới, bắt tay nàng, sau đó nhìn nàng xoay người rồi đi.

Hấn đứng ở bên cửa sổ, mở cửa, cúi đầu, tựa như lần đầu gặp nàng, nàng từ Cẩm Chức Thiên Hạ rời đi, hấn đứng bên cửa sổ nhìn theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Hồi Hương

Hai mươi bảy tháng Mười hai, Ninh Khanh cuối cùng về đến Việt Thành, nhưng lại không kịp tham gia tiệc cưới của Ninh Tam cô nương.

Ninh gia còn đang đắm chìm trong không khí náo nhiệt của lễ sự và sắp sửa ăn tết. Lần ăn tết này, bọn họ còn muốn khăn trương hưng phấn hơn so với năm ngoái. Từ sau khi ba người Ninh Diệu vào kinh, tuy rằng bị đuổi về, nhưng lại truyền tới một cái tin tức, đó chính là Ninh Khanh thực được sủng ái.

Lần trước sinh nhật của Ninh lão thái thái liên phái nhiều ma ma đặc lực đến ngồi dự như vậy, lần này Thần vương phi về nhà mẹ đẻ, nhất định sẽ càng thêm khí phái, quà tặng tự nhiên không nói nhiều, nói không chừng cô nương Thần Vương phủ sẽ đến. Cho dù không có mang tới quận chúa huyện chủ gì đó, ít nhất mang hai cái nha đầu của Oanh di nương về đến đây đi! Dù thế nào cũng là cô nương vương phủ, không phải sao?

“Nhớ phải dùng điểm tâm của Bạch ký, đến lúc đó muốn mới mẻ, đã đặt xong hết chưa?” Ninh lão thái thái nói.

“Đã sớm đặt xong.” Cố thị cười nói.

“Câu đối xuân tìm Thường lão bản của Thường Thư Ốc tự mình viết.” Ninh lão thái thái nói.

“Tức phụ hôm qua liền nghĩ tìm Thường lão bản, sáng sớm Đại gia đã ra cửa đi cầu.” Diên thị nói.

“Lão thái thái, Đại thái thái, Nhị thái thái.” Một bà tử ôm bốn cái tay nải lớn tiến vào: “Xiêm y của các cô nương đều đã làm tốt.”

Đang nói, Ninh Tổ Ninh Xảo, còn có Thất cô nương Ninh Hương đều vội vàng chạy tiến vào, Ninh Diệu chậm rì rì theo ở phía sau.

“Nương, xiêm y mới có phải đã tới hay không?” Ninh Tổ Ninh Xảo vừa thấy mấy cái tay nải lớn kia liền vọt qua, Ninh Tổ trước tiên liền đoạt lấy một cái tay nải lớn nhất, mở ra có ba bộ đồ mới.

“Đó là của ta!” Ninh Diệu chạy tới, một phen đoạt lấy.

Ninh Hương cùng Ninh Xảo đã mở ra hai cái khác, chỉ có hai bộ. Ninh Tổ vừa thấy liền thét chói tai: “Tổ mẫu, không công bằng, vì cái gì Tứ tỷ tỷ là ba bộ, chúng ta chỉ có hai bộ!”

Trên mặt Cố thị cương một chút, Ninh lão thái thái gỡ mạnh quả trứng trên mặt đất, rống to: “Nói nhao nhao cái gì! Một lũ không quy không củ!” Sau đó hung hăng liếc Ninh Diệu một cái: “Làm thêm một bộ xiêm y cho nàng đi thân cận!”

Sắc mặt Cố thị trắng bệch, cười miễn cưỡng, khuôn mặt Ninh Diệu một trận xanh một trận trắng.

Sau khi từ Thần Vương phủ trở về, Ninh Diệu như thế nào cũng không vừa mắt vị hôn phu tri huyện thiếu gia của mình, lớn lên không đẹp bằng Tống Trạc, ăn mặc không đẹp bằng Tống Trạc, gia thế càng thêm không bằng Tống Trạc, sau đó bắt bẻ đủ đủ thứ.....

Nói như thế nào thì tri huyện thiếu gia Triệu công tử người ta, ở Việt Thành, cũng coi như là thanh niên tài tuấn, cưới người cái tiểu thư nữ đã tính chịu thiệt, vậy mà nàng ta còn đòi mất không phải đòi mất, cái mũi không phải cái mũi, miệng còn bị Tống Trạc đập vỡ ba cái răng cửa, nói chuyện đều lộn gió! Triệu công tử dưới sự giận dữ, từ hôn!

Cố thị cùng Ninh lão thái thái đương trường liền tức giận đến hôn mê bất tỉnh!

Ninh Diệu từ trước đến nay tự cho là thanh cao, đem chính mình giống như thiên tiên, khi bị từ hôn cũng không để ý lắm, chỉ nghĩ người ta không biết nhìn hàng, chờ nàng gả cho hoàng tử hoàng tôn cho hẳn biết mặt!

Nhưng liên tiếp tương xem vài nhà, tất cả đều không muốn nàng, Ninh Diệu lúc này mới đại chịu đã kích, đối với Ninh Khanh càng thêm hận. Đều là Ngũ nha đầu cái tiểu tiện nhân này, làm hại nàng bị lui thân, làm hại nàng trở thành trò cười của người khác! Đáng giận nhất chính là tiểu tiện nhân được người kia che chở, đừng nói trả thù, liền thấy nàng ta một lần đều khó.

“Lão thái thái, Ngũ cô nương đã trở lại!” Lúc này một bà tử vội vàng đến.

“Người nói cái gì?” Ninh lão thái thái cho rằng lỗ tai mình xuất hiện ảo giác.

“Ngũ nha đầu làm sao sẽ trở về?” Điền thị nói. Các nàng đều cho rằng Ninh Khanh đã đưa vào vương phủ, cho dù còn không có se mặt cũng là nửa cái thiệp, có thể ăn vạ vương phủ tự nhiên ăn vạ không đi, nào có lý trở về.

“Thật sự đã trở lại?” Bà tử kia nói, “Là xe ngựa của Thần Vương phủ đưa tới.”

Lời nói còn chưa nói hết, đám người Ninh lão thái thái liền thấy một thiếu nữ tuyệt sắc đang chậm rãi bước vào. Trên người ăn mặc xiêm y tổ nữ, không phải quý báu, mà là thực bình thường, nguyên liệu giống như xiêm y của các nàng. Nhưng xiêm y như vậy, lại làm nàng trông có vẻ thanh lệ tuyệt điểm.

“Ngũ..... Ngũ nha đầu!” Ninh lão thái thái đứng lên.

“Tổ mẫu!” Vành mắt Ninh Khanh đỏ lên, vọt qua, cùng Ninh lão thái thái ôm đầu khóc rống.

“Ngũ nha đầu của ta đã trở lại!”

Lúc này Đại bá phụ cùng Nhị bá phụ của Ninh Khanh, Ninh Đại gia cùng Ninh Nhị gia cũng nghe tin mà đến.

Ninh Nhị gia có một gương mặt tròn trông cực kỳ khéo đưa đẩy, vừa tiến đến, mắt nhỏ lấp lánh tinh quang kia liền quét quét xiêm y trang sức của Ninh Khanh. Thấy Ninh Khanh ăn mặc bình thường, trên đầu chỉ mang một đóa châu hoa cùng một cây kim trâm, hai mắt liền mỉa mai.

Hai nha đầu Ninh Tổ Ninh Xảo không phải nói Ngũ nha đầu rất được sủng sao, như thế nào tổ nữ như vậy? Lập tức cười nói: “Nghe nói Ngũ nha đầu đã trở lại, hẳn là mang thứ gì tốt hiếu kính lão thái thái đi.”

Ninh Diệu cũng chú ý tới Ninh Khanh, tiến lên nói: “Ngũ nha đầu, người như thế nào chỉ có hai cái nha hoàn không lên được mặt bàn này? Tứ đại nha hoàn của người đâu? Tuyệt chôn của người đâu? Thế từ biểu ca thương người như vậy, cư nhiên cũng bỏ được người đơn sơ như vậy mà trở về, chịu loại khổ này? Người chẳng lẽ là thất sủng bị đuổi ra ngoài ư?”

“Người nói vậy gì đó?” Ninh lão thái thái rống giận: “Rót ba cái rang, miệng còn xấu như vậy!”

Ninh Diệu bị rống đến cổ co rút lại, trốn đến sau lưng Cố thị.

“Ngũ nha đầu, đây là có chuyện gì?” Ninh Đại gia cau mày: “Tứ nha đầu là nói vậy đi.”

“Ta..... xác thật bị đuổi ra ngoài.....” Ninh Khanh thấp giọng nói, “Hắn có tâm hoan..... Mọi thứ đều tốt hơn ta, liền không hiếm lạ ta.”

“Cái gì?” Bất luận là Ninh lão thái thái, vẫn là Cố thị Điền thị, Ninh Đại gia Ninh Nhị gia, đều là sắc mặt xanh mét.

“Ta liền biết, nàng nhất định sẽ bị đuổi đi!” Ninh Diệu lại là kích động lại là thống khoái mà tiến lên, cái tiểu tiện nhân này cư nhiên thật sự bị đuổi ra ngoài! Thật là ông trời mở mắt nha! Rốt cuộc thu thập tiểu tiện nhân này! Ai bảo người kiêu ngạo, ai bảo người khoe khoang!

Ninh Tổ Ninh Xảo cũng là âm thầm vui sướng khi người gặp họa, nghĩ đến Ninh Khanh ở Thần Vương phủ cao cao tại thượng như thế, ngay cả quận chúa huyện chủ đều nịnh nọt nàng, hiện tại một sớm lần tiến lấy lỗi, loại cảm giác này, miễn bàn nhiều thông khoái!

“Tổ mẫu, Ngũ nha đầu bị đuổi cũng là xứng đáng nha!” Ninh Diệu âm dương quái khí nói: “Cậy sủng mà kiêu, ăn cơm muốn người ta đút, đi đường muốn người ta ôm, ngay cả đường sủng vật đều bắt người ta tìm hai cái nha hoàn tới hầu hạ, nàng làm như vậy, bắt đầu còn không sao, thời gian lâu rồi ai chịu nổi nàng! Người ta chơi chán, tự nhiên một chân đá văng ra.”

Ninh lão thái thái khiếp sợ nhìn Ninh Khanh, Ninh Khanh không lên tiếng, lại nhìn phía Ninh Tổ Ninh Xảo, hai người liếc nhau nói: “Ngũ tỷ tỷ xác thật có chút quá cậy sủng mà kiêu.”

Đám người Ninh lão thái thái nhưng chưa từng nghe qua lời này. Ba người Ninh Diệu sau khi trở về chưa nói qua, bởi vì khi đó Ninh Khanh đang được sủng ái, các nàng có nói ra cũng chỉ có thể thể hiện Ninh Khanh được sủng ái! Nhưng hiện tại Ninh Khanh bị đuổi ra phủ, nói ra liền thành tội trạng!

“Mau, hiện tại hồi kinh đi xin lỗi!” Ninh Nhị gia vội la lên. Hắn không muốn Ninh Khanh thất sủng! Có biết sau khi cái chất nữ này vào kinh, bọn họ đến chỗ nào cũng nói Ninh Khanh được sủng ái như thế nào, cũng bởi vậy việc làm ăn của hắn càng thuận chút!

“Đúng vậy, xe của Thần Vương phủ đã đi chưa? Thôi, vẫn là hiện tại lập tức chuẩn bị xe!” Ninh lão thái thái cũng cảm thấy không thể chặt đứt sợi dây này, bà còn trông cậy vào Ninh Khanh được sủng ái kéo Ninh gia một phen đâu!

Ninh Khanh cũng không nói lời nào, chỉ thấy nàng đột nhiên đi ra khỏi phòng, đám người Ninh lão thái thái ngăn ra: “Ngũ nha đầu, ngươi đi đâu?”

Mọi người vội vàng đi theo nàng.

Chỉ thấy Ninh Khanh trở về nhà ở trước kia, chuyển đến một cái ghế rồi đứng lên đó, xả ra một dải lụa trắng đắp đến trên xà nhà.

“Ngũ nha đầu ngươi muốn làm gì?” Mọi người kinh hãi, tất cả đều vọt qua lời kéo Ninh Khanh.

“Các người nếu muốn đem ta đưa trở về, ta liền treo cổ ở chỗ này!” Ninh Khanh hồng vành mắt nói: “Ta sẽ không trở về! Chết cũng sẽ không trở về!”

Ninh lão thái thái tức giận đến ngã ngửa, cắn răng nói: “Được, không quay về! Không quay về!”

Mọi người luống cuống tay chân đem Ninh Khanh kéo xuống, ấn đến trên ghế.

Ninh Nhị gia tức giận đến mặt cũng xanh: “Không trở về Thần Vương phủ. .... Nếu vậy thì đưa đến Tây Xương Hầu phủ đi! Tây Xương lão hầu gia đang định nạp phòng tiểu thiếp thứ 21 đâu!”

Ninh Khanh giận dữ, đột nhiên nhào qua, một tay đem Ninh Nhị gia đẩy ngã trên mặt đất: “Ông coi ta là cái gì? Là hàng hóa sao? Thích tặng người như vậy, như thế nào không đưa nữ nhi của chính mình qua đi?”

“Nữ nhi của ông ta đưa đi cũng không ai muốn!” Sắc mặt Tuệ Bình xanh mét.

Ninh Nhị gia liền nghẹn, nếu như Ninh Diệu trưởng thành đẹp như Ninh Khanh, nơi nào đến phiên Ninh Khanh đi Thần Vương phủ làm thiếp a! Thẹn quá thành giận: “Tiện nha đầu, ta là Nhị bá của ngươi! Là trưởng bối của ngươi, ngươi cư nhiên dám đẩy ta! Không có ta đường, ngươi sớm đã chết!”

“Nguyên lai ông đường ta là để đem bán?”

Ninh Nhị gia thẹn quá thành giận, giơ lên tay muốn đánh, Ninh lão thái thái nổi giận gầm lên một tiếng: “Im miệng! Tất cả đều cho ta im miệng!”

Ninh Nhị gia bị chấn đến thân mình run lên.

“Các ngươi là muốn bức tử ta?” Ninh Khanh cắn răng nói: “Ta nói cho các ngươi, nếu như các ngươi lại đem ta đưa đi làm thiếp, ta liền đổi cái quyền quý kia mỗi ngày thổi gió bên tai, đem một đám các ngươi giết chết!”

Ninh lão thái thái, Ninh Đại gia, Ninh Nhị gia, Cố thị cùng Điền thị tất cả đều là nghẹn.

Ninh lão thái thái tức giận đến tâm can đau! Thanh âm đều phát run: “Vậy ngươi muốn như thế nào?”

“Cho ta đánh thân! Ta phải gả chồng!” Hắn thế lực lớn như vậy, vô luận nàng chạy như thế nào đều chạy không thoát, chỉ có thể gả chồng.

Cố thị đi lên trước cười lạnh: “Gả chồng? Ngươi thân mình sợ sớm đã ô uế đi? Ngươi đều cùng Thần Vương thể từ ngũ không biết bao nhiêu lần! Hơn nữa danh tiết của ngươi cũng đã hủy hoại! Toàn bộ Việt Thành, ai chẳng biết ngươi là sủng thiếp của hắn! Ai nghe đến Ninh Ngũ cô nương, đều muốn tránh đầu!”

“Vậy chỉ có thể gả cho người goá vợ, gả cho người sa cơ thất thế.” Ninh Nhị gia oán hận nói. “Nào có phong cảnh bằng Tây Xương Hầu phủ!”

“Đủ rồi!” Ninh lão thái thái quát lạnh: “Cho nàng đánh thân!”

Đây là cháu gái bà thương yêu nhất, đưa Ninh Khanh vào Thần Vương phủ, tuy rằng càng nghĩ muốn thêm nhiều ích lợi, nhưng cũng suy xét là đối với Ninh Khanh tốt, mới đưa. Rất cuộc đối với bọn họ tới nói, có thể làm thiếp cho quyền quý, đó là một việc vinh hạnh. Thần Vương thể từ lại trẻ tuổi có tài cán, Ninh Khanh làm thiếp cho hắn một chút cũng không mệt, còn kiếm lời.

Nhưng đưa đến Tây Xương lão Hầu phủ. .... Ha ha, vậy thật là dẽ vào miệng cọp a!

Ai không biết Tây Xương lão hầu gia là cái cuồng ngược đãi, mỗi cái di nương thiếp thất đều chịu không nổi, cứ ba năm lại đổi một đám, cho nên mới liều mạng mà thu người.

Ninh lão thái thái nơi nào nguyện ý đưa Ninh Khanh lên một cái từ lộ.

Đến nỗi nhà quyền quý khác, lại không ai ở bên trong giắt dây, không biết tình hình, Ninh lão thái thái cũng bị Ninh Khanh khóc đến tâm mệt a, cho nên dứt khoát thuận theo ý nàng, tìm cá nhân đánh thân liền đánh thân đi!

*****

Thần Vương phủ ——

Tổng Trạc ăn cơm sáng xong liền đến Mộng Trúc Cư cho Tuyết Hoa Cao ăn một lần, thời điểm cơm trưa cho ăn một lần, thời điểm cơm chiều cho ăn một lần, trước khi ngủ cũng đi cho ăn một lần.

Cứ thế, Tuyết Hoa Cao từ sau khi Ninh Khanh rời đi béo hai vòng.

Thanh Phong Thanh Hà đều sẽ không ngờ đến nỗi đề nghị Tổng Trạc đem Tuyết Hoa Cao về Bích Vân Hiên dưỡng, bởi vì bọn họ đều biết, Tổng Trạc không phải vì cho ăn Tuyết Hoa Cao mới đến, mà là hấn tương tư.

Lúc nàng gần đi, hấn rất giận nàng, chờ nàng đi rồi, tìm hấn giống như bị đào không, ngày ngày tâm tâm niệm niệm.

Cho dù lúc trước có một đoạn thời gian lạnh nhạt, hấn không tới xem nàng, nhiều nhất chỉ là khó chịu chút mà thôi, nhưng hiện tại biết được nàng không ở trong phủ, hấn ngày ngày dằn vặt khó nhịn.

Tổng Trạc đem Tuyết Hoa Cao ôm vào trong ngực, nhìn nhìn trời: “Hôm nay ngày mấy rồi?”

“Hai mươi bảy tháng mười hai, còn có ba ngày là ăn tết.” Thanh Phong nói.

“Ăn tết xong thực mau liền đến mừng mười tháng tư.” Tổng Trạc buông Tuyết Hoa Cao liền rời đi.

“Mừng mười tháng tư là ngày gì?” Thanh Phong Thanh Hà hai mặt nhìn nhau.

Vũ Tinh vừa vặn đi qua: “Là sinh nhật của cô nương.”

Hai người ngẩn ra, rồi đi khỏi Mộng Trúc Cư. Tổng Trạc muốn ra cửa, hai người bọn họ lập tức đuổi kịp.

Tổng Trạc đi cửa hàng pháo hoa tốt nhất, ra số tiền lớn định chế pháo hoa tốt nhất.

“Biểu ca.” Lúc này Trình Ngọc Hoa đột nhiên xuất hiện ở cửa, cười nói: “Biểu ca cũng muốn đặt mua pháo hoa.”

“Đúng vậy, mọi người như thế nào cũng tới nơi này.”

“Ta.....” Khuôn mặt Trình Ngọc Hoa đỏ lên, “Nếu biểu ca đặt rồi, ta liền không cần đặt.....”

Tổng Trạc vừa nghe liền biết, đây là vì đại hôn của bọn họ mà đặt. Trong lòng Tổng Trạc có chút không được tự nhiên, bởi vì hấn đặt mua pháo hoa là để chúc mừng sinh nhật Ninh Khanh.

“Nơi này thủ công thực tốt, nhưng kiểu dáng lại không nhiều lắm, ta biết có một gian càng tốt, chúng ta đi xem.” Trình Ngọc Hoa đi lên một bước.

Ai ngờ nàng ta dẫm sai thứ gì, một thùng pháo hoa bên cạnh Tổng Trạc đột nhiên nổ tung.

May mắn võ công của Tổng Trạc cao siêu, phản ứng nhạy bén, thân mình ngay lập tức tránh ra, nhưng khi né tránh tay lại đụng vào chùy thủ cầm ở trên bàn, chỗ khuỷu tay bị cắt một vết rất lớn, máu tươi lập tức phun ra.

“Điện hạ!” Thanh Phong Thanh Hà sớm đã vọt lại đây hộ chủ, nhìn thấy Tổng Trạc cũng không bị thùng pháo hoa tác thương, nhẹ nhàng thở ra, nhưng Tổng Trạc bị đao thương lại làm cho bọn họ trong lòng căng thẳng.

“Biểu ca, huynh không sao chứ!” Trình Ngọc Hoa, sắc mặt trắng bệch, xông lên.

“Bị thương ngoài da mà thôi.” Tổng Trạc lấy ra khăn tay, tạm thời cầm máu trước.

“Mau đi y quán.” Trình Ngọc Hoa nói.

“Không.....” Khả Tâm, sắc mặt biến đổi, lại không dám ngăn cản.

“Không cần, ta hồi phủ xử lý là được.” Tổng Trạc nói, “Hoàng tổ mẫu biết lại muốn nhắc mãi.”

Vết thương nhỏ như này trước kia lại không phải không chịu quá, Tổng Trạc không thèm để ý. Nhưng nghĩ đến cách lần trước bị sói cắn bị thương không xa, không nên lại kinh động Kính Nhân Thái Hậu, nếu không lại muốn chọc lão nhân gia lo lắng.

“Biểu ca, chính là.....”

“Nơi này không an toàn, đi nhanh đi.” Tống Trạc vội vàng đẩy Trình Ngọc Hoa ra cửa, cùng nàng cáo biệt một tiếng liền đánh ngựa rời đi.

“Quận chúa, ngài vừa rồi làm gì muốn thế tử đi y quán?” Khả Tâm nói.

“Biểu ca bị thương, tự nhiên phải nhanh một chút băng bó.”

“Quận chúa quên mất chuyện đèn sửa mệnh sao?” Khả Tâm thật lo lắng thay cho Trình Ngọc Hoa.

Khuôn mặt Trình Ngọc Hoa liền trắng bệch, đứng! Nàng vừa rồi quá mức sốt ruột, cư nhiên đã quên mất chuyện kia. Nếu như việc này kinh động Thái Hậu, Thái Hậu không biết có thể nghĩ đến phương diện kia hay không!

Nàng vừa hồi kinh, biểu ca liền thân bị trọng thương, hiện tại lại bị thương. .... Chẳng lẽ, nàng thật sự khắc phu?

Dù cho Trình Ngọc Hoa lại không tin chính mình là mệnh khắc phu, nhưng hiện tại cũng bắt đầu có chút dao động.

Không, sẽ không! Nàng không có khả năng khắc hán! Nàng không tin!

Trình Ngọc Hoa cố chấp an ủi chính mình, sắc mặt không tốt mà về đến nhà, Tĩnh Quốc Công phu nhân kêu nàng tới ăn cơm, thấy bộ dáng Trình Ngọc Hoa hờn vía lên mày, Tĩnh Quốc Công phu nhân cau mày nói: “Hoa Nhi, ngươi làm sao vậy?”

“Không có việc gì ạ.”

“Lão phu nhân. ....” Khả Tâm muốn nói lại thôi.

Tĩnh Quốc Công phu nhân thực thông thấu mà vậy lui hạ nhân đi ra ngoài, Trình Ngọc Hoa lại nói: “Chuyện gì cũng không có, Khả Tâm ngươi không cần đại kinh tiểu quái!”

“Kia cũng không phải là việc nhỏ.” Khả Tâm khẽ cắn môi: “Đèn sửa mệnh của Quận chúa ..... từng bị tắt một lần.”

“Ngươi. .... Ngươi nói cái gì!” Tĩnh Quốc Công phu nhân khiếp sợ. Các nàng vẫn luôn cho rằng đèn sửa mệnh của Trình Ngọc Hoa là thấp đủ ba năm mà không tắt, Trình Ngọc Hoa sau khi trở về cũng không có nói qua, các nàng liền cho rằng Trình Ngọc Hoa sửa mệnh thành công, không thể tưởng được. ....

“Quận chúa vừa về tới, thế tử liền bị thương nặng. Hôm nay quận chúa ở cửa hàng pháo hoa đụng phải thế tử, thế tử thiếu chút nữa bị tạc thương, tuy rằng tránh được, nhưng vẫn là bị cắt vào tay.” Khả Tâm vội la lên.

“Này nên làm thế nào cho phải.” Tĩnh Quốc Công phu nhân đặt móng ngồi ở trên ghế,

“Thế tử có đi y quán?”

“Hắn hồi phủ, chắc là không nghĩ kinh động Thái Hậu nương nương.” Khả Tâm nói.

Tĩnh Quốc Công phu nhân nhẹ nhàng thở ra, bà là người hiểu rõ nhất Kính Nhân Thái Hậu làm người, quả thực mê tín tới cực điểm! Nếu như bị Thái Hậu biết Trình Ngọc Hoa sửa mệnh thất bại, cộc hờn sự này liền không thành được!

“Lão phu nhân, này phải làm như thế nào?” Khả Tâm đều gấp đến ra nước mắt, nếu như lại phát sinh loại sự tình này. ....

Trình Ngọc Hoa ngơ ngẩn ngồi nơi đó, nàng không ngừng nói cho chính mình, nàng không tin số mệnh, đều là giả, nhưng tâm rồi lại lo lắng.

“Đã có tương khắc liền có tương sinh, nhất định sẽ có biện pháp giải quyết.” Tĩnh Quốc Công phu nhân nói: “Viễn Chân đại sư bế quan không gặp người, chúng ta tìm Phương trượng chùa Phổ Tuệ một chút, kia cũng là cao nhân. Đúng rồi, Trạc Nhi có nói cái gì hay không?”

“Biểu ca mới không tin mấy thứ này.” Trình Ngọc Hoa khẳng định nói.

Tống Trạc xác thật không tin, thậm chí là phản cảm, cho nên cũng không đem việc Trình Ngọc Hoa khắc phu gì đó để ở trong lòng, cũng không có nghĩ đến phương diện kia.

Tĩnh Quốc Công phu nhân nhẹ nhàng thở ra: “Hoa Nhi, ngày mai ngươi cùng ta đi chùa Phổ Tuệ một chuyến, xem có thể lấy thứ gì áp một áp.”

Trình Ngọc Hoa cố chấp không muốn tin tưởng, nhưng tâm lại đang dao động, nghe vậy liền gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Chương 79

Trần an Ninh Khanh xong, Ninh lão thái thái liền cùng hai con dâu, hai nhi tử, và bốn tỷ muội Ninh Diệu đến trong viện của bà thương nghị sự tình.

“Chuyện Ngũ nha đầu bị Thần Vương phủ đuổi không thể truyền ra ngoài.” Ninh lão thái thái, sắc mặt xanh mét, nói.

“Ai không biết đâu.” Ninh Nhị gia một bụng bức bối. Bởi vì Ninh Khanh được đưa vào Thần Vương phủ, hẳn ở Việt Thành làm ăn cũng càng thuận, nếu như việc Ninh Khanh bị đuổi truyền ra, hậu quả thật là không dám tưởng!

“Bốn người các ngươi!” Ánh mắt Ninh lão thái thái quét về phía bốn tỷ muội Ninh Diệu: “Ai dám lộ ra một câu ta liền đánh chết người đó!”

Ninh Diệu khinh thường mà nhếch khóe miệng, Ninh Tổ Ninh Xảo rất là bất mãn, các nàng có thể tưởng tượng nhìn Ninh Khanh càng chặt vật một ít, Ninh Hương súc cổ, cúi đầu không nói.

“Mẫu thân yên tâm, các cô nương đều lớn, sẽ hiểu chuyện. Nếu như truyền đi ra ngoài, các nàng cũng không chọn được gia đình tốt để gả vào.” Cố thị cười nói.

Ninh Tổ Ninh Xảo rung mình, lúc này mới nghĩ đến quan hệ lợi hại, nếu như vừa rồi còn có ba phần tâm tư, hiện tại một phần cũng đã không có.

Ninh Diệu vẫn cứ khinh thường, thông thả ung dung uống trà.

“Mẫu thân, hiện tại mẫu chốt là việc hôn nhân của Ngũ nha đầu.” Cố thị nói: “Trước không nói nàng có phải trong sạch chỉ thân hay không, nhưng danh tiết của nàng đã sớm hủy hoại! Cho dù không đem việc nàng bị đuổi truyền ra, chỉ cần vừa nói thân cận, người ta vừa nghe Ninh Ngũ cô nương liền biết là nàng, người trong sạch ai nguyện ý cưới! Cho dù có thể lừa gạt được nhất thời, chờ gả qua đi, chung đụng, giấy trước sau không gói được lừa, đến lúc đó còn sẽ rơi vào cái kết cục lừa hôn, đến lúc đó chịu tội còn không phải Ngũ nha đầu.”

“Không muốn lại làm thiệp cho người ta, vậy chỉ có thể thấp gả.” Ninh Nhị gia đen mặt nói: “Ai nguyện ý cưới một cái nữ nhân không trong sạch thất tiết!”

“Được rồi, trước tìm bà mối nhìn xem có nhà nào thích hợp không đã. Điều tan đi!” Ninh lão thái thái âm trầm nói.

Mọi người tan xong, Ninh Diệu, Ninh Tổ, Ninh Xảo cùng Ninh Hương lập tức chạy tới nhà ở của Ninh Khanh.

Ninh gia bắt quả là tòa nhà nhị tiến, các cô nương đều ở trong một loạt sương phòng tại tây sườn, không có sân riêng.

Đồ vật Ninh Khanh mang về chỉ có thể phóng tới phòng của mình. Nàng mang đồ vật cũng không nhiều lắm, ít nhất tất cả quần áo trang sức mà Tống Trạc cho nàng, một kiện cũng không mang theo, quần áo mà Cẩm Chức Thiên Hạ đưa tới, nàng sợ quá bất mắt, ở trên đường bán đi. Mua xiêm y trang sức bình thường. Một năm này chính nàng kiếm tiền, không sai biệt lắm khoảng hai mươi vạn lượng bạc, tất cả đều gửi tại tiền trang.

Mấy tỷ muội Ninh Diệu tiến vào rồi an vị tới một bên, nhìn Ninh Khanh cùng hai cái nha hoàn thu thập đồ vật.

“Ngũ tỷ tỷ, đồ vật mà thế tử biểu ca cho ngươi, ngươi một kiện cũng không đến mang về đây.” Ninh Tổ nhìn đồ vật của Ninh Khanh, âm thầm thất vọng.

Ninh Khanh còn không có đáp lại, Ninh Diệu liền âm dương quái khí cười cười: “Đồ vật của người ta, nàng là bị đuổi đi, dựa vào cái gì mang theo?”

Ninh Khanh cũng không giận, thuận miệng ứng một câu: “Đúng vậy, đồ vật của người ta, ta dựa vào cái gì mang đi.”

Thấy bộ dáng Ninh Khanh không cho là đúng, Ninh Diệu cảm thấy giống như đánh vào bông gòn, làm nàng ta ghen muốn chết, nhưng lại cố cười: “Nhà của bốn tỷ muội chúng ta ở, gộp lại đều còn không to bằng cái sân trước kia của ngươi, chỗ hiện tại ngươi ở cùng nha hoàn của Thần Vương phủ ở không sai biệt lắm, sẽ không quen đi?”

Từ nghèo thành giàu dễ, từ giàu về nghèo khó a! Đừng nói giống như Ninh Khanh bị kiều dưỡng thành như vậy, chính là các nàng đến Thần Vương phủ hưởng thụ mười ngày nửa tháng, khi trở lại Ninh gia, cái loại chênh lệch này đều mau đem các nàng tra tấn muốn khóc!

Ninh Diệu Ninh Tổ Ninh Xảo đều nhìn Ninh Khanh, muốn nhìn nàng thương tâm khổ sở cùng ủy khuất, nhưng Ninh Khanh lại mặt vô biểu tình.

Từ nghèo thành giàu dễ, từ giàu về nghèo khó, ai nói không phải đâu! Nhưng so với tâm của nàng dày vò thống khổ, vật chất hoàn cảnh bên ngoài tính cái gì!

Đã trải qua thương tâm tuyệt vọng như vậy, liền sẽ hướng tới bình đạm cùng bình phàm, nếu như vô bi vô đau, nàng nguyện thân thủ dệt la sam, nếu như vô sầu vô khổ, nàng nguyện hạ điền hái trà tang.

“Này, ngũ nha đầu, ta đang nói với ngươi đấy!” Ninh Diệu thấy Ninh Khanh không đáp, thẹn quá thành giận.

“Ngươi đang cười nhạo ta, ta làm gì muốn để ý ngươi.” Ninh Khanh lạnh lùng nói.

Ninh Diệu bị lời nói thật của nàng làm cho ghen, Ninh Xảo trông mong mà nhìn đồ vật của Ninh Khanh, nhưng quả thực không có một kiện là quý báu,

liền bĩu môi: “Sớm biết rằng sẽ có hôm nay, ngày đó liền đưa nhiều chút đồ vật cho chúng ta, chúng ta còn có thể trả lại cho người dùng.”

Sơ Nhụy giận dữ: “Lúc ấy đưa cho người bộ đồ trang sức kia, người hiện tại có thể trả lại nha!”

Ninh Xảo liền nghẹn, tiếp theo giận dữ: “Sơ Nhụy, người cái tiện nha đầu cư nhiên dám rống ta!”

Nàng nhưng nhớ rõ lúc bị đuổi ra khỏi Thần Vương phủ là lúc, Sơ Nhụy trào phúng các nàng như thế nào!

Ninh Xảo nói xong liền muốn đẩy Sơ Nhụy, Ninh Khanh một tay đem Sơ Nhụy kéo đến phía sau, cả giận nói: “Nói nhao nhao cái gì, có cái gì bất mãn đến trước mặt tổ mẫu nói đi! Các người đều đi ra ngoài!”

Ninh Diệu hừ lạnh một tiếng, xoay người đi rồi. Ninh Xảo cũng muốn đi, Ninh Tổ lại không nhẫn được, hơi mang châm chọc nói: “Khi chúng ta rời khỏi Thần Vương phủ, Sơ Nhụy nhưng nói, cũng không nhìn một cái chúng ta trông như thế nào, cũng xứng lưu tại Thần Vương phủ của các người. Chúng ta lớn lên không tốt, tự nhiên không xứng. Chỉ là không nghĩ tới, Ngũ tỷ tỷ người lớn lên như thiên tiên, nguyên cũng là không xứng!”

“Thần Vương phủ là của các nàng, ta chính là lần đầu tiên nghe nói!” Ninh Xảo cười khẩy hai tiếng, liền cùng Ninh Tổ rời đi.

“Chúng ta vốn là không phải. ....” Sơ Nhụy bị tức giận đến nước mắt thẳng rơi.

“Im miệng!” Tuệ Bình trừng mắt nhìn Sơ Nhụy, Sơ Nhụy liền không dám lên tiếng.

“Ngũ tỷ tỷ, các người vì cái gì muốn cãi nhau.” Ninh Hương ở một bên che mặt khóc, “Các người trước kia đều rất tốt. Tất cả mọi người đều hòa thuận, vì cái gì sẽ biến thành như vậy. ....”

Trước kia tỷ muội cho dù có chút va chạm, có cãi nhau, có tiểu đánh tiểu nháo, ngày hôm sau lại sẽ hòa hảo, nhưng không khí hôm nay. ....

Ninh Hương hình dung không ra, dù sao thật đáng sợ! Giống như tỷ muội, lại không phải là tỷ muội! “Nếu như lúc trước Tứ tỷ các nàng chưa từng đi Thần Vương phủ thì tốt rồi.”

Nói xong Ninh Hương liền nhanh như chớp mà chạy.

Ninh Khanh đỡ khung cửa, nhìn theo bóng dáng Ninh Hương, nước mắt không tiếng động mà chảy xuống, không phải các nàng không nên đi, là nàng chưa từng đi qua nơi đó thì tốt rồi.

Đã từng tiếp xúc quá phú quý ngất trời, quyền thế ngất trời, các thiếu nữ vốn như giấy trắng liền như bị mực đen tẩm ướt, cho dù có phơi khô, cũng rất cuộc không thể quay về như lúc ban đầu!

“Chúng ta vốn không phải là bị đuổi ra ngoài, ô ô, cô nương, chúng ta trở về đi! Vì cái gì muốn chịu loại uất khí này!” Đám người đi rồi, Sơ Nhụy đặt móng ngồi dưới đất khóc lên.

“Người muốn đi về liền chờ qua năm sau, cùng cô mẫu trở về! Lại đem người đưa cho thế tử làm thiếp được không?” Ninh Khanh giận, trừng mắt nhìn nàng.

Thân mình Sơ Nhụy run lên, sợ hãi nói: “Người ta không phải ý tứ này. .... Cô nương. ....”

Sơ Nhụy cũng là hôm nay thấy Ninh Khanh nháo muốn thất cổ mới biết được cô nương cư nhiên không tính toán hồi Thần Vương phủ! Nếu sớm biết như vậy, nàng nhất định muốn ngăn cản! Trăm triệu không nghĩ tới. .... Hiện tại nên làm thế nào cho phải? Chẳng lẽ cứ như vậy nhìn cô nương gả chồng?

Sơ Nhụy hết đường xoay xở, nghĩ nghĩ nói: “Đúng rồi, ăn tết xong Vương phi mới đến? Vương phi ăn tết không tới sao?”

“Pháp Hoa Tự đại tuyết phong tuyết, cô mẫu năm nay sợ muốn ở Pháp Hoa Tự đón năm mới đi.” Ninh Khanh thờ dãi.

“Vậy Thần Vương phủ năm nay không có người tới sao?”

“Không có.”

Sơ Nhụy chấn động, càng thêm thương tâm nhụt chí, nói như vậy chính là, một chút hy vọng đều không có? “Lẽ vật năm mới đâu?”

Lẽ vật năm mới đương nhiên là cùng đưa tới với hành lý của Ninh Khanh, nhưng Ninh Khanh muốn cho Ninh gia nghĩ rằng nàng cùng Thần Vương phủ chặt đứt quan hệ, nên trước khi tới nhà, phân phó Tuệ Bình lặng lẽ bán.

*****

Ba người Ninh Diệu ra khỏi phòng Ninh Khanh, Ninh Tổ nói: “Nàng bị Thần Vương phủ đuổi đi, còn kiêu ngạo như vậy. Còn không cho chúng ta nói ra ngoài.”

Ninh Diệu cười quỷ dị: “Giấy không thể gói được lửa, người cứ nhìn đi, không ra ba ngày nhất định truyền tới mẫn đường phố đều biết! Chỉ cần những

cái bà mới đó tới cửa, liền biết hết tường tận chuyện của nàng ta! Nếu không nghĩ lừa hôn, khi làm mai nhất định sẽ nói cho nhà trai biết, có thể không truyền ra ngoài mới là lạ.”

“Nếu như truyền đi ra ngoài, chúng ta khó mà nói thân cận. ....” Ninh Tố ưu sầu.

“Ngươi mới bao tuổi? Mới mười hai tuổi đi, mười sáu tuổi gả cũng không muộn.” Ninh Diệu nói: “Chờ thêm mấy năm, cái gì đều sẽ phai nhạt.”

Ninh Tố Ninh Xảo liếc nhau, yên lặng không lên tiếng.

Qua hai ngày, bà mới quả nhiên tới cửa, nhưng lại một câu cũng không truyền ra ngoài, Ninh Tố Ninh Xảo âm thầm nóng vội, nghĩ đến sớm muộn đều sẽ truyền, không bằng các nàng trước truyền ra ngoài rồi đổ lên đầu bà mới là được.

Thế nên liền chạy đi ra ngoài, nhìn thấy tiểu tỷ muội của mình liền nói: “Ngũ tỷ tỷ nhà ta đã trở lại, bị Thần Vương phủ đuổi đi ra ngoài!”

Vì thế, mẫn đường phố đều biết được Ninh gia Ngũ cô nương bị Thần Vương phủ đuổi ra cửa!

Ninh lão thái thái thiếu chút nữa tức đến ngất xỉu, cầm quai trượng đuổi theo Ninh Tố Ninh Xảo vừa chạy vừa đánh: “Ác độc vô si! Cư nhiên bại hoại thanh danh của Ngũ nha đầu! Hủy việc hôn nhân của nàng! Ta đánh chết các ngươi hai cái tiểu tiện nhân!”

Điền thị lập tức đem Ninh Tố hộ ở sau người, đẩy Ninh Xảo ra cho Ninh lão thái thái đánh cho hả giận, bởi vì Ninh Xảo không phải nàng ta sinh, là thứ xuất.

Ninh Xảo bị đánh đến kêu ré lên: “Không phải ta nói, là bà mới nói!”

“Bà mới thu ta một món tiền lớn để ngậm chặt miệng còn sẽ nói sao? Nếu là cái quàn không được miệng, ai dám kêu nàng ta làm mai!” Ninh lão thái thái đánh đến ác hơn.

“Ô ô..... Vậy nhất định là hộ nhân gia mà bà mới kia làm mai nói! Ngũ tỷ tỷ không nghĩ lừa hôn..... Tự nhiên đến lộ chân tướng, người ta đã biết..... Liền sẽ nói ra ngoài.....” Ninh Xảo kêu khóc.

Ninh lão thái thái tức giận đến ngã ngửa, rống giận: “Ta tìm người chính là ở thành khác! Vốn là không lộ chân tướng!”

Tuệ Bình muốn Ninh Khanh gả tốt một chút, liền nói cho Ninh lão thái thái Ninh Khanh vẫn là trong sạch chỉ thân, Ninh lão thái thái liền tưởng đem Ninh Khanh gả đến thành khác đi, chỉ cần là trong sạch chỉ thân, lại đem việc Ninh Khanh từng vào Thần Vương phủ che đến gắt gao, lại có dung mạo như vậy, gả cho gia đình tốt là không nói chơi, đến lúc đó Ninh Khanh một năm cũng chưa về một lần, chờ cách mười năm tám năm, sự tình đã phai nhạt, nếu thật bị người ta nói tới, chỉ nói năm đó là đi thăm người thân, bị người làm truyền, sẽ là qua chuyện.

Nhưng hiện tại..... Bị hai cái tiểu tiện nhân này truyền đi ra ngoài, tưởng che cũng che không được!

Ninh Xảo Ninh Tố bị đánh đến quỷ khóc sói tru, Ninh Diệu ở một bên vui sướng khi người gặp họa, ngu xuẩn chính là ngu xuẩn, tùy ý khiêu khích vài câu liền vì nàng sở dụng!

Tổ mẫu đau tiểu tiện nhân kia như vậy, làm sao có thể để nàng gả cho dưa vẹo táo nứt, cho nên Ninh Diệu liền đoán Ninh lão thái thái sẽ giúp Ninh Khanh tìm người trong sạch, tuy rằng không biết Ninh lão thái thái tính toán, nhưng chỉ cần trước hủy hoại danh tiết của Ninh Khanh liền chuyện gì cũng đều không thành được!

Ninh Diệu hãy còn ngại không đủ, lại lên lút hương bên ngoài rải lời đồn đãi, nói Ninh Khanh ở Thần Vương phủ cùng hạ nhân thông dâm, Thần Vương phủ niệm ở một hồi thân thích nên không có xử tử, chỉ đem người đuổi ra cửa.

Ninh lão thái thái biết đến lời đồn đãi này lúc sau, tức giận đến đương trường hôn mê bất tỉnh, sau khi tỉnh lại đuổi theo Ninh Tố Ninh Xảo đánh một trận, phạt quỷ tổ tông bài vị.

Tuệ Bình, sắc mặt xanh mét, đi vào phòng: “Bên ngoài đều là đồn đãi cô nương cùng với hạ nhân vương phủ thông dâm.”

“Xong rồi xong rồi, lần này thật muốn gả cho dưa vẹo táo nứt!” Sơ Nhụy đặt mông ngồi dưới đất liền khóc.

Ninh Khanh nhú nhú mày, “Ta nguyên bản liền không tính toán gả cho người trong sạch.”

Đối với Ninh gia, nhà thông gia tương xứng, đều là phú thương, hoặc là cử tử thanh bản, đây đều là kẻ có thể tam thê tứ thiếp, nàng tuy rằng sẽ không yêu trượng phu của mình, nhưng cũng không nghĩ tới cho trượng phu tam thê tứ thiếp.

Nàng chỉ nghĩ muốn một đoạn hôn nhân sạch sẽ, gả cho cái hán tử nghèo liền không tồi.

Cho dù nàng có thanh danh bất hảo, chỉ cần có của hồi môn cùng mỹ mạo, gả cho cái hán tử hương dã nhà nghèo là không khó. Hôn nữa nàng vốn là trong sạch chỉ thân, trượng phu của nàng biết, càng sẽ không khó xử nàng.

(Còn tiếp)

-----Lời nói ngoài lề của editor-----

Mỗi lần đọc đến đoạn có mấy con nhỏ Ninh gia này là lại thấy ghê tởm như nuốt phải ruồi bọ ý. Sơ Nhụy thì vừa thương vừa giận, nàng cũng là trung với chủ, nhg vì kiến thức kém nên không hiểu được lòng Ninh Khanh như Tuệ Bình.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Nhỏ Như Thế Nào 2

Tổng Trạc giấu diếm chuyện mình bị thương, nhưng thùng pháo hoa nổ tung động tĩnh quá lớn, vẫn là có người truyền đi ra ngoài, nói lúc ấy Thần Vương thể tử ở bên trong cửa hàng.

Tuy rằng không truyền ra hẳn bị thương, Kính Nhân Thái Hậu cũng là mảy mặt lại, Thu ma ma nói: “Thần Vương phủ một chút dị thường cũng không có, hẳn là không bị thương.”

“Gọi Oánh Nhã tới cho ai gia.” Kính Nhân Thái Hậu vẫn là không yên tâm.

Chỉ chốc lát sau, Oánh Nhã tới, cười nói: “Điện hạ cũng không có trở ngại, trên người một chút thương cũng không có, nương nương cứ yên tâm đi.”

Tổng Trạc đã giao đãi với nàng không được phép nói cho Thái Hậu, nàng tự nhiên không dám nói. Hơn nữa vết thương kia tuy có chút sâu, nhưng thật sự cũng không đáng ngại.

“Nghe nói lúc ấy là cùng Ngọc Hoa ở bên nhau. ....” Bởi vì Kính Nhân Thái Hậu mê tín, sẽ luôn nghĩ đến phương diện kia.

Oánh Nhã quỳnh lên, nàng không nghĩ đôi chủ mẫu! Ngọc Hoa quận chúa dễ ở chung!

Đến nỗi chuyện khác phu, nàng cho rằng nếu đèn sửa mệnh không bị tắt, tắt nhiên chính là sửa mệnh thành công, lần này hẳn là ngoài ý muốn.

Nhưng nàng cho là ngoài ý muốn, nhưng Thái Hậu cũng sẽ không cho là như vậy! Làm sao bây giờ?

Oánh Nhã nghĩ nghĩ, liền nói: “Điện hạ hình như là vì chúc mừng sinh nhật cho biểu cô nương mới đi đặt mua pháo hoa.”

Sau khi Tổng Trạc ra cửa, Oánh Nhã đi Mộng Trúc Cư đi tìm Tổng Trạc, Vũ Tĩnh nói hẳn nhắc mãi một câu mừng mười tháng tư liền đi rồi. Oánh Nhã vốn cẩn thận, tắt nhiên biết mừng mười tháng tư là sinh nhật của biểu cô nương.

Sau đó liền đi cửa hàng pháo hoa, không phải đặt mua cho biểu cô nương thì còn cho ai?

Kính Nhân Thái Hậu nghe vậy ánh mắt hiện lên một tia tàn bạo, lại là cái tiểu tiện nhân kia! Một lần lại một lần tai họa Trạc Nhi nhà bà!

Nguyên bản, Kính Nhân Thái Hậu cũng không phải dung không được Ninh Khanh, một cái tiện thiếp mà thôi, cậy sủng mà kiêu liền cậy sủng mà kiêu, tôn nhi hiện tại thích, tùy hẳn đi, không thể trách bà ngay cả một cái thiếp của hẳn cũng dung không được, bừa bãi tìm đường chết như vậy, thật sủng là chuyện sớm hay muộn, khiến cho tiểu thương nữ kia nhảy nhót một chút, dù sao bà nhằm chán coi như xem diễn.

Ai biết, tiểu thương nữ này một lần lại một lần tai họa Trạc Nhi, cái này làm cho bà khó mà chịu đựng.

“Nương nương, Chung Ly phu nhân đã tới.” Thu ma ma đột nhiên thông báo.

Chung Ly phu nhân là mẫu thân của Chung Ly Ưu, tuy rằng là vợ thương nhân, nhưng bởi vì không phải thương hộ bình thường, mà là hoàng thương cùng nhà giàu số một, mỗi lần trong triều có tai họa chiến sự đều mạnh mẽ quyên tiền, Hoàng Thượng liền ban cho phụ thân của Chung Ly Ưu một cái chức suông - quan văn tam phẩm, Chung Ly phu nhân cũng có phong hào phu nhân tam phẩm, tuy rằng không phải chức vụ thực quyền, nhưng nói lên cũng dễ nghe, không phải sao?

“Tham kiến Thái Hậu.” Chung Ly phu nhân cùng Chung Ly Ưu có năm phần tương tự, nhưng lại hồng nhuận khỏe mạnh, tươi cười ấm áp, cực có lực tương tác.

“Chung Ly phu nhân mau đứng lên.” Kính Nhân Thái Hậu đang muốn tu sửa hoàng tử, như thế nào cũng phải nhường Chung Ly gia hiểu kính một chút mới được! Tươi cười càng thêm thân thiết. Đồng thời kêu Oánh Nhã rời đi.

Oánh Nhã nhún người hành lễ sau liền đi rồi.

“Gần đến cuối năm, thần thiếp tới đưa năm lễ, mong rằng Thái Hậu không cần ghét bỏ.”

Kính Nhân Thái Hậu cười nở hoa: “Chung Ly phu nhân khách khí.”

Chung Ly phu nhân cùng Kính Nhân Thái Hậu hàn huyên hơn nửa canh giờ mới cáo từ, lúc gần đi nói: “Đúng rồi, con thứ của thần thiếp ở Việt Thành quản lý việc buôn bán gỏi thur, có nhắc tới, sủng thiếp của Thần Vương thế tử Ninh cô nương hồi Việt Thành ăn tết, càng kỳ quái chính là, cư nhiên có lời đồn đãi nàng đang được làm mai.”

Kính Nhân Thái Hậu nhăn mày: “Việc này là thật sự?”

“Hình như là thật sự.” Chung Ly phu nhân nói, “Tuy rằng không phải mỗi người đều biết, nhưng con thứ của thần thiếp vừa lúc biết được việc này. Nói là Ninh cô nương bị đuổi ra Thần Vương phủ, Ninh gia đang thu xếp bà mối làm mai, muốn đem nàng gả đi ra ngoài. Nhưng danh tiết của nàng đã hủy, nàng mỹ mạo như thiên tiên, không biết sẽ tiện nghi cái đưa vẹo táo nức nào.”

Nói xong, âm thầm lắc đầu, đi rồi.

Kính Nhân Thái Hậu, vẻ mặt cổ quái, nhìn Thu ma ma: “Người nói có phải thật sự hay không?”

“Nương nương, không bằng phái người tìm hiểu một chút.”

Kính Nhân Thái Hậu gật đầu, “Bất luận là thật hay giả, trước ngăn chặn Trạc Nhi, đừng cho hắn do thám biết được việc ở Việt Thành.”

Cái tiểu thương nữ khiến người khó chịu kia, nếu không cần bà ra tay đối phó là tốt nhất, nếu không lúc bà ra tay, bị Tổng Trạc biết, làm hại bà cháu ly tâm.

Tuy rằng khoảng cách giữa Việt Thành và Thượng Kinh ra roi thúc ngựa cũng mất hơn mười ngày, nhưng còn có bò câu đưa thư đâu! Cho nên bà cần tìm việc cho Tổng Trạc, làm hắn bận đến không rảnh bận tâm việc ở Việt Thành mới được.

*****

Trình Ngọc Hoa cùng Tĩnh Quốc Công phu nhân đi chùa Phổ Tuệ, phương trượng của chùa Phổ Tuệ nhìn bát tự của Trình Ngọc Hoa và Tổng Trạc xong liền lắc đầu: “Thí chủ, hai người các người nơi chốn tương khắc, tội gì một hai phải kết hợp đâu?”

Khuôn mặt của Trình Ngọc Hoa trắng bệch, ngậm cắn răng.

Nàng mới không tin! Thiên hạ có sự tình trùng hợp như vậy! Cô tình là nàng thích hắn, chỉ muốn gả hắn, nhưng lại là mệnh cách tương khắc! Lại còn có nơi chốn đều khác!

“Nhưng có phương pháp hóa giải?” Tĩnh Quốc Công phu nhân cầu xin.

“Có.”

Trình Ngọc Hoa cùng Tĩnh Quốc Công phu nhân đều là hai mắt sáng ngời: “Xin hỏi là phương pháp gì?”

“Thấp đèn sửa mệnh!”

Khuôn mặt của Trình Ngọc Hoa trắng bệch, xụi lơ trên mặt đất, lại là đèn sửa mệnh!

“Trừ bỏ đèn sửa mệnh . . . . .” Tĩnh Quốc Công phu nhân lôi kéo áo cà sa của phương trượng chùa Phổ Tuệ.

“Không còn cách nào khác.”

“Đèn sửa mệnh có thể thấp bao nhiêu lần?” Nếu có thể sửa, lại thấp ba năm cũng không sao!

“Chỉ có thể thấp một lần.” Phương trượng Phổ Tuệ lắc lắc đầu, “Thời cơ sửa mệnh của vị nữ thí chủ này đã qua.”

“Nếu như không thay đổi mệnh, mà thành thân thì. . . . .”

“Trước khi kết hôn liền xuất hiện huyết quang, bái đường xong chết bất đắc kỳ tử.”

Trình Ngọc Hoa chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngất xỉu đi. Tĩnh Quốc Công phu nhân vẫn là chưa từ bỏ ý định: “Thật sự không có giải pháp sao? Chỉ cần có thể giải, bao nhiêu tiền đều có thể.”

Ánh mắt phương trượng Phổ Tuệ chột lóe: “Không có cách giải, nhưng. . . . . có thể áp xuống.”

“Áp như thế nào?” Tĩnh Quốc Công phu nhân giống như bắt được một cây rom rạ cứu mạng.

Phương trượng Phổ Tuệ hí hí mắt, cúi người ở bên tai Tĩnh Quốc Công phu nhân nói: “Dùng mai rùa khắc lên sinh thần bát tự của hai bên, mỗi năm ngâm trong máu tươi của một người đồng tử sáu tuổi, cung phụng ở trước mặt Thập Bà bảy bảy bốn mươi chín ngày, sẽ bảo đảm một năm vô lự.”

Đó chính là mỗi năm phải giết một người nam đồng? Tình Quốc Công phu nhân trước mắt tối sầm, ngã vào trên người Trình Ngọc Hoa. Trình Ngọc Hoa vội vàng đỡ nằng: “Tổ mẫu! Tổ mẫu, ngài làm sao vậy? Phương trượng, ngài đến tột cùng tổ mẫu của ta nói mê sáng gì đó?”

Phương trượng Phổ Tuệ lắc lắc đầu, xoay người rời đi.

Tình Quốc Công phu nhân gầy gù đứng dậy, vẫy vẫy tay với Trình Ngọc Hoa:

“Phương trượng. .... Nếu như chiếu theo phương pháp của ngài, thật sự có thể áp xuống sao? Áp xong còn có nỗi lo về sau hay không?”

“Tất nhiên có thể áp xuống, áp được liền sẽ không tương khắc, lại còn có thể tương hợp tương thuận.”

“Tổ mẫu, đến tột cùng là cái phương pháp gì?” Trình Ngọc Hoa vội la lên.

“Ngươi đừng động.” Tình Quốc Công phu nhân nắm tay Trình Ngọc Hoa, vui mừng mà cười: “Chỉ cần có phương pháp giải quyết là được. Ngươi nha, liền an tâm gả cho Trạc Nhi, trở thành Thần Vương thế tử phi đi!”

Bất quá là mỗi năm một cái đồng tử mà thôi! Tuy rằng thủ pháp có chút tàn nhẫn, nhưng một cái đồng tử dễ đến, cũng có thể không đáng tội, trong nhà hạ nhân có rất nhiều hài tử như vậy, cũng có thể mua trở về, dù sao là nô tài, đánh giết lại như thế nào!

Chỉ là ngày hôm sau, khi Tình Quốc Công phu nhân mang theo một cái nam đồng lên núi, phương trượng Phổ Tuệ nhìn thoáng qua liền lắc lắc đầu: “Không thể là tiện mệnh!”

Tình Quốc Công phu nhân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, may không ngất xỉu đi!

Không thể là tiện mệnh! Vậy ít nhất phải là dân thường! Là bá tánh bình thường đi! Nếu như bị bắt được, kia chính là tội lớn!

Nhưng nghĩ đến hôn sự của Trình Ngọc Hoa, Tình Quốc Công phu nhân liền cắn chặt răng, bá tánh liền bá tánh đi, dù sao Tình Quốc Công phủ bọn họ thế đại, giết chết một cái dân thường, chỉ cần làm được ần nấp, cũng không tính cái gì.

*****

Ba ngày qua đi, chính là năm mới, Tổng Trạc mỗi năm đều có thể cùng một đám anh em bà con, quý tộc công tử chơi đến rất vui vẻ. Nhưng năm nay hán ngày ngày nghĩ Ninh Khanh, làm gì cũng không thấy hứng thú.

Mùng một đầu năm, Tổng Trạc tiến cung chúc tết, uống nhiều hai ly rượu, ở trong cung nghỉ tạm, đang ở bên trong ngủ, một trận làn gió thom ập vào trước mặt, Tổng Trạc bỗng nhiên mở mắt ra, chỉ thấy một người thiếu nữ mặc sa mỏng cơ hồ nửa thân trần dán sát vào hán.

Tổng Trạc theo bản năng dùng một chân đem người đá văng ra, thiếu nữ kia hét lên một tiếng liền phun ra một búng máu tươi.

“Từ đâu ra dâm phụ?” Tổng Trạc chán ghét nói.

Thiếu nữ kia nuốt xuống một búng máu, ngẩng đầu kêu lên: “Nô tỳ là Thái Hậu nương nương. .... an bài tới thị hầu thế tử. ....”

“Cút đi, không cần ngươi hầu hạ!” Tổng Trạc lạnh lùng nói.

Cung nữ kia che lại ngực đau đớn, nghiêng ngả lao đảo chạy đi ra ngoài. Tổng Trạc ngã ngồi ở trên giường, mặt mũi xoa ần đường.

Không đến mười lăm phút, Kính Nhân Thái Hậu liền tới rồi: “Trạc Nhi, ai gia an bài mỹ nhân chẳng lẽ không hợp tâm ý ngươi sao?”

“Tôn nhi tạ hoàng tổ mẫu ân điển, nhưng chuyện phòng the tôn nhi đều có an bài.”

Kính Nhân Thái Hậu nhú nhú mày: “Ai gia nghe nói, ngươi muốn sau khi tiểu thương nữ kia se mặt mới lại cho nữ tử khác se mặt, phải không?”

Kính Nhân Thái Hậu nguyên bản là không tin, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, lại bắt đầu cảm thấy Tổng Trạc đối với tiểu thương nữ kia quá để bụng, có thể hay không là. ....

“Hoàng tổ mẫu suy nghĩ nhiều.” Tổng Trạc vội vàng nói: “Sang năm chính là đại hôn của tôn nhi, lập thiếp nâng di nương cần gì nóng lòng nhất thời, muốn thật nâng cũng chờ đại hôn xong lại nâng. Đến nỗi người hầu hạ, tự nhiên là có.”

Kính Nhân Thái Hậu nghe vậy vui mừng mà cười: “Không sai, chờ ngươi đại hôn xong lại nâng di nương cũng là đối với Ngọc Hoa một phần yêu thương.”

Hán nếu nói có người hầu hạ, vậy hán là có, bà cảm thấy nam nhân đều là nhện không được. Đừng nói tiên hoàng, chính là Thần Vương, chỉ cần Tổng Trạc giống Thần Vương một phần, cũng là cái phong lưu!

“Chỉ là mỹ nhân vừa rồi. .... Ai gia nếu đưa ngươi, ngươi để cho nàng hầu hạ, trước không nâng danh phận cũng được.”

Tổng Trạc nhăn mày: “Tôn nhi không thích loại không biết xấu hổ không liêm sỉ này.”

Kính Nhân Thái Hậu cương một chút, tôn tử của bà thật đúng là kén ăn! Chẳng lẽ hấn thích loại phụ nữ có vẻ ngoài đảng hoàng? Bà chưa thấy qua Ninh Khanh, nếu như gặp qua tuyệt đối sẽ không cho rằng Tổng Trạc thích phụ nữ có vẻ ngoài đảng hoàng! Bởi vì Ninh Khanh cùng vẻ ngoài đảng hoàng hoàn toàn không liên quan!

“Hoàng tổ mẫu, ngài không cần lại nhét người cho tôn nhi. Nếu như bên người ngài có người tốt, tôn nhi cũng coi trọng, sẽ tự nói với ngài. Đến lúc đó hoàng tổ mẫu đừng luyến tiếc mới được.”

Kính Nhân Thái Hậu bị chọc cười, “Được rồi.”

Kính Nhân Thái Hậu đi rồi, Tổng Trạc liền nằm ngửa trên giường.

Có khi chính hấn cũng không biết chính mình muốn là cái gì, hấn là nam tử bình thường, đặc biệt là hấn còn thủ thân mười tám năm, có nhu cầu sinh lý mãnh liệt ..... ừm, ít nhất hấn mỗi đêm đều nghĩ Ninh Khanh. .... nghĩ đến cả người nóng bỏng, trần trọc.

Hấn nỗ lực làm chính mình không cần tưởng, nhưng không nghĩ liền không thích hợp, giống như trúng độc, không khống chế được.

Hấn cũng có nghĩ tới tìm nữ nhân khác giải quyết, đặc biệt là lúc Ninh Khanh gần đi nói lời như vậy, khơi dậy ngạo khí trong lòng hấn, Tổng Trạc hấn, cũng không phải không có Ninh Khanh nàng thì không thể.

Nhưng khi nhìn đến nữ nhân khác liền khó chịu, càng đừng nói đến chuyện lăn giường.

Loại trạng huống này nhiều, hấn cũng liền không rồi rắm, nếu khó chịu liền bỏ qua, không cần làm chính mình khó chịu.

*****

Vừa rồi khi Tổng Trạc trở về nghỉ tạm, Trình Ngọc Hoa đang ở bên người Kính Nhân Thái Hậu, cũng biết được chuyện Tổng Trạc đuổi mỹ nhân kia đi.

Kính Nhân Thái Hậu lôi kéo tay nàng nói: “Trạc Nhi nói trước khi thành thân không nâng thiếp thất di nương, xem ra hấn thật ngưỡng mộ người.”

Trình Ngọc Hoa mày nháy nháy, ngưỡng mộ nàng? Nàng lại cảm thấy..... Không phải bởi vì nàng! Mà là cái tiểu thương nữ kia!

Trình Ngọc Hoa yêu Tổng Trạc sâu nặng, cho nên chú ý nhất cử nhất động của Tổng Trạc, trực giác của nữ nhân đều thực chuẩn, nàng cảm giác Tổng Trạc yêu Ninh Khanh! Hơn nữa vẫn là cái loại sâu không thể rút này!

Đến tốt cùng dùng cái phương pháp gì mới có thể đem tiểu thương nữ kia từ trong lòng hấn nhổ ra?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Đính Thân

Bởi vì chuyện của Ninh Khanh, Ninh gia trở thành trò cười ở Việt Thành, Ninh Nhị gia tức giận đến nỗi đau.

Tại đây tin tức một khi truyền ra, bà ngoại của Ninh Khanh Liễu lão thái thái mang theo con dâu Khang thị cùng hai cái tôn tử, một cái cháu dâu cùng nhau lại đây.

Liễu gia cũng là thương hộ, còn không bằng Ninh gia, nhưng cưới thấp gả cao, hơn nữa nương của Ninh Khanh lớn lên xinh đẹp hiền thực, gả cho cha của Ninh Khanh Ninh Tam gia cũng coi như xứng đôi, đáng tiếc Ninh Tam gia là tra nam, nương của Ninh Khanh dù có xinh đẹp cũng chỉ ba năm là chơi ngán, nơi nơi tìm hoa hỏi liễu, nương của Ninh Khanh liền bệnh đã chết.

Liễu gia bởi vì nhiều việc làm ăn đều dựa vào Ninh gia, chỉ dám bực mà không dám nói, đành phải đem khẩu khí kia nuốt đến trong bụng. Hôm nay vừa nghe đến Ninh Khanh bị Thần Vương phủ đuổi ra cửa, liền khóc lóc chạy tới.

Ninh Khanh cộng lại cũng mới xuyên qua một năm rưỡi, lại có một năm ở Thần Vương phủ, cho nên chưa thấy qua bà ngoại cùng Liễu gia, trong đầu có chút ký ức, nhưng mơ hồ không rõ. Cho nên Ninh Khanh đối với một nhà bên ngoại đột nhiên toát ra này rất là xấu hổ.

Liễu lão thái thái ôm Ninh Khanh liền khóc thương con gái bà mất sớm, Ninh lão thái thái ở một bên khuyên nhủ.

Trưởng tôn của Liễu lão thái thái Liễu Văn Hưng nhìn chăm chăm Ninh Khanh, đôi mắt đều mau rớt ra, hấn đã sớm biết biểu muội lớn lên xinh đẹp, không nghĩ tới hai năm không thấy, cư nhiên đẹp đến loại trình độ này, này quả thực liền không phải người, là tiên nữ!

Nhưng Ninh gia có cô nương mỹ mạo như vậy tự nhiên là cao gả, không có khả năng gả cho hấn, hấn cũng chỉ có thể hết hy vọng, nhưng hiện tại

sao.....

Tức phụ của Liễu Văn Hưng Bùi thị ở một bên mặt đều xanh. Thứ tôn của Liễu lão thái thái Liễu Văn Kiệt muốn nhìn lại không dám nhìn, cúi đầu không nói lời nào.

Liễu lão thái thái còn đang lải nhải, Liễu Văn Hưng đã gấp đến độ thẳng xen miệng: “Tổ mẫu, không phải nói biểu muội muốn đính thân, hiện tại trước giải quyết hôn sự của nàng.”

Khang thị trừng mắt nhìn hần liếc một cái, cười nói: “Chúng ta cũng vì hôn sự của cháu ngoại gái rầu thúi ruột, nhưng hiện tại hôn sự của cháu ngoại gái thật khó mà nói.”

Ninh lão thái thái nhủ mầy, quát Liễu Văn Hưng cùng Liễu Văn Kiệt liếc mắt một cái.

Sau đó nói với Ninh Khanh: “Ngũ nha đầu trước về phòng nghỉ đi.”

Ninh Khanh khẩn trương, đây là muốn cho nàng gả tới Liễu gia? Nàng mới không gả vào Liễu gia! Kia cũng không phải là biểu ca nhận quàng nhận xiên giống như Tống Trạc, người ta là biểu ca ruột thịt! Nếu như gả xong sinh cái ngốc tử làm sao bây giờ?

Ninh Khanh ra khỏi sảnh, lại không trở về phòng, đứng ở ngoài cửa nghe.

Liễu lão thái thái lau nước mắt nói: “Không bằng để cho Khanh Nhi gả hồi Liễu gia chúng ta đi. Bà thông gia nhìn thứ tôn của ta hiện tại còn không có thể thất.....”

Lời còn chưa nói xong, Liễu Văn Hưng liền vội vả đánh gãy: “Nhị đệ đã khắc chết hai người tức phụ!”

Khang thị hung hăng trừng mắt nhìn Liễu Văn Hưng, Liễu lão thái thái hận không thể cho hần một cái tát ngã trên mặt đất.

Khỏe miệng Ninh lão thái thái dùm đó một chút, tuy rằng Liễu Văn Kiệt đã khắc chết hai phòng tức phụ đã không phải bí mật gì, nhưng bị hần thân đại ca nói trắng ra như vậy, này tình hình thật là.....

“Văn Kiệt nhà ta cũng không có khắc chết tức phụ.” Khang thị lập tức vì con thứ biện giải: “Cái thứ nhất vốn dĩ liền bệnh tật ốm yếu, chịu không nổi cũng bình thường. Cái thứ hai là khó sinh, mọi người cũng biết, sinh sản là nửa cái chân bước vào quỷ môn quan. Văn Kiệt cũng đi tính quá mệnh, vốn là không có khắc thể, chỉ là vận khí không tốt.”

“Khanh Nhi là ngoại tôn nữ ruột thịt của ta, ta sẽ không hại nàng. Nếu không bà thông gia có thể tìm cái thầy tướng tin được tới hợp bát tự của hai đứa, nếu như thật là Văn Kiệt khắc thể, cửa thân này liền không kết. Ta cũng không chỉ là vì Văn Kiệt, cũng là vì Khanh Nhi, nàng trở lại Liễu gia, Liễu gia chúng ta cũng sẽ không ghét bỏ, sẽ coi nàng như thân nữ nhi.”

Liễu lão thái thái nói xong lại đỏ vành mắt, bà nói chính là đại lời nói thật. Làm tôn tử của mình cưới được tức phụ, lại làm ngoại tôn nữ có thể sống tốt, hai bên cùng có lợi.

Ninh lão thái thái tâm động, chỉ cần Liễu Văn Kiệt không có khắc thể, này thật là việc hai bên cùng có lợi. Thanh danh của hai người đều không dễ nghe, tám lạng nửa cân, quan trọng nhất đây chính là nhà cậu của Ninh Khanh, tất nhiên sẽ không bạc đãi Ninh Khanh.

“Nếu là nói như thế.....” Ninh lão thái thái liền phải nhả ra.

Ninh Khanh vội vàng chạy vào: “Tổ mẫu, ta không cần gả Văn Kiệt biểu ca.”

Liễu Văn Kiệt ngơ ngẩn, thực chịu đã kích, vẻ mặt đau khổ, sau đó cúi đầu.

Về mặt Liễu lão thái thái không dám tin tưởng, Khang thị càng là tức giận đến ngã ngửa, bà rộng lượng như vậy, không chê cái cháu ngoại gái này đã cho người ta làm thiếp, còn là bị người đuổi ra, tự mình tới cửa cầu hôn, không nghĩ tới lại bị Ninh Khanh vả mặt như thế, đừng nói có bao nhiêu tức giận. Nàng cho rằng chính mình là bánh trái ngon ngọt gì chứ, một cái thiếp bị đuổi đi mà thôi! Cư nhiên cũng ghét bỏ con trai của bà!

Khang thị ngoài cười nhưng trong không cười mà tưởng vẫn hồi chút mặt mũi: “Việc hôn nhân lệnh của cha mẹ lời người mai mối, Khanh Nhi tiểu nữ hài đừng xen mồm!”

“Nuông, biểu muội đều nói không thích Nhị đệ!” Ninh Khanh còn chưa nói gì, Liễu Văn Hưng liền gấp đến độ rống to ra tiếng.

Liễu lão thái thái thật muốn cho hần một cái tát đánh chết luôn! Cái đồ hạ lưu ghê tởm!

Cố thị ở một bên cười nói: “Liễu đại thiếu gia, Ngũ nha đầu không thích Liễu nhị thiếu gia, vậy làm sao bây giờ?”

Liễu Văn Hưng thiếu chút nữa liền hô lên đương nhiên cho hần làm thiếp, nhưng lời này khó mà nói, liền xả góc áo Khang thị.

Khang thị đã bắt mắt Ninh Khanh không muốn cưới nàng làm con dâu của mình, cho nàng làm thiếp của đại nhi tử còn được: “Nếu như cảm thấy Kiệt Nhi khắc thể, không bằng gả cho Hưng Nhi, dù sao đều là người một nhà.”

“Đại nhi tử nhà ngươi không phải cưới vợ rồi sao?” Ninh lão thái thái giận dữ, nhìn lướt qua thê tử Bùi thị của Liễu Văn Hưng.

Liễu Văn Hưng đang muốn mở miệng, Ninh Nhị gia âm dương quái khí lên tiếng: “Muốn thật làm thiếp cũng không tới phiên nhà các ngươi! Đưa đi Tây Xương Hầu phủ còn hơn!”

Sắc mặt Khang thị lúc xanh lúc trắng.

“Việc hôn nhân này ngày sau lại nghị đi.” Ninh lão thái thái nghĩ đến hai nhà có khoảng cách, Ninh Khanh gả qua tuyệt đối sẽ không tốt, cho nên việc hôn nhân này đã thành không được.

Sắc mặt Liễu lão thái thái ngượng ngùng, Khang thị thẹn quá thành giận: “Ta liền nhìn xem một cái thanh danh lạn xú như nàng có thể tìm được cái dạng đưa vẹo tảo nết gì!”

Cư nhiên ghét bỏ con trai của bà! Tiểu tiện nhân không có mắt nhìn! Trách không được bị đuổi đi!

Sắc mặt Sơ Nhụy biến thành màu đen, trở lại phòng liền mắng: “Cũng không nhìn một cái nhi tử của mình là cái mặt hàng gì! Một cái cả ngày nghĩ nữ nhân, chỉ kém không nạp chó cái trong nhà! Một cái khác thê, cả ngày âm u giống như cha chết! Xách giày cho cô nương đều không xứng!”

Sơ Nhụy là hầu hạ Ninh Khanh từ nhỏ, hai cái biểu huynh này của Ninh Khanh là cái dạng tính cách gì nàng nhưng rõ ràng.

Ninh Diệu ở trong phòng nghe chuyện này, cười đến bụng đều đau.

Ninh lão thái thái vì việc hôn nhân của Ninh Khanh phiền đến não đau, Ninh Khanh đi vào tới nói: “Cũng không cần tìm cái nhà có tiền, đến ở nông thôn là được.”

“Ngươi nói cái gì? Đến ở nông thôn?” Ninh lão thái thái chấn kinh rồi, “Vậy thành thôn phụ rồi! Mỗi ngày muốn chính mình nấu cơm giặt giũ, cho dù chúng ta là thương hộ, ngươi cũng là cái tiểu thư, sao có thể chịu loại khổ này.”

“Ta liền phải như vậy.” Ninh Khanh thấp giọng nói. Chỉ có gia đình thanh bần mới sạch sẽ chút, nam nhân phạm là có tiền, cái nào không tam thê tứ thiếp.

Cho dù không có đi Thần Vương phủ, Ninh Khanh cũng tính toán gả vào gia đình thanh bần, nàng cái gì đều không cầu, chỉ cầu một đoạn hôn nhân sạch sẽ. Bởi vì chuyện kiếp trước, nàng đối với phương diện này có chấp niệm đến dường như tự ngược. Cũng bởi vì chuyện kiếp trước, nàng đối với hôn nhân thực bì quan.

Một người, nếu như hôn nhân của cha mẹ tạo thành bóng ma tâm lý, nàng vì bảo hộ chính mình, trong tiềm thức liền sẽ tìm cái đối tượng có điều kiện kém mình rất nhiều. Càng đừng nói là dưới tình huống bị Tổng Trắc cường thế ức hiếp như vậy.

Hiện tại có thanh danh xấu như vậy, nàng có thể càng thêm quang minh chính đại mà thấp gả.

“Nếu là người trong sạch, người ta mà tính cưới, cũng sẽ khi dễ ta.” Ninh Khanh nói,

“Không bằng liền mang một bút của hồi môn gả cho nhà nghèo khổ, người ta còn phải xem sắc mặt ta mà sinh hoạt.”

Ninh lão thái thái nghĩ nghĩ, cũng chỉ có thể đáp ứng, lại làm bà mỗi đi tìm. Qua mừng bảy đầu năm, bà mới cảm một đồng gia đình lại đây.

“Ở nông thôn tự nhiên có người nguyện ý cưới, nhưng đề ra một đồng lớn yêu cầu. Vùng khi ho cò gáy ra điều dân, sợ cũng không hảo trâu chọc.” Bà mới nói, “Có một nhà, cảm thấy khá tốt, chỉ không biết các ngươi nguyện ý hay không.”

“Nói nghe một chút xem.” Ninh lão thái thái nói.

“Đó là cái tú tài nghèo.” Bà mới cười nói: “Lớn lên nhưng thật ra tuân tứ lịch sự, trong nhà bán ruộng bán đất cung hần đọc sách, nhưng hần không biết cố gắng, thi không trúng. Phụ thân chết sớm, ba năm trước đây khi hần lại thi rớt, mẫu thân hần chịu không nổi đã kích đã chết. Hiện tại thủ mẫn ba năm hiếu, hình như quyết định không thi nữa, ở trong thôn dạy trẻ con vỡ lòng. Chỉ là trong nhà hần không có đồng ruộng, chỉ có một gian nhà ở, liền dựa một chút quà nhập học sinh sống, rất là nghèo khổ.”

“Hần vừa nghe đến là Ninh gia Ngũ cô nương, không chút suy nghĩ liền đáp ứng rồi. Có thể là nghèo sợ, nếu như cô nương mang nhiều của hồi môn theo, sẽ là đoạn nhân duyên tốt. Ta trước khi dọn vào phủ thành là ở cùng thôn với hần, cũng coi như quan hệ họ hàng, nhìn hần lớn lên, học văn không được, nhân phẩm lại không tồi. Chính là tuổi lớn một chút, hai mươi lăm. Nếu như thích hợp, ngày mai làm hần tới cửa tương xem tương xem.”

Ninh lão thái thái nghe cũng cảm thấy không tồi, kêu Ninh Khanh tới, đem chuyện tú tài nói.

Ninh Khanh nghe liền ngẩn ra, tú tài nghèo kiết hủ lậu, thật sự bị nàng gặp được! Đây chẳng phải là lương duyên nàng vẫn luôn hướng tới sao? Lập tức liền gật đầu đáp ứng.

Bà mới động tác thực mau, buổi chiều ngày hôm sau, quả nhiên lãnh một người thư sinh lại đây.

Ninh lão thái thái không cho Ninh Khanh ra gặp, Ninh Khanh liền ở sau bình phong nhìn ra bên ngoài liếc mắt một cái.

Chỉ thấy nam tử kia hơn hai mươi tuổi, lớn lên mi thanh mục tú, ăn mặc áo dài nho bào nửa cũ nửa mới, trên người dày đặc hơi thở thư sinh. Hắn co quắp đứng ở đại sảnh, một khuôn mặt hồng tía tận cổ.

Ninh Khanh nhìn bộ dáng tu quần của hắn, liền nhìn không được cười một tiếng, không biết vì sao, nghĩ tới Tổng Trạc, trong lòng đau xót, hai mắt đầm lệ mờ mờ, xoay người liền đi rồi.

Phương Tú Phong chỉ thấy một bóng dáng nhỏ xinh mình diễm tránh ở sau bình phong, nháy mắt liền biến mất không thấy, hắn chỉ thấy góc váy phất qua khi nàng xoay người, tựa như một mặt diễm quang hà màu.

Cả người Phương Tú Phong đều ngưng ngẩn, tâm như sấm cổ.

Không có ai biết, hắn vẫn luôn thích Ninh Khanh.

Một năm rưỡi trước, hắn đến tiệm sách mua giấy bút, đột nhiên thấy vài vị tiểu thư hi hi ha ha đi qua, hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy nàng, giống như tiên nữ.

Sau đó hắn tựa như trúng ma lúc nào cũng đến đầu đường nơi đó đứng, chỉ vì liếc nhìn nàng một cái.

Hắn biết chính mình là cóc tiều tướng thịt thiên nga, nhưng hắn không chế không được tâm của mình. Biết rõ không có cơ hội, hắn vẫn là thích, cũng không cầu cái gì, chỉ nghĩ liếc nhìn nàng một cái, có thể xem nhiều một lần là một lần.

Một năm trước đột nhiên biết được nàng bị đưa vào kinh cho vị quyền quý nào đó làm thiếp, hắn thương tâm cực kỳ, cho rằng cuộc đời này không bao giờ có thể thấy nàng nữa.

Không nghĩ tới, mười ngày trước đột nhiên truyền ra lời đồn đãi như vậy. Nói nàng đã trở lại, bị đuổi trở về, còn cùng hạ nhân tư thông.

Phương Tú Phong không tin, hắn cảm thấy nàng là bị oan uổng, nhất định là bị người hãm hại!

Cho dù nàng không phải trong sạch chi thân, ở trong cảm nhận của hắn, nàng vẫn như cũ là tiên nữ của hắn, vĩnh viễn trắng tinh không tì vết.

Hắn ngay cả nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình cư nhiên có thể cùng nàng làm mai!

Phương Tú Phong thực khản trương, không biết việc hôn nhân này thành vẫn là không thành, Ninh lão thái thái hỏi hắn vài vấn đề, hắn đều trả lời thật sự câu khản. Hắn cảm thấy chính mình biểu hiện rất kém cỏi, thương tâm thất vọng rồi đi.

Phương Tú Phong đi rồi, Ninh lão thái thái trầm ngâm nói: “Thành thật là thành thật, nhưng quá khô khan chút.”

“Thành thật có thể không khô khan sao?” Ninh Khanh nói.

“Ngươi là nguyên ý?” Ninh lão thái thái vẫn là muốn Ninh Khanh gả cho người trong sạch.

Ninh Khanh cúi đầu: “Để ta ngâm lại.”

Ngày hôm sau Ninh Khanh đi tới nhà của Phương Tú Phong ở Phương gia thôn.

Phương Tú Phong ở tại đầu thôn, ly thôn dân rất xa, Ninh Khanh tiến thôn liền nhìn thấy Phương Tú Phong. Hắn đang ở cửa đan sọt, đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe ngựa ngừng ở cửa nhà mình, một người mỹ nhân tuyệt sắc đỡ tay nha hoàn đi xuống.

“Ninh cô nương. ....” Phương Tú Phong quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

“Phương công tử là thành tâm cầu thú ta?” Ninh Khanh nói.

“Đương nhiên. ....” Khuôn mặt thanh tú của Phương Tú Phong đỏ như muốn thiêu cháy.

“Ta chỉ nghĩ nói với ngươi, ngươi cưới ta, sau khi thành hôn khả năng sẽ có chút chuyện phiền phức, nói không chừng còn mất mạng. Ngươi còn nguyên ý cưới?”

Phương Tú Phong ngẩn ra, lập tức liền đáp ứng: “Ta nguyên ý! Ta nguyên ý!”

Ninh Khanh giật mình, sau đó gật gật đầu, một lần nữa lên ngựa rồi đi.

Phương Tú Phong còn phát ngốc, cho rằng chính mình làm một hồi mộng đẹp. Thẳng đến buổi tối bà mới cười tới cửa nói: “Ninh gia đáp ứng rồi! Ngươi liền chờ làm tân lang đi!”

Phương Tú Phong mừng đến một nhảy ba thước cao, lập tức kêu bà mối cùng Ninh gia thương lượng việc đính thân.

Ngày hôm sau, Phương Tú Phong đi Ninh gia một chuyến, hai người trao đổi thiếp canh, liền tính là đính hôn.

Ninh lão thái thái tưởng đến tháng tám sang năm lại thành thân, nhưng Ninh Khanh lại nói càng sớm càng tốt, cuối cùng hôn kỳ định ở mừng tám tháng hai năm nay. Bởi vì hôn sự vội vã, cho nên nhanh chóng hạ sinh, nhà Phương Tú Phong nghèo đến vang leng keng, đến nhà tất cả thân thích bằng hữu đều mượn một lần, mới mượn được sáu lượng sáu bạc. Đối với thôn hương bình thường mà nói, xem như nhiều, nhưng tới Ninh gia, này chỉ là tiền một bữa cơm!

Ninh Nhị gia nhìn chằm chằm trong lòng bàn tay sáu lượng sáu bạc kia, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Nuôi không nha đầu này mười ba năm, cư nhiên chỉ trị giá sáu lượng sáu! Lại còn muốn bồi một tuyệt bút của hồi môn!

Ninh Diệu nghe được sinh lễ của Ninh Khanh chỉ có sáu lượng sáu, cười đến thiếu chút nữa lăn đến trên mặt đất: “Ta còn không có gấp qua gà đến khó coi như vậy! Cho dù là Nhị tỷ là thứ xuất xuất giá, cũng có sinh lễ sáu trăm lượng bạc! Ngũ nha đầu xinh đẹp nhất của chúng ta lại so Nhị tỷ kém một trăm lần!”

Sơ Nhụy tức giận đến thiếu chút nữa ngạt thở đi, Ninh Khanh nói: “Trước để cho các nàng cười đủ, dù sao chúng ta không thiếu tiền. Chờ về sau sinh hoạt ổn định rồi, chúng ta liền rời đi Việt Thành, sinh hoạt sẽ càng ngày càng tốt.”

“Đúng vậy, chờ thêm qua cửa này, chúng ta chính mình có tiền trong tay, còn không cần dựa nhà chồng. Rời đi Việt Thành sau một lần nữa bắt đầu, hẳn có thể kiếm một mảnh gia nghiệp xuống dưới.” Tuệ Bình gật đầu, “Phương công tử nhìn cũng là người tốt, hơn nữa hẳn không tài hoa, không có chí hướng lớn, tương lai trông cậy vào cô nương sống qua ngày, còn không nghe lời sao?”

Sơ Nhụy cắn môi, sắc mặt rất khó xem, tốt, một chút cũng không tốt!

Phương công tử này chính là đầu gối ngật đáp, nơi nào xứng đôi cô nương?

*****

Kính Nhân Thái Hậu thực mau liền thu được tin tức, Ninh Khanh xác thật đính hôn! Cùng một cái tú tài nghèo kiệt hủ lậu!

“Ngươi nói, đây là có chuyện gì?” Kính Nhân Thái Hậu, vẻ mặt cổ quái, hỏi.

“Nô tỳ cũng không biết.” Thu ma ma nói.

“Hừ, quản nằng là chuyện gì, dù sao nằng không tới tai họa Trạc Nhi nhà ta thì tốt rồi.”

Kính Nhân Thái Hậu nhíu nhíu mày, “Chỉ sợ Trạc Nhi bắt lấy không bỏ.”

“Nương nương có thể nghĩ cái biện pháp chi khai diện hạ mới được. Điện hạ cực kỳ thông minh nhạy bén, cũng không thể để hấn phát hiện.”

Kính Nhân Thái Hậu nghĩ nghĩ, chờ đến giữa trưa, liền đi tắm cung của Nguyên Đức Đế.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Không Xứng Có Được

Vừa qua khỏi mừng mười, quan phủ còn không có khai án, Tổng Trạc liền nhận được mật chỉ của Nguyên Đức Đế, đến Định Nguyên phủ điều tra vụ án Định Nguyên tri châu cầu kết với thương nhân bán muối.

Khi nhận được ý chỉ, sắc mặt Tổng Trạc có chút không tốt.

Án này tuy rằng vẫn luôn là hấn phụ trách, chỉ kém một bước thu lưới cuối cùng, nhưng năm trước hấn đã bàn giao việc này, ai biết Nguyên Đức Đế xác thật phái cho Thái Tử, nhưng lại muốn hấn cùng đi.

“Này vốn dĩ là công lao của ngươi, không kém một bước này, tội gì muốn cho người khác.” Thẩm Thành Cung biết được Tổng Trạc lãnh mật chỉ đi công tác, lại biết được chuyện Tổng Trạc năm trước đã đem nhiệm vụ bàn giao.

“Ta không giao ra, Hoàng bá phụ cũng tính toán cho Tổng Huyền tiếp nhận. Sao không cho bọn họ có cái thống khoái!” Tổng Trạc nói, rồi đột nhiên lạnh lùng cười: “Chỉ là Tổng Huyền đáng giận, giao cho hấn, còn lời kéo ta không bỏ, một hai phải ở trước mặt Hoàng bá phụ khởi tầu kéo ta cùng đi.”

“Đây là làm trợ thủ?” Thẩm Thành Cung cười nói.

“Ai trợ thủ?” Tổng Trạc nhíu mày, ý cười trên khóe môi tuyệt mỹ gọi lên một chút tà tứ, “Tổng Huyền, hử?”

“Ài, người nha!” Thảm Thành Cung cười khò lắc lắc đầu, “Người coi như thương hấn đi! Không về sau hấn lại cho người đi giày nhó*.”

*ý là gây khó dễ

“Nói cứ như là ta kệ hấn, hấn liền sẽ không làm yêu vậy. Ta đã lui một bước, đem công lớn nhường cho hấn, người ta còn ngại không đủ, không dẫm ta một chân không bỏ qua, người ta đều vô sỉ mà đem mặt duỗi lên đây, ta không đánh sao?”

“Khi nào xuất phát?”

“Ngày mai.” Tống Trạc nói, khề cau mày.

“Sớm như vậy?” Thảm Thành Cung kỳ quái: “Ít nhất nên qua mười lăm, không phải sao?”

“Đi sớm xong sớm.” Tống Trạc nói, rũ mắt nhìn xuống.

Hấn nghĩ tới Ninh Khanh. Rồi đi hơn mười ngày, nàng bị hấn kiêu dưỡng quen hấn là đã sớm chịu không nổi sinh hoạt tại Ninh gia, cũng nên tỉnh lại đi, hấn tuy rằng luôn miệng nói tuyệt sẽ không đi tiếp nàng, làm chính nàng khóc lóc trở về. Nhưng qua mấy ngày này, hấn không thể không thừa nhận, hấn luyến tiếc, luyến tiếc nhìn nàng xám xịt trở về.

Hấn muốn đi tiếp nàng, tưởng tượng nàng ủy khuất mà bỏ nhào vào trong lòng ngực hấn cọ cọ, ôm hấn làm nũng. Lần này nàng hấn là đã chịu giáo huấn, về sau sẽ nghe lời đi?

Nhưng hiện tại lãnh nhiệm vụ, hấn không thể đi tiếp.

Sau đó hấn lại nghĩ tới Trình Ngọc Hoa, chuyện lần trước hấn đã khiến Ngọc Hoa mất thể diện, nếu hấn đi tiếp, chính là dung túng Ninh Khanh. Hiện tại nếu như lãnh nhiệm vụ, khiến cho chính nàng trở về, hấn là lấy lại thể diện cho Ngọc Hoa.

Tống Trạc cùng Thảm Thành Cung ra cung, liền có gã sai vặt của Tĩnh Quốc Công phủ lại đây, nói thỉnh Tống Trạc đi Tĩnh Quốc Công phủ thưởng thức thịt hươu nướng.

Thảm Thành Cung nghe vậy cười: “Bổn vương có phần hay không?”

Gã sai vặt kia lập tức cười nói: “Đương nhiên! Khang Vương điện hạ có thể tới, vậy càng thêm nhà tranh thêm sáng a!”

*****

Trình Ngọc Hoa đang cùng tỷ muội trong nhà, còn có một đám tiểu thư quý tộc, quý công tử là thể giao với Tĩnh Quốc Công phủ ở bên nhau chơi đùa, trong đình hóng gió ở Hân Tuyết viên đặt mấy cái lò nướng, đang nướng thịt hươu thơm nức.

Các công tử cùng các cô nương đều thấy thú vị, cũng không cho nha hoàn hạ nhân tới, chính mình động tay rót rượu nướng thịt, ăn đến có tư có vị.

“Thần Vương thể tử cùng Khang Vương điện hạ tới.”

Mọi người ngẩng đầu, tầm mắt trước tiên liền tập trung trên người Tống Trạc. Thảm Thành Cung cũng là mỹ nam tử hiếm thấy, nhưng so sánh với Tống Trạc thiên tư tuyệt sắc như vậy, thật là kém một bậc.

Các tiểu thư quý tộc cũng là sắc mặt ửng đỏ mà nhìn Tống Trạc, vừa ái mộ vừa tiếc nuối.

Tống Trạc đã đính thân, mà trắc phi sẽ ở Kỳ Châu tuyền, thứ phi giống như Thái Hậu cũng đã chọn được người, các nàng là thiên kim đích nữ của đại thần nhất nhị phẩm, tự nhiên không thể làm thiếp, thật là một chút cơ hội đều không có.

Trình Ngọc Hoa nhìn hai mắt lóe sáng, cảm giác tự hào cứ thế mà sinh. Thấy quý nữ chung quanh một bộ dáng thích mà không có được, lại có vài phần đắc ý, bước nhanh tiến lên: “Biểu ca.”

Cầm lòng không đậu mà muốn kéo tay hấn, thần sắc Tống Trạc vừa động, bước chân nhẹ nhàng, không dấu vết tránh đi, âm thanh lạnh lùng nói: “Ngọc Hoa!”

Trình Ngọc Hoa ngẩn ra, mới biết chính mình vượt mức! Khuôn mặt nhỏ trướng đến đỏ bừng. Cho dù là vị hôn phu thê, cũng không thể ở trước mặt mọi người bắt tay lôi kéo.

Đạo lý quy củ là như thế, nhưng nghĩ đến hấn như phản xạ có điều kiện mà né tránh, nàng lại thương tâm vô cùng.

Nhớ tới Trình Ngọc Đan cùng vị hôn phu của nàng ấy, nàng lại không ngừng bắt gặp hai người họ trộm nắm tay, tất cả mọi người đều có nhìn thấy, nhưng cũng đều làm bộ nhìn không thấy mà thôi. Kỳ thật ở trước mặt mọi người kéo một chút lại như thế nào, tất cả mọi người đều sẽ thức thời mà coi như nhìn không thấy.

Cảm xúc của Trình Ngọc Hoa thấp xuống, Thảm Thành Cung cười nói: “Sớm biết sẽ có thịt hươu nướng, liền kêu Ngọc Tuyết cùng tới.”

Trình Ngọc Tuyết chính là đích thứ nữ của nhị phòng Tỉnh Quốc Công phủ, gả cho Thẩm Thành Cung làm trắc phi. Bởi vì nhị thúc của Trình Ngọc Hoa thật sự quá phế vật, nhị phòng không tiền đồ, nên đích thứ nữ có thể gả cho Thẩm Thành Cung làm trắc phi, đào cũng không tồi.

Trình Ngọc Hoa cười nói: “Trời lạnh như vậy, tội gì kêu nàng lại đi một chuyến, khi huynh trở về mang nhiều chút cho nàng là được.”

Ba người cùng nhau cười nói đi về phía đình hóng gió, Tiểu Mặc quận vương nhìn thấy Tổng Trạc, lập tức vọt qua, lôi kéo hai người thưởng thức thịt hân tự tay nướng.

Trình Ngọc Hoa uống lên một ly rượu trái cây, thấy thịt hươu có chút không đủ, liền đi ra ngoài kêu người đi kiếm chút thịt lừa lại đây. Khả Tâm thấy chung quanh không có ai, liền nói: “Vừa rồi thế tử không khỏi quá mới lạ chút, nói như thế nào quận chúa cùng hân cũng là thanh mai trúc mã, hiện tại lại là vị hôn phu thế.”

Trình Ngọc Hoa trong lòng âm ỉ, lại nói: “Người lại không phải không biết tính cách của hân, xưa nay đã như vậy. Hơn nữa, có lẽ là mười mấy năm phòng đến thật chặt, trước kia phạm là nữ tử dám gần thân hân đều sẽ bị Thái Hậu nương nương cảnh cáo, nhiều năm như vậy sợ là đã hình thành thói quen đi.”

“Lần trước khi đi Thần Vương phủ, nha hoàn nơi đó cũng không phải là nói như vậy.”

Khả Tâm nói: “Nghe nói thế tử cùng Ninh biểu cô nương kia chỉ kém không lẫn đến trên giường, kỳ thật cũng giống như lẫn ở trên giường không biết bao nhiêu lần.”

Tâm của Trình Ngọc Hoa lập tức đau như bị xé đến máu chảy đầm đìa, thẹn quá thành giận: “Người đem ta so sánh với một cái tiện thiếp sao?”

Khuôn mặt Khả Tâm trắng bệch, biết chính mình quá lắm mồm. Nàng ta ngày thường cũng chưa như vậy, nhưng nghĩ đến quận chúa chịu ủy khuất, còn có tiểu thương nữ kia kiêu ngạo, nàng ta liền nhịn không nổi.

“Bốn quận chúa là phải làm chính thất, tự nhiên phải chính trang tự trọng! Chẳng lẽ còn không có tự ái đi học thủ đoạn của những cái hồ ly tinh tiện thiếp đó?”

Khả Tâm, mồ hôi lạnh róc rách, không dám nói lời nào.

Trình Ngọc Hoa tuy rằng nói không cùng tiện thiếp so đo, sắc mặt lại thập phần khó coi, chờ phân phó hạ nhân xong, mới thấp giọng nói: “Chờ xem, nàng ta thực mau sẽ từ trong thế giới của biểu ca biến mất!”

Nàng đã từ chỗ Thái Hậu nương nương biết được, Ninh Khanh đã đính hôn!

Chỉ cần hiện tại kéo biểu ca, chờ cái tiểu thương nữ kia đã gả chồng, biểu ca muốn làm khó dễ, Trình gia bọn họ cùng Thái Hậu đều sẽ ngăn cản hân.

Khả Tâm là tâm phúc của Trình Ngọc Hoa, tự nhiên cũng biết tin tức này: “Quận chúa, ngài nói, tiểu thương nữ kia vì sao phải đính thân? Chẳng lẽ là lạt mềm buộc chặt, lại ra về? Vậy chúng ta khiến cho nàng tự ăn quả đắng! Xem nàng như thế nào tự tìm đường chết! Chỉ sợ thế tử tham luyến sắc đẹp của nàng, nhớ mãi không quên.”

Trình Ngọc Hoa trầm mặc một hồi, mới ý vị thâm trường mà cười: “Bốn quận chúa đã sớm chuẩn bị tốt một vật bảo hiểm.”

Trình Ngọc Hoa cùng Khả Tâm về tới đình hóng gió, cùng một đám quý nữ ngồi bên nhau, ăn thịt hươu nướng.

Tiểu Mặc quận vương đột nhiên nói: “Ài, ta như thế nào đã quên, thịt ngon như vậy, có thể nào không có hoa mai đặt ở mặt trên cùng nướng, lúc này mới kêu thanh nhã có mùi vị.”

Một thiếu nữ mặc áo vàng kiêu kiêu cười: “Ta đã sớm phái người đi hái, làm sao còn không có trở về?” Đây là đích trưởng tôn nữ của Bạch Thượng Thư, Bạch Uyển Hàm cô nương.

“Tối, cuối cùng hái được hoa mai về, nhưng làm chúng ta vội muốn chết, cho rằng nàng lạc đường đâu?” Một người quý nữ nói.

Đang nói, trong màn tuyết như lông ngỗng, một người thiếu nữ ăn mặc một thân phác tố phấn y, bên ngoài khoác áo choàng lông, trong tay bưng một lẵng hoa mai khai đến cực điểm, chậm rãi bước đến.

Nhưng hoa mai lại điểm, cũng không kịp dung mạo kiêu mỹ của nàng. Chỉ thấy lông mi trên con ngươi sáng ngời của nàng hơi hơi cong lên, phấn má má đào, mỹ điểm bức người.

Tổng Trạc nhìn liếc mắt một cái, chỉ cảm thấy có chút quen mắt, lại lười đến nghiền ngẫm, Thẩm Thành Cung đột nhiên nói: “Đôi mắt của nàng kia giống kiều khách nhà người.”

Thẩm Thành Cung mỗi lần thấy Ninh Khanh, Ninh Khanh đều mang khăn che mặt, cho nên hân chỉ nhận được đôi mắt của Ninh Khanh.

Tổng Trạc ngăn ra một chút, lại nghiêm túc mà xem thiếu nữ kia, khoảng mười lăm mười sáu tuổi, cùng Ninh Khanh có năm phần giống nhau, chẳng những là diện mạo, ngay cả quần áo trang dung đều giống, dung mạo so với Ninh Khanh muốn kém cõi ba phần, càng nhiều ba phần thành thực phong

vận, dù sao nếu phải tới nói, cũng là một người tuyệt sắc mỹ nhân. Tổng Trạc nhìn thiếu nữ tuyệt mỹ kia xong, mặt trầm xuống, mắt phượng hiện lên lạnh lẽo tức giận. Đây là đồ vật từ nơi nào toát ra tới, bằng năng cũng xứng có được một gương mặt cùng Khanh Khanh giống vài phần như thế!

Tiểu Mặc quận vương nhìn thiếu nữ kia, mắt đều thẳng, kêu lên: “Đây là cô nương nào toát ra tới, làm sao chưa thấy qua?”

Bạch Uyển Hàm đã cười tùm tùm đi qua, kéo tay thiếu nữ kia nói: “Đây là tộc muội Bạch Dung Yên của ta, là dòng nhánh của Bạch gia chúng ta ở Vĩnh Châu, tới kinh thành ăn tết, về sau đều ở tại nhà của chúng ta.”

Đây là muốn ở Thượng Kinh làm mai? Chúng quý công tử hai mắt đều sáng. Dòng nhánh của Bạch gia Vĩnh Châu đến cậy nhờ, thân phận hẳn là không cao, nhưng bằng Bạch Thượng Thư, hẳn là cũng có thể gả cho ngũ lục phẩm quan gia làm chính thê, hoặc là đưa cho hoàng tử hoàng tôn làm thiếp.

Bạch Dung Yên đã cười tiến lên làm cái phúc lễ, Bạch Uyển Hàm cười mắng: “Người như thế nào giờ mới đến, chúng ta đều đợi người đã ba mươi phút.” Lại hướng mọi người giải thích: “Ta cùng tới với nàng, đi qua Mai viên thấy bên kia hoa mai thật đẹp, nàng liền đi hái một chút, không nghĩ tới lâu như vậy mới hồi.”

Bạch Dung Yên cười đến xấu hổ: “Đều do ta tham, thấy cái này muốn, thấy cái kia lại muốn, chọn tới chọn đi, lại lạc một đoạn đường ngắn, lúc này mới trở về, khiến mọi người phải chờ lâu.”

“Cái gì, lạc đường?” Trình Ngọc Hoa mày nhăn lại, “Khả Tâm, đi nhìn một cái, những cái hỗn trưởng đó đều đến nơi nào lười nhác, Bạch cô nương lạc đường đều không biết.”

Bạch Dung Yên vội nói: “Không phải. . . . . Không liên quan đến các nàng. . . . . Có lẽ là bản thân ta ham chơi. . . . .”

Nói tự trách mà môi anh đào hơi đỏ, kiều tiểu nhưng khờ, mắt của chúng quý công tử lại thẳng.

Chỉ có Tổng Trạc, vẻ lạnh lẽo trong mắt càng sâu, khỏe môi ý cười hết sức châm chọc, làm bộ làm tịch! Bất chúc bừa!

Kỳ thật đây cũng là tính tình thật của Bạch Dung Yên, nhưng dừng ở trong mắt Tổng Trạc, liền thành tạo tác làm ra vẻ, bất chúc bừa! Như thế nào chán ghét như thế nào tới.

Tổng Trạc uống xong rượu trong ly, xoay người rời đi.

Lực chú ý của mọi người đều đặt ở trên người Bạch Dung Yên, đảo không nhiều lưu ý.

Chỉ Trình Ngọc Hoa vẫn luôn chú ý phản ứng của Tổng Trạc, thấy hắn rời đi, trong lòng khẩn trương, chuông cảnh báo vang lớn.

Nhưng nếu nàng đuổi theo đi nói, liền sẽ giấu đầu lòi đuôi, cho nên nàng chỉ có thể chịu đựng.

Thất thần cùng mọi người nói đùa một hồi, Trình Ngọc Hoa mới đứng dậy nói thay quần áo, đi tìm Tổng Trạc.

Trình Ngọc Hoa ở trong phủ xoay chuyển vài lần, mới biết được Tổng Trạc đi thư phòng của Tỉnh Quốc Công. Trình Ngọc Hoa đành phải phản hồi Hân Tuyết viên, chờ đến tất cả mọi người tan, mới lại đi thư phòng của Tỉnh Quốc Công.

Trình Ngọc Hoa dầy vò đợi gần nửa canh giờ, mới thấy Tổng Trạc từ thư phòng của Tỉnh Quốc Công ra tới, nhìn hắn khoác áo khoác lông chồn màu đen, nhìn như là muốn ly khai.

“Biểu ca.” Trình Ngọc Hoa chào đón, cười ngâm ngâm nói: “Chúng ta đang chơi đột nhiên không thấy huynh, ta tìm một hồi, mới biết huynh đi thư phòng của tổ phụ, chính là tổ phụ đột nhiên muốn gặp huynh sao?”

Tổng Trạc một đường bước nhanh đi về phía cửa, thấy nàng nói chuyện, bước chân dừng lại, xoay người thẳng tắp nhìn nàng, âm thanh lạnh lùng nói: “Ngọc Hoa, loại chuyện này về sau không cần lại làm.”

Khuôn mặt Trình Ngọc Hoa cứng đờ: “Ta có làm chuyện gì. . . . .”

“Chính là nữ tử kia.” Tổng Trạc xoay người lại muốn đi.

Sắc mặt Trình Ngọc Hoa biến đổi, khẩn trương: “Nữ tử nào? A, ta đã biết, là Bạch cô nương sao?” Nói rồi cười: “Ta còn tưởng rằng nói cái gì đâu. Nàng là tộc muội của Bạch Uyển Hàm, ta hôm nay vừa thấy nàng, cũng là hoảng sợ, lớn lên thật giống Ninh biểu muội, ta liền tưởng, biểu ca thấy có thể cũng giết mình giống ta hay không? Chuyện thú vị như vậy, cần phải phải hướng biểu ca dẫn kiến. Ai ngờ quay người lại huynh liền đi rồi.”

Lời này của nàng hợp tình hợp lý, lại hào phóng lại khéo léo, nhưng Tổng Trạc không tin nàng.

Ra đại môn, hạ nhân dắt tới ngựa của Tổng Trạc, Tổng Trạc xoay người lên ngựa, ngồi trên cao nhìn xuống nàng, thanh âm mang theo lạnh băng không dung nghi ngờ, lặp lại một lần lời nói vừa nãy: “Ngọc Hoa, loại chuyện này về sau không cần lại làm, ta không thích.”

Nói xong vung roi ngựa, vó ngựa giờ lên bông tuyết, tuyết trần mà đi.

Trình Ngọc Hoa chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cắn môi, nước mắt như hạt châu rơi xuống, cuối cùng nàng không màng hình tượng mà ngồi xổm

xuống, mặt chôn ở trong khuỷu tay khóc lớn.

Nàng làm sai cái gì? Chẳng lẽ nàng là chính thất liền chèn ép một cái thiếp đều không được?

Khả Tâm đi qua, cắn môi, xanh mặt, tại sao lại như vậy?

Kế hoạch hoàn mỹ như vậy vì sao lại thất bại?

Bạch Dung Yên lớn lên giống cái tiểu thương nữ kia như thế, thế tử không phải vừa thấy liền phải sinh hảo cảm sao? Chậm rãi dẫn tiến, Bạch Dung Yên lại đối thế tử tỏ vẻ ái mộ cùng tình ý, thử hỏi nam tử nào chịu được ái mộ cùng tình ý của tuyệt sắc mỹ nhân?

Chờ hôn sự của tiểu thương nữ kia bị thọc ra, thế tử cho dù lại giận, chỉ cần có Bạch Dung Yên thay thế, thực mau liền sẽ quên tiểu thương nữ kia.

Mà Bạch Dung Yên bị nắm ở trong tay quận chúa, lại không giống tiểu thương nữ kia không chịu khống chế, tương lai chậm rãi chèn ép, chờ quận chúa hoàn toàn thu nạp tâm của thế tử, lại một chân đá văng ra.

Tại chỗ ở của Trình Ngọc Hoa, Bạch Uyển Hàm cùng Bạch Dung Yên đang nóng lòng chờ đợi.

“Hàm tỷ tỷ, người nói quận chúa vì cái gì còn không trở lại?” Bạch Dung Yên nói.

“Gấp cái gì?” Bạch Uyển Hàm lạnh lùng quét nàng liếc mắt một cái: “Thâm son cùng cốc ra tới chính là thâm son cùng cốc ra tới, một chút giá đường đều không có, vội vã thấy nam nhân như vậy?”

Bạch Dung Yên ghen một chút, không nói lời nào.

Nàng tuy rằng là gia đình bình dân xuất thân, cha chỉ là một tiểu quan thất phẩm ở địa phương, nhưng nàng từ nhỏ có dung mạo cực hảo, cho nên cha mẹ không tiếc hao phí tiền của bồi dưỡng nàng, lại thêm nàng thông minh, cầm kỳ thư họa, thơ từ ca phú, mọi thứ đều lấy đến ra tay. Sau khi đến Thượng Kinh, cùng nữ tử quý tộc nơi này so sánh lên, tuy rằng có chênh lệch, nhưng trải qua hơn nửa tháng bất chước cùng luyện tập, chênh lệch đã bỏ trở về.

Sau lại biết được nàng bị Ngọc Hoa quận chúa nhìn trúng, muốn đưa đến bên người Thần Vương thế tử, mà Bạch gia bản gia cũng thập phần duy trì, nàng miễn bản nhiều vui vẻ.

Đặc biệt hôm nay vừa thấy Thần Vương thế tử, kia thật đúng là phong lưu tuyệt sắc, thanh trác tuyệt tục, liền càng thêm nguyện ý.

Chỉ cần nàng nghe lời một chút, quận chúa còn hứa hẹn tương lai nâng nàng làm phu nhân.

Đang nói, Khả Tâm trầm khuôn mặt trở về: “Hai vị Bạch cô nương, quận chúa kêu các người đi về trước.”

“Vì sao?” Bạch Uyển Hàm ngăn ra.

“Dù sao việc này về sau lại nghĩ, hôm nay cứ như vậy.” Khả Tâm nói xong liền đi rồi.

Bạch Dung Yên rất là thất vọng, khế cắn môi anh đào.

“Còn không đi! Ngồi ở chỗ này mọc meo sao?” Bạch Uyển Hàm lãnh trừng mắt nhìn nàng.

Bạch Dung Yên nửa tháng này sớm đã quen với thái độ quát mắng của Bạch Uyển Hàm, thừa dạ mà đứng lên, đi theo phía sau nàng ta.

*****

Sáng sớm hôm sau, Tống Trạc liền cùng Thái Tử Tống Huyền bí mật ra kinh, đi Định Nguyên châu. Định Nguyên châu cách Thượng Kinh một cái huyện, ở phương hướng trái ngược với Việt Thành.

Từ khi Ninh Khanh đính hôn xong, Ninh Khanh đối với cuộc sống sau khi thành hôn nhưng thật ra có vài phần chờ mong.

Phương Tú Phong hiện tại cơ hồ mỗi ngày đều tới phủ thành, mỗi lần đều sẽ tặng Ninh Khanh một ít đồ vật, có giỏ tre tự mình đan, hoặc là trầm gỗ tự tay làm, còn tặng Ninh Khanh thơ tình hân viết.

Ninh Khanh thu được vài thứ kia, nắm ở lòng bàn tay, cảm thấy vô cùng chân thật, mấy thứ này không phải làm bằng vàng ròng, cũng không có khảm châu báu quý giá, phác thật tự nhiên, ném ở trên đường cái cũng chưa người nhặt, chỉ có thể là của riêng nàng.

Khi thu được thơ tình, Ninh Khanh đều ngại ngần không dám xem, cho dù là người hiện đại, nhưng trước nay không thu qua thơ tình, lời kịch cùng câu thơ đầy phong cách Quỳnh Dao như vậy, xem đến Ninh Khanh cảm thấy xấu hổ, nghĩ thầm tú tài này nhìn qua tướng khô khan, cư nhiên cũng biết chơi kịch bản buồn nôn.

Ninh Khanh là oan uổng Phương Tú Phong, người ta cũng không phải chơi kịch bản, người ta là có cảm mà phát. Ở trong cảm nhận của hắn, Ninh Khanh tồn tại giống như tiên nữ, những cái ca ngợi đó tất cả đều là phát ra từ nội tâm của hắn, những cái tình ý đó cũng là phát ra từ nội tâm.

Từ khi đính thân xong, Phương Tú Phong cảm thấy bản thân quả thực chính là sống trên thiên đường, tuy rằng không thu được hồi âm của Ninh Khanh, nhưng chỉ cần đồ vật của hắn đều giao vào trong tay nàng, hắn liền hạnh phúc. Hắn nhiều hạnh phúc đến mức quả thực có thể viết một quyển sách, gọi là «thời gian hạnh phúc khi ở bên nữ thần»!

Tuệ Bình nhìn càng thêm vui mừng, cô nương không chọn sai người, cái tú tài này tuy rằng không kịp thế tử một phân, nhưng thắng ở chân thật, có thể chộp trong tay.

Sơ Nhụy lại ở một bên gấp đến độ muốn khóc, xem tình hình này, cô nương là gả định rồi sao? Vậy phải làm sao mới tốt bây giờ? Không được, nàng nhất định phải ngăn cản!

Nhưng nàng thấp cổ bé họng, ngăn cản như thế nào? Nhất định phải nghĩ cách thông tri thế tử mới được! Nhưng nàng không biết chữ, không biết viết thư, thông tri như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Bắt Được

Hôn kỳ càng ngày càng gần, Ninh Khanh vội vàng khâu áo cưới.

Trừ bỏ áo cưới của gia đình nghèo khổ, rất nhiều người đều chỉ là thêu tượng trưng vài đường, còn lại đều là ở cửa hiệu thêu bên ngoài chế tác.

Nhưng sinh kế tiền tài trong nhà đều là Ninh Nhị gia cầm giữ, Ninh Nhị gia hận không thể một xu tiền của hồi môn cũng không chi, nơi nào sẽ cho Ninh Khanh ở bên ngoài đặt làm áo cưới.

Chỉ nói: “Chính nàng phạm tiện phải gả cho cái tú tài nghèo kiệt hủ lậu, tự nhiên muốn theo cách làm của nhà nghèo. Nếu như chút khổ này cũng không muốn ăn, được a, nâng đến Tây Xương Hầu phủ làm tiểu thiếp.”

Đương nhiên, của hồi môn cũng không nhiều lắm, chỉ chuẩn bị tám nâng, tính lên còn không đến một trăm lượng bạc, gả đến có thể nói là cực kỳ khó coi.

Ninh lão thái thái rất bất mãn, nhưng lại không dám lên tiếng. Bởi vì toàn bộ Ninh gia đều dựa vào Ninh Nhị gia, hôn sự của Ninh Khanh đã làm hắn cực kỳ bất mãn, không thể phát sinh thêm chuyện khác nữa.

Ninh Khanh ở trong phòng khâu áo cưới, Ninh Diệu lại tưởng lời kéo Ninh Tổ Ninh Xảo đi chê cười Ninh Khanh, nhưng Ninh Tổ Ninh Xảo bị đánh đến sợ, không dám lại sinh sự. Hơn nữa Sơ Nhụy gắt gao đóng lại cửa không cho tiến.

Ninh Diệu thấy thế, thầm mắng một tiếng đồ nhát gan, gió chiều nào theo chiều nấy, liền chạy đến ngoài cửa sổ của Ninh Khanh ngấm ngầm hại người.

“Lần trước Tam tỷ tỷ xuất giá là có bao nhiêu sính lễ cùng của hồi môn?” Ninh Diệu nói với nha hoàn của mình.

“Sính lễ chừng hai mươi tám nâng, giá trị tám trăm lượng bạc đâu. Của hồi môn hai mươi nâng, giá trị sáu trăm lượng. Tam cô nương vẫn là thứ xuất đấy!” Nha hoàn của nàng ta nói.

“Cha mẹ ta chuẩn bị cho ta của hồi môn hơn một ngàn lượng! Nếu sính lễ không được hai ngàn lượng, ta không gả!” Nàng ta hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

Sơ Nhụy ngồi ở trong góc, đều đã tức phát khóc, này không thể được nha, nàng nhất định phải nghĩ cách thông tri thế tử!

Nhưng nàng không biết chữ, hạ nhân trong phủ cũng cơ hồ đều không biết chữ, lão tú tài ở trên đường chuyên cho người ta viết thư đã hồi hương ăn tết, đến bây giờ còn không có trở về! Làm sao bây giờ?

Tú tài? Đúng rồi, nàng trước mắt không phải có một cái tú tài sao? Sơ Nhụy nghĩ liền hai mắt sáng ngời.

Ngày hôm sau, Phương Tú Phong lại tới tặng đồ vật cho Ninh Khanh, từ trước đến nay đối với hắn cái mũi không phải cái mũi, đôi mắt không phải đôi mắt, Sơ Nhụy cười đón nhận, sợ tới mức Phương Tú Phong cho rằng nàng gấp quý!

“Cô gia, ngài lần này đưa thứ gì cho cô nương nhà ta vậy?”

Nghe được một tiếng cô gia, cả khuôn mặt Phương Tú Phong trướng đến đỏ bừng, thụ sủng nhược kinh mà cười cười: “Là tiểu bạch thỏ làm bằng tre trúc, không biết nàng thích hay không. Đúng rồi, cũng làm cho người cùng Tuệ Bình chơi.”

“Cảm ơn ngài.” Sơ Nhụy cười nói: “Cô gia, ngài có thể dạy ta mấy chữ sao?”

“Được a.” Phương Tú Phong muốn cưới Ninh Khanh, tự nhiên tưởng lấy lòng người bên cạnh Ninh Khanh, hắn hận không thể Sơ Nhụy có cầu với hắn.

Sơ Nhụy sợ hấn hoài nghi, tả kéo hữu xà, hỏi rất nhiều chữ, cuối cùng gom đủ các chữ mà mình muốn.

“Cô gia, ta một cái tiểu nha hoàn học chữ chắc chắn bị người chê cười, ngài cũng không nên ra bên ngoài nói. Ngay cả Tuệ Bình cũng không cho nói, nếu không ta liền ở trước mặt cô nương nói xấu ngài.”

Từ sau khi đính thân, Phương Tú Phong vẫn luôn thấp thỏm bất an, sợ Ninh Khanh đột nhiên không muốn, vừa nghe lời này của Sơ Nhụy, lập tức gật đầu đáp ứng. Hơn nữa Tuệ Bình rất bận, muốn giúp đỡ Ninh Khanh thù thù, bình thường hẳn là không thấy được Tuệ Bình, tiếp kiến hẳn đều là Sơ Nhụy.

Sơ Nhụy trở lại nhà ở, lặng lẽ viết thư, không tiếc tiêu một trăm lượng bạc mà nàng ở Thần Vương phủ tích góp được, làm người ở tin quán dùng bò câu đưa thư cho nàng, bằng tốc độ nhanh nhất gửi đến Thượng Kinh.

Từ Việt Thành đến Thượng Kinh, ngày đêm ra roi thúc ngựa lên đường muốn mất bảy ngày, bò câu đưa thư ba ngày là có thể đến.

Thần Vương phủ ——

Đồng Nhi đang cho Tuyệt Hoa Cao ăn, một người nhị đẳng nha hoàn chạy vào: “Đồng Nhi tỷ tỷ, người có thư nhà.”

“Ta từ nhỏ đã bị bán, từ đâu ra thư nhà.” Đồng Nhi trừng mắt nhìn nàng kia, tiếp nhận thư, chỉ thấy trên phong thư có hai chữ “Đồng nhi” được viết xiêu xiêu vẹo vẹo.

Tên đều viết sai rồi, là cho nàng sao? Nghĩ lại một chút trong phủ giống như không có ai tên là đồng nhi, liền xoát xoát hai tiếng đem phong thư mở ra, mặt trên chỉ viết một câu ——

“Cô nương mừng tám tháng hai xuất giá.” Lạc khoản chỉ có một chữ “Nhụy”.

Đồng Nhi cầm thư ngẩn ra một chút, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, một hồi lâu, mới giống như bị sét đánh, đột nhiên nhảy dựng lên, nghiêng ngả lao đảo vọt tới phòng Vũ Tinh: “Vũ Tinh, mau, thông tri thế tử, cô nương phải gả chồng!”

“Cô nương nhà ai phải gả chồng?” Vũ Tinh cũng là không kịp phản ứng, bởi vì các nàng nằm mơ cũng không thể tưởng được Ninh Khanh sẽ gả chồng.

Đồng Nhi đem thư nhét vào trong tay nàng, Vũ Tinh xem qua xong sắc mặt kịch biến: “Đi thôi, truyền tin cho thế tử. Cho dù không biết lần này là thật hay giả.”

Thần sắc của Đồng Nhi biến ảo, cô nương có bao nhiêu thích làm âm ỉ các nàng chính là rõ ràng: “Chúng ta làm tốt việc thuộc bổn phận của chính mình là được.”

*****

Tổng Trạc cùng Tống Huyền vừa đến Định Nguyên phủ, đã thu lưới bắt được Định Nguyên tri châu cùng muối thương Lư Nhị Tân.

Tổng Trạc đang cùng Tống Huyền ở thư phòng kiểm kê trưởng mục cùng tài sản riêng của Định Nguyên tri châu, Thanh Ảnh ở ngoài cửa lúc ẩn lúc hiện, sắc mặt thập phần khó coi mà nhìn ngóng bên trong.

“Trạc đệ, thám tử nhà ngươi tới.” Tống Huyền nói.

Tổng Trạc bỏ xuống sổ sách cầm trong tay, liền đi ra ngoài, không kiên nhẫn nói: “Chuyện gì?”

Thanh Ảnh, sắc mặt xanh mét, nhìn hắn một cái mới nói: “Biểu cô nương phải gả chồng.”

Tổng Trạc ngẩn ra, não trống rỗng, một hồi lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, thẳng tắp mà nhìn chằm chằm Thanh Ảnh, ánh mắt lạnh lùng nói: “Lặp lại lần nữa!”

Không chỉ là Thanh Ảnh, Thanh Phong Thanh Hà cùng mười mấy hộ vệ tất cả đều là hô hấp cứng lại, cúi đầu xuống.

“Vừa rồi thu được tin tức của Đồng Nhi.” Thanh Ảnh toát mồ hôi lạnh: “Nói biểu cô nương ở Việt Thành đính thân, mừng tám tháng hai thành thân.”

Khuôn mặt của Tổng Trạc lãnh tựa như băng tuyết ngưng tụ. Hắn hướng thư phòng ném xuống một câu: “Thái tử, Lư Nhị Tân chạy!”

“Ai chạy!” Tống Huyền, sắc mặt xanh mét, chạy ra tới, một phen giữ chặt Tổng Trạc:

“Hắn sao có thể chạy?”

“Ta đuổi theo.” Tổng Trạc ném tay hắn ra.

“Này! Tổng Trạc!” Khuôn mặt tuần tú của Tống Huyền trầm xuống, Lư Nhị Tân chính là nhân chứng máu chó, làm sao có thể để Tổng Trạc một người đuổi theo, Lư Nhị Tân chạy trốn lần này, nói không chừng còn có thể nhốt hết củ cải trong đám bùn! Đến lúc đó công lao.....

“Nếu không ngại đi, hử?” Tống Trạc nhủ mảy, mắt phượng lạnh lùng đảo qua, lãnh giống như mang theo sát ý.

Tống Huyền nhăn nhó: “Vẫn là ngại đi!”

Bắt lấy một ổ Lưu Nhị Tân, công lao tuy cao, nhưng cũng không có mê người bằng vợ vệt gia sản của Định Nguyên tri châu a! Tống Trạc vừa đi, hần liền có cơ hội ở trường thượng gian lận, đến lúc đó chiếm một nửa gia sản của Định Nguyên tri châu bỏ vào túi riêng không phải là mộng!

Chỉ là, Tống Trạc này thật sự đáng giận, lại không phải buộc hần phải đi, lạnh lùng trừng mắt nhìn mình làm gì? Cứ như bắt hần đi đầu thai vậy!

Tống Trạc dưới chân sinh phong, một đường đi, trên mặt âm trầm đường như tích ra nước tới: “Thanh Phong, lãnh người đi giải quyết toàn bộ người của Tống Huyền đang canh giữ Lưu Nhị Tân, đem người thả ra, dẫn hần chạy trốn về phía Việt Thành.”

“Điện hạ, cần gì như thế.” Thanh Phong nói: “Có lẽ..... Biểu cô nương lại là cái kinh, để bọn thuộc hạ đi ngăn cản là được.”

Bước chân Tống Trạc dừng lại, khoe môi gọi lên ý cười tàn khốc: “Khi nào, lời nói của bốn thế tử đều thành gió thoảng bên tai?”

Sắc mặt Thanh Phong trắng nhợt: “Thuộc hạ tuân mệnh!”

“Thanh Ảnh, lập tức đi tra chuyện ở Việt Thành.”

Tống Trạc lãnh hộ vệ, cười khoái mã chạy như bay về phía Việt Thành.

Tống Trạc có phương thức truyền tin riêng, tin tức truyền lại đến cực nhanh, chờ đến giữa trưa ngày hôm sau, tin tức từ Việt Thành bên kia liền truyền tới.

Ninh Khanh ở Việt Thành trải qua cái gì, đối tượng dính thân là ai, tất cả đều tra đến rõ ràng.

Khi nhìn đến hai chữ “Tú tài”, Tống Trạc thiếu chút nữa phun ra một búng máu, hung hăng xoa xoa, thư tín trong tay liền hóa thành phấn.

Nàng cứ nhiên thật sự tìm cái tú tài nghèo kiệt hủ lậu!

Được a Ninh Khanh! Nàng đến tốt cùng là cùng hần giận dữ vẫn là.....

Tống Trạc chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, không dám đi tưởng, cũng không muốn đi tin tưởng, lấy lại tinh thần, hung hăng vung roi ngựa, bảo mã đạp phong chạy như bay.

*****

Từ sau khi gửi thư ra ngoài, Sơ Nhụy cả ngày hoảng loạn.

Cảm thấy chính mình giống như phản bội Ninh Khanh, rồi lại sợ Tống Trạc không có thu được thư, không thể ngăn cản Ninh Khanh thì làm sao bây giờ?

Ninh Khanh mấy ngày này vội thêu áo cưới đến com cũng chưa ăn, nên không có chú ý Sơ Nhụy.

Ninh Khanh thêu thừa không tốt, cho đến đầu tháng hai, áo cưới của nàng mới làm xong, thêu công chỉ có thể miễn cưỡng nhập vào mắt.

Ninh Khanh cầm lấy thân áo cưới màu đỏ kia, nhẹ nhàng thở ra. Tiếp theo nàng liền bắt đầu làm hai bộ trung y cùng giày vớ cho Phương Tú Phong.

Tuệ Bình thấy đôi tay của nàng đều sưng đỏ, vội la lên: “Cô nương, nếu không dư lại để nô tỳ tới làm.”

“Không cần, ta chính mình làm.” Ninh Khanh cúi đầu chuyên tâm đẩy nhanh tốc độ, đây là trọng phụ của nàng, việc thê tử nên làm, nàng sẽ vì hần làm tốt.

Vành mắt Tuệ Bình ửng đỏ, cô nương đến nay còn không có quên thế tử, hoặc là, cả đời cũng sẽ không quên, lại muốn ở ở đáy lòng, dùng thời gian từng chút từng chút mà phủ bụi lên.

Hai mắt Ninh Khanh là trong trẻo, nàng biết chính mình đang làm gì. Chính là bởi vì nàng quá mức thanh tỉnh, Tuệ Bình mới càng thêm đau lòng nàng.

Đào mắt liền đến mừng tám tháng hai, Ninh Khanh muốn xuất giá.

Ninh Khanh sáng sớm liền dậy để trang điểm, hôn lễ của Ninh Khanh phi thường đơn sơ, ngay cả mũ phượng đều không có, bởi vì Thiên Thịnh có phong tục, mũ phượng là nhà trai chuẩn bị, Phương Tú Phong nhà nghèo, chuẩn bị không nổi.

Ninh Khanh chỉ hướng trên đầu dán hai đoá châu hoa màu đỏ, áo cưới trang dung đều đơn giản, nhưng nàng thanh điểm tuyệt sắc, cho dù như vậy cũng lộ ra một loại cảm giác cao quý hoa lệ.

Ninh lão thái thái nhìn Ninh Khanh, nước mắt liền ở trong mắt đảo quanh, đứa cháu gái này của bà có tư dung khí độ như thế, vốn nên hưởng thụ phú

quý, lại vận mệnh trên người, cứ nhiên rơi vào kết cục như vậy.

Ninh lão thái thái trộm nhét một ngàn lượng ngân phiếu cho Ninh Khanh.

Ninh Khanh trong lòng đau xót, không nói chuyện, thu. Trước làm tổ mẫu an tâm, về sau lại hiếu kính bà gấp bội là được.

“Tới! Phương công tử tới đón dâu!” Bà mỗi cười tiến vào, chúc mừng lại chúc mừng, ngoài cửa đã vang lên tiếng pháo.

“Tổ mẫu, ta đi rồi.” Khăn hồng màu đỏ rơi xuống, tầm nhìn của Ninh Khanh chỉ dư lại một mảnh hồng, tiếp theo bị bà mỗi đỡ lên kiệu hoa.

Lên kiệu hoa, chung quanh tiếng nhạc vang lên, ồn ào đến lỗ tai ong ong.

Ninh Khanh ngồi trong kiệu hoa, nâng lại nghĩ tới Tống Trạc.

Lần này nàng không có áp lực chính mình, từ tương ngộ, sủng ái, ngọt ngào, còn có cuối cùng tuyệt tình..... Nàng đem tất cả mọi chuyện về hắc đầu hồi tưởng một lần, bởi vì về sau nàng sẽ không lại nghĩ tới.

Nếu như ký ức không thể quên, cũng chỉ có thể khóa lại.

“Nàng làm sao lại khóc.....” Phương Tú Phong ngồi ở trước ngựa, thoi khắc chú ý trong kiệu.

“Đây là đang khóc gả nha!” Bà mỗi cười nói. “Tân nương tử hiếu thuận, luyện tiết tổ tông cha mẹ thúc bá huynh đệ tỷ muội.”

“Mau lên xe, chúng ta đi đưa dâu!” Từ Ninh phủ ra hai chiếc xe ngựa, lại là bốn tỷ muội Ninh Diệu cùng Ninh lão thái thái đi theo tới Phương gia thôn.

Ninh Nhị gia cùng Cố thị đều đi, Ninh Đại gia cùng Điền thị ở nhà trông cửa. Cha ruột của Ninh Khanh Ninh Tam gia lại không có tham dự, không biết chạy đi chỗ nào lêu lổng, ngay cả nữ nhi duy nhất thành thân đều không thấy bóng dáng.

Ninh Khanh từ khi xuyên qua tới bây giờ cũng chưa gặp qua người cha tòi tệ kia, chỉ coi như hắc đầu đã chết.

Bởi vì thanh danh Ninh Khanh không tốt, cho nên cũng không có làm lớn, chỉ thông tri nhà ngoại của Ninh Khanh Liễu gia.

Liễu lão thái thái phát bệnh, đi không được, Khang thị muốn nhìn Ninh Khanh gả cho cái người sa cơ thất thế như thế nào, liền lôi kéo hai cái nhi tử và con dâu Bùi thị cùng đi.

Nhà Phương Tú Phong chỉ có hai gian nhà tranh, đáp ở sân một cái lều dùng làm phòng bếp, bên ngoài dùng tre trúc vây lại một khoảng đất lớn làm tiền viện. Trong viện bày hai mươi bàn, người dân trong thôn đang giúp đỡ làm tiệc rượu.

“Phòng ở này còn không bằng phòng ở của hạ nhân nhà ta.” Khang thị trào phúng: “Cứ nhiên coi thường nhi tử ta, xứng đáng gả cho người sa cơ thất thế như vậy!”

Ninh Nhị gia cũng là hết sức châm chọc, kêu người đi làm thiệp cho Tây Xương Hầu người không đi, được thôi, xứng đáng làm thôn phụ!

Bốn tỷ muội Ninh Diệu đứng ở nơi đó, Ninh Diệu nói: “Một mối quá.”

“Tìm cái ghế dựa ngồi đi.” Ninh Tổ cũng một mối.

“Dơ như vậy, không ngồi!” Ninh Diệu dùng khăn che lại mũi, “Ồ nông thôn nơi nơi đều có mùi phân gà, ta muốn về nhà.”

“Ta cũng muốn về nhà.” Ninh Xảo bĩu môi.

“Muốn về lập tức cút!” Ninh lão thái thái gầm lên. Bà tức giận đến ngực thẳng phập phồng, đừng nói là mấy tỷ muội Ninh Diệu, chính là bà cũng cảm thấy hoàn cảnh quá kém! Nhưng nghĩ đến Ninh Khanh là bị Thần Vương phủ đuổi ra ngoài, thanh danh đã hủy, cũng chỉ có thể như vậy thôi.

“Tổ mẫu, không trách chúng ta, ai kêu Ngũ nha đầu phải gả tới loại địa phương này.”

Ninh Diệu vui sướng khi người gặp họa, “Điều oán chính nàng tự tìm đường chết, rõ ràng ở đến tốt, lại bị người ta đuổi đi.”

Ninh lão thái thái tức giận đến ngã ngựa, hận không thể tát Ninh Diệu một cái ngã trên mặt đất, nhưng nghĩ đến hiện tại là hôn lễ của Ninh Khanh, đều nhìn xuống.

“Tân nương tử hạ kiệu hoa!” Bà mỗi xướng một tiếng. Một đám thôn dân vây quanh lại đây, tiểu hài tử hi hi ha ha tiến lên đoạt kẹo mừng.

Phương Tú Phong khăn trương đưa tay đi đỡ, mọi người chỉ thấy một bàn tay tuyết trắng nhu đề vươn tới, sau đó phóng tới trong tay Phương Tú Phong.

Phương Tú Phong gắt gao nắm lấy tay nhỏ mềm mại không xương của nàng, tâm đều phải hóa, cảm thấy chính mình giống như đang ở trong mơ, ngốc ngốc mà cười: “Cẩn thận.....”

“Dạ.” Bao bọc tay nhỏ của nàng là một xúc cảm thô ráp xa lạ, khiến nàng muốn tránh thoát, nhưng cũng chỉ là phản ứng trong nháy mắt, nàng liền ổn định tâm tình, không cho chính mình tùy hứng như thế.

Đây là trượng phu của nàng, là người mà nàng tương lai cộng độ cả đời, nàng cần chậm rãi tiếp thu.

“Mau vào đi, bái thiên địa!” Bà mới cười, đưa lên tú cầu màu đỏ.

Hai người một tay nắm lấy dải lụa đỏ, ở mọi người vây quanh bước vào chính sảnh.

Hai người đứng ở chính sảnh, khi chuẩn bị bái thiên địa, trái tim Ninh Khanh không biết vì sao đột nhiên quỵ dị mà nhảy nháy.

Tì nghi đã bắt đầu hô: “Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê đôi bái, kết thúc buổi lễ! Đưa vào động phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Bắt Được 2

Đến khi bái đường xong, Ninh Khanh không biết có cảm giác gì, tâm tình tựa như từ trên đám mây cao cao rơi xuống mặt đất, tâm rất đau, rồi lại thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ninh Khanh cùng Phương Tú Phong vào động phòng, một đám người muốn tới nháo, Phương Tú Phong cũng tưởng náo nhiệt, nhưng sợ nàng sợ hãi, đóng lại cửa không cho ai vào.

Ninh Khanh ngồi ở trên giường, hần vén khăn hi, Ninh Khanh chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, rồi thấy vẻ mặt Phương Tú Phong kinh diễm, si ngốc nhìn nàng, kinh diễm qua đi chính là khăn trương: “Nàng. . . . . làm sao lại khóc?”

“Ách? Có sao?” Ninh Khanh xoa xoa mặt chính mình, quả thực có nước mắt, “Khả năng khi lên kiệu rơi xuống.”

“Nàng đối sao? Cách ăn cơm còn có một lúc nữa.” Phương Tú Phong quan tâm nhìn nàng.

“Ừm, đói bụng.”

Phương Tú Phong lập tức đi đến một bên, lấy ra một chén mì từ hộp đồ ăn, đem chiếc đũa đưa cho nàng, “Ăn đi, khả năng có chút lạnh.”

Đây là biết nàng ban ngày không ăn được gì, đặc biệt vì nàng mà chuẩn bị? Ninh Khanh trong lòng đau xót, trong đau đón lại giống như được một tia ấm áp vây quanh, giống như cũng không đau như vậy. Một bên gấp mì một bên rót nước mắt.

“Nàng. . . . . Lại làm sao vậy?” Phương Tú Phong nhìn nàng rót hạt đậu vàng, đau lòng không biết làm sao, chân tay luống cuống.

“Không có việc gì.” Ninh Khanh lắc lắc đầu, “Ta về sau. . . . . Nhất định sẽ thành thật kiên định mà cùng chàng sinh hoạt, tướng công.”

Nàng cư nhiên kêu hắn là tướng công! Phương Tú Phong kích động đến thiếu chút nữa hi cực mà khóc, quơ chân múa tay.

Hắn đảo hít một hơi, ngồi ở trước mặt nàng nhìn chăm chăm xem nàng.

Nàng đang cúi đầu xì xụp hút mì sợi, lông mi thật dài như cánh bướm buông xuống, khuôn mặt nhỏ mình diễm căng mịn đến có thể nặn ra nước, theo động tác nàng ăn khuôn mặt nhỏ chuyển động, đáng yêu đến tâm Phương Tú Phong đều phải mềm nhũn.

Biểu tình của nàng, động tác của nàng vừa sinh động vừa đáng yêu, trước kia hắn vẫn luôn cảm thấy nàng xa tận cuối chân trời, hiện tại lại cảm giác nàng chân thật như thế, giờ tay có thể với tới, nhưng không có làm nàng mất đi cái loại khoảng cách quang hoàn cao cao tại thượng này, ngược lại nhiều vài phần hoạt sắc sinh hương, mình diễm động lòng người, càng thêm thâm nhập nhân tâm.

Phương Tú Phong đối Ninh Khanh yêu thích lại nhiều thêm vài phần, trước kia là sùng bái ái mộ, hiện tại, lại chuyển hóa vì yêu trong tim.

“Này, tân lang mau ra đây tiếp đón khách nhân! Ban ngày ban mặt chẳng lẽ liền động phòng sao?” Bên ngoài thôn dân không chút yên phận, đang kêu to.

Phương Tú Phong không yên tâm nàng ở một mình, lại vội vã bên ngoài, do dự.

“Chàng đi ra ngoài đi, ta ở một mình không sao, chờ đến cơm chiều kêu ta. Kêu Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy tiến vào bồi ta là được.”

Nông hộ không thể so với thiên kim tiểu thư dưỡng ở khuê phòng, mỗi người đều là muốn đi ra ngoài lao động, cho nên tân nương vén khăn hi xong,

com chiều có thể đi ra ngoài ngồi vào.

“Được, ta đây liền đi ra ngoài.” Phương Tú Phong gọi hai người Tuệ Bình tiến vào xong liền đi ra ngoài tiếp khách.

Tuệ Bình Sơ Nhụy tiến vào, Sơ Nhụy mày ù mặt ê, khóc không ra nước mắt.

Xong rồi! Hết thầy đều xong rồi! Cô nương đã bái đường, cùng cái tú tài nghèo kiết hủ lậu kia thành thân, cứ như vậy định rồi!

Tuệ Bình thấy Ninh Khanh đã ăn qua, vui mừng cười cười: “Chú rể mới thật biết săn sóc, cô nương là người có phúc khí.”

“Về sau đừng gọi ta là cô nương. ....” Ninh Khanh nói xong liền nghẹn, không gọi cô nương vậy gọi là gì đây? Phu nhân? Thái thái? Nàng không cáo mệnh, là không thể kêu phu nhân, kêu thái thái. .... Nàng mới mười ba tuổi. ....

Ninh Khanh có chút rối rắm, chính mình mới mười ba tuổi, như thế nào liền thành thái thái?

“Về sau kêu thiếu nữ đi.” Tuệ Bình cười nói.

Thiếu nữ đi? Xưng hô này. .... khuôn mặt của Ninh Khanh đỏ lên, giống như bà địa chủ! Nhưng nghĩ nghĩ, làm bà địa chủ cũng không tồi!

Nghĩ như vậy, Ninh Khanh có chút cao hứng: “Tuệ Bình, về sau ta coi như thiếu nữ đi, làm bà địa chủ như thế nào?”

Tuệ Bình cười khúc khích: “Tự nhiên là tốt.”

Ninh Khanh gật đầu: “Chờ về sau ổn định, ta liền làm ăn nhỏ, kiếm chút đỉnh tiền, cho tướng công một gian nho nhỏ làm tư thực dạy trẻ con vỡ lòng. Chờ ta đi đến đâu, người khác đều kêu ta một tiếng sư mẫu.”

Tuệ Bình che miệng cười: “Đến lúc đó nô tỳ đi theo thiếu nữ đi cũng thành nửa cái người đọc sách.”

Ninh Khanh cười khanh khách lên, không biết vì sao, tâm nàng đột nhiên bất an mà nhảy nháy, phản xạ có điều kiện nhìn về phía cửa sổ. Chính giữa mùa đông, đây lại là tân phòng, cửa sổ đều đóng lại kín mít.

“Thiếu nữ đi, làm sao vậy?” Tuệ Bình nói.

“Ách. .... Không, là ta thần kinh mất cảm.” Ninh Khanh nói như thế, nhưng lại nhìn không được nhìn về phía cửa sổ.

Tuệ Bình đứng dậy đi hướng cửa sổ, mở ra, bên ngoài trừ bỏ một mảnh tuyết địa trắng xoá, chỉ thừa màu đỏ vui mừng của xác pháo trúc.

“Thiếu nữ đi chính là cảm thấy bí bách? Nhưng mở ra, lại sợ có chút người phóng túng chen qua đến xem.” Nơi này không thể so với nhà cao cửa rộng, nơi chốn có người canh giữ, nơi này mở cái cửa sổ, chính là bên ngoài, mỗi người đều có thể ngó cái đầu lại đây.

“Không cần, đóng lại đi.”

Tuệ Bình lại đem cửa sổ đóng lại.

*****

Qua khoảng một canh giờ, Phương Tú Phong đi vào nói: “Nương tử, ăn cơm, các người mau đi ra ngoài vào đi.”

“Được.”

Ba người Ninh Khanh cùng Phương Tú Phong cùng nhau ra phòng, đi vào sân.

Sân vô cùng náo nhiệt mà bày hai mươi bàn, các thôn dân giúp đỡ bùng lên đồ ăn, khách nhân đều đã ngồi xuống. Là thôn dân cùng thôn với Phương Tú Phong, còn có một ít thân thích của hắn. Hắn tuy rằng ông bà cha mẹ đều đã mất, nhưng thân thích vẫn là có mấy nhà.

Ninh Khanh vừa ra tới, mọi người đều là đồng thời hít một hơi, nhìn Ninh Khanh mắt đều thẳng!

Bọn họ gặp qua nhiều tân nương như vậy, lại chưa từng gặp qua ai đẹp như vậy! Nàng tuy rằng trang điểm đơn giản, nhưng lại dung mạo kinh người, khí chất cao quý xuất chúng, làm người kinh diễm đến hận không thể đem tròng mắt dán lên người nàng.

Cái kẻ nghèo kiết hủ lậu chết cha chết mẹ, thì mãi không đậu chỉ biết bại họa tiền của trong nhà, có tài đức gì mà cưới được vị thiên tiên như vậy?

Đều nói thôn dân phác tố, nhưng cũng có câu nói gọi là vùng khi ho cò gây ra điều dân.

Đặc biệt là nếu có người khiêu khích trước! Liễu Văn Hưng nhìn Ninh Khanh lại si lại kinh diễm lại là buồn bực, cái biểu muội này vốn hắn là cho hắn làm thiếp! Làm sao lại lún quẩn trong lòng gã cho một cái tú tài nghèo kiết hủ lậu đâu!

Liễu Văn Hưng tức giận cực kỳ, trào phúng nói: “Bị Thần Vương phủ cùng hạ nhân thông dâm, bị Thần Vương thể tử người ta đuổi ra ngoài, chỉ có thể

gả cho cái tú tài nghèo kiết hủ lậu như vậy!”

Giọng của hắn vốn dĩ liền lớn, hơn nữa các thôn dân cũng đã sớm nghe được tiếng gió, Liễu Văn Hưng nói lời này, mọi người đều nghị luận sôi nổi, có chút người ăn không đến quả nhỏ tự nhiên liền nói quả nhỏ chua.

Ninh lão thái thái, sắc mặt xanh mét, tức giận đến tim đau.

Tim đau không chỉ có một mình bà, còn có một nhà cô cô cùng ngoại tổ của Phương Tú Phong.

Phương ngoại tổ mẫu cả giận nói: “Đồ không biết cố gắng! Đình nương vì cung hắn đọc sách sống sờ sờ một chết, hắn ngược lại, không biết tiến tới, cũng không khảo được cử nhân trở về, lại đi cưới cái nữ nhân đức hạnh bại hoại như vậy.”

Phương Tú Phong gặp người nghị luận Ninh Khanh, vừa đau lòng, vừa bất đắc dĩ, âm thầm hối hận.

Hắn sờ dĩ làm lớn là vì không nghĩ ủy khuất nàng, không nghĩ tới. . . . . Ngược lại thương tổn nàng.

“Các người còn muốn ăn hay không? Không ăn liền trở về!” Tuệ Bình quát lạnh một tiếng.

Các thôn dân trên mặt cứng đờ, không dám lên tiếng. Dù sao cũng là tiền tùy lễ, thôn dân sinh hoạt kém, một ngày cũng ăn không đến vài miếng thịt, khó được hôm nay có yến hội, sao có thể buông tha! Lập tức ngoan ngoãn mà cầm miệng, không ngừng hướng trong miệng nhét thịt.

Bởi vì hôm nay đồ ăn thật sự ngon, thịt lại nhiều, rất nhiều người ăn ăn liền quên mất chuyện của Ninh Khanh.

Ninh Khanh cũng lười đến theo chân bọn họ so đo. Dù sao nàng trước ở một đoạn thời gian, về sau liền dọn đến địa phương không ai nhận thức một lần nữa bắt đầu, trước chịu đựng đi.

“Nương tử, mau ngồi đi.” Phương Tú Phong làm Ninh Khanh ngồi xuống, lại tiếp đón Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy.

Tuệ Bình cùng Sơ Nhụy cũng không khách khí, bụng thật sự cũng đói, đồ ăn tuy rằng dầu mỡ chút, nhưng còn nuốt trôi.

Phương Tú Phong gấp thức ăn cho Ninh Khanh, nhìn thấy Ninh Khanh ăn, mới yên tâm lại, gấp miếng cá, rồi ăn một thìa cơm.

Lúc này, cửa đại viện đột nhiên ầm một tiếng, đá ngã trên mặt đất, một trận gió lạnh cùng tuyết thổi vào tới, người đang ở sân ăn cơm đều run rẩy, hai đội quan binh hung thần ác sát dẫn theo đại khám đao hô quát vọt vào.

“A ——”

Bình thường bá tánh trong tiệm thức đều là sợ hãi quan binh, đang lúc ăn cơm đột nhiên vọt vào hai đội quan binh, còn hung thần ác sát, dẫn theo đại khám! Ai mà không sợ!

Các thôn dân sợ tới mức ném luôn đĩa, tất cả đều súc ở một góc: “Tha mạng, quan gia gia, chúng ta nhưng không phạm tội!”

“Các vị quan gia. . . . .” Phương Tú Phong, sắc mặt xanh trắng, đứng lên, đây là tiệc cưới của hắn, vì cái gì. . . . .

Hắn còn không có phản ứng lại đây, hai đội quan binh liền hướng hắn vọt tới, không nói hai lời liền đem hắn đè ở trên mặt đất, chỉ thấy bộ đầu hướng ra phía ngoài kêu: “Đại nhân, đã bắt được giang dương đại đạo Phương Tú Phong!”

“Giang dương đại đạo?” Thôn dân ăn yến hội cả kinh, cơm chưa kịp nuốt xuống đều phun ra.

“Mang đi!” Bộ đầu quát lạnh một tiếng liền kéo người đi ra ngoài.

“Oan uổng, ta không phải giang dương đại đạo! Không phải!” Phương Tú Phong kêu sợ hãi.

“Tướng công!” Ninh Khanh khẩn trương, vội vàng đi tới: “Các người có phải bắt sai người hay không, hắn chỉ là một người thư sinh tay trái gà không chặt!”

“Không bắt sai, hắn chính là giang dương đại đạo giết người không chớp mắt.” Một thanh âm từ tính trầm thấp vang lên.

Nghe được thanh âm này, đầu óc Ninh Khanh như nổ tung, ngơ ngác ngồi dưới đất.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy đạo bóng dáng tu trưởng tôn quý đi vào tới. Hắn khoác áo choàng lông chồn màu đen, gió tuyết thổi tung vạt áo của hắn, lộ ra bên trong là áo gấm đẹp đẽ quý giá ánh sáng tím lưu hà. Dung nhan thanh trác tuyệt sắc, tôn quý ưu nhã, phong nghi thiên thành, làm hô hấp mọi người cứng lại, không dám tin tưởng mà nhìn nam tử tuyệt sắc tựa như thiên thần giáng xuống.

“Nhìn cái gì mà nhìn, còn không tham kiến Thần Vương thế tử!” Một cái thanh âm tức giận vang lên. Mọi người nhìn lại, mới thấy một nam tử trung niên người béo tròn cẩn thận bồi ở bên người Tổng Trạc, chính là Triệu tri huyện quan phụ mẫu của bọn họ!

“Tham kiến Thần Vương thế tử!” Người trong viện phàn phật quỳ đầy đất.

Tổng Trạc liền một ánh mắt cũng khinh thường cấp cho nhóm người này, ánh mắt hần từ khi tiến vào liền vẫn luôn đặt ở trên người Ninh Khanh, sáng quắc lượng lượng, giống như toàn thế giới chỉ có một mình nàng mà thôi.

Bị đè ở trên mặt đất, Phuong Tú Phong ngẩng đầu, hai mắt trừng to, không dám tin tưởng mà nhìn Tổng Trạc, này, chính là Thần Vương thế tử! Chính là cái kẻ quyền quý mà nương tử của hần phụng dưỡng trước kia?

Hần vẫn luôn cho rằng, kẻ quyền quý kia là cái nam tử béo phì đầy mỡ đáng khinh, không nghĩ tới, sẽ là cái dạng nhân vật xuất chúng thiên tư siêu quần, phong thanh tuyệt nhĩ giống như thiên thần!

Phuong Tú Phong lập tức ngốc rớt, chỉ thấy Tổng Trạc như là biểu thị công khai chủ quyền đi từng bước tới, thông dong, tôn quý, môi đỏ nhếch lên ý cười bề nhễ chúng sinh.

Hần đi tới, liền đem Ninh Khanh từ trên mặt đất kéo lên, cầm lò sưởi tay nhét vào tay nàng, lại cởi xuống áo choàng của mình, áo choàng lông chồn hoa lệ ở trong gió tuyết run lên, đem nàng bao bọc kín mít, sau đó thuận thế đem nàng hướng trong lòng ngực, găt gao ôm lấy.

Ngón tay lướt qua mặt nàng, một đôi mắt phượng sáng quắc bức người rơi xuống trên mặt nàng, ôn nhu nói: “Chơi đủ chưa vậy? Về nhà, được không?”

“Không.....” Ninh Khanh cuối cùng phục hồi tinh thần lại, đẩy hần muốn giãy giụa.

Tổng Trạc lãnh quang chợt lóe, đột nhiên buông tay, Ninh Khanh theo quán tính mà lao đảo ra phía sau hai bước, nâng lên một trương mặt không có chút máu, kinh sợ mà nhìn hần.

Vì sao hần tới? Cố tình là lúc này tới? Rõ ràng chỉ kém một bước.....

Tổng Trạc nhìn nàng kháng cự, khỏe môi gọi lên một mặt ý cười tàn khốc mà châm chọc, đột nhiên một chân đá về phía Phuong Tú Phong, Phuong Tú Phong cả người bay lên, chạm vào vào góc tường, một ngụm máu tươi liền phun tới.

Ninh Khanh như rơi xuống vực sâu vạn trượng, hét lên một tiếng: “Ngươi không thể như vậy!”

“Vì sao không thể?” Tổng Trạc nói, thanh âm châm chọc mang theo sát ý, “Cái phạm nhân này, ngươi nói, là đường trường giết luôn vẫn là thu sau xử quyết?”

Ninh Khanh ngốc rớt, hần đây là đang uy hiếp!

Ở khoảnh khắc hần xuất hiện kia, nàng liền biết, nàng trốn không thoát! Phuong Tú Phong là bị nàng kéo vào, nàng không thể lại tiếp tục liên lụy hần.

“Đi thôi, Khanh Khanh, chúng ta về nhà đi.” Tổng Trạc đã hướng nàng vươn tay.

Ninh Khanh chỉ có thể đưa tay tới, hần nắm bàn tay nàng, đột nhiên lôi kéo, nàng đã bị hần ôm ngang lên, đi tới ngoài cửa.

Vừa đi, lạnh như băng mà ném xuống một đoạn lời nói: “Phuong Tú Phong là giang dương đại đạo đã giết hại một trăm lẻ sáu khẩu Tề thành Thích gia, lần trốn tại đây, may là Khanh Khanh hồi hương phát hiện, cho nên giả vờ thành hôn, mê hoặc đạo tặc, hiện, đạo tặc đã thuận lợi bắt được.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Không Trở Về Được

Bên ngoài nhà của Phuong Tú Phong đỗ một chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá, Tổng Trạc ôm nàng lên xe ngựa, đem nàng phóng tới trên đầu gối, găt gao ôm vào trong lòng ngực.

Dưới lớp áo choàng lông chồn lộ ra một góc áo cưới của nàng, Tổng Trạc thực giận, muốn xé nát một thân áo cưới này ngay lập tức. Nhưng mặt trên thêu thùa lại làm đầu óc hần trống rỗng, thêu thùa bình phẩm, không hoa lệ, không huyền mật, lại nơi chôn lộ ra nghiêm túc.

Tổng Trạc chỉ cảm thấy tâm một trận đau đớn, nàng là thật sự muốn gả cho người kia, không phải buồn bực hần, không phải giận dỗi hần, nàng là thật sự muốn rời khỏi hần!

Tổng Trạc găt gao ôm nàng, mặt chôn đến hõm vai hương mềm của nàng, hô hấp tất cả đều là hương thơm của nàng, cánh tay dài ôm nàng thật chặt, như muốn khảm thân mình kiêu mềm ấy vào trong lòng ngực, nhưng cho dù nàng an tĩnh ở tại trong lòng ngực hần, hần mạnh mẽ ôm đến như thế, lại có một loại cảm giác bất không được, tùy thời sẽ mất đi.

Tổng Trạc đưa Ninh Khanh về Ninh gia liền vội vã rời đi.

“Luru Nhị Tân đã chạy đi đâu?” Tống Trạc điều chỉnh tốt cảm xúc của mình, âm thanh lạnh lùng nói.

“Luru Nhị Tân quả nhiên liên hệ đồng lõa, đi về hướng Ngọa Hồ sơn.” Thanh Ảnh nói.

“Thu lưới!” Tống Trạc vung roi ngựa, lãnh một đám người đi Ngọa Hồ sơn.

Lần này thả Luru Nhị Tân tuy rằng là vì Ninh Khanh, nhưng cũng là vì dẫn xà xuất động.

Luru Nhị Tân không có làm hấn thất vọng, hoảng không chọn lộ quả nhiên liên hệ đồng lõa.

Tống Trạc lãnh nhân mã một đường đuổi tới Ngọa Hồ sơn, cùng đám người Luru Nhị Tân xé sát ở bên nhau, mắt thấy sắp chế phục được những người này, Thanh Hà đột nhiên kêu to: “Điện hạ, có sơn tặc!”

Khuôn mặt tuấn tú của Tống Trạc trầm xuống.

Tuyến đường này, rõ ràng chính là hấn buộc đám người Luru Nhị Tân đi lên, hấn đã sớm làm người điều tra qua, phụ cận không hề có sơn tặc! Ý định ở chỗ này lấp kín đám người Luru Nhị Tân, vì sao đột nhiên sẽ có sơn tặc xuất hiện!

Đám sơn tặc kia đã vọt lại đây, Tống Trạc cũng bất chấp nhiều như vậy, chỉ phải xé sát.

Cuối cùng vẫn là sát ra trùng vây, Luru Nhị Tân cũng bắt được, nhưng không bắt được hai cái đồng lõa của hấn, mà hấn lại thiệt hại hơn mười người, phía sau lưng còn bị thương một đao.

“Trạc đệ!” Tống Huyền đột nhiên xuất hiện, cười lạnh nói: “Ngươi như thế nào bị thương?”

Mắt phượng của Tống Trạc lóe lên hàn quang: “Đa tạ ngươi chiếu cố.”

“Không biết ngươi đang nói cái gì.” Tống Huyền cười nói: “Bất quá, lúc ta tới vừa vận dụng phải đồng lõa của Luru Nhị Tân, thuận tay bắt được bọn họ.”

Tống Trạc lau vài giọt vết máu trên mặt, cười như không cười liếc mắt nhìn Tống Huyền một cái: “Chúc mừng Thái Tử điện hạ lại lập công đầu.”

“May mắn mà thôi, đi thôi.”

Trong mắt Tống Trạc xẹt qua tia trào phúng, cũng không màng vết thương trên lưng, xoay người lên ngựa.

“Nơi này là Việt Thành, nghe nói, mẹ kế nhà ngươi chính là người Việt Thành.” Tống Huyền đột nhiên nói, “Kiểu khách nhà ngươi cũng là người Việt Thành, luận lên, cũng coi như biểu muội của bốn cung, hôm nay khó được tới Việt Thành một chuyến, như thế nào không dẫn kiến?”

“Nội tử không gặp khách lạ.”

Tống Huyền tự thảo cái thú, hấn chỉ là nhất thời tò mò tiểu thương nữ trong truyền thuyết kia, nên thuận miệng vừa hỏi, hấn hiện tại vội vã hồi kinh lãnh công, cũng không mấy để ý.

“Đi, hồi kinh đi.” Tống Huyền nói.

“Ngươi đi trước.” Tống Trạc muốn đích thân tiếp Ninh Khanh hồi kinh.

Tống Huyền vui vẻ, hấn đi trước, có thể ở trên sổ sách động tay chân càng nhiều, làm được càng hoàn thiện: “Được. Bất quá mỹ nhân khó được, nhưng đừng túng dục quá độ a, ha ha ha!”

Tống Huyền hiểu làm Tống Trạc cơ khát khó nhịn, hiếm khi có mỹ thiếp tại bên người, tự nhiên đến tìm Ninh Khanh phát tiết.

Tống Trạc ngậm bực Tống Huyền khinh nhờn Ninh Khanh, nhưng hấn không có khả năng giải thích với Tống Huyền.

*****

Lại nói tiếp sau khi Tống Trạc rời đi, xe ngựa của Ninh Khanh tiến vào hậu viện Ninh gia, màn bị xốc lên, chỉ thấy là Vũ Tình cùng Đồng Nhi: “Cô nương, thỉnh xuống xe.”

Ninh Khanh xuống xe, gặp được một người không nghĩ đến —— Thần vương phi!

“Khanh Nhi.” Thần vương phi đi tới.

Ninh Khanh nhìn đến Thần vương phi, vành mắt đỏ lên, đột nhiên nhào qua, ôm bà vui sướng khóc lớn: “Cô mẫu ——”

“Khanh Nhi, ngươi làm sao vậy! Không khóc! Không khóc a.....” Thần vương phi thấy nàng khóc đến thương tâm, tim nhói đau. Cái chất nữ này, tuy rằng thời gian ở chung rất ngắn, nhưng bà là thiệt tình thích nàng, coi nàng như nữ nhi mà đối đãi.

Ninh Khanh vui đầu ở trong lòng ngực Thần vương phi, ôm ấp ấm áp của bà làm Ninh Khanh vốn căng thẳng thần kinh trong thời gian dài lập tức rút xuống, trong lòng ủy khuất cùng dầy vò như hồng thủy vỡ òa ra, khóc đến nghẹn thở, muốn ngăn cũng ngăn không được.

Thần vương phi đành phải ôm nàng an ủi, chỉ khi nhìn đến tấm áo choàng lông chồn mà Ninh Khanh đang mặc, mảy nhảy nhảy.

Bởi vì bà nhận ra được, đây là của Tổng Trạc! Áo choàng của thế tử vì cái gì sẽ ở trên người Khanh Nhi?

Chờ nhìn đến bên dưới áo choàng của Ninh Khanh là một bộ áo cưới, bà lại kinh ngạc cả kinh, ai có thể nói cho bà, ở trong khoảng thời gian bà đi Pháp Hoa Tự đã xảy ra chuyện gì?

Bà vốn dĩ trước khi ăn tết liền xuống núi hồi phủ, nhưng lại xui xẻo gặp được đại tuyết phong son, đành phải ở Pháp Hoa Tự ăn tết.

Mười ngày trước, tuyết nơi đó cuối cùng tan rã, bà cùng chúng nha hoàn bà tử cao hứng phấn chấn xuống núi, ai biết mới đến cửa Thần Vương phủ, đã bị Đồng Nhi cùng Vũ Tinh chặn lại!

Sau đó xe ngựa đều không cần xuống, trực tiếp làm mã phu quay đầu, nhắm thẳng phương hướng Việt Thành đi tới! Lại còn có không phải tốc độ bà hồi Việt Thành trước kia, mà là suốt đêm cũng không ngừng nghỉ, ngày đêm lên đường!

Điên đến ngũ tạng lục phủ của Thần vương phi đều sắp lệch vị trí! Đáng thương bà tuy rằng không được sủng ái, ở trong phủ cũng không có địa vị, nhưng cũng là áo tới đuôi tay com tới há mồm, đâu chịu nổi loại tội này!

Dọc theo đường đi, đám người Đồng Nhi cũng không cùng nói với bà đã xảy ra chuyện gì, bởi vì bà nhận được các nàng là người của thế tử, lại khoác lên một trương mặt như khóc tang, bà cùng Tinh Văn Tinh Tư cũng không dám hỏi, một đường không ngừng suy đoán.

Đi gấp như vậy, còn tưởng rằng mẹ bà đã xảy ra chuyện đâu, nhưng liền tính mẹ bà xảy ra chuyện, cũng không cần người của thế tử phải nôn nóng như thế đi!

Chờ Ninh Khanh khóc mệt mỏi, hơn nửa hôm nay nàng xác thật cũng là mệt mỏi hồng rồi, không lâu sau liền ngủ.

Thần vương phi kêu Tuệ Bình Sơ Nhụy đem Ninh Khanh an trí trên giường, mới lại gọi Tuệ Bình tới hỏi chuyện.

Tuệ Bình lau nước mắt, đem mọi chuyện sau khi Thần vương phi đi Pháp Hoa Tự thô sơ giản lược nói.

Thần vương phi nghe được sau khi mình đi rồi Ninh Khanh cư nhiên không hỏi Việt Thành, mà là bị Tổng Trạc cưỡng lưu lại, nhất thời sợ ngây người, bà như thế nào cũng không nghĩ tới, Ninh Khanh cư nhiên thật sự vào mắt Tổng Trạc.

Chờ nghe được Ninh Khanh chạy về Việt Thành thành thân, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngất xỉu đi.

Bà một phương diện thương tâm Ninh Khanh làm thiệp cho người ta, một phương diện lại cảm thấy nếu đã tới tình trạng này rồi, vì sao còn phải giả vờ vô nghĩa?

“Nếu danh tiết hủy ở trên tay thế tử, thế tử lại xác thật nhìn tới nàng, nên nhận mệnh, nháo thành như bây giờ, tội gì chứ.” Thần vương phi khóc ròng nói.

“Đạo lý này ai không biết đâu, nhưng cô nương từ trước đến nay cố chấp.” Tuệ Bình cảm thấy Thần vương phi nói đúng, nhưng nàng nếu là nha hoàn của cô nương, phải trung tâm với cô nương, ấn cô nương lựa chọn phân phó làm việc.

“Chờ nàng tỉnh lại ta sẽ khuyên bảo nàng.”

“Ngàn vạn không thể.” Tuệ Bình gấp đến độ lập tức xua tay: “Cô nương nhất nghe không được này đó, chỉ sợ không khuyên được, ngược lại kích thích đến nàng.”

Thần vương phi bất đắc dĩ thở dài, đột nhiên nghĩ tới cái gì, sắc mặt trắng bệch: “Thế tử hiện tại ở đâu?”

“Không biết, vội vội vàng vàng mà đi rồi, hình như là đi ban sai.”

Thần vương phi mồ hôi lạnh đều ra tới: “Nếu như thế tử trở về, không biết sẽ xử phạt Khanh Nhi như thế nào.”

Bà cảm thấy một người nam nhân đối một cái thiệp cho dù có sủng ái cũng là hữu hạn, Ninh Khanh còn đánh mặt hấn như vậy, hấn tất nhiên cực kỳ bạo nộ.

Tuệ Bình cũng không dám nói, trắng mặt ngồi ở một bên.

Thần vương phi thấy Tuệ Bình mệt mỏi một ngày, làm nàng đi ra ngoài, chính mình ngồi ở trong phòng trông Ninh Khanh ngủ, một bên thờ dài một bên âm thầm vì Ninh Khanh lo lắng, nghĩ đến đầu óc đều đau, thẳng đến buổi tối khoảng giờ Tý bà còn không hề buồn ngủ.

Lúc này cửa đột nhiên bị đẩy ra, Thần vương phi chỉ thấy Tổng Trạc mang theo một thân tuyết lạnh tiến vào, sợ tới mức cả người đều từ trên ghế nhảy dựng lên, hướng Tổng Trạc làm cái phúc lễ.

“Thế từ.....” Thần vương phi từ trước đến nay luôn sợ hãi Tổng Trạc, hơn nữa hiện tại Ninh Khanh còn phạm vào sai, bà càng sợ hãi, thừa dịp mà đứng ở một bên, sắc mặt xanh trắng.

Tổng Trạc lại không có xem bà, chỉ thấy hần đi nhanh đến bên giường.

Thần vương phi hoảng hốt, cho rằng Tổng Trạc muốn kéo Ninh Khanh lên giáo huấn, ai biết hần lại ngồi xuống mép giường, sau đó cúi người, ở ẩn đường Ninh Khanh nhẹ nhàng hôn một cái.

Sắc mặt Thần vương phi cứng lại rồi, bà từng ảo tưởng Tổng Trạc sẽ đem Ninh Khanh nắm lên ném tới trên mặt đất, hoặc là gọi người kéo xuống đánh, như thế nào cũng không nghĩ tới vị con riêng này chạy tới chuyện thứ nhất chính là hôn hôn Ninh Khanh.

Chỉ thấy Tổng Trạc đi sờ sờ tay nhỏ của Ninh Khanh, lại duỗi thân tiến vào trong chăn sờ sờ chân nhỏ của Ninh Khanh, rồi nói với người bên ngoài: “Bình nước nóng.”

Chỉ chốc lát sau Vũ Tinh bưng hai cái bình nước nóng tiến vào, Tổng Trạc thử thử độ ấm liền nhét vào dưới chân cùng trong tâm tay Ninh Khanh. Chờ lại thăm quá độ ấm, mới lấy ra tới.

Thần vương phi chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới quan đều điên đảo, ở trong ấn tượng của bà, Tổng Trạc là người cực kỳ cao ngạo, nào từng nghĩ đến hần sẽ đãi một nữ tử như thế.

Thần vương phi thực để ý yêu thương Ninh Khanh, nhưng giờ khắc này, bà tin tưởng Tổng Trạc so với bà còn muốn để ý yêu thương Ninh Khanh hơn, bởi vì hần so với bà còn muốn cẩn thận cùng dụng tâm hơn.

Bà rốt cuộc biết chính mình vì cái gì sẽ bị đưa tới Việt Thành, là thế tử muốn cho bà bồi Ninh Khanh đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chương 83.2

Sáng sớm hôm sau, Ninh Khanh tỉnh lại, Đồng Nhi liền tiến vào nói: “Cô nương, trong chốc lát dùng bữa sáng xong liền khởi hành hồi kinh.”

Ninh Khanh, mặt vô biểu tình, mà ừ một tiếng.

Vũ Tinh lại đây cho nàng thay quần áo chải đầu, xiêm y trang sức đều là từ Thượng Kinh mang đến, hoa lệ mà cao quý, Ninh Khanh liếc liếc mắt một cái liền nói: “Không mặc cái này.”

“Cô nương.....” Khuôn mặt của Vũ Tinh cứng đờ.

“Lần trước không phải nói không thể ăn mặc quá tốt sao.”

Vũ Tinh cùng Đồng Nhi đều là sắc mặt khê biến, các nàng biết Ninh Khanh nói chính là lần nào, là lần trước Trình Ngọc Hoa lại đây, nàng đánh mặt Trình Ngọc Hoa, chính là bởi vì ăn mặc quá tốt.

Hai người trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao.

Ninh Khanh thay đổi xiêm y bình thường, ngồi vào trước gương, Đồng Nhi còn không có lại đây, Ninh Khanh đã dùng một cây ngọc trâm đem tất cả tóc vắn lên cao trên đầu, liền một lọn tóc bên mang tai cũng không để thừa, tuy rằng đơn giản, lại cùng loại với kiểu tóc của phụ nhân đã kết hôn.

Mặt mũi Vũ Tinh và Đồng Nhi trắng bệch, cô nương đây là có ý tứ gì.

Ninh Khanh đứng lên, xoay người liền thấy được Tổng Trạc.

Tổng Trạc đang đứng ở cửa nhìn nàng, nhìn đến kiểu tóc của nàng bất đồng với dĩ vãng, sắc mặt trầm xuống, âm hàn như muốn tích ra nước. Mà khi nhìn đến nàng mặc một thân áo cũ, lại đối lập với bộ hoa lệ váy trong tay Vũ Tinh kia, hần lại nghĩ tới Trình Ngọc Hoa nháo lần đó.

Hần tưởng đem toàn bộ đồ vật tốt nhất thế giới dâng đến trước mặt nàng, nhưng quy tắc cái thế gian này lại không cho phép.

Lửa giận trong lòng, như là bị một mâm nước đá tưới diệt, chỉ còn rét lạnh cả người.

Tổng Trạc xoay người, đi ra ngoài.

Ninh Khanh nhìn bóng dáng hắt rời đi, lạnh lùng mà cười cười, hắt luôn là như vậy.

Thần vương phi tiến vào, nhìn đến kiểu tóc của Ninh Khanh, lại thấy Vũ Tình đưa mắt ra hiệu với bà, liền không dám nói lời nào, an tĩnh cùng Ninh Khanh ăn bữa sáng.

“Cô mẫu, ngài như thế nào tới?” Ninh Khanh nói.

“Ài, mới vừa xuống núi, liền gặp được Đồng Nhi, bị các nàng kéo tới.”

“Không phải đi cùng thế tử sao?”

“Lúc ấy nghe nói thế tử đang ở Định Nguyên phủ phá án, chúng ta không đi cùng đường. Chúng ta hai mươi tám tháng trước liền khởi trình, lúc ấy ta nghe nói các nàng nói cái gì mà thu được thư, tưởng tổ mẫu người đã xảy ra chuyện đâu.”

Thư? Cái gì thư? Ninh Khanh sắc mặt trầm xuống. Là Tống Trạc truyền tin cho các nàng, kêu các nàng lại đây?

Nhưng lúc ấy Tống Trạc bị phái đi Định Nguyên phủ phá án, hẳn là bị Thái Hậu phái đi rồi, như thế nào lại đột nhiên biết việc nàng muốn thành thân?

“Ngũ nha đầu, các người đây là phải đi sao?” Lúc này Cố thị và Điền thị đi vào, ngay cả Ninh Nhi gia cũng cười, đứng ở cửa.

Ninh Khanh nhìn bọn họ liền phản cảm, khi nàng nghèo túng, liền mỗi người đều dẫm một chân, tới khi nàng bị nâng lên, lại tới chấp nói.

“Ai, như thế nào liền thu thập hành lý?” Trong chốc lát, cư nhiên liền Khang thị đều chạy tới, lần này không mang theo hai cái nhĩ tử cực phẩm, mà là mang theo một thiếu nữ trang điểm hoa hòe lộng lẫy, đây là nữ nhi của Khang thị, biểu tỷ của Ninh Khanh, Liễu Văn Nguyệt.

“Ta phải đi, tự nhiên thu thập hành lý.” Ninh Khanh chỉ liếc bọn họ một cái: “Phòng của ta nhỏ, các người đến chính sảnh ngồi đi, đừng chen chúc trong phòng ta.”

Mặt Khang thị cương một chút, lại cười nói: “Được, chúng ta đến chính sảnh. Đúng rồi, làm biểu tỷ người bồi người. ....”

“Đừng.” Ninh Khanh lập tức đánh gãy: “Trong phòng ta nhiều nha hoàn, đi tới đi lui thu thập đồ vật, đều lo liệu không hết, ngài lại để nàng ở lại chỗ này, là cố ý thêm phiền toái sao?”

Khang thị liền đen mặt, cả giận: “Ta lần này tới là mang câu nói của bà ngoại cho người, lần này người vào kinh, đem theo biểu tỷ người.”

“Mang theo nàng ở nơi nào?” Ninh Khanh, ngực bức bối, nói không nên lời.

Mặt Khang thị lại cương, không muốn đáp, chỉ mơ hồ không rõ: “Đây là biểu tỷ muội ruột thịt, chỉ kêu người mang vào kinh mà thôi, có khó xử như vậy sao?”

“Mang vào kinh dù sao cũng phải có cái chỗ ở. Chẳng lẽ nhà mẹ có thân thích ở Thượng Kinh?”

Mặt Khang thị lại lúc xanh lúc trắng: “Người còn không phải là thân thích? Để nàng ở tại Thần Vương phủ với người a!”

Mặt Thần vương phi đều xanh, Ninh Khanh giận: “Nàng ở Thần Vương phủ làm gì? Ta cùng nàng tuy rằng là biểu tỷ muội, nhưng lại không thân, nàng vô cớ ở nhà người ta làm gì?”

Đương nhiên là làm thế tử thu vào phòng a! Khang thị thiếu chút nữa liền mắng ra tới, bà ta đều đã biểu đạt đến rõ ràng như vậy, cái tiện nha đầu này cư nhiên còn không cảm kích, nghĩ nghĩ, đành phải nói: “Cho nàng đến Thượng Kinh tìm một cửa hôn nhân tốt.”

Ninh Khanh bị chọc tức đến muốn cười: “Ngài kêu ta cho nàng tìm việc hôn nhân? Ta hiện tại vẫn là cô nương gia đâu!”

Khang thị bị xấu mặt, trông mắt chuyển động liền rơi xuống trên người Thần vương phi, hai mắt sáng ngời: “Đều là thân thích, làm Vương phi giúp đỡ tìm đi!”

Thần vương phi phát ngọc, như thế nào lại kêu bà tìm việc hôn nhân? Lần trước chuyện Khanh Nhi đã nháo thành như vậy, nếu như lại thêm một cái biểu cô nương gì đó, không biết lại sẽ như thế nào!

Ninh Khanh bức, chỉ là còn không đợi nàng nói chuyện, Điền thị đã xì một tiếng khinh miệt: “Cái đồ vô si hạ lưu! Các người mà là thân thích gì? Cho dù muốn tìm việc hôn nhân cũng là nữ nhi nhà chúng ta, kia chính là chất nữ ruột thịt! Chính chúng ta còn không có tìm tới đâu, các người, chó má tám gậy tre đánh không đến, cư nhiên ăn vạ!”

Khang thị mặt trưởng đến đỏ bừng, mạnh miệng: “Hai cái nha đầu nhà các người còn nhỏ đâu, Nguyệt Nhi nhà ta đều sắp mười sáu, mới vội vã tìm.”

Thần vương phi mới nói: “Ta ở Thượng Kinh nhận thức người không nhiều lắm, muốn thật tìm việc hôn nhân như thế nào cũng đến một hai năm, đến lúc đó cô nương đều mười tám, làm sao gả? Vẫn là ở chỗ này, các người làm phụ mẫu nhìn đi.”

“Này.....” Khang thị còn muốn nói, Liễu Văn Nguyệt một bụng ủy khuất oán khí, một phen kéo lấy Khang thị khóc ròng nói: “Mọi người đều nói không

được, nương còn nói gì nữa! Nói cứ như ta không có ai muốn lấy vậy! Hiện tại cho dù các nàng đáp ứng ta còn không đi đâu!”

Nói xong liền khóc lóc chạy đi ra ngoài, lại thấy một người nam tử đẹp như thần tiên, tư dung tuyệt sắc đi tới, Liễu Văn Nguyệt ngẩn ra liền biết đây là Thần Vương thể tử, không chút nghi ngại, một bên lau nước mắt, một bên giả vờ lơ đãng mà đứng phải.

Ài ngờ Tống Trạc đối với loại trường hợp này đã sớm thấy nhiều, tay áo phất một cái, dưới chân vừa chuyển, thân mình Liễu Văn Nguyệt vừa nghiêng, liền bổ nhào vào trên người Ninh Nhị gia đứng ở một bên, thật thật là ôm một cái đầy cõi lòng!

Khang thị thấy thế liền thét chói tai, vọt đi lên vừa lôi kéo đầu tóc Ninh Nhị gia vừa cào mặt: “Ngươi cái lão *, cứ nhiên dám tiếu tượng nữ nhi của ta!”

Ninh Nhị gia ăn đau, hận không thể một chân đem bà nương này đá bay! Nhưng bà nương này có sức lực lớn, lại linh hoạt, đá như thế nào cũng không trúng, dưới cơn giận, dứt khoát kéo một cái, đem xiêm y của Liễu Văn Nguyệt xé xuống dưới!

“Ngao!” Lần này tiếng thét chói tai là từ Cố thị! Chạy tới lôi kéo đầu tóc Liễu Văn Nguyệt liền đánh: “Tiểu tiện nhân, quấy rối tượng công ta!”

Ninh Khanh nhắm mắt, loại trường hợp này nàng đều không muốn thấy.

Mọi người thu thập hành trang xong, đem từng bọc hành lý phóng lên xe, Ninh Khanh ngồi ở ghế trên, nhìn Sơ Nhụy đi tới đi lui, đột nhiên nói: “Sơ Nhụy, ngươi không cần đi.”

“Cô nương.....” Sơ Nhụy cả kinh.

“Truyền tin cho bọn Đồng Nhi, là ngươi đi?”

Sắc mặt Sơ Nhụy biến đổi, vội la lên: “Ta.....”

“Ngươi không cần phủ nhận, ta biết là ngươi.” Ninh Khanh nhìn sắc mặt của Sơ Nhụy, nàng và nàng ấy từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chỉ cần vừa thấy sắc mặt hiện tại của Sơ Nhụy, liền biết Sơ Nhụy nghĩ cái gì.

“Ta..... chỉ là tưởng giúp cô nương mà thôi.....”

“Vậy ngươi có nghĩ tới, nếu như hấn không phải là thái độ này, nếu như dưới sự giận dữ giết ta làm sao bây giờ?”

Sơ Nhụy nhìn Ninh Khanh hơi trầm mặt, toát mồ hôi lạnh: “Sẽ không, làm sao có thể như vậy! Thế tử sẽ không giết cô nương.....”

“Ngươi chuyện gì đều chỉ nghĩ đến phương diện tốt, xem ra thật sự không thích hợp cuộc sống phức tạp ở Thần Vương phủ.” Ngữ khí Ninh Khanh vô lực, “Ngươi liền ở lại chỗ này đi.”

“Không! Cô nương!” Sơ Nhụy quỳ trên mặt đất khóc lên, lôi kéo vạt áo Ninh Khanh: “Cô nương, Sơ Nhụy biết sai rồi! Về sau cũng không dám nữa! Cầu cô nương không cần đuổi ta!”

“Ta cũng không có đuổi ngươi đi, nhưng ngươi tuổi không nhỏ, lại quá hai tháng liền mười lăm, vậy ở tại chỗ này, làm lão thái thái cho ngươi gả chồng.” Ninh Khanh nói xong, từ trong tay Sơ Nhụy rút ra vạt áo của mình, xoay người rời đi.

Cả người Sơ Nhụy xụi lơ trên mặt đất, khóc đến rụng rời. Nàng hao hết tâm tư, trăm cay ngàn đắng muốn cho Ninh Khanh trở lại nơi đó, mà trên thực tế, Ninh Khanh xác thật đi trở về, nhưng nàng, lại rốt cuộc không trở về được!

*****

Tất cả hành trang đều sửa sang lại xong, Ninh Khanh cùng Thần vương phi lên xe, Tống Trạc cưỡi ngựa ở phía trước, lãnh đoàn xe rời đi.

Ninh lão phu nhân nhìn đoàn xe rời đi, vừa vui mừng vừa có chút sầu.

Ninh Diệu xanh mặt, âm thầm cắn răng. Tại sao lại như vậy! Mất thấy Ninh Khanh liền phải lăn đến bùn lầy, rồi lại bị nâng lên trời, chẳng lẽ nàng cả đời cũng không so được với nàng ta sao?

Chờ tất cả mọi người đi rồi, Ninh Diệu trở lại phòng phát ngốc.

“Cô nương, Triệu công tử tới!” Nha hoàn Ninh Diệu đột nhiên nói.

“Triệu công tử nào?”

“Chính là công tử nhà Triệu tri huyện! Vị hôn phu trước kia của cô nương! Hấn chuẩn bị hậu lễ, tới cửa cầu thân một lần nữa!”

Sắc mặt Ninh Diệu biến đổi, chung trà trong tay phanh một tiếng vỡ nát trên mặt đất: “Là chính hấn muốn lui thân, hiện tại lại ba ba tới cửa! Chẳng lẽ là vì thấy Thần Vương thể tử tự mình tới đón tiểu tiện nhân kia? Hấn coi Ninh Diệu ta là cái gì? Chẳng lẽ Ninh Diệu ta cần dựa vào tiểu tiện nhân kia mới làm mai được hay sao?”

“Cái gì tri huyện gia thiếu gia! Lớn lên xấu, lại không có tiền, lại không có quyền, ta mới không gả cho hần! Việc mà Ninh Khanh tiểu tiện nhân kia có thể làm được, Ninh Diệu ta cũng nhất định có thể làm được! Đều chờ cho ta! Ta nhất định có thể tìm người càng quyền quý hơn so với Thần Vương thế tử! Đến lúc đó khiến cho Ninh Khanh tiểu tiện nhân kia khóc lóc quỳ gối trước mặt ta!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Tính Sai Nhân Tâm

Một đoàn xe hơn trăm người xuất hiện trên quan đạo đi đến Thiên Thịnh Thượng Kinh.

Có hơn hai mươi người ăn mặc như quan viên, còn lại đều là trọng binh. Dẫn đầu quân đội uy phong lẫm lẫm như vậy lại là một người nam tử tuyệt mỹ nam sinh nữ tướng.

Trong không trung bỗng phát ra một tiếng thanh lệ, chỉ thấy trên bầu trời một con đại điều giương cánh xoay quanh một vòng, mọi người chỉ thấy một vật “Phanh” một tiếng rơi xuống trên mặt đất, cúi đầu nhìn, hóa ra là một con rắn đã chết.

Thủy Kinh Niên đại hi: “Mẹ nó, Điều huynh, người cuối cùng có tiến bộ! Đã biết đi săn rắn, càng ngày càng có phong phạm của thần điều trong Thần Điều Hiệp Lữ!”

Một bên Bình Hưng đều muốn khóc, con điều này là điện hạ năm trước từ Thiên Thịnh mang về, lúc ấy vẫn là chim non, hơn nửa năm qua đi, trưởng thành đại điều, chủ tử nhà hần nổi hứng đặt cho cái tên thập phần kỳ cục —— Điều huynh!

Điều Huynh, tên này tuy rằng hơi kỳ quái, nhưng vẫn là một con điều bình thường, thường thường có thể săn một ít con thỏ trở về cho bọn hần cải thiện, ai biết Thủy Kinh Niên biết xong liền giận dữ, một hai phải buộc Điều huynh đi học săn rắn, nói là vì tương lai lang bạt giang hồ chuẩn bị sẵn sàng!

Bình Hưng đều mau hồng mắt! Người muốn lang bạt giang hồ liền lang bạt giang hồ đi, này liên quan gì đến chuyện săn rắn? Còn một hai phải bức cho Điều huynh người ta đi săn rắn!

Điều huynh thanh lệ một tiếng liền đậu xuống trên vai Thủy Kinh Niên, Thủy Kinh Niên nhẹ nhàng hát đầu: “Đi, tìm đại huynh đệ của ngươi!”

Điều huynh nhảy dựng, liền nhảy đến trên đầu lừa con phía trước, lừa con giống như đã quen, chỉ phát ra tiếng phì phì trong mũi.

Thủy Kinh Niên cười hắc hắc, lấy ra một cây củ cải tói cho lừa con ăn: “Ăn cho no, lập tức là có thể tìm được chủ nhân nhà ngươi!”

Bình Hưng nhếch khóe miệng, càng thêm không nở nhìn thẳng.

Năm trước mang về ngoài Điều huynh còn có một con lừa con! Khi dắt trở về Thiên Thủy, Bình Hưng cùng bọn thị vệ đối với lừa con mài đao soạn soạn, muốn làm một nồi thịt lừa!

Ai biết bị chủ tử ngốc của bọn họ biết xong, kéo dao phay đuổi theo nửa cái hoàng cung!

Cư nhiên nói đây không phải một con lừa con, mà là tọa kỵ thần thú cho hoàng phi tương lai của hần! Thần thú. .... Thú. ....

So với hành vi càng ngày càng quý dị của chủ tử nhà hần, Bình Hưng tình nguyện chủ tử nhà hần tiếp tục tìm đồng hương gì đó!

“Gia, phía trước có khách điểm.” Vĩnh Thất chạy tới.

“Được, vậy dừng chân ở kia, sáng mai trình văn điệp thông quan!”

Lần này hần là lấy thân phận Bát hoàng tử của Thiên Thủy đứng đứng đắn đắn vào kinh, cho nên không dám qua loa. Đặc biệt là quan hệ của Thiên Thủy cùng Thiên Thịnh không được tốt lắm, nếu như hần vội vã lên đường, chờ đến trời tối, hần một hoàng tử ngoại quốc mang theo một đại đội binh mã vào kinh, người ta sẽ nghĩ như thế nào?

Khách điểm phía trước gọi là Hữu Lai, là khách điểm duy nhất trên đoạn đường này.

Thủy Kinh Niên xuống ngựa, phát hiện trước cửa khách điểm này cũng dừng lại hơn mười con ngựa, còn có hai chiếc xe ngựa, một chiếc tinh xảo đẹp để quý giá, giống như dành cho nữ quyền quý tộc, một chiếc đơn sơ, dùng để chở hành lý.

Thủy Kinh Niên đi vào khách điểm, có hơn hai mươi thị vệ khí thế nghiêm nghị ở đại sảnh dừng chờ, lúc này hần đột nhiên cảm thấy một tia lạnh lẽo.

Hần ngừng đầu, chỉ thấy một người nam tử tuyệt sắc đang từ thang lầu xoải bước đi xuống.

Tên nam tử kia ăn mặc một thân áo suông tay hẹp thêu văn hoa vũ hoa trụ hoa màu bạc, bạch ngọc áp sam, hành tư hiên ngang lại quý khí thiên thành, dung nhan tinh xảo hoa lệ, phong hoa tuyết đại.

Thủy Kinh Niên ngẩn ra một chút, người này hẳn nhận được, năm trước ở trước cửa Diêm Vị Thiên Hạ gặp qua một lần, tuy rằng là người xa lạ, cũng chưa từng nói chuyện, nhưng Thủy Kinh Niên vẫn là nhớ kỹ Tổng Trạc! Bởi vì Tổng Trạc lớn lên thật sự quá xuất sắc!

Người ta cũng là mỹ nam tuyệt sắc, nhưng người ta chính là quân tử như ngọc, phong thanh tuyết nhũ, tuấn mỹ vô song, mà hẳn lại lớn lên nam không ra nam nữ không ra nữ!

Thủy Kinh Niên gắt gao nhìn chăm chăm Tổng Trạc, ở trong lòng ghen ghét một trăm lần!

“Gia,” Bình Hưng chạy tới: “Chương quây nói phòng cho khách nơi này chỉ có ba mươi gian, mà có vị khách nhân đều bao hết toàn bộ phòng rồi.”

Chương quây đang ở gần đó, nhìn thấy Thủy Kinh Niên là chủ tử, liền nói: “Là vị công tử này bao trọn khách điểm?”

Thủy Kinh Niên thấy là tên nam tử tuyệt sắc kia, lập tức chạy đi lên: “Hắc, anh em, nơi này chỉ có hai mươi mấy người, ba mươi gian ở không hết nha! Để lại mười gian cho chúng ta được không?”

Bình Hưng lau mồ hôi, chủ tử nhà hắn như thế nào vẫn là như vậy, không chính không hình! Vừa thấy nam tử này đã biết là công tử nhà quan, hơn nữa nhìn thủ hạ của hắn, mỗi người đều khí thế nghiêm nghị, hẳn là một phương quyền thế ở Thiên Thịnh.

Tuy rằng Thủy Kinh Niên là hoàng tử thân phận cao, nhưng đây là địa bàn của người ta, quan hệ hai nước lại khẩn trương, có thể ít gây sự liền ít gây sự đi, nếu không Thiên Thịnh người ta còn tưởng rằng bọn họ khiêu khích đâu!

Bình Hưng đang sợ Thủy Kinh Niên gây chuyện, ai biết Tổng Trạc, môi sắc tuyệt mỹ hơi cười, phong thanh tuyết nhũ nói không nên lời: “Huynh đài ít nhất có tới trăm người đi, cho dù nhường ra mười gian các người cũng làm sao ở đủ?”

“Một phòng nhét năm người, hẳn có thể đủ bốn năm mươi người đứng không? Còn lại có thể ở đại sảnh nghỉ ngơi, lại thừa hai mươi người tới tuần tra ban đêm.” Thủy Kinh Niên nói.

“Cũng được.” Tổng Trạc nghe cười, ngón tay thon dài bạch tích nhẹ gõ bàn gỗ: “Huynh đài hào sảng như thế, bản công tử để lại người một nửa phòng thì đã sao.”

Thủy Kinh Niên cười ha ha: “Thật là hào huynh đệ nha! Chương quây, tới, cho gia hai đàn nữ nhi hồng, ba cân thịt bò chín!”

Chương quây nhăn nhó miệng: “Vị khách quan này, trong tiệm không có sẵn đồ như vậy! Nữ nhi hồng còn dễ nói, thịt bò này muốn nấu đi? Nướng? Hay là xào? Hoặc là hầm? Thịt kho tàu?”

Thủy Kinh Niên giận dữ, liền phách cái bàn: “Mẹ nó, gia tưởng hào khí một phen, diễn xuống đều không được! Không có thịt bò, vậy tới mấy chục xiên nướng BBQ, không, là nướng mấy cân thịt tới, một đĩa đậu phộng, lại hai đĩa nộm dưa xanh!”

“Nộm dưa xanh? Muốn làm như thế nào?” Chương quây muốn khóc.

“Chính là cắt nhỏ dưa xanh, lại dùng dấm, dùng hồng du, muối, hạt mè, tỏi nhuyễn, trộn đều!”

Chương quây thấy người ta lãnh binh đội hơn trăm người mà đến, không dám phản bác, đành phải về mặt đưa đám chạy vào phòng bếp làm theo.

Bình Hưng đều mau bị Thủy Kinh Niên động kinh làm cho muốn khóc.

Tổng Trạc cười mà không nói, chờ đến rượu và thức ăn đi lên, Tổng Trạc chỉ uống một ly rượu liền bỏ: “Bản công tử có việc muốn vội, huynh đài chậm dùng.”

“Được được, người vội đi.” Thủy Kinh Niên đang hứng khởi, ai biết anh em mới quen biết muốn đi, rất là mất mặt, nghĩ đến chính mình cũng có rất nhiều việc muốn chuẩn bị, liền cười nói: “Chúng ta đến Thượng Kinh lại gặp!”

“Đúng vậy, hẹn ở Thượng Kinh.” Khóe môi Tổng Trạc gợi lên một tia ý cười tuyệt mỹ đến quý dị, xoay người đi, mắt phượng xẹt qua một tia sát ý lạnh băng, nhưng thực mau, tia sát ý này lại bị phần hận bao phủ!

Thủy Kinh Niên tới, hẳn vì sao lại tới? Hắn mang theo một con lừa cùng một con điều, hai động vật này hẳn đều nhận được, con lừa là Ninh Khanh từng cười, con điều kia giống như cũng là cùng Ninh Khanh đi mua.

Mục đích Thủy Kinh Niên tới không cần nói cũng biết, là vì muốn cướp đi Khanh Khanh của hắn!

Tổng Trạc thực hối hận, lúc trước nhất thời tâm cao khí ngạo thả Thủy Kinh Niên một con ngựa, đáng tiếc kỳ ngộ đã mất, khi không hề tới, hắn đã không có cơ hội xuống tay!

Lúc ấy có Thủy Kinh Đông đương kẻ chết thay, cũng tiếng xấu. Hiện tại, cho dù hắn có thể giết chết Thủy Kinh Niên, nhưng Thủy Kinh Niên chết ở Thiên Thịnh, liền tính tra không đến trên người hắn, quan hệ hai nước đều sẽ nứt toác.

Hắn không chỉ là Tống Trạc, hắn vẫn là Thần Vương thế tử, hắn không thể bởi vì tư oán cá nhân mà gây họa cho thiên hạ.

Nhưng vì thế mà mặc kệ Thủy Kinh Niên sao? Vậy cũng là không có khả năng!

Tống Trạc gọi tới Thanh Ảnh, phân phó vài câu, liền đi hướng sương phòng, kêu Vũ Tinh cùng Đồng Nhi đêm nay nhìn chăm chăm Ninh Khanh, không cho Ninh Khanh ra khỏi phòng.

Tống Trạc nghĩ tới tính cách của Thủy Kinh Niên, đại khai đại hợp, trong động kinh mang theo hào sảng, diện mạo âm nhu, toàn thân lại lộ ra một loại mạnh mẽ, còn có một loại hương vị nói không rõ.

Không biết vì sao, Tống Trạc theo trực giác mà cảm thấy Ninh Khanh sẽ cùng Thủy Kinh Niên hợp nhau, Ninh Khanh sẽ thích Thủy Kinh Niên như vậy.....

Một loại nguy cơ cảm chưa bao giờ có làm Tống Trạc, từ trước đến nay trầm ổn, đứng ngồi không yên, vốn định ổn định, chờ ngày mai dẫn dắt rời Thủy Kinh Niên rồi đi rồi lại đi cũng không muộn, nhưng trong lòng lo âu lại làm hắn chờ không nổi.

Giống như ở thêm một khắc, Khanh Khanh của hắn liền sẽ bị đoạt đi rồi.

Cho nên, chờ xác nhận đoàn người của Thủy Kinh Niên vào phòng nghỉ tạm xong, mới đột nhiên hạ lệnh, mọi người lập tức xuất phát vào kinh.

Nhìn sắc trời hiện tại, chỉ cần cước trình mau, trước đêm tối là có thể vào kinh.

Bọn thị vệ đều là đại lão gia, liền tính mệt một chút nhanh vào kinh cũng là tốt. Tống Trạc sờ dĩ ngu lại, là sợ Ninh Khanh mệt. Hiện tại gặp Thủy Kinh Niên, Tống Trạc một chút mạo hiểm cũng không dám, lập tức liền rời đi.

Lên xe ngựa, Thần vương phi khó hiểu nói: “Vừa nãy không phải nói ngu lại sao?”

“Có lẽ là đột nhiên nhận được cái mật chỉ gì cũng không chừng.” Tinh Văn nói.

Thần vương phi gật gật đầu, nhìn về phía Ninh Khanh, Ninh Khanh đang cúi đầu phát ngốc.

Xe ngựa lập tức liền lên đường, đứng ở bên cửa sổ Điều huynh kêu vài tiếng, Thủy Kinh Niên mở cửa sổ ra: “A, này không phải đoàn xe của anh em kia sao? Như thế nào đột nhiên đi rồi?”

“Có lẽ là người ta có việc.” Bình Hưng nói.

Thủy Kinh Niên đại hỉ: “Như vậy phòng đều là của chúng ta!”

Bình Hưng nhăn nhó miệng, Thủy Kinh Niên nói: “Đi một chút, làm người ngủ ở đại sảnh đều dời đến trong phòng!”

Sáng sớm hôm sau, Thủy Kinh Niên ăn qua cơm sáng, liền khởi hành vào kinh.

Ai biết đi đến nửa đường, chợt thấy một nữ tử mang theo mấy cái nam nhân hung thần ác sát phong trần mệt mỏi đi tới, vừa đi vừa nói: “Mau tìm cái chỗ ngồi thuê mấy con ngựa, hắn là có thể đuổi theo tỷ tỷ của ta.”

Thủy Kinh Niên nhìn nữ tử kia cả kinh: “Là người!”

Nàng kia, vẻ mặt kinh sợ, nói: “Là người.....”

“Người vừa rồi nói cái gì? Cái gì tỷ tỷ? Tỷ tỷ người không phải đã chết sao?” Thủy Kinh Niên, sắc mặt khê biến, nhìn nàng kia. Nữ tử này không phải ai khác, đúng là Liễu Tâm Nhi.

“Tỷ tỷ của ta không chết.” Liễu Tâm Nhi nói, nước mắt liền rơi xuống: “Ngay từ đầu chúng ta đều cho rằng nàng đã chết, hôm qua tỷ tỷ của ta đột nhiên trở về, ta cùng cha đều vui vẻ cực kỳ! Ai biết..... Tỷ tỷ của ta về nhà cầm cái gì lại vội vàng chạy, ta đuổi theo, lại thấy tỷ tỷ bị vài tên hắc y nhân bắt đi! Ta liền thỉnh vài người đuổi theo, hướng phía nam mà đi.....”

“Không chết!” Thủy Kinh Niên kích động. Hắn nhận định tỷ tỷ của Liễu Tâm Nhi chính là đồng hương xuyên qua của hắn, đồng hương đã chết, hắn thương tâm tuyệt vọng, hiện tại biết được nàng còn sống, Thủy Kinh Niên miễn bàn nhiều kích động!

“Tỷ tỷ người vì sao bị người bắt!” Bình Hưng lại cau mày. “Tỷ tỷ người là thiên kim tiểu thư gì đó sao?”

“Chúng ta..... Chỉ là bình dân.....” Liễu Tâm Nhi sợ hãi.

“Im miệng! Bình Hưng!” Thủy Kinh Niên lạnh lùng nói: “Người biết cái gì? Cho dù người ta là bình dân, nhưng người ta biết người không nhất định sẽ biết! Người vốn là không biết giá trị của nàng, nàng có bản lĩnh, tự nhiên sẽ bị bắt!”

Thủy Kinh Niên nhận định tỷ tỷ của Liễu Tâm Nhi tỷ tỷ là đồng hương xuyên qua, lại biết về bản vẽ, lại biết làm món điểm tâm ngọt, hắn là còn biết càng

nhiều đồ vật, này giá trị thật là vô giá! Bị người xấu bắt, thật sự hợp tình hợp lý!

“Công tử, người nhận thức tỷ tỷ của ta sao?” Liễu Tâm Nhi khóc cầu xin: “Người mang theo nhiều người như vậy. . . . . Cầu người cứu cứu tỷ tỷ của ta đi!”

“Được!” Thủy Kinh Niên dưới con kích động lập tức liền đáp ứng rồi, đoàn người xoay đầu, hướng phương nam mà đi.

Liễu Tâm Nhi mừng thầm, cái tên ngốc này lại bị lừa gạt!

Tổng Trạc từ lần trước đem Ninh Khanh từ trên tay Thủy Kinh Niên mang về xong, từng đi thăm Diễm Vị Thiên Hạ cùng Cẩm Chức Thiên Hạ, phát hiện tuy rằng Thủy Kinh Niên cùng Ninh Khanh tương ngộ, lại không biết nàng chính là người đứng sau lưng hai cửa hàng kia. Từ chỗ Liễu Tâm Nhi biết được, Thủy Kinh Niên đối với người sau lưng Diễm Vị Thiên Hạ giống như có chấp niệm nào đó, cho nên hắn mới lại lần nữa lợi dụng cảm tình của Thủy Kinh Niên đối với đồng hương xuyên qua. Tưởng đem Thủy Kinh Niên dẫn đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Tính Sai Nhân Tâm 2

Thủy Kinh Niên phải người tìm hiểu, quả nhiên phát hiện có tung tích của người bị bắt đi.

Đoàn người một đường theo hướng nam chạy hai ngày, hôm nay ban đêm vừa vận đi vào một cái trấn nhỏ, đang muốn ngủ lại.

Đi đến trên đường, nhìn thấy nhà nhà thấp đèn dầu, Thủy Kinh Niên đột nhiên nhớ tới Tiểu Bạch Trăn, ngọn đèn dầu đã tắt, hoa quang tựa vũ, thiếu nữ mặc một thân hoa phục phấp phới, bỗng nhiên quay đầu lại tạo nên cảnh tượng kinh diễm.

“Ninh Nhi. . . . .” Thủy Kinh Niên đột nhiên kêu lên tiếng lòng, toàn bộ tâm tình kích động hay lo lắng vì đồng hương xuyên qua gì đó một tiêu mà tán.

“Gia, ngài còn muốn tìm cô nương Ninh Nhi kia sao?” Bình Hưng nói: “Hắc, gia ngài đã nói, tìm được đồng hương gì đó liền cưới. Nhưng gia không phải nói Ninh Nhi kia là hoàng tử phi tương lai của ngài sao? Vậy đồng hương làm sao bây giờ? A, đúng rồi, cả hai đều cưới!”

Thủy Kinh Niên giận dữ: “Bệnh tâm thần!”

Bình Hưng bị rống đến muốn khóc, hắn nói sai cái gì nha?

Thủy Kinh Niên cúi đầu, trầm mặc một chút rồi kêu tới Vĩnh Thất: “Phân một nửa người theo Liễu cô nương đi tìm người, chúng ta. . . . . đi Thượng Kinh!”

“Công tử!” Liễu Tâm Nhi khẩn trương: “Ngài không phải nói muốn cùng ta tìm tỷ tỷ sao? Vì sao. . . . .”

“Ta đã phân một nửa người đi tìm a. Ta sẽ tìm được nàng!” Thủy Kinh Niên nói.

“Chính là ngài không tự mình đi tìm sao?” Liễu Tâm Nhi khóc lóc nói: “Ngài không phải nói tỷ tỷ của ta đối với ngài rất quan trọng sao?”

“Đúng vậy, nàng đối với ta rất quan trọng. Nhưng ở Thượng Kinh, có người càng quan trọng hơn nàng đang đợi ta.” Thủy Kinh Niên nói xong liền xoay người rời đi.

Liễu Tâm Nhi cả người đều ngốc tại chỗ, tại sao lại như vậy! Tất cả hết thảy hắn là đều nằm trong kế hoạch của thế tử điện hạ, vì sao. . . . .

Liễu Tâm Nhi không rõ, Tổng Trạc cũng không rõ, hắn ngàn tính vạn tính, tính sai chính là nhân tâm!

Rất xa truyền đến thanh âm của Thủy Kinh Niên: “Bình Hưng, ta nói với người, ta đồng ý. Ta sẽ không cưới đồng hương của ta, ta muốn cưới chính là Ninh Nhi.”

Khi mới vừa xuyên qua, hắn là được chưởng hay chớ, khi biết được có đồng hương xuyên qua, hắn là kích động, khi biết đồng hương đã chết, hắn là tuyệt vọng, khi gặp gỡ Ninh Khanh, hắn cảm thấy thế giới cũng không phải tất cả đều là tuyệt vọng.

Lúc phải lấy hai chọn một, hắn phát hiện, Ninh Khanh so với đồng hương xuyên qua dường như càng quan trọng.

Hắn tuy rằng thần kinh đại điều, nhưng hắn biết mình muốn chính là cái gì.

Hôn nhân tình yêu không phải trò đùa, hắn sẽ không vì lời nói đùa hứa hẹn nhất thời mà cưới, hắn muốn cưới hắn là người hắn thích.

*****

Kính Nhân Thái Hậu ở mười ngày trước liền thu được tin tức Tổng Trạc từ Định Nguyên phủ đi Việt Thành, đặc biệt là từ trong miệng Tống Huyền biết được chuyện Tống Trạc bị thương, sắc mặt lập tức liền âm trầm xuống.

Bà rõ ràng đã an bài hảo, chờ tiểu thương nữ kia gả chồng, liền xong việc, ai biết.....

Là ai thông tri hần? Nhất định là cái tiểu thương nữ kia! Thật là chơi đến một tay hảo xiếc.

“Nương nương, quận chúa cùng Trâu phu nhân cầu kiến.” Tiểu thái giám tiến vào bẩm báo.

“Cho các nàng tiến vào.”

Kính Nhân Thái Hậu mặt ủ mây chau, thẳng tới khi nhìn đến Trình Ngọc Hoa nhanh nhẹn bước vào, mới mảy mở ra, nở nụ cười: “Ngọc Hoa, mau tới đây.”

Trình Ngọc Hoa ý cười doanh doanh ở bên người Kính Nhân Thái Hậu ngồi xuống, Trâu thị nhìn Thái Hậu yêu thích Trình Ngọc Hoa, rất là vui mừng. Nhưng nghĩ đến chuyện Tống Trạc bị thương, lại hơi hơi nhủ mảy.

Các nàng là cho đến hôm nay mới biết được việc Tống Trạc bị thương, lại nghĩ đến Trình Ngọc Hoa đã từng gánh chịu thanh danh khác phu, liền lo lắng đến không được. Nghe nói Tống Trạc vào kinh, liền vội vàng đến nhìn.

Trâu thị vừa định hỏi chuyện Tống Trạc, tiểu thái giám liền tới báo: “Nương nương, thế tử điện hạ tới.”

Tống Trạc, mặc một thân hoa phục đậm tím tôn quý, phong thái từ từ tiến vào, sau đó quỳ lễ: “Bái kiến hoàng tổ mẫu.”

“Mau nâng dậy!” Thái Hậu vội la lên: “Ngươi là người đang bị thương!”

“Không có việc gì, bất quá là vết thương nhẹ mà thôi.” Tống Trạc đứng lên.

“Vì sao đột nhiên liền bị thương!”

“Đạo kiếm không có mắt, đi ra ngoài đánh giặc, diệt cường đạo nếu không có người chết người thương, liền không chuyện xưa có chôn cốt cát vàng, da ngựa bọc thây. Hoàng tổ mẫu chớ có nghĩ nhiều.”

Kính Nhân Thái Hậu lại nghĩ tới Tống Trạc một lần bị sói cắn xé, một lần thiếu chút nữa bị thùng pháo hoa nổ trúng, hiện tại lại một lần đao thương.....

Trâu thị nhìn biểu tình âm trầm của Kính Nhân Thái Hậu, khẩn trương, sợ Kính Nhân Thái Hậu đem việc bị thương tính lên người Trình Ngọc Hoa, vội vàng nói: “Nghe nói Trạc Nhi lần này là ở Việt Thành bị thương, lần này thuận đường còn tiếp Ninh cô nương trở về.”

Kính Nhân Thái Hậu cũng nghĩ đến Ninh Khanh, mặt đen đến có thể tích ra mực nước.

Tống Trạc thấy Trâu thị cư nhiên đem việc hần bị thương đẩy đến trên người Ninh Khanh, giận dữ: “Mợ đây là có ý tứ gì?”

“Ta..... Chi là nói thật mà thôi, ta chưa nói sai cái gì.” Trâu thị thấy thần sắc lạnh lùng của hần, hải nhảy dựng, nghĩ lại tưởng tượng, hần là tiểu bối, là cháu ngoại trai của mình, cư nhiên đối với trường bối như thế, thật là đại bất kính! Hơn nữa nàng nói chính là lời nói thật, chưa nói sai! Nói đến đúng rồi sau lại có vài phần tự tin.

“Chẳng lẽ ngươi không biết hoàng tổ mẫu nhất tin thần phạt, lại nói như thế, có rắp tâm gì!”

“Ta có gì rắp tâm!” Trâu thị then quá thành giận, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, cười lạnh: “Lần trước ngươi bị sói cắn thương, vị Ninh cô nương kia không ở đó sao? Lần trước thiếu chút nữa bị thùng pháo hoa nổ trúng, ngươi dám nói ngươi không phải bởi vì nàng mới đi cửa hàng pháo hoa? Lần này..... Ngươi lại cùng nàng mới xảy ra chuyện.”

Tống Trạc giận cực phản cười: “Bỏn thế tử quả thật không biết nàng có thể khắc ta như vậy, có thể sống đến bây giờ thật là kỳ tích. Nhưng Khanh Khanh nhà ta đã sớm ở đầu năm trước tiến kinh, như thế nào vẫn luôn không ra chuyện này, có tình mấy tháng này mới xảy ra chuyện? Chẳng lẽ là bởi vì Ngọc Hoa hồi kinh, nàng lại muốn khắc phu sao?”

“Ngươi..... Ngươi có thể nào nói như thế!” Trâu thị biến sắc: “Không có bằng chứng, ngươi không cần nói bậy!”

“Mợ cũng biết không có bằng chứng, vậy thì đừng có nói!” Thanh âm Tống Trạc lãnh đến không hề có độ ấm: “Mợ cũng sợ hải thanh danh không tốt dính thân, cũng biết loại thanh danh này sẽ mang đến cái hậu quả gì, vậy vì cái gì còn muốn đẩy đến trên người nàng?”

Sắc mặt Trâu thị trắng nhợt.

“Ta chỉ là làm chuyện tương tự. Ngọc Hoa, ngươi biết ta không tin mấy thứ kia, ngươi đừng coi là thật sự.” Nói xong phất tay áo bỏ đi!

Trình Ngọc Hoa chỉ cảm thấy tâm của mình giống như bị xé rách, cả người đều nằm liệt trên ghế.

Kính Nhân Thái Hậu nghe vậy cả người đều ngốc! Đứng vậy, cái tiểu thương nữ kia là đầu năm trước tới Thần Vương phủ rồi! Mà Ngọc Hoa, là tháng 11 năm trước mới hồi kinh, Trạc Nhi lập tức liền có chuyện!

“Nương nương, ngài không cần loạn tưởng.” Trâu thị đã phác thông một tiếng quỳ tới trên mặt đất.

Trình Ngọc Hoa cũng là đầu óc trống rỗng, xong rồi! Thái Hậu hoài nghi nàng!

Nhưng nàng rõ ràng đã ngăn chặn, vì cái gì sẽ xảy ra chuyện? Là ngoài ý muốn, vẫn là thật sự do nàng khác? Làm sao có thể như vậy!

“Ngọc Hoa a, này đến tốt cùng là chuyện như thế nào?” Kính Nhân Thái Hậu hồ nghi nhìn Trình Ngọc Hoa.

“Nương nương, ngài phải tin tưởng Ngọc Hoa a!” Trâu thị vội la lên: “Ngọc Hoa đã sớm sửa lại mệnh, là thiên mệnh quý nữ! Huống hồ lúc ấy có nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm như vậy, chẳng lẽ còn có thể làm giả! Cho dù chúng ta muốn thu mua đám người Đông ma ma, các nàng cũng nghĩ phải có mạng hưởng phúc mới được a! Nếu như không tin, có thể thỉnh lại Viễn Chân đại sư đến tính toán!”

Sắc mặt Trình Ngọc Hoa trắng nhợt, Trâu thị không biết đèn sửa mệnh của nàng từng tắt một lần!

“Ai không biết Viễn Chân đại sư đang bế quan!” Kính Nhân Thái Hậu trầm giận.

“Nếu không, tìm sư đệ của Viễn Chân đại sư, Viễn Minh đại sư xem!” Trâu thị nói: “Viễn Minh đại sư cũng là cao tăng đắc đạo, cho dù đạo hạnh so với Viễn Chân đại sư kém chút, cũng không có đạo lý nhìn lầm mệnh khắc phụ.”

“Được, liền đi thỉnh Viễn Minh đại sư tới nhìn một cái.” Đôi mắt sắc bén của Kính Nhân Thái Hậu quét về phía Trình Ngọc Hoa, chỉ thấy sắc mặt Trình Ngọc Hoa trắng bệch, hai mắt trống rỗng, trong lòng trầm xuống, chẳng lẽ, thật sự không sửa mệnh thành công sao?

Nhưng Đông ma ma không có khả năng lừa bà!

Bất quá, trước kia bà cảm thấy Trình Ngọc Hoa thấy thế nào đều tốt, nhưng hiện tại bởi vì hoài nghi, liền cảm thấy thấy thế nào đều không tốt, thấy sắc mặt nàng không tốt, liền cảm thấy Trình Ngọc Hoa là chột dạ.

“Đều đi xuống đi.” Kính Nhân Thái Hậu, mặt âm trầm, nói.

Trình Ngọc Hoa cùng Trâu thị chỉ phải lui đi xuống. Trâu thị lại là hồi lại là hận, nàng thật là vác đá nện vào chân mình a!

Trình Ngọc Hoa còn không có từ trong đá kích vừa rồi phục hồi lại tinh thần.

Đúng vậy, nàng là bị đá kích tới rồi, nhưng không phải bởi vì bị Thái Hậu hoài nghi mà lo lắng.

Nàng trăm triệu không nghĩ tới, nương nàng chỉ là nói Ninh Khanh một câu không tốt, liền sẽ bị hấn phản kích tàn khốc như thế, thậm chí một chút cũng không màng thể diện của nàng, không màng nàng có thể bị xúc phạm hay không.

Tâm hấn..... Đã sớm bị nữ nhân kia cắn nuốt, mà chính hấn lại không tự biết.

Vì sao sẽ như vậy? Rõ ràng nàng vì hấn trả giá nhiều như vậy, vì hấn làm nhiều như vậy!

Chẳng lẽ liền không địch lại một khuôn mặt của tiểu thương nữ kia?

*****

Trâu thị lôi kéo Trình Ngọc Hoa hỏi Tĩnh Quốc Công phủ, Tĩnh Quốc Công phu nhân nghe được chuyện phát sinh trong cung, trước mắt tối sầm, trực tiếp liền hôn mê đi!

“Lão phu nhân, tại sao lại như vậy?” Khả Tâm ghen ngào nói: “Không phải rõ ràng đã ngăn chặn sao?”

“Trước đừng sáo, ta đi chùa Phổ Tuệ nhìn xem.” Tĩnh Quốc Công phu nhân nói: “Ngọc Hoa hiện tại như thế nào?”

“Quận chúa ủ rũ ở trên giường nghĩ đâu.” Khả Tâm nói: “Quận chúa thương tâm không phải vì Thái Hậu, mà là thế tử.....”

Sắc mặt Tĩnh Quốc Công phu nhân sáng ngời: “Người chiếu cố nàng cho tốt.”

Tĩnh Quốc Công phu nhân cũng không ngừng nghỉ, lập tức liền chạy tới chùa Phổ Tuệ.

Tiểu sa di dẫn nàng tới thiền thất không người.

Nhìn thấy phương trượng Phổ Tuệ, Tĩnh Quốc Công phu nhân có chút tức giận: “Phương trượng, không phải nói đã ngăn chặn sao?”

Phương trượng Phổ Tuệ, mặt già cương một chút, “Để lão nạp tính tính.”

Nói rồi bắt đầu bấm tay, vẻ mặt khó xử nói: “Mệnh cách của lệnh cháu gái cùng mệnh cách công tử kia khắc nhau tới quá mức quý dị, một năm một cái nam đồng, bát tự trên mai rùa chỉ ngâm bảy bảy bốn mươi chín ngày, là không đủ nha!”

Tĩnh Quốc Công phu nhân, mặt già nhăn nhó: “Vậy muốn như thế nào mới đủ?”

“Vẫn phải dùng máu ngâm, bảy bảy bốn mươi chín ngày đôi một lần!”

Sắc mặt Tĩnh Quốc Công phu nhân biến đổi, vậy chẳng phải là một tháng một cái nam đồng sao? Thường xuyên như vậy, cho dù là Tĩnh Quốc Công phu bọn họ thế đại cũng ăn không tiêu nha!

Ai biết phương trượng Phổ Tuệ còn bỏ thêm một câu: “Muốn hiệu quả càng tốt, tốt nhất đồng nam đồng nữ mỗi người một cái a!”

Tĩnh Quốc Công phu nhân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa không hôn mê đi, đưa ngón tay run rẩy chỉ vào phương trượng Phổ Tuệ, hòa thượng đáng chết!

“Lão phu nhân, lão nạp là người xuất gia cũng không cưỡng bức người. Đây là hôn sự của lệnh cháu gái, chính ngài quyết định đi.” Phương trượng Phổ Tuệ nói: “Đến nỗi nam đồng lần trước kia, quý phủ làm được ân nấp, lão nạp cũng coi như phạm vào tội nghiệt, tự nhiên sẽ không nói đi ra ngoài. Nếu như lão phu nhân không làm, xin tự hành rời đi.”

Tĩnh Quốc Công phu nhân xanh mặt, ở trong đầu giao chiến, bà tự nhiên không nghĩ mạo hiểm, đem Tĩnh Quốc Công phủ đẩy đến hoàn cảnh nguy hiểm, nhưng hiện tại không chỉ là vấn đề hôn sự của Trình Ngọc Hoa, mà còn có tội danh lừa gạt Thái Hậu! Nay đó, Tĩnh Quốc Công phủ đều gánh vác không nổi!

Huống hồ Ngọc Hoa đối với Tống Trạc rẽ tình thâm sâu, Trình Ngọc Trí cũng yêu cầu Tống Trạc nâng đỡ mới có thể kế vị, nếu không một khi mất đi Tống Trạc nâng đỡ, vị trí Tĩnh Quốc Công liên sẽ rơi xuống trong tay con vợ lẽ kia! Kêu bà làm sao cam tâm!

Tĩnh Quốc Công phu nhân cắn răng một cái: “Được! Một tháng, một đôi đồng nam đồng nữ! Nhất định phải ngăn chặn!”

Phương trượng Phổ Tuệ lập tức mặt mày hớn hở: “Lão phu nhân đối với cháu gái thật là từ ái có thêm. Đúng rồi, muốn ngăn chặn mệnh cách của cháu gái ngài, tốt nhất là có kim Phật thêm vào, ngài nhìn. ....”

Tĩnh Quốc Công phu nhân tức giận đến thở hồng hển, đây là đang biến tướng hướng bà đòi tiền! Được rồi, nếu đòi tiền, vậy càng dứt khoát, rốt cuộc lúc này mới càng có chất lượng, không phải sao?

“Phương trượng chỉ cần bảo đảm có thể ngăn chặn, bốn lão nhân nguyện ý bỏ vốn cấp quý tự mười tám vị La Hán mạ vàng.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Không Phải Yêu

Tống Trạc trở lại Thần Vương phủ vào giờ Hợi, đi ngang qua Mộng Trúc Cư, nhìn không được bước chân dừng một chút, nhưng cuối cùng vẫn là không có đi vào.

Tuệ Bình vẫn luôn lưu ý, thấy Tống Trạc không có vào, nhìn không được phát sầu.

Ninh Khanh nằm nghiêng trên giường phát ngốc, Tuệ Bình nói: “Cô nương, thế tử đến tột cùng tương như thế nào?”

Ninh Khanh lạnh lùng nói: “Còn có thể như thế nào, chờ đến sau đại hôn lại dùng kiểu nhỏ nâng ta vào cửa.”

Trước kia hần liền thích dùng cái loại thủ đoạn này đàn áp nàng, khi đó nàng cho rằng còn có đường sống, còn có thể thay đổi, còn có thể nỗ lực, cho nên lần lượt chịu thua.

Từ lần ở Ngọc Chân Am bắt đầu, hần minh bạch, rốt cuộc không đàn áp được nàng, liền dứt khoát làm lơ nàng, bá đạo tàn nhẫn đến đường sống cho nàng gãy giữa đều không có, đem nàng đẩy vào góc chết.

Lần này cũng vậy, hần không cần nghe nàng sảo, nghe nàng nháo, chỉ ấn theo ý tứ của hần hành sự.

“Cô nương. ....” Tuệ Bình nhất thời không biết nói cái gì mới tốt. Nàng cảm thấy tới một bước này rồi, lại gãy giữa đã vô dụng, chỉ có thể nhận mệnh, nhưng nàng không dám khuyên.

“Không phải nói tốt kêu ta là thiếu nữ sao?” Ninh Khanh trở mình: “Tắt đèn đi.”

Khuôn mặt Tuệ Bình trắng bệch, cô nương đây là có ý tứ gì?

*****

Hai ngày sau, sư đệ của Viễn Chân đại sư, Viễn Minh đại sư tiến cung. Viễn Minh đại sư không chỉ có là cao tăng đắc đạo, vẫn là phương trượng của Pháp Hoa Tự.

Khánh Nguyên Cung, Thái Hậu ngồi ở thủ tọa, Trình Ngọc Hoa cùng Tĩnh Quốc Công phu nhân bồi tại hạ đầu.

“Tham kiến Thái Hậu nương nương.” Viễn Minh đại sư trắng trẻo mặt mày, cười rộ lên giống như Phật Di Lặc.

“Mau đứng dậy, mau đứng dậy.” Kính Nhân Thái Hậu vừa thấy đến Viễn Minh đại sư liền cười. Kính Nhân Thái Hậu nhất tin Phật, phạm là hòa thượng, bà đều xem trọng một phần, càng đừng nói là sư đệ của Viễn Chân đại sư.

“Không biết Thái Hậu truyền triệu bản tăng có chuyện gì quan trọng.”

“Là cái dạng này.” Nói đến Trình Ngọc Hoa, Kính Nhân Thái Hậu tươi cười có chút lạnh xuống, nhìn thoáng qua Trình Ngọc Hoa ngồi ở một bên, “Ba năm trước đây Viễn Chân đại sư chỉ điểm đứa nhỏ này đến Phụng Ngộ Sơn sửa mệnh, chỉ cần đèn sửa mệnh không tắt, sẽ trở thành thiên mệnh quý nữ, chỉ là sau khi nàng trở về cùng Trạc Nhi đính thân, Trạc Nhi lại tai họa không ngừng, đây là vì sao.”

Viễn Minh đại sư cũng nghe qua chuyện của Trình Ngọc Hoa, lập tức kỳ quái mà nhìn phía Trình Ngọc Hoa: “Quận chúa thật sự đã sửa mệnh thành công?”

Trình Ngọc Hoa nghĩ đến mệnh cách của nàng đã sớm ngăn chặn được, cho dù đèn sửa mệnh từng tắt một lần, nhưng hiện tại đã ngăn chặn, không hề khác, cũng coi như sửa mệnh! Dù sao bất luận là thấp sửa mệnh đèn, vẫn là nhờ phương trượng Phổ Tuệ ngăn chặn, đều là sửa lại mệnh của nàng, không phải sao? Lập tức đứng lý hợp tình mà nói: “Đương nhiên.”

Viễn Minh đại sư thấy ánh mắt thanh minh của nàng, liền gật gật đầu, “Để bản tăng tính toán.”

Kính Nhân Thái Hậu đưa lên sinh thần bát tự của Trình Ngọc Hoa cùng Tổng Trạc, Viễn Minh đại sư bắt đầu tính.

Tĩnh Quốc Công phu nhân mặt ngoài bình tĩnh, tay nắm quả chuông lại khấn đến gân xanh đều nổi lên.

Khoảng nửa khắc sau, Viễn Minh đại sư mới mở bừng mắt: “Khởi bẩm Thái Hậu, quận chúa cùng thế tử hiện tại không hề tương khắc, hẳn là sửa mệnh thành công.”

Tĩnh Quốc Công phu nhân nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng lộ ra tươi cười. Đêm qua bà suốt đêm làm phương trượng Phổ Tuệ tác pháp, cuối cùng không uống phí tâm cơ.

Kính Nhân Thái Hậu cũng là mặt mày hớn hở: “Chính là Trạc Nhi mấy tháng này đi lại họa liên tục.....”

“Nương nương.” Viễn Minh đại sư niệm một tiếng Phật hiệu mới nói: “Cái gọi là người có tam suy sáu vượng, điện hạ lại lĩnh binh ban sai, hẳn sẽ có thời điểm chạm vào khái.”

Kính Nhân Thái Hậu liền tục gật đầu, Tĩnh Quốc Công phu nhân lại cười nói: “Đúng vậy, đều nói họa vô đơn chí, có thời điểm vận khí kém thật là một chuyện tiếp một chuyện sót ruột. Liền như Võ Quốc Hầu phu nhân, nhà nàng chưa từng có người nào có biến cố có tai ương, tháng trước lại bị pháo trúc làm sọ, tháng này đi đường không cẩn thận đụng vào tay đều khái trật khớp, hôm kia lúc ăn cơm quá mức dùng sức cắn xương, cư nhiên rớt hai viên răng hàm!”

Tĩnh Quốc Công phu nhân nói xong toàn bộ Khánh Nguyên Cung đều cười ha ha lên, không khí cuối cùng càng ngày càng sinh động.

“Vậy thỉnh Viễn Minh đại sư cấp Trạc Nhi một vật bình an đi. Đúng rồi, Viễn Minh đại sư, Viễn Chân đại sư khi nào xuất quan?”

Viễn Minh đại sư cời bỏ Phật châu trên tay đưa qua: “Nguyên bản định chính là tháng tư, nhưng hiện tượng thiên văn rất tốt, có lẽ là muốn tới tháng sáu.”

Kính Nhân Thái Hậu gật gật đầu, lại cùng Viễn Minh đại sư nói một chút Phật lý mới thả người rời đi.

Trình Ngọc Hoa cùng Tĩnh Quốc Công phu nhân cáo lui, đi ra Khánh Nguyên Cung, sắc mặt Tĩnh Quốc Công phu nhân có chút không tốt: “Viễn Chân đại sư, có thể so Viễn Minh đại sư lợi hại hơn nhiều, đến lúc đó nếu hắn tính ra đèn sửa mệnh của người từng tắt một lần.....”

“Tổ mẫu yên tâm.” Trình Ngọc Hoa nói: “Đại sư tháng sáu mới xuất quan, đến lúc đó ta đã cùng biểu ca thành thân, nói không chừng liền cốt nhục đều có. Đại sư là cao tăng, từ bi vì hoà, bất luận là đèn sửa mệnh, vẫn là ta cho người ngăn chặn mệnh cách, đều không gây thương tổn biểu ca. Đại sư làm một người cao tăng từ bi vì hoà, chẳng lẽ sẽ có ý chia rẽ một đôi phu thê chúng ta sao?”

Mặt Tĩnh Quốc Công phu nhân cứng đờ, đạo lý là như thế này không sai..... Nhưng Ngọc Hoa cũng không biết ngăn chặn mệnh cách phải trả đại giới là cái gì! Nếu có thể tính ra tới..... Hẳn còn có thể cho phép Ngọc Hoa lại tiếp tục đề nặng mệnh cách như thế sao?

Bất quá, Viễn Chân đại sư tuy rằng là cao tăng, nhưng rốt cuộc là người không phải thần, chưa chắc có thể tính ra tới! Phương trượng Phổ Tuệ cũng không phải nhân vật dễ đối phó! Quay đầu lại lại cùng phương trượng Phổ Tuệ thương lượng đi, hẳn sẽ có biện pháp!

“Đúng vậy, chỉ cần ngươi cùng Trạc Nhi thành thân, hết thầy dễ làm.” Tình Quốc Công phu nhân gật gật đầu: “Trạc Nhi hẳn là cái có trách nhiệm, hẳn lại không tin thần phật, cho dù đến lúc đó thật sự sự phát, Thái Hậu muốn bắt ngươi hỏi chuyện, hẳn cũng sẽ che chở ngươi. Nếu như ngươi có thể mau chóng hoà thượng con nối dõi của hẳn liền càng tốt. Chỉ sợ.....”

“Tổ mẫu là nói cái tiểu thương nữ kia?” Trình Ngọc Hoa thần sắc lạnh lùng, “Ta sẽ làm nàng ngoan ngoãn rồi đi!”

Thời gian qua có quá nhiều việc vất vả, mà nàng, cũng cố ý nhường nhịn, chỉ vì bác hẳn niềm vui, nhưng nàng phát hiện, nàng lại nhường nhịn, tâm hẳn cũng sẽ không chuyển tới trên người nàng, vậy nàng, chỉ có thể ra tay.

“Tổ mẫu ngài đi về trước, ta đi gặp Thái Hậu nương nương.”

“Được.” Tình Quốc Công phu nhân nhìn biểu tình lạnh lùng của Trình Ngọc Hoa, vui mừng gật gật đầu, “Đây mới là phong phạm của đích nữ Tình Quốc Công phủ chúng ta! Gặp chuyện không thể lui! Đối phó cái tiểu thương nữ kia, ngươi không cần bắt cứ thủ đoạn gì, ngươi chỉ cần lấy ra phong phạm của đương gia chủ mẫu ra là được!”

“Vâng.” Trình Ngọc Hoa gật gật đầu, xoay người hỏi Khánh Nguyên Cung.

Kính Nhân Thái Hậu mới vừa giải khúc mắc, nghĩ đến chính mình hiểu lầm Trình Ngọc Hoa, nhiều vài phần áy náy: “Ngọc Hoa như thế nào lại trở lại.”

“Nương nương, Ngọc Hoa đột nhiên nghĩ đến, Vương phi đã hỏi kính, nương nương có từng triệu kiến?”

Kính Nhân Thái Hậu đối với Thần vương phi cực kỳ ghét bỏ, nào nghĩ tới muốn gặp.

“Kỳ thật, Ngọc Hoa là muốn gặp Ninh gia biểu muội một lần.” Trình Ngọc Hoa thoải mái hào phóng nói.

Kính Nhân Thái Hậu ngần ra, ngay sau đó gật gật đầu: “Là thời điểm muốn gặp. Lý Đức, đi tuyên Thần vương phi tiến vào, còn có chất nữ của nàng Ninh cô nương.”

Kính Nhân Thái Hậu tuy rằng biết chính mình hiểu lầm Ninh Khanh khắc Tổng Trạc, nhưng bà chán ghét Ninh Khanh đã thành một loại thói quen, hiện tại cho dù cởi bỏ hiểu lầm, cũng không mừng Ninh Khanh. Hơn nữa, Tổng Trạc còn vì bảo vệ Ninh Khanh mà xem nhẹ Ngọc Hoa, bà càng không mừng.

Thần vương phi biết được Kính Nhân Thái Hậu muốn gặp mình liền thập phần khẩn trương, khi biết được còn muốn gặp Ninh Khanh thì càng thêm sợ hãi, xanh mặt lôi kéo Ninh Khanh lên kiệu liền.

Tuệ Bình mặt mũi trắng bệch, bởi vì nàng biết Thái Hậu chán ghét Thần vương phi, nên đối với chất nữ của Thần vương phi tự nhiên sẽ không thích! Huống hồ Thái Hậu sủng tín Ngọc Hoa quận chúa, vậy đối với cô nương.....

Vũ Tinh nhìn bóng dáng Ninh Khanh rời đi, xanh mặt gọi tới Đồng Nhi: “Nghĩ cách thông tri thế tử.”

“Thế tử vừa lúc ở trong cung đâu, vậy cũng thuận tiện.” Đồng Nhi nói nhanh như chớp liền chạy.

Thế tử coi cô nương như bảo bối thế nào, các nàng rất rõ ràng, cũng không thể làm cô nương bị ủy khuất.

*****

Kiệu liền vào cung xong liền ngừng lại, Ninh Khanh cùng Thần vương phi đi khoảng mười lăm phút mới đến Khánh Nguyên Cung.

Kính Nhân Thái Hậu ngồi ở thủ tọa, Trình Ngọc Hoa bưng ở một bên, đang thân mật mà bưng trà cho Kính Nhân Thái Hậu.

“Thần vương phi đến!” Bên ngoài vang lên tiếng thái giám thông truyền.

Kính Nhân Thái Hậu bưng trà lên hơi hơi thoáng nhìn, liền ngưng ngẩn. Chỉ thấy một người thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi đi theo phía sau Thần vương phi lượn lờ mà nhập. Trên người ăn mặc một kiện xiêm y hình thức bình thường, một đôi con ngươi to tròn ba quang lưu chuyển, môi không tô mà hồng, phấn má hà phi, thanh mị tận xương, kiều diễm vô song.

Khánh Nguyên Cung vốn luôn cổ xưa mà lịch sự tao nhã, nàng vừa tiến đến, chính là ráng màu lấp lánh, như chiếu sáng toàn bộ cung điện.

Tuy là lịch tấn thiên phạm, ở trong cung nhìn quen mỹ nhân tuyệt sắc, Kính Nhân Thái Hậu cũng không khỏi vì Ninh Khanh mỹ mạo mà âm thầm reo hò. Trách không được liền tôn tử thanh ngao kia của bà đều mê đến đầu óc choáng váng! Cũng trách không được dám cạy sủng mà kiều như thế, đều không phải là không hề có nguyên nhân a!

“Thần thiếp tham kiến Thái Hậu!” Thần vương phi lập tức hành đại lễ.

Kính Nhân Thái Hậu thấy nàng gả tiến hoàng thất mười mấy năm, hành lễ vẫn là qua loa đại khái như vậy, thật là thấy một lần liền cay mắt một lần a!

Bà xoay chuyển ánh mắt, liền thấy Ninh Khanh hành lễ tụy rằng không có nhiều tiêu chuẩn, nhưng ít ra là sạch sẽ lưu loát, sau đó nghe thanh âm Ninh Khanh thanh thúy nói: “Dân phụ Phuong Ninh thị tham kiến Thái Hậu.” “Bình thân.” Kính Nhân Thái Hậu nói xong lại đột nhiên giật mình: “Từ từ, Phuong Ninh thị? Đây xưng hô gì?”

“Khởi bẩm Thái Hậu nương nương, dân phụ đầu tháng này đã gả chồng.” Ninh Khanh nói: “Nhà chồng dân phụ họ Phuong, là một người tú tài.”

Toàn bộ người ở Khánh Nguyên Cung đều khiếp sợ đến trợn mắt há hốc mồm, các nàng cái nào không phải cho rằng Ninh Khanh là sùng thiếp của Tổng Trạc, thành thân, bất quá là một chiêu lật mềm buộc chặt, lại không nghĩ, nàng cư nhiên tự xưng mình đã gả chồng!

Đây không phải là ở trong nội trạch bình thường của người nào đó, đây là Khánh Nguyên Cung, đây là Thái Hậu cao cao tại thượng, mẫu nghi thiên hạ! Nàng có biết, lời này vừa nói ra, không còn đường rút lui!

“Cô nương!” Tuệ Bình kinh hãi. Thần vương phi suýt nữa liền ngất xỉu đi.

“Không phải bảo ngươi kêu ta là thiếu nãi nãi!” Ninh Khanh lạnh lùng quét mắt nhìn nàng một cái.

Trình Ngọc Hoa cũng là ngẩn ra, nàng tâm như sấm cồ, cứ như vậy giải quyết sao? Nàng thần sắc lạnh lùng, khăn trương mà nắm chặt tay.

Kính Nhân Thái Hậu, chán ghét trong lòng vừa thu lại, nghiêm nghị nhìn chằm chằm Ninh Khanh: “Ninh Khanh, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì sao?”

“Dân phụ biết. ....” Ninh Khanh dập đầu hai cái: “Dân phụ cái gì đều không cầu, chỉ cầu nương nương nhìn rõ mọi việc, vì tướng công của dân phụ, đang bị bắt giam thiên lao, tây thoát oan tình, dân phụ. ....”

“Ninh Khanh!” Một tiếng gầm vang lên, chỉ thấy Tổng Trạc đầy người sát khí tiến vào, bắt lấy cánh tay Ninh Khanh, kéo lên.

“Không được vô lễ! Tổng Trạc!” Sắc mặt Kính Nhân Thái Hậu trầm xuống.

“Hoàng tử mẫu, ngài không cần nghe nàng nói bậy, nàng vẫn chưa gả chồng.” Tổng Trạc cao giọng nói.

“Ta đã bái đường, còn có hôn thư.” Ninh Khanh mặt vô biểu tình. “Nếu như này đều không gọi gả chồng, luật lệ Thiên Thịnh tính là cái gì.”

“Ngươi im miệng cho ta!” Tổng Trạc gầm lên.

“Nên im miệng chính là ngươi, Tổng Trạc! Ngươi cho ai gia thanh tỉnh chút!” Thanh âm của Kính Nhân Thái Hậu lạnh như băng. “Ngươi đây là đang cường đoạt dân nữ, ngươi biết không?”

“Hoàng tử mẫu, tôn nhi cầu ngài cho ta một ít thời gian, ta sẽ cùng nàng hảo hảo nói chuyện.” Tổng Trạc lời kéo Ninh Khanh, bùm một tiếng quỳ xuống, thần sắc cầu xin, mang theo bất lực mà nhìn Kính Nhân Thái Hậu.

Kính Nhân Thái Hậu tâm thần đại chấn, bà chưa từng gặp qua loại vẻ mặt này của hắn.

Nước mắt của Trình Ngọc Hoa không tiếng động mà chảy xuống, vì sao sẽ như vậy. ....

Tổng Trạc đã đứng lên, một tay lôi kéo Ninh Khanh, Ninh Khanh không muốn đi, hắn dứt khoát một phen bế lên, bước nhanh đi ra Khánh Nguyên Cung

Thẳng đến đi đến một tòa cung điện không người mới buông nàng.

Ninh Khanh không lên tiếng, ánh mắt trống rỗng mà nhìn phượng xa.

Tổng Trạc, trong lòng đau đớn, một tay ôm lấy nàng, ách thanh nói: “Khanh Khanh, chúng ta không cần cãi nhau được không? Chúng ta trở về như trước kia, được không?”

“Được a.” Ninh Khanh lạnh lùng cười: “Ngươi từ hôn, ngươi cưới hỏi hoàng đế ta vào cửa.”

“Khanh Khanh!” Tổng Trạc tức giận.

“Không được có phải hay không? Ta không xứng với ngươi có phải hay không? Xứng với ngươi chỉ có Ngọc Hoa quận chúa có phải hay không?” Ninh Khanh ngẩng đầu nhìn hắn, nước mắt dạt dào rơi xuống.

“Ta xuất thân đê tiện, không có năng lực như nàng! Không thờ quan kinh hoa như nàng, không nhất kiếm kinh diễm như nàng, ta mọi thứ không bằng nàng. Ta không xứng cho ngươi làm chính thê! Nếu không xứng, ta không xứng là được! Ta có tự mình hiểu lấy, ta bất quá là cái tiểu thương nữ đê tiện, ta liền gả cho cái tú tài nghèo kiết hủ lậu, như vậy cũng không được? Nhiều người thân phận cao quý tranh đoạt cho ngươi làm thiếp như vậy, ta thậm chí liền cho ngươi làm thiếp đều không xứng! Ngươi tội gì còn muốn tới cất nhắc ta? Ngươi trước nay. .... Liền không coi trọng ta!”

Tổng Trạc thống khổ mà quay đầu đi: “Ta cũng không có xem thường ngươi. .... Ta chỉ là. .... ngươi yêu chính là ta, danh phận chẳng lẽ liền thật sự quan trọng như vậy?”

“Nếu không quan trọng, vậy ngươi sao không cho ta?” Ninh Khanh cười lạnh: “Nếu không quan trọng, vậy ngươi để Ngọc Hoa quận chúa làm thiếp a! Không được có phải hay không? Chính ngươi đều coi trọng, dựa vào cái gì kêu ta xem nhẹ! Ngươi đây là muốn coi ta là ngốc tử mà lừa gạt sao?”

Tổng Trạc á khẩu không trả lời được, trầm mặc một hồi mới nói: “Cho dù là làm thiếp, ta cũng sẽ không khiến ngươi chịu một phen ủy khuất.”

“Ta không chịu ủy khuất, vậy phen ủy khuất này ai chịu? Ngươi Ngọc Hoa quận chúa sao?”

Ninh Khanh ha hả nở nụ cười: “Ngọc Hoa quận chúa là giết cả nhà hắc đảo phần mộ tổ tiên của ngươi? Người ta đường đường là chính thất, dựa vào cái gì nhẫn nhịn một cái thiếp của ngươi? Dựa vào cái gì bị một cái thiếp của ngươi khinh đến trên đầu! Ngươi dựa vào cái gì vì một cái tiểu tam một cái tiểu thiếp đối đãi với chính thê của mình như thế! Ngươi một khi đã như vậy..... Tội gì còn muốn cưới nàng! Ngươi cưới nàng, lại chà đạp nàng, không bằng không cưới.”

“Ninh Khanh!” Ninh Khanh nói cái gì giết cả nhà hắc đảo phần mộ tổ tiên của hắn, đại bất kính như thế, Tổng Trạc phẫn nộ, nhưng câu nói kế tiếp lại làm hắn chấn động cùng cười khổ: “Ngươi đây là vì nàng bắt bớ sao?”

“Đúng vậy. Nàng làm sai cái gì, không có đi. Nàng chỉ nghĩ tranh thủ chính mình nên được.”

“Ngọc Hoa..... Đều không phải là người ác độc, các ngươi liền không thể hạo hạo ở chung sao?”

“Không thể.” Ninh Khanh đương nhiên mà mở miệng: “Bởi vì ta đồ kỵ. Đừng nói là làm thiếp, cho dù ta làm chính thê, cũng không cho phép trượng phu có tiểu thiếp.”

“Ngươi sao có thể như thế!” Tổng Trạc vô pháp lý giải.

“Khi nhìn thấy ta cùng Phương Tú Phong thành thân, ngươi đau lòng sao? Ngươi phẫn nộ sao? Ngươi hận sao?”

Ninh Khanh nói liền rút từ trên đầu một cây trâm rồi đột nhiên đâm về phía tay mình, Tổng Trạc hoảng hốt, vội vàng ngăn trở, trâm đâm đến trên tay hắn, máu tươi đầm đìa.

Ninh Khanh lại lạnh lùng ngẩng đầu nhìn hắn: “Đau sao?”

Tổng Trạc không đáp.

“Nam nhân các ngươi có đau, nữ nhân chúng ta cũng có. Các ngươi có bao nhiêu đau, chúng ta liền có bấy nhiêu đau. Khi nhìn nam nhân các ngươi trái ôm phải ấp tam thê tứ thiếp, liền giống như các ngươi tận mắt nhìn thấy thê tử của mình vụng trộm, lại còn muốn cười nói tốt. Buồn cười các ngươi còn muốn lộng chút cái gì tam tòng tứ đức đi làm đạo chúng ta, nếu biết nữ nhân chúng ta sẽ ghen ghét, vì sao còn muốn đâm bị thương chúng ta như vậy? Còn muốn giả vờ nhìn không thấy.”

Lời này của Ninh Khanh quả thực là điên đảo thế giới quan của Tổng Trạc, hắn vô pháp tiếp thu, nhưng lại buồn cười cảm thấy những câu này có lý. Thật lâu mới nói: “Trăm ngàn năm qua quy củ chính là như thế, nam chủ ngoại, nữ chủ nội, nữ nhân dựa vào nam nhân mà sống, tự nhiên muốn thuận theo.”

“Đúng a.” Ninh Khanh cười cười: “Vậy ngươi tìm nữ nhân muốn dựa vào ngươi đi. Ninh Khanh ta không có ngươi, chẳng lẽ sẽ đói chết?”

Tổng Trạc liền ngẹn, lạnh lùng nhìn về phía nàng: “Ngươi thực phản nghịch.”

“Ta luôn luôn như thế, ngươi hẳn là biết đến.” Ninh Khanh không sợ mà đón nhận tầm mắt bức người của hắn.

Tổng Trạc gắt gao nhéo nắm tay, tự giễu cười ha hả ra tiếng. Hắn biết, vẫn luôn đều biết!

Dưới bề ngoài kiêu mẽ thuận theo kia, cất giấu một trái tim không an phận, không chịu câu thúc như thế nào.

Nguyên nhân chính là vì biết, hắn mới không tiếc mọi thứ đi giam cầm nàng, bẻ gãy đôi cánh của nàng, muốn che dấu nàng, cũng che dấu chính mình, chỉ cần không đâm thủng một tầng giấy cuối cùng kia, là có thể vĩnh viễn đi xuống như vậy.

Nàng khát vọng tự do, khát vọng vô câu vô thúc, nhưng bởi vì yêu hắn, cho nên có thể chịu đựng hắn giam cầm, cho dù mỗi ngày ngốc tại trong nhà, chỉ cần hắn tới bởi chính mình ăn cơm, chỉ cần hắn tới sờ sờ đầu, ôm một cái, hôn hôn mình, liền sẽ không cảm thấy nhàm chán, đều là bởi vì yêu hắn.

Mà hắn lại lợi dụng tình yêu của nàng, hóa thành một thanh kiếm sắc nhọn, hung hăng mà chọc vào tim nàng.

Tổng Trạc thống khổ mà lại vô lực, nhắm mắt lại: “Ngươi yêu chính là ta.....”

“Đúng.” Ninh Khanh buồn bã cười: “Nhưng nếu yêu mà đau đến như vậy, ta không yêu là được.”

Xoay người phải đi, Tổng Trạc trong lòng đau đớn, một tay kéo lấy nàng, gắt gao ôm vào trong ngực, thanh âm khàn khàn mang theo cầu xin: “Khanh Khanh, không cần như vậy..... Ta yêu cũng là ngươi.”

Hắn không phải ngốc, trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn biết hắn đối với nàng không chỉ là sủng ái một cái thiếp, hoặc là đơn giản thích thú, hắn là yêu nàng.

“Ngươi yêu ta, lại khiến cho ta khuất cư nhân hạ? Nhìn ta coi sắc mặt chính thể của ngươi mà sinh hoạt? Nhìn ta liền một cái hôn lễ đều không có, khó coi ngồi kiệu nhỏ nâng vào cửa? Nhìn ta ngay cả một kiện áo cưới chính thức đều không được mặc? Nhìn hài tử tương lai của ta gọi người khác là nương, nhìn hài tử của ta làm con vợ lẽ? Con vợ lẽ..... A..... Ngươi thật bỏ được a!” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của nàng mang theo hận ý.

Con vợ lẽ..... Tâm Tổng Trạc như là bị xé rách, máu chảy đầm đìa. Bản thân hắn chính là con vợ cả, chính hắn cũng là cực xem thường con vợ lẽ, ở trong cảm nhận của hắn, con vợ lẽ, liền cùng nửa cái hạ nhân không sai biệt lắm, hắn trước nay không hề coi trọng thứ đệ thứ muội của hắn.

“Thế tử điện hạ, ta tưởng, ngươi là nghĩ sai rồi.” Thanh âm của Ninh Khanh không hề có cảm tình: “Ngươi đối với ta, cũng không phải yêu, mà là dục!”

Dứt lời, nàng tránh khỏi hắn, xoay người mà đi.

--- -----Lời nói của editor-----

Edit đoạn cuối mà ta cũng rom róm nước mắt luôn. Xem nhiều truyện các nữ chính xuyên không sẽ chấp nhận số mệnh, ko dám khiêu chiến với tư tưởng cổ đại, ko mong đợi tình yêu chỉ lo bảo toàn chính mình, ta cũng nghĩ Ninh Khanh quá cầu toàn, quá ngây thơ, quá cực đoan. Nhưng đọc đến đây, ngẫm lại Ninh Khanh lựa chọn vẫn là không sai, nếu hiện tại không cương quyết từ bỏ mà thỏa hiệp, cho dù về sau Tổng Trạc vẫn luôn yêu nàng, sủng nàng nhưng thân phận thiếp thấp, con vợ lẽ sẽ ko thay đổi được, rồi từ đó sẽ phát sinh rất nhiều chuyện, có khi Ninh Khanh sẽ ko còn lương thiện đáng yêu mà trở thành một thiếp thất độc ác xấu xa.

Đối với Tổng Trạc, ta vẫn luôn ko ghét được. Một người nam tử thời phong kiến, lại sinh ra trong hoàng thất, không thể đòi hỏi tư tưởng của hắn biến hóa nhanh chóng được. Thái độ dần dần thay đổi của Tổng Trạc đã rất là đáng khen.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Không Bỏ

Tổng Trạc ngưng đứng ở trong cung điện vắng vẻ, gắt gao nắm chặt tay, giống như mất hồn.

Thanh Phong Thanh Hà đi vào, nhìn Tổng Trạc bị Ninh Khanh đâm thành như vậy, bọn họ lại là lo lắng lại là giận hận Ninh Khanh.

“Điện hạ, Thái Hậu nương nương truyền ngài.” Thanh Phong nói.

Hàng mi dài của Tổng Trạc rũ xuống, vô lực mà ừ một tiếng, rồi đi về hướng Khánh Nguyên Cung.

Khánh Nguyên Cung, Trình Ngọc Hoa đã sớm đi rồi, chỉ dư lại hai người Kính Nhân Thái Hậu cùng Thu ma ma.

Hiện tại sắc trời đã tối, gần hoàng hôn, trong đại sảnh ánh nến còn không có thắp lên, mang theo hương vị u ám cùng áp ngưỡng. Kính Nhân Thái Hậu ngồi ngay ngắn ở thượng đầu, thu hồi hòa ái tươi cười quen thuộc thường ngày, sắc mặt hơi rùng mình.

“Như thế nào, nói không được đúng không?” Kính Nhân Thái Hậu vừa thấy sắc mặt Tổng Trạc liền biết kết quả, khe khẽ thở dài: “Nữ hài kia, tâm dã, cũng không phải cái chủ nhân an phận bớt lo, hoàng gia chúng ta, dung không được loại nữ tử này! Hơn nữa người ta cũng không muốn, ngươi liền thả nàng đi.”

“Không bỏ!” Tổng Trạc không chút nghĩ ngợi liền quát lạnh ra tiếng.

“Ngươi đây là đang cường đoạt dân nữ!” Sắc mặt Kính Nhân Thái Hậu âm trầm.

“Không cần nói cái này.” Tổng Trạc lạnh lùng nói: “Hoàng tử mẫu là tính toán dùng cái này đến chỗ Hoàng bá phụ cáo ta, hay là giao cho Ngự Sử buộc tội ta?”

“Ngươi!” Kính Nhân Thái Hậu giận dữ. Hắn đây là đang uy hiếp bà! Hắn biết rõ bà luyện tiết làm trên người hắn lưu lại một vết nhơ, tổn hại hắn một cộng lòng. “Tổng Trạc, ngươi biết chính ngươi đang làm gì sao?”

“Ta biết.” Tổng Trạc nói rồi quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn Kính Nhân Thái Hậu: “Ta mười tuổi, mẫu phi qua đời, phụ vương tuy rằng cũng quan tâm ta, nhưng rốt cuộc đi xa Kỳ Châu, dù cho là thân phụ tử cũng có mối lạ. Tuy nói có Hoàng bá phụ cùng Hoàng Hậu, nhưng rốt cuộc là không giống nhau, chỉ có hoàng tử mẫu là thiết tình thực lòng đau ta. Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng vi phạm lời của hoàng tử mẫu, bởi vì ta biết hoàng tử mẫu bất luận làm cái gì đều là bởi vì đau ta, mỗi một chuyện nhỏ phạm là có thể cho ngài vui vẻ, bất luận người ngoài nói như thế nào, ta đều đi làm. Mười tám năm qua, ta chưa từng cãi qua cái gì, cũng chưa từng làm việc khác người. Hiện tại, ta bất quá là tưởng lưu một cái nữ tử từ ta thích mà thôi, hoàng tử mẫu cũng không dung sao?”

Kính Nhân Thái Hậu động dung, nghĩ đến Tống Trạc tuy rằng ngạo khí, lại trước nay đều là nhất ngoan ngoan hiểu chuyện, bà làm hấn thủ thân đến mười tám tuổi, bà biết hấn sở chịu áp lực, còn có bên ngoài bị một ít người không thể lý giải cười nhạo hoặc là đồn đãi vớ vẩn, nhưng hấn chưa bao giờ có biểu hiện bất mãn, đều là bởi vì hiếu thuận bà.

Mười tám năm qua, hấn chưa từng muốn một thứ gì, hiện tại bất quá là muốn một nữ nhân mà thôi, bà cũng không đồng ý sao?

Bất quá là một nữ tử mà thôi! Liên tính kiêu căng chút, chỉ cần là có thể cho hấn vui vẻ, cho hấn thi đã sao!

“Nhưng là, Trạc Nhi.” Kính Nhân Thái Hậu, thần sắc nghiêm túc, nhìn hấn: “Ngươi đây là đang sùng thiếp diệt thê a! Hoàng thất chúng ta, Tống gia chúng ta không có chuyện như vậy được!”

Kính Nhân Thái Hậu cực chú trọng đích thứ khác biệt, bởi vì năm đó khi bà vẫn là Thái tử phi liền nhận hết tức giận vì trác phi, thật vất vả làm Hoàng Hậu, lại xuất hiện một cái Trương Quý Phi sùng quan lục cung, Trương Quý Phi sinh thứ nghiệt càng là hung hăng ngang ngược, từng một lần đem Nguyên Đức Đế kéo xuống Thái tử chi vị, bà cũng thiếu chút nữa hai lần bị phế.

Cho nên Kính Nhân Thái Hậu hận thấu những cái thứ nghiệt đó, nhất không mừng hành vi sùng thiếp diệt thê. Trong cung phi tử nào đó phạm là kiêu căng một ít, bà đều sẽ gỡ.

“Ngọc Hoa chính là chính thê của ngươi a! Ngươi hiện tại lại vì một cái tiện thiếp mà quỳ gối trước mặt ta, này lại tính cái gì?” Kính Nhân Thái Hậu hừ một tiếng: “Ngươi đây là đang đánh thê diện nàng! Cái chính thê này, liên tính ngươi không yêu, cũng là kính, tôn trọng, cũng không thể làm một cái thiếp thượng nhảy xuống thoán như thê mà khinh đến trên đầu nàng, đánh mặt nàng, lạnh tâm nàng! Thê chính là thê, thiếp chính là thiếp! Nếu là ngươi không nhận rõ, Ninh Khanh kia từ nơi nào tới liền cút về nơi đó đi!”

Kính Nhân Thái Hậu nói, còn có lời Ninh Khanh nói đều xoay quanh trong đầu hấn như muốn xé rách, sắc mặt hấn tái nhợt, gian nan thở phi phò: “Ta đã biết.”

“Được. Một khi đã như vậy, từ ngày mai trở đi, nàng liền tiến cung học quy củ.”

Tống Trạc gục đầu xuống: “Được.”

Ninh Khanh muốn, hấn không cho được, nàng muốn nhấn tâm chặt đứt rồi đi, hấn lại không bỏ xuống được, cho dù biết nàng sẽ hận chính mình, hấn cũng tương gắt gạo chộp vào trong tay không bỏ.

Nếu không bỏ xuống được, vậy hấn chỉ có thể tận lực an bài, trừ bỏ vị trí chính thê, đem những thứ tốt nhất cho nàng.

*****

Mộng Trúc Cư, Ninh Khanh ngồi bên cửa sổ, ngơ ngác nhìn đại môn vào sân.

Thăng đến qua giờ Tý, thăng đến đêm khuya, nàng còn ngồi ở nơi đó. Một đêm chưa từng chợp mắt, nàng đều không có thấy được bóng dáng nàng chờ đợi xuất hiện.

Chờ đến sáng sớm, Thu ma ma tự mình tới đón người.

Ninh Khanh biết, Tống Trạc đã động Thái Hậu, mà nàng, lại không đã động được Tống Trạc.

Ninh Khanh đi vào Khánh Nguyên Cung, Kính Nhân Thái Hậu đang ngồi ở thượng đầu, Trình Ngọc Hoa ngồi ở bên cạnh Thái Hậu, đang đoan trang ưu nhã bưng trà.

Kính Nhân Thái Hậu nói: “Ngươi còn không có vào cửa, nhưng xuất thân đề tiện, rất nhiều quy củ chỉ sợ cũng không biết, tuy rằng một cái tiện thiếp chỉ cần hầu hạ thể tử cho tốt là đến nơi, nhưng ngươi phía trước vài lần va chạm đến thể tử phi tương lai, thể tử luyện tiết dạy ngươi, ai gia đành phải tự mình đại lao.”

Ninh Khanh, mặt vô biểu tình, trong mắt hiện lên một mặt trào phúng. Nàng ngày hôm qua tự xưng là đã gả chồng, nhưng ở trong mắt những người này, nàng mỏng manh giấy tựa tính cái gì? Một giấy hôn thư tùy thời có thể xé bỏ, bọn họ thậm chí liền một câu giải thích cũng khinh thường cho nàng, trực tiếp liền an bài con đường tiếp theo cho nàng.

Trình Ngọc Hoa sờ sờ chung trà, liền giả vờ cũng khinh thường, trực tiếp “Phanh” một tiếng ném đến bên chân nàng, lạnh mặt nói: “Ngươi nếu muốn học quy củ, liền trước học hướng chủ mẫu kính trà như thế nào.”

Các cung nữ đã chuẩn bị tốt một ấm chung trà.

Ninh Khanh chỉ phải cầm lấy chung trà quỳ xuống, dâng lên. Thu ma ma ở một bên nhìn chăm chăm, một hồi nói: “Ngươi một cái tiện thiếp khi đệ trà có thể nhìn thể tử phi như vậy sao?”

“Tay nâng lên chút!”

“Quý xuống! Cúi đầu! Eo thẳng thẳng!”

Nàng quý một lần lại một lần, nhưng Thu ma ma luôn có thể lấy ra sai lầm. Quý đến nàng chân đầu đều sắp không đứng lên nổi, tay cử đến chết lặng, bởi vì mệt mỏi, hơi hơi run lên.

“Đã nói, tay muốn nâng lên chút!” Khả Tâm trào phúng, đánh vào tay Ninh Khanh.

Cả ly trà trong tay Ninh Khanh trực tiếp tưới tới trên mặt trên người nàng, tuy rằng không nóng, nhưng lại không cho thay quần áo, không cho lau mặt, giờ lại là ngày mùa đông, chỉ chốc lát sau liền lạnh đến khuôn mặt trắng bệch không hề có huyết sắc.

Luyện ước chừng hai canh giờ, Ninh Khanh đã tay chân chết lặng, ngay cả đứng đều không đứng lên nổi.

Trình Ngọc Hoa nói: “Thái Hậu nương nương, hôm nay liền đến đây đi, ta có chút mệt mỏi.”

“Ngươi mệt mỏi liền trở về nghỉ đi.” Kính Nhân Thái Hậu cười nói.

Thu ma ma lại tự mình tặng Ninh Khanh trở về, cùng đi, còn có bốn ma ma thô trắng.

Đi vào Mộng Trúc Cư, Thu ma ma nói: “Nô tỳ còn không có gấp qua trong phòng một cái tiện thiếp xa hoa như vậy.”

Tuệ Bình run rẩy nói: “Cô nương còn không phải tiện thiếp.....”

“Còn không phải, đúng, còn không phải.” Thu ma ma cười cười: “Nhưng nàng một cái tiểu thương nữ đề tiện, cư nhiên dùng đều vượt qua quận chúa huyện chủ cùng các cô nương trong vương phủ!”

Nói xong liền phân phó vài vị ma ma đi theo dọn đồ vật, sắc mặt Đồng Nhi cùng Vũ Tinh trắng bệch, Đồng Nhi định nói chuyện, Thu ma ma lại nói: “Đây đều là ý chỉ của Thái Hậu nương nương. Hơn nữa, tuy rằng cô nương còn không có chính thức se mặt, nhưng nếu đang lúc học quy củ, thói quen cũng nên không chế trước. Nô tỳ còn không có gấp qua một cái tiện thiếp dùng nhiều nha hoàn như vậy. Hai người các ngươi, là trong phòng thế tử đi, vậy hồi chỗ thế tử hầu hạ! Không thể nha hoàn của thế tử lại đi hầu hạ một cái tiện thiếp!”

Đồng Nhi còn tưởng nói chuyện, Ninh Khanh nhàn nhạt mở miệng: “Các ngươi về đi.”

Đồng Nhi Vũ Tinh liền nghẹn, cuối cùng đành phải mặt tái nhợt thu thập tay nải trở lại Bích Vân Hiên.

Mộng Trúc Cư dọn đồ vật, động tĩnh lớn như vậy, toàn bộ Thần Vương phủ đều kinh động.

Mọi người đều thẩn thẫn, nhớ trước đây, Ninh biểu cô nương này dữ dội được sủng ái, dùng tốt nhất, ăn tốt nhất, trên người nếu không phải từ Thiên Y Lâu cùng Cẩm Chức Thiên Hạ làm ra tuyệt sẽ không thượng thân. Ngay cả quận chúa cùng huyện chủ đều phải tránh đi mũi nhọn.

Hiện tại, lại một sớm tan tác, những cái đó đã từng ghen ghét nàng, đều vỗ tay tỏ ý vui mừng. Tiểu thương nữ chính là tiểu thương nữ, cho dù lại mỹ mạo, ăn mặc giống như công chúa, cũng chung quy là tiện thiếp mà thôi!

Thần vương phi từ ngày hôm qua thấy Ninh Khanh ở Khánh Nguyên Cung nháo loạn, liền dọa bị bệnh, nghe được Ninh Khanh tao ngộ như thế, vừa bi thương vừa lo lắng, mắt tối sầm liền hôn mê đi.

Tôn trắc phi cùng Duyệt Hòa quận chúa chỉ coi như không biết, giống như lúc trước lấy lòng cùng giao hảo đều không tồn tại.

Chỉ có Tổng Khôi Vu khi vào đêm lặng lẽ lại đây nhìn qua Ninh Khanh, thấy Ninh Khanh ủ rũ nằm nghiêng trên giường, không nói chuyện liền đi rồi. Oanh di nương lại là sợ tới mức liền người sai vật cũng không dám ra.

Tổng Trạc biết Ninh Khanh hôm nay sẽ đi Khánh Nguyên Cung học quy củ, không biết nàng sẽ tức giận như thế nào, vừa vặn lại bận công sự, liền ra thành một chuyến, khi trở lại Thần Vương phủ đã là giờ Tý.

Trở lại Bích Vân Hiên, khi nhìn đến Đồng Nhi cùng Vũ Tinh hầu ở nơi đó liền ngăn ra: “Các ngươi sao lại ở chỗ này?”

Vành mắt Đồng Nhi đỏ lên: “Thái Hậu nương nương làm bọn nô tỳ trở về hầu hạ điện hạ.”

Mặt Tổng Trạc trầm xuống, liền nhanh chân đi hướng Mộng Trúc Cư, lúc đi vào Mộng Trúc Cư, hần liền ngất người.

Mộng Trúc Cư, trước kia tinh xảo đẹp đẽ quý giá như là bị cướp sạch, đồ sứ đồ cổ trên giá mà hần tỉ mỉ vệt trở về, danh họa treo trên tường, mảnh châu, khay trà cẩm thạch, thậm chí là bàn ghế bằng gỗ đàn lê chế tạo sang quý, toàn bộ đều bị dọn không.

Tổng Trạc đầu tiên là phẫn nộ, sau đó lại là từng đợt từng đợt cảm giác vô lực ập đến.

Bởi vì nàng là thiếp, không xứng sử dụng vài thứ kia.

Ninh Khanh nằm ở trên giường, đưa lưng về phía hần, hướng phía trong cuộn thân mình.

Tổng Trạc đi qua, hợp với chần đem cả người nàng ôm vào trong lòng ngực, găt gao mà ôm, khàn khàn nói: “Trước nhẩn nhẩn được không, về sau sẽ khá lên.”

Tổng Trạc thấy cổ tay trắng nõn của nàng trụi lụi, tuyệt đẹp đến chói mắt. Hần từ trong lòng ngực lấy ra một con vòng tay huyết ngọc đeo lên tay nàng.

Ninh Khanh cúi đầu nhìn thoáng qua, liền cúi xuống dưới, làm như thương thức mà lật qua lật lại: “Đây chính là thứ tốt, liền công chúa đều không có đi, đây là tặng cho ta trộm đeo? Tà thế tử điện hạ ban thưởng.”

Ninh Khanh cầm vòng tay, giống như sợ người khác phát hiện nhét vào phía dưới gối đầu, sau đó quay mặt vào bên trong ngủ.

Tổng Trạc sờ sờ đầu nàng, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Đèn Sáng

Ngày hôm sau, Ninh Khanh lại đi Khánh Nguyên Cung, vẫn như cũ là luyện tập kính trà cùng quý lễ.

Tổng Trạc thượng triều xong, lập tức liền tới đây, khi nhìn thấy Ninh Khanh quỳ gối trước mặt Trình Ngọc Hoa hai tay dâng trà, tâm hần tựa như bị ai kéo đau.

Trình Ngọc Hoa nhìn thấy hần cũng không tránh chút nào, nàng nhìn hần, giống ngày thường cười cười: “Biểu ca, huynh đã đến rồi. Ninh biểu muội đang luyện tập quý lễ, so ngày hôm qua khá hơn nhiều.”

Trình Ngọc Hoa một chút cũng không chột dạ. Nàng vì sao phải chột dạ, nàng là chính thất, chẳng lẽ liền một cái thiếp quý lễ cũng chịu không nổi sao?

Tổng Trạc biết đạo lý này, nguyên nhân chính là vì biết, cho nên mới càng thêm thống khổ.

“Đều luyện đã bao lâu, nghỉ ngơi đi.” Tổng Trạc nói.

“Được.” Trình Ngọc Hoa lên tiếng, giống như đối đãi với hạ nhân, nói: “Khả Tâm, làm người mang biểu muội đi xuống thay quần áo.”

“Trạc Nhi, nếu tới, ăn cơm xong lại về.” Kính Nhân Thái Hậu nói.

“Dạ.”

Chỉ chốc lát sau cơm được mang lên, Ninh Khanh đã thay đổi một bộ xiêm y ra tới, nàng không thể ngồi xuống, chỉ đứng ở một bên chia thức ăn cho Trình Ngọc Hoa.

Tổng Trạc thân mình cứng đờ, trong lòng đại chấn, nơi nào nuốt trôi được cơm. Thiếp thất phụng dưỡng chủ mẫu ăn cơm là chuyện thường, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, hần lại không cách nào tiếp thu, hần lấy thân phận chủ tử ngồi ở nơi đó, cùng nữ nhân khác cảm sát hòa mình, mà nàng lại giống như hạ nhân, vì hần và nữ nhân khác chia thức ăn.

Tổng Trạc không thể nhịn được nữa, bang một tiếng buông chiếc đĩa, đứng lên, lôi kéo Ninh Khanh liền đi ra ngoài.

“Tổng Trạc!” Kính Nhân Thái Hậu giận dữ.

Tổng Trạc lại không có quay đầu lại, vẫn luôn mang theo Ninh Khanh biến mất.

Ở hoa viên không người, hai người đưa lưng về phía nhau, trầm mặc.

Qua một hồi lâu, Tổng Trạc mới nói: “Ta sẽ thuyết phục hoàng tổ mẫu, không bao giờ bắt ngươi làm này đó.”

Nói xong liền đi rồi.

Ninh Khanh nhìn bóng dáng của hần, hai mắt đầm lệ mê mang, mờ mịt.

Nàng sợ dĩ kiên trì đến bây giờ, yên lặng mà chịu đựng này đó, đó là bởi vì nàng còn tưởng vẫn hồi!

Nguyên nhân chính là vì thâm ái, quý trọng đoạn cảm tình này, cho nên mới lại nỗ lực một phen, cho nhau một cơ hội cuối cùng!

Lần trước là dùng ngôn ngữ cảnh giác, lần này, nàng muốn dùng hành động, làm hấn thật sâu thế hội cái gì là thế, cái gì là thiếp.

Nàng muốn vì hấn thấp lên một ngọn đèn sáng, vì hấn dẫn đường, hy vọng hấn thấy rõ tâm mình.

Nhưng, nàng vẫn luôn tự cho là nàng thấy rõ tâm hấn, mà hiện tại, nàng phát hiện, nàng trước nay chưa từng thấy rõ tâm hấn.

Tổng Trạc trở lại Khánh Nguyên Cung, Kính Nhân Thái Hậu trầm khuôn mặt.

Tổng Trạc nói: “Hoàng tổ mẫu, hôm nay ta thấy nàng học được quy củ đã không sai biệt lắm, nàng cũng thực ngoan ngoãn, thực thuận theo, đã đủ rồi.”

Kính Nhân Thái Hậu chèn ép Ninh Khanh cũng bất quá là vì cho Trình Ngọc Hoa vẫn hồi chút thể diện, tuy rằng không mừng Ninh Khanh, nhưng lại không nghĩ bởi vậy cùng Tổng Trạc xa cách, đành phải nói: “Được rồi, quy củ xác thật học được không sai biệt lắm, chỉ là nhìn tính tình nàng còn quá nóng nảy chút, làm nàng mỗi ngày tiến cung chếp kính Phật một canh giờ tĩnh tâm, như thế nào?”

Trình Ngọc Hoa cũng cười nói: “Biểu muội thông tuệ, tuy rằng chỉ ngắn ngủn hai ngày, lại có mô có dạng.”

Sự tình cứ như vậy định rồi, chờ Tổng Trạc rời đi. Kính Nhân Thái Hậu mới lời kéo tay Trình Ngọc Hoa nói: “Ngọc Hoa, thế chính là thế, thiếp chính là thiếp, thiếp là vĩnh viễn cũng không vượt qua được thế đi, cho dù Trạc Nhi hấn nhất thời phạm hồ đồ, ai gia cũng sẽ gỡ tình hấn. Đến nỗi phía dưới những cái đó oanh oanh yến yến, sẽ luôn có một hai cái không bớt lo như vậy, nếu như mỗi người đều so đo, cả đời dài như vậy, nơi nào so đo nổi?”

“Nương nương, Ngọc Hoa hiểu được.”

“Nam nhân đều là như thế này, cái nào không yêu mới mẽ không yêu mỹ nhân.” Kính Nhân Thái Hậu nở nụ cười: “Cho dù Trạc Nhi là tôn tử của ta, ta cũng không thiên vị hấn, ăn ngay nói thật. Hiện tại hấn chính là đang lúc nóng bỏng, người nếu gỡ quá mức, mất đến cùng là tâm hấn. Làm nữ nhân, làm thế tử, phải học được yên tâm, rộng lượng chút, xem đạm chút, nếu không thương chính là chính mình.”

“Chỉ cần không phải quá mức, mở một con mắt nhắm một con mắt cũng liền qua đi. Hoa đẹp cũng tàn, thời trẻ qua mau, người thả xem nàng kiến cao lâu, thả xem nàng sụp lâu, nàng luôn có một ngày mất đi mỹ mạo như hoa. Mỹ nhân dữ dội nhiều, tới lại đi, đi rồi lại tới, đều là phấn hồng bộ xương khô, mây khói thoáng qua. Sủng ái của hấn, có được là may mắn, mất đi lại là mệnh. Chỉ cần hấn tôn kính người, coi trọng người, chính thế chỉ vị chặt chẽ chộp vào trong tay, mới là thực tế.”

Nói tới đây, Kính Nhân Thái Hậu dường như nhớ tới mấy chục năm quyền lực tình thương khuynh trát, hơi hơi thờ dài.

“Hiện tại hấn tuổi tác còn nhỏ, không khỏi sẽ đi nhầm đường, làm chút việc hồ đồ, lại mấy năm, chờ hấn thành thực, kinh nữ nhân nhiều, tự nhiên sẽ phát hiện, cái gì là hấn nên làm, cái gì là không nên làm, càng thêm kính người coi trọng người.”

Trình Ngọc Hoa vành mắt đỏ lên: “Dạ.”

“Được rồi, người trở về đi.”

Trình Ngọc Hoa ra Khánh Nguyên Cung, ở hành lang dài màu son, một bóng dáng thon dài thanh quý đứng lặng ở cuối. Hấn mặc bạch hoa cẩm bào, tóc đen như thác nước, vẫn thiên tư tuyệt sắc như cũ, lại không có tiêu sái phiêu dật trong dĩ vãng, càng thêm tang thương.

Trình Ngọc Hoa nhìn đến hấn, dừng bước, cắn cắn môi, xoay người rời đi.

“Ngọc Hoa.” Tổng Trạc lại ba bước thành hai mà đuổi theo, ngăn cản đường đi của nàng.

“Ta muốn xuất cung, ta đã đáp ứng tổ mẫu một hồi bồi nàng đi trong chùa dâng hương.”

Nói rồi tránh sang một bên nghiêng thân mà qua.

“Ngọc Hoa, muội nhất định phải gả cho ta sao?”

Bước chân của Trình Ngọc Hoa khựng lại, nàng quay đầu, lệ đã rơi đầy mặt: “Gả, vì sao không gả. Cuộc đời này, ta chỉ gả cho một người là huynh.”

Nghe tiếng bước chân rời đi của nàng, Tổng Trạc thật sâu nhắm mắt, sai sai sai, sai ở niên thiếu không biết tình nặng nhẹ, một câu lời nói đùa, làm cả đời.

Trình Ngọc Hoa bước lên xe ngựa liền cười: “Hấn muốn làm gì? Hấn tưởng từ hôn sao?”

Cười liền khóc. “Người như vậy, người nói, ta như thế nào có thể dung hạ.....”

Khả Tâm biết Trình Ngọc Hoa nói chính là ai, là Ninh Khanh. “Thật là như thế nào cho phải, Thái Hậu không lay chuyển được thế tử, tuy rằng Thái Hậu cũng là yêu thích quận chúa, nhưng rốt cuộc đó là thân tôn tử, làm sao có thể thật sự vì quận chúa mà khó xử thế tử, về sau gặp được chuyện gì, còn không phải thế tử cầu hai câu liền xong việc.”

“Ta sẽ làm nàng, tự động rời đi.”

*****

Từ đây, Ninh Khanh tiến cung không còn phải luyện qua quỹ lễ, hoặc là chia đồ ăn, chỉ chép kinh Phật một canh giờ. Trình Ngọc Hoa ngẫu nhiên sẽ cùng nàng sao chép kinh.

Mùng mười tháng ba, Ninh Khanh đã quên mất hôm nay là ngày mấy.

Tuy rằng đã vào mùa xuân, nhưng xuân hàn se lạnh, thời tiết vẫn lạnh như cũ.

Tiểu Phật đường trong Khánh Nguyên Cung, Ninh Khanh chép xong một đoạn Kinh Kim Cương cuối cùng. Đột nhiên rầm một tiếng, phía đối diện, Trình Ngọc Hoa đánh nghiêng nghiêng mực, bắn một thân.

“Khả Tâm.” Trình Ngọc Hoa hướng ra phía ngoài gọi một tiếng, nhưng lại không ai đáp lời. Nàng nhìn Ninh Khanh cười cười: “Quần áo của ta ô uế, không thể mặc ra ngoài, Ninh biểu muội giúp ta một tay đi.”

“Được.”

Ninh Khanh buông bút, cùng Trình Ngọc Hoa đi vào noãn các.

Trình Ngọc Hoa giải mở ra từng lớp quần áo, tóc dài đen nhánh tất cả đều hợp lại đến trước ngực, phía sau lưng tuyết trắng, lại có một vết sẹo dữ tợn, giống như con rắn xấu xí bò đến trên lưng tuyết trắng của nàng, như thể dọa người.

“Làm người sợ, thực xin lỗi.” Trình Ngọc Hoa, vẻ mặt xin lỗi, mà cười cười: “Nương của ta lúc ấy nhìn đến vết thương này, cũng là xem chút bị dọa đến hôn mê. Nhưng ta từ trong gương nhìn nó, một chút cũng không cảm thấy nó xấu, nếu có thể đổi bình an cho hần, lại xấu cũng đáng.”

Ninh Khanh như bị sét đánh, khuôn mặt nhỏ tái nhợt đến một chút huyết sắc cũng không có, ngơ ngác đứng ở nơi đó.

Trình Ngọc Hoa lại giống như đang hồi ức, lẩm bẩm nói lên: “Năm ấy ta với hần cùng đi Thương Nam sơn săn thú.” Nói đến đây nàng nghịch ngợm mà cười cười: “Đừng nhìn ta hiện tại mọi thứ đều khéo léo, ta từ nhỏ lại giống như tiểu tử, leo cây đào trứng chim, xuống sông bắt cá, chuyện gì bướng bỉnh cũng đều làm. Nương ta đều mắng ta, nói còn như vậy liền già không ra, nhà chồng nhất định ghét bỏ.”

Nói đến đây lại thở dài thật sâu: “Nương ta nói đúng, nhà chồng quả nhiên ghét bỏ, ta vì gả cho hần, không còn có chơi đùa như vậy, ngược lại nỗ lực học tập thứ ta ghét nhất là lễ nghi quy củ.”

“Năm ấy, lúc ta còn bướng bỉnh, hần mang ta đi Thương Nam sơn săn thú, lại gặp được Vĩnh An vương trả thù Thần Vương phủ, vì chạy trốn, hần ôm ta nhảy vào dòng nước chảy xiết, may mắn mạng lớn còn sống lại đây.”

“Người có biết, lúc ấy hần bị trọng thương, là ta cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà chiếu cố hần một ngày một đêm? Người cũng biết hai người chúng ta tránh ở trong sơn động, bên ngoài đều là bầy sói, là ta cầm cây đuốc canh giữ ở cửa động, một tác cũng không rời. Người cũng biết sát thủ đuổi theo, là ta vì hần chặn một đao trí mạng? Năm đó, ta mười ba tuổi! Người, năm nay cũng mười ba tuổi đi? Ta vì hần, liền xá hai lần mệnh! Người vì hần đã làm cái gì? Cùng hần làm nũng? Nháo tiểu tính tình? Cùng hần giận dỗi?”

Ninh Khanh, tâm đều đang run rẩy, lẳng lặng mà nghe Trình Ngọc Hoa lời nhai nỉ non.

Ninh Khanh thậm chí có thể phác họa ra hình ảnh sinh tử gắn bó, đồng sinh cộng tử rung động đến tâm can kia.

Nàng ấy cầm cây đuốc đứng ở cửa động vì hần thủ bầy sói, ở phía sau hần trọng thương yên lặng mà nhìn, nhất định là chân động cùng vô cùng cảm động đi.

Nàng ấy vì hần chặn kiếm, hai người trọng thương cùng nắm tay phản sát đối thủ, cái loại sinh tử chi gian chém giết, ăn ý phối hợp, sống sót sau tai nạn kích động cùng vui sướng.

Hai người song song ngã xuống, cho nhau chiếu cố đưa tình ôn nhu. ....

Ninh Khanh lại nghĩ tới năm trước vào ngày sinh nhật của hần, nàng vì hần chải đầu, nhưng nàng liền chải đầu cũng làm không tốt. Hần lôi kéo tay nàng nói: “Khanh Khanh không cần biết bất cứ thứ gì, chỉ cần thực ngoan mà ở tại bên người biểu ca, liền thắng qua tất cả kinh tài tuyệt diệu.”

Nàng đến bây giờ còn vì câu nói kia cảm động, hiện tại mới biết được, hần không phải không cần, mà là, đã có một nữ tử vì hần kinh tài tuyệt diệu như vậy! Không ai có thể thay thế!

Nàng vẫn luôn cho rằng, hần không cưới nàng, không bỏ xuống được, là vì lễ giáo ước thúc, là thế giới quan của hần còn không tiếp thu được, nhất thời không thể xoay chuyển tới. Nếu như vì vậy đó, nàng còn có thể cho hần cơ hội, còn có thể nỗ lực, có thể tranh thủ.

Nhưng là, nếu như trong lòng hần còn ở một cái nữ tử khác .....

Ninh Khanh rũ mắt xuống, nắm chặt nắm tay, rút cuộc vô lực nắm chặt.

Trình Ngọc Hoa biết, nữ hài trước mặt này đã bại!

Hai tròng mắt nguyên bản luôn liếm liếm xuất sắc lập tức âm thầm không ánh sáng, như là tình hòa lỏng lấy đột nhiên bị dập tắt, một mảnh đen nhánh!

Nàng ta đã nhận thua! Đã hoàn toàn từ bỏ!

Cùng với nói Ninh Khanh thua ở trong tay nàng, không bằng nói, là thua ở trong tay tôn nghiêm cùng ngạo khí của bản thân!

Một cái người đề tiện, không tư cách có được tôn nghiêm cùng ngạo khí! Có được ngạo khí, đó chính là thất bại thảm hại!

Ninh Khanh đã không biết chính mình là như thế nào rồi Khánh Nguyên Cung, nhất định là thực chặt vật đi.

Trở lại xe ngựa, Tuệ Bình không biết đã xảy ra chuyện gì, thấy bộ dáng Ninh Khanh sắp hồng mắt, đau lòng đến khóc: “Cô nương, người ra sao.....”

Ninh Khanh rốt cuộc nhìn không được, khóc đến ruột gan đứt từng khúc, lại nức nở nói: “Không có gì..... Thất tình mà thôi, có cái gì đâu! Ai không từng thất tình! Ai không từng thất tình.....”

Tuệ Bình càng lo lắng, trước đó vài ngày, dù cho bị thương lại sâu, Ninh Khanh đều là trầm mặc chống đỡ, yên lặng chịu đựng, thừa nhận, tuy rằng áp lực, trên người lại mang theo sự kiên cường dẻo dai, đầu giống hôm nay như vậy, làm như cuối cùng một cây huyền banh đoạn, hoàn toàn đứt ra mà đi, phát tiết khóc rống.

“Cô nương..... Người không cần dọa nô tỳ..... Cũng không thể làm việc ngốc.....”

Tuệ Bình vội la lên.

Ninh Khanh lắc lắc đầu.

Nàng sẽ không nghèo túng chặt vật như vậy, giống người thảm bại tự thua trước mặt bọn họ, nàng còn muốn chạy đến có tôn nghiêm một chút...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chương 87.2

Xe ngựa ra cửa cung, không có hồi Thần Vương phủ, mà là ra khỏi thành, đến bên hồ Minh Nguyệt thì dừng lại.

Mã phu vén rèm lên, Ninh Khanh ngẩng đầu, chỉ thấy Tổng Trạc đứng ở bên ngoài.

Tuyệt roi là tả, hấn cầm một chiếc dù giấy họa trúc xanh, mặc áo sườn thêu đồ án hoa rơi dưới mưa, eo triển bích tí tủa, khoác tấm áo choàng nhung trắng đẹp để quý giá, trên đầu không có vắn tóc quan, hai sợi dây cột tóc thêu chỉ bạc theo mái tóc đen nhánh hợp lại trước người, dung nhan hoa mỹ, thiên tư tuyệt sắc. Cứ chỉ đều là tôn quý, ánh mắt mang theo ngạo khí của quý tộc đỉnh cấp, người như vậy, hấn liếc người một cái, đều tựa mang theo bố thí.

Hấn là vương tử, mà nàng lại không phải là cô bé lọ lem. Bởi vì cô bé lọ lem đều là nữ tử quý tộc.

“Khanh Khanh.” Hấn vươn tay.

Nàng ngẩng đầu nhìn hấn, thần dung của hấn ôn nhu tựa vầng tích, sóng mắt như nước, mang theo thâm tình, cũng mang theo giữ lại.

Trước kia nàng không thấy rõ, hiện tại, thấy rõ ràng.

Bàn tay mềm mại đặt tới trong tay của hấn, Tổng Trạc ngăn ra, không dám tin tưởng mà nhìn nàng.

Mấy ngày nay, nàng vẫn luôn cùng hấn rùng mình, yên lặng mà phản kháng, không chủ động đụng chạm hấn, không nói với hấn một lời.

Hiện tại, nàng cứ nhiên chủ động đưa tay phóng tới trong tay hấn. Tổng Trạc gắt gao nắm tay nhỏ của nàng, khó nén kích động.

“Huỳnh niết đau ta.” Nàng hô nhỏ ra tiếng, thanh âm vẫn cứ quanh quẩn, lại mang theo vài phần tiểu oán trách trước kia.

Tổng Trạc, tâm thần hơi chấn, kích động mà mang theo vui sướng, một tay đem nàng bế lên, gắt gao kéo vào trong lòng ngực, thanh âm thấp nhu tình thâm: “Ừ, biểu ca không niết đau Khanh Khanh, ôm một cái, được không?”

Nàng vui đầu ở hõm vai hấn: “Huỳnh dẫn ta đi chỗ nào?”

“Hôm nay là sinh nhật Khanh Khanh, biểu ca mang Khanh Khanh đi ăn cơm, đi du thuyền, buổi tối xem pháo hoa.”

“Mùng mười tháng ba..... Đúng a, hôm nay là sinh nhật ta, ta tròn mười bốn.”

“Ừ, mười bốn, lại trưởng thành chút.” Hấn nói, cúi đầu ở ẩn đường nàng khẽ hôn.

Hai người câu được câu không mà thấp giọng nói chuyện, không có rùng mình, không có đầu khẩu, giống như về tới phía trước tháng 11 năm ngoái, khi Trình Ngọc Hoa còn không có hồi kinh.

Nhưng bất luận là Tuệ Bình hay là Thanh Phong Thanh Hà, đều cảm thấy bên trong bình tĩnh ấm áp này lộ ra cảm giác quý dị.

Hai người lên một con thuyền ngừng ở trong hồ. Giữa trưa hai người ăn cơm, ở hồ du ngoạn vài lần. Tối rồi buổi tối liền ngừng ở giữa hồ.

Hồ Minh Nguyệt này mỗi đêm đều thuyền hoa thành đàn, thật náo nhiệt. Nhưng hôm nay Tổng Trạc lại tiêu số tiền lớn đuổi những cái thuyền hoa đó ra xa, chỉ dư một con du thuyền của bọn họ nổi bên ánh trăng in bóng dưới mặt hồ.

Tổng Trạc làm người đốt pháo hoa, đầy trời pháo hoa sáng lạn.

“Thích sao?” Tổng Trạc nói.

“Thích, đa tạ huynh.”

Tổng Trạc quay đầu nhìn nàng, nàng ngẩng đầu nhìn pháo hoa. Pháo hoa phóng lên, nổ tung, kinh diễm trong chớp mắt, rồi lại nháy mắt biến mất, ánh người ở con người nàng, lúc ẩn lúc hiện, gió nhẹ thoảng qua, thổi lên tóc nàng, phát phơ tay áo hoa của nàng, nàng tựa theo gió mà múa, tựa như nháy mắt một cái liền sẽ biến mất ở trong thế giới của hắn.

Tổng Trạc kinh hãi, không tự giác đuổi tay, bắt lấy ống tay áo của nàng, tiện đà bắt lấy tay nàng, gút gao nắm trong lòng bàn tay: “Khanh Khanh, ta là thật sự yêu muội..... Ta đối với muội, không phải là dục, ta là thật sự yêu muội.”

“Ta biết.” Ninh Khanh quay đầu lại xem hắn, yêu là yêu, lại có điều giữ lại mà thôi. Pháo hoa sáng lạn ánh lên lệ quang trên mặt nàng: “Ta vẫn luôn biết huynh là yêu ta, nhưng cho đến lúc này ta cũng biết, huynh đối nàng ấy, chưa chắc liền không có tình! Nàng ấy vì huynh liền xá hai lần mệnh, ta lại chưa từng vì huynh làm cái gì, chỉ một cái này, ta liền không có tư cách tranh cãi nữa. Thậm chí huynh còn đã cứu mệnh ta, bất luận như thế nào ta cũng nên lấy thân tương báo phải không?”

“Muội cái gì cũng không cần làm vì ta, thật không cần.....”

Hắn chưa từng có so sánh nàng với Trình Ngọc Hoa, nàng chính là nàng, nàng không cần vì hắn làm bất cứ chuyện gì, hắn cũng chưa từng nghĩ tới muốn nàng vì hắn làm bất luận cái gì.

“Muội chỉ cần ở bên người ta là được, cái gì cũng không cần làm.” Tổng Trạc gút gao ôm nàng: “Tuy rằng ta không thể cho muội thứ muội muốn, nhưng ta sẽ tận lực vì muội tranh thủ. Chờ thêm mấy năm, ta liền sẽ đi Kỳ Châu, tới nơi đó rồi, vô luận dùng phương pháp gì cũng sẽ vì muội tranh thủ đến vị trí trắc phi. Ngọc Hoa..... Nàng là chính thê, nàng sẽ lưu tại Thượng Kinh hiếu thuận Thái Hậu, muội cùng ta đi Kỳ Châu, ở nơi đó không ai đè nặng, tuy là trắc phi, lại có quyền lợi và địa vị như chính phi.”

“Chỉ là mấy năm tới ở Thượng Kinh..... Nàng rốt cuộc là chính thê, muội trước chịu thiệt một chút. Muội ngoan chút, nàng sẽ không làm khó dễ muội. Nếu như thật sự chịu không nổi, liền lấy lý do dưỡng bệnh ở tại bên ngoài. Lại không được, muội trước không cần se mặt nhập môn, ở tòa nhà bên ngoài, chờ đến Kỳ Châu, ta lại về vang nghênh muội vào cửa. Tuy rằng hôn lễ của trắc phi so chính phi có kém cỏi chút, nhưng so với quý thê chính thất bên ngoài còn muốn tốt hơn.”

Đây là biện pháp mà hắn nghĩ là thích hợp nhất, hắn không thể phụ Ngọc Hoa, cũng không bỏ xuống được Ninh Khanh, này đã là thứ tốt nhất hắn có thể cho nàng. Từ khi Ngọc Hoa hồi kinh, hắn liền tỉnh táo mưu hoa vì nàng, hắn nơi nào thật sự bỏ được khiến nàng làm tiện thiếp.

Chỉ là trong khoảng thời gian này sự tình thật sự quá mức ảm ỉ, đánh mặt Ngọc Hoa đến quá tàn nhẫn, hoàng tử mẫu tức giận, nếu như không cho nàng chịu chút ủy khuất, chịu chút khổ, hoàng tử mẫu sẽ không nguôi giận. Hắn đau lòng nàng, nhưng vì tương lai của bọn họ, chỉ có thể nhẫn một chút.

“Tương lai có con nối dõi..... Tuy là con vợ lẽ, nhưng trắc phi sinh ra rốt cuộc là bất đồng. Nếu là nữ, tất nhiên sẽ phong cảnh đại gả, nếu là nam, ta sẽ tự mình dạy dỗ, tuy không thể kế vị, nhưng có ta tương hộ còn tránh không được một phần gia nghiệp sao? Tương lai con của chúng ta không vào kinh, cũng không cùng Ngọc Hoa chạm mặt..... Dù cho không thể kêu muội là nương, cũng sẽ không gọi người khác là nương.”

“Chỉ là, muội hiện tại ngoan một chút, trước mặt Thái Hậu lão nhân gia thuận theo, hảo hảo biểu hiện, tương lai thành phong liền sẽ không bị các loại ngăn trở. Bà rốt cuộc là hoàng tử mẫu của ta, là thân nãi nãi chân chính rất tốt với ta, tuy rằng nghiêm khắc chút, nhưng chờ bà nguôi giận, ta lại cầu một cầu, không có không thành.”

Hắn hứa hẹn, đủ để cho rất nhiều quý nữ Thượng Kinh điên cuồng, Ninh Khanh cũng tin tưởng hắn sẽ làm được, hắn từ trước đến nay hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

Chỉ là, trắc phi lại cao quý cũng là thấp, hôn lễ lại xa hoa, cũng không được mặc áo cưới đỏ thắm.

“Khanh Khanh.” Tổng Trạc thấy nàng không đáp ứng, đầu lòng đến độ mau thờ không nổi, thanh âm mang theo cầu xin: “Ta biết muội thích ăn dấm, không chấp nhận được người. Ta tương lai trong phòng cũng sẽ không thêm người, dù cho thực sự có cái gì thứ phi phụ nhân, cũng chỉ là hư danh, hữu danh vô thực, ta đều có thủ đoạn làm các nàng cảm miệng. Đến nỗi Ngọc Hoa, nàng ở Thượng Kinh, muội ở Kỳ Châu, vĩnh viễn cũng sẽ không chạm mặt, muội không cần hướng nàng cúi đầu. Như vậy, còn chưa đủ sao. ....”

Không đủ sao? Đủ rồi! Làm một người nam tử cổ đại, có thể vì nàng làm được một bước này! Từ bỏ tam thê tứ thiếp!

Có thể thấy được, ngày đó nàng nói với hắn, trách cứ hắn, mấy ngày này nàng làm hết thảy, là có tác dụng, hắn đã nghiêm túc tự hỏi cũng đã thay đổi, có lẽ hắn vẫn là vô pháp lý giải cùng tiếp thu, nhưng vì nàng, hắn nguyện ý thoái nhượng đến một bước này! Thật sự vậy là đủ rồi!

Nhưng hắn không có nói Trình Ngọc Hoa, kia vẫn như cũ là chính thê danh xứng với thực của hắn!

Nàng vốn đã thành công, nhưng trung gian lại cách một cái Trình Ngọc Hoa!

Nàng trong mắt dung không được một hạt cát. Trắc phi lại cao quý cũng là thiếp, nàng sẽ không làm thiếp! Càng không thể cùng nữ nhân khác chia sẻ trượng phu, chỉ có một cũng không được.

Hắn nếu lựa chọn Trình Ngọc Hoa, nàng liền rời khỏi, thành toàn bọn họ.

Hắn không cho nàng đi, nàng cho dù dùng phương thức thâm thiết nhất, cũng sẽ rời đi.

“Đem Phương Tú Phong thả đi, hôn thư sẽ trở thành phế thải, ta cùng hắn sẽ không còn quan hệ.” Ninh Khanh thật lâu mới nói.

“Được!” Tổng Trạc kích động vui sướng, nàng nếu hướng hắn đề yêu cầu, đó là đáp ứng rồi?

Tuy rằng hắn không nghĩ thả cái tú tài nghèo kiết hủ lậu kia, hận không thể giết chết hắn, nhưng giết chết, giữa hắn cùng Khanh Khanh liền sẽ tồn tại vách ngăn, nói không chừng nàng còn sẽ thỉnh thoảng tưởng niệm một chút cái “Trượng phu” này!

Cho nên hắn thả người, lại lộng cái nữ tử tới bức tú tài nghèo kiết hủ lậu này cưới, sinh một đồng hài tử, lại mang Khanh Khanh đi coi một chút tú tài kia sinh hoạt hạnh phúc như thế nào, một đoạn bàn xử án này liền kết.

“Huynh đáp ứng rồi, không cho phép hối hận, không cho phép xon việc lại đánh giết hắn, tuyệt hắn sinh lộ.” Ninh Khanh nói.

“Muội biết, Tổng Trạc ta tuyệt không nuốt lời.” Hắn xưa nay như thế, đã nói qua, liền nhất định sẽ làm được.

“Cảm ơn.” Ninh Khanh gật đầu, “Đi thôi.”

Pháo hoa sớm đã phóng xong, tiêu tán không còn, chỉ dư lại một bầu trời đêm đen nhánh.

Du thuyền cập bờ, tuyết có chút dày, Tổng Trạc sợ ướt chân nàng, một đường ôm xuống dưới.

Tuệ Bình xa xa nhìn hai người thân mật như xưa, âm thầm nhẹ nhàng thờ ra, cô nương đây là cùng thế tử hòa hảo?

Thanh Phong Thanh Hà cũng là trong lòng hạ xuống tảng đá lớn, bọn họ tuy rằng không thích Ninh Khanh, nhưng mấy tháng qua, thật sự chịu đủ rồi cảm xúc hi vọng vô thường của Tổng Trạc, nhìn thấy hai người hòa hảo, đều là nhẹ nhàng thờ ra, cảm thấy sắp sửa khôi phục sinh hoạt hạnh phúc trước kia.

Sắc trời đã tối, cửa thành đóng lại, Tổng Trạc vô pháp vào thành, chỉ phải trở lại gian nhà riêng ngoài thành kia.

Hắn đem nàng đặt tới trên giường, nhẹ nhàng hôn hôn môi nàng, đang muốn đứng dậy, nàng lại vươn cánh tay ngọc ôm vòng lấy cổ hắn. Hắn cười cười, cúi đầu lại lần nữa khề hôn môi nàng: “Hôm nay muội mệt rồi, ngủ đi.”

“Huynh đêm nay lưu lại. ....” Ninh Khanh thấp giọng nói.

“Khanh Khanh?” Tổng Trạc ngần ra, quả thực không dám tin, nàng là muốn cùng hắn viên phòng?

Lấy tính cách của nàng, hắn cho rằng nàng sẽ lựa chọn ở tại bên ngoài, vẫn luôn chờ đến ngày chính thức nhập môn mới có thể nguyện ý đem thân mình giao cho hắn, không nghĩ tới. ....

Tổng Trạc tưởng cho nàng một cái nghi thức đứng đắn, mà không phải giống như hiện tại tùy tiện tiện tiện muốn nàng, nhưng hắn thật sự là quá sợ hãi mất đi nàng, nếu muốn nàng có thể trôi chảy nàng. .... Hơn nữa, thân thể hắn đang kêu gào muốn nàng.

“Có thể chứ?”

“Ừ.” Ninh Khanh nhẹ nhàng lên tiếng.

Nàng vẫn luôn thủ thân, chỉ vì gả cho hắn làm vợ, không bị hắn xem nhẹ đi.

Hiện tại, từ bỏ tất cả, thân thể này, cái gọi là trong sạch, bất quá là một tầng màng.

Hắn nếu vẫn luôn muốn, cho hắn thì đã sao, không đến khi nàng phải đi, hắn khỏi phải tâm tâm niệm niệm không muốn buông tay.

Hắn không phải đã cứu nàng một mạng, lấy thân tương báo thì đã sao, từ đây nàng không nợ hắn cái gì.

Tổng Trạc rốt cuộc nhịn không được, hung hăng hôn lên môi nàng, cùng cái lưỡi của nàng dây dưa ở bên nhau, chỉ một cái hôn, khiến cho cả người hắn nóng bỏng, nhiệt huyết sôi trào.

Tổng Trạc thờ hồn hể, khăn trương mà giải khai từng lớp váy áo của Ninh Khanh, chỉ còn lại một chiếc yếm thủy hồng sắc phượng thêu mẫu đơn. Lần trước ở thôn trang hắn đã sớm kiến thức qua cảnh đẹp của nàng, da như ngưng chi, trắng như bông tuyết, eo thon giống như gấp lại liền sẽ gãy.

Một đôi đùi đẹp lộ bên ngoài, tuyết trắng nhỏ dài thẳng tắp đều đặn, mỹ đến kinh tâm động phách, không hề tì vết.

Nàng hơi nghiêng đầu, nhắm hai mắt, hai má điểm như hoa đào, tư dung tuyệt sắc, đáng người mang theo vài phần trẻ con quyến rũ cầu nhân. Thân thể ónh ánh như bạch ngọc mềm mại khảm trên tấm chăn đỏ thẫm, trắng đỏ tôn lên nhau, tạo thành cực cường thị giác đánh sâu vào.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Tìm Người

Tuệ Bình đứng ở bên ngoài, định chờ Tổng Trạc ra ngoài liền đi vào hầu hạ Ninh Khanh thay quần áo.

Nhưng đợi ba mươi phút cũng không thấy người ra tới, còn nghe được bên trong truyền ra tiếng Ninh Khanh nức nở giống như tiểu miêu, còn có tiếng Tổng Trạc thấp nhu khàn khàn trầm trầm.

Tuệ Bình như là bị sét đánh, cả người đều cứng lại rồi.

Cô nương cư nhiên cùng thế tử.....

Tuy rằng rất nhiều nữ hài mười bốn tuổi liền thành thân, nhưng như thế nào cũng phải có cái nghi thức đứng đắn đi!

Cho dù không làm mấy bàn tiệc rượu, cũng phải ngồi cỗ kiệu nâng vào cửa, như vậy liền.....

Tuệ Bình lo lắng tùy tiện cho hắn như vậy, Tổng Trạc sẽ xem nhẹ Ninh Khanh, tương lai liền không quý trọng.

Nhưng loại sự tình này nàng không có tư cách ngăn cản, cũng ngăn cản không được, cho nên đành phải xanh mặt đi chuẩn bị nước ấm.

Qua khoảng một canh giờ, Tổng Trạc mới kêu nước, dùng thảm dày bao nàng ôm đến phòng tắm phía sau bình phong, Ninh Khanh cơ hồ nửa ngất, khi đụng tới nước mới tỉnh.

Thấy hắn không có mặc quần áo đứng ở một bên, Ninh Khanh đỏ mặt lên: “Huynh tránh ra.”

“Biểu ca giúp Khanh Khanh tắm.” Sau đó vào thùng gỗ cùng nhau tắm sạch.

Một tắm liền nửa canh giờ, thẳng đến nước biến lạnh, mới lại ôm Ninh Khanh nửa ngất phóng tới trên giường.

Ngày hôm sau, Ninh Khanh cả người đau nhức đến độ không thể rời giường, Tổng Trạc mới vừa đau lòng vừa hối hận.

Hắn biết nàng là lần đầu tiên, tất nhiên ăn không tiêu hắn lẫn lộn như vậy. Nhưng hắn cũng là lần đầu tiên, thủ thân mười tám năm, lần đầu tự nhiên cảm giữ không được, hơn nữa đây là người hắn vẫn luôn tâm tâm niệm niệm. Tối hôm qua hắn kích động đến lý trí đều mất, yêu nàng như thế nào đều không đủ, nơi nào không chế được.

Tổng Trạc làm người hâm cháo táo đỏ tổ yến, nhưng Ninh Khanh vẫn đang vui trên giường ngủ ngon.

Cháo đặt ở tiểu lò giữ ấm, Tổng Trạc vẫn luôn ngồi ở mép giường, muốn cho nàng nghỉ ngơi nhiều, nhưng lại sợ nàng bị đói, ngẫu nhiên sờ sờ cái trán của nàng, sợ nàng bị bệnh.

Thẳng đến buổi trưa, Tổng Trạc mới đem nàng bế lên, dựa vào trong lòng ngực, thấp giọng nói: “Lên ăn một chút gì đi.”

Tổng Trạc cầm lấy cái muỗng muốn đút cho nàng, Ninh Khanh xoa xoa mắt, gian nan từ trong lòng ngực hắn đứng dậy: “Ta có thể tự ăn được.”

“Biểu ca đút cho muội.”

“Ta lại không phải tiểu hài tử.” Ninh Khanh nhàn nhạt nói.

Tổng Trạc thấy nàng xa cách, trong lòng có hơi chút đau đớn cùng bất an, một tay đem nàng bế lên, giống như lúc trước đặt trên đầu gối, đem đầu nhỏ của nàng ấn đến trước ngực, găt gao mà ôm.

Trước kia nàng đều sẽ ôm lấy cổ hắn, hoặc là ở trong lòng ngực hắn cọ cọ, nhưng hiện tại nàng không có, cũng không kháng cự, chỉ dựa vào hắn, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hô hấp thanh thản.

“Có phải mệt mỏi hay không?” Tổng Trạc thấp giọng nói.

“Không mệt.” Ninh Khanh nói: “Buổi tối ta còn có thể tiếp tục chơi cùng huynh.”

Tổng Trạc giống bị sét đánh, cứng lại rồi, hắn nghĩ như thế nào cũng không thể tưởng được nàng một chút thẹn thùng đều không có, cứ nhiên có thể nói ra lời táo bạo như vậy!

Nàng tích cực như vậy, có phải hắn suy nghĩ nhiều hay không?

“Không phải có được cho ta uống sao? Canh tránh thai.” Ninh Khanh mở mắt ra nhìn hắn.

Thần sắc Tổng Trạc phức tạp: “Muội muốn uống sao?”

“Uống nha, làm sao mà không uống?”

Tổng Trạc khát vọng có hài tử với nàng, nhưng lại không nghĩ nàng còn chưa chính thức nhập môn, liền có hài tử, như vậy sẽ bị người xem nhẹ, hắn không nghĩ trên người nàng có quá nhiều điểm khiến cho người ta chỉ trích.

Được là hắn đã sớm chuẩn bị tốt, nhưng thấy nàng sáng khoái như thế, một chút do dự đều không có, không biết vì sao, hắn có chút trái tim băng giá: “Muội có thể không uống.”

Chỉ thấy Ninh Khanh cúi đầu sờ sờ bụng mình, nhú nhú mày.

Nàng ở cái tuổi này nhiều nhất là học sinh trung học, hơn nữa tuổi chân thật của nàng cũng bất quá là mười sáu, tưởng tượng đến sinh bảo bảo, nàng liền nhớ tới kiếp trước những học sinh cao trung ở buồng vệ sinh sinh hạ bảo bảo rồi ném bồn cầu, hoặc là ở ký túc xá sinh hạ bảo bảo ném dưới lầu.....

Nghĩ như thế nào cũng thấy khủng bố, nàng vốn chưa có giác ngộ hoặc là chuẩn bị làm mẫu thân.

Hơn nữa, nàng, làm sao có thể cùng hắn muốn hài tử đâu!

Nếu như bọn họ còn có tương lai, cho dù tuổi nhỏ, chỉ cần hắn muốn, nàng cũng sẽ khắc phục sợ hãi vì hắn sinh hài tử. Nhưng hiện tại.....

Trong mắt Ninh Khanh hiện lên trào phúng, nhưng nàng rũ mắt, Tổng Trạc nhìn không tới.

Nàng chỉ nhẹ nhàng mà nói: “Ta còn nhỏ đâu, không cần sinh bảo bảo.”

Tổng Trạc khe khẽ thở dài, sờ sờ đầu nàng, cười khổ, quả nhiên vẫn là cái hài tử.

Tuệ Bình bụng tới canh tránh thai, Tổng Trạc cầm lấy đưa cho nàng, ôn nhu nói: “Tuy đây là canh tránh thai, nhưng biểu ca dùng bí phương trong cung, được liệu cao cấp nhất, chẳng những sẽ không thương thân, còn có thể bổ dưỡng thân mình. Quá mấy năm, đi Kỳ Châu, chờ biểu ca về vang mà đón Khanh Khanh vào cửa, chúng ta lại muốn hài tử, được không?”

Ninh Khanh cũng không đáp, nâng lên canh tránh thai uống một hơi cạn sạch, có lẽ là có chút đắng, nàng nhú nhú mày.

Tổng Trạc nhìn nàng, không biết vì sao, tâm dâng lên một cảm giác chua xót, đem nàng ôm vào trong lòng ngực, cúi đầu liền hôn lên môi nàng, lưỡi hắn thăm tiến trong miệng nàng, cùng lưỡi nàng triền miên dây dưa.

Vị cay đắng chua chát của dược còn có vị ngọt của nàng, mùi hương của nàng, ở trên lưỡi cùng trong lòng hắn quán quanh bồi hồi, như thể gian trầm vị, làm trong lòng hắn nổi lên một cảm giác trống rỗng, nhói đau.

Ninh Khanh cũng không chống cự, cũng không giống như trước kia thẹn thùng trốn tránh, nàng an tĩnh để cho hắn ôm, còn nhẹ nhàng đáp lại. Nhưng Tổng Trạc lại cảm thấy ôm chính là người nàng, nhưng tâm nàng, hắn giống như sờ thế nào cũng sờ không tới.

Tổng Trạc không khỏi gia tăng nụ hôn này, hôn một hồi lâu, Ninh Khanh đột nhiên đẩy hắn ra, thờ gấp nói: “Ta còn đau đầu, buổi tối lại cùng huynh chơi đi.”

Trên mặt Tổng Trạc cứng đờ, lúc này mới phát hiện chính mình không biết khi nào đã đem Ninh Khanh áp trở về trên giường, quần áo đều bị hắn lột một nửa, da thịt tuyết trắng, lộ ra dấu vết hồng hồng tím tím, đây đều là dấu qua bị hắn điên cuồng tạo ra.

“Thực xin lỗi, muội nghỉ ngơi một chút đi.” Tống Trạc kéo quần áo cho nàng.

“Huynh không cần thương triều sao?”

“Hôm nay xin nghỉ. Lát nữa tiến cung, biểu ca xin lĩnh một cái sai sự ngoài thành, một tháng đều không cần vào thành thượng triều, biểu ca mỗi ngày đều tới bồi Khanh Khanh, được không?”

Ninh Khanh ừ một tiếng, chu môi.

Tống Trạc thấy động tác của nàng rất là gây thơ đáng yêu, tâm đều phải tan chảy, lại ôm nàng hôn một hồi, mới thay đổi y phục vào kinh.

Tống Trạc cười ngửa đi về hướng cửa thành.

Đi đến ngoài cửa thành, lại thấy một đại đội nhân mã đang chuẩn bị vào thành, sắc mặt Tống Trạc trầm xuống, bởi vì người tới đúng là Thủy Kinh Niên.

Thủy Kinh Niên cũng gặp được Tống Trạc, lập tức tiến lên chào hỏi: “Hắc, anh em, là người nha, thật trùng hợp!”

Tống Trạc cười cười: “Lần trước thấy huynh đài muốn vào thành, làm sao hiện tại mới đến.”

Khi đó Tống Trạc phái Liễu Tâm Nhi dẫn dắt Thủy Kinh Niên rời đi, nhưng Thủy Kinh Niên không có trúng kế, hấn vẫn luôn ở Thượng Kinh chờ Thủy Kinh Niên tới, không nghĩ tới Thủy Kinh Niên cư nhiên không có tới, mà là đi Tiểu Bạch Trăn.

“Ngọa tào*, đó là bởi vì gia rớt mương!” Thủy Kinh Niên oán hận mắng một tiếng.

*Câu chửi thề

Khi đó hấn quyết định không đi tìm đồng hương, mà chuẩn bị vào kinh, ai biết hấn quá nóng vội, roi ngựa quất đến quá tàn nhẫn, ngựa liền nhảy nhảy, lắc thân mình, hấn cư nhiên cứ như vậy rớt xuống mương rồi! Bò đều bò không được! Bởi vì rạn ba cái xương sườn!

Thủy Kinh Niên đành phải một bên mắng một bên bị nâng tới Tiểu Bạch Trăn, nằm ngay đơ ở nơi đó. Một nằm liền nằm hơn một tháng, hiện tại có thể xuống giường, hấn gấp không chờ nổi mà lĩnh người vào kinh.

Khỏe miệng Tống Trạc giật giật, việc này, hấn đã sớm tra được, bất quá, chưa từng thấy qua vị hoàng tử nào động kinh như vậy!

“Vậy huynh đài đi chậm, cáo từ.” Tống Trạc đánh ngựa xoay người rời đi.

Tống Trạc trở về kinh, lập tức liền tìm tới Thẩm Thành Cung, cùng Thẩm Thành Cung thương lượng xong mới tiến cung gặp Kinh Nhân Thái Hậu.

Kinh Nhân Thái Hậu cùng Thu ma ma nói chuyện: “Ninh Khanh kia hôm nay như thế nào không có tới? Phải người đi tuyên sao?”

“Hoàng tử mẫu, Khanh Khanh sinh bệnh, tôn nhi đem nàng ra bên ngoài dưỡng bệnh rồi.” Tống Trạc đi vào nói.

“Kiểu khí* như vậy.” Trên mặt Kinh Nhân Thái Hậu hiện vẻ bất mãn.

*ý chỉ mấy nàng mệnh mai yếu ớt, công chúa dẫm phải cái gai

Khanh Khanh nhà ta chính là kiểu khí như vậy, ta cũng thích nhất Khanh Khanh kiểu khí.

Tống Trạc trong lòng cười thầm, “Nàng cũng đã học giỏi quy củ, kinh Phật cũng chép một tháng, hoàng tử mẫu nếu không mừng nàng, liền không cần làm nàng lại tiến cung phiền mất ngủi.”

“Người!” Kinh Nhân Thái Hậu cười mắng một tiếng. Chợt thấy Tống Trạc mỉm cười đứng ở trước mặt bà, một thân mắng bảo màu xanh nhạt, bạc quan mặc phát, tư thế oai hùng, phong hoa vô song.

Hai mắt của Kinh Nhân Thái Hậu mị mị. Từ tháng 11 năm trước sau khi Ngọc Hoa trở về, cả người hấn đều trở nên có chút tối tăm, cả người đều tựa như che phủ một tầng sương đen, Kinh Nhân Thái Hậu biết, đều là vì cái tiểu thương nữ kia nháo.

Mà hiện tại, trên người tối tăm đã tan, thanh phong tuyệt nhĩ, khí độ rất rõ ràng.

Kinh Nhân Thái Hậu lại nghĩ đến Ninh Khanh sinh bệnh, Tống Trạc xin nghỉ, hơn nữa từ hấn biến hóa, Kinh Nhân Thái Hậu liền biết Tống Trạc cùng Ninh Khanh sợ là đã được việc.

Kinh Nhân Thái Hậu tuy rằng không mừng Ninh Khanh, nhưng rốt cuộc vẫn là tôn tử quan trọng, thấy Ninh Khanh làm Tống Trạc khôi phục tâm tình, cũng liền không so đo như vậy, tùy nàng đi thôi, bất quá là một cái thiệp.

Tống Trạc cáo từ Kinh Nhân Thái Hậu xong liền đi gặp Nguyên Đức Đế, bởi vì bên kia đã bắt đầu bận rộn việc nghênh đón Bát hoàng tử Thiên Thủy quốc.

Trình Ngọc Hoa ở hành lang nhìn bóng dáng Tống Trạc rời đi, khuôn mặt nhỏ lạnh lùng.

“Cái tiểu thương nữ kia chẳng lẽ không có nháo.” Khả Tâm nói.

Khuôn mặt Trình Ngọc Hoa trầm xuống. Trải qua nhiều việc liên tiếp, nàng đã nhìn ra tính cách của Ninh Khanh, đó là cái người cực cao ngạo, là người không cam lòng làm thấp, tình nguyện gả cho cái người sa cơ thất thế cũng không làm thấp.

Cho nên, nàng mới dùng chuyện cũ của mình đi đâm Ninh Khanh, hy vọng nàng ta vì lòng tự trọng mà từ bỏ.

Ngày đó, nàng rõ ràng thấy Ninh Khanh đã từ bỏ, vì sao, hôm nay biểu tình của biểu ca lại không có một chút ưu sắc, chẳng lẽ, thật sự không có nháo sao?

“Này, như thế nào cho phải?” Khả Tâm cực kỳ lo lắng.

“Gấp cái gì, chúng ta chậm rãi chờ. Trước đi coi Thái Hậu nương nương một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Chương 88.2

Thắng đến buổi trưa, Nguyên Đức Đế một lần nữa thượng triều, phái Đại tướng quân cùng thượng thư đương triều tự mình đi nghênh. Tuy rằng Thiên Thịnh cùng Thiên Thủy không giao hảo, nhưng Thiên Thủy là đại quốc sống vai cùng Thiên Thịnh, cho nên cũng cực kỳ coi trọng.

Thủy Kinh Niên bị nghênh vào thành, Trường Thắng phủ bị giới nghiêm, bá tánh ở hai bên vây xem. Chung Ly Ưu vừa vặn ở nhà gian của Quái Vị Thiên Hạ, đi xuống vừa thấy, không khỏi kinh ngạc, này còn không phải là cái người bất nam bất nữ, năm trước chặn đường hắn rất nhiều lần, có tâm gây rối đối với Ninh Khanh sao? Cự nhiên lại là hoàng tử.

Chung Ly Ưu lại nghĩ đến Ninh Khanh, tuy rằng hắn chưa thấy được người, nhưng hắn biết Ninh Khanh đã bị Tống Trạc mang về, may không khỏi nhần lại.

Bá tánh chung quanh đều là tò mò nhìn, bởi vì Thiên Thủy cùng Thiên Thịnh không giao hảo, đoàn sứ giả này thật là ba năm qua mới xuất hiện! Nhớ rõ một lần gần nhất vẫn là ba năm trước đây, Thái tử Thiên Thủy mang theo công chúa lại đây nói là mừng thọ, lại là tương và mặt Thiên Thịnh và mặt.

Cái công chúa kia ở Thiên Thủy cực kỳ kiêu ngạo, luyện đến một tay hảo kiếm, nói nữ tử Thiên Thịnh mỗi người đều là phế vật, nếu như không cẩn thận ở bên ngoài đi lạc, nhất định chết thảm. Lúc này Trình Ngọc Hoa lên đài, trong vòng mười chiêu liền đem vị công chúa Thiên Thủy này quét xuống đài, hung hăng đánh thệ diện của Thiên Thủy.

Tiếp thu ánh mắt nhiệt tình chung quanh, Thủy Kinh Niên thực thân dân mà một đường vẫy vẫy tay.

“Thiên Thủy quốc tuy rằng chán ghét, nhưng vị hoàng tử Thiên Thủy này, nhìn khá tốt.”

“Đúng vậy, nhìn rất thuận mắt.”

“Này xác định là hoàng tử mà không phải công chúa?”

Tay Thủy Kinh Niên đang giơ lên cao bỗng cứng đờ, khuôn mặt mỹ điểm bức người lập tức đen xuống dưới, không còn có nhiệt tình vẫy tay.

Đoàn người Thiên Thủy vào cung, Thủy Kinh Niên lãnh hai vị quan viên đi cùng là Kim Thượng Thư và Lưu thị lang cùng tiến điện bá kiến.

Thủy Kinh Niên tiến điện, mọi người đều tò mò kinh ngạc nhìn hắn, Tống Khoa cười nói: “Lần này Thiên Thủy lại phái công chúa tới luận võ?”

Ngoa tào! Thủy Kinh Niên tức giận muốn ngã ngựa, thật muốn trừng chết Tống Khoa, bất quá hắn tuy rằng động kinh, nhưng loại chuyện tự tìm đường chết này còn sẽ không làm, ho khan một tiếng rồi cười to: “Bốn hoàng tử là hoàng tử! Không thể so võ, ha ha ha.”

“Thiên Thủy, Bát hoàng tử Thủy Kinh Niên, bá kiến Thiên Thịnh đế.” Thủy Kinh Niên hành lễ.

Nguyên Đức Đế nâng nâng tay miễn lễ: “Nghe nói Bát hoàng tử đã sớm ở một tháng trước đến một cái trấn nhỏ bên ngoài Thượng Kinh, vì sao không vào kinh?”

Một vị hoàng tử ngoại quốc mang theo một lượng nhân mã lớn như vậy tiến đến, hắn không có khả năng không biết. Hắn đã sớm ở một tháng trước, biết được Thủy Kinh Niên đi tới phụ cận Thượng Kinh, chỉ là thấy vị này không có dị động, cự nhiên quang minh chính đại mà lưu lại Tiểu Bạch Trăn, liền không có chủ động đi tuyên. Muốn nhìn một chút hắn đến tốt cùng muốn làm gì.

“Là không cần thận rót mương, hiện tại mới bỏ dấy.”

Trên long ý Nguyên Đức Đế khoe miệng khẽ giật, Thiên Thủy, đột nhiên phái một vị hoàng tử động kinh như vậy lại đây, đến tột cùng có cái mục đích gì? Chẳng lẽ là muốn bố trí thiên đại âm mưu gì sao?

“Bát hoàng tử vì sao đột nhiên đến thăm Thiên Thịnh?” Tống Huyền lạnh mặt nói.

“Đương nhiên là cho Thiên Thịnh để mừng thọ!” Thủy Kinh Niên nói. “Thiên Thủy chúng ta cùng Thiên Thịnh thật lâu không thiết lập quan hệ ngoại giao, phụ hoàng ta đặc biệt phái ta tới mừng thọ ngài.”

Nguyên Đức Đế khoe miệng lại giật một chút: “Vạn thọ tiết của trăm còn có ba tháng nữa mới tới.”

“Trừ việc đó ra, kỳ thật còn có một kiện việc tư.” Thủy Kinh Niên nói: “Kỳ thật là muốn tìm ân nhân cứu mạng của bốn hoàng tử.”

Tống Trạc đang đứng ở một bên, trong mắt xẹt qua một tia trào phúng, cư nhiên dùng loại thủ đoạn này tìm sao? Nhưng tìm được rồi lại như thế nào, Khanh Khanh đã sớm là người của hắn, tìm được, cũng đoạt không được!

Tuy rằng Tống Trạc rất muốn mang Ninh Khanh ra tới, đâm cho tình địch một nhát, nhưng không biết vì sao, một cảm giác nguy cơ lại nói cho hắn không thể làm như vậy, Thủy Kinh Niên này cho hắn một loại cảm giác quý dị, có thể lừa gạt bao lâu liền lừa gạt bấy lâu đi.

“A, Thiên Thịnh chúng ta cư nhiên có ân nhân cứu mạng của Bát hoàng tử?” Nguyên Đức Đế nói, “Không biết là ai đây.”

“Kỳ thật ta cũng không biết nàng là ai.” Thủy Kinh Niên nói: “Tầm trung thu năm trước, ta du lịch khắp nơi, đi vào Tiểu Bạch Trán của quý quốc, đó là lần đầu tiên bốn hoàng tử rót mương.”

Mọi người khoe miệng lại giật một chút, này rót mương nguyên lai còn có tiền án.

“Khi đó chỉ dẫn theo một cái vô dụng tại bên người, tiền trên người không biết khi nào bị móc mất, lúc này, một người thiếu nữ đi tới, ném cho bốn hoàng tử một cái túi tiền. Nếu không, bốn hoàng tử không xu dính túi, liền không có tiền thỉnh y hỏi được, đến lúc đó thật là muốn chết tha hương.”

“Đó là một vị nữ tử?” Nguyên Đức Đế nhú mày. “Là ai, là nhà ai?”

“Nếu như bốn hoàng tử biết liền không cần trăm cay ngàn đắng mà tìm.”

“Dù sao cũng phải có cái bộ dáng đi.” Tống Huyền nói.

“Nàng kêu Ninh Nhi, dung mạo như thiên tiên. .... Dù sao chính là tuyệt sắc mỹ nhân vừa thấy khó quên!” Thủy Kinh Niên mực nước trong bụng thực sự có hạn, hình dung không ra bộ dáng.

Dung mạo như thiên tiên? Tuyệt sắc mỹ nhân? Tất cả mọi người đều khinh bỉ nhìn chằm chằm Thủy Kinh Niên, nguyên lai đây mới là trọng điểm! Kỳ thật rót mương là giả, đột nhiên ở đầu đường theo dõi mỹ nhân mới là thật sự đi! Còn chẳng biết xấu hổ mà ở trước mặt hoàng đế tìm!

Nguyên Đức Đế ho khan một tiếng: “Nhưng có bức họa không?” “Không có.”

“Bát hoàng tử có thể vẽ một bức?”

“Bốn hoàng tử không biết vẽ tranh.”

“Vậy Bát hoàng tử tinh tế miêu tả một chút, để họa sư tới vẽ. Đứng rồi, vị này là Thần Vương thế tử, họa kỹ siêu quần, nếu không ngại nói, để hắn họa, cho dù không họa ra thập phần, cũng có thể họa ra tám phần.” Lý Thừa tướng Thiên Thịnh nói.

“Đây thật là ý kiến hay, làm sao mà bốn hoàng tử không nghĩ tới phương pháp tốt như vậy.” Thủy Kinh Niên nhìn về phía Tống Trạc, vui vẻ: “Ai nha, anh em, nguyên lai là ngại nha, lần này cũng thật muốn giúp đại ân a!”

Tống Trạc cười cười: “Được, chuẩn bị bút mực.”

Đây tuy rằng là việc tư của Thủy Kinh Niên, nhưng chúng quan viên đều nghe ra thú vị, tưởng coi một chút vị tuyệt sắc mỹ nhân có thể làm Thủy Kinh Niên không ngại ngần dậm xa xôi tới tìm, đến tột cùng sẽ như thế nào, ai cũng hứng thú bưng bưng mà chờ, thật không có người phản đối.

Chỉ chốc lát sau, văn phòng tứ bảo liền tới, Tống Trạc cầm bút: “Ngươi nói.”

“Được.” Thủy Kinh Niên cao hứng lên tiếng, sau đó giương miệng, liền ngo ngo! Bởi vì hắn từ trước đến nay không tinh với văn học, không biết hình dung như thế nào, suy nghĩ đã lâu mới nói: “Mắt to, mũi cao, miệng nhỏ, mặt trứng ngỗng.”

Tống Trạc phụt cười một tiếng, tướng mạo của Khanh Khanh nhà hắn kinh vi thiên nhân như thế, tới rồi trong miệng hắn liền thành dáng vẻ bình thường như vậy! Hắn đã sớm định liệu Thủy Kinh Niên trong bụng không có mực nước gì, thần kinh đại điều, làm sao có thể tinh tế hình dung ra cái loại tuyệt sắc dung mạo này.

Tùy tay xoát xoát hai bút, trên giấy liền hiện ra một nữ tử mỹ mạo.

“Không phải.” Thủy Kinh Niên lắc đầu, “Ninh Nhi đẹp hơn này nhiều.”

“Vậy người hình dung cụ thể chút.” Tống Trạc nói.

“Ta chỉ biết như vậy, thôi, không vẽ.” Thủy Kinh Niên đành phải thôi, “Nàng họ Ninh, là một thiếu nữ quý tộc, khoảng mười ba, mười bốn tuổi. Ta xem nàng ăn mặc đẹp để quý giá, hẳn là Thượng Kinh lưu hành, cho nên nàng là thiếu nữ quý tộc ở Thượng Kinh.”

“Họ Ninh? Thượng Kinh chúng ta có ba cái Ninh gia đại tộc.” Thẩm Thành Cung nói: “Bát hoàng tử nếu như muốn tìm, vậy trực tiếp hỏi ba cái đại tộc kia. Đúng rồi, thủ đô thứ hai của chúng ta Trọng Hoa thành cũng có hai cái Ninh gia đại tộc, nơi đó cách Tiểu Bạch Trần cũng gần, nếu không Bát hoàng tử cũng đi hỏi một chút.”

“Ừ.” Thủy Kinh Niên hướng Nguyên Đức Đế hành lễ: “Tại đây trước cảm tạ Thiên Thịnh đế.”

Hắn kỳ thật đã sớm nghĩ bái phỏng mấy nhà kia, nhưng hắn một cái hoàng tử ngoại quốc lại sao có thể tùy ý bái phỏng quý tộc Thiên Thịnh, nếu không người ta còn tưởng rằng hắn cùng mấy cái quý tộc kia đang mưu đồ bí mật cái gì, cho nên hắn trước cần qua mình lộ.

“Đúng rồi.” Thẩm Thành Cung lại nói: “Người xác định là họ Ninh sao? Nói không chừng là họ Lâm vẫn là họ Lăng, Thiên Thịnh chúng ta cũng có dòng họ quý tộc như vậy.”

Thủy Kinh Niên sờ sờ cằm, cũng không xác định có khả năng nghe lầm hay không: “Vậy bốn hoàng tử đều đi bái phỏng.”

Nguyên Đức Đế lại hỏi Thủy Kinh Niên vài câu, liền bãi triều.

Tống Trạc cùng Thẩm Thành Cung đi ra ngoài, hai mắt Thẩm Thành Cung híp lại: “Hắn tìm chính là kiêu khách nhà người?”

“Ừ.” Sắc mặt Tống Trạc trầm xuống.

“Cần phải cho người đi gõ gõ mấy cái Ninh gia cùng Lâm gia kia, không cho Thủy Kinh Niên dễ dàng thấy tiểu thư nơi đó.”

“Không cần gõ cũng sẽ không thấy được.” Khóe môi Tống Trạc gợi lên một tia cười lạnh, “Hắn là hoàng tử ngoại quốc, lại là địch quốc, người nào nguyện ý cùng hắn có liên lụy! Nếu là có liên lụy, tương lai vạn nhất khai chiến, Hoàng bá phụ liền trước lấy nhà đó khai đao.”

Thẩm Thành Cung nở nụ cười: “Sẽ không sợ hắn nghe được chuyện về kiêu khách nhà người sao?”

“Cứ cho hắn hỏi thăm.” Tống Trạc hừ lạnh, “Liên tính thật bị hắn thấy, lại như thế nào.”

“Cũng đúng. Vậy người làm gì không dứt khoát mang ra, làm hắn thấy, thật nhanh hết hy vọng, không đến lúc tra được tới trên người của người, làm cho dư luận xôn xao, danh tiết cũng không dễ nghe.”

Khuôn mặt tuấn tú của Tống Trạc trầm xuống: “Chính là không cho thấy.” Hắn sao có thể nói, hắn là có cảm giác nguy cơ rất lớn?

“Đúng rồi, hôm nay Lục thái phó không thượng triều.” Thẩm Thành Cung nói.

“Vì sao, bị bệnh?”

“Hình như là tức đến phát bệnh.” Thẩm Thành Cung nghiêng ngẫm mà cười cười: “Nghe nói một cái tôn tử sáu tuổi của ông ta mất tích. Sống không thấy người, chết không thấy xác, đã mất tích năm ngày. Không biết có phải gặp được bọn buôn người hay không.”

“Bọn buôn người nào không có ánh mắt như vậy, cư nhiên liền tôn tử của thái phó đều dám bắt.” Tống Trạc nhún mày.

“Ai biết được.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Có Bản Lĩnh Thì Mở Cửa

Tôn tử sáu tuổi nhà Lục thái phó mất tích, trở thành một kiện tin tức trà dư hậu tửu cho quý tộc Thượng Kinh.

Lục thái phó là lão sư của Nguyên Đức Đế, cực chịu Nguyên Đức Đế coi trọng. Lục Thái Bá đã hơn bảy mươi tuổi, bởi vì thân thể ngày càng sa sút,

chức thái phó đã không còn bao nhiêu thực quyền, chỉ gánh chịu một cái hư danh. Nhưng ngay cả như vậy, hắn vẫn là lão sư mà Nguyên Đức Đế kính trọng.

Gia đình Lục thái phó đơn bạc, hắn bốn mươi tuổi mới có một nhi tử, nhưng nhi tử này của hắn lại là cái ma ốm, ba mươi tuổi liền quy thiên, để lại con mồ côi từ trong bụng mẹ, đứa bé này tên là Lục Học Hải, chính là một cây độc đinh của Lục gia, hiện tại cư nhiên mất tích!

Lục thái phó lập tức phát bệnh, Lục lão phu nhân cũng là ngắt xiu, nương của Lục Học Hải - Vi thị khóc đến chết đi sống lại.

Ngay khi mất tích, Lục thái phó đã phái toàn bộ người trong phủ đi ra ngoài, một tìm liên tìm năm ngày, sống không thấy người, chết không thấy xác, có thể là gặp phải bọn buồn người!

Phủ Doãn Thượng Kinh - Trần Phủ Doãn nhận được nhà Lục thái phó báo án, nào dám qua loa, lập tức điều tất cả bộ khoái cùng quan sai đuổi theo tra xét.

Tĩnh Quốc Công phu nhân còn không biết chuyện này, bà ta hiện tại trừ bỏ ba bữa cơm cùng ngủ, cơ hồ đều ở Phật đường vượt qua, vú già đặc lực bên người Cam ma ma bồi ở một bên.

“Vậy mấy cái.....” Tĩnh Quốc Công phu nhân dừng một chút, khe khẽ thở dài: “Đều sắp đặt hảo đi.”

“Đều sắp đặt hảo.” Cam ma ma nói.

“Từ khi đáp ứng yêu cầu của Phở Tuệ, ta không một đêm ngủ ngon.” Thần sắc của Tĩnh Quốc Công phu nhân thực áy náy. “Này một năm đến hai mươi bốn cái, mười năm là bao nhiêu a! Ta thật là hối hận!”

Tĩnh Quốc Công phu nhân xác thật hối hận! Tuy rằng ở trong Tĩnh Quốc Công phủ đại tộc hậu viện sùng sùng đến bây giờ, trở thành chủ mẫu tối cao của Tĩnh Quốc Công phủ, mạng người trong tay không ít, nhưng kia đều là nô tỳ hoặc là tiện nhân tiện loại đáng chết, là phạm vào chuyện gì, hoặc là xúc phạm đến ích lợi của bà ta, bà ta giết đều không có một chút áy náy.

Hiện tại, không lý do mà giết chết nhiều hài tử như vậy. Hai ba cái cũng liền thôi, nhưng một năm hai mươi bốn cái, kia mười năm không phải đến hai trăm mười bốn cái? Giết nhiều người như vậy, hơn nữa vẫn là hài tử không hiểu chuyện, có dù có ý chí sắt đá, Tĩnh Quốc Công phu nhân cũng chịu không nổi loại tội nghiệt cùng dày vò này.

Bà ta hiện tại duy nhất có thể làm chính là, sau khi những hài tử đó mất đi, đem hỏa thiêu, đưa tới trong chùa Phở Tuệ làm Phở Tuệ đại sư tự mình siêu độ, mà chính bà ta cũng ở tiểu Phật đường thể những hài tử đó niệm vãng sinh chú, tiêu tiền vì bọn họ chuẩn bị bách gia cơm bách gia y, làm cho bọn họ kiếp sau đầu thai đến nhà đại phú đại quý.

“Nếu, lúc ấy biết được Ngọc Hoa phải dùng mạng người tới ngăn chặn mệnh cách, ta thanh tỉnh chút, lập tức cự tuyệt, liền sẽ không chọc phải nhiều mạng người như vậy.”

Tĩnh Quốc Công phu nhân hối hận.

“Đây đều là Phở Tuệ phương trượng sai, không trách lão phu nhân.” Cam ma ma nói: “Lúc ấy Phở Tuệ phương trượng nói là một năm một cái, liền tính quận chúa sống đến tám mươi tuổi, cũng liền hơn 60 cái mà thôi. Ai biết đó là cái hồ, chờ lão phu nhân ngái nhảy vào, mới nói một tháng một đôi, này không phải hồ chết người sao? Cho nên, phân tội nghiệt này nên là cái lão lừa trọc kia đi chịu!”

“Lại nói, lão phu nhân tìm, đều là chút con cái nhà nghèo khổ, ngài hiện tại tiêu số tiền lớn vì bọn họ chuẩn bị bách gia cơm bách gia y, kiếp sau đều làm quan gia thiếu gia, quý tộc tiểu thư, có thể hạnh phúc hơn nhiều so với hiện tại.”

Tĩnh Quốc Công phu nhân bắt đầu dĩ mà cười cười: “Chỉ có thể tự mình an ủi như vậy.”

“Lão phu nhân, ngài đã ở chỗ này ngày người đã lâu, cũng không thể tiếp tục tra tấn thân mình như vậy, không cần luôn là ghen một mình trong tiểu Phật đường, nên đi ra ngoài đi một chút.”

Tĩnh Quốc Công phu nhân gật gật đầu, đỡ tay Cam ma ma đứng dậy, ra khỏi Phật đường, đi dạo khắp nơi đi một chút.

Đi đến Vinh Cẩm Đường của Trâu thị, Trâu thị đang cùng vài vị phu nhân giao hảo đánh mã điếu, Tĩnh Quốc Công phu nhân liền đi vào ngồi, cười xem các nàng một bên đánh mã điếu một bên tán chuyện tin tức Thượng Kinh.

“Hôm qua có vị Bát hoàng tử của Thiên Thủy, lớn lên giống như nữ nhân, nghe nói muốn tìm ân nhân cứu mạng.” Vinh Xương hầu phu nhân nói. “Các người nói, tìm được rồi, có phải liền cưới về nhà hay không? Nói là nữ tử quý tộc họ Ninh hoặc là họ Lâm.”

“Ai biết được.” An Quốc Công phu nhân nói.

“Người làm sao mà không khẩn trương?” Trâu thị một bên sờ bài một bên nói: “An Quốc Công phủ các người chính là họ Lâm. Nghe nói tam cô nương nhà các người chính là cái tuyệt sắc mỹ nhân.”

Mặt An Quốc Công phu nhân cứng đờ, nàng hận nhất cái thứ nữ kia, tiểu biểu tập, thường xuyên tự cho là mỹ mạo mà áp nữ nhi của nàng ta một đầu! Chỉ cười: “Nói cái gì tuyệt sắc mỹ nhân, so với nhị cô nương của Triệu phủ Thừa tướng còn kém một bậc. Nói đến tuyệt sắc mỹ nhân, vị kiều khách

trong phòng con rể nhà người mới gọi nhân gian tuyệt sắc! Lần trước ở Thần Vương phủ gặp qua một lần, nhưng đem ta cả kính, nhị cô nương Triệu phủ Thừa tướng nếu cùng người ta so lên, đều thành đất bùn dưới nền! Nay nhưng không phải họ Ninh sao?”

Nhắc tới Ninh Khanh, Trâu thị bị ghê tởm giống như nuốt phải ruồi bọ, An Quốc Công phu nhân này còn một ngụm một cái “con rể nhà người” mà hình dung, nàng ta quả thực muốn cầm mã điều trong tay ném vào mặt An Quốc Công phu nhân.

“Sao có thể là nàng.” Trâu thị cương cười nói: “Người ta tìm chính là nữ tử quý tộc, nàng bắt quá là một cái tiểu thương nữ đệ tiện, là quý nữ sao? Thiên hạ mỹ nhân nhiều dữ dội, chi là không như nàng được đến toàn Thượng Kinh đều biết mà thôi.”

“Không phải lại như thế nào, người ta đã sớm tìm được nơi quy túc rất tốt.” An Quốc Công phu nhân cười.

Nơi quy túc rất tốt này tự nhiên là con rể tương lai của nàng ta. Trâu thị liền ghen, mặt lúc xanh lúc trắng.

An Quốc Công phu nhân cười tươi, ai kêu miệng nàng ta tiện không có việc gì liền đề cái thứ nữ kia tới ghê tởm nàng, thật là tự tìm mất mặt! An Quốc Công phu nhân tâm tình vui sướng, bài trong tay vừa lật: “Hò! Ha ha.”

Trâu thị cương mặt đưa tiền.

Võ Xương Hầu phu nhân thấy hai người mình chế nhạo ám phúng, rất là ngượng ngùng, đều là vì nàng khởi đầu, nên lập tức chuyển đề tài: “Đúng rồi, nghe nói tiểu tôn tử nhà Lục thái phó mất tích.”

“Ta cũng nghe nói qua.” An Quốc Công phu nhân thờ dãi: “Thật đáng thương, không biết là bị hại hay là bị bắt, người ta một mạch đơn truyền, dưỡng lâu như vậy mới dưỡng đến sáu tuổi!”

“Cái bọn buồn người nào thiếu tâm nhãn như vậy, cư nhiên liền tôn tử của thái phó đều bắt!” Trâu thị cười đến hạnh tai lạc họa*! “Bị bắt được chính là lãng tử xử tử cũng không quá.”

*vui sướng khi người khác gặp họa

Mấy vị phu nhân đang nói đến hăng say, một bên ngồi nghe các nàng nhàn thoại Tĩnh Quốc Công phu nhân như là bị sét đánh, tôn tử nhà thái phó, sáu tuổi!

Trong khoảng thời gian này bà ta đối với chuyện về tiểu hài tử đặc biệt miễn cảm, đặc biệt là tiểu hài tử sáu tuổi!

Tĩnh Quốc Công phu nhân xanh mặt đứng lên, không rên một tiếng mà đỡ tay Cam ma ma đi ra ngoài.

“Ai, lão phu nhân như thế nào liền đi rồi?” Võ Xương Hầu phu nhân nói.

Trâu thị cười đuổi theo ra ngoài: “Mẫu thân, ngài làm sao vậy? Có phải quá buồn hay không, nếu không chúng ta cùng nhau chơi.”

“Không cần, ta là mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi một chút.” Tĩnh Quốc Công phu nhân vẫy vẫy tay, dựng quai trượng bước nhanh hướng về sân của mình.

Trở lại nhà ở, vẫy lui người ra, Tĩnh Quốc Công phu nhân xanh mặt đứng ở nơi đó.

Sắc mặt Cam ma ma trắng bệch, rầm một tiếng quỳ xuống: “Lão phu nhân, nói không chừng là nghĩ sai rồi! Không có khả năng là tôn tử của lục thái phó!”

Lần này việc dùng mạng người áp mệnh cách cực kỳ quan trọng, chỉ có Tĩnh Quốc Công phu nhân, Phổ Tuệ phương trượng cùng Cam ma ma biết, vốn định nhiều thêm hai người đắc lực đáng tin cậy, nhưng Trâu thị quá xảo, Trình Ngọc Trí hoàn toàn kẻ thừa đầu óc của Trâu thị, cho nên đành phải chính mình mưu hoa.

May mắn nhi tử của Cam ma ma Cao Thuận khôn khéo đáng tin cậy, lại có võ công trong người, trước kia liền vì bà ta đã làm rất nhiều chuyện, cho nên, Tĩnh Quốc Công phu nhân liền đem nhiệm vụ gian khổ này giao cho Cao Thuận.

Mười lăm hàng tháng Phổ Tuệ phương trượng làm pháp sự, cho nên ngày mười ba liền phải đem người đưa qua đi.

Từ năm trước bắt đầu, Cao Thuận đã bắt hài tử ba lần. Lần đầu tiên là năm ngoái khi Tổng Trạc ở cửa hàng pháo hoa bị thương, bắt một cái nam đồng. Lần thứ hai là giữa tháng hai lúc Tổng Trạc chỉ trích Trâu thị, Phổ Tuệ phương trượng nói muốn một tháng một đôi, cho nên Cao Thuận đêm đó liền bắt một đôi. Hiện tại lần này là lần thứ ba, chuẩn bị cho pháp sự ngày mười lăm tháng ba.

“Cao Thuận là cái người khôn khéo, làm sao có thể ngu ngốc đến nỗi đi bắt một cái đệ tử quan gia!” Cam ma ma nói.

“Im miệng!” Tĩnh Quốc Công phu nhân quát lạnh một tiếng: “Hiện tại không phải thời điểm giải thích trốn tránh trách nhiệm! Mau kêu Cao Thuận tiến vào! Ta muốn đích thân thấy hắn!”

Cam ma ma xanh mặt, vội vã đi ra ngoài, khoảng mười lăm phút sau, cùng một người nam tử trung niên hơn bốn mươi tuổi có đôi mắt ti hí đi vào.

Bởi vì Tĩnh Quốc Công phu nhân đã hơn sáu mươi tuổi, thấy ngoại nam nhưng thật ra không cần kiêng kỵ.

“Nô tài Cao Thuận, bái kiến lão phu nhân!” Cao Thuận dập đầu hành đại lễ.

“Ta hỏi ngươi, ngươi bắt. . . . . khụ, khi ngươi tìm người thật sự chỉ tìm con cái nhà bá tánh nghèo khổ? Có gặp đệ tử quan gia hay không?” Mặt Tĩnh Quốc Công phu nhân âm trầm.

“Không có! Nô tài lại không phải gốc tử! Đương nhiên chỉ tìm nhà nghèo khổ.” Bởi vì bá tánh nghèo khổ không tiền không quyền, không nhân lực vật lực, muốn tìm cũng khó tìm trở về, báo quan quan phủ lười đi đề ý, mắt tích cũng đành thôi. “Đừng nói là đệ tử quan gia, chính là gia đình giàu có một chút, nô tài cũng không dám tìm.”

“Ngươi là năm ngày trước tìm người đi?”

“Đúng.”

“Năm ngày trước, tiểu tôn tử nhà lục thái phó mất tích! Ngươi nghiêm túc ngắm lại, chính là trùng hợp sao?”

Sắc mặt Cao Thuận biến đổi, năm ngày trước, hắn bắt một nam một nữ, nữ hài là gia đình nghèo làm nghề người nào đó, nam chính là tiện tay bắt trên đường.

Hắn nhớ rõ tiểu nam hài kia lớn lên phần điêu ngọc trác, ăn mặc một thân bố y thực cũ, cầm một đồng tiền đưa cho một người bán đường hồ lô, nãi thanh nãi khí mà nói: “Thúc thúc, cho ta xuyên đường hồ lô, hôm nay là sinh nhật sáu tuổi của ta. Ta mua cái này làm quà sinh nhật.”

Cao Thuận vừa nghe liền cao hứng, thật là buồn ngủ chạm vào gối đầu a, có biết hắn mỗi lần bắt người đều phải hỏi thăm rõ ràng tiểu hài tử kia có phải sáu tuổi hay không, ít một tuổi không được, hơn phân nửa tuổi lại không được, cũng thật phiền toái!

Hơn nữa hôm nay hắn có việc gấp, cũng không thể chậm trễ!

“Lăn con bê! Không bán không bán, đường hồ lô của ta muốn hai đồng tiền một chuỗi! Quý nghèo mau cút!” Người bán hàng rong rất là không vui.

Tiểu nam hài thực thất vọng, Cao Thuận đi qua nói: “Lão bản, cho ta một chuỗi.”

“Được!” Người bán hàng rong hơi mở mắt cười, tháo xuống một chuỗi đưa cho hắn, sau đó một đường thét to đi rồi.

Tiểu nam hài trông mong mà nhìn Cao Thuận, Cao Thuận hạ giọng nói: “Tiểu đệ đệ, muốn ăn sao? Muốn ăn liền đến ngõ nhỏ phía trước chờ! Đến lúc đó thúc thúc cho ngươi ăn càng ngon!”

Vị thúc thúc kỳ lạ trước mắt này cười đến thật sự quá đáng khinh, nhưng tiểu nam hài cuối cùng vẫn là đánh không lại đường hồ lô dụ hoặc, thực nghe lời mà chạy đến hẻm nhỏ không người phía trước chờ.

Sau đó. . . . . Liền không có sau đó!

Tiểu nam hài trước mắt tối sầm, đã bị nhét vào bao tải, khiêng đi rồi!

“Thật sự không có quan gia đệ tử sao?” Tĩnh Quốc Công phu nhân vẫn là không yên tâm.

Cái nam hài tử kia cũng liền lớn lên xinh đẹp chút, mặc đều là bố y, còn mua không nổi một chuỗi đường hồ lô, hẳn là nhà nghèo có đôi khi cũng là có xinh đẹp oa nhi! Sao có thể là tôn tử của thái phó! Lại nói, kim tôn nhà cao cửa rộng như vậy, không phải phó chúng một đoàn sao, sao có thể làm chính hắn một người chạy đến trên đường cái!

“Không có!” Cao Thuận lắc lắc đầu.

Thấy hắn trả lời đến kiên định, Tĩnh Quốc Công phu nhân nhẹ nhàng thở ra, khả năng thật là trùng hợp cùng đa tâm đi!

“Lão phu nhân! Lão phu nhân! Không tốt, người nhà Lục thái phó lại đây nháo sự! Nói Tĩnh Quốc Công phủ chúng ta bắt tôn tử nhà bọn họ!” Một người nha hoàn chạy vào.

Tĩnh Quốc Công phu nhân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngón tay run rẩy chỉ vào Cao Thuận.

“Lão phu nhân, mau đi ra đi! Lục lão phu nhân ở ngoài cửa lớn chửi bậy! Chửi đến khó nghe a! Bá tánh chung quanh đều vây quanh ở cổng lớn đâu!” Nha hoàn kia nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Chương 89.2

Tĩnh Quốc Công phu nhân cố nén không học máu, lập tức cùng người chạy tới cửa chính.

Trên đường đụng phải Trâu thị, Ôn thị, Trình Ngọc Hoa, mấy tỷ muội Trình Ngọc Đan, cùng người nhị phòng. Ngoài ra, còn có ba vị phu nhân cùng Trâu thị đánh mã điếu cũng âm thầm hoặc hạnh tai lạc họa, hoặc tò mò mà đi theo ra tới.

Một đám người lập tức chạy đến đại môn, còn chưa đi đến, liền cách cửa nghe được tiếng Lục lão phu nhân chửi bậy ——

“Trần Văn Tuyết! Ngươi cái lão tiện nhân mau mở cửa ra! Đừng tránh ở bên trong không ra tiếng! Ta biết ngươi ở nhà! Có bản lĩnh trốn tôn tử nhà người ta, sao lại không có bản lĩnh mở cửa! Ngươi cái lão tiện nhân năm đó đoạt bất quá ta, gả cho lão nhân nhà ta không được, hiện tại liền trốn tôn tử ta tới báo thù?”

Tĩnh Quốc Công phu nhân ngã ngửa, tức giận đến cả người run rẩy, đều là chuyện cũ bao nhiêu năm trước rồi, cái lão tiện nhân kia cứ nhiên còn lấy ra tới nói!

“Mẫu thân..... Muốn mở cửa sao?” Trâu thị sợ hãi nhìn Tĩnh Quốc Công phu nhân.

“Mở! Làm sao mà không mở!” Tĩnh Quốc Công phu nhân giận trừng Trâu thị liếc mắt một cái, thật là mặt hàng không đầu óc! Bà ta nếu thật không ra, còn tưởng rằng bà ta là chột dạ đâu!

Đại môn của Tĩnh Quốc Công phủ mở ra, chỉ thấy Lục lão phu nhân mang theo con dâu Vi thị, bên người còn có một đám người, đều là bàng chi của Lục gia.

Lục lão phu nhân trước khi xuất giá là tiểu thư nhà tướng quân, tính cách đanh đá, tuy rằng tuổi già có điều thu liễm, nhưng hiện tại gặp phải chuyện tôn tử mất tích, liền như pháo trúc ném vào đồng lửa, bùng bùng mà bạo mở ra.

“Trần Văn Tuyết, ngươi lão tiện nhân rút cuộc dám ra đây!” Lục lão phu nhân rống to, tuy rằng đầu đầy chỉ bạc, nhưng lại trung khí mười phần, uy phong năm đó không giảm.

“Sao lại thế này!” Một tiếng tiếng hét phần nộ vang lên, là Tĩnh Quốc Công mang theo mấy cái nhi tử tôn tử ra tới.

“Này muốn hỏi tức phụ người!” Lục lão phu nhân rống to: “Trần Văn Tuyết cái người không biết xấu hổ, ghi hận năm đó gả cho lão nhân nhà ta không được, liền bắt đi tôn tử nhà ta!”

“Ngao, Hải Nhi! Hải Nhi a ——” Vi thị không màng hình tượng mà đám mặt đất khóc lớn.

Tĩnh Quốc Công phu nhân tức giận đến thiếu chút nữa học máu, lại nhắc lên cộc tao ôn sự này! Vốn là không liên quan gì đến gả cho lão nhân, biết không, thật là náo bô quá mức a!

Tĩnh Quốc Công cảm thấy đỉnh đầu lập tức tái rồi, tuy rằng cảm thấy đây là lời nói vô căn cứ, đều vài thập niên, người sáu bảy mươi tuổi, như thế nào còn chơi một bộ này!

Nhưng năm đó xác thật có một cộc chuyện này, Lục lão phu nhân chửi bậy ra tới như vậy, đỉnh đầu hẳn không xanh mới là lạ.

“Lão gia, bà ta đang nói hươu nói vượn.” Tĩnh Quốc Công phu nhân gian nan mà cười.

“Ta biết!” Tĩnh Quốc Công giận trừng mắt, đem hỏa khí phát ở trên người Lục lão phu nhân: “Lục lão phu nhân, chúng ta đều biết ngươi bị lạc mất tôn tử nóng vội khó chịu, nhưng cũng không thể bởi vì một cộc phá sự năm đó mà không hề có căn cứ chạy tới oan uổng Tĩnh Quốc Công phủ chúng ta!”

“Làm sao không có căn cứ! Bốn phu nhân nhưng có nhân chứng!” Nói rồi thân thủ đem một người đẩy đi lên. “Đây là chúng ta truy tra, là một người cuối cùng gặp qua Hải Nhi nhà ta, tới, ngươi đem tình huống ngay lúc đó nói một lần.”

Đó là một người nam nhân thấp bé, đúng là người bán dạo đường hồ lô. Người bán dạo nào trải qua loại tình cảm này a, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nhưng nói chuyện còn tính lưu loát, lại còn có càng nói càng lưu!

“Thảo dân lúc ấy đang bán đường hồ lô, đột nhiên chạy tới một tiểu nam hài mặc bố y, nhưng lại ngọc tuyết đáng yêu! Ta lúc ấy liền tưởng, ai ui, đây là hài tử nhà ai, lớn lên giống như tiên đồng! Nhất định là con nhà quyền quý nào đó! Hắn muốn ăn đường hồ lô, nhưng ta cảm thấy đường hồ lô ăn nhiều sẽ sâu răng! Cho nên không bán cho hắn! Lúc này, đột nhiên chạy tới một cái nam nhân trung niên đáng khinh..... A, chính là hắn!”

Người bán dạo tình mắt, lập tức liền phát hiện Cao Thuận tránh ở mặt sau Tĩnh Quốc Công phu nhân.

“Hắn là nô tài ban sai bên ngoài của Tĩnh Quốc Công phu nhân, rất nhiều người đều nhận được hắn! Ta cũng nhận được! Lúc ấy, chính là hắn chạy tới, mua một chuỗi đường hồ lô. Hắn một đại nam nhân mua đường hồ lô quá kỳ quái, cho nên ta quay đầu lại liếc mắt một cái, thấy hắn giống như đang cùng tiểu nam hài kia nói chuyện, nói xong liền đi rồi, tiểu nam hài cũng đi rồi.”

“Hải Nhi của ta a! Cứ nhiên bị người bắt như vậy!” Vi thị lại bị thống mà gào lên: “Dem Hải Nhi trả lại cho ta.....”

“Nói! Trần Văn Tuyết có phải người phải người này bắt đi tôn tử nhà ta hay không!” Lục lão phu nhân giận quát.

“Vây cũng không thể vì một người tùy tiện nói một câu thì chính là bỗ phu nhân bắt tôn tử nhà người! Cho dù nô tài của ta thật sự mua đường hồ lô lại như thế nào! Người chính mắt thấy hấn bắt người? A?” Mặt già của Tĩnh Quốc Công phu nhân lúc xanh lúc trắng, cư nhiên thật là.....

“Hấn không lừa gạt tiểu hài tử thì mua đường hồ lô làm gì?” Lục lão phu nhân nói.

Tĩnh Quốc Công cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm Cao Thuận.

Cao Thuận bùm một tiếng quỳ xuống: “Quốc công gia! Nô tài oan uổng a, thật sự không có bắt tôn tử nhà bà ấy.”

“Vây người mua đường hồ lô làm gì?” Tĩnh Quốc Công cau mày.

Cao Thuận mặt cương một chút, hấn bốn mươi tuổi, nhi tử cũng đều hai mươi, nhưng lại còn chưa có tôn tử. Cao Thuận đành phải nói: “Chính mình ăn.....”

“Người một đại nam nhân ăn cái gì đường hồ lô!” Lục lão phu nhân rống giận.

“Một đại nam nhân liền không thể ăn đường hồ lô?” Tĩnh Quốc Công phu nhân cười lạnh.

“Hấn không chỉ có mua đường hồ lô, hấn còn cùng tôn tử nhà ta nói chuyện, còn không phải lừa gạt hấn!”

Cao Thuận đành phải nói: “Nô tài là đang hỏi hấn, vì sao không có người nhà mang theo. Hấn không đáp liền chạy, nô tài đành phải rời đi.”

“Các người vốn là không có chứng cứ, sao có thể bởi vì nô tài nhà ta vừa mới gặp qua hấn một mặt, liền nói là chúng ta bắt người?” Tĩnh Quốc Công phu nhân lạnh lùng nói.

Mặt già của Lục lão phu nhân cũng trầm xuống dưới, bởi vì xác thật không có chứng cứ!

Nhưng mà điểm đáng ngờ đều quá nhiều!

“Dù sao hấn chính là người hiềm nghi, làm quan phủ đem người mang về!” Lục lão phu nhân nói. “Dựa vào cái gì?” Tĩnh Quốc Công phu nhân cười lạnh: “Nô tài của Tĩnh Quốc Công phủ chúng ta, người muốn mang đi liền mang đi? Vô chứng vô theo, dựa vào cái gì coi như phạm nhân mà bắt giữ? Là tưởng đánh cho nhận tội?”

Lục lão phu nhân tức giận đến ngả ngửa.

“Đủ rồi!” Tĩnh Quốc Công gầm lên một tiếng: “Nơi này là Tĩnh Quốc Công phủ, không phải Lục gia các người! Lục lão phu nhân mời trở về đi! Người tới, đóng cửa!”

Một đám người của Tĩnh Quốc Công phủ trở lại trong phòng, Tĩnh Quốc Công kêu Tĩnh Quốc Công phu nhân lưu lại: “Đây là có chuyện gì?”

“Ta làm sao mà biết.” Tĩnh Quốc Công phu nhân sống vài thập niên, đã sớm luyện được bản lĩnh nói dối không chớp mắt, “Chẳng lẽ Cao Thuận đột nhiên muốn ăn một chuỗi đường hồ lô, sau đó đụng phải Lục gia tiểu quý thì chính là hấn bắt sao? Trên phố nhiều người như vậy, người đụng phải Lục gia tiểu quý liền nhiều đi, làm sao không bắt tất cả đem về tra? Còn không phải bởi vì bà ta căm ghét ta mới cố ý nháo nhà ta.”

Tĩnh Quốc Công nghĩ nghĩ, cảm thấy Tĩnh Quốc Công phu nhân thật sự không có lý do bắt hài tử nhà người ta, đến nỗi cộc chuyện thời niên thiếu kia đều sắp lặn thành thô, Tĩnh Quốc Công phu nhân còn không xuẩn đến mức vì một kiện chuyện cũ như vậy mà phạm vào loại đại sai này.

Tĩnh Quốc Công phu nhân ra khỏi sân của Tĩnh Quốc Công, liền trở lại chỗ ở của mình.

Cao Thuận quỳ gối nơi đó, Tĩnh Quốc Công phu nhân tức giận, ném một cái chung trà vào mặt Cao Thuận: “Thật là mù mắt chó! Hiện tại người còn sống đi? Chạy nhanh thả ra!”

Mười lăm mới tác pháp, hôm nay là mười hai, còn có ba ngày.

Mặt Cao Thuận liền trắng, há miệng thở dốc không muốn lên tiếng.

“Chẳng lẽ nó thấy mặt người?”

“Không phải. Bởi vì ta sợ nó sau khi chết tìm ta, cho nên ta cũng không làm bọn hài tử nhìn đến bộ dáng của ta.” Cao Thuận ấp úng nói: “Chính là..... Sợ nó chạy, nên đánh gãy một chân!”

Tĩnh Quốc Công phu nhân thiếu chút nữa học máu, này liền phé đi! Cho dù thả, Lục gia cũng sẽ không bỏ qua! Bất quá, cho dù tiểu quý kia hoàn hảo không tổn hao gì, Lục gia

cũng sẽ tra!

“Lão phu nhân, chính là nên đem hấn giết đi!”

“Ngươi đừng vọng động!” Tình Quốc Công phu nhân lạnh mặt nói: “Dù sao đến mười lăm đều phải giết! Ngươi hiện tại tùy tiện hành động, liền sẽ bại lộ hành tung! Cứ ở yên đó đi! Ta sẽ làm người truyền tin cho Phổ Tuệ trọng phương, đem người giám sát chặt chẽ chút.”

*****

Ngày hôm sau, Lục thái phó kéo bệnh thể thượng triều, nhìn thấy Nguyên Đức Đế liền âm một tiếng quỳ xuống, nước mắt nước mũi nói: “Hoàng Thượng a, Tình Quốc Công phủ bất tôn nhi của ta, cầu Hoàng Thượng làm chủ!”

Tình Quốc Công tức giận đến ngã ngựa: “Không có bằng chứng, ngươi đừng ngấm máu phun người.”

“Dù sao hạ nhân nhà hấn có hiềm nghi! Tình Quốc Công bao che phạm nhân, dung túng ác nô hành hung.” Lục thái phó nói.

“Tình Quốc Công, nhưng có việc này?” Nguyên Đức Đế nói.

“Hồi Hoàng Thượng, Lục thái phó là ngấm máu phun người. Hạ nhân nhà ta chính là ở trên phố gặp qua tôn tử của Lục thái phó, nói hai câu mà thôi, sao liền thành phạm nhân.”

“Người hiềm nghi không nên bắt đến quan phủ thẩm vấn sao?” Lục thái phó nói.

“Đã có hiềm nghi, liền giao cho Phủ Doãn, Tình Quốc Công, thẩm tin tưởng Phủ Doãn chúng ta không phải người hồ đồ, sẽ tra rõ ràng, sẽ không oan uổng người tốt.”

“Thần tuân chỉ.” Tình Quốc Công tức giận mà trừng mắt nhìn Lục thái phó.

Đem Cao Thuận giao ra không tính cái gì, hơn nữa người hiềm nghi bị thẩm vấn cũng là đúng, nhưng Tình Quốc Công nuốt không trôi khẩu khí này mà thôi. Dù sao hấn là không tin hạ nhân nhà hấn vô cớ sẽ bắt tôn tử người khác.

Cao Thuận giữa trưa đã bị Trần Phủ Doãn đem đi rồi, nhưng nghĩ đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, hạ nhân Tình Quốc Công phủ là không thể xằng bậy, liền hỏi vài câu, Cao Thuận lại đem lời nói ở cửa Tình Quốc Công phủ nói một lần, tuy rằng có chút cổ quái, nhưng thật sự không chứng cứ chứng minh người ta bắt người.

Cho nên, buổi chiều lại đem người thả, tức giận đến Lục lão phu nhân thiếu chút nữa giết đến trong nhà Trần Phủ Doãn.

Vốn tưởng rằng sự tình cứ như vậy hạ màn, ai biết, ngày hôm sau, Lục lão phu nhân vẫn lại mang theo Vi thị đứng ở cổng lớn Tình Quốc Công phủ mắng. Bởi vì các nàng chính là nhận định Tình Quốc Công phủ làm việc này.

Mắng đều là Tình Quốc Công phu nhân lúc trẻ quyến rũ Lục thái phó như thế nào, làm chuyện không biết xấu hổ như thế nào.

Tình Quốc Công phu nhân tưởng đem bà ta đuổi đi, ai biết Lục lão phu nhân nói: “Đây là nhà ngươi sao? Đây tuy rằng là cửa nhà ngươi, nhưng lại là ở ngoài một trọng! Đây là đường cái! Ta thích nói cái gì thì liên quan gì đến ngươi?”

Tình Quốc Công phu nhân trước mắt tối sầm, liền hôn mê qua đi, bị người nâng vào phủ.

Sau đó liền ngã bệnh, nằm trên giường không dậy nổi.

Tình Quốc Công cũng là cực kỳ phẫn nộ, Lục gia này thật là khinh người quá đáng! Chạy tiến cung hướng Nguyên Đức Đế cáo trạng, Nguyên Đức Đế cau mày nói: “Tình Quốc Công, tuy rằng Lục gia làm được không đúng. Nhưng ngươi thông cảm một chút tâm tình bọn họ mất đi ái tôn, không phải nói hai câu sao, ngươi liền rộng lượng chút, không cần theo chân bọn họ so đo.”

Tình Quốc Công một trương mặt già lúc xanh lúc trắng mà ra cung.

Trình Ngọc Hoa thấy trong nhà chướng khí mù mịt, lại thấy Tình Quốc Công phu nhân ngã bệnh, tổ phụ còn thảo không đến công đạo, liền vào cung. Nhìn thấy Kính Nhân Thái Hậu liền khóc lên.

“Thật là tai bay vạ gió, chuyện này vốn là không liên quan đến Tình Quốc Công phủ chúng ta, chúng ta không lý do, trói hài tử nhà bọn họ làm gì? Bọn họ bị thông, nên lấy nhà của chúng ta tới làm tiện?” Trình Ngọc Hoa khóc đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng. “Kia đều là chuyện cũ đều sắp lặn thành thổ, cứ nhiên cũng lấy ra tới nói! Tô mẫu ta sống đến số tuổi như vậy, không nghĩ tới danh tiết cứ nhiên hủy ở trong tay Lục gia! Trình gia cô nương chúng ta đều không cần phải làm mai đi! Giữa tháng năm ta còn muốn xuất giá..... Nay, ta dùng cái thể diện gì gả đến Thần Vương phủ?”

Mặt Kính Nhân Thái Hậu liền đen, đây chính là cữu gia của Trạc Nhi, cũng là nhạc gia tương lai, cứ nhiên nháo ra chê cười lớn như vậy! Lục gia này thật là đáng giận!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 104: Có Chút Lạnh

“Lý Đức, đi tuyên Lục lão phu nhân cùng Lục phu nhân tiến cung.” Kính Nhân Thái Hậu nói.

Non nửa canh giờ sau, Lục lão phu nhân cùng Vi thị đi vào Khánh Nguyên Cung: “Tham kiến Thái Hậu nương nương.”

“Đứng dậy đi.”

Lục lão phu nhân thấy Trình Ngọc Hoa đứng bên người Kính Nhân Thái Hậu, mặt chính là trầm xuống, cười nói: “Nếu Ngọc Hoa quận chúa tại đây, nhất định là vì việc phát sinh gần đây. Không thể tưởng được quận chúa từ trước đến nay lưu loát sáng khoái cũng có hành vi cáo trạng sau lưng như vậy.”

Trình Ngọc Hoa cười lạnh: “Lục lão phu nhân cũng không thể trộm đổi khái niệm, chỉ cho quan gia phóng hỏa không chuẩn bá tánh đốt đèn. Nếu kêu đây là cáo trạng, vậy Lục thái phó ở trên triều kiện Tĩnh Quốc Công phủ chúng ta lại tính như thế nào? Các người không có chứng cứ liền chạy đến Tĩnh Quốc Công phủ chúng ta vô cớ gây rối, ở bên ngoài bôi đen thanh danh Tĩnh Quốc Công phủ chúng ta, đánh cũng đánh không được, đuổi lại đuổi không đi. Chúng ta xác thật quản không được các người, chỉ có thể làm Thái Hậu nương nương quản. Thái Hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, các người có thất phụ đức, hủy hoại thanh danh của chính nhất phẩm Tĩnh Quốc Công phu nhân, còn không thể quản? Nếu thanh danh hiển phụ trong thiên hạ đều có thể tùy ý bại hoại, còn ra thể thống gì!”

Lục lão phu nhân tức giận đến thở dốc, lạnh mặt trừng Trình Ngọc Hoa.

“Lục lão phu nhân, Ngọc Hoa nói đúng, người không có chứng cứ lại nháo như vậy còn thể thống gì!” Kính Nhân Thái Hậu nghiêm khắc nói.

Lục lão phu nhân cùng Vi thị đều rũ đầu không dám lên tiếng.

“Ngày mai không cần lại làm loại sự tình này! Niệm ở người đau mắt ái tôn, ai gia liền không trừng phạt, nhưng cần thiết tới cửa xin lỗi!”

“Xin lỗi?” Lục lão phu nhân trầm mặt xuống.

“Chẳng lẽ không nên xin lỗi?” Trình Ngọc Hoa nghiêm nghị nói: “Nếu thật là Tĩnh Quốc Công phủ chúng ta làm, chúng ta bồi mệnh! Nhưng rõ ràng không phải chúng ta làm, lại gặp tai bay vạ gió, thanh danh quét rác! Chúng ta xứng đáng thiếu nhà các người sao? Các người dựa vào cái gì tùy ý mà lấy chúng ta làm tiện? Bi thống cũng không phải cái cớ cho các người có thể tùy ý thương tổn người khác!”

Vi thị sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, không dám lên tiếng. Khuôn mặt của Lục lão phu nhân âm trầm tới rồi cực điểm, đáng giận bà không có chứng cứ rõ ràng, nếu không, làm sao đến lượt cái tiểu tiện nhân này ở trước mặt bà kiêu ngạo!

“Ngọc Hoa nói đúng, các người làm sai liền nói lời xin lỗi, ai gia biết các người bi thống, nhưng cũng không thể bởi vậy mà làm danh dự của Tĩnh Quốc Công phủ quét rác!” Kính Nhân Thái Hậu khe khẽ thở dài: “Nói lời xin lỗi mà thôi, cũng không phải cái gì to tát. Ai gia biết hai nhà các người quan hệ không tốt lắm, bởi vì chuyện này tiêu tan hiềm khích lúc trước đi.”

“Chúng ta cũng thông cảm Lục gia, cũng lo lắng an toàn của tiểu đệ Lục gia, lúc này không nên đối với các người ngang ngược chỉ trích, cũng không phải cố ý nhục nhả các người, bất quá là tưởng vẫn hồi danh dự của Tĩnh Quốc Công phủ chúng ta. Tĩnh Quốc Công phủ chúng ta cũng sẽ phái người đi ra ngoài giúp đỡ tìm người.” Trình Ngọc Hoa nói, thanh âm phóng nhu một ít.

“Được! Lão thân ngày mai liền tự mình tới cửa xin lỗi!” Lục lão phu nhân cắn răng nói.

“Được rồi, các người đều lui ra đi.”

Lục lão phu nhân chống quai trượng được Vi thị đỡ đi ra ngoài, trên mặt già tất cả đều là khuất nhục.

Sắc mặt Vi thị trắng bệch, lên xe ngựa liền nói: “Mẫu thân, có phải chúng ta hiểu lầm hay không, thật sự không phải Tĩnh Quốc Công phủ làm. .... Bọn họ, không lý do làm loại chuyện hại người mà chẳng ích ta này.”

“Chính là bà ta làm!” Lục lão phu nhân rống giận ra tiếng.

Bà cùng Tĩnh Quốc Công phu nhân xem như từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nương của bà cùng nương của Tĩnh Quốc Công phu nhân là bạn tốt, cho nên bà thường xuyên cùng Tĩnh Quốc Công phu nhân gặp mặt ở chung. Khi còn bé liền tranh đồ chơi, tranh trang sức, khi thiếu nữ liền tranh nam nhân tranh hôn sự, gả chồng xong, liền so hài tử. Loại nào đều có!

Cho nên, Lục lão phu nhân nhất hiểu biết Tĩnh Quốc Công phu nhân, lúc ấy tới Tĩnh Quốc Công phủ nháo bà còn không chắc chắn, bất quá là ôm một tia hy vọng, ai biết gặp được Tĩnh Quốc Công phu nhân, bà nhìn ra, Tĩnh Quốc Công phu nhân chột dạ!

Tuy rằng suy đoán này có chút cường từ đoạt lý, nhưng hiện tại nơi nơi cũng chưa mạnh mẽ không phải sao? Cho nên Lục lão phu nhân mới có thể cắn

chết Tình Quốc Công phủ không bỏ.

Hoài nghi, kèm theo cừu hận vài thập niên, nay tới cửa xin lỗi thật là khuất nhục cùng và mặt a!

Mẹ chồng nàng dâu Lục lão phu nhân đi rồi, Trình Ngọc Hoa có chút lo lắng: “Lần trước tổ phụ đến trước mặt Hoàng Thượng thảo công đạo, nhưng Hoàng Thượng nói Lục thái phó đau mắt ái tôn, không cần quá mức trách cứ..... Hiện tại nương nương lại làm Lục lão phu nhân tới cửa xin lỗi.....”

Nói đến đây, khuôn mặt nhỏ của nàng cương một chút, trong lòng âm thầm hối hận, nàng nói như vậy giống như khiêu khích quan hệ giữa Thái Hậu nương nương cùng Hoàng Thượng, nàng nhưng không cái tâm này! Vội vàng bổ cứu: “Ngọc Hoa không phải muốn khiêu khích quan hệ của nương nương cùng Hoàng Thượng, mà là sợ làm như vậy Hoàng Thượng.....”

“Sợ hán cho rằng ai gia cùng hán đối nghịch?” Kính Nhân Thái Hậu cười cười, “Ai gia biết ngươi là hảo hảo tử, ngươi yên tâm đi, ai gia sẽ giải thích với Hoàng Thượng. Ngươi nha, trở về chuyển tâm chuẩn bị xuất giá đi!”

Trình Ngọc Hoa đỏ mặt lên, nghĩ đến có thể gả cho Tống Trạc, khóe môi không khỏi liền mang lên ý cười, rũ đầu, mang theo vài phần xấu hổ: “Hai ngày này không gặp biểu ca.”

“Hắn đang chuẩn bị ra kinh ban sai, bận việc đi.” Kính Nhân Thái Hậu cười nói: “Lại nói, trước kết hôn một tháng không thể gặp mặt, tuy rằng bây giờ còn có hai tháng thời gian, nhưng cũng nên tránh một chút.”

“Dạ.”

Trình Ngọc Hoa cáo lui, Kính Nhân Thái Hậu liền đi gặp Nguyên Đức Đế, đem chuyện làm Lục lão phu nhân tới cửa xin lỗi nói một lần.

Nguyên Đức Đế nói: “Nguyên bản chỉ cho rằng làm ồn ào, trầm đau lòng lão sư, cảm thấy không ảnh hưởng toàn cục. Không nghĩ tới sẽ nháo đến danh dự Tình Quốc Công phủ quét rác, xác thật yêu cầu xin lỗi.”

Sáng sớm hôm sau, Lục lão phu nhân mang theo Vi thị, cùng quà tặng tự mình tới cửa xin lỗi.

“Tình Quốc Công, quốc công phu nhân, Lục gia chúng ta tiến đến bái phỏng.”

Lục lão phu nhân cùng Vi thị mang theo vài tên hạ nhân đứng ở ngoài cổng lớn Tình Quốc Công phủ, quản gia đang kêu cửa. Bởi vì Lục gia không ngừng bại hoại thanh danh Tình Quốc Công phủ, mấy ngày hôm trước nháo đến quá mức, thực mau liền vây quanh một vòng bá tánh xem náo nhiệt.

“Vi sao bái phỏng?” Trình Ngọc Hoa cùng Trình Ngọc Trí, Trâu thị, Ôn thị đều ra đại môn. Thần sắc lạnh lùng mà nhìn chăm chú vào đoàn người Lục lão phu nhân.

Mặt Lục lão phu nhân lập tức âm xuống dưới: “Tình Quốc Công phủ không cần quá mức!”

“Chúng ta như thế nào quá mức?” Trình Ngọc Hoa lạnh mặt: “So với Lục lão phu nhân buu hán ngày hôm qua, chúng ta tính là cái gì? Chẳng lẽ các ngươi tới cửa xin lỗi, còn tưởng đâm mặt chúng ta đi vào?”

Lục lão phu nhân cắn chặt răng, đành phải nói: “Mấy ngày hôm trước bởi vì đau mắt ái tôn mà nói một ít lời không tốt, hôm nay cố ý tới cửa xin lỗi!”

Bá tánh chung quanh một trận ồ lên, đối đám người Lục lão phu nhân chỉ chờ.

Trình Ngọc Hoa rất là vừa lòng, cười: “Lục lão phu nhân không cần đa lễ. Chúng ta cũng lý giải Lục gia đau mắt ái tôn, hôm nay nói rõ là được.” Lại nói: “Tổ mẫu chúng ta có bệnh trong người, không thể tự mình ra nghênh, còn thỉnh Lục lão phu nhân thứ lỗi.”

Nói rồi đi xuống bậc thang, cùng Trâu thị tự mình đi đỡ Lục lão phu nhân cùng Vi thị vào phủ.

Lục lão phu nhân hận độc người Trình gia, nơi nào sẽ làm các nàng đỡ, hừ lạnh một tiếng: “Hiện tại xin lỗi cũng đã nói, cửa này đừng không đừng cũng liền như vậy! Cáo từ!”

Người Lục gia có chút chật vật mà rời đi.

Bá tánh chung quanh xem náo nhiệt đàm luận sôi nổi: “Nhìn thấy không, vừa rồi vị kia chính là Ngọc Hoa quận chúa! Hiền lương rộng lượng, ứng đối thoả đáng.”

“Đúng vậy, lớn lên xinh đẹp, có khí chất, có khí độ!”

“Tháng năm liền phải đại hôn, gả cho Thần Vương thế tử, nghe nói nàng khắc phu!”

“Nói bậy! Nếu là khắc phu người ta làm sao dám cưới nàng!”

“Giống như thực sự có chuyện khắc phu này. Đó là việc ba năm trước đây, Thần Vương thế tử cùng Ngọc Hoa quận chúa làm mai, vốn dĩ Thái Hậu cũng vui mừng, đáp ứng đến hảo hảo, ai biết hợp bát tự liền không đồng ý.”

“Vi sao hiện tại lại đồng ý?”

“Kia cũng không tính cái bí mật gì, nghe nói Viễn Chân đại sư vì nàng sửa mệnh! Đổi thành cái mệnh gì thì không biết, dù sao cũng là cực phú quý, không khắc phu, còn có thể vượng phu gì đó.”

“A, nguyên lai như vậy! Ta liền nói, Ngọc Hoa quận chúa kinh tài tuyệt diệu như vậy lại sao có thể có thể mệnh khổ đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Chương 90.2

Một nhà tửu lâu chéch đối diện Tỉnh Quốc Công phủ, Thủy Kinh Niên đang chống cằm nhìn ra bên ngoài, bĩu môi: “Vừa rồi người kia chính là vị hôn thê của Tổng Trạc? Cũng chỉ như vậy.”

Bình Hưng nói: “Nô tài cảm thấy vị Ngọc Hoa quận chúa này rất không tồi nha! Lớn lên xinh đẹp, có khí chất, một màn vừa rồi kia nàng chơi đến rất xinh đẹp, bất luận gả cho nhà quyền quý nào, đều sẽ là một vị đương gia chủ mẫu cực lợi hại, làm hoàng tử phi cũng thích hợp.”

Thủy Kinh Niên cắt lời: “Gia mới sẽ không cưới loại nữ nhân về mặt hóa này! Gia muốn cưới Ninh Nhi!”

Mặt Bình Hưng cương một chút: “Vậy gia mau chút ăn đi, ăn xong liền đi bãi phóng Ninh gia thành Nam.”

Tưởng tượng đến lại đi bãi phóng, mặt Thủy Kinh Niên liền đen, bởi vì mấy ngày nay hắn không ngừng vấp phải trắc trở, hắn là ngoại nam, người ta dựa vào cái gì muốn cho hắn nhìn thiên kim tiểu thư trong nhà? Hơn nữa hắn còn là hoàng tử ngoại quốc, vẫn là hoàng tử của Thiên Thủy – vốn cùng Thiên Thịnh không giao hảo!

Nếu thật là trong phủ nào đó không có mắt cùng hắn có liên lụy, một khi hai nước ngoại giao xảy ra chuyện gì, nhà bọn họ liền sẽ chịu nghìn người sờ chỉ.

“Có tìm hiểu được một ít tin tức hữu dụng nào không?”

“Có một chút.” Bình Hưng nói: “Tam cô nương thứ xuất của An Quốc Công phủ, nghe nói là vị tuyệt sắc mỹ nhân. Tứ tiểu thư con vợ cả của Thành bắc Lâm gia cũng được truyền là dung mạo như thiên tiên. .... A, đúng rồi, còn có vị Ninh biểu cô nương ở Thần Vương phủ, cũng là vị tuyệt sắc mỹ nhân, bất quá không phải nữ tử quý tộc, là cái tiểu thương nữ, là thiếp của Thần Vương thế tử.”

“Thiếp của Tổng Trạc?” Thủy Kinh Niên lắc lắc đầu: “Càng thêm không có khả năng. Làm thiếp có thể chạy đến Tiểu Bạch Trán sao? Hơn nữa một thân khí chất của Ninh Nhi nhà ta, rõ ràng chính là nữ tử quý tộc, là cái loại từ nhỏ lăng động ra tới, không có khả năng là thương nữ.”

Hắn không phải kỳ thị thương nhân, mà là hắn biết cái dạng hoàn cảnh gì sẽ dưỡng ra cái dạng người gì, đặc biệt là ở cổ đại. Đương nhiên, hắn không phải khinh thường nữ tử thô lỗ hoặc là nữ hán tử, tiểu gia bích ngọc của gia đình bình dân có chỗ tốt, thiếu nữ nông thôn ngay thẳng đã tính cũng có chỗ tốt, mỗi dạng người có mỗi dạng sức quyến rũ khác nhau, trùng hợp hắn thích chính là một người nữ tử quý tộc cao quý mà thôi!

Thủy Kinh Niên uống xong ly trà, liền đi rồi.

Chung Ly Ưu ở một góc xa trong tửu lâu nhìn Thủy Kinh Niên liếc mắt một cái, cái tên hoàng tử ngốc này còn đang tìm Ninh Khanh!

Từ sau khi Ninh Khanh hồi kinh, rốt cuộc không cùng hắn liên hệ, Chung Ly Ưu thực lo lắng.

Hắn cảm thấy Ninh Khanh không nên bị Tổng Trạc tù vây ở hậu viện làm bình hoa, hắn tưởng giúp nàng, nhưng lại bất lực, nếu như đắc tội Tổng Trạc, toàn bộ Chung Ly gia đều sẽ chịu uy hiếp! Tổng Trạc muốn nâng đỡ một gia tộc khác trở thành nhà giàu số một, không phải là việc khó!

Hơn nữa tên hoàng tử ngốc này có thân phận thật sự quá nhạy cảm, đem Ninh Khanh giao cho hắn không biết là phúc hay họa. Hắn tưởng liên hệ được với Ninh Khanh rồi lại làm quyết định.

*****

Tỉnh Quốc Công phủ, Tỉnh Quốc Công phu nhân nằm ở trên giường hừ lạnh một tiếng: “Lão tiện nhân, cư nhiên dám cùng ta đấu! Đúng rồi, hôm nay là mười lăm đi? Mong là Phổ Tuệ lão lừa trọc này làm việc sạch sẽ chút.”

“Lần nào mà không sạch sẽ.” Cam ma ma nói: “Đây cũng không phải là việc nhỏ! Đừng nói là cái tiểu tiện loại kia, cho dù là con nhà nghèo khổ cũng phải xử lý sạch sẽ. Lão phu nhân yên tâm đi.”

Thực mau tới buổi tối, Phổ Tuệ phương trượng lại muốn tác pháp, nhưng đêm nay lại có một ít hỗn loạn, một cái đồng nữ đã ngã vào một bên, nhưng lại thiếu một cái đồng tử.

Phổ Tuệ phương trượng âm trầm bố trí pháp sự, hai gã đồ đệ hẩn tín nhiệm nhất lại không ở bên người. Bởi vì bọn họ đều đuổi theo tên đồng tử kia đi!

Thật là phé vật, ngay cả một cái nam hài tử sáu tuổi cũng không trông chừng được! Hơn nữa vẫn là cái chân thọt!

Giữa núi rừng, một tiểu nam hài trắng nõn một chân thâm một chân thiển vừa chạy vội, vừa lau nước mắt.

Vì cái gì hẩn xui xẻo như vậy! Lần đầu tiên trộm ra về bá tánh bình thường lên phố, bắt quá là muốn ăn một chuỗi đường hồ lô đã bị người bắt! Tới ba gã hòa thượng thực dọa người, đòi lấy máu của hẩn cùng với một tiểu muội muội khác.

Lão hòa thượng đi ra ngoài, hẩn sợ tới mức giật đứt mấy xâu Phật châu, rải đầy đất, khiến hai gã tiểu hòa thượng trượt chân ngã, lại bắt một nắm đất ném vào mặt bọn họ rồi chạy.

“Mau đuổi theo! Ta thấy, tiểu súc sinh liền ở nơi đó!” Mặt sau vang lên thanh âm của hai gã hòa thượng kia.

Tiểu nam hài sợ tới mức thân mình run lên, liền dẫm trượt rồi, thân mình tròn vo lăn xuống triền núi! Đầu va vào thân cây lớn, hôn mê bất tỉnh.

“Hắc, tiểu súc sinh tự mình ngã rồi!” Hai cái hòa thượng cười ha ha, muốn tiến lên đem người mang về.

Đột nhiên một tiếng gầm nhẹ vang lên, hai người ngẩng đầu vừa thấy, trong lòng kinh hãi, chỉ thấy một con hổ trắng bước chân sinh uy đi tới. Hai người sợ tới mức mất hồn, liền kêu đều không dám kêu.

Chỉ thấy hổ trắng đi đến bên người tiểu nam hài, dùng miệng ngậm cổ áo tiểu nam hài.

Hai cái hòa thượng lúc này mới phản ứng lại đây, a một tiếng thét chói tai liền chạy. Trở lại mặt thất lâm pháp sự vẫn cứ kinh hồn chưa định.

“Đồng tử đâu?” Phổ Tuệ phương trượng trầm mặt.

“Bị lão hổ ngậm đi rồi! Bị lão hổ ăn!” Hai cái hòa thượng, sắc mặt xanh trắng, nói.

“Thật sự?”

“Tự nhiên là thật! Sư phụ, chúng ta lừa ngài làm gì! Đây chính là việc liên quan đến tánh mạng chúng ta, còn có thể lừa ngài sao.”

“Chi cần đã chết liền sạch sẽ!” Phổ Tuệ phương trượng nhẹ nhàng thở ra.

“Vậy pháp sự đêm nay?”

“Trong chùa không phải mới vào mấy cái tiểu hòa thượng? Giống như có hai cái sáu tuổi, lấy một cái tới.”

*****

Mười sáu tháng ba, Tống Trạc chính thức lãnh sai sự ra cửa.

Lúc trước khi còn chưa lãnh sai sự này, Tống Trạc mỗi ngày hạ triều xong đều sẽ ra khỏi thành, ngày hôm sau rạng sáng giờ dần liền sẽ chạy tới cửa thành.

Một môi mấy ngày gầy mấy cân, nhưng lại một chút cũng không hiện tiểu tụy, ngược lại thần thái sáng láng. Chi cần nghĩ đến có người đang chờ chính mình tới, hẩn liền sẽ không cảm thấy vất vả mệt mỏi.

Hiện tại lãnh sai sự, ít nhất một tháng không cần vội vàng qua lại hai nơi.

Đi vào nhà riêng, Tống Trạc theo thói quen tính tìm kiếm bóng dáng của Ninh Khanh.

Trước kia tới Mộng Trúc Cư, nghe được tiếng bước chân của hẩn nàng liền sẽ từ trong phòng vườn đầu ra, sau đó cười, rồi sẽ giống một con bướm nhào vào trong lòng ngực hẩn.

Hiện tại Ninh Khanh sẽ không như vậy.

Mỗi lần hẩn đã đến, đều khắp nơi mà tìm. Tìm được nàng bắt quá là vài phút, nhưng vài phút này lại làm cảm xúc của hẩn mạc danh có chút hoảng hốt cùng lo âu.

Hôm nay ở hậu viện trên một trương ghế nằm tìm được nàng.

Khi đó ánh nắng tươi sáng, xuân phong lạnh lùng, nàng mặc một thân váy hoa vàng nhạt bọc lông cừu giống một con mèo nhỏ, lười biếng súc ở nơi đó, cúi đầu đang chơi ngón tay.

Tống Trạc hơi hơi mỉm cười, một tay đem nàng bế lên, kéo vào trong lòng ngực, hôn hôn môi nàng, ở trên hõm vai nàng hung hăng hít vào hai ngụm, mới

dán ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Muội đang làm gì?”

“Đếm ngón tay.”

Tổng Trạc không nhin được mà bật cười: “Có nhầm chán như vậy sao?”

“Không nhầm chán.” Mỗi ngày đều đếm huynh chừng nào thì hạ sinh, khi nào thành thân, ta liền không nhầm chán, này đủ cho ta đếm cả ngày.

“Đi, biểu ca mang muội đi chơi.” Tổng Trạc ôm Ninh Khanh vào nhà.

Vũ Tinh từ trong ngăn tủ lấy ra một bộ quần áo, Tổng Trạc đem nàng đặt lên trên giường, sau đó cởi từng cái quần áo trên người nàng ra, lại mặc vào từng cái, đem nàng bao bọc đến giống như một con thỏ lông xù, lại bế lên xe ngựa.

Hai người ở bên nhau luôn là yên lặng không nói lời nào, nhưng như vậy cũng sẽ không xấu hổ. Ninh Khanh ngồi ở trong lòng ngực hắn, dựa vào trước ngực hắn chớp mắt, Tổng Trạc vỗ nhẹ lưng nàng.

Xuống xe ngựa, Ninh Khanh thấy một mảnh núi tuyết trắng xóa: “Đây là muốn đi đâu?”

“Tuyết Hoa Cao ở trong nhà quá buồn, chúng ta lại đi bắt một con cho nó làm bạn.” Tổng Trạc đem Ninh Khanh cõng trên lưng.

“Loại chuyện này, khiến Thanh Phong bọn họ làm là được.” Ninh Khanh ghé vào trên lưng hắn, ôm cổ hắn.

“Biểu ca muốn tự tay bắt cho Khanh Khanh. Lại nói, muội cả ngày ở trong nhà buồn, ra ngoài đi một chút luôn có chỗ tốt.” Tổng Trạc nói. “Một hồi ta săn thú cho muội.”

“Muốn săn thú con sao?” Ninh Khanh lẩm bẩm.

“Như thế nào, luyện tiếu bị thương, có thể dưỡng.”

“Không, ta muốn ăn thịt thú xào ớt!”

Tổng Trạc phụt một tiếng, cười ha ha lên, một tay đem nàng chuyển đến trước người, ôm mặt nàng liền hôn: “Khanh Khanh nhà ta vì sao đáng yêu như vậy?”

Thanh Phong Thanh Hà ở phía trước dò đường, lúc này lại hạ đại tuyết.

Sắc mặt Tổng Trạc không tốt, vừa vặn phía trước có cái nhà gỗ nhỏ, Tổng Trạc lôi kéo Ninh Khanh đến bên trong trốn tuyết.

Đợi một canh giờ cũng không thấy tuyết ngừng, Ninh Khanh nói: “Tuyết lớn như vậy, Thanh Phong Thanh Hà sẽ không có việc gì đi?”

“Sẽ không.” Tổng Trạc cũng không sợ đại tuyết, chính là sợ nàng bị lạnh mà thôi.

Mỗi lửa và nước đều ở trên người Thanh Phong, Tổng Trạc âm thầm phát sầu. Sợ nàng khát, ra nhà gỗ, cởi bao tay da lông ra, tiếp được tuyết rơi xuống, chờ đến khi tuyết bởi vì độ ẩm lòng bàn tay hòa tan, mới vào nhà bụng đến trước mặt nàng làm nàng uống: “Có chút lạnh.”

Ninh Khanh liền từ tay hắn uống lên: “Xác thật lạnh.”

Nước trong lòng bàn tay hắn không lạnh, lạnh chính là tay hắn.

“Còn muốn sao?”

Ninh Khanh nhẹ rừ hàng mi dài, sau đó gật gật đầu.

——— Lời nói ngoài lề của tác giả ———

Rất cuộc trải chán xong rồi, moah moah

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Chờ

“Còn muốn sao?”

“Ân.” Ninh Khanh gật gật đầu.

Tổng Trạc liền đi ra ngoài, đem cửa đóng lại.

Gian nhà gỗ nhỏ này hẳn là cho người trên dưới núi tới nghỉ chân, cửa sổ phòng rách tung toé, tuy rằng Tổng Trạc đem cửa đóng lại, nhưng Ninh Khanh vẫn là có thể xuyên thấu qua cửa sổ giấy rách nát mở hồ nhìn đến bên ngoài.

Ninh Khanh mặc một thân hoa y bằng hồ cừ lông xù xù, súc trên giường hướng ra ngoài nhìn.

Đại đồng trên núi, tuyết bay mênh mông. Tổng Trạc đang đứng ở trong màn tuyết hơi hơi nâng tay, đón từng bông tuyết rơi xuống. Một thân áo choàng hồ cừ thuần trắng dài chấm đất, tóc đen như thác nước, nói không hết tiên tư tuyết sắc, trông trái cô lãnh.

Đợi một hồi lâu, Tổng Trạc bùng nước tiến vào, Ninh Khanh lại uống một ngụm liền lắc đầu không uống, Tổng Trạc đem chỗ dư lại uống nốt.

Trời càng ngày càng tối, gió tuyết lại không có xu thế đình chỉ, ngược lại càng lúc càng lớn. Cửa đóng chặt, nhưng gió tuyết lại từ cửa sổ rách nát thổi vào. Nàng ăn mặc lông xù xù, thực kín mít, nhưng hẳn vẫn là sợ nằng lạnh. Đem hồ cừ trên người cởi ra, lại cho nàng bao một tầng, dùng một cái đầu lạp rách nát treo trên tường che chắn cửa sổ.

“Có khá hơn?” Tổng Trạc muốn vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ của nàng, lại không dám chạm vào, sợ tay hắn làm lạnh nàng. “Trước nghỉ ngơi một chút.”

Ninh Khanh giương mắt nhìn nhìn hắn: “Huỳnh lạnh không?”

“Không lạnh.” Tổng Trạc thấy nàng quan tâm đến mình, trong lòng mặc danh vui mừng, cúi đầu khẽ hôn môi mềm của nàng, một hôn liền dừng lại không được, thẳng đem nàng ấn đến trên giường, thanh âm hơi khàn: “Hiện tại có chút lạnh. .... Chúng ta làm chút chuyện nóng người. ....”

“Được.” Ninh Khanh vòng tay ôm cổ hắn, hôn lên môi hắn, phấn lưỡi chủ động cùng hắn triển ở bên nhau.

Đối với hắn tác cầu, nàng trước nay không cự tuyệt, cái này làm cho Tổng Trạc an tâm rồi lại mặc danh lo âu.

Khi Ninh Khanh tỉnh lại đã là nửa đêm, Ninh Khanh là đói tình, bụng thăm thì kêu, lại nghe đến mùi hương của cơm tiêu hồ.

Ninh Khanh ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên cái bàn trước bày nửa chén đồ vật nhão nhão gì đó, Tổng Trạc, vẻ mặt xấu hổ, đứng ở một bên. Dù cho hắn đã thu thập tốt, vẫn có vài phần chật vật. Hắn, sợi tóc hơi loạn, chỉ ăn mặc một kiện áo suông mỏng bên trong, áo khoác bên ngoài đã cởi ra phóng tới một bên, dù cho trời lại lạnh, hắn cũng không có mặc.

Ninh Khanh ngửi được kiện áo khoác kia truyền đến một chút hương vị cháy xém. Hắn từ trước đến nay chú ý hình tượng, cực sĩ diện, lần này vì nấu cơm mà xiêm y bị cháy, hẳn là sẽ không mặc.

“Lại đây, ăn thử xem.” Nói xong hắn liền ra phòng.

Ninh Khanh đi qua, nâng lên chén đồ vật kia, còn nóng. Là một chén cháo đặc nhão giống như hồ, tuy rằng không có cháy đen, nhưng có thể nghe được ra một ít mùi khét.

Ninh Khanh thấp giọng nói một tiếng đa tạ, liền yên lặng ăn xong đồ vật. Xoay người lên giường tiếp tục ngủ, ngày hôm sau liền ở trong lòng ngực Tổng Trạc tỉnh lại.

“Điện hạ!” Bên ngoài truyền đến thanh âm của Thanh Phong.

Tổng Trạc cùng Ninh Khanh thu thập một chút liền ra tới, Thanh Phong nói: “Chúng ta ở trên núi dò đường, gặp được đại tuyết, đang muốn xuống núi, lại xui xẻo mà đánh thức hai con gấu mù ngủ đông, đành phải bỏ tới trên cây, hai con gấu mù kia ở dưới tàng cây canh chúng ta một đêm. Thẳng đến sáng nay, chờ hai con gấu mù kia mệt thấu mới nhân cơ hội chém giết. Điện hạ, chúng ta mang về tay gấu cho ngài!”

Tổng Trạc cười, vuốt đầu Ninh Khanh nói: “Không có con thỏ, chúng ta có tay gấu!”

Nhưng Ninh Khanh còn muốn con thỏ: “Tay gấu khó nấu chín.”

Thanh Hà hắc hắc cười từ sau lưng xách ra một con thỏ xám vừa to vừa béo.

Ninh Khanh mặt mày hớn hớn: “Ta muốn thỏ xào ớt cay, chúng ta không bắt tuyết chồn, xuống núi ăn thịt thỏ đi.”

“Được.” Tổng Trạc bế nàng lên, mấy người một đường xuống núi.

Xuống núi tìm gian tửu lâu, giao thỏ xám, không đến nửa canh giờ liền bùng lên một mâm thỏ xào ớt cay, Ninh Khanh ăn đến có từ có vị. Tổng Trạc thấy nàng vui mừng, hắn cũng vui mừng.

Trở lại nhà riêng của Tổng Trạc, trải qua một tháng phi thường bình đạm an tĩnh.

Tổng Trạc mỗi ngày buổi sáng liền ra ngoài ban sai, giữa trưa ngẫu nhiên sẽ trở về cùng nàng ăn cơm, cho dù có khi không thể hồi, buổi tối là tuyệt đối sẽ trở về. Cơm chiều xong Tổng Trạc sẽ mang Ninh Khanh đi trấn nhỏ phụ cận chơi đùa, hoặc xem xiếc ảo thuật, hoặc nghe thuyết thư, hoặc xem diễn, hoặc là vợ vệt một đồng lớn đồ chơi nhỏ không đáng giá tiền, nhưng nàng lại rất thích.

Rất nhiều thời điểm nàng nhìn trúng đồ vật khi mua thực thích, mua xong lại không thích, nhưng Tổng Trạc nhìn đến nàng như vậy liền rất thích.

Chỉ cần có thể khiến nàng cười, liền tính tiêu phí, mua tới là một khối gỗ sứt sọc, sau đó lại ném, hắn cũng cảm thấy đáng giá.

Trước kia Tổng Trạc cảm thấy, đi dạo phố là một chuyện phi thường nhằm chán, nhưng hiện tại hắn lại cảm thấy đó là một chuyện phi thường tốt đẹp. Tốt đẹp đến nhiều năm sau hắn chỉ có thể dựa vào hồi ức một tháng sinh hoạt này tới gian nan độ nhất.

Một tháng thời gian mau đến chớp mắt liền qua.

Đêm nay, Tổng Trạc cùng Ninh Khanh lại từ trấn nhỏ phụ cận trở về.

Ninh Khanh ngồi ở trên giường, đùa nghịch một đồng tiểu động vật làm bằng tre trúc, Tổng Trạc ngồi ở đối diện nàng, yên lặng nhìn nàng, thẳng đến khi nàng cảm giác được hắn nhìn chăm chú một hồi lâu, ngừng đầu nhìn hắn, hắn mới nói: “Ngày mai biểu ca liền phải hồi kinh.”

“A.” Ninh Khanh tiếp tục cúi đầu đùa nghịch vật nhỏ.

Tổng Trạc hít sâu một hơi, “Lần này hồi kinh, khả năng muốn nửa tháng đều không thể tới xem Khanh Khanh, chờ biểu ca xong việc lại đến xem muội. Muội muốn ngoan ngoãn..... Muội chờ ta, mừng một tháng năm ta liền tới xem muội.”

“Được, huynh yên tâm đi.” Ninh Khanh thất thần mà đáp: “Ta sẽ chờ huynh trở về.”

Có một câu này của nàng, Tổng Trạc mới nhẹ nhàng thở ra, Khanh Khanh của hắn cũng là cái người tuân thủ lời hứa. Hắn bế nàng lên, đi đến mép giường, sau đó đặt nàng lên trên giường, cởi bỏ từng cái xiêm y của nàng, ôm nàng rơi vào lốc xoáy kích động mà thực cốt trầm luân kia.

Ninh Khanh bị hắn đùa nghịch đến không ngừng khe khẽ khóc nức lên, hung hăng kích thích thần kinh của hắn, làm hắn tựa như muốn ở trong cái lốc xoáy mê loạn này chết đi.

“Khanh Khanh, thích biểu ca sao? Thích hay không thích?” Thanh âm của hắn ám ách thấp mị rồi lại cường thế bá đạo.

“Thích..... Quá.....*” Thanh âm của nàng mơ hồ không rõ, cái chữ cuối cùng kia thấp đến hắn nghe không được.

*ý là đã từng thích

Tổng Trạc trong lòng mừng như điên, kích động đến toàn bộ tế bào trên người đều tựa hồ đang kêu gào, ôm khuôn mặt nhỏ của nàng, hung hăng hôn môi nàng.

Ninh Khanh bị hắn ôm đến không thở nổi, hung hăng đẩy hắn một chút, xoay người ngồi ở trên người hắn, nhìn xuống hắn: “Vậy còn huynh?”

“Ta đương nhiên thích Khanh Khanh, yêu nhất chính là Khanh Khanh!” Hắn nhéo eo nàng.

“Huynh chừng nào thì thích ta?” Ninh Khanh lại dè dặt lại hắn không cho hắn động.

“Từ lần đầu tiên gặp muội.” Tổng Trạc không chút nghĩ ngợi nói: “Ta chưa từng gặp qua cô nương nào hợp mắt ta như vậy. Khanh Khanh, muội giống như là vì ta lượng thân chế tạo, mỗi một tác đều phù hợp với thẩm mỹ cùng tiêu chuẩn của ta, thanh mà không liệt, kiều mà không nhiều, diễm mà không tầm thường, ta vừa thấy đến muội liền kinh vi thiên nhân, liền cảm thấy, nữ hài này, chính là của Tổng Trạc ta!”

Tổng Trạc nói, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng chăm chú, nàng hơi hơi thở dốc, phấn má sinh vửng, một đôi mắt to thủy mị ba quang lưu chuyển, câu nhân yêu diễm, chỉ nhìn nàng, khiến cho Tổng Trạc kích động đến gân xanh trên trán đều hiện ra tới.

“Nguyên lai ta là nữ thần của huynh a.”

Tổng Trạc không hiểu cái gì là nữ thần, một phen kéo lấy nàng, một lần nữa ấn đảo.

Đêm nay hắn giống như đặc biệt kích động, nàng là ngất qua đi.

Sáng sớm hôm sau, hắn không đành lòng đánh thức nàng, hôn hôn nàng liền thu thập đồ vật rời đi.

Ninh Khanh cho dù lại mệt, rốt cuộc là tỉnh. Nàng để chân trần, tóc rối tung đi đến phía trước cửa sổ, yên lặng nhìn bóng dáng rời đi của hắn, mặt vô biểu tình.

“Hắn đây là muốn đi đâu?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Tuệ Bình nói: “Hồi kinh.”

“Đúng vậy, hồi kinh. Lúc này, hấn là phải đi về hạ sinh đi.”

Khuôn mặt Tuệ Bình tái nhợt: “Cô nương, thỉnh yên tâm. Cũng không nên nhân lúc thế tử rời đi liền nghĩ chạy trốn gì đó, nơi này rất nhiều người, là không chạy thoát được đâu.”

Hấn rốt cuộc là không yên tâm, trước khi rời đi, phải hơn hai mươi ám vệ lưu thủ ở chỗ này, đừng nói là cửa sổ, chính là một con chuột nhắt có động tĩnh gì cũng không buông tha.

“Người yên tâm, ta sẽ không chạy, ta đã đáp ứng, sẽ ngoan ngoãn chờ hấn trở về.” Nói rồi khước môi nàng gợi lên ý cười thê thảm quý dị.

Hạ sinh, muốn thành thân! Đó là người phải có thể thất! Nàng lại sao có thể tiếp tục như vậy, nàng làm sao sẽ làm tiểu tam của người ta!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Chương 91.2

Hai mươi tháng tư, cách đại hôn còn có một tháng, hôm nay là ngày chính thức hạ sinh.

Một tháng trước, tuy rằng Tĩnh Quốc Công phủ náo loạn một hồi chê cười, nhưng rốt cuộc bởi vì Lục gia tự mình tới cửa xin lỗi mà vẫn hồi danh dự, còn nhất được cái thanh danh rộng lượng hào phóng.

Hơn nữa Trình Ngọc Hoa phải gả tiến hoàng gia, trở thành Thần Vương thế tử phi. Tĩnh Quốc Công phủ trong lúc nhất thời như nấu du liệt hỏa, dật hoa trên gấm, cường thịnh cực kỳ.

Tĩnh Quốc Công phủ đã sớm hướng Kính Nhân Thái Hậu đưa ra yêu cầu, muốn Tổng Trạc tự mình tới hạ sinh.

Bình thường hạ sinh đều là mẫu thân đi, nếu như tân lang tự mình hạ sinh đó là có ý tứ cực coi trọng, hơn nữa thân phận của Tổng Trạc vẫn là Thần Vương thế tử, là huyết mạch dòng chính của hoàng thất. Thông thường hoàng gia hạ sinh đều là phải bà mối cùng quản gia tới cửa.

Nếu như Tổng Trạc và Thần vương phi cùng tới cửa, đó là hu tôn hàng quý, chuyện lạ hiếm có.

Kính Nhân Thái Hậu do dự một chút rồi cũng đáp ứng yêu cầu của Tĩnh Quốc Công phủ, bởi vì Tổng Trạc vì Ninh Khanh đã khiến Trình Ngọc Hoa chịu rất nhiều ủy khuất.

Tổng Trạc cũng cảm thấy muốn đích thân hạ sinh. Đó là chính thể của hấn, mà hành vi hiện tại của hấn đã coi như là sủng thiếp diệt thê, về sau Ngọc Hoa biết Ninh Khanh ở tại bên ngoài, không cho nàng hành thiếp lễ, Ngọc Hoa sẽ càng ủy khuất, cho nên Tổng Trạc có thể bồi thường ít nào cho nàng liên bồi thường ít đó.

Cùng ngày, Tổng Trạc và Thần vương phi cùng nhau đến Tĩnh Quốc Công phủ hạ sinh.

Thần Vương không ở, ăn tết xong thu được tin, liền cấp tốc chạy về Kỳ Châu, ông sẽ ở tháng năm, trước khi đại hôn của hấn gấp gấp trở về, cùng nhau tới, còn sẽ có hai vị thứ huynh của hấn.

Tổng Trạc một thân y phục màu tím ngồi trên lưng ngựa, trên đường phố giới nghiêm, phía sau là ba trăm tám mươi sáu nâng sinh lễ, cực kỳ phong phú.

Thần vương phi ngồi ở trong xe ngựa nhất thời ưu nhất thời sầu. Trong khoảng thời gian này bà biết Ninh Khanh bị Tổng Trạc mang ra phủ, lại không biết đi đâu, muốn hỏi lại không dám hỏi. Nhìn thấy Tổng Trạc ngưỡng mộ Trình Ngọc Hoa như thế, hơn nữa Trình Ngọc Hoa này mới là biểu muội ruột thịt, lại có Thái Hậu chống lưng, bà rất sợ Ninh Khanh tương lai sẽ chịu ủy khuất.

Thần vương phi chỉ nguyện tương lai Tổng Trạc mau chút mang Trình Ngọc Hoa đi Kỳ Châu, đến lúc đó Khanh Khanh cho dù là cái thiếp, nhưng bà tốt xấu cũng là Vương phi, hấn có thể chăm sóc được nàng. Đến lúc đó hai cô chất sống nương tựa lẫn nhau, nếu là Khanh Khanh có thể có hài tử, liền cùng nhau nuôi lớn hài tử, về sau hài tử có tiền đồ, cũng thay đổi một chút tình cảnh.

“Tân lang tới!” Hạ nhân của Tĩnh Quốc Công phủ nhìn thấy Tổng Trạc đích thân đến, kích động chạy đi vào báo.

Chỉ chốc lát sau liền có một đám người ra tới nghênh.

Mấy tỷ muội Trình Ngọc Đan biết được Tổng Trạc tự mình hạ sinh, sinh lễ còn phong phú như thế, một đám đều tò mò mà tránh ở bên ngoài chính sảnh nhìn, hi hi ha ha cười đến sung sướng.

Trong đại sảnh Tĩnh Quốc Công phủ nhân cười mắng một câu: “Một đám khi con, còn không mau đi chỗ khác chơi!”

Trâu thị cười đi ra ngoài đuổi hai lần đều không đi, đành phải cười từ bỏ.

Trình Ngọc Hoa, về mặt thẹn thùng, ngồi tại trong viện của mình, một hồi sau một nha hoàn chạy vào nói: “Tần lang tới!”

Trình Ngọc Hoa liền nổi giận: “Còn không có thành thân đã kêu vậy! Ngươi có biết xấu hổ hay không!” Nhưng khóe môi lại ỉn ỉn có ý cười.

Nha hoàn kia cũng không sợ, hi hi ha ha mà chạy, một hồi sau Khả Tâm lại chạy tới báo: “Sinh lễ chừng ba trăm tám mươi sáu đãi, chỉ kém hai đãi so với hoàng tử! Hơn nữa sinh lễ cực kỳ phong phú! Tất cả, đều là đồ vật trân quý, so với.....”

Liền ở bên tai Trình Ngọc Hoa hạ giọng nói: “So với Thái tử lúc trước còn đáng giá hơn!”

Trình Ngọc Hoa nhấp miệng cười, trong mắt có vẻ đắc ý, lại nói: “Ai chẳng biết Thái tử keo kiệt!”

Đang nói, mấy tỷ muội Trình Ngọc Đan cười chạy tới nháo nàng, Trình Ngọc Hoa bị giễu cợt trên ghẹo, khuôn mặt nhỏ hồng đến phát sốt, một người thiếu nữ mặt tròn ngồi ở một bên, lạnh lùng cười cười: “Quận chúa tỷ tỷ muốn thành thân, thiếp thất cũng nên nạp vào cửa. Vị Ninh biểu cô nương kia, không biết quận chúa tỷ tỷ khi nào cho nàng vào cửa. Bất quá cũng phải hỏi thể tử ca ca mới được. Nghe nói người ta ở bên ngoài dưỡng bệnh, mà thể tử ca ca cũng ở bên ngoài ban sai một tháng!”

“Trình Ngọc Cẩm!” Trình Ngọc Đan giận dữ! “Ngươi biết nói tiếng người sao?”

“Ta nói không phải là tiếng người sao?” Trình Ngọc Cẩm tròn trắng mắt, “Nếu các ngươi chê ta không biết nói, ta liền đi.” Nói rồi thi lễ: “Muội muội ở chỗ này chúc quận chúa tỷ tỷ tân hôn vui sướng, thê thiếp cùng vui!”

Nói xong, rất là đắc ý mà đi rồi.

Trình Ngọc Đan tức giận đến khuôn mặt nhỏ lúc xanh lúc trắng: “Cái tiểu tiện nhân này, thứ nghiệt!”

Trình Ngọc Cẩm này chính là đích nữ của vị con vợ lẽ mà Tĩnh Quốc Công phi thường coi trọng kia, mà mấy người Trình Ngọc Đan là đích nữ của nhị phòng cùng tam phòng, cùng Trình Ngọc Hoa có chung tổ mẫu, tự nhiên là không thích Trình Ngọc Cẩm.

“Được rồi, các ngươi đều đi ra ngoài đi, nháo đến đầu ta choáng váng đầu.” Trình Ngọc Hoa cười nói.

“Đại tỷ tỷ, ngươi không sao chứ?” Trình Ngọc Uyển lo lắng nói.

“Không có việc gì. Các ngươi đi ra ngoài đi.”

Mấy người Trình Ngọc Đan cáo từ, gương mặt Trình Ngọc Hoa tươi cười liền âm xuống dưới, phanh một tiếng chung trà cầm trong tay bị ném xuống đất.

“Quận chúa.....” Sắc mặt Khả Tâm trắng bệch.

Trình Ngọc Hoa đã sớm biết Ninh Khanh được Tổng Trạc tiếp ra khỏi Thần Vương phủ, nói là dưỡng bệnh, nàng mới không tin!

“Hắn là muốn làm gì? Chẳng lẽ tướng đem tiểu tiện nhân kia vẫn luôn dưỡng ở bên ngoài?” Trình Ngọc Hoa cắn môi. “Trước khi thành thân đem nàng tiếp đi ra ngoài! Đây là không cho nàng hướng ta hành thiếp lễ?”

“Quận chúa, tiểu thương nữ kia dưỡng ở bên ngoài chẳng phải là càng tốt! Tuy rằng không cần hành thiếp lễ, nhưng như vậy chính là một cái ngoại thất!” Khả Tâm nói.

“Ngoại thất, còn không bằng thiếp đâu!”

“Hắn bỏ được?” Nàng chính là nhìn thấu Tổng Trạc, hắn một lòng đã sớm bỏ nhào vào trên người tiểu thương nữ kia, làm sao có thể ủy khuất nàng ta làm ngoại thất! Đây tất nhiên là kế sách tạm thời! “Biểu ca một tháng kia là ra khỏi thành làm việc sao? Vậy hắn là dưỡng ở ngoài thành. Cũng đúng, nếu nàng không dưỡng ở ngoài thành, có cái lý do gì không vào phủ!”

“Vậy..... Nên làm thế nào cho phải?”

“Cái gì như thế nào cho phải?” Trình Ngọc Hoa thu lại cảm xúc, âm thanh lạnh lùng nói: “Chờ thành thân xong, ta lập tức liền cho biểu ca nâng thiếp, một cái không đủ, ta nâng mười cái! Đến lúc đó biểu ca hoa cả mắt, nơi nào còn chiếu cố được nàng! Hơn nữa nàng còn ở tại ngoài thành, ngay từ đầu mỗi ngày chạy còn thích thú, nhưng lâu dài xuống dưới liền sẽ mệt, trong nhà còn có cơ thiếp khác, nàng thực mau liền sẽ bị ném sang một bên. Không nghĩ bị người quên đi, chỉ có thể vào phủ! Chỉ cần vào phủ, liền cho nàng biết tay! Nàng không phải không muốn làm thiếp sao, đến lúc đó ta không cần dùng thủ đoạn gì, chỉ kêu nàng hành thiếp lễ, là có thể tra tấn chết nàng. Đối phó nàng có rất nhiều biện pháp. Ta hiện tại cái gì đều không cần nghĩ, chỉ có đại hôn mới là quan trọng nhất! Không cần phá hủy tâm tình tốt của ta!”

Khả Tâm gật gật đầu, lại nghĩ tới cái gì: “Đúng rồi, nghe nói Bát hoàng tử của Thiên Thủy đang tìm cô nương họ Ninh, lớn lên phi thường xinh đẹp..... Có thể hay không là nàng?”

Mây Trình Ngọc Hoa nhăn lại.

“Quận chúa, nếu như Bát hoàng tử tìm chính là nàng, nàng không phải không muốn làm thiếp sao? Vì Bát hoàng tử kia tuyên bố muốn cưới ân nhân cứu mạng của hắn, đến lúc đó nói không chừng nàng sẽ cùng Bát hoàng tử kia rời đi! Hơn nữa Bát hoàng tử kia tuy rằng nữ khí chút, nhưng diện mạo thiết tình tuyệt sắc.” Khả Tâm hưng phấn nói.

Trong mắt Trình Ngọc Hoa hiện lên một tia sắc lạnh, lắc lắc đầu: “Cho dù là nàng, Bát hoàng tử còn sẽ muốn nàng sao? Nàng còn sẽ cùng Bát hoàng tử đi sao? Nàng..... Hiện tại sợ sớm đã là người của biểu ca!”

Trai đơn gái chiếc lâu dài ở chung trong một cái trong nhà, lại là quan hệ như vậy, có thể

không chế được sao?

“Nếu như làm nàng biết được có Bát hoàng tử gì đó tìm nàng, nàng chẳng những không cùng Bát hoàng tử đi, nói không chừng còn sẽ yêu cầu Bát hoàng tử cho nàng hứa hẹn cùng che chở gì đó, đến lúc ấy..... Chúng ta thật là vác đá nện vào chân mình.”

Khả Tâm nghe, ra một thân mồ hôi lạnh.

“Chúng ta lấy bất biến ứng vạn biến.”

Tổng Trạc ở Tĩnh Quốc Công phủ ngồi nửa canh giờ, liền lãnh người mệnh mông mà rời đi.

Khi hắn đi ngang qua Trường Thắng phố, một lão phu nhân ngồi trên lầu hai của một gian khách điểm cúi đầu nhìn đoàn người Tổng Trạc liếc mắt một cái, âm âm mà cười cười. Người này đúng là Lục lão phu nhân.

Ngày đó Lục lão phu nhân tới cửa xin lỗi xong, liền phẫn nộ mà rời đi.

Khi ấy muốn đỡ hai mẹ con bà vào nhà không ngừng là Trình Ngọc Hoa cùng Trâu thị, Ôn thị cũng ở đó, lúc Ôn thị đỡ bà liền lặng lẽ đưa cho bà một tờ giấy.

Sau khi lên xe ngựa Lục lão phu nhân chờ không kịp mà mở ra, chỉ thấy viết ba chữ chùa Phổ Tuệ.

Lục lão phu nhân tuy rằng không xác định đây có phải là tin tức hữu dụng hay không, nhưng hắn là có chút manh mối còn hơn không! Cho nên đêm đó, liền kêu tới hai vị cháu trai tín nhiệm từ nhà mẹ đẻ, mang theo người ra rồi thúc ngựa đi chùa Phổ Tuệ.

Ai biết mới đến giữa sườn núi, tuy rằng gặp được một con hổ trắng, trong miệng ngâm không phải Lục Học Hải thì là ai?

Có lẽ là lão hổ kia chịu quá kinh hoặc là chịu quá thương, bọn họ vừa mới bắn tên, liền hoảng đến ném xuống Lục Học Hải chạy.

Lục Học Hải bị mang về Lục gia, Lục lão phu nhân vừa vui mừng vừa hận, bởi vì Lục Học Hải bị đánh gãy một chân, thái y nói khả năng sẽ có di chứng! Mà Lục Học Hải đụng vào đầu, đã hôn mê hơn một tháng, đến nay còn không có tỉnh lại.

Lục lão phu nhân hận độc Tĩnh Quốc Công phủ, nếu không phải Tĩnh Quốc Công phủ làm, Ôn thị kia vì sao biết chùa Phổ Tuệ?

Nhưng tìm được Lục Học Hải rồi, Lục lão phu nhân liền không hề xúc động như lúc trước, ngược lại trầm hạ tâm tới, quyết định muốn che giấu chuyện đã tìm được Lục Học Hải.

Bà hiện tại không có chứng cứ, tuy rằng người là tìm được ở trong phạm vi chùa Phổ Tuệ, nhưng cũng không thể nói người chính là chùa Phổ Tuệ bắt! Bà lần này cần tìm kiếm được đầy đủ chứng cứ!

Lục thái phó cũng bí mật bẩm báo Hoàng Thượng, nói dấu điểm chuyện tìm được Lục Học Hải, bọn họ phải bắt được phạm nhân, không thể rút dây động rừng.

“Bốn phu nhân trước cho các người khoe khoang đi, chờ Hải Nhi nhà ta tỉnh, liền đem toàn bộ Tĩnh Quốc Công phủ các người đánh cho toi bời!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Một Dao Chém

Tổng Trạc rời đi Tĩnh Quốc Công phủ xong liền trở về Thần Vương phủ.

Ngay ngốc tại Bích Vân Hiên an tĩnh, Tổng Trạc liền nhin không được mà tưởng niệm Ninh Khanh. Nhưng hắn không thể đi, lúc này mới vừa hạ sính, liền ra cửa lên gặp tiểu thiếp, này không thể nghi ngờ là đánh mặt Trình Ngọc Hoa.

Thật vất vả chịu đựng mười ngày, chờ khi mọi người đều không có lại đem lực chú ý phóng tới trên người hắn, mừng một tháng năm, hắn liền ra cửa, lúc trở về thì phải chuẩn bị công việc cho đại hôn rồi.

“Đi thôi, ra khỏi thành.” Tống Trạc chỉ dẫn theo hai người Thanh Phong Thanh Hà, liền chạy về hướng ngoài thành.

Lần này gặp nhau xong, sợ lại muốn một tháng không thấy được. Thành hôn xong hắn ít nhất muốn cùng Ngọc Hoa ngây ngốc một tháng, cái thể diện này, hắn cần thiết phải cho.

Ninh Khanh đã ở tiểu tòa nhà đợi mười ngày, nàng mỗi ngày đều sinh hoạt như thường, không hề khác lạ. Vũ Tinh cùng Đồng Nhi thấy thế đều yên lòng.

“Các người nói, hắn khi nào thì tới?” Ninh Khanh mỗi ngày đều sẽ đứng ở cửa nhìn ra xung quanh bên ngoài một hồi.

Vũ Tinh thấy Ninh Khanh hy vọng Tống Trạc trở về như vậy, không khỏi cười: “Thế tử đã đáp ứng hôm nay trở về liền nhất định sẽ trở về, cô nương yên tâm đi. Thế tử coi trọng cô nương, sợ là thượng triều xong, sáng sớm liền sẽ ra khỏi thành, ra roi thúc ngựa, nửa canh giờ liền sẽ đến. Thế tử nhất định sẽ ở trước buổi trưa gấp trở về bồi cô nương ăn cơm trưa.”

“Ừ.” Ninh Khanh gật đầu, “Các người đi chuẩn bị cơm trưa đi. Ta vào phòng vì hắn chuẩn bị vài thứ, các người không cần tiến vào.”

Vũ Tinh cùng Đồng Nhi cười cười, đi xuống tự mình chuẩn bị cơm trưa.

“Đem Tuyết Hoa Cao lại đây.” Ninh Khanh nói, “Làm ta lại cho nó ăn một lần.”

Tuệ Bình cảm thấy lời này có chút kỳ quái, nhưng rồi lại nói không nên lời nơi nào khác thường. Nàng vào phòng, ôm Tuyết Hoa Cao ra tới.

Ninh Khanh tiếp nhận, nhẹ nhàng kéo nó vào trong lòng ngực. Cầm lấy miếng thịt gà chín, rất có kiên nhẫn đợi cho nó ăn từng miếng.

Tuyết Hoa Cao vươn thân mình tuyết trắng, mở to đôi mắt đen lúng liếng, ôm miếng thịt gà, ăn đến hai má phồng phồng, rất là đáng yêu.

“Bộ dáng này của Tuyết Hoa Cao rất giống cô nương, quả nhiên chủ nào tớ nấy.” Tuệ Bình cười nói.

Ninh Khanh cười cười: “Cũng đúng, nó giống ta.”

“Bất quá, thứ này có khi nhìn khá tốt chơi, nhưng có một chút không tốt, chính là sẽ cắn người, dường nửa năm cũng không thân.”

“Ừ, không sai, dường không thân.” Ninh Khanh sờ sờ Tuyết Hoa Cao: “Ta có chút lạnh, đi vào đem áo choàng lấy ra tới.”

Tuệ Bình vào phòng, Ninh Khanh đi tới một thân cây gần tường ngoài, đem Tuyết Hoa Cao phóng đi lên: “Đi thôi.”

Tuyết Hoa Cao lập tức liền nhảy tới nhánh cây đang đâm chồi, quay đầu lại nhìn Ninh Khanh liếc mắt một cái, thấy Ninh Khanh cứ nhiên không bắt nó, vui vẻ đến cái đuôi vung vẩy, liền từ trên cây nhảy tới ngoài tường, biến mất không thấy.

“Cô nương.” Tuệ Bình đem áo choàng lấy lại đây, thấy hai tay Ninh Khanh trống trơn, cho rằng Tuyết Hoa Cao bị nha hoàn ôm đi xuống, cũng không mấy để ý.

Ninh Khanh đi trở về phòng, Tuệ Bình một đường đi theo, trước khi vào cửa, Ninh Khanh đột nhiên nói: “Người ở bên ngoài chờ.” Phanh một tiếng đem cửa đóng lại.

“Cô nương.....” Tuệ Bình cảm thấy Ninh Khanh hôm nay có chút kỳ quái, nhưng nàng lại không thể nói tới nơi nào kỳ quái.

“Người lo lắng liền ở ngoài cửa chờ.” Ninh Khanh nói rồi đóng cửa lại.

“Cô nương, người ở bên trong mân mê cái gì vậy?” Tuệ Bình nhìn cửa bị đóng, trong lòng mặc danh có chút thấp thòm.

“Cho hắn chuẩn bị vài thứ.”

Trong chốc lát Đồng Nhi chạy tới: “Cô nương, hôm nay cá là muốn thịt kho tàu hay là hấp?”

“Hấp đi, thanh đạm.” Bên trong truyền ra tiếng của Ninh Khanh.

Tuệ Bình nghe thanh âm của nàng dường như tâm tình rất tốt, nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy chính mình có phải suy nghĩ quá nhiều hay không.

Lúc này, ngoài viện vang lên tiếng vó ngựa, Tuệ Bình vui vẻ, bên ngoài Đồng Nhi đã chạy tới: “Cô nương, thế tử tới!”

“Ừ, mở cửa.”

Đồng Nhi lập tức đẩy cửa ra, khi nhìn đến tình hình bên trong, sắc mặt biến đổi, hét lên: “A! Cô nương, ngài——”

Tuệ Bình càng là bùm một tiếng xụi lơ trên mặt đất. Đồng Nhi đã nghiêng ngả lao đảo chạy đi ra ngoài.

Tổng Trạc đã sớm nghe được tiếng Đồng Nhi thét chói tai, bước nhanh lại đây, Đồng Nhi lập tức dưng vào trên người Tổng Trạc, Tổng Trạc giận dữ, một tay đem Đồng Nhi quăng ra ngoài: “Phát sinh chuyện gì?”

“Cô nương..... Cô nương nàng đã xảy ra chuyện!” Đồng Nhi, sắc mặt giống như thấy quỷ, ngây ngốc nói.

Tổng Trạc kinh hãi, lập tức chạy tới phòng Ninh Khanh.

Khi đi đến đại môn, cả người đều ngây dại! Đầu óc oanh một tiếng, trống rỗng.

Chỉ thấy Ninh Khanh ngồi hướng về phía cửa, một thân xiêm y màu trắng, lại tằm mẫn máu tươi, trên gương mặt vốn thanh diễm tuyệt sắc của nàng, tất cả đều là vết đao thương sâu có thể thấy được xương!

Một đạo lại một đạo vết máu, ngang dọc đan xen, máu tươi từ miệng vết thương toát ra, lướt qua gương mặt, rơi xuống cổ áo. Dem một thân bạch y sũng nước, lại rơi đến trên mặt đất, tựa yêu hoa kiều diễm tuyệt lệ nở rộ, từ dưới lòng bàn chân nàng một chút mà lan tràn mở ra.

“Muội..... Đang làm gì?” Tổng Trạc khiếp sợ đến phản ứng cũng liền chưa phát, choáng váng đứng tại chỗ nhìn nàng.

Chỉ thấy Ninh Khanh ngẩng đầu nhìn hắn, dương như không cảm giác được đau dù chỉ một chút, cặp mắt dính đầy máu tươi kia, vẫn trong trẻo thanh tình đến dọa người.

“Thế tử điện hạ, tâm của ta ngươi đã có được, người của ta ngươi cũng có được. Thân thể của ta, ngươi chơi lâu như vậy cũng sớm nên chán đi! Ta cái gì đều không có, bất quá là một cái tiểu thương nữ đề tiện, hiện tại, liền duy nhất dung mạo có thể lấy đến ra tay cũng huỷ hoại, nơi nào còn xứng cho ngươi đùa bỡn! Thịnh ngươi đại tử đại bi tha ta đi đi!”

“Chẳng lẽ..... Ta cùng với muội ở bên nhau chỉ vì thân xác?” Hắn không dám tin tưởng mà nhìn chằm chằm nàng, ngay cả thanh âm đều run rẩy.

Nàng khanh khách nở nụ cười, tiếng cười vẫn cứ kiều mềm, lại lộ ra một loại thể lương quý dị: “Trừ cái đó ra, Ninh Khanh ta có tài đức gì khiến cho ngươi làm nhiều chuyện như vậy? Ngươi vì ta lòng bàn tay dung thủy, ngươi vì ta thân thủ làm canh thang, cái ngươi gọi là sủng ái, liền giống như phiêu tư!”

Tổng Trạc chỉ cảm thấy yết hầu ngọt, một búng máu sinh sôi nuốt trở vào, hắn làm nhiều như vậy, ở trong mắt nàng cư nhiên tất cả đều là một hồi chê cười!

Hắn đem thiết tình dâng cho nàng, nàng lại đem hắn nghiền nát dưới bùn đất!

“Có biết, mỗi đêm cùng ngươi ở bên nhau, mỗi đêm bị ngươi hôn môi đùa bỡn, ta đều ghé tòm đến muốn phun! Tổng Trạc, Ninh Khanh ta trước nay đều không nợ ngươi! Năm ngoái ngươi tuy cứu ta một mạng, nhưng đều không phải là ta cầu ngươi cứu ta! Nếu như sớm biết ngươi hiệp ân báo oán, ta lúc ấy không bằng liền chết ở trong miệng sói!”

“Ta không cảm thấy thiếu ngươi. Nhưng nếu ngươi cảm thấy thế, ta liền đem thân mình cho ngươi! Hiện tại, nên trả đều đã trả hết! Không nên trả, cũng cho ngươi! Nếu như còn cảm thấy không đủ, liền ta dư lại nửa cái tiện mệnh này cũng cầm đi! Dù sao ngươi là Thần Vương thế tử cao cao tại thượng!”

“Ninh Khanh ——” Tổng Trạc rống giận, hần bình sinh có từng chịu quá nhục nhã như này, khí huyết công tâm, giận cực phản cười: “Được! Được! Được! Ngươi cho rằng chính mình là ai, bất quá là một cái tiểu thương nữ đề tiện, bôn thế tử nguyện ý đùa bỡn ngươi cũng là phúc khí của ngươi! Ngươi muốn cút liền cút! Bôn thế tử thực muốn nhìn một chút, hỷ dung tàn hoa tiện liễu như ngươi làm thế nào sống sót! Cút!”

“Dân nữ cảm tạ Thần Vương thế tử ân điển!” Nàng hung hăng hướng hắn khải đầu một cái, nâng lên xiêm y trên mặt đất chạy ra khỏi phòng, đi ngang qua người hắn, mang theo mùi máu tươi dày đặc.

“Cô nương ——” Tuệ Bình khóc thành một cái lệ nhân, liều mạng mà đuổi theo Ninh Khanh.

Thanh Phong Thanh Hà vừa mới đuổi tới, khi nhìn Ninh Khanh đầy mặt vết máu, đầy người máu tươi chạy ra, cả người đều chấn kinh tột đỉnh! Nữ nhân này, đến tột cùng có bao nhiêu tàn nhẫn! Có bao nhiêu hận! Mới có thể đối chính mình hạ tay đến trình độ này!

“Điện hạ ——” Thanh Phong, sắc mặt trắng bệch, nhìn Tổng Trạc.

Tổng Trạc, sắc mặt xanh mét, đứng tại chỗ, hai mắt trống rỗng, liều mạng thở dốc, không rên một tiếng. Không biết vì sao, trên người hắn ngay cả khí thế đều không có, liền cứ đứng như vậy.

“Cô nương ——” Tuệ Bình thất thanh khóc rống.

Ninh Khanh nghiêng ngả lao đảo lao ra khỏi tòa nhà này, trong nhà nha hoàn nhìn đến một cái người đầy máu chạy tới, đều là sợ tới mức liên tục thét chói tai, trốn sang một bên.

“Cô nương, không cần đi! Cô như vậy sẽ chết!” Tuệ Bình đuổi theo nàng gấp đến độ gào khóc. “Trở về cầu xin thế tử, trước đem thương chữa khỏi.....”

“Làm ta trở về..... Ta tình nguyện chết!” Ninh Khanh thở hổn hển, thanh âm mỏng manh, vết thương trên mặt, nóng rất đau đớn.

“Tôn nghiêm thật sự có quan trọng như vậy sao?”

“Đúng vậy, rất quan trọng, so mệnh còn quan trọng!”

Tuệ Bình biết khuyên Ninh Khanh trở về không được, đành phải nói: “Chúng ta mau đi tìm đại phu đi! Cô nương! Cầu ngài!”

“Được.....”

Ninh Khanh một đường chạy, một đường đều là máu tươi. Thẳng đến ra khỏi tòa nhà này, Ninh Khanh ngẩng đầu nhìn không trung trong xanh như được gột rửa, hít một hơi thật sâu, nàng, rốt cuộc chạy thoát!

“Cô nương, đi mau! Chúng ta mau đi tìm đại phu!” Ngoài cửa dừng lại vài con ngựa, Tuệ Bình cũng bất chấp nhiều như vậy, xoay người mà lên. Nàng trước kia hầu hạ Tĩnh Vương phi là ở chuồng ngựa hỗ trợ, nàng học qua cưỡi ngựa.

Ninh Khanh bị Tuệ Bình kéo lên ngựa. Tuệ Bình giờ roi, liền hăng hái mà đi.

Ninh Khanh ôm Tuệ Bình, bởi vì mất máu, cả người hư nhược vô lực, trên mặt nóng rất đau đớn, nhưng này đó đều không kịp nổi đau trong lòng nàng. Nhìn hân đĩnh thân, nhìn hân hạ sinh, nhìn hân cười nữ nhân khác! Nàng lại phải làm thiếp cho hân!

Nàng tình nguyện huỷ hoại gương mặt này! Cũng muốn chạy thoát!

Tuệ Bình biết cưỡi ngựa, nhưng thuật cưỡi ngựa lại không tinh, nhiều năm chưa luyện, nàng lại nóng vội, roi ngựa quát đến tàn nhẫn, ngựa liền nổi điên, thân mình vung lên, liền phải đem Ninh Khanh cùng Tuệ Bình ném xuống ngựa, thân mình nho nhỏ của Ninh Khanh bị ném bay, chạm vào cây rơi xuống trên mặt đất.

Trước mắt một cây lá gai nhọn đối diện ngực nàng, Ninh Khanh chỉ cảm thấy một trận đau đớn xuyên tim. Ninh Khanh biết, nàng phải đi!

Loại đau này không những không có làm nàng khó chịu, ngược lại làm nàng có một loại cảm giác giải thoát nhẹ nhàng, đầu óc một vừng, liền rơi vào trong bóng đêm.

Thế giới này làm nàng mệt mỏi quá! Đau quá! Đã chết đi! Rời khỏi thế giới này! Không bao giờ phải chịu những cái khổ sở đó!

“Cô nương ——” Tuệ Bình tê tâm liệt phế hét thét chói tai.

Nhìn trái tim Ninh Khanh bị đâm thủng, nhìn Ninh Khanh chết ngất ở một bên, nàng cảm thấy thế giới đều phải sụp đổ! Nàng muốn cứu cô nương, nhưng lại bất lực!

“A ——” Tuệ Bình hét lên một tiếng, liền xoay người lên ngựa, đột nhiên chạy về hướng nhà riêng của Tổng Trạc.

Bên ngoài tòa nhà, đã sớm bị người canh gác, không người có thể tiến.

Tuệ Bình khóc lóc chạy tới, lại bị người ngăn cản: “Cầu xin các người cứu cô nương đi! Cô nương sắp chết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Một Dao Chém 2

“Cút!” Một người hộ vệ đưa chân đem Tuệ Bình đá văng ra. Bọn họ đều là thân vệ của Tổng Trạc, biết được Ninh Khanh cư nhiên nhục nhã Tổng Trạc như thế, đều cực kỳ phẫn nộ.

Thanh Hà vừa lúc đi đến bên này, nhìn thấy Tuệ Bình liền trầm mặt: “Các người cư nhiên còn có mặt mũi trở về!”

“Thanh Hà hộ vệ, cầu xin người cứu cứu cô nương.....” Tuệ Bình khóc lớn: “Vừa rồi chúng ta bị ném xuống ngựa, cô nương..... bị cây đâm xuyên qua ngực, nếu lại không cứu sợ là không được rồi.”

Thanh Hà ngẩn ra, nhẩn lại mi. Tuy rằng thế tử đã hạn độc biểu cô nương, nhưng.....

Hắn cảm thấy vẫn là muốn nói cho thế tử một tiếng.

Tổng Trạc còn đứng ở trước cửa phòng kia, Thanh Hà đi tới: “Thế tử..... Tuệ Bình đã trở lại, nói biểu cô nương.....”

“Cút! Không bao giờ được nhắc tới tên nhân kia!” Tổng Trạc rống giận.

Thanh Phong đẩy Thanh Hà, làm hắn không cần lại nói. Thanh Hà cũng không dám nói, nhưng nghĩ Ninh Khanh khả năng sẽ chết, nếu như thật không cứu, Tổng Trạc sẽ hối hận cả đời.

Bùm một tiếng quỵ xuống, vội la lên: “Tuệ Bình nói biểu cô nương ngã xuống ngựa, bị cây đâm thủng ngực..... Đã tắt thở!”

Tổng Trạc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, phốc một tiếng phun ra một búng máu tươi. Thân mình nghiêng sang một bên, liền ngã đi.

“Điện hạ!” Thanh Phong kinh hãi, đỡ Tổng Trạc, ấn nhân trung của Tổng Trạc.

Tổng Trạc hít sâu một hơi liền tỉnh, đột nhiên bò dậy, liền hướng ngoài cửa chạy, xoay người lên ngựa, vung roi ngựa liền theo vết máu vội vàng chạy đi.

Hắn hận thấu nòng! Hắn không thể đem nàng thiên đào vạn quả! Nhưng biết được nàng có thể sắp chết, hắn lại như rơi vào vực sâu vạn trượng, đầu óc trống rỗng, chỉ còn một ý niệm——nàng không thể chết được! Tuyệt đối không thể chết được!

Tổng Trạc đàn độn chạy ra một dặm, rồi cuộc ở chỗ rừng cây nhỏ tìm được Ninh Khanh.

Nàng, một thân y phục nhiễm máu, ngã trên mặt đất, trước ngực cắm nửa cành cây khô bén nhọn, trên mặt vết cắt ngang dọc đan xen, sợi tóc đều bị máu dính bết lại, nhiễm bùn đen trên mặt đất, giống như một con búp bê vải cũ nát dơ bẩn bị người vứt bỏ.

Tổng Trạc lại là trước mắt tối sầm, yết hầu tanh ngọt, đột ngột ghim dây cương, nhảy xuống ngựa, bỏ nhào vào trên người Ninh Khanh.

“Khanh Khanh.....” Tổng Trạc cẩn thận nâng Ninh Khanh dậy.

Ninh Khanh kêu lên một tiếng, Tổng Trạc nghe được thanh âm của nàng kích động đến hốc mắt nóng lên, nàng còn chưa có chết! Chỉ thấy nàng nhắm hai mắt, môi run run, suy yếu nói một câu: “Ta phải về nhà.....”

Đầu gục sang một bên, liền không còn tiếng động.

Đầu óc Tổng Trạc oanh một tiếng nổ vang, hắn biết, nàng nói về nhà, không phải hồi Việt Thành, mà là ý tứ hồn về quê cũ, lá rụng về cội.

“Không! Sẽ không! Muội sẽ không chết! Khanh Khanh..... Biểu ca nhất định sẽ cứu muội!” Tổng Trạc một tay bế nàng lên, giục ngựa chạy như điên trở về.

Tổng Trạc ôm Ninh Khanh bước nhanh vào phòng: “Dem Đại Hoàn Đan ra đây!”

Sắc mặt Thanh Phong biến đổi, Đại Hoàn Đan, đó chính là thuốc cứu mạng, có công hiệu khôi tử hồi sinh, nhiều một viên Đại Hoàn Đan, chính là thêm một cơ hội sống sót. Toàn bộ Thiên Thịnh chỉ có năm viên. Hoàng Thượng, Thái Hậu, Thần Vương, Thái tử, cuối cùng một viên tự nhiên liền ở trên người Tổng Trạc.

Bởi vì Tổng Trạc thường xuyên ra ngoài ban sai, rất nhiều thời điểm đều có thể gặp nguy hiểm, cho nên vẫn luôn để Thanh Phong tùy thân mang theo.

Thanh Phong nhưng không nghĩ tương lai khi Tổng Trạc gặp nạn mất một cái cơ hội cứu mạng, nhưng hắn biết chính mình không ngăn cản được, nếu như hắn không cho, Tổng Trạc giết hắn cũng sẽ lấy ra tới.

Thanh Phong khê cắn môi, liền đem Đại Hoàn Đan cho Tổng Trạc.

Ninh Khanh đã không có hơi thở, chỉ còn nửa khẩu khí, Tổng Trạc đành phải đem Đại Hoàn Đan hòa với nước, chờ tan một chút rồi nuốt thuốc cho nàng.

“Đại phu tới!” Thanh Hà đẩy một cái đại phu sắc mặt xanh trắng tới.

Đây là Lưu đại phu ở trấn nhỏ phụ cận, tuy rằng là đại phu trấn nhỏ, nhưng y thuật lại nhất đẳng, trước kia còn từng làm thái y hai năm, nhưng bởi vì không biết xử sự khéo léo, đắc tội người, bị đuổi ra cung, ở Thượng Kinh cũng không có nơi dừng chân, đành phải ra kinh, ở cái trấn nhỏ này mưu sinh.

Lưu đại phu dù cho y thuật nhất đẳng, nhưng khi nhìn đến thương thế của Ninh Khanh cũng là thay đổi sắc mặt, liền cảnh cây trước ngực Ninh Khanh cũng không dám rút, chỉ lắc đầu: “Cứu không được.....”

“Bỏn thế tử đã cho nàng uống Đại Hoàn Đan! Còn cứu không sống sao?” Tổng Trạc giận dữ.

“Uống Đại Hoàn Đan chỉ có thể treo một hơi, căng được ba ngày!” Lưu đại phu bị Tổng Trạc bức cho run bần bật, nhưng lại không dám nói bậy.

Tổng Trạc một chân đá Lưu đại phu ngã đến trên mặt đất, lại một tay đem hắn nắm lên: “Ngươi ở chỗ này thủ cho bỏn thế tử! Nếu như nàng ra chuyện gì, bỏn thế tử làm cả nhà ngươi chôn cùng!”

“Dạ..... Dạ.....”

Tổng Trạc một phen ném ra Lư đại phu, ở trên môi Ninh Khanh hôn hôn: “Khanh Khanh chờ, biểu ca nhất định sẽ cứu ngươi! Nhất định sẽ!”

Tổng Trạc ra cửa liền thẳng đến Thượng Kinh.

Đại Hoàn Đan của Nguyên Đức Đế hẳn không có khả năng lấy được đến, Thái Hậu 5 năm trước đã dùng, Thần Vương ở Kỳ Châu, chỉ còn có Thái tử Tổng Huyền!

Tổng Trạc trở lại Thượng Kinh, không nói hai lời liền đem thái y kéo ra tới, ném cho Thanh Phong, làm Thanh Phong mang theo Nghiêm thái y trực tiếp đi ngoài thành xem bệnh cho Ninh Khanh.

Tổng Trạc đi Thái tử phủ tìm Tổng Huyền: “Thái tử, đem Đại Hoàn Đan của ngươi cho ta.”

“Ngươi điên rồi?” Tổng Huyền, giống như xem kẻ điên, nhìn Tổng Trạc.

“Một cái mỗ bạc!”

Tổng Huyền cả kinh từ trên ghế nhảy dựng lên, không dám tin tưởng mà nhìn Tổng Trạc: “Ngươi nói dùng một cái mỗ bạc đổi lấy Đại Hoàn Đan của ta? Không, ngươi nơi nào có được mỗ bạc, vì cái gì bốn cung cùng phụ hoàng đều không biết?”

“Vậy ngươi có đổi hay không?”

“Đổi!” Tổng Huyền không chút nghĩ ngợi liền lập tức đáp ứng rồi. Có cái mỗ bạc này, hẳn liền không thiếu tiền! Bước lên để vị sắp tới! Đại Hoàn Đan tuy rằng có thể cứu mạng, nhưng hẳn chưa chắc liền cần dùng đến! Chờ tương lai hẳn thành hoàng đế, lại nghĩ cách thu hoạch là được. “Ngươi lấy tới làm gì?”

“Không cần ngươi quản, ngươi lấy tới là được.”

Tổng Huyền sai người lấy ra Đại Hoàn Đan, Tổng Trạc đem địa chỉ mỗ bạc nói cho Tổng Huyền.

Bắt được Đại Hoàn Đan xong, Tổng Trạc hỏi Thần Vương phủ mang lên được vật quý hiếm trong phủ, lập tức liền chạy ra ngoài thành.

Nghiêm thái y đã xử lý qua miệng vết thương của Ninh Khanh, Tổng Trạc vội vàng tiến vào: “Còn tốt sao?”

Nghiêm thái y lắc đầu: “Không tốt, thương cập tâm mạch.”

“Nơi này còn có một viên Đại Hoàn Đan.”

“Vô dụng.” Nghiêm thái y lắc đầu, “Đừng nói là một viên, cho dù là một trăm viên, nhiều nhất cũng chỉ có thể căng năm ngày. Một là thương thể của nàng quá nặng, hai là..... Nàng tinh thần đã không ở đây, người một lòng muốn chết, như thế nào cứu.”

Nghiêm thái y đã cứu vô số, gặp qua vô số sinh tử, có chút người thương thể lại nặng, nhưng chỉ cần ý chí kiên định, ý chí cầu sinh cường đại, sẽ có kỳ tích phát sinh. Giống Ninh Khanh như vậy, hẳn liếc mắt một cái đã nhìn ra, là cứu không được.

“Sẽ không..... Như thế nào sẽ! Nàng sẽ không chết!”

“Giống nàng như vậy, thần tiên cũng khó cứu.”

“Thần tiên? Đúng, đi tìm thần tiên!” Tổng Trạc lẩm bẩm lập tức lại chạy đi ra ngoài.

“Điện hạ, ngài đây là muốn đi đâu?” Thanh Phong Thanh Hà cảm thấy Tổng Trạc đã có chút điên loạn.

“Lão hòa thượng Viễn Chân kia không phải có thể cho người sửa mệnh sao? Nhất định cũng có thể giúp Khanh Khanh tặc mệnh!” Tổng Trạc xoay người lên ngựa, hướng tới Pháp Hoa Tự.

Viễn Chân lại đang bế quan, Tổng Trạc đi vào trước thạch động đóng cửa của Viễn Chân, còn không kịp gọi, cửa đá liền truyền ra thanh âm của Viễn Chân đại sư: “A di đà phật, Tổng thí chủ, nếu như năm trước ngươi nguyện lên núi nghe bản tăng một lời, hẳn cũng sẽ không nháo đến tình trạng hôm nay.”

“Không cần lại vô nghĩa, đại sư, ngài biết sửa mệnh, cũng biết tặc mệnh đi? Thình ngài xuống núi vì Khanh Khanh tặc mệnh! Bất luận đại giới là gì, bốn thế tử đều nguyện ý trả giá.” Tổng Trạc nói.

Thanh âm của hắn rốt cuộc không có cao cao tại thượng như trước kia, hẳn từ trước đến nay đều là khinh thường quý thần, cũng không tin lời tăng sư, nhưng hôm nay, thật là bị buộc đến cùng đường, hẳn nguyện hạ mình, buông một thân tôn nghiêm đi cầu người mà hắn khinh thường nhất.

“Người, bản tăng cũng muốn cứu, nhưng bản tăng không có năng lực này.” Viễn Chân đại sư khe khẽ thở dài: “Bản tăng cho Tổng thí chủ chỉ một cái minh lộ. Ở bên ngoài mười dặm, ở một chỗ gọi là Ngưu Mã sơn, có một vị Bất Đà Đạo Nhân, kia mới là Thần Tiên Sống, thông thiên triệt địa. Theo bản tăng suy tính, Tổng thí chủ cùng hắn từng gặp mặt một lần.”

Tổng Trạc ngăn ra, đột nhiên nhớ tới trung thu năm trước, hắn ở trên phố gặp được một cái đạo sĩ điên điên nhay nhót, hắn cho đạo sĩ điên kia một bầu rượu, đạo sĩ kia liền nói cho hắn một cái đề điểm làm báo đáp.

Cái đề điểm kia chính là, thỏa mãn tâm nguyện của Khanh Khanh, nếu không nàng liền phải về nhà!

Kỳ thật ở khi đó, hắn liền cảm nhận được, nàng không cam lòng làm thiếp, nàng muốn làm chính thê, nhưng hắn lại khinh thường. Cho dù nàng nháo phải về nhà, hắn nhưng có thể một phen san bằng Ninh gia nho nhỏ kia, xem nàng còn có thể chạy trốn nơi đâu.

Hiện tại hắn mới biết được, nàng phải đi về không phải Việt Thành Ninh gia, mà là hồn về quê cũ!

Tổng Trạc đi bước một xuống núi, trong lòng đang lấy máu, thật sâu mà hồi hận, một phần ngao khí, một cái hứa hẹn, so với mệnh nàng, tính cái gì?

Hắn vì sao chính là nhìn không ra?

Tổng Trạc cùng Thanh Phong Thanh Hà cười ngửa nửa canh giờ mới tìm được Ngưu Mãng sơn, ba người bỏ lại ngựa, đi bộ đến trên núi.

Nhưng đi đến giữa sườn núi lại di chuyển như thế nào đều đi không được nửa bước, chỉ có thể ở giữa sườn núi đảo quanh.

Sắc mặt Tổng Trạc khó coi cực kỳ, gấp đến độ hận không thể đốt trụi núi này.

Lúc này một cái tiểu phu đồn củi đi tới: “Các ngươi muốn lên núi?”

“Đứng.” Thanh Phong vội vàng gạt đầu.

“Muốn lên núi này, muốn ba bước một quỳ, năm bước một vái, bảy bước một khấu đầu mới có thể đi đến đỉnh núi.”

Thanh Phong giận dữ: “Đây là cái quy củ gì!”

Tiểu phu bị hoảng sợ: “Yêm như thế nào biết, trước kia đều không như vậy. Củi trên núi này đều do yêm chặt! Từ trung thu năm ngoái, liền có cái quy củ này! Yêm nghe tiểu đạo đồng xuống núi nói, có cái hỗn cầu đắc tội sư phụ hắn, sư phụ nhà hắn lòng dạ hẹp hòi, liền thiết hạ quy củ này, nói chờ hỗn cầu kia quỳ đi lên cầu hắn!”

“Ai nha, nói nhiều đều là nước mắt nha! Đáng thương yêm, đều phải vẫy tay tạm biệt gỗ tốt trên núi, yêm rút cuộc cùng chúng nó vô duyên! Nếu như làm yêm biết là cái hỗn cầu nào làm chuyện tốt, yêm liền một đao chém hắn!”

Tiểu phu nói xong liền đi rồi. Sắc mặt Thanh Phong Thanh Hà lúc xanh lúc trắng: “Điện hạ, vẫn là đi thôi.”

“Không, hắn có thể cứu Khanh Khanh! Hắn nhất định có thể cứu nàng!” Có thể thiết ra trận pháp tinh diệu như vậy, liệu sự như thần, này thật là cao nhân!

Trước kia Tổng Trạc không tin quái lực loạn thần này đó, nhưng hiện tại hắn tin! Không chỉ là bởi vì cái lão đạo kia bày ra cho hắn xem, quan trọng nhất chính là, hắn không thể không tin! Hắn đã cùng đường.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Buông Tay

“Điện hạ, ngài đường đường là Thần Vương thế tử, sao lại có thể quỳ lạy một cái lão đạo!” Thanh Hà vội la lên.

“Hai ngươi, nếu là không nghe mệnh lệnh của chủ tử, từ nơi nào tới liền rút về nơi đó đi!” Tổng Trạc gầm lên.

Thân mình Thanh Phong Thanh Hà run lên, không dám lại lên tiếng.

Tổng Trạc đã tiến về phía trước, đi ba bước, bùm một tiếng quỳ xuống, đi năm bước, vái một cái, đi bảy bước, lại khấu đầu.

Khuất nhục! Làm sao có thể không khuất nhục!

Hắn từ nhỏ thân ở địa vị cao, thanh cao tuyệt ngạo, chỉ lạy trời đất, cha mẹ, quân chủ, có từng phải hướng những người khác quỳ xuống.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến Ninh Khanh mệnh huyền một đường, nghĩ đến nàng người đầy máu nằm ở trong lòng ngực hắn, mạch bác tiêm nhục, hắn đem nàng gắt gao ôm trong lòng ngực, đem nàng nắm ở lòng bàn tay, nhưng sinh mệnh của nàng vẫn từng giọt từng giọt trôi đi qua kẽ tay hắn.

Hiện tại chịu đựng những thứ này lại tính cái gì.

Hai canh giờ sau, Tống Trạc rốt cuộc lên tới đỉnh núi.

Hắn, một thân bạch hoa cầm bào tinh quý sớm đã dơ bẩn bất kham, bởi vì quỳ xuống mà hai đầu gối xuyên thấu qua áo gấm tằm ra máu tươi, cùng bùn đen hỗn hợp ở bên nhau.

Trên trán sớm đã bị rách da, máu tươi theo khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn trượt xuống dưới, sợi tóc hỗn độn, dính lên toái thảo tàn diệp, nơi nào còn có nửa phần phong thái thường ngày.

Viễn Chân đại sư nói, vị Bất Đà Đạo Nhân này là người thông thiên triệt địa đại năng, Thần Tiên Sống, thật là hương khói cường thịnh. Nhưng đỉnh núi Ngưu Mãng sơn lại chỉ có ba gian nhà tranh lụp xụp, gian nhà tranh chính giữa treo một tấm ván gỗ cũ nát đề “Bất Đà Quan”.

Bất Đà Đạo Nhân mặc một thân đạo bào đã giặt đến trắng bệch, đang ngồi ở trên băng ghế nhỏ cuối đường núi, có hai cái tiểu đạo đồng ngồi ở một bên, ba người đang cắn hạt dưa nhìn Tống Trạc đi bước một trên mặt đất.

Bất Đà Đạo Nhân hắc hắc chỉ vào Tống Trạc cười to: “Tiểu tử, lão đạo ta đã sớm nói qua, ngươi sẽ vì sự cuồng vọng tự đại của mình mà trả giá đại giới! Một ngày nào đó ngươi sẽ quỳ gối trước mặt gia gia cho gia gia đập đầu! Mãn diễn tự tìm đường chết này xem thật đúng là đã ghiên! Hắc hắc hắc.”

Bất Đà Đạo Nhân nói xong liền hắc hắc ha ha nở nụ cười, phía sau hắn hai cái tiểu đạo đồng cũng đi theo hung hăng ngang ngược cười to. Mười phần ác bá đầu đường, nào có nửa phần tiên phong đạo cốt.

Tống Trạc nhìn Bất Đà Đạo Nhân, tâm tình phức tạp.

Đi đến trước mặt hắn, bùm một tiếng quỳ xuống, hành ba cái đại lễ: “Tiểu tử vô trượng, ngày đó không nên va chạm đạo trường.”

“Ngươi cảm thấy lão đạo ta có bản lĩnh sao?”

“Tự nhiên. Liền Viễn Chân đại sư được xưng tụng vì đạo hạnh tối cao ở Thiên Thịnh đều hổ thẹn không bằng, đều nói ngài là Thần Tiên Sống.”

“Thiệt! Viễn Chân tiểu nhi, nói bừa cái đại lời nói thật!” Bất Đà Đạo Nhân khoe khoang cười to, nói: “Nếu ngươi sùng bái ta như vậy, lão đạo liền nói cho ngươi một cái thiên đại bí mật! Lão đạo ta lại tu ba mươi năm là có thể phi thăng!”

Khỏe miệng Thanh Phong Thanh Hà giật giật, phi thăng? Bọn họ cảm thấy lão đạo này thật là điên rồi, nhưng khi nhìn lão đạo này, lại làm cho bọn họ có một loại cảm giác bình đạm rồi lại quý dị, không khỏi có chút tin tưởng lời hắn nói.

“Tiểu tử, lão đạo nhìn ngươi tư chất thật tốt, chính là tuổi quá lớn, bất quá vẫn là có phương pháp tu bổ. Nếu không ngươi đi theo lão đạo ta, lão đạo về sau mang ngươi phi thăng, cùng nhau làm thần tiên, như thế nào?”

“Sư phụ, ngài thật bất công, đồ nhi theo ngài mười năm, ngài cũng chưa nói qua mang đồ nhi phi thăng!” Một cái đạo đồng nói.

Một cái khác nói: “Đúng vậy! Bất công! Bất công! Hỗn đản, ngươi có nghe hay không! Sư phụ ta nhìn trúng ngươi, nhất định là ngươi kiếp trước cứu vớt thế giới!”

Thanh Phong Thanh Hà lại giựt khỏe miệng, không phải tới xin cứu người sao, như thế nào liền xả đến thu đồ đệ phi thăng làm thần tiên? Nhưng lão đạo này thật sự tuyệt không phải phạm nhân, muốn thật được hắn diu dắt, kia quả thực là cơ duyên khả ngộ bất khả cầu a! Thử hỏi thế gian, ai không nghĩ trường sinh?

“Bất quá, lão đạo cũng nói, ngươi tuổi quá lớn, muốn làm thần tiên phải cho lão đạo ta làm mười năm lô đỉnh*!”

*(chắc là) người hầu

“Ngươi ——” Thanh Phong Thanh Hà giận dữ, nhưng nghĩ đến Tống Trạc khi lên núi đã cảnh cáo, chỉ dám giận không dám nói.

“Như thế nào? Không muốn? Ngươi là ngại lão đạo xấu? Vẫn là ngại lão đạo là cái nam!”

Bất Đà Đạo Nhân rất hào phóng mà hắc hắc cười: “Ngươi ghét bỏ lão đạo, không quan hệ, lão đạo nhận thức một nữ đạo hữu hoa dung nguyệt mạo, tuy rằng tuổi lớn, nhưng nhìn không khác gì tiểu cô nương mười tám, ngươi cho nàng làm mười năm lô đỉnh cũng có thể bỏ cứu! Tiểu tử tuyệt sắc mỹ mạo như vậy, nữ đạo hữu tất nhiên vui mừng.”

Thanh Phong không thể nhịn được nữa: “Di con mẹ nó lô đỉnh! Điện hạ đường đường là thân vương thế tử, sao có thể cho người ta làm lô đỉnh! Thần tiên lại như thế nào, ai hiếm lạ!”

“Nguyên lai đạo lý này ngươi cũng minh bạch!” Bất Đà Đạo Nhân thu lại biểu tình cười nham nhở vừa nãy, “Một người thương nữ ở trong mắt ngươi, giống như con kiến trên mặt đất. Vậy ở trong mắt người tu đạo chúng ta, các ngươi hoàng tộc này đó cũng bất quá là con kiến! Ngươi đều không muốn vì tiên duyên mà cho thần tiên làm lô đỉnh, người ta dựa vào cái gì liền xứng đáng nguyện ý cho ngươi làm thiếp?”

Sắc mặt Thanh Phong Thanh Hà trắng nhợt, á khẩu không trả lời được.

“Chuyện mình không muốn thì đừng bắt người khác làm a! Người nói có phải chính là đạo lý này hay không?”

Tổng Trạc thống khổ, nhắm mắt lại: “Đạ.”

“Mỗi người đều có lựa chọn cho riêng mình. Có người nguyện ý làm thiếp leo lên quyền quý, có người lại thà làm thê nhà nghèo còn hơn làm thiếp nhà giàu. Có người nguyện ý vào triều làm quan lớn, quyền lực khuynh trát. Có người lại nguyện ý thái cực đông li hạ, không vì nửa đấu gạo mà khom lưng. Không có ai đúng ai sai, bất quá là một loại thái độ một loại lựa chọn mà thôi. Có phải hay không?”

“Đạ.”

“Thực hảo! Xem ra người đã sớm đã hiểu đạo lý này, dù sao cũng là từ nhỏ bị đạo Khổng Mạnh hun đúc mà lớn, chính là phóng không khai tay đúng hay không? Hết thầy a, bất quá đều là tham dục.”

Tổng Trạc nhắm hai mắt, hít một hơi thật sâu. Hắn lại nghĩ tới lần đó Ninh Khanh ở bên ngoài Khánh Viễn cung nói với hắn, hắn đối với nàng không phải ái, mà là dục!

Nguyên lai, kia thật sự không phải ái, mà là dục a!

Là thành toàn ái dục ích kỷ của hắn!

Hắn nói cho nàng làm trắc phi, không cho nàng chịu ủy khuất, nhưng làm sao có thể thật sự không ủy khuất! Chỉ cần Ngọc Hoa tồn tại, nàng liền sẽ ủy khuất! Chính là nợ của hắn, lại muốn nàng tới trả!

Chính hắn không nghĩ làm tiểu nhân thất tín bội ước, không nghĩ bị bêu danh bạc tình bạc nghĩa, không muốn cho nàng vị trí chính thê. Nàng thành toàn cho hắn hảo thanh danh, chủ động rời khỏi, hắn lại bắt lấy nàng không bỏ, bức nàng vào tuyệt lộ. Đây tất cả đều là hắn sai!

“Ta sau khi trở về lập tức từ hôn, ta sẽ tam môi sáu phỉnh, tám người đại kiêu mà nghênh thú nàng vì chính thê. Dù có ba ngàn con sông cũng chỉ mức một gáo nước. Đạo trưởng, cầu ngài cứu nàng đi.”

Bất Đà Đạo Nhân lại lắc đầu: “Đã quá muộn. Có khi buông tay cũng là một cái đường ra, người không bỏ, chỉ có thể làm nàng chết ở trong ngực người.”

Tổng Trạc nhắm mắt lại, đau lòng đến độ mau thờ không nổi, nước mắt liền trượt xuống, nghẹn ngào nói: “Được, ta buông. ....”

“Một khi đã như vậy, người cùng ta tới, chúng ta trò chuyện riêng.”

Nói rồi đi hướng gian tiểu nhà tranh chính giữa kia, Tổng Trạc đi theo hắn vào trong.

Thanh Phong Thanh Hà đứng ở tại chỗ nôn nóng chờ đợi, một canh giờ sau, Tổng Trạc cùng Bất Đà Đạo Nhân ra tới.

Hai mắt Tổng Trạc vô thần, tựa như mất hồn, Thanh Phong Thanh Hà lo lắng cực kỳ, nhưng rồi lại không dám hỏi. Bởi vì đồ vật thần thần quý quý này đó, luôn coi trọng cái gì thiên cơ không thể tiết lộ.

Bất Đà Đạo Nhân khoác tiểu tay nai trên lưng: “Đi thôi, đồ nhi, chúng ta xuống núi.”

“Tiểu tử, chuẩn bị Từ Long Chi, Băng Tâm liên cùng Vô Thọ quả.” Bất Đà Đạo Nhân nói. “Nha đầu bị thương quá nặng, lão đạo sĩ liền phá lệ một lần cho nàng chế được đi.”

“Trừ bỏ Từ Long Chi, hai loại sau ta vẫn chưa nghe nói qua.” Tổng Trạc nói. “Chính là Từ Long Chi cũng khó tìm.”

“Người không biết đó là vì người không ở cái lĩnh vực kia, luôn có người kiến thức rộng rãi. Nhắc nhở một câu, ở phía nam, người quen biết.”

Tổng Trạc suy nghĩ một chút, liền biết là Chung Ly Ưu. Gia tộc của Chung Ly Ưu lập nghiệp bằng việc buôn bán dược liệu, hơn nữa hắn làm thương nhân, mạng lưới quan hệ bốn phương thông suốt, muốn tìm vài loại dược liệu dễ như trở bàn tay.

Tổng Trạc lập tức sai Thanh Phong bằng tốc độ nhanh nhất xuống núi đi tìm Chung Ly Ưu.

Thanh Phong vào thành, ở Quái Vị Thiên Hạ tìm được Chung Ly Ưu: “Chung Ly công tử, Từ Long Chi, Băng Tâm liên cùng Vô Thọ quả, ba loại dược liệu này, chúng ta xài bao nhiêu tiền đều mua.”

Chung Ly Ưu nhan mày: “Người muốn vài loại dược này làm gì?”

“Đều có việc cần dùng gấp.”

Chung Ly Ưu thấy biểu tình của Thanh Phong, cũng không phải Tổng Trạc đã xảy ra chuyện, vậy người làm Tổng Trạc nôn nóng như thế, chỉ có thể là Ninh Khanh!

“Chính là Ninh cô nương phải dùng?” Chung Ly Ưu nói.

Sắc mặt Thanh Phong biến đổi, cảm thấy cũng không có gì phải dấu diếm: “Dạ.”

Khuôn mặt tuấn tú của Chung Ly Ưu trầm xuống: “Ngươi chờ, ta lập tức đưa cho ngươi.”

Vài loại dược liệu này tuy rằng hiếm lạ, trùng hợp chính là đỉnh đầu hắc vừa vặn có.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Chương 93.2

Qua khoảng nửa khắc, Chung Ly Ưu đưa tới ba cái hộp ngọc tuyết trắng.

“Tạ Chung Ly công tử.” Thanh Phong lấy ra ba trương đại ngạch ngân phiếu, trị giá ba trăm vạn lượng bạc: “Không biết từng này có đủ chưa, nếu không đủ điện hạ nhà ta sẽ lại đưa tới.”

“Không cần, coi như ta đưa lễ vật cho Ninh cô nương đi.” Chung Ly Ưu lạnh mặt nói.

“Không thể.” Thanh Phong buông ba tấm ngân phiếu liền đi, “Cáo từ!”

Chung Ly Ưu lạnh lùng trầm mặc nhìn Thanh Phong rời đi, thông thả ung dung thu hồi ngân phiếu. Nếu ba loại dược liệu này hắn đưa không ra, vậy hắn đành phải đưa nàng một phần đại lễ khác!

“Đại Nham, ngươi đi hỏi thăm một chút, vị Bát hoàng tử Thiên Thủy kia đã chạy đi đâu.”

Ba loại kia đều là dược liệu cứu mạng cực phẩm, muốn bắt được cần phải phí đại tâm tư cùng giá tiền cao mới có thể tìm được. Nếu phải dùng đến, như vậy Ninh Khanh, tất nhiên thân bị trọng thương! Nói không chừng còn nguy ở sớm tối!

Chung Ly Ưu nhớ tới năm trước nàng phải về nhà thành thân, tùy tiện gả một người, hận không thể hủy hoại chính mình, chỉ vì thoát đi Tổng Trạc! Nhưng khi sắp thành lại bại, bị Tổng Trạc bắt trở lại.

Tinh tình nàng cương liệt như vậy, thà chết chứ không chịu khuất phục, nhưng Tổng Trạc đã đính hôn, hạ sinh, chỉ còn một tháng liền chính thức thành thân! Nàng sẽ nguyện ý sao?

Cho nên.....

Nhất định lại là bị Thần Vương thế tử bức!

Nếu tới tình trạng này rồi, vị Bát hoàng tử kia cho dù lại không đáng tin cậy cũng tốt hơn so với Tổng Trạc!

Chỉ chốc lát sau Đại Nham đã trở lại: “Hồi công tử, Bát hoàng tử Thiên Thủy đi Trọng Hoa thành Ninh gia.”

Chung Ly Ưu nhíu nhíu mày: “Tìm cách kêu trở về.”

*****

Thanh Phong cầm ba loại dược trở về, Bát Đả Đạo Nhân lập tức liền đem ba loại dược này cùng với vài loại dược chính mình mang theo, cầm đi xào lại chung, lại nghiền lại giã lại trộn với nhau.

Thanh Hà cả người đều chói sáng: “Đạo trưởng, không khai lò luyện đan sao?”

“A phi! Xem kịch xem đến chói sáng? Không phải cái dược nào cũng phải phóng tới bếp lò luyện, còn phải cái gì bảy bảy bốn mươi chín ngày, luyện lâu như vậy, dược đều thành tro! Ăn cái lông a!”

Trộn xong đem một viên thuốc màu tím đen đưa cho Tổng Trạc.

Tổng Trạc nhìn đến viên thuốc này khoe miệng giết giết: “Lấy nước tới, hòa tan.” Sau đó thuốc viên thật vất vả tạo thành hình lại bị hòa tan ở trong nước.

Tổng Trạc uống một ngụm, từng chút một nuốt cho Ninh Khanh. Qua một lúc liền bắt mạch, mạch tượng của nàng đã không còn gần như không thể nghe thấy như lúc trước, đã bắt đầu trở nên hữu lực.

“Điện hạ, cô nương khi nào tỉnh?” Tuệ Bình vội la lên.

“Ngày mai.” Tống Trạc, mặt vô biểu tình, nói.

Tuệ Bình thấy hắn đáp đến khẳng định như thế, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Buổi tối giờ Tý, Bất Đà Đạo Nhân đem bàn thờ đặt ở trong viện, chuẩn bị muốn về bùa.

Hắn đem một cái đĩa nhỏ phóng tới trước mặt Tống Trạc: “Đã nghĩ kỹ chưa, sẽ không hối hận?”

“Không hối.” Tống Trạc nói xong liền cắt cổ tay mình, máu lưu tràn đầy một đĩa nhỏ.

Bất Đà Đạo Nhân một bên dùng bút lông chấm máu một bên phiết miệng: “Làm chuyện này là trái lẽ trời, cần phải giảm thọ. Lão đạo nhưng không nỡ các người, tự nhiên không thể lấy của ta, chỉ có thể lấy của người.”

Tống Trạc nhàn nhạt nói: “Người về đi.”

Nói xong liền đi vào phòng Ninh Khanh, lẳng lặng ngồi ở mép giường nắm tay nàng, vẫn luôn nhìn nàng, nhìn nàng suốt một đêm chưa chớp mắt, thẳng đến bình minh ngày hôm sau, hãy còn cảm thấy thời gian trôi đến quá nhanh.

Cho đến buổi trưa, Bất Đà Đạo Nhân ở bên ngoài bày đàn, đem tối hôm qua vẽ cái phù kia nhét vào trong miệng Ninh Khanh, đứng ở mép giường Ninh Khanh không ngừng lắc cái chuông, trong miệng lầm nhảm niệm chú.

Trong lúc ngủ mơ, Ninh Khanh chỉ cảm thấy cả người đau đớn, đầu đau như muốn vỡ ra.

Nàng nhịn không được duỗi tay chạm chạm, chỉ sờ đến một tay đầy máu.

Nàng rõ ràng bị thương mặt. .... Bị thương trái tim, vì sao, đầu lại có máu?

Hơi hơi mở mắt ra, đập vào mắt chính là ánh sáng chói mắt, sau đó là một vòng người!

Vây quanh nàng không ngừng chỉ chỗ ——

“Đây là ai a? Như thế nào lại nhảy lầu?”

“Nữ hài xinh đẹp như vậy! Chết thật đáng tiếc!”

“Nàng còn chưa có chết! Này, đừng dựa quá gần! Trong chốc lát làm chúng ta ứng tiền thuốc men làm sao bây giờ?”

“Bất quá là chụp cái ảnh! Phát lên mạng!”

“Này, bị đè ở phía dưới làm sao còn có một người nữa! Hắn là đã chết! Nhìn thân quân trang này, là một anh lính!”

“Nhường một chút!

Xe cứu thương tới!”

Người chung quanh bị vệt ra, Ninh Khanh đã bị người nâng lên xe cứu thương, mặt nạ dưỡng khí bao lại miệng mũi nàng.

Nàng. .... Đây là làm sao vậy? Nàng nhảy lầu? Đúng rồi, nàng là bị giật mũi kéo cùng nhau nhảy lầu! Đây mới là hiện thực! Những cái đó. .... Đều là mộng sao? Là đại não của nàng bị thương, nhất thời ngắt đi phát tác ác mộng. ....

“Ninh Nhi!” Nàng bị đẩy xuống xe cứu thương, mụ mụ gào khóc nhào lại đây: “Thực xin lỗi, là mụ mụ sai rồi! Ở một khúc ngã xuống kia, mụ mụ liền hối hận! Con mới là bảo bối quan trọng nhất của ta!”

“Ninh Nhi, con muốn kiên trì a! Chờ chịu đựng một quan này, mụ mụ liền cùng ba ly hôn, không bao giờ theo chân bọn họ đâu nữa không thôi! Mụ mụ mang con rời khỏi thành phố này, chúng ta vĩnh viễn rời xa bọn họ!”

Khóc mất Ninh Khanh không ngừng chảy xuống nước mắt, liều mạng gập đầu. Đó là điều nàng vẫn luôn khát vọng! Khát vọng rời đi ba ba, cùng mụ mụ ở trấn nhỏ nào đó trải qua sinh hoạt bình đạm.....

Rời xa những cái phân tranh đó, còn có..... nam nhân kia.....

Nàng bị nâng lên giường phẫu thuật, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, linh hồn phiêu phiêu dang dang, lúc này, bên tai nàng đột nhiên vang lên một tiếng chuông cổ quái quỷ dị.

Ninh Khanh chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt, thân mình đột nhiên chấn động, khi một lần nữa mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt lại là khuôn mặt lược hiện tiêu tụy của Tống Trạc.

“Khanh Khanh.....” Thanh âm của hắn ám ách gọi nàng tên, hai mắt ửng đỏ.

“Cô nương.....” Tống Bình ở một bên nhìn nheo mắt. Vỡ lòng ra, Ninh Nhi đầu tiên đã gặp ở quán rượu này.

Cánh cung Dong rình đến đứng ở mép giường nhìn nàng.

“Ta như thế nào ở chỗ này.....” Ninh Khanh không dám tin tưởng mà trừng lớn hai mắt, thanh âm ám ám ách:

“Ta không nên ở chỗ này..... Ta rõ ràng đi trở về..... Đó là mộng? Không, nơi này mới là mộng! Nơi này mới là mộng! Đều là giả.....”

Nàng sờ soạng muốn lò dấy, Tống Trạc một phen ôm nàng, vội la lên: “Dừng cử động!”

“Ta muốn tìm muội.....” Ninh Khanh liều mạng muốn lò dấy, không ngừng nhìn bốn phía: “Muội muội của ta đâu?”

“Dừng cử động, nằm yên! Khanh Khanh ngoan ngoãn, được không?” Tống Trạc không ngừng ngăn lại động tác của nàng. Ngực nàng đã lại rỉ máu. Tống Trạc sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Ninh Khanh chỉ cảm thấy ngực đau nhói, trên mặt cũng là nóng rát, miệng giống như có cái gì, đột nhiên hơ ra, liền hơ ra một lá lùa, ngẩng đầu nhìn đến một lão đạo đáng khinh tay cầm cái chuông.

Nhớ tới tiếng chuông trong mộng, cả người đều hồng mắt!

“Là người! Là người đem ta trở lại?” Nàng muốn tiến lên bắt lấy cái lão đạo kia.

Tống Trạc một tay ôm lấy nàng, cầu xin nói: “Dừng cử động, Khanh Khanh, ta cầu muội, không cần lại lộn xộn!”

“Người tránh ra!” North Khanh thét chói tai đầy hấn:
“Người cút ngay! Đừng đụng ta! Người là cái tiện nam,
chính là người tội người đem ta lòi trở về..... Người lòi
ta trở về làm gì? Cho người làm thiếp.....”

Nói rồi thân mình mềm nhũn, hôn mê qua đi.

Tổng Trạc thống khổ mà nhắm mắt lại.

Bất Đà Đạo Nhân phiết miệng thấp giọng nói: “Người
nhìn, lòi trở về liên tình hình này! Sớm kêu người làm
nàng chết ở bên kia, lại nhập luân hồi một lần nữa đầu
thai thật tốt.”

“Như vậy tiên hạo.....” Tổng Trạc nói, giọng khàn
khàn. Hấn biết, nàng không còn có cơ hội tha thứ hấn.

Cho dù không thể cùng nàng ở bên nhau, hấn cũng không
muốn thế giới hấn tồn tại không có nàng.

“Lão đạo ta đi rồi! Cho người lưu mấy cái phương thuốc,
ăn đổi thân thể hạo.” Bất Đà Đạo Nhân nói xong liền
xách lên tay nai rồi đi.

*****

Hôm nay, Chiếu Đình Niên từ Trọng Hoa thành trở
về. Khuôn mặt diễm mỹ trăm đến mức có thể tích ra nước.

“Gia!” Bình Hưng cao hứng chạy tới, “Tam tiểu thư
thứ xuất của An Quốc Công phải muốn hẹn gia đến
Phượng Hoàng Lâu gặp mặt.”

“Thật sự?” Thiuy Kinh Niên đại hì. Hắn vẫn luôn muốn gặp vị tam tiểu thư thứ xuất của An Quốc Công phiu này, xem nàng có phải Ninh Nhi hay không. Hiện tại vị tam tiểu thư thứ xuất này cớ nhiên chui động hện hấn ra tới gặp mặt, chẳng lẽ nàng chính là Ninh Nhi!

“Mau! Lập tức đi Phụng Hoàng Lâu” Thiuy Kinh Niên kích động muốn chạy.

Lúc này một người lại ngăn cản đường đi của hấn, Thiuy Kinh Niên vừa thấy liền nổi giận: “Này không phải là Chung Ly Uu công tử sao? Thế nào, tìm hỗn hoàng tử có việc?”

“Có chuyện này cần nói cho người!”

“Không rảnh!”

Thiuy Kinh Niên phải đi, Chung Ly Uu lại ngăn hấn: “Người không phải vẫn luôn muốn biết người sau lưng Cẩm Chúc Thiên Hạ cùng Diễm Vị Thiên Hạ là ai sao?”

“Không có hứng thú!” Thiuy Kinh Niên giận dữ, “Người người này dây dưa không xong! Năm trước ta đuổi theo người, hỏi người đó là ai, người liêu mạng không nói! Hiện tại lại liêu mạng ngăn ta lại muốn nói! Ta cùng người nói a, ta đã sớm biết là ai! Tuy rằng bị người bắt, nhưng hiện tại đang đuổi theo! Đứng sang một bên đi! Ta muốn đi gặp Ninh Nhi!”

“Ta muốn nói, chính là Ninh Nhi của người.”

“Người không phải muốn nói Cẩm Chúc Thiên Hạ cùng Diễm Vị Thiên Hạ sao, nói cái gì Ninh Nhi! Có lệnh! Cút ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Nhân Sinh Nếu Chỉ Như Sơ Kiến

“Ta muốn nói, chính là Ninh Nhi của ngươi.”

“Vững! Sao lại nhắc lên Ninh Nhi! Tránh ra tránh ra, ta muốn đi gấp tam tiểu thư An Quốc Công phủ!” Thủy Kinh Niên nói rồi đi vòng qua Chung Ly Ưu.

Chung Ly Ưu chỉ nói: “Người phía sau theo phẩm hình hoạt họa cùng Diễm Vị Thiên Hạ chính là Ninh Nhi mà ngươi muốn tìm.”

Thủy Kinh Niên ngăn ra, liền dừng bước: “Ngươi nói vậy. Người đó là họ Liễu! Là tỷ tỷ của Liễu Tâm Nhi kia?”

“Ngươi bị người lừa. Nàng không họ Liễu, nàng họ Ninh, tên là Ninh Khanh. Lớn lên thanh diễm tuyệt sắc, khí độ cao nhã, yêu kiều mềm mại, tuổi khoảng mười ba mười bốn, nàng là biểu muội của Tống Trạc, xuất thân từ thương hộ họ Ninh ở Việt Thành, xem như là thiếp của Tống Trạc đi.”

“Ngươi. . . . . Ngươi nói chính là sự thật?” Thủy Kinh Niên không dám tin tưởng mà trừng mắt nhìn hấn, Ninh Nhi của hấn xác thật là cái muội từ kiều kiều mềm mại, “Nàng sao có thể là thiếp của Tống Trạc, nàng ăn mặc không giống.”

“Nàng thực chịu Tống Trạc sủng ái, Tống Trạc cái gì đều cho nàng dùng tốt nhất, luôn thích đem nàng ăn diện giống như công chúa.”

“Từ từ, ngươi nói nàng là người phía sau theo phẩm hình hoạt họa cùng Diễm Vị Thiên Hạ?” Đầu óc Thủy Kinh Niên cuối cùng chuyển tới việc này.

“Đúng vậy!”

Thủy Kinh Niên kích động đến muốn nhảy dựng lên, giống kẻ có tổ chất thần kinh, kêu: “Nàng cư nhiên là đồng hương của ta! Ha ha ha! Ta liền nói, Ninh Nhi nhà ta đặc biệt như vậy. . . . . Vì cái gì đặc biệt như vậy đâu! Nguyên lai là đồng hương của ta! Từ từ, nàng là thiếp của Tống Trạc? Nàng sao có thể làm thiếp cho người ta! Nàng tuyệt sẽ không làm!”

Làm một cái người hiện đại, nàng sao có thể sẽ tự cam hạ tiện làm thiếp cho người ta!

Hắn đột nhiên nhớ tới khi ở Tiểu Bạch Trán, nàng thả chiếc hoa đăng kia, nàng chỉ nghĩ gả cho cái tú tài nghèo kiết hủ lậu! Nàng nói nàng chỉ nghĩ đứng đứng đắn đắn mà gả chồng!

Nguyên lai, sau lưng có một tảng ý tứ như vậy!

“Ừ, đúng, Nàng không muốn làm thiếp.” Chung Ly Ưu nói: “Nhưng nàng chỉ là cái tiểu thương nữ, vô quyền vô thế, Tống Trạc đường đường là Thần Vương thế tử, tướng cường đoạt dân nữ liền dễ dàng như dẫm chết con kiến. Năm trước hấn cùng Ngọc Hoa quận chúa đính thân, Ninh Khanh liền chạy về Việt Thành chuẩn bị gả cho cái tú tài nghèo. Ai ngờ lại bị Thần Vương thế tử đoạt trở về nhốt lại. Mấy ngày hôm trước đột nhiên phái người đến chỗ ta cảm ba loại dược liệu cực phẩm, nói là Ninh Khanh thân bị trọng thương.”

“Ngọa tào!” Thủy Kinh Niên phẫn hận hét lớn một tiếng, tức giận đến nước mắt đều rơi xuống. Năm ngoái khi hấn đi vào Thượng Kinh, liền âm thầm thề, tuyệt sẽ không làm đồng hương chịu một phần ủy khuất! Phải bảo vệ nàng! Sẽ không làm nàng bâng hoàng bất lực trong thế giới tàn khốc này, bị người khi dễ!

Nhưng hiện tại lại là. . . . . Hắn đã cùng nàng tương ngộ, nhưng tương ngộ lại cũng không biết, tùy ý nàng ở trong tay hấn rồi đi, bị người đập hư làm tiện như thế!

Hơn nữa nàng không chỉ là đồng hương của hấn, vẫn là Ninh Nhi! Là người hấn thích a!

“Hào một cái Tống Trạc!” Thủy Kinh Niên rống to: “Nhìn bộ dáng thanh phong tuyệt nhã, quân tử như ngọc, cư nhiên là tên cận bã! Hiện tại Ninh Nhi ở đâu?”

“Hắn là ở ngoài thành.” Chung Ly Ưu nói: “Bị hấn an bài trong một khu nhà ở ngoài thành.”

“Ngọa tào! Hắn đây là đang dương tiểu tam a?” Thủy Kinh Niên hét lớn một tiếng liền xoay người lên ngựa, “Tòa nhà của hắn ở nơi nào? Ta muốn đi cứu Ninh Nhi ra!”

Chung Ly Ưu nói: “Ta đi cùng với người.”

“Được, mau tới mau tới.” Thủy Kinh Niên vùng roi ngựa, chạy như bay.

*****

Ninh Khanh hôn mê ba ngày mới tỉnh, Tống Trạc vẫn luôn yên lặng canh giữ ở mép giường nàng. Thẳng đến khi nàng có dấu hiệu tỉnh lại, hắn mới rời đi.

Hắn sợ nàng nhìn thấy hắn, sẽ lại chịu kích thích.

Ninh Khanh mở mắt ra, đôi con ngươi trống rỗng nhìn thẳng đĩnh. Trải qua một chuyến kia, nàng có loại cảm giác đặc thù, nàng không trở về được! Rốt cuộc không thể quay về!

“Cô nương.” Tuệ Bình hồng vành mắt đi vào.

“Chúng ta đi thôi.”

“Cô nương không thể.” Tuệ Bình kinh hãi: “Cô nương hiện tại thân bị trọng thương, không thể vọng động, nếu không.....”

“Ta nói, hiện tại liền đi!” Ninh Khanh thở hắt hắt bỏ dậy.

“Cô nương.....” Tuệ Bình vội vàng đỡ nàng, liền khóc. “Vâng.”

Tuệ Bình đỡ nàng đi bước một ra nhà ở. Toàn bộ hạ nhân trong tòa nhà, đã sớm bị phân phát. Toàn bộ tòa nhà im ắng.

Con đường từ chính sảnh thẳng tắp đi thông tới đại môn rải đá xanh, hai bên trúc ảnh che phủ.

Tống Trạc đang đứng ở trên đường nhỏ, một thân áo suông trắng tinh đơn bạc, tóc đen rũ ở hai bên, khiến sắc mặt càng có vẻ tái nhợt không hề huyết sắc.

Hắn biết hắn không lưu được nàng! Hắn có thiên ngôn vạn ngữ, lại không biết như thế nào đi theo nàng nói. Hắn thương nàng sâu như thế, bất luận hắn đi xin lỗi như thế nào, đều có vẻ rẻ mặt như vậy.

Nàng giống như không thấy được hắn, đi bước một tới, cho đến khi

đi ngang qua hắn cũng không có nhìn thẳng vào hắn.

Tình cảnh như vậy, liền giống như lần đầu tiên bọn họ tương ngộ. Hắn từ bên người nàng đi qua, cao cao tại thượng, mắt nhìn thẳng, nàng khấn nguyện, lắt an. Mà hiện tại, bất quá là thay đổi vị trí mà thôi. Nàng lạnh nhạt, khinh thường, hắn khấn nguyện, thống khổ.

“Thực xin lỗi.....” Hắn cất tiếng, mang theo thanh âm nghẹn ngào thấp thấp. Trừ bỏ ba chữ này, bất luận cái gì giải thích thổ lộ đều là rẻ mặt.

Bước chân nàng không chút nào dừng lại, cùng hắn đi ngang qua nhau.

Gió nhẹ chợt tới, thổi lên sợi tóc của nàng, Tống Trạc nhìn không được vươn tay, tóc đen như tơ lụa lướt qua lòng bàn tay hắn.

Lúc này, nàng bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy ngân quang chợt lóe, dím tóc dừng lại ở trong tay hắn kia đã bị nàng huy đao cắt xuống, nằm ở lòng bàn tay hắn.

“Tống Trạc, Ninh Khanh ta không nợ người. Cổ phần của Diêm Vị Thiên Hạ cùng Cẩm Chúc Thiên Hạ đều cầm đi, coi như bồi người tiền thuốc men. Từ đây, người ta người dương nước lã, gặp nhau không quen biết*.”
(*Nguyên văn là Tương kiến bất tương thức, tương ngộ lưỡng bất tri)

Cùng với thanh âm lạnh lùng của nàng, người nàng đã đi xa.

Tống Trạc xoay người nhìn nàng, gắt gao nắm lấy dím tóc của nàng kia, nước mắt trượt xuống má.

Nhìn bóng dáng nàng, hắn lại nghĩ tới cầu Di Chúc trên hồ sen, thiếu nữ ôm hoa sen che nửa mặt, kiều khiếp cúi đầu; nhớ tới bên ngoài Kim Ngọc Lương Duyên, một thân váy áo xanh biếc, thiếu nữ bỗng nhiên quay đầu kinh hồng thoáng nhìn. Tất cả đều như mới phát sinh ngày hôm qua.

Bất luận là cầu Di Chúc vẫn là Kim Ngọc Lương Duyên, đều như là trời cao cố ý an bài vì bọn họ, như vậy rõ ràng mà nói cho hắn, đây sẽ là người hắn cả đời không muốn xa rời, sẽ là lương duyên của hắn, nhưng hắn lại ngốc ngếch không biết, hoặc là biết mà khinh thường, cuối

cùng bị chính hãn tự tay hủy diệt.

Nữ hài dựa vào trong lòng ngực hãn làm nũng bán manh; nữ hài trong lòng đánh tính toán liền sẽ cho hãn làm món ngọt lấy lòng hãn; nữ hài yêu hãn tận xương, vốn có một thân tài hoa, lại cam nguyện vì hãn hóa thành hoa trong chậu; nữ hài thấp sống đèn, vì hãn từng bước dẫn đường, dùng hết tất cả sức lực tới vạn hồi ..... rốt cuộc không trở về nữa.

Nhân sinh nếu chỉ như sơ kiến.

Khi nàng vì hãn bày ra tất cả tốt đẹp, hãn không hiểu đến quý trọng. Khi hãn minh bạch, lại đã muộn. Hãn nguyện từ bỏ thanh danh địa vị vì giai nhân, nê hà tâm giai nhân đã thương. Có lẽ, đây là báo ứng đi!

Ninh Khanh ra cửa, Đồng Nhi cũng Vũ Tình dắt tới một chiếc xe ngựa, Đồng Nhi dâng lên hai tờ giấy cho Ninh Khanh: “Cô nương, đây là khế bán mình của bọn nô tỳ, về sau nô tỳ liền đi theo cô nương.”

“Không cần. Các người không phải người của ta, trước nay đều không phải.”

Mặt Vũ Tình cùng Đồng Nhi trắng bệch.

“Cuệ Bình, người biết đánh xe sao?” Ninh Khanh nói.

“Nô tỳ biết. Chỉ là đánh xe không tốt lắm, sợ xóc nảy cô nương.”

“Không có việc gì, tới huyện thành phía trước đi tiên

tràng lấy tiền, mua cái mã phu.”

Tuệ Bình đáp lời đỡ Ninh Khanh lên xe.

Xe ngựa thập phần rộng rãi, ẩm áp thoải mái, còn được lót đệm. Ninh Khanh dùng đến một chút cũng không chột dạ, Diêm Vị Thiên Hạ đi để bồi thường những thứ này.

Tuệ Bình đánh xe ngựa rời đi. Tống Trạc cười ngựa, một đường đi theo nàng. Hắn biết vô luận như thế nào, nàng đều sẽ không quay đầu lại, nhưng hắn chỉ nghĩ nhìn nàng.

Một canh giờ sau, Thiệu Kinh Niên cùng Chung Ly Uu rốt cuộc đến.

Hai người xoay người xuống ngựa, Thiệu Kinh Niên liền xông lên, một chân đá vào trên cửa lớn: “Mở cửa! Ta muốn gặp Ninh Nhi!”

Chung Ly Uu đỡ trán, gõ gõ cửa: “Ta là Chung Ly Uu, cầu kiến Thôn Vương thế tì.”

Không lâu sau cửa liền mở ra, Vũ Tình đi ra nói: “Chung Ly công tì, thế tì nhà ta đã ra cửa.”

Thiệu Kinh Niên nói: “Ta muốn gặp Ninh Nhi! Ninh Khanh!”

Vũ Tình nhìn Thiệu Kinh Niên ngẩn ra, bởi vì Thiệu Kinh Niên lớn lên thật sự quá mức xuất sắc, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ: “Cô nương đã rời đi nửa canh giờ.”

“Người gạt ta!” Thủy Kinh Niên một phen đẩy nàng ra, đột nhiên vọt vào tòa nhà. “Ninh Nhi! Ninh Nhi! Thủy ca ca tới cứu người!”

Nhưng trong nhà hạ nhân đã sớm bị khiến tán, bên trong im ắng, không có một bóng người. Thủy Kinh Niên nôn nóng ở tòa nhà dạo qua một vòng cũng chưa gặp người, lại chạy ra cửa.

“Đều nói cô nương đã rời đi.” Vũ Tình nói.

“Nàng lại bị Thần Vương thế tử đưa đi nơi nào?”

Chung Ly Ưu nhíu mày: “Không phải thân bị trọng thương sao? Không nên di động.”

“Không phải đưa đi nơi nào. Là cô nương phải đi, thế tử đáp ứng rồi thả nàng đi.” Vũ Tình nói từ trong lòng ngực lấy ra khế lán thân của mình: “Đây nguyên bản là phải cho cô nương, nhưng cô nương không muốn, cho nên mới lại đặt trên người ta. Người xem, ta một cái nô tỳ sao lại có thể có khế lán thân của chính mình. Ta không lừa các người.”

Thủy Kinh Niên mặt trầm xuống: “Đi! Đuổi theo!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Chương 94.2

Hai người lên ngựa, Thủy Kinh Niên nói: “Người nói, nàng sẽ đi nơi nào?”

“Hắn là sẽ đi tiền trang lấy tiền đi.” Chung Ly Ưu nghĩ nghĩ liền nói: “Lấy tính cách của nàng, sẽ không mang đi bất cứ thứ gì. Cho nên trước tiên sẽ đi lấy tiền. Thượng Kinh quá nhiều kẻ thù, nàng sẽ không trở về, hẳn là sẽ đi Lăng Đài huyện ở phụ cận. Nàng rời đi nửa canh giờ, hẳn là mau tới rồi.”

“Đi!” Thủy Kinh Niên vùng roi ngựa liền chạy như bay về phương hướng Lăng Đài huyện.

Chung Ly Ưu phi ngựa đến mức thở dốc, hần nguyên bản liền thân thể không tốt, một đường bôn ba, thật sự chịu không nổi. Nhưng nghĩ đến Ninh Khanh, liền cắn răng nhịn xuống.

Hai người đã muốn chạy tới cửa thành của Lăng Đài huyện, dọc theo đường đi lại chưa thấy được người.

Sắc mặt Thủy Kinh Niên khê biến: “Nàng bị thương, hẳn là sẽ ở trong xe ngựa. . . . .”

“Cho dù gặp được, người cũng nhận không ra.” Chung Ly Ưu nói. “Hiện tại là thời gian cơm trưa, nàng hẳn là sẽ ở Lăng Đài huyện nghỉ tạm cũng chưa biết chừng. Nhưng Lăng Đài huyện lớn như vậy, người tìm như thế nào?”

“Ta đây ở cửa thành chờ nàng.”

“Người làm sao mà nhận? Lục soát một đám xe ngựa, ừ, cũng có thể.”

Thủy Kinh Niên ngẩng ra, đột nhiên nghĩ tới cái gì, “Bình Hưng, đi cửa hàng mua một cây đàn lại đây!”

“Đàn?” Chung Ly Ưu lại nghĩ tới năm trước Thủy Kinh Niên ở bên Diêm Vị Thiên Hạ đánh đàn hơn một tháng, vậy cũng là có thể tìm được Ninh Khanh sao?

Chẳng lẽ Ninh Khanh thật là ân nhân cứu mạng của hần, hai người còn từng chơi đàn?

Hai người vào thành, Bình Hưng liền đến cửa hàng nhạc cụ mua một cây thất huyền cầm.

Thủy Kinh Niên liền cơm cũng không ăn, thẳng đến ra khỏi cửa thành. Liền ở ven đường bên ngoài cửa thành khoanh chân ngồi xuống, ngón tay mảnh dài nhẹ gảy dây đàn, một chuỗi âm sắc lưu sướng liền vang lên.

《Duyên ngàn năm》réo rất thảm thiết động lòng người ở ngoài thành vang lên, làm người đến người đi âm thầm ghé mắt.

Trong Lăng Đài huyện, Tuệ Bình đến tiền trang lấy một ngàn lượng bạc, tìm được mẹ mình mua cái mã phu, lại mua chút cháo cho Ninh Khanh ăn.

“Cô nương, chúng ta muốn đi đâu?”

“Đi địa phương xa chút, trước đặt chân, điều dưỡng hảo thân thể lại làm tính toán.”

“Không trở về Việt Thành sao?”

“Không quay về.” Nàng có thể nào nghèo túng như vậy mà hỏi nơi đó, trừ bỏ tổ mẫu còn quan tâm nàng, những người khác hận không thể đem nàng dẫm đến lầy lội. “Chờ chúng ta sinh hoạt tốt hơn, liền tiếp tổ mẫu lại đây hưởng phúc, lại thông tri cô mẫu.”

“Cô nương, muốn nghỉ mấy ngày sao?”

“Không cần.” Ninh Khanh lắc đầu.

Tuệ Bình làm mã phu lên đường, thẳng đến cửa thành. Mã phu đánh xe vừa ổn vừa nhanh, hần muốn ở trước trời tối đến một cái huyện khác.

Ninh Khanh đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên nghe được một trận tiếng đàn, nàng cảm thấy bản nhạc này rất quen thuộc. Nàng đột nhiên nhớ tới kiếp trước ở trong phòng, mở ra máy tính tùy ý chọn một bản tình ca, đó là khúc nhạc cực kỳ lưu hành trên mạng một đoạn thời gian!

Ninh Khanh ngơ ngẩn, tròn to hai mắt, không dám tin tưởng mà ngồi dậy. Nghiêm túc nghe tiếng đàn bên ngoài, càng ngày càng gần, cũng càng ngày càng rõ ràng, xác thật là 《Duyên ngàn năm》!

Từ từ tiếng đàn nhẹ dương, làm như trải qua ngàn năm phong sương.

Sao có thể!

Ninh Khanh chỉ cảm thấy tâm đau xót, nước mắt liền nhịn không được chảy xuống dưới.

Nàng vẫn luôn cho rằng nàng ở thế giới này là cô độc, chính mình tựa như con kiến gậy giữa ở dưới quyền thế áp bách, giữa ở trong thế giới nam tôn nữ ti vụn vụn!

Nàng bàng hoàng bất lực, cô độc vô hồn, liền như muốn chìm vong.

Tiếng đàn này lại giống như phù mộc đột nhiên từ trên trời giáng xuống. Làm nàng hi cực mà khóc! Nguyên lai nàng không phải cô đơn một người! Nàng còn có một cái đồng bạn!

“Dừng xe!” Ninh Khanh cơ hồ muốn hét chói tai ra tiếng.

“Cô nương..... Cô làm sao vậy?” Tuệ Bình hoảng sợ.

“Dừng xe!” Ninh Khanh giẫy giụa muốn bò dậy, Tuệ Bình vội vàng đỡ nàng, đối với bên ngoài xe ngựa kêu lên: “Dừng xe.”

Xe ngựa không rõ nguyên do mà dừng xe, đây là ở giữa đường, như thế nào đột nhiên liền ngừng. Nhưng chủ tử kêu dừng, hần đành phải nghe lệnh.

Thùy Kinh Niên cũng chú ý tới một chiếc xe ngựa đột nhiên dừng lại, hần ngẩng đầu.

Chỉ thấy mảnh xe ngựa nhấc lên, một cái nha hoàn đi ra, vươn tay, một bàn tay kiêu mềm trắng nõn đáp ở trên tay nàng ta. Sau đó là một bóng dáng tinh tế linh lung chậm rãi bước xuống.

Thùy Kinh Niên vừa thấy đến nàng liền biết nàng chính là Ninh Khanh! Nàng

mang khăn che mặt, không người thấy rõ dung mạo của nàng, nhưng một đôi con ngươi tuyệt mỹ bên ngoài khăn che mặt, hần chết cũng sẽ không quên!

Bất đồng chính là, cặp tiên thiều thu đồng kia không bao giờ còn giống như khi trước, ở Tiểu Bạch Trăn năm trước, trong sáng không tì vết, thanh thấu thiều tuyệt, mà là mang theo cảm giác lịch tấn thiên phạm, thể lượng đậm bạc.

“Ninh Nhi.” Thùy Kinh Niên đứng lên.

“Thiều ca ca.” Ninh Khanh không dám tin tưởng mà nhìn hần, “Huỳnh.....”

“Đúng! Ta là xuyên qua! Chúng ta là đồng hương! Ninh Nhi!” Thùy Kinh Niên ném cây đàn sang một bên rồi chạy tới. “Ta tìm ngươi một năm!”

“Thiều ca ca!” Ninh Khanh đột nhiên nhào qua, ôm hần liền khóc lớn lên.

Vẫn luôn đi theo ở nơi xa, Tống Trạc, ở một khắc nhìn thấy hai người ôm nhau, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, đau lòng đến tột đỉnh.

Người này, quả nhiên đoạt đi Khanh Khanh rồi!

Đau lòng, ghen ghét, các loại cảm xúc giào đến hấn thống khổ bất kham, hấn không thể tiến lên giết Thiệu Kinh Niên, hấn không thể thoát khỏi hiện trường, không muốn lại nhìn thấy hình ảnh như vậy.

Hấn nghĩ tới Trình Ngọc Hoa, khi nàng nhìn thấy hấn cùng Ngọc Hoa ở bên nhau, nàng cũng là cái dạng cảm thụ này đi.

Mà hấn, ngay cả cơ hội để nàng thoát đi cũng không cho, còn buộc nàng tiếp thu, buộc nàng cùng Ngọc Hoa chung sống hoà bình, buộc nàng trở mắt nhìn hấn cùng Ngọc Hoa thành thân.

Hấn thế mới biết, hấn có bao nhiêu tàn nhẫn.

“Ninh Như Loan, không khóc a!” Thiệu Kinh Niên bất chấp lau nước mắt của chính mình, chỉ lau của Ninh Khanh. “Thiệu ca ca sẽ bảo hộ muội cả đời! Vĩnh viễn cũng sẽ không để muội lại bị người khi dễ!”

“Ừ, ta tin tưởng huynh! Ta tin tưởng huynh!” Khuôn mặt Ninh Khanh tái nhợt, không ngừng thở hỗn hển, miệng vết thương phát đau, nhưng lại khó nén vui sướng. Nàng ôm hấn, chôn ở trong lòng ngực hấn, liền như tìm được nơi chốn không muốn xa rời.

Tổng Trác ngồi trên lưng ngựa, sắc mặt trắng dương như trong suốt, lưng lay sắp đổ.

Nhìn nàng, ôm nam nhân khác, giống như ôm hấn trước kia! Thiệu Kinh Niên, sẽ có được hết thảy mà hấn từng

có được trước kia!

Hắn chịu không nổi Khanh Khanh bị người nam nhân này cướp đi, nhưng hắn lại luyến tiếc tránh ra, bởi vì hắn biết, lần này từ biệt, khả năng, rốt cuộc không còn cơ hội gặp gỡ nữa!

“Vị công tử này, người đừng tới miệng vết thương của cô nương nhà ta.” Tuệ Bình sắc mặt trắng bệch đi tới, “Cô nương nhà ta hiện tại còn trọng thương trong người.”

Thủy Kinh Niên đại kinh thất sắc, buông ra Ninh Khanh, Ninh Khanh liền muốn ngã xuống, hắn lại vội vàng đi đỡ, lúc này mới thấy ngực Ninh Khanh đã tẩm ra máu tươi. Lại nhìn đến khăn che mặt của Ninh Khanh lộ ra tới một góc vết sẹo, đầu óc hắn phát ngốc: “Mặt muội.....”

“Dung mạo mà thôi, chứ không có gì đáng sợ.” Ninh Khanh nhàn nhạt nói.

“Tổng Trắc!” Thủy Kinh Niên rống giận. Đã sớm chú ý tới Tổng Trắc cách đó không xa. Nhưng hắn chiếu cố Ninh Khanh mới không để ý đến Tổng Trắc.

Hắn đem Ninh Khanh giao cho Tuệ Bình, liền muốn tiến lên đi đánh Tổng Trắc một trận. Ninh Khanh lại ngăn cản hắn: “Chúng ta không cần để ý đến hắn, chúng ta đi. Ta không muốn cùng hắn có bất luận cái liên lụy gì!”

Đánh không được Tổng Trắc, Thủy Kinh Niên có

chút bất mãn, nhưng một câu của Ninh Khanh lại làm hấn sung sướng!

“Đi, Ninh Nhi, về trước Lăng Đài huyện, chúng ta ngồi xuống chậm rãi hàn huyên.”

Thiêu Kinh Niên nhẹ nhàng bế lên Ninh Khanh, đem nàng thả lại trên xe ngựa.

Tống Trạc nhìn động tác của hấn, thiếu chút nữa liền ngã quỵ ở trên mặt đất. Đây đều là việc hấn làm trước kia, hiện tại Thiêu Kinh Niên sẽ nhất nhất thay thế hấn, thay thế được vị trí trước kia của hấn!

Thiêu Kinh Niên xoay người lên ngựa, xoay người nhìn Tống Trạc, lạnh lùng cười trào phúng: “Tống Trạc a, một cái nữ hài tử tốt như vậy người cư nhiên nhục nhã nàng như thế!

Người vì sao có thể tàn nhẫn đối với người yêu thương chính mình như thế? Nếu ngay cả vị trí chính thể, ngay cả một phân tôn trọng cùng bình đẳng đều không muốn cho nàng, người đưa vào cái gì yêu nàng?”

“Ta cũng yêu nàng, cho dù nàng hiện tại huy dung, mặt trong sạch, ta cũng yêu nàng, bất luận người bên ngoài thấy thế nào, ta đều sẽ cưới nàng làm chính thể, làm nàng trở thành hoàng tì phi của ta! Ta yêu nàng, cho nên tuyệt sẽ không nguyện ý làm nàng thương tâm cùng khó chịu, ba ngàn con sông, ta chỉ lấy một gáo, duy nàng một người mà thôi! Ta bên người trừ bỏ nàng, sẽ không có một cơ một thiếp!”

Nói rồi đánh ngựa rời đi.

Tống Trạc bị nhốn nháo tâm, phát một tiếng rên, và một

Song Song bị phân công làm, phải một tiếng phải là một
búng máu, trước mặt tôi sầm, liền ngã xuống ngựa.

“Điện hạ!” Thanh Phong Thanh Hà kinh hãi, lập tức
đem Tổng Trạc nâng dậy, ấn nhân trung của hắn.

Tổng Trạc thực mau liền thanh tỉnh, dựa vào Thanh
Phong đứng lên.

“Mau đỡ điện hạ đến Lăng Đài huyện.” Thanh Hà nói.

“Không.” Tổng Trạc lại vẫy vẫy tay, “Chúng ta hồi
kính đi. Từ hôn!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hộ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Đổi Cái Cách Nói

Thủy Kinh Niên mang theo Ninh Khanh phản hồi Lăng Đài huyện, tìm một gian khách điểm tốt nhất để nghỉ ngơi. Ninh Khanh bởi vì quá mệt mỏi mà hôn
mê bất tỉnh, Thủy Kinh Niên thỉnh đại phu tới bắt mạch cho Ninh Khanh, khai được, rồi mới triệu Tuệ Bình tới, tình tế hỏi rõ mọi chuyện.

Tuệ Bình lau nước mắt đem sự tình từ đầu tới đuôi nhất nhất nói, Thủy Kinh Niên nghe được hận không thể làm thịt Tổng Trạc!

Hắn lại nghĩ tới Liễu Tâm Nhi, còn có lần trước gặp được Tổng Trạc ở Hữu Lai Khách điểm bên ngoài thành, sau đó hắn lại bị Liễu Tâm Nhi lừa chạy!
Hiện tại tương tự, đã biết là việc làm của Tổng Trạc!

Hào một cái Tổng Trạc, cư nhiên dễ tiện như thế!

“Nơi này mỗi người đều cho rằng Ninh Nhi làm thiếp của Tổng Trạc là trèo cao, gia dù sao cũng phải nghĩ biện pháp vãn hồi mặt mũi của Ninh Nhi!”

Bình Hưng đã sờ soạn cái rõ ràng tính nết của Thủy Kinh Niên, Thủy Kinh Niên vừa nhếch cái đuôi lên, liền biết hắn nghĩ chính là cái gì, vì vậy, về mặt
đưa đám nói: “Hiện tại cô nương cũng nhận được, gia a, ngài có thể bớt việc hay không?”

“Ngươi cảm thấy gia là cái người bớt việc?”

Bình Hưng khóe miệng giật giật, không nói.

“Triệu Kim Thượng Thư cùng Lưu thị lang lại đây cho bốn hoàng tử, chúng ta thương nghị. Sáng mai vào kinh thượng triều, chúng ta hướng Thiên Thịnh
hoàng cáo biệt.”

Có lẽ là quá mệt mỏi, Ninh Khanh ở buổi tối tỉnh một hồi, ăn nửa chén cháo tở yến, uống thuốc, lại ngủ rồi.

Đại phu nói mạch tượng của nàng vững vàng, cũng không lo ngại, Thủy Kinh Niên mới nhẹ nhàng thở ra, đem một nửa đội quân chính mình mang đến
đóng tại đây, rồi mới cùng Kim Thượng Thư Lưu thị lang vào kinh.

Trên Kim Loan Điện, Nguyên Đức Đế đang cùng quần thần thương nghị công việc cày bừa vụ xuân, bên ngoài thái giám đột nhiên báo: “Thiên Thủy Bát
hoàng tử cầu kiến!”

Nguyên Đức Đế nhíu mày: “Truyền.”

Chỉ chốc lát sau liền thấy Thủy Kinh Niên cùng Kim Thượng Thư Lưu thị lang tiến điện: “Tham kiến Thiên Thịnh hoàng. Bôn hoàng tử hôm nay đến là để chào từ biệt Thiên Thịnh hoàng.”

“À?” Nguyên Đức Đế nhíu mày: “Bát hoàng tử không phải muốn tìm ân nhân cứu mạng sao? Đã tìm được rồi?”

“Đúng là tìm được rồi.”

“Không biết là khuê tú nhà ai?” Quần thần đều rất có hứng thú, Tổng Khoa nói: “Không biết là quý nữ của An Quốc Công phủ, vẫn là Ninh gia thành Nam, hay là hai cái phủ hộ họ Ninh ở Trọng Hoa thành.”

“Đều không phải.” Thủy Kinh Niên cười: “Nàng là biểu muội của Thần Vương thế tử Tổng Trạc, Việt Thành Ninh gia cô nương.”

Có chút người nhất thời còn không có phản ứng lại đây, nhưng Thẩm Thành Cung, Tĩnh Quốc Công cùng Trình Ngọc Trí lại lập tức liền biết đó là Ninh Khanh! Đều là sắc mặt trầm xuống.

Trình Ngọc Trí bởi vì Tĩnh Quốc Công cùng Tổng Trạc nâng đỡ, tuy rằng năng lực bình thường, tuổi còn trẻ liền mưu cái quan thực chức chính ngũ phẩm.

Trình Ngọc Trí hơi mang trào phúng, mở miệng: “Ta còn tưởng rằng Thiên Thủy Bát hoàng tử tìm chính là thiên kim quý nữ nhà ai đâu, cư nhiên là cái tiểu thương nữ, hơn nữa vẫn là cái thiếp!”

Thủy Kinh Niên cười to: “Vị này, nương người có dạy người quy củ hay không? Có dạy người lễ nghi hay không? Ninh Nhi trước nay liền không phải thiếp của ai! Nàng chỉ là làm bạn với cô mẫu mà ở nhà thân thích mà thôi! Chẳng lẽ cô nương ở tại nhà thân thích đều là thiếp? Vậy về sau đều đừng thăm người thân, đừng ở lại nhà thân thích đi!”

Trình Ngọc Trí liền ghen, giận dữ: “Dù sao nàng đã là tàn hoa bại liễu.”

Tuy rằng ngôn ngữ của Trình Ngọc Trí có chút thô tục, nhưng Thiên Thủy cùng Thiên Thịnh không hữu hảo, mọi người đều muốn nhìn Thủy Kinh Niên chê cười, ân nhân cứu mạng của hắn là một cái tàn hoa bại liễu, xác thật rất nhục nhã.

“Người thấy nhân gia là tàn hoa bại liễu sao?” Thủy Kinh Niên cười, sau đó nhìn về phía Nguyên Đức Đế: “Thiên Thịnh hoàng, quy củ của Thiên Thịnh các người đều là cái dạng này sao? Còn không có nhập môn liền đi động phòng? Thiên Thịnh hoàng tộc các người đều không biết liêm sỉ như vậy sao?”

Mặt Nguyên Đức Đế cứng đờ! Ninh cô nương này không phải nha hoàn cũng không phải thông phòng, tuy rằng là thương hộ, nhưng tốt xấu là khuê nữ của gia đình đứng đắn, tuy rằng liền tính thật sự ở trước khi nhập môn có cái gì cũng không thương phong nhã, một giường chăn gấm che lại là đến nơi, mọi người trong lòng hiểu rõ mà không nói ra là được, nhưng lại không thể ở bên ngoài nói!

Hơn nữa vẫn là ở trước mặt một vị hoàng tử ngoại quốc! Nay đều bay lên thành vấn đề quốc sỉ!

Nguyên Đức Đế thẹn quá thành giận: “Trình Trung Thị, ngôn ngữ thất nghi, kéo đi ra ngoài vả miệng hai mươi!”

“Hoàng Thượng.....” Trình Ngọc Trí kinh hãi, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt phẫn nộ của Nguyên Đức Đế kia, sắc mặt trắng nhợt, không dám lên tiếng, tùy ý thị vệ dẫn đi.

Không

khí có chút quý dị, Tổng Huyền cười nói: “Tuy không phải thiếp, nhưng lại chỉ là một cái tiểu thương nữ thấp kém, thật sự ngoài dự đoán.”

Không phải thiếp lại như thế này vẫn là một cái tiểu thương nữ đề tiện! Quần thần Thiên Thịnh cảm thấy hòa nhau một cái.

“Thương nữ thì sao?” Thủy Kinh Niên cười lạnh nói: “Bôn hoàng tử nhưng nhớ rõ Thiên Thịnh các người sở

dĩ đánh hạ phiên giang sơn này, còn không phải là nhờ năm đó phú thương chi trợ! Lại nói, Thiên Viêm quốc thiếu niên Thừa tướng Hạ Tri Thu xuất thân bản hàn, mẹ đẻ hẳn chính là một người tiểu thương nữ. Có thể thấy được, thương nữ cũng chưa chắc so người khác kém.”

Sắc mặt quần thần âm trầm, Tống Huyền cười: “Lại là không kém, cũng bất quá là các nữ tì sinh nhi dục nữ mà thôi.”

“Chẳng lẽ nữ tì quý tộc ở Thiên Thịnh các người không sinh nhi dục nữ?” Về mặt Thiuy Kinh Niên đại kinh thất sắc.

Quần thần liền ghen, Nguyên Đức Đế trừng mắt nhìn Tống Huyền.

“Nàng cũng chỉ là nữ tì, các người còn lấy nàng so với nam tì a?” Thiuy Kinh Niên cười to, “Các người hiện tại đều xem thường nàng, bản hoàng tì lại dám đánh cược, không quá 5 năm, tất cả mọi người các người đều hận không thể tặc lên nàng!”

“Người!” Quần thần giận dữ.

“Nếu như bản hoàng tì tiên đoán sai rồi, bản hoàng tì phát sóng trực tiếp ăn bàn phím! A, không, các người không có bàn phím! Bản hoàng tì trước mặt mọi người nuốt kiếm!”

Nguyên Đức Đế cũng là sắc mặt trầm xuống, lại không cho là đúng, cười lạnh: “Thiên Thiuy hoàng tì thật ăn to nói lớn! Trẫm liền chờ Bản hoàng tì trước mặt mọi người nuốt kiếm!”

“Được được, như vậy hẳn hoàng tử liền mang Ninh Nhi đi.”

“Bất quá là tiểu thương nữ đệ tiện, Bất hoàng tử tùy ý.”

“Ha ha ha ha! Cáo từ! Cáo từ!”

“Không tiễn!”

Thiếu Kinh Niên mang theo Kim Thượng Thư cùng Lưu thị lang quý quý cưỡi ngựa rời đi, Nguyên Đức Đế hung hăng phất tay vịn, sắc mặt không tốt: “Tổng Trắc đâu?”

“Hồi Hoàng Thượng, Thần Vương thể tì thân thể có bệnh nhẹ, đã thỉnh vài ngày nghỉ bệnh.” Thẩm Thành Cung nói.

“Đã biết, bãi triều đi.”

*****

Ra Kim Loan Điện, Thiếu Kinh Niên vui vẻ đến cười ha ha, lời kéo Kim Thượng Thư cùng Lưu thị lang: “Hai vị, cảm ơn! Cảm ơn!”

“Điện hạ không cần đa lễ. Hung hăng ngẫm đánh thể diện của Thiên Đình một phen, cũng là công việc của thần.” Kim Thượng Thư vuốt râu nói.

Thiếu Kinh Niên mới xuyên qua được hơn một năm, hơn nữa một năm này còn ở bên nào đó hôn hạ tìm đồng hương.

tìm Ninh Nhi, vốn không có hiểu biết lịch sử nơi này, cho nên đều là hai vị đại thần này cho hắn đề điểm hai điều luận chứng.

“Thần chẳng qua là cho điện hạ luận chứng mà thôi, đều là điện hạ thông minh cơ trí mới có thể ở trên Kim Loan Điện hung hăng đả kích Thiên Thịnh!” Lưu thị lang nói. “Này cũng coi như là báo thù cho Nghi Dương công chúa năm đó!”

Nghi Dương công chúa chính là vị công chúa xui xẻo năm đó khiến khích Thiên Thịnh không thành, phản bội Trình Ngọc Hoa quét xuống đài, đúng là muối muối ruột thịt của Thiệu Kinh Niên.

“Điện hạ về muối báo thù, thật sự là thù tặc tình thâm!” Kim Thượng Thư nói.

Khuôn mặt mỹ diệu của Thiệu Kinh Niên cứng đờ, hắn vốn là nhớ không nổi thù này của Nghi Dương công chúa được không! Nhưng nghĩ đến vì Ninh Khanh ra một hơi, chính là đánh mặt Trình Ngọc Hoa, cũng coi như báo thù! Liền ha ha cười nói: “Được rồi, được rồi. Đi mau, làm đội ngũ chờ xuất phát! Đi trước Lăng Đài huyện tiếp Ninh Nhi!”

Đoàn người nhanh chóng rời đi, Thiệu Kinh Niên trở lại khách điện ở Lăng Đài huyện, Ninh Khanh đã tỉnh, đang ăn cháo. Nhìn thấy Thiệu Kinh Niên, vành mắt nàng lại đỏ. Bởi vì tương nhận đến bây giờ còn không có hảo hảo giao lưu.

Ninh Khanh ăn xong cháo, nhanh chóng đeo khăn che

mặt. Thiuy Kinh Niên nhìn vết thương ngang dọc đan xen trên mặt Ninh Khanh, tâm lại hận vài phần.

“Có khá hơn?” Thiuy Kinh Niên ngồi xuống chiếc ghế ở bên mép giường nàng.

“Có.” Ninh Khanh gật gật đầu. Nàng gắt gao nhìn chăm chăm hắn, hầy còn cảm thấy xem không đui, đây là đồng hương của nàng a. Nhất thời cảm khái, thiên ngôn vạn ngữ không biết nói như thế nào.

“Ninh Nhi, mười mấy tuổi? Tên gọi là gì?”

Ninh Khanh biết hắn hỏi chính là kiếp trước: “Ta gọi Ninh Khanh, mười sáu, là học sinh, nhảy ba lê. Huynh thì sao?”

Thiuy Kinh Niên cười nói: “Mười mười sáu tuổi, nhỏ như vậy. Ta so mười bốn hơn mười tuổi, trong nhà là tướng môn thế gia, ta tự nhiên cũng là tham gia quân ngũ. Mười đừng nhìn dáng vẻ này của ta, ta kiếp trước lớn lên nhưng cường tráng!”

Ninh Khanh sờ sờ mặt: “Ta kiếp trước kiếp này đều là dáng vẻ này. Huynh có nghĩ trở về?”

“Đương nhiên nghĩ tới, lắt quá rất khó đi.”

“Ta lúc trước từng trở về quá.” Ninh Khanh nói.

“Mười nói cái gì?” Thiuy Kinh không dám tin tưởng.

“Chính là thời điểm ta muốn chết.” Ninh Khanh thật

sâu nhắm mắt lại : “Có lão đạo sĩ ở kia rung chuông, đem hồn ta trở lại. Đạo sĩ kia không phải người tốt, nhưng nhìn rất có bản lĩnh, nếu như huynh muốn trở về, thì hỏi hắn một câu, nói không chừng có phương pháp.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Thương Hồ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.